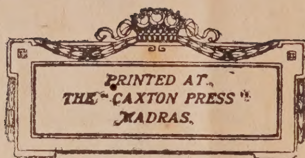

3 1761 11915270 0

அசோகனுடைய சாஸனங்கள்

கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்ட் காலேஜ்
சரித்திர ஆசிரியர்
R. ராமய்யர், M.A., L.T., அவர்களால்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,
அவதாரிகை குறிப்புரை முதலியவற்றுடன்
பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

சென்னை:
ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்
1925
ரிஜிஸ்தர் செய்தது

PRINTED AT.
THE "CAXTON PRESS"
MADRAS.

முகவுரை

அசோகனது சாஸனங்கள் உலக சரித்திரத்திலேயே ஒரு புதுமை எனலாம். ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களும் வேறு பலவித புராதன லிகிதங்களும் நமக்கு இப்புவியின் பல பாகங்களிலிருந்து கிடைத்திருக்கின்றன; ஆயினும் தன் பிரஜைகளின் க்ஷேமத்தின் பொருட்டு, தர்மோபதேசங்களை எழுதிவைத்த அரசனை நாம் வேறெங்குங் கண்டிலேம். இந்த லிகிதங்கள் இந்திய சரித்திரத்தில் மிகவும் ஏற்றமுடைய தஸ்தாவேஜுகள். முதலாவது, இவற்றைவிடப் பழைமையான லிகிதங்கள் அநேகமாக இந்தியாவிற் கிடையா. இவற்றின் கருத்தை அறியும் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சிகள் இந்தியாவிற் சிலாசாஸன ஆராய்ச்சிக்குத் தொடக்கமாகும். இரண்டாவது, இவற்றிற் காணப்படும் லிபி (எழுத்து) நம் நாட்டில் தற்காலம் உபயோகப் படுத்தப்படும் பல எழுத்துக்களின் ஆதியை விளக்குகிறது. மூன்றாவது, பௌத்த மத சரித்திரத்தை விளக்க இச்சாஸனங்கள் இன்றியமையாதன. நான்காவது, இந்த லிகிதங்களிலுள்ள பாஷை கி. மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் வடஇந்தியாவில் பேசப்பட்டு வந்த மொழியானது வடமொழியோடும் பிராக்ருத நடைகளோடும் எவ்வித ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை உடையனவாயிருந்தன என்பதை விளக்கும். இலக்கியமாகக் கருதுமிடத்தும் அசோக சாஸனங்கள் மிகச் சிரேஷ்டமானவைகளே. இவற்றிற் பெருந்தன்மையுடைய ஓர் அரசன் இதயத்தைக் காண்கிறோம்; அவனுடைய உள்ளத்தின் உயர்வும் கனிவும் எவரையும் வியப்படையச் செய்யுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

இச்சிறு புஸ்தகத்தை வாசிக்கும் அன்பர் யாவரும் இந்திய சரித்திரத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளிற் பிரியம் கொள்ளத் தூண்டப்படலாம். ஏனென்றால், சரித்திரத்தின் மூலாதாரமாயுள்ள தஸ்தாவேஜுகளைத் தாமே படித்து விஷயங்களை ஆய்வது மிகவும் இன்பமான காரியமாயிருக்கவேண்டும். எவ்வளவு விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கும் சரித்திரப் புஸ்தகங்களைப் படிப்பதும் இதற்கு நிகராகாது.

இப்புஸ்தகத்தில் அவதாரிகை சற்று விரிவாக அமைந்திருப்பது ஒரு குறையாகாதென்று கருதுகிறேன். அசோகன் சரிதை, ஆட்சிமுறை, அக்காலத்துப் பெருமையைத் தெரிவிக்கும் அறிகுறிகள் முதலியவற்றை விவரிப்பது இச்சாஸனங்களின் முக்கியத்தை உணருவதற்கு அவசியமானதால் அவதாரிகையில் இவ்விஷயங்கள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

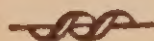
சாஸனங்களின் மொழிபெயர்ப்பு, இங்கிலீஷ் பெயர்ப்புக்களை மட்டும் அனுஸரித்திராமல் மூலத்தோடும் ஒப்பிட்டுச் சீர்திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. பலவித இயற்கை வித்தியாசங்கள் நிறைந்திருந்தபோதும் இந்தியாவில் நுட்பமான ஒற்றுமை உள்ளூறப் பரவியிருப்பதுபோல, இந்தியமொழிகளுக்கும் நெருங்கிய உறவு இருக்கின்றது. உதாரணமாக, ஸம்ஸ்கிருதம் பிராகிருதம் மூலமாக வந்த சொற்கள் பல பாஷைகளுக்கும் பொதுவாக உள்ளன; இஃதன்றி, வாசகரீதியிலும் அணியிலும் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. ஆதியில் இந்நாட்டுப் பாஷையொன்றில் எழுதப்பட்ட இலக்கியத்திற்கு மற்றொரு இந்தியமொழியிற் செய்யப்படும் பெயர்ப்பு இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பைவிட மேன்மையாயிருப்பது இயல்பன்றோ? ஆகையால் அசோக சாஸனங்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பைவிட மூலத்தின் போக்கை விளக்க ஏற்றதாயிருக்கவேண்டும். அப்படி யில்லாவிட்டால் அஃது ஆசிரியன் குற்றமேயன்றி வேறன்று; கருத்து விளங்குவதற்குச் சிறிதும் கஷ்டமின்றியும் சிலசமயம் தன்னை அறியாமலும் மூலத்திலுள்ள சொற்கள் இத் தமிழுரையில் வந்திருப்பது இவ்வபிப்பிராயத்துக்குச் சான்றாகும்.

இவ்வித பிரயத்தனங்களிற் கிடைத்த உதவிகளைக் கூறுவது மரபு; இஃது எனது பிரியமான கடமையாகவுமிருக்கின்றது. சென்னை சர்வகலாசாலையின் இந்திய சரித்திர ஆசிரியராகிய டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்காரவர்கள் புத்தகத்தின் எழுத்துப் பிரதியைப் பரிசோதித்துச் சில குற்றங்குறைகளைத் தீர்த்துள்ளார்கள். திருவனந்தபுரம் கிரந்த பரிபாலனாலயத்தைச் சேர்ந்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஹரிஹரசாஸ்திரிகள் எனக்கு முதலில் இம்முயற்சிக்கு ஊக்கத்தைக் கொடுத்தார். மற்றும் பல நண்பர்கள் இதன் எழுத்துப்பிரதியையோ அல்லது அச்சுப் பிரதியையோ

வாசித்துப் பல குறைகளைத் தீர்த்திருக்கின்றனர். இங்கிலீஷில் அசோகனைப்பற்றிய வியாசங்களும், புஸ்தகங்களும், விசேஷமாக ஸ்ரீ. வின்ஸெண்ட் ஸ்மித்தின் "அசோகன்" என்ற புஸ்தகமும் ஸ்ரீ பூலரின் சாஸன மொழிபெயர்ப்பும் எனக்கு மிகுந்த உபயோகமாயிருந்தன. இந்தியன் ஆன்டிக்குவரி முதலிய ஆராய்ச்சிப் பத்திரிகைகளில் அசோக சாஸனங்களில் வரும் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், வாக்கியங்கள் முதலியவற்றின் கருத்தைப் பற்றிப் பல வாதங்கள் வந்துள்ளன. இவற்றையும் நான் இயன்ற வாறு உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறேன்.

70-ம் பக்கத்திலுள்ள சித்திரமும் 150-ம் பக்கத்திலுள்ள கல்வெட்டும் "எப்பிக்ராபியா இந்திக்கா" VIII, V ம் வால்யுங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை.

சாஸனங்களின் மூலத்தையும் தேவநாகர எழுத்திலோ கிரந்த எழுத்திலோ எழுதி இத்துடன் பிரசுரஞ் செய்யவேண்டுமென்ற என் விருப்பம் விரைவில் கைகூடுமென்று நினைக்கிறேன். மொழிபெயர்ப்பை மூலத்தோடு ஒப்பிடச் சௌகரியப்படுமாறு ஒவ்வொரு சாஸனமும் மூலத்தில் இத்தனை வாக்கியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அதன் கீழுள்ள குறிப்புக்களிற் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அசோக லிகிதங்கள் 'எப்பிக்ராபியா இந்திக்கா' I, II, III, V, VIII வால்யுங்களிலும் இந்தியன் ஆன்டிக்குவரி XIX, XX, XXII வால்யுங்களிலும் ஆங்கில எழுத்திற் பிரசுரமாயிருக்கின்றன. கல்கத்தா யூனிவர்ஸிட்டியின் பதிப்பு இச் சாஸனங்களை கைக்கு அடக்கமாக ஒரு சிறு புத்தகமாக்கியிருக்கிறது. இவற்றில் ஆங்கில எழுத்தில் எழுதிப் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கும் மூலத்தை இத்தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடனும் அச்சிட உத்தேசிக்கின்றேன்.

பொருளடக்கம்

அவதாரிகை

சாஸனங்கள்

அனுபந்தம்

சித்திரங்கள்.

பிழைத்திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
2	11	ளுக்குக் கிடையில்	ளுக்கிடையில்
9	12	முனிவருன்	முனிவரின்
18	18, 19	ரும்மின்தேயின்	ரும்மின்தேயியின்
20	20	ஏகாதிபத்தியத்துக் குப்பட்ட	ஏகாதிபத்தியத்துக் குட்பட்ட
22	8	விருஷத்தின்	விருக்ஷத்தின்
33	11	ஐந்தாம்	நான்காம்
37	25	பிராசாரர்	பிரசாரர்
38	'மார்ஜின்'	திபௌத்த	பௌத்த
40	3	எட்டாம்	ஒன்பதாம்
48	12	இரண்டாராயிரம்	இரண்டாயிரம்
83	9	காணப்படுகிறது	காணப்படுகின்றன
95	7	கி. பி.	கி. மு. ;
104	11	பற்றலாம்.	பற்றலாம்;
106	3	இச்சாஸனங்கள்	இச்சாஸனங்களில்
122	15	சோம்பறுற்ருேர்	சோம்பலுற்ருேர்
128	11	நிராவணச்	நிவாரணச்
130	17	அந்த மகாமாத்திரர்	அந்தமகாமாத்திரர்
131	15	தேன் ;	தேன்.
137	22	பக்ஷங்களில்	பக்ஷங்களிலும்
148	19	ஊர்களுக்கும்	ஊர்களிலும்
,,	20	பிரதேசங்களுக்கும்	பிரதேசங்களிலும்
152	3	களில்	களின்
153	24	உள்ளத்தில்	உள்ளவற்றில்
174	12	ஸுரேந்திரநாத்	ஸுரேந்திரநாத்
,,	18	விஸ்மித்	ஸ்மித்

அசோகனுடைய சாஸனங்கள்

அவதாரிகை

I. இந்தியாவின் பூர்வ சரித்திர ஆராய்ச்சி

இந்தியாவின் பூர்வ சரித்திரமானது மானிட ஜாதியின் முன்னேற்றத்தை விளக்குவதற்கு மிக அரிய சாதனமாம். இந்திய சரித்திரத்திலுள்ள அரச பரம்பரையில் அசோகன் ஓர் நடுநாயகமாக விளங்குகின்றான். இவனுடைய விநோதமான சாஸனங்களைப் படித்துணர இவ்வரசனைப்பற்றிய எல்லா விஷயங்களையும் முன்னுரையாகக் கூறுவது அவசியமெனக் கருதுகிறோம்.

நூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்வரையும் மேனாடுகளில் இந்தியாவின் பூர்விக சரித்திரத்தைப்பற்றி மிகக் குறைவான அறிவுதான் இருந்தது. அப்போது முகம்மதியர் வருகைக்கு முன்னுள்ள காலத்தின் சரித்திரத்தை யாரும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முடிவில், மேல் நாட்டார் ஸம்ஸ்கிருத இலக்கியம் என்ற மகாசமுத்திரத்தின் ஆழத்தையும் விரிவையும் உணர ஆரம்பித்தனர். ஆயினும், உலகத்தின் சரித்திரத்தில் இந்திய சரித்திரமானது மிகவும் முக்கியமான பாகமென்பது ஒருவருக்கும் புலப்படவில்லை. நம்

நாட்டு வித்துவான்களோ, சரித்திரம் என்ற விஷயத்தை ஆழ்ந்த படிப்பும் ஆராய்ச்சியும் அவசியமான ஒரு சாஸ்திரமாகக் கருதவில்லை. மேனாட்டாரோ, தம்து பிரகிருதி சாஸ்திரத் தேர்ச்சியிலும் நாகரிகத்தின் மேன்மையிலும் தாமேமயங்கித் தங்களுக்குப் புவியில் எவரும் நிகரில்லையென்றும் மற்ற ஜாதியாரின் சரித்திரம் உலகத்தின் முற்போக்குக்கு அவசியமில்லையென்றும் நினைத்து இறுமாப்படைந்திருந்தனர். ஓர் புது தினம் உண்டாவது போல மெள்ள மெள்ள இருள் அகன்று இப்போது ஒரு புது உணர்ச்சி பரவிவருகிறது. இந்த நூறு வருஷங்களுக்குக் கிடையில் இந்தியாவின் சரித்திரம் உலகத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு எவ்வளவு அவசியமானது என்பதை அறிஞர் உணர்ந்து வருகின்றனர்.

சரித்திர அறிவின் வளர்ச்சி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவின் நாகரிகத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி தொடங்கிற்று. அதன் பிறகும் பல வருஷங்களுக்கு நம் தேசத்தின் பூர்வ சரித்திரம் உள்ளே பிரவேசிக்க வழியில்லாத பெருங் காடாயிருந்தது. விரிவான புராணக் கதைகளும் தர்ம சாஸ்திரங்களும் தத்துவ வேதாந்தக் கிரந்தங்களும் ஐதிஹ்யங்களு மல்லாமல், காலநிர்ணயமுள்ள விவரங்கள் இச் சரித்திரத்தில் காணப்படவில்லை. தொடக்கம், முடிவு, எல்லை முதலிய யாதொரு அளவுமில்லாமலும் கால வரையறை யில்லாமலும் தொகுக்கப்பட்ட புஸ்தகங்கள் இந்தியாவின் சரித்திரமாய் விளங்கின. இப்படிப்பட்ட காட்டினூடே நுழைந்து செல்ல நமது "புராதனவஸ்து சாஸ்திரிகள்" ஓர் வழியை அமைத்திருக்கிறார்கள்.

புராதன வஸ்து சாஸ்திரம் என்றால் என்ன? பண்டைக்கால நிலைமையின் அறிகுறியாக இத்தேசம் முழுமையிலும் பரந்து கிடக்கும் இடிந்த கோயில்கள், பாழான நகரங்கள், இன்னும் சிதையாத மற்ற சாதனங்கள், புதையலாய் நமக்கு அகப்படும் பற்பலவித நாணயங்கள், செப்புப்பட்டயங்கள், கல்வெட்டுகள், ஸ்தம்பங்கள், பிரதிமைகள் முதலிய வஸ்துக்களை "புராதன வஸ்து" † என்று நாம் இங்கு கூறுவோம். இவற்றிலிருந்து நம் ஆராய்ச்சியின் பயனாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அறிவே புராதன வஸ்து சாஸ்திரம் *.

பூர்வ இந்திய சரித்திரத்தின் ஆதாரங்கள்

பூர்விக இந்தியா சரித்திரத்தின் ஆதாரங்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

முதலாவது, ஐதிஹ்யம். அதாவது இந்தியாவிலுள்ள எல்லாவித கிரந்தங்களிலும் அடங்கிய விவரங்கள். சுருதி, ஸ்மிருதி, வேதாங்கங்கள், இதிகாஸம், புராணம், என்ற பலவகைக் கிரந்தங்களையும் இப்பிரிவில் நாம் அடக்குகிறோம். இந்தக் கிரந்தங்களைப்போலவே இவற்றில் அடங்கிய சமாசாரங்களும் அளவற்றவை.

இரண்டாவது, அந்நிய நாட்டார் இந்தியாவைப்பற்றித் தம் தம் பாஷைகளில் எழுதி வைத்துள்ள விவரங்கள். அலெக்ஸாந்தருடனும் அதற்குப் பின்னும் வந்த யவன தூதர்களும் யவன தேசாந்தரிகளும் பாஹியன், யுவன்சுவங், இத்ஸிங் முதலிய சீன தேசாந்தரிகளும், தாங்கள் இத் தேசத்தில் கண்டதும் கேட்டதுமான செய்திகளை எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். அவை யாவும் அகப்படவில்லையாயினும் கிடைத்தவரையிலும் இவ் வாதாரங்கள் கால நிர்ணயத்துக்கு மிக முக்கியமானவை.

† Antiquities=புராதன வஸ்துக்கள். * Archaeology.

மூன்ருவது, புராதன வஸ்துசாஸ்திரம். இதில் மூன்று முக்கியமான உட்பிரிவுகள் உண்டு. (i) பழைய கட்டடங்களைச் சோதனை செய்வதிலிருந்தும் 'சிற்பங்களில் காலத்துக்குத் தக்கபடி ஏற்படும் வித்தியாசங்களைக் கவனிப்பதிலிருந்தும் உண்டாகும் அறிவு. (Architecture and Sculpture). (ii) பாறையிலும் கோயில்களின் கற் சுவரிலும் செப்புப் பட்டயங்களிலும் வரைந்து காணப் படும் லிகிதங்களைப் படிப்பதனுல் கிடைக்கும் அறிவு. (Epigraphy). (iii) பழையகாலத்து நாணயங்களைப் பரிசோதனை செய்வதன் பயனுக உண்டாகும் அறிவு (Numismatics). முதலாவது பிரிவைச் சேர்ந்த ஐதிஹ்யம் என்ற ஆதாரத்திலிருந்து நமக்குக் கிடைத்துள்ள விவரங்கள் அளவற்றவையானுலும் அவற்றை ஒழுங்கு பண்ணிக் காலத்தின்படி வரிசைப்படுத்தியது, புராதன வஸ்து ஆராய்ச்சியின் உதவியும் அந்நிய நாட்டார் எழுதி வைத்துள்ள விவரணங்களின் உதவியுமே. இதன்றி இக் காரியம் அசாத்தியமா யிருந்திருக்கும். புராதன வஸ்து சாஸ்திரத்தின் உதவி பூர்விக இந்தியாவின் சரித்திரத் துக்கு எவ்வளவு முக்கிய ஆதாரமாகுமென்று உணர அசோகனது சாஸனங்கள் தக்க சான்ருகும்.

அசோகனது சாஸனங்களின் கருத்தை விளக்கிய ஆராய்ச்சிகள்

அசோகன் என்ற பெயருடைய ஓர் அரசன் இந்தியாவில் ஆண்டதாக இந்துக்களுக்கு நூறு வருஷங்களுக்குமுன்வரையும் கொஞ்சமும் தெரியாமலிருந்தது. ஏறக்குறைய ஆயிர வருஷங்களாக அவன் பெயரே இந்தியரின் ஞாபகத்திலிருந்து மாய்ந்து போயிருந்தது. வட இந்தியாவின் பல பாகங்களில் நின்றிருந்த அசோக ஸ்தம்பங்களை முன்

காலத்திலிருந்த ராக்ஷசரின் வேலையென்று நம் ஜனங்கள் கூறிவந்தனர். ஸ்தம்பங்களிலும் பாறைகளிலும் எழுதப்பட்டிருந்த லிகிதங்களுக்கு ஒருவருக்கும் பொருள் தெரியவில்லை. இப்படி இருக்கையில் 1834ஆம் வருஷம் ஈஸ்டு இந்தியாக் கம்பனியாரின் நாணயப் பரிசோதனை அதிகாரியாகிய ஜேம்ஸ் ப்ரின்ஸெப் என்பவருக்கு அபூர்வமான பழைய நாணயங்கள் பல கிடைத்தன. இந்த நாணயங்களின் ஒரு பக்கத்தில் க்ரீக் லிபியிலும் மற்றப் பக்கத்தில் அப்போது இந்தியாவில் வழங்கிவந்த இருவகை லிபி ஒன்றிலும் வாக்கியங்கள் எழுதப் பட்டிருந்தன. இப்படிப்பட்ட நாணயங்களை த்விபாஷை நாணயங்கள் * என்று நாம் சொல்லலாம். இந்த நாணயங்கள் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பாகத்தில் கி. மு. 200 முதல் கி. பி. 100 வரையும் ஆண்டுவந்த க்ரீக் அல்லது யவன அரசர்களால் அடிக்கப்பட்டவை. க்ரீக் பாஷையிலும் க்ரீக் லிபியிலும் இந்த நாணயங்களைச் செய்த அரசர்களின் பெயரும் விருதுகளும் இவற்றின் ஒரு பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தன. ஐரோப்பிய வித்துவான் ஆனதினால் ஜேம்ஸ் ப்ரின்ஸெப்புக்கு க்ரீக்கில் எழுதப் பட்டிருக்கும் விவரங்களை வாசித்து அறிந்துகொள்வது எளிதாயிருந்தது. நாணயங்களின் மறுபக்கத்தில் எழுதியிருப்பது க்ரீக்கில் எழுதப்பட்ட விவரங்களே யென்று அவர் ஊகித்தார். அறியப்படாத இருவகை லிபிகளின் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் மறுபக்கத்திலுள்ள க்ரீக் லிபியோடு ஒத்துப்பார்த்து அவ்வெழுத்துக்கள் இன்னின்ன ஒலிகளைக் குறிக்கின்றனவென்று எடுத்துக் காட்டும் பட்டிகை ஒன்றை ப்ரின்ஸெப் தயார்செய்தார். ஸ்தம்பங்

* Bi-lingual coins.

களிலும் பாறைகளிலும் வெட்டப்பட்டிருந்த லிகிதங்களில் த்விபாஷை நாணயங்களில் காணப்படும் இந்திய லிபிகளே உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருப்பது பின்பு தெரியவந்தது. பழைய கல்வெட்டுக்களை வாசித்து அறிந்துகொள்ளப் பிரின்செப்பின் பட்டிகை மிகுந்த பிரயோஜனமாயிற்று. ஆயினும் லிகிதங்களின் கருத்து விளங்குவது அதிகக் கஷ்டமாயிருந்தது.

அசோகனது சாஸனங்களைப்படிக்க முயன்றவரில் முதல்வரும் இந்த ப்ரின்ஸெப் தான். ஆங்கிலமொழியில் பிரசித்திபெற்ற "ராஜபுத்திர சரித்திரம்" எழுதிய கர்னல் டாட் (Colonel Tod) இவரைப் பின்பற்றி கிர்நார் என்ற இடத்திலுள்ள லிகிதங்களைப்படிக்க முயன்றார். முதலில் இந்த லிகிதங்களின் கருத்து ஒருவருக்கும் தென்படவில்லை. பியதஸி என்ற ஓர் அரசனால் எழுதப்பட்ட லிகிதங்கள் இவை என்று மட்டும் தெரியவந்தது. ஆனால் பல சமுசயங்கள் உண்டாயின. சில லிகிதங்களில், தேவானும் ப்ரியன் (= தேவர்களுக்குப் பிரியமானவன்) என்ற அரசனின் விருது பெயராக உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது. மற்ற லிகிதங்களில் பியதஸி என்ற பெயர்மட்டுந் தான் காணப்பட்டது. வேறு லிகிதங்களில் பியதஸி என்ற பெயருக்கு 'தேவானும்பிரியன்' என்ற பதம் விருதாக உபயோகப்பட்டிருந்தது. இவ் விவரங்களிலிருந்து பல கேள்விகள் பிறந்தன: இந்தப் பியதஸி எவர்? பியதஸி ஒருவரா பலரா? பியதஸி என்ற பெயர் சிறப்புப்பெயரா, அல்லது பொதுப்பெயரா? பியதஸியும் தேவானும்பிரியனும் வெவ்வேறு மனிதர்களா, அல்லது இரண்டும் ஒரே மனிதனின் பெயரா? இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்குச் சில வருஷங்களாக விடை கிடைக்கவில்லை.

பிறகு புராதனவஸ்து சாஸ்திரிகளும் மற்றுள்ள வித்வான்களும் பல துறைகளில் ஆராய்ச்சிவேலையைத் தொடங்கினர்கள். ஐரோப்பியருள் ஸ்ரீ. கன்னிங்ஹாம் (Cunningham) பர்ஜெஸ், (Burgess) பூலர் (Bühler) ஸெனர்ட், (Senart) பொர்னுப் (Burnouf) என்போரும், நம்மவருள் ஸ்ரீ. ராமகிருஷ்ண பந்தர்க்கர், பகவன்லால் இந்திராஜீ, ராஜேந்திரலால் மித்திரர், என்ற வித்வான்களும் அசோக சாஸனங்களின் கருத்தை விளக்குவதற்குப் பிரயாசப்பட்டார்கள். பழைய லிபிகள் எல்லாம் வாசிக்கப்பட்டன; புராதன வஸ்துக்கள் சோதனை செய்யப்பட்டுக் காப்பாற்றப்பட்டன; லிகிதங்கள் சரியான நகல்களுடனும் மொழிபெயர்ப்புகளுடனும் வியாக்கியானங்களுடனும் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டன; ஹிந்து, ஜெயின பௌத்த மதங்களைச்சார்ந்த கிரந்தங்கள் விவேசன புத்தியுடன் படிக்கப்பட்டமையால் அவற்றிலிருந்து பூர்விக சரித்திரத்துக்குப் பல ஆதாரங்கள் ஏற்பட்டன; அசோகன் என்ற பெயருடைய அரசன் ஒருகாலத்தில் இந்தியா முழுவதையும் ஆண்டு வந்தவனென்றும் அவனுக்குப் பியதஸி என்ற விருது இருந்ததென்றும் பௌத்தக் கிரந்தங்களிலிருந்து தெரியவந்தது. பௌத்தர்களது தெய்வ பாஷையாகிய பாலிக்கும் அசோக சாஸனங்களின் பாஷைக்குமுள்ள நெருங்கிய சம்பந்தம் வெளியாயிற்று. லிகிதங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் பியதஸி, தேவானும் பிரியன், தேவானும்பிரியனன பியதஸி, எல்லாம் ஒரே மனிதனைக் குறிக்கின்றன வென்றும், பெயரில் என்ன மாறுபா டிருந்தபோதிலும் இந்த லிகிதங்கள் வாசக ரீதியில் ஒரே மனிதனின் வாக்கியங்களென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லக்கூடிய ஒற்றுமையையுடையன வென்றும்,

எல்லோரும் அறியலாயினர். கடைசியாக, கி. பி. 1915ம் ஹுல் ரெய்ச்சூருக்கு அருகிலுள்ள மாஸ்கி என்ற ஊரில் கிடைத்த அசோகக் கல்வெட்டில் அசோகன் என்ற பெயரே வரைந்திருப்பது தெரியவந்ததும் இந்த லிகிதங்களை எழுதியவன் எவன் என்ற சங்கை முற்றிலும் நீங்கி விட்டது.

II. அசோகனின் சரிதை

மகததேசத்தின் பெருமை.

கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் மகததேசம் வட இந்தியாவிலுள்ள தேசங்களில் முதன்மையை அடைந்திருந்தது. இந் நாட்டை ஆண்டுவந்த நந்தர் என்ற அரசர்கள் இழிவு குலத்தோராகக் கருதப்பட்டபோதிலும் பராக்ரமசாலிகளாகவும் யுத்தசைன்னியங்களிலும் தளவாடங்களிலும் வலிமை மிகுந்தவராகவுமிருந்தனர். அகநானூறு என்ற பண்டைத் தமிழ் நூலிலுள்ள ஒரு பாட்டில் இவ் வமிசத்தினர் "பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்" என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிருத்தலை இங்கு குறிப்பிடுவது தகுதியாகும். இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில், அதாவது சுமார் கி மு. 325ம் ஹுல், மகதநாட்டில் ஒரு புரட்சி ஏற்பட்டது. சாணக்கியன், விஷ்ணுகுப்தன், கௌடல்யன், கௌடில்யன் என்ற பெயர்களையுடைய ஓர் பிராமண மந்திரியின் சூழ்ச்சிகள் காரணமாக நந்தர் அரசுரிமையை இழக்கவும் சந்திரகுப்தன் என்ற மௌரியவம்சத்தினன் அரசனாகவும் நேர்ந்தன. சந்திரகுப்தன் எல்லா வட இந்திய ராஜ்யங்களையும் கைப்பற்றி யாவற்றையும் ஒரே குடையின்கீழ்க் கொண்டுவந்தான். அதற்கு முன் இத்தகைய விசால

மான ஏகாதிபத்தியம் இந்தியாவில் ஏற்படவில்லை யென்று நாம் சொல்லலாம். சந்திரகுப்தனின் வரலாற்றை விரித்துரைப்பது நம் விஷயத்துக்குப் புறமாயினும் கௌடல்யனால் எழுதப்பட்ட "அர்த்தசாஸ்திரம்" என்ற நூலைப் பற்றி இவ் வவதாரிகையின் மற்றொரு பாகத்தில் கூறுவது அவசியம். இந்த நூல் இக்காலத்துக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள துரைத்தனத்தின் அமைப்பையும் ராஜீய நோக்கங்களையும் நன்றாக விளக்குகிறது

ஜெயின நூல்களில் சந்திரகுப்தன் இருபத்தைந்தையாண்டு (கி.மு.325-301) அரசு நடத்தியபிறகு உலகவாழ்க்கையில வெறுப படைந்து பத்திரபாகு என்ற ஜெயின முனிவருன் சீ. ஷனா தாகவும் அம் முனிவருடன் தக்கணம் சென்று பன்னிரியாண்டு தவம்புரிந்து கை ட சியில் படடினி விரதமூலமாகத் தமது உடலைக் களைந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றன. மைசூர் சம்ஸ்தானத்தில் சந்திரகிரி என்ற இடத்தில் இவ் வைதிஹ்யங்களைக் குறிப்பிடும் கலவெட்டுகளும் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன.

பிந்துசாரன். மௌரிய வம்சத்து இரண்டாவது அரசனான பிந்துசாரன் அசோகனுடைய தநதையாதலால் இவனைப்பற்றிப் பௌத்தக் கிரந்தங்களில் சில ருசிகரமான கதைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உண்மையைத் தேடி அறிவது கஷ்டமாயிருக்கிறது. இவன் காலததில் ஆட்சி முறையில் விசேஷ மாறுதலகள் ஏற்படவில்லையாயினும் ராஜ்ய காரியங்கள ஒழுங்காக நடந்தேறினவென்றும், தக்ஷிணம் மௌரியரின் ஏகாதிபத்தியத்தில் ஐக்கியமடைந்தது இக்காலத்திலென்றும் கூறுவதற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. சந்திரகுப்தன் காலத்தில் இந்தியாவுக்கும் ஸிரியா முதலிய குணதிசை நாடுகளுக்கும் நேச

உறவு ஏற்பட்டது; இவ்வுறவு பிந்துஸாரன் காலத்திலும் நீடித்து வந்தது. பிந்துஸாரன் யவனருடைய விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களை வியந்து, இவற்றின் சூக்ஷ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள, ஸிரியா தேசத்து அரசனிடம் தேர்ந்த வித்துவான்களைத் தனக்கு அனுப்பிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டதாக ஒரு க்ரீக் வரலாறு இருக்கின்றது. இவன் இருபத்தேழு வருஷங்கள் அரசுபுரிந்து பின் மரணமடைந்தான் (காலம், கி, மு. 301-273)

அசோகனைப் பற்றி ஐதிஹ்யங்களிலிருந்து கிடைக்கும் விவரங்கள்.

அசோகனுடைய ஜீவிய சரிதைக்கு அவனது சாஸனங்களையும் புராதன ஆராய்ச்சியால் தெரியவந்திருக்கும் சில செய்திகளையும் நாம் முக்கிய ஆதாரமாய் வைத்துக் கொள்ளலாம். அசோகனைப்பற்றிய ஐதிஹ்யங்கள் இரண்டு சார்பிலிருந்து வந்திருக்கின்றன. (i) திவ்யாவதானம் என்ற ஸம்ஸ்கிருதக் கிரந்தத்திலுள்ள வட இந்திய ஐதிஹ்யம். (ii) சிலோன் தீவிலுள்ள பௌத்தரின் இதிகாஸ கிரந்தங்களாகிய தீபவம்சம், மஹாவம்சம் என்பனவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் சிலோன் ஐதிஹ்யம். இந்த இரு சார்பு ஐதிஹ்யங்களிலிருந்து அசோகனைப்பற்றித் தெரியவரும் செய்திகள் எல்லாம் நாம் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியவனவாயிருக்கவில்லை. ஆனால் அவை முற்றிலும் தள்ளத்தக்கவையுமல்ல. இந்துக்களுடைய புராணங்களில் பூர்வசரித்திர விஷயமான பல செய்திகள் அடங்கியிருப்பினும் அங்கு அசோகனுடைய அரசாட்சியைப்பற்றி ஒரு விவரமுமில்லை. பண்டைய அரசரின் பெயர்களுக்கிடையில் அசோகனுடைய பெயரும் இருப்பது ஒரு மேன்மையாமோ? பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பெற்ற ராஜதரங்கிணி என்ற

காச்மீர சரித்திரத்தில் அசோகனுடைய சில வரலாறுகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. காச்மீர நாட்டின் பல கோயில்களும் அரண்களும் அசோகனால் ஆக்கப்பட்டவை யென்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. எவ்விதமும், நமக்கு பௌத்த ஐதிஹ்யங்களைவிட உறுதியான சரித்திரசாதனங்களில்லை யென நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். சாஸனங்களில் குறிப்பிடாமலும் பௌத்த ஐதிஹ்யங்களி லிருந்துமட்டும் தெரிய வருவதுமான செய்திகளுக்குப் பின் புராதன வஸ்து ஆராய்ச்சியிலிருந்து அத்தாட்சி அகப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு உதாரணம் பின் கூறுவோம் *. ஆயினும் சாஸனங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதமாயிருக்கிற விவரங்களையும் விநோதக் கற்பனைகளென்று வெளிப்படையாய்த் தெரிகின்ற செய்திகளையும் நாம் உண்மைச் சரித்திரமாய் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இப்படிப் பட்ட கட்டுக்கதைகளை இங்கு விரித்துக் கூறுவது அனுவசியமென்று நமக்குத் தோன்றுகிறது.

அசோகனின் இளமைப் பருவத்தைப்பற்றிய விவரங்கள் யாவும் ஐதிஹ்யங்களில் மட்டுமே உள்ளன. அசோகன் பிந்துஸாரனின் மூத்தமகனல்ல. பட்டத்துக்கு அதிக பாத்தியதையுடைய பல சகோதரர் அவனுக்கிருந்தனர். ஆயினும் அவனது புத்திநுட்பமும் சாமர்த்தியமும் பற்றி அவனுக்கு முக்கியமான அரசாங்க அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அவன் முதலில் தக்ஷசிலா என்ற மாகாணத்தின் அதிபனாய்ச் சிலகாலம் வேலைசெய்தபின் உஜ்ஜெயினியின் அதிபனாக நியமிக்கப்பட்டான். பிந்துஸாரன் தேகவியோகமானவுடன் அசோகன் பாடலிபுரத்தை அடைந்து உபராஜன் என்ற பட்

* கீழ் 20-ம் பக்கம் பார்க்க.

டத்துடன் ராஜ்யத்தின் தலைமையை வகிக்க ஆரம்பித்தான். நான்கு வருஷங்களுக்குப்பின் அசோகன் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டான்.

இச் செய்திகளை நாம் நம்பலாம்; ஆனால் அசோகன் சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்றுவதற்குத் தொண்ணூற்றென்பது சகோதரரை அவர் மனைவி மக்களுடன் கொலைசெய்தானென்றும் ஜனங்களைப் பல விதத்தில் கசக்கிப் பிழிந்தானென்றும் கூறுகின்ற கதைகள் உண்மையென்று தோன்றவில்லை. இவ் விஷயங்கள் அசோகனுடைய குணத்தைப்பற்றிச் சாஸனங்களைப் படிப்பதிலிருந்து நமக்கு ஏற்படும் அபிப்பிராயத்துக்கு முற்றிலும் முரண்படுகிறது. மேலும், பெருந் துஷ்டனான ஒருவன் திடீரென்று வெகு புண்ணியவானாய் விடுவது இயற்கையல்ல. பக்தியின் அனுகுணத்தால் மனிதனின் உள்ளம் சீரடையுமென்பது உண்மையே. அசோகனும் புத்தருடைய 'சுவிசேஷத்தை'ச் செவியுற்றதினால் பல பழைய தீய வழக்கங்களையும் சுபாவங்களையும் தவிர்த்துத் தர்மாத்மாவாய் மாறியிருக்கலாம்.

ஆனால் அசோகன் முதலில் மிகக் கெட்டவனாகவும் கொடுங்கோல் அரசனாகவும் இருந்தான் என்பதும் பின் திடீரென்று பெரிய முனிசிரேஷ்டனானான் என்பதும் இயற்கை யல்ல. சரித்திர சம்பவங்கள் ஐதிஹ்யங்களில் கூறப்படும்பொழுது அவை இவ்விதம் திரிந்துபோகின்றன. ஒரே ஒரு அரசன், மிக மூர்க்கனாகவும் கெட்டவனாகவும் இருந்தவன், தர்மத்தைச் சிரவணம்செய்த மாத்திரத்தில் ஸன்மார்கத்தின் உருவேபோன்ற பரிசுத்த மனிதனாய் விட்டானென்ற செய்தி தர்மத்தின் மேன்மையையும் குணத்தையும் எடுத்துக் காட்ட எவ்வளவு நேர்த்தி

யான கதை! தர்மத்தைப் போதிக்க வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் தொகுக்கப்பட்ட இதிகாசங்களுக்கு இக் கதைகள் எவ்வளவு உசிதமாயிருக்கின்றன! சரித்திர சம்பவங்கள் தர்மீய நோக்கத்துடன் எழுதப்படும் புராணங்களில் இவ்வித மாறுதல் அடைதல் இயற்கையல்லவா?

இக் காரணங்கள் பற்றி நம்முடைய முடிவு என்னவென்றால், அசோகன் தன் அரசாட்சியை ஆரம்பித்த பொழுது கொடுங்கோலனாயிராமல் தனது வீரபராக்ரமத்தில் நம்பிக்கையும் வேட்டையாடுதல் முதலிய வியாயாமங்களில் அபிலாஷையும் அயல் நாடுகளை ஜயிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கமுமுடைய சாதாரண அரசனாயிருந்தான். புத்த பகவானுடைய காற்று அவன்மேல் அப்போது அடிக்காததால் ஆகார விஷயமாகவும் தெய்வ ஆராதனைக்காகவும் அரசனுடைய அரண்மனையில் பிராணிவதை நடந்து வந்தது*. அசோகனுடைய பதினான்காவது பட்டாபிஷேக வருஷத்தில் எழுதப்பட்ட ஐந்தாம் சாஸனத்திலிருந்து அரசனுடைய சகோதர சகோதரிகள் அப்போது வாழ்ந்து வந்தனரென்று நாம் அறிகிறோம். அதனால் அசோகன் தனது உறவினர் யாவரையும் கொலைசெய்த விவரம் நம்பததக்கதல்ல. பிந்துஸாரன் இறந்ததும் அசோகன் உடனே அடுத்த அரசனாவதற்குத் தடை யிருந்தது உண்மையாயிருக்கலாம்; சகோதரர்களுக் கிடையில் சண்டை சச்சரவுகள் நடந்திருக்கலாம்; இவ்வளவுதான் நாம் ஐதிஹ்யத்திலிருந்து கிரகிக்கக் கூடியது. அரசுரிமை கைபற்றியதைக் குறித்துள்ள மற்ற விவரங்கள் உண்மையெனத் தோன்றவில்லை.

*. முதற்சாஸனம்.

அரசனின் பட்டாபிஷேகம்

அசோகன் நாலு வருஷம் இளவரசனாக அரசாட்சி நடத்தியபின் தனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டான். 'பியதஸி முடிசூடிய இத்தனை வருஷங்களான பின்' என்று பல சாஸனங்களில் அரசன்காலத்தில் நடந்த பல சம்பவங்களுக்குக் காலம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அசோகன் கருத்துப்படித்தான் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்ட தினமே தனது ஆட்சியின் ஆரம்பதினம் போலும். அத் தினத்தில் வருஷாவருஷம் உற்சவம் கொண்டாடப்பட்டது. அப்போது மரண தண்டனை விதிக்கப்பெற்ற குற்றவாளிகளில் சிலரை விடுதலைசெய்வது வழக்கம்*.

கலிங்க யுத்தம்

அசோகனுடைய ஜீவிய சரிதையில் கலிங்க யுத்தம் மிக முக்கியமான சம்பவமாகும். அவனுடைய ஒன்பதாவது பட்டாபிஷேக வருஷத்தில் அரசன் கலிங்க தேசத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் படையெடுத்தான். தனது ஏகாதிபத்தியம் இமயமலை முதல் தெற்கே பாலாறு வரையும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்திருப்பதற்குக் கலிங்கர் நாடு மட்டும் விலக்காயிருந்தது. இப் பிரதேசம் ஒரு மூலையிலிருந்ததினாலும் அடர்த்தியான காடுகளால் சூழப்பட்டிருந்ததினாலும் அது அசோகனின் முன்னோரால் ஏகாதிபத்தியத்தோடு சேர்க்கப்படவில்லை. இக் குறையைத் தீர்ப்பதற்கு யுத்தம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அசோகனுடைய எண்ணமும் கைகூடிற்று. ஆனால் அவன் மற்ற அரசரைப்போல் தனது வெற்றியில் சந்தோஷமடையவில்லை. யுத்தத்துக்கு இயற்கையான கொலையும் கொடுமையும் கஷ்டங்களும் அவன் மனத்தில் திகிலைச்

* ஐந்தாம் ஸ்தம்ப சாஸனம்.

செய்தன. பெரியதோஷம் செய்தோமே யென்று அவனுக்கு எக்கம் பிடித்தது. சுயமாகவே அசோகன் இரக்கமுள்ளவன்; அதோடுகூட இதே சமயத்தில் அரசன் பௌத்த தர்மத்தைக் கேட்கவும் நேர்ந்தது. அவன் தான் படும் பச்சாத்தாபத்தைப் பதின்மூன்றும் சாஸனத்தில் கண்ணும் கண்ணீருமாய் எழுதிவைத்திருக்கிறான். எவ்வளவு பெரிய லாபத்துக்காயினும் இனிமேல் ஒரு போதும் யுத்தம் செய்வதில்லை யென்று அசோகன் பிரதிக்ஞை செய்தான். அப்பிரதிக்ஞை காப்பாற்றப் பட்டது அவனது நிஷ்கபடமான சுபாவத்தை விளக்குகிறது.

எப்படியாயினும் கலிங்கதேசம் ஜயிக்கப்பட்டது; நடந்துபோன காரியம் அவனால் மாற்றக்கூடியதா யிருக்கவில்லை. புதிதாக ஜயிக்கப்பட்ட ஜனங்களைப் பாது காப்பதற்கும் அவர்களின் அருகாமையிலுள்ள காட்டு ஜாதியாரைச் சம்ரக்ஷணை செய்வதற்கும் அதிகாரிகளுக்கு விசேஷ எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டது. கலிங்க தேசத்து அதிகாரிகளுக்கு இடப்பட்டிருக்கும் கட்டளை இன்னதென்று கலிங்க சாஸனங்கள் என்ற லிகிதங்களி லிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பௌத்த மதத்தின் ஸ்பர்சம்

அசோகன் முடிசூடிய ஒன்பதாமாண்டு முதல் அவனுக்குப் பௌத்த தர்மத்தில பக்தி சிரத்தை அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. இம் மாறுதலுக்குக் கலிங்க யுத்தத்தின் கொடுமை மட்டு மல்ல காரணமென்று தோன்றுகிறது. உபகுப்தன் என்ற துறவி அரசனுக்குப் புத்தரின் சுவிசேஷத்தை உபதேசித்தாரென்று வட இந்திய ஐதிஹ்யங்கள் சொல்லுகின்றன. சுகந்த வஸ்துக்கள் செய்யும் குப்தன் மகன் உபகுப்த னென்று இவர்பெயர் விரித்துரைக்கப்

படுகிறது. இத்துறவி விவேகமும் பரிசுத்தமும் நிறைந்திருந்தாரென்றும் புத்தருக்குப்பின் பௌத்த சங்கத்தின் தலைமை ஸ்தானத்தை வகித்த ஆசாரியருள் ஐந்தாவதாக நின்றாரென்றும், வெகுநாள் அசோகனுக்குக் குருவாகவும் துணைவராகவும் வாழ்ந்து வந்தாரென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில சஞ்சாரஞ்செய்த யுவன்சுவங் என்ற சீன யாத்திரிகன் இத்துறவியின் ஞாபகச் சின்னங்களாகக் கட்டப்பட்ட விஹாரங்கள் ஸிந்து தேசத்திலும் வட மதுரையிலும் செழித்திருந்தன வென்று கூறுகிறான். சிலோன் ஐதிஹ்யத்தில் இவர் பெயர் மோகலீபுத்திர திஸ்ஸன் என்று கூறப்படுகின்றது.

அசோகன் பௌத்த தர்மத்தில் ஈடுபட்டு முதலில் உபாஸகன் என்ற நிலைமையைக் கைக்கொண்டான். உபாஸகன் என்பது இல்லறத்தில் ஒழுகும் பௌத்தருக்குப் பெயர். இரண்டரை வருஷங்களுக்குப்பின், அதாவது அரசன் முடிசூடிய பன்னிரண்டாம் வருஷத்தில், அவன் காட்டிய ஊக்கம் தனக்கே திருப்திகரமா யிருக்கவில்லை. முன்னிலும் அதிக ஊக்கத்துடன் தர்மத்தைத் தழுவியொழுக வேண்டுமென்று அவன் நிச்சயித்தான். இப்படி ஒரு வருஷமான பின் அரசன் பௌத்த ஸங்கத்தையே அவலம்பித்தான். இது நிகழ்ந்தது அரசனுடைய பதின்மூன்றாம் பட்டாபிஷேக வருஷத்தில். இவ்வருஷமும் இதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள வருஷங்களும் அசோகனின் ஜீவிய சரிதையில் மிகவும் முக்கியமானவை. அவனுடைய எல்லாச் சீர்திருத்தங்களும் நன் முயற்சிகளும் இவ்வாண்டுகளில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அரண்மனைச் சமையல் அறையில் மாமிச வகை தவிர்க்கப்பட்டது. ஜீவ இம்ஸையும் பிராணிவதையும் ராஜத்

துரோகமாகக் கருதப்படுமென்று ஜனங்கள் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டனர். தனது தர்மத்தின் கொள்கைகளைக் கற்களிலும் ஸ்தம்பங்களிலும் எழுதி அவற்றை எல்லோருக்கும் தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்று அரசன் நிச்சயித்தான். வேட்டையாடுதல் முதலிய பழைய பொழுதுபோக்குகள் தவிர்க்கப்பட்டன. அதற்குப் பதிலாக அவன் புண்ணிய ஸ்தல யாத்திரைகள் செய்யத் தொடங்கினன். ஆங்காங்குள்ள ஞானசிரேஷ்டர்களைத் தரிசிப்பதும், தர்மத்தைப் போதிப்பதும், தர்ம விவாதங்களை நடத்துவதுமே அரசனுடைய பொழுதுபோக்காயிற்று. அரசனுடைய வாழ்நாட்களில் இப்படிப்பட்ட புனிதயாத்திரைகள் பல ஏற்பட்டன.

தீர்த்த யாத்திரைகள்

இவற்றில் பிரதானமானது அசோகனின் இருபத்தோராவது பட்டாபிஷேக வருஷத்தில் நடந்த யாத்திரை. பாடலிபுரத்திலிருந்து புத்தரின் சுதேசமாகிய கபிலவஸ்துவுக்குச் செல்லும் பாதையில் இப்போது எரு ஸ்தம்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த ஸ்தம்பங்களிற் சிலவற்றில் அசோக சாஸனங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்றிரண்டில் ஒருவித லிகிதமுமில்லை. இந்த ஸ்தம்பங்கள் முன்சொல்லப்பட்ட தீர்த்தயாத்திரையின் ஞாபகச் சின்னங்களென்று நாம் ஊகிக்கிறோம். ஐதிஹ்யத்தின்படி அசோகன் இந்த யாத்திரையில் உபகுப்தனையும் அழைத்துச் சென்றான்போலும். அவர்கள் முதலில் புத்தரின் பிறப்பிடமாகிய லும்பினி கிராமத்தைத் தரிசித்தார்களாம்; பின்னர், கபிலவஸ்து நகரத்தையும், புத்தர் பூர்ணஞானம் அடைந்த இடமாகிய புத்தகயாவையும், அம்மகான் தமது தர்ம சக்கரத்தைச் சுழற்ற ஆரம்பித்த ஸார்நாதத்தையும், அவர் கடைசியாய் பரி

நிர்வாணமடைந்த குசிநகரத்தையும், அவர் தர்மப் பிரசாரம் செய்துகொண்டு பலகாலம் வசித்துவந்த ஸ்ராவஸ்தியையும் இவைகளல்லாமல் வேறு இரண்டு க்ஷேத்திரங்களையும் அவர்கள் தரிசித்தார்களாம். புத்தரின் பிறப்பிடமாகிய லும்பினி தற்காலம் ரும்மின்தேயி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த க்ஷேத்திரத்தை அசோகன் தரிசித்ததின் அறிகுறியாய்நாட்டப்பட்ட ஸ்தம்பம்,வெகு காலமாக மறைந்து கிடந்தது; அது சமீபகாலத்தில் திரும்பவும் உத்தாரணம் செய்யப்பட் டிருக்கிறது. அசோகன் இந்த ஊரிலிருந்த ஜனங்களுக்கு நிலந்தீர்வையைக் குறைத்தானென்று ரும்மின்தேயி ஸ்தம்பத்திலுள்ள லிகிதம் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது. அசோகன் இதே சமயத்தில் கோனுகமனன் என்ற பூர்வபுத்தரின் க்ஷேத்திரத்தைத் தரிசனம்செய்து அங்கிருந்த ஸ்தூபத்தைப் புதுப்பித்து ஒரு ஸ்தம்பத்தையும் நாட்டியசெய்திகள் ஐதிஹ்யத்தில் கூறப்படவில்லையாயினும் சிலாசாஸன பரிசோதனை மூலமாக நாம் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இச்செய்திகள் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஸ்தம்பமும் ரும்மின் தேயின் அருகிலிருந்து நமக்கு அகப்பட்டிருக்கிறது. இவ் விவரங்கள் அசோகனது தர்மம் எத்தன்மையது என்று தீர்மானிக்க உபயோகமானவை.

நேப்பாளத்தின் தலைநகரமாகிய காத்மாண்டு அல்லது லளிதாபட்டணம் அசோகனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. அங்கு அரசன் பல கோயில்கள் கட்டினனென்றும் அரசன் மகள் சாருமதி அவனுடன் அங்குச் சென்று தன் தகப்பனரின் வேலைக்கு உதவியாயிருந்து பின் அங்கேயே நிலைத்திருந்தாளென்றும் ஐதிஹ்யத்தில் கூறப்படுகின்றன. இப்பட்டணம் ரும்மின்தேயியின் அருகிலுள்ளதால் இந்நகரத்தின் ஸ்தாபனம்

ரும்மின்தேயி லிகிதத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கும் அரசனின் இருபத்தொன்றும் பட்டாபிஷேக வருஷத்திலேயே நடந்திருக்கலாம்.

துறவி அரசு நடந்திய விந்தை

தனது பன்னிரண்டாவது பட்டாபிஷேக வருஷத்தில் அரசன் பௌத்த ஸங்கத்தைச் சேர்ந்ததால் அவன் சந்நியாஸி ஆனான். கடைசிவரையும் அவன் இந்த ஆசிரமத்திலிருந்து மாறவில்லைபோலும். கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவில் சஞ்சரித்த இத்ஸிங், துறவியுடையணிந்த அசோகப் பிரதிமையைக் கண்டதாக எழுதுகிறான். ஆனால் ஐதிஹ்யங்களிலும் சாஸனங்களிலும் அசோகனுடைய மனைவிமார்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். பிக்ஷுவானபின் தன் ராஜ்ய காரியங்களை அசட்டைசெய்தானென்றும் வட ஐதிஹ்யத்தில் கூறப்படுகிறது. தலையைச் சிரைத்துக் காஷாயவஸ்திரமுடுத்த அரசன் எப்படி சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தானென்றும் ராஜ்ய காரியங்களைக் கவனித்தானென்றும் நமக்கும் சங்கை உண்டாகிறது. அசோகனுடைய சாஸனங்கள் இந்த சம்சயத்தை முற்றிலும் நிவிர்த்திசெய்கின்றன "எனது கடமையாக ஏற்பட்டுள்ள வேலையில் நான் காட்டும் ஜாக்கிரதை எனக்கு ஒருபோதும் திருப்திகரமாகிறதில்லை. ஸர்வ ஜனங்களின் அபிவிர்த்திக்காக சதா உழைப்பது என் கடமை." "எவ்விடத்திலும் ஜனங்களின் வழக்குகளை விசாரணைசெய்ய நான் தயாராயிருக்கிறேன்." இப்படிப் பேசும் அரசன் தன்கடமையை அசட்டை செய்தானென்று சொல்வதை நம்புவது எப்படி? துறவறமும் உலக நன்மைக்குரிய பிரவிர்த்தியும் ஒன்றுக்கொன்று முரணல்லவென்று பகவத்கீதையில் வற்புறுத்தப்படும் கொள்கையே அசோகன் கொள்கைபோலும்.

மேலும், சாஸனங்களில் அரசனுடைய ராணிகளையும் பிள்ளைகளையும்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. துறவியான பின் அரசன் அவர்களுடன் வாழவில்லையென்று நாம் அனுமானஞ்செய்து கொண்டாலும் அவர்களுடைய யோகக்ஷேமங்களை அவன் கவனித்துவந்தானென்பது தெளிவு †. அசோகன் கடைசிவரையும் தனது கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தானென்று நாம் கூறுவது மிகையன்று. இப்படிப்பட்ட ஊக்கமுடைமை, அரசருக்கு இன்றியமையாததென்று கௌடல்யனுடைய அர்த்தசாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதால் அசோகன் இவ்விஷயத்தில் தம் முன்னோர்வழியை அநுசரித்து வந்தானன்றி வேறில்லை.

தர்மப் பிரசாரம் செய்தல்

ஸங்கத்திற் சேர்ந்தபின் அரசன் ஊக்கமுடைமை முன்னிலும் அதிக விசாலமடைந்தது. துரைத்தனக் காரியங்களில் மட்டும் தனது ஊக்கத்தை நிறுத்திக் கொள்ளாமல் உலகமெங்கும் தர்மப்பிரசாரஞ்செய்யவேண்டுமென்ற அவா அசோகனைப் பற்றியது. தனது ராஜ்யத்தினுள்ளும் வெளியிலும் தர்மப் பிரசாரம் நடத்தினன் அவனது ஏகாதிபத்தியத்துக்குப்பட்ட யவனர், காம்போஜர், நாபகதேசத்து நாபபந்தியர், போஜர், பிதேனிகர், ஆந்திரர், புலிந்தர், ராஷ்டிரிகர், காந்தாரர் முதலிய ஜனங்களுக்குப் பல தர்ம ஆசிரியர் அனுப்பப் பட்டனர். அந்த ஜனங்கள் அசோகன் போதனையை அன்புடன் கேட்டார்களென்று நாம் ஊகிக்கலாம்.

தர்ம போதனைகள் செய்யப்பட்ட பிரதேசங்களின் பெயரும் அந்தந்த இடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஆசிரியரின் பெயரும் சிலோன் ஐதிஹ்யத்தில்* கூறப்பட்

† ஐந்தாம் சாசனம். * மகாவம்சம், அத். 12.

டிருக்கின்றன. கன்னிங்ஹாம் துரை 1873-ம் வருஷம் ஸாஞ்சியின் அருகேயுள்ள ஏராளமான புராதன வஸ்துக்களைச் சோதனை செய்தபோது பௌத்த முனிவரின் எலும்புகள் நிக்ஷேபிக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள் அகப்பட்டன. இரண்டு பாத்திரங்களின் புறத்தில் "ஹிமவந்தப் பிரதேசத்தின் ஆசாரியனுகிய காசியப கோத்திரன் சாம்பல்" என்றும், "ஹிமவந்தப் பிரதேசத்தின் ஆசாரியனுகிய மஜ்ஜிமன் சாம்பல்" என்றும் லிகிதங்கள் காணப்பட்டன. மகாவம்சத்திலும் இப்பெயர்களுடைய ஆசாரியர் அசோகன் காலத்தில் இமயமலை அல்லது ஹிமவந்தப் பிரதேசத்தில் தர்மத்தைப் போதித்தனரென்று கூறப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

ஸுவர்ணபூமி, அல்லது ஸோவனபூமி என்று கூறப்படும் பர்மா தேசமும் அசோகன் தூதர் மூலமாக பௌத்த தர்மத்தைச் செவியுற்றதென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. அசோகனுடைய ராஜ்யத்துக்கு உட்படாத வேறு பல தேசத்தார் அசோகன் மூலமாகவே பௌத்த தர்மத்தை அறிந்தனரென்பது உண்மையே. தென் இந்தியாவில் சுதந்திர அரசர்களா யிருந்த சோழர் பாண்டியர், ஸத்தியபுத்திரர், கேரளபுத்திரர் நாடுகளில் தர்ம போதனைகளும் தர்மீயமான உபகாரச் செய்கைகளும் நடந்துவந்தன. சிலோன் தீவிலுள்ள ஜனங்களும் முதன் முதல் புத்தரின் ஸந்தேசத்தைக் கேட்டது அசோகன் மூலமாகவே. அசோகனுடைய சகோதரன் மகேந்திரனும், சகோதரி ஸங்கமித்திரையும் இங்கு தர்மப் பிரசாரஞ் செய்யும்பொருட்டு அனுப்பப்பட்டார்களென்று இதிகாஸங்கள் கூறுகின்றன. தென் இந்தியாவிலும் இவர் பௌத்த தர்மத்தைப் பரவச்செய்தனர்போலும். மகேந்திர விஹாரம் என்ற பெயருடைய மடம் ஒன்று தென்

ளுட்டில் இருந்ததாக யுவன்சுவங் கூறுகிறுன். மகாவம் சத்தின்படி இவ்விருவரும் அசோகனுடைய மக்களாம்.

ஏறக்குறைய அசோகன் காலத்தது என்று அனுமானிக்கப்படும் சிற்பம் ஒன்றில் சிலோனில் பௌத்த மதத்தைப் பிரசாரஞ்செய்த விஷயம் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. ஸாஞ்சி ஸ்தூபத்தின் ஓர் வாசலின் உத்தரக்கல்லில் உயரமான ஓர் மனிதன் யானையிலிருந்து இறங்குவதையும் போதிவிருஷத்தின் கிளை அம் மரத்தினின்று ஒடிக்கப்பட்டு அம்மனிதனிடம் கொடுக்கப்படுவதையும் விளக்கிக்காட்டும் சிற்பம் ஒன்றுண்டு. போதிவிருக்ஷத்தின் கிளை சிலோனுக்கு தேவர் பிரியனுன திஸ்ஸன் என்ற அரசன் காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட செய்தி சிலோன் இதிகாஸங்களில் மிக விமரிசையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. முன் கூறப்பட்ட சிற்பம் இந்தச் சம்பவத்தின் அறிகுறியா யிருக்கலாமன்றே?

வேத தூரத்துள்ள ஐந்து அரசருடன் உறவு.

அசோகனுல் தர்மப்ரசாரம் செய்யப்பட்ட நாடுகளுள் மிக முக்கியமானவை அறுநூறு யோஜனைக்கப்பாலுள்ள ஐந்து அரசரின் நாடுகள். ஆசியா ஐரோப்பா ஆப்பிரிக்காக் கண்டங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சந்திக்கும் பிரதேசங்களை ஆண்டுவந்த அரசர் இவர். இங்கு கிரீக்கு ஜாதியாருடைய நாகரிகம் மிகுந்திருந்தது. அலக்ஸாந்தர் என்ற மாஸிடோணியா தேசத்துப் பராக்ரம வீரன் கி. மு. 335-ல் தனது திக்விஜயத்தை ஆரம்பித்து நூற்றுக்கணக்காய் ராஜ்யங்களை ஜயித்து இந்தியாவுக்குப் படையெடுத்துவந்த விவரங்கள் சாதாரணமாய்த் தெரிந்தவையே. அவ்வீரன் பராக்கிரமத்தால் ஏற்பட்ட ஏகாதிபத்யம் அவனுடைய முடிவுடன் சீர்குலைந்தது. அலக்ஸாந்தரின் முக்கிய போர்வீரர்கள் அப்போது அந்

ஏகாதிபத்தியத்தைப் பங்கிட்டுக் கொண்டனர். பதின் மூன்றும் சாஸனத்தில் கூறியிருக்கும் ஐந்து அரசர்களின் ராஜ்யங்கள், அலக்ஸாந்தரின் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து உண்டானவை. சாஸனத்தில் ஐந்து அரசரின் பெயர் மட்டும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவருடைய காலமும் தேசமும் பின் வருமாறு :

ஐந்து அரசருக்குச் சாஸனங்களில் வந்துள்ள பெயர்.	இவ்வரசரின் ஐரோப்பியப் பெயர்.	இவர் ஆண்டு வந்த தேசம்	காலம் கி. மு.
அன்டியோக்க	இரண்டாம் ஆண்டியாக்கஸ் (தியாஸ்)	ஸிரியா	261–246
துலமாய	ப்டாலமியாஸ் (பைலாடெல்பாஸ்)	எகிப்து	285–247
அன்தேகின	அண்டிகோனஸ் (கொனுடஸ்)	மாஸிடோணியா	277–239
மக	மகாஸ்	கைரீனே	285–258
அலகஸுதர	அலக்ஸாந்தர்	எப்பைரஸ்	272–258

ஸிரியா தேசத்துக்கும் மோரியரின் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் ஸெல்யுக்கஸ் காலத்திலிருந்தே நேசபாவம் இருந்துவந்தது. மெகாஸ்தனிஸ் போன்ற யவன தூதர்கள் மோரிய ராஜதானியில் யவன அரசரின் காரியங்களை நோக்கிவந்தனர். அதனுல் அசோகன் இந்த அயல் அரசருக்கும் தனக்கும் மிக அருமையென்று தோன்றிய சுவிசேஷத்தைத் தெரிவித்தது ஆச்சரியமில்லை. அசோகன் இங்கு தர்மத்தைப் போதித்ததுடன் திருப்தியடையாமல் வைத்தியசாலைகளையும் மிருக ஆஸ்பத்திரிகளையும் ஸ்தாபித்து அவற்றைப் பரிபாலித்து வந்தான்.

இதிலிருந்து கிடைக்கும் ஸமகாலத்துவம்.

அசோகனுடைய சாஸனங்களில் ஐந்து அரசர் கூறப்பட்டிருப்பது பூர்விக இந்திய சரித்திரத்தின் காலநிர்ணயத்துக்கு மிகவும் முக்கியமான ஆதாரமாயிருக்கிறது. இந்த ஐந்து அரசர்களும் சேர்ந்து ஜீவித்திருந்தது நான்கு வருஷங்கள் மட்டுமே. இத் தூரதேசங்களுக்கு அசோகன் தூதரை அனுப்பியது தனது பன்னிரண்டாவது பட்டாபிஷேக வருஷத்திலென்று சாஸனங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. அதனால் அசோகனுடைய பன்னிரண்டாவது வருஷத்தை நாலு வருஷங்களுக்கு அதிகம் முன்பின் போகாமல் நாம் நிச்சயிக்கலாம். கி. மு. 258-ஆல் அசோகனும் இந்த ஐந்து அரசர்களும் ஒருமித்து ஜீவந்தராயிருந்தனர். இதை ஸமகாலத்துவம் (Synchronism) என்று சொல்லலாம். இந்த ஸமகாலத்துவத்திலிருந்து அசோகனுடைய ராஜ்யபார காலத்தையே நாம் தீர்மானிக்கலாம். இதல்லாமல் மற்றொரு ஸமகாலத்துவமும் பூர்விக இந்திய சரித்திரத்துக்கு மிகவும் முக்கியம்; அதாவது கிரீக்கு பாஷையிலுள்ள அலக்ஸாந்தர் வீரன் சரிதைகளில் ஸந்திரகோட்டாஸ் என்ற இந்திய அரசன் பெயர் கூறப்பட்டிருப்பது. இந்த ஸந்திரகோட்டாஸ் முத்திராராக்ஷஸம் என்ற சம்ஸ்கிருத நாடகத்தின் பாத்திரனை சந்திரகுப்தன் என்ற மோரிய வம்ச ஸ்தாபகன்தான் என்ற அனுமானம் பூர்விக இந்திய சரித்திரத்தில் முதலாவது ஏற்பட்ட ஸமகாலத்துவம். இரண்டாவதாக ஏற்பட்ட ஸமகாலத்துவம் அசோகன் சாஸனங்களொன்றில் ஐந்து தூரதேசத்து அரசர்கள் கூறப்பட்டிருப்பதே.

அசோகனுக்கு ஐந்து மேனாட்டு அரசருடன் ஏற்பட்ட உறவானது இந்திய சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு ஓர்

ஸமகாலத்துவத்தை அளித்திருப்பதன்றி வேறு விதத்திலும் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய ஓர் விஷயமாகும். பௌத்தமதமானது பின் காலங்களில் கீழ்ஆசியாவில் பிரபலமானதுபோல மேல் ஆசியாவில் பிரபலமாகவில்லை. ஆயினும் இப்பிரதேசங்களிலும் அசோகனுக்குப் பின் சில நூற்றுண்டுகள் பௌத்த சமயத்தின் காற்று வீசியது. பௌத்த ஆலயங்களும் மடங்களும் ஏற்பட்டன. இந்தியாவுக்குப் புறம்பான நாடுகளில் கடுமையான நியமங்களும் தவமுமுடைய பல துறவிகள் சஞ்சாரஞ் செய்வதும் வசித்துவருவதும் சகஜமாயின. இதனல் மேனுடுகளிலும் இவ்விதத் துறவி சங்கங்கள் ஏற்பட்டு, வாழ்வு துன்பமே, என்ற கொள்கையும், புனர்ஜன்மத்தில் நம்பிக்கையும், புலால் உண்ணுமை யோகாப்பியாசங்கள் முதலிய வழக்கங்களும் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டன. இம்மாறுதல்களுக்கு மூலகாரணம் இப்பாகங்களில் அசோகன் செய்த தர்மப்பிரசாரமே. கிறிஸ்தவ மத ஸ்தாபகராகிய இயேசு கிறிஸ்து பாலஸ்தீன் நாட்டில் அவதரித்தபோது அங்கே இந்தியருடைய அத்தியாத்ம சாஸ்திரங்களும் துறவறங்களும் செல்வாக்கடைந்திருந்தன. இதிலிருந்து ஒரு சரித்திர உண்மை விளங்குகிறது. அதாவது, பூகோளப் படத்தில் தூரத்தராலும், பாஷையினுலும், காடு மலை கடல் முதலிய இயற்கையின் தன்மைகளாலும் அதிகமாகப் பிரிக்கப்பட்ட நாடுகளுக்கிடையிலும் ஆதிகாலங்களிலிருந்து பண்டமாற்றுதல் மட்டுமன்று, எண்ணங்களின் கொடுத்துவாங்கலும் நடந்தேறினவென்பதே. இப்போது இந்தியாவில் ஐரோப்பிய நாகரிகமும் இந்நாட்டு நாகரிகமும் சந்தித்திருப்பதுபோல எகிப்து, ஸிரியா, பாலஸ்தீன் முதலிய

துணைதிசை உலகம் தடதிசை உலகத்தைச் சந்தித்தது.

தேசங்களில் கி. மு. மூன்று, இரண்டு, ஒன்றுவது நூற்றுண்டுகளில் குணதிசை உலகம் குடதிசை உலகத்தோடு சந்தித்தது.

ஆஜீவகர்களுக்துக் குகைகள் செய்தல்

அசோகனின் பதின்மூன்றும் ஆண்டிலும் இருபதாம் ஆண்டிலும் இப்போது கயையின் அருகில் காணப்படும் மூன்று குகைகள் வெட்டப்பட்டன. இந்தக் குகைகள் கடுந்துறவிகளாகிய ஆஜீவகர்களுக்கு தானம் செய்யப்பட்டவை. இதை நாம் அசோகன் ஆளுகையில் விசேஷ சம்பவமாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. அவனுல் செய்யப்பட்ட மற்ற பல தான தர்மங்களின் லக்ஷியங்கள் அழிந்துபோயின, இவ்வ மட்டும் நிலை நிற்கின்றன, அவ்வளவே.

ஸ்தம்ப சாஸன்ங்களைப் பிரசுரஞ்செய்தல்

இருப்பத்தேழாவது இருப்பத்தெட்டாவது பட்டாபிஷேக வருஷங்களில் அசோகனுடைய ஏழு ஸ்தம்பசாஸனங்கள் வரையப்பட்டன. அசோகனுடைய அரசாட்சியின் தன்மையை அறிந்துணர இவை மிகவும் முக்கியமானவை. இவற்றில் ஏழாவது ஸ்தம்ப சாஸனம் விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் அசோகனுல் செய்யப்பட்ட எல்லாச் சீர்திருத்தங்களுடையவும் மதிப்புரை இருக்கிறது. இவ்வகை லிகிதங்கள் எழுதப்பட்டுள்ள ‘தூண்கள்’ அசோகனுல் முன்னமேயே நாட்டப்பட்டிருக்கலாம். அவனுடைய முன்னேர்களும் இப்படிப்பட்ட ஸ்தம்பங்களை நாட்டியிருக்கலாம். அரசன் முடிசூடிய இருபத்தோராம் வருஷத்தில் நடந்த தீர்த்தயாத்திரையின் ஞாபகச்சின்னமாக நாட்டப்பட்ட ஸ்தம்பங்களைப்பற்றி முன்னே கூறினும். சில ஸ்தம்பங்கள் முதலில் கீர்த்தி ஸ்தம்பங்களாக நாட்டப்பட்டிருக்

கலாம். அசோகன், தான் ஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்கக் கருதிய விஷயங்களை இவற்றிலெல்லாம் எழுதவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

பௌத்த மகா ஸபை

அசோகன் காலத்தில் கடைசியாக நடந்த சம்பவம் மூன்ருவது பௌத்த மகா சபையாயிருக்கவேண்டும். சிலோன் ஐதிஹ்யத்தில் இந்த மகா சபை அரசனது பத்தொன்பதாமாண்டில் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது சரியென்று தோன்றவில்லை. இருபத்தேமூாவது அல்லது இருபத்தெட்டாவது பட்டாபிஷேக வருஷத்துக்கு முன் இந்த மகா ஸபை நடந்திருந்தால் அத்தனைமுக்கியமான சம்பவம் ஏழாம் ஸ்தம்பசாஸனத்தில் கூறப்படாமலிராது. ஆனதால் ஸபை நடந்தது கி.மு. 240-ல் ஆயிருக்கலாம். இது எவ்வாண்டில் நடைபெற்றதாயினும், மூன்ருவது மகா ஸபை பௌத்த சமயத்தின் வளர்ச்சியில் மிகவும் முக்கியமான துறை என்பதில் ஐயமில்லை. இதை விளக்குவதற்குப் பௌத்த ஸங்கத்தின் முன் சரித்திரம் சற்று உணர்வது அவசியம். இச்சங்கங்களின் வரலாற்றை அடுத்த அதிகாரத்தில் எடுத்துரைப்போம்.

அசோகன் குணம்

சாஸனங்களில் பிரதிபலித்துக் காணும் தோற்றமே அசோகனுடைய உண்மையான உருவமென்று முன்னே கூறினோம். இங்கு அரசனுடைய கொள்கைகளும் மனமும் பளிங்கிற்போல் விளங்குகின்றன; அவன் உள்ளத்தில் துறவியின் பக்தி சிரத்தையும் அரசனின் ஞானமும் ஊக்கமும் ஒருங்கே கலக்கின்றன. மனிதனைக் கணித்தாலும் அரசனைக் கணித்தாலும் அசோகன் மேன்மை குன்றுவதில்லை. அரசனைக் கணிக்குமிடத்து, அசோகனுடைய போர் செய்யாவிரதமும் மதங்கள்பால் சமமான பார்வை

யும் விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கனவாம். ஸ்ரீ. வின்ஸென்ட் ஸ்மித் என்ற பிரசித்திபெற்ற இந்திய சரித்திர ஆசிரியர் அக்பரையும் அசோகனையும் சீர்தூக்கி எழுதுகிறார்.* மதங்கள் விஷயத்தில் இவ்விருமன்னரின் சமதிருஷ்டியும் எச்சமயத்தாருக்கும் ஒன்று போல் சுரந்த அன்பு மாதரவும் மெச்சத்தக்கனவே. இவ்விஷயத்தில் இவ்விரு சுடர்களின் ஒளியும் நிகரெனினும், பறசமயங்களைப் பழிப்பவரிடையில் தோன்றி வளர்ந்த அக்பருடைய சமதிருஷ்டி அசோகனதைவிட விசாலமும் பெருமையுமுடையதென நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆயினும், முன் கூறிய ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதுபோல, அக்பர் புத்திக்கு யுத்தங்களைத்தவிர்த்து தர்மத்தைமட்டும் பரவச்செய்வதென்பது பேதைமையாகத்தோன்றுமேயன்றி வேறில்லை. அசோகனோ, அயல் நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதின் கொடுமையைத் தனது ஆளுகையின் தொடக்கத்திலேயே உணர்ந்தான். அக்பர் அசோகனுடைய பதின்மூன்றாவது சாஸனத்தைப் படித்திருந்தால் அவனைப் பயங்கொள்ளியாகவே கருதியிருப்பர். அரசர் பூமியில் பேராசையைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்பது அக்பர் புத்திக்கே எட்டவில்லை. இக் கசப்பான அரிய உண்மை தற்காலத்தில் பல ராஜாங்க நிபுணர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வுண்மையை உணர்ந்ததே அசோக ராஜனுடைய அழியாப் புகழாம்.

அரசனாயிருந்தும் மனிதனுக்குரிய லக்ஷியங்களை மறக்காது, சுக போகங்களில் மயங்காது வாழ்ந்துவந்த மன்னர் மிகச் சிலரே. சரித்திரமூலமாகிய ஆதாரங்களில் மிகுந்த வித்தியாசமுள்ளபோதிலும், கபடமற்ற உள்ளத்திற்கும் எல்லோர் காட்சிக்கும் எளியனாயிருக்க

* The Oxford History of India by V. A. Smith p. 115.

வேண்டுமென்ற ஆர்வத்திற்கும் தனது கடமைகளில் ஒயாக்கவனத்திற்கும் அறநெறியைத் தழுவும் சிரத்தைக்கும் அசோகனை ரோமராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியான மார்க்கஸ் ஔரேலியஸ் என்ற மகானுடன் ஒப்பிடலாம். ஊன் தவிர்த்தல், கொல்லாமை, ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கை முதலிய நோன்புகளைக் கைக்கொண்டவரும் துறவியாக அரசு நடத்தியவரும் சிலருண்டு. ஆனால் அவர் மற்றப்படி அசோகனுக்கு ஒப்பாகாராதலின் அவரை இங்குக் குறிப்பிடவேண்டிய அவசியமில்லை. அவன் பௌத்த நூல்களில் அருகன் என்ற ஆன்மீய நிலைமையை அடைந்தானென்று சொல்லப்படுகிறது. அசோகன் ஒரு மகா புருஷனென்று நாமும் கூறலாம். அப்படியிருந்தும் அவன் கர்வமடைந்ததாகத் தோன்றவில்லை. அவனுடைய கர்வமின்மைக்கு பாப்ருசாஸனம் சான்றாகும். தான் ராஜாதிராஜனயிருந்தும் அவ்வூரிலுள்ள பிக்ஷுக்களுக்கு எழுதியிருக்கும் கடிதத்தில் அரசன் தனது நமஸ்காரத்தை அவர்களுக்குச் சமர்ப்பித்து எழுதத்தொடங்குகிறான். ஆன்ம பரிசீலனை எவருக்கும் அவசியமென்று வற்புறுத்தும் மூன்றும் ஸ்தம்பசாஸனமும் இங்கு பிரத்தியேகமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வித உயர்ந்த சுபாவங்கள் அமைந்தவனயிருந்தும் அக்காலத்துப் பாமர ஜனங்களுக்கு அசோகனுடைய மேன்மையைவிட அவனது மடமை தான் நன்றாகப் புலப்பட்டது. நன்மையில் நம்பிக்கையற்ற உலகமானது, அரசன் அறநெறியைப் பரவச்செய்வதில் கொண்ட உற்சாகத்தையும் எல்லோரும் நன்கறிந்த நற்போதனைகளை வற்புறுத்துவதில் காட்டிய ஊக்கததையும் அவனுடைய பேதைமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கொண்டது. அவன் தனக்குப் பெருமையெனக் கருதிய தேவானம்பிரியன் என்ற விருதானது பிற்

காலங்களில் சம்ஸ்கிருத மொழியில் மூடனென்னும் பொருளில் வழங்குவதும் வியக்கத்தக்கதே.

அசோகனுடைய விசாலமான நோக்கங்களும் எண்ணங்களும் கைகூடவில்லை. ஆயினும், இது அரசனின் குற்றமென்று கூறுவது தவறு. முயற்சி மட்டுமே மனிதனுக்கு உரியது. எண்ணங்களின் வெற்றி அல்லது தோல்வி இயற்கையிலுள்ள வேறுபல நிமித்தங்களைப் பொறுத்திருக்கிறது. இவை ஏகோபித்தால் மனிதனின் நோக்கங்கள் கைகூடுகின்றன. அதனால் அசோகனுடைய எண்ணங்கள் கைகூடவில்லையென்பது அவன் புகழைக் குறைக்கவில்லை. தர்மத்தைப் போற்றுவதில் ஏற்பட்ட ச்ரத்தையிலும், மதவிஷயமான சண்டைகள் ஒய்ந்து மடிந்துபோகவேண்டுமென்ற நோக்கத்திலும், ஜனங்கள் ஒற்றுமையுடனும் சுபிக்ஷத்துடனும் சந்தோஷத்துடனும் வாழ்ந்துவரவேண்டுமென்ற கோரிக்கையிலும், ஜனங்களுடைய க்ஷேமம் அரசனுடைய நடத்தையைப் பொறுத்திருக்கிறதென்ற உண்மையின் உணர்ச்சியிலும் அசோகனுடைய சரிதை மானிடருக்குப் பெரிய மலையிலக்காயிருக்கிறது.

அசோகனுக்குப் பின் வந்த மோரிய அரசர்

நாட்டின் க்ஷேமத்தைப் பலவாறு வளரச் செய்துகொண்டு அசோகன் முப்பத்தேழு வருஷங்கள் ஆண்டபின் காலகதியை அடைந்தான். அரசனுடைய இறுதிக் காலம் கி. மு. 232 என்று கணக்கிடப்படுகிறது. அசோகனுக்குப் பல குமாரர் இருந்தனர். மகததேசத்தில் அசோகன் பேரனான தசரதன், அசோகனுக்குப் பின் அரசனானன். இவன் தன் மூதாதை செய்துள்ள குகைகளின் அருகில் ஆஜீவகர்களுக்கு மூன்று குகைகளைச் செய்திருக்கிறான். இதுதான் இவனைப்பற்றி நமக்

குத் தெரிந்தது. ஸம்பிரதி என்ற பெயருடைய அசோகனின் மற்ருெரு பேரன் ஜயினமதத்தைப் பரிபாலித்து அந்த மதத்தாருக்கிடையில் பெரும்புகழ் பெற்ருனென்று ஜயினக் கிரந்தங்கள் கூறுகின்றன. அசோகனுடைய ஸந்ததியார் அவனது தர்மசிந்தையையோ திறமையையோ பின்பற்றவில்லை. தன் ஸந்ததியாருக்கென்று சாஸனங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கும் எச்சரிக்கைகள் கவனிக்கப் படவில்லையென்று நாம் ஊகிக்கலாம். புராணங்களிலுள்ள வம்சாவளியின்படி அசோகனுக்குப்பின் வந்த மௌரிய அரசர் அறுவர். அவர் மகத ராஜ்யத்தை கி. மு. 232 முதல் 185-வரை வரையும் ஆண்டு வந்தனர். அப்போது ஏகாதிபத்தியத்தின் பல பாகங்கள் வேறுபட்டு சுதந்திர ராஜ்யங்களாய் மாறின. இதுவன்றி, இவ்வரசரைப் பற்றி நமக்குத் தெரிந்ததும் கொஞ்சமே. அவற்றை இங்கே எடுத்துச்சொல்லவேண்டிய அவசியமுமில்லை. கடைசியாக பிருஹத்ரதன் என்ற மோரியனிடமிருந்து 'புஷ்யமித்திரன் என்ற சுங்க வம்சத்து அரசன் ராஜ்ய லக்ஷ்மியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அதற்குப் பின்னும் மௌரியர் பாடலீபுரத்தில் சிற்றரசராய் வாழ்ந்தனர்.

III. அசோகன் தர்மம்

அசோகனல் கூறப்படும் தர்மம் எப்படிப்பட்டது, புத்தரின் மதத்தைப் பிரசாரம் செய்வதில் அவன் எவ்வளவு தூரம் பயனடைந்தான் என்ற விஷயங்களை நாம் தனியாக ஆராய்வது அவசியம். பௌத்த மதத்தின் வளர்ச்சியில் மட்டுமல்ல, இந்தியாவின் ஸமய சரித்திரத்தில் அசோகனுடைய ஸ்தானம் மிக முக்கியமானது.

அசோகன் மதங்களுக்கெல்லாம் ஸர்வ சம்மதமான

ஸன்மார்க்கத்தையே தர்மம் என்ற சொல்லினல் குறிக்கிருன். ஆயினும் அவன் புத்தருடைய மதத்தில்விசேஷபற்றுள்ளவனுயிருந்தானென்பதில் ஐயமில்லை. அவன் எட்டுப் படிகளுடைய ஸம்போதி என்ற ஞான மார்க்கத்தை வழிபட்டதாக ஓரிடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது (எட்டாம் சாஸனம்). மற்ருேரிடத்தில் அரசன் பௌத்தமதத்தின் மும்மணியாகிய புத்தன், தர்மம், ஸங்கம் என்பதைத் தான் சரணமடைவதாகச் சொல்லப்படுகிறது (பாப்ரூ சாஸனம்). இதே சாஸனத்தில் அரசன் சில பௌத்தக் கிரந்தங்கள் விசேஷ ஒளியுடையனவென்று தான் மதிப்பதாகக் கூறுகிருன். ஒன்பதாவது பட்டாபிஷேக வருஷத்தில் அரசன் புத்தரின் கொள்கை மிகச் சிரேஷ்டமென்று உணர்ந்து பதின்மூன்ரும் ஆண்டில் ஸங்கத்தில் சேர்ந்துகொண்ட விவரங்களை முன் சொன்னேம்.

அசோகன் காலத்தில் பௌத்த மதத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள்

அரசன் பௌத்த ஸங்கத்தின் ஓர் அம்சமானதும் அதுபற்றி அவனுக்குப் பௌத்த ஸங்கத்தின் தலைமை ஸ்தானம் ஏற்பட்டதென்று நாம் ஊகிக்கலாம். பௌத்த மகா ஸபைகளில் எல்லாருடைய வாக்கும் சமமான மதிப்புள்ளதென்ருலும், அசோகன் தனது ஏகாதிபத்தியத்தின் செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் பௌத்த ஸங்கத்துக்கு உரிமையாக்கியதால் அவனுக்கு ஸங்கத்தில் விசேஷ கௌரவம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அரசனின் சகோதர சகோதரிகளும் புத்திரரும் புத்திரிகளும் ஸங்கத்தைச் சேர்ந்தனரென்று ஐதிஹ்யத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அதனல் பௌத்த மதத்துக்கு அதிக மகிமையுண்டாயிற்று. இப்போது பூமியில் பௌத்த மதம் கோடிக்கணக்கான ஜனங்களின் மதமாயிருப்பது அசோக

னுடைய உழைப்பின்றி நடந்திராது. புத்தரின் மரணத்துக்குப் பின் அவருடைய ஸங்கம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வட இந்தியாவில் பரவி வந்தது. அசோகனது உழைப்பின் பயனாக அது இந்தியா முழுமைக்கும் முக்கிய மதமாயிற்று. இந்தியாவுக்குப் புறமேயும் ஆயிரக் கணக்காக ஜனங்கள் புத்தரின் மதத்தைச் சரணமடைந்தனர். 'எங்கும் தர்மத்தின் ஜயபேரிகை முழங்கிற்று. பல நூற்றாண்டுகளாக ஒருபோதும் சம்பவியாத விசேஷம் பியதஸி அரசன் தர்மத்தைப் பின்பற்றியதால் சம்பவித்தது தர்மத்தின் வெற்றி எங்கும் தெரியவந்தது' (ஐந்தாம் சாஸனம்) இவ் வசனங்கள் தனது காலத்துக்குப் பின் பௌத்த மதம் அடையப்போகும் கீர்த்தியையும் புகழையும் தனது அகக் கண்ணால் அரசன் உணர்ந்து கூறியவைபோலிருக்கின்றன.

அரசனுக்கு ஸங்கத்தின் தலைமை ஸ்தானம் ஏற்பட்டதால் பல விசேஷக் கடமைகள் ஏற்பட்டன. ஸங்கத்தின் காவலனை அவன் அதில் கட்சிகளும் கொள்கைவேறுபாடுகளும் வராமல் காக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆசாரங்களைக் காப்பாற்றவும், புத்தரின் வாக்கியங்கள் எவையென்று தீர்மானஞ்செய்யவும், மதக்கொள்கைகளை ஆராயவும் அரசன் ஒரு மகாஸபை கூட்டிய விஷயம் முன்னமே சொன்னோம். அதல்லாமல், பிக்ஷுக்களை எச்சரிக்கை செய்தல், ஸ்தூபங்களைக் கட்டுவித்தல், விஹாரங்களைப் பாதுகாத்தல், காட்டுஜாதியாருக்குத் தர்மத்தைப் போதித்தல், நாட்டிலுள்ள பௌத்த ஸங்கங்களைப் பரிபாலித்தல், அதன் கிளைகளில் சண்டை சச்சரவுகளைத் தவிர்த்தல் இவையெல்லாம் அரசன் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களாயின.

அசோகன் காலத்துக்கு முன்னுள்ள பௌத்தசங்க சபைகளின் வரலாற்றை இங்கே சுருக்கிக் கூறுவது தகும்.

கௌதம புத்தர் வாழ்ந்திருந்த நாளளவும் அவர்தாமே ஸங்கத்தின் அதிபதியாகவும் குருவாகவும் எல்லா பௌத்தத் துறவிகளுக்கும் மலையிலக்காகவும் இருந்தார். அவர் ஸங்கத்தைச் சேர்ந்தோருடைய நடையுடைபாவனைகளை நேர்வழியில் நிறுத்தப் பல விதிகளை ஏற்படுத்தினாராயினும் துறவிகளின் சுதந்திரத்தை அனாவசியமாய்க் கட்டுப்படுத்தவில்லை. பிக்ஷுக்கள் சதா ஆசாரியர்களை வழிபட்டு அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதுதான் நன்றென்று கௌதமர் நினைக்கவில்லை. எவரும் தாமே தமக்கு வழிகாட்டியாயிருக்கவேண்டுமென்று அவர் தமது சரமோபதேசத்தில் எல்லோரையும் வற்புறுத்துகிறார். ஸங்கத்தைச் சேர்ந்தோர் யாவரையும் ஒரு சமூகத்தாராகக் கட்டுப்படுத்தவேண்டுமென்று அவர் முயற்சி செய்யவில்லை; ஆயினும் ஒற்றுமை உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணக்கூடிய ஏற்பாடுகள் ஸங்கத்தில் இல்லாமலிருக்கவில்லை. தங்களுக்கிடையில் பரஸ்பர வெகுமானமும் நம்பிக்கையும் வளருவதற்காக "பாடிமோக்ஷம்" என்ற சடங்கு ஒவ்வொரு பௌர்ணமியன்றும் நடந்து வந்தது. பௌர்ணமியன்று இரவு ஓரிடத்தில் தங்கியிருக்கும் பிக்ஷுக்கள் எல்லோருங்கூடி தங்கள் தங்கள் நடத்தையில் சம்பவித்த குற்றங் குறைவுகளை மற்றோருக்குக் கூறி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்வது வழக்கம். இதன்றி வேறு விதத்தில் ஒரு துறவி மற்றத் துறவிக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை.

பௌத்த சங்க சபைகள்.

கௌதமபுத்தர் வாழ்ந்திருந்த நாளளவும், அவருடைய அடுத்த சிஷ்யர்கள் காலத்திலும் புத்தரின் பெருமையும் பரிசுத்தமும் பௌத்த ஸங்கத்தைப் பிளவுகளிலிருந்து காப்பாற்றின. காலக்கிரமத்தில் இந்த ஒற்றுமை

உணர்ச்சியின் வலி குன்றியது. நூறு வருஷங்களுக்குள் பௌத்த ஸங்கமானது பன்மையிலேயே, 'ஸங்கங்கள்,' என்று கூறவேண்டிய ரீதியில் பல பிரிவுகளாய் மாறிற்று. பல பிரமுகர்கள் இந்த ஸ்திதியைக் கண்டு வியசன மடைந்தனர். கொள்கை வேறுபாடுகளை நீக்கவும் ஜீவிதத்தில் ஒற்றுமையையும் ஒழுங்கையும் ஏற்படுத்தவும் பல முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் மகா ஸபைகளைக் கூட்டியது மிகவும் முக்கியமானது.

முதலாவது மகாஸபை புத்தர் இறந்தவுடன் ராஜக்கிருஹம் என்ற நகரில் நடைபெற்றது. புத்தர் சரமாரியாய்ப் பொழிந்த தர்மோபதேசங்களையும் நுட்பவாதங்களையும் இனிய சம்பாஷணைகளையும் உலகம் ஒருபோதும் இழந்துவிடாவண்ணம் காப்பாற்றவேண்டுமென்று ஸபை தீர்மானஞ் செய்தது. இவற்றைத் திரட்டுவதற்காக புத்தருடன் நெருங்கிப் பழகிய சிஷர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனர். பௌத்த தர்மத்தின் தத்துவங்களைப்பற்றி அப்பொழுதே அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்பட்டனவென்று நாம் அநுமானிக்க இடமிருக்கிறது. ஆனால் அவை பகிரங்கமாகவில்லை. ஸங்கத்தை ஒன்றாகக் கட்டுவதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளும் சில செய்யப்பட்டன. ஸபையானது எல்லா பிக்ஷுக்களும் அனுசரிக்கவேண்டிய சட்டங்களைப் பிரசுரஞ்செய்தது. ஸங்கத்தில் சேர்ப்பதற்குள்ள சடங்கு (இதற்கு உபஸம்பதம் என்று பெயர்) நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆயினும் ஸங்கத்தை ஏகோபிக்கச்செய்த ஏற்பாடுகள் கைகூடவில்லை.

புத்தருக்குப் பின் அவருடைய ஆப்த சிஷர்கள் ஞானப்பொக்கிஷமென்று மற்றோரால் கருதப்படுவது இயல்பே. இவர்கள் கூறியவை புத்தரின் சுய வசனங்களாகக் கருதப்பட்டு, இந்தப் பிரதம சிஷர்களின் சிஷர்க

ளால் மனப்பாடஞ் செய்யப்பட்டன. இந்து மதக் கிரந்தங்களைப் போலவே பௌத்தப் பிரபந்தங்களும் வாய்மொழியாகக் குருசிஷ்ய பரம்பரையில் நிலைநின்று வந்தன. ஆனால் பிரதம சிஷ்யர்களுக்குள்ளேயே அபிப்பிராய பேதங்கள் இருந்தமைபற்றி பௌத்தருக்குள் பிளவுகள் ஏற்படத்தொடங்கின. கௌதமரிறந்த நூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு கொள்கைவேறுபாடுகளும் ஆசாரவேறுபாடுகளும் உண்மையான மதப் பிரபந்தங்கள் எவையென்ற சமுசயமும் மேலிட்டிருந்தன. இக்குறைகளைப் பரிகாரஞ்செய்ய மதத் தலைவர்கள் மற்றொரு மகா ஸபை கூட்டினர். இந்த இரண்டாவது பௌத்த மகா ஸபை வெய்சாலியில் நடந்தது. ஸங்கத்தில் ஏற்பட்டிருந்த பல உட்பிரிவுகளால் ஸபையின் நடவடிக்கைகள் முற்றுப்பெறவில்லை. அதன் வேலை சிதைந்தது; பல எதிர் ஸபைகள் கூடின; பிரபந்தங்களை நிச்சயிப்பதும் திரட்டுவதும் சாத்தியமில்லாமல் போயின. இரண்டாவது ஸபையால் குழப்பம் அதிகரித்ததல்லாமல் வேறு குண முண்டாகவில்லை.

ஆகவே அசோகன் சிங்காதனமேறிய காலத்தில் பௌத்த ஸங்கத்தில் குற்றங்கள் மலிந்திருந்தன. ஆசாரங்களிலும் கொள்கைகளிலும் வியவஸ்தை இருக்கவில்லை, மதப் பிரபந்தங்கள் எவையென்று தீர்மானமாகவில்லை. இந்தியாவின் பல பாகங்களிலுமிருந்த பிக்ஷுக் கூட்டங்கள் தங்களுக்கு உசிதமென்று தோன்றிய செய்கைகளையும், சரியென்று தோன்றிய கொள்கைகளையும் கைக்கொண்டிருந்தனர். பாடிமோக்ஹம் என்ற சடங்கு கூடச் சரியாக எங்கும் நடைபெற்று வரவில்லையென்று ஸார்நாத் சாஸனத்திலிருந்து நாம் ஊகிக்கலாம்.

மூன்றுவது பௌத்த மகா ஸபை அசோகனுடைய

கடைசிக்காலத்தில் பாடலிபுரத்தில் குக்குடாராமம் என்று பெயர் வழங்கிய பௌத்த மடத்தில் மோகலீ புத்திரதிஸ்ஸன் என்ற ஆசாரியனின் தலைமையின்கீழ் நடைபெற்றது. இந்தியாவில் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் பிக்ஷுக்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். ஸபையின் நடவடிக்கைகள் முற்றுப்பெற ஒன்பது மாதங்கள் சென்றன. ஸபையின் அங்கத்தினர் எல்லோரும் சமம் என்ற விதியின்படி காரியங்கள் தீர்மானிக்கப்பட்டனவாதலால் இத் தீர்மானங்களில் அசோகனுடைய சுய அபிப்பிராயங்கள் காணப்படுகின்றனவென்று நாம் எண்ண இடமில்லை. ஆயினும், அரசனும் பிக்ஷுவானதுபற்றி ஸபையின் நடவடிக்கைகளில் அவன் சம்பந்தப்பட் டிருக்கலாம்.

மூன்றவது சங்க சபை.

இந்த ஸபையில் மிக முக்கியமான காரியங்கள் செய்யப்பட்டன. தீய ஆசாரங்களும் தப்பான கொள்கைகளும் கண்டனஞ் செய்யப்பட்டன. மதக்கிரந்தங்கள் எவையென்று தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டு த்ரிபிடகம் என்று பெயருடைய மூன்று பௌத்தப் பிரபந்தத் தொகுதிகளும் இச்சமயம் வரிசைபடுத்தப்பட்டன. தப்பான கொள்கைகளைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு கதாவஸ்து என்ற கிரந்தம் ஸபைத் தலைவரால் இயற்றப்பட்டது. திரட்டப்பட்ட கிரந்தங்கள் முற்றிலும் பாராயணஞ் செய்யப்பட்டன. இப்புவியின் பல பாகங்களுக்கும் தர்மத்தைப் போதிக்கப் பிரசாரர்களை அனுப்பவேண்டுமென்று தீர்மானித்து ஸபையோர் அதற் கவசியமான போதகர்களையும் தெரிந்தெடுத்தனர்.

ஸபையின் தீர்மானங்களை உறுதிசெய்ய அரசனுடைய செல்வாக்குத் தாங்குதலாய் இருந்ததனால் இம்மூன்றுவது மகாசபை முந்திய சபையைப்போல் சண்டையிலும்

குழப்பத்திலும் முடியவில்லை. ஸார்நாத் ஸ்தம்பத்தி லுள்ள சாஸனம், இந்த ஸபையின் தீர்மானத்தை அமு லுக்குக் கொண்டுவரவே என்பது தெளிவு. ஸாஞ்சி ஸ்தம்பத்திலும் பிரயாகை ஸ்தம்பத்திலும் இதே கட்டளை பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் இந்த மூன்று வது மகா ஸபையின் நடவடிக்கைகள்கூட பௌத்த ரிடையில் ஸர்வசம்மதமாயிருக்கவில்லைபோலும். ஏனென் றால் இந்த ஸபை கூடிய விஷயமேனும் வட இந்திய ஐதிஹ்யத்தில் கிடையாது. இதிலிருந்து மிகப் பிரபலமான அபிப்பிராய பேதங்கள் பௌத்தருக்குள் இருந்தன வென்று நாம் ஊகிக்கலாம். இது ஹீன யானம் மஹா யானம் என்ற இரு பெரும் மதப்பிரிவுகளின் தொடக் கத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

மஹாயானம், ஹீனயானம் என்ற சொற்கள் முறையே பெருங்கப்பல் என்றும் சிறுகப்பல் என்றும் பொருள்படும். மஹாயான மதத்தார் தமது மதத்தை, பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்கு முற்றிலும் நம்பக் கூடிய பெருமரக்கலத்தோடு ஒப்பிட்டு, எதிர்க் கக்ஷியாரின் சமயத்தை, வேகமாய்ச்செல்வதும் ஆனால் அபாயகர மானதுமான சிறுபடகோடு ஒப்பிட்டதிலிருந்து இச் சொற்கள் உண்டாயின.

ஸன்மார்க்க போதனையே திபௌத்த மதத்தின் சாரமேனல்

எல்லா மதங்களும், ஜீவன், பிரகிருதி, ஈசுவரன், புனர் ஜன்மம், கர்மபந்தம், மோக்ஷம் என்ற விஷயங்களைப்பற்றிப் பிரத்தியேக அபிப் பிராயங்களுடையன. அசோகனுடைய சாஸனங்களில் அவன் இவற்றைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அசோக னுடைய அபிப்பிராயப்படி தர்மம் என்பது இப்படிப்பட்ட மதக்கொள்கைகளன்று. “ எல்லோரையும் காப்பாற்றக்

கூடியது எதுவோ அதுவே தர்மம்'', என்ற அச்சொல்லின் உட்கருத்தே தர்மத்தின் லக்ஷணமென்று அசோகன் உணர்ந்தான். அவன் கொள்கைப்படி புத்தபகவானின் மகிமை என்னவென்றால், எல்லா மனிதருக்கும் உயர் நன்னெறியை வழிபடுதல் அவசியம் என்று வற்புறுத்தியதே. நன்னடக்கையும் நல்லெண்ணங்களுமே கடவுள் வழிபாடு. மற்ற மதங்களுடையவும் ஸாராம்சம் ஸன்மார்க்கபோதனை தானென்று அசோகன் எண்ணினதால் மதச்சண்டைகளின் இழிவையும் அந்நியமதங்களைத் தூஷிப்பதின் கெடுதலையும் அவன் நன்குணர்ந்தான்.

அசோகன் தர்மம் என்ற சொல்லினால் என்ன கருத்தைக் குறிப்பிடுகிறானென்று ஐந்து ஆறு சாஸனங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தாய் தந்தையருக்கு வெகு மதிப்பு, வயோதிகர் ஞானசிரேஷ்டர்களுக்கு மரியாதை, ஏழைகளுக்கும் பிராமணர் சமணர் முதலானோருக்கும் ஈகை, அடிமைகள் சேவகர்களிடம் அன்பு, ஜீவஜந்துக்களிடத்தில் இரக்கம், அஹிம்ஸை, அதாவது சகல ஜீவராசிகளிடத்தும் அனுதாபம், புலால் உண்ணாமை, வாய்மை, பிறர் மதங்களைத் தூஷணைசெய்யாமை, சமரஸபாவம், இவைதான் தர்மமென்று அசோகன் வற்புறுத்துகிறான்.

மூடநம்பிக்கைகளைக் கண்டித்தல்

ஆயினும் அசோகனின் மதம் சில விஷயங்களில் பாமர ஜனங்களுடைய கொள்கைகளோடு முரண்பட்டது. "மனிதனின் மனப்போக்கும் இச்சைகளும் பலவிதமாக வேறுபட்டிருக்கின்றன : சில மதஸ்தர் என்சாஸனைகளை முற்றிலும் பின்பற்றலாம், மற்ற வகுப்பார் என்சாஸனைகளின் சில பாகங்களைப் பின்பற்றலாம்.'' என்று ஏழாம் சாஸனத்திலும், "ஸ்திரீஜனங்கள்

இழிவும் அர்த்தமற்றதும் நிஷ்பிரயோஜனமுமான நானு வித சில்லறைச் சடங்குகளைச் செய்கிறார்கள்.'' என்று எட்டாம் சாஸனத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து மற்றமதங்கள் எவ்வளவு தூரம் ஸன்மார்க்க போதனையை அனுஸரிக்கின்றனவோ அவ்வளவே அவை உண்மையென்றும், ஸ்திரீ ஜனங்கள் வீடுகளில் செய்யும் மந்திர கருமங்கள் இழிவென்றும் அரசன் மதித்ததாக நமக்குத் தெரியவருகிறது. ஆனால் அசோகன் இந்த அபிப்பிராயங்களை அடிக்கடி எடுத்துரைத்து ஜனங்களின் மனத்தைப் புண்படுத்தவில்லை. அதுமட்டுமன்று, அவன் எல்லா மதங்களைச்சேர்ந்த துறவிகளுக்கும் ஞானிகளுக்கும் பூஜை மரியாதைகள் செய்தான்.

ஜீவ இம்சை நிவாரணம்

அசோகனுடைய நோக்கங்கள் நாளடைவில் விரிந்து கொண்டே வந்தனவென்பதும் முன் சொல்லிய விவரங்களிலிருந்து நாம் ஊகிக்கலாம். ஜீவவதையைப்பற்றி அரசன் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயங்களும் மாறுதல் அடைந்தன வென்று தோன்றுகிறது. அரசனின் ஆளுகையின் தொடக்கத்தில் ஜீவவதை பலியிடுதல் முதலிய வழக்கங்கள் முற்றிலும் தவிர்க்கப்பட்டனபோலும். தான் அமிதமான உற்சாகத்துடன் இவ்விதம் பிரவர்த்தித்ததாகப் பின் உணர்ந்து இருபத்தேழாவது பட்டாபிஷேக வருஷத்தில் அரசன் ஜீவ வதையைக் குறைப்பதற்கும் அனுவசியமான ஜந்து இம்ஸையை நிவாரணஞ் செய்வதற்கும் மட்டுமே எத்தனித்தான்.

சுவர்க்கத்தில் நம்பிக்கை

சாஸனங்களில் மனிதன் சுவர்க்கத்தை அடைய வேண்டுமென்றும், எவருக்கும் இம்மையில் செய்யவேண்டிய கடமையை நிறைவேற்றுவதின் பயன் மறுமையில்

சுவர்க்கசுகமென்றும் திரும்பத் திரும்பக் கூறப்பட்டிருப்பது வியப்பாயிருக்கிறது. புத்தர் போதித்த சதுர் ஆர்ய ஸத்தியமும், எட்டுவகைத்தியானங்களும மனித வாழ்வின் முடிவாகிய நிர்வாணமும் அசோகனால் மறக்கப் பட்டனவா? இல்லை. ஆனால் காலக்கிரமத்தில் பௌத்த மதத்தில் உண்டான மாறுதல்களுக்கு அசோக சாஸனங்கள் அறிகுறியாயிருக்கின்றன. அசோகன் தனது பிரஜைகளுக்கு நற்குண நற்செய்கைகளின் அவசியத்தை வற்புறுத்த எண்ணியதால் அவ்வழியில் நடப்பதின் பயனை சுவர்க்கத்தைப் பற்றியும் அவனுக்கு எடுத்துரைப்பது அவசியமாயிற்று. சுவர்க்கமென்பதுதான் பாமர ஜனங்களின் பிரவிர்த்திகளுக்கு ஏற்ற தூண்டுதல் என்று அசோகன் உணர்ந்தான்போலும். கௌடல்யனுடைய அர்த்தசாஸ்திரத்திலும் இக்கொள்கை விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கௌதம புத்தரும் சுவர்க்கானுபவத்தைப் பற்றிக் கூறுவது தப்பிதமாக நினைக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய முக்கியமான உத்தேசம், ஆசை மோகம் முதலிய கட்டுக்களை அறுத்துத் தள்ளக்கூடிய பலவான்களை ஒன்று சேர்த்துத் திரட்டி அவரை ஒரு சங்கமாகச் சேர்க்க வேண்டுமென்பது. அதற்கிணங்க அவர் வெகுவாகப் பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி என்ற துக்கங்களையும் அவற்றின் கொடுமையையும், அவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஏற்ற நிவிர்த்திமார்க்கத்தையும் பற்றிப் போதித்தார். ஆனால் அவர் சாதாரண ஜனங்களிடம் இவ் விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசாமல் அன்பு, வாய்மை, ஈகை என்ற குணங்களின் மேன்மையைப்பற்றிப் பேசினார்.

புத்தர் காலத்துக்குப் பின் அவர் சிஷ்யர்கள் பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி என்ற இருவிதமார்க்கங்களின் வேற்

றுமையைப்பொருட்படுத்தாமல் தர்மம் என்பது நிர்வாணத்தையடையும் வழியென்று ஸ்தாபித்தனர். அதனால் பௌத்த ஸங்கத்தில் இல்லறத்தாருக்கு இடமில்லாமற் போயிற்று. அசோகன் இக்குறையை உணர்ந்தான்போலும். அதனால் அவன் தர்மம் என்பது ஸன்மார்க்கவழியே யன்றி வேறில்லையென்று முறையிட்டான். ஆயினும் அவன் இல்லறத்தாருக்குப் பௌத்தர் என்ற பெயர்கொடுத்து அவரை ஒரு பிரத்தியேக சமூகத்தாராகச் செய்யவில்லை. தற்காலம் கிறிஸ்து முகம்மதிய மதங்களைப்போல பௌத்தமதம் பல குடும்பத்தாருக்குப் பிறப்பு இறப்பு கலியாணம் முதலிய சடங்குகளை நடத்திவைக்கப் புரோகிதர்களைத் தயார்செய்யவில்லை. அதனால் நாளடைவில் புத்தருடைய ஸன்மார்க்க போதனைமட்டும் இந்தியாவின் ஜனங்களுடைய வாழ்வில் ஊள்ளூறப்பரவி யதனுடன் கலந்து போயிற்று.

அசோகனுக்குப் பின் பௌத்த மதத்தில் ஏற்பட்டமாறுதல்கள்

இந்தியாவின் புறத்தில் புத்தருடைய மதம் வேறுவிதம் விகஸித்தது. திபெத் சீனா ஜப்பான் என்ற நாடுகளில் பௌத்தமதம் நிரீசுவரவாதம் அனாத்மவாதம் முதலிய கொள்கைகளை இழந்து கடவுளிடம் நம்பிக்கையுள்ளமதமாய் மாறிற்று. புத்தன் என்ற பதம் முன் ஒரு காலத்திலிருந்த ஞானியின் பெயராயிராமல் யாவரும் தமது முயற்சியால் அடையக்கூடிய ஆன்மீயநிலைமையின் பெயராக நேர்ந்தது. கௌதம புத்தருக்கு முன்னும் பின்னும் அநேகர் புத்தராயிருக்கின்றனர் என்ற கொள்கை பரவிற்று. பூர்வபுத்தர் இருந்த விஷயத்தை அசோகனும் ஒப்புக்கொண்டான் என்பது முன்னே சொன்னோம். இப்படி, படிப்படியாக மஹாயானம் என்ற

பௌத்தமதபேதம் உண்டாயிற்று. புத்தன் என்ற பதம் கடவுளின் வேறு ஒரு பெயராகவும் பரிண மித்தது. சிலோன் தீவிலும் பர்மாவிலும் தற்காலம், பரவியிருக்கும் பௌத்தமதத்துக்கு ஹீனயானம் என்று பெயர். ஹீனயானமதத்தார் மஹாதத்துவங்களைப் பற்றியவரையிலும் பிராசீன பௌத்தக் கொள்கைகளையே போதித்து வருகின்றனர்.

IV. அசோகன் அரசாட்சி

அசோகன் துரைத்தனம் முன்னிருந்ததன் தொடர்ச்சியே.

நாம் மௌரிய ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆட்சிமுறையைப் பற்றி விரிவாக எழுதக்கூடும். சந்திர குப்தனுடைய காலத்தில் அவனுடைய ராஜதானியில் பல வருஷங்களாக வசித்துவந்த யவனதூதன் மெகாஸ் தனிஸ் தன் சுதேசம் சென்றதும் தான் கண்டனவும் கேட்டனவுமான செய்தி களைத்திரட்டி, இந்திய விவரணம், என்ற புஸ்தகத்தை அமைத்தான். இதன் சில பாகங்களே இப்போது, நமக்கு அகப்படுகின்றன; ஆயினும், மோரிய அரசாட்சி யின் தன்மை, இந்திய ஜனங்களின் ஒழுக்க வழக்கங்கள் நாட்டின் நீர் நிலவளம் முதலிய பல விஷயங்களை நாம் அவற்றிலிருந்து உணர்ந்துகொள்ளலாம். கௌடல்யன், சாணக்கியன், விஷ்ணுகுப்தன் என்று பலவாறு பெயர் கூறப்படும் ராஜதந்திர நிபுணன் சந்திர குப்தனுடைய மந்திரியாயிருந்தானென்றும், அவனது சகாயத்தாலேயே சந்திரகுப்தன் சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்றினனென்றும், கௌடல்யனால் இயற்றப்பட்டதென்று மதிக்கப்படும் அர்த்தசாஸ்திரம் என்ற ஒரு நூல் உண்டென்றும் நாம் முன்னே கூறினோம். பிற்காலங்களில் இந்நூல் தர்ம

விரோதமென்று கருதப்பட்டதால் வித்வான்கள் இதன் ஆராய்ச்சியைப் பல நூற்றாண்டுகளாக அசட்டைசெய்தனர். ஆயினும் சிலவருஷங்களுக்குமுன் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலிருந்து இப்புஸ்தகத்தின் பிரதி கிடைத்திருக்கின்றது. இப்பிரதி கிடைத்ததுமுதல் இந்த அர்த்தசாஸ்திரத்தின் ஆசிரியன், காலம், இதன் முதல் நூல்கள், இதிலுள்ள விஷயங்கள் முதலியன பலவித ஆராய்ச்சிகளுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றன. கௌடல்யனுடைய அர்த்தசாஸ்திரத்திலிருந்து தெரியவரும் விவரங்களை ஏறக்குறைய சந்திரகுப்தனுடைய ஏகாதிபத்தியத்தின் தன்மையாகக் கொள்ளலாமென்று அறிஞர் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர்.

மெகாஸ்தனிஸ் எழுதியுள்ள புஸ்தகத்தின் பாகங்களையும் கௌடல்யனுடைய அர்த்தசாஸ்திரத்தையும் இசைத்து நோக்குமிடத்து மோரிய அரசாட்சி, தொடக்கத்தில் எவ்விதம் நடை பெற்றது என்பது விளங்குகின்றது. பூர்வ இந்திய சரித்திரத்தில் வேறு எக்காலத்திற்கும் இத்தகைய நுட்பமான விவரணம் கிடைப்பதில்லை. அது மட்டுமல்ல, இதற்கு ஒப்பான விவரணத்தைக் காண்பதற்கு நாம் கி. பி. பதினாறும்நூற்றாண்டுவரையும் பிரயாணஞ்செய்யவேண்டும். அக்பர் காலத்ததான 'ஆயின்-இ-அக்பரீ' என்ற துரைத்தனவிளக்கத்தில் மட்டுமே நாம் இத்தகைய விவரங்களைக் காணலாம்.

ஆயினும் சந்திரகுப்தனுடைய துரைத்தனத்தை விவரிப்பது இவ்வியாசத்திற்குப் புறம்பானது. அசோகனுடைய புதிதான ராஜீய நோக்கங்களை விளக்குவதற்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவே இவற்றைப்பற்றி இங்குக் கூறுவது சாத்தியம். அசோகனுடைய காலத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தின் பெருமை ஒருவிதத்திலும் குன்ற

வில்லை. ராணுவபலத்திலும், நிர்வாக அதிகாரிகளின் திறமையிலும், தேசத்தில் வசித்துவந்த அந்நியநாட்டாரை ஆதரித்துப் போற்றும் நாகரிகத்திலும், வியாபார அபிவிர்த்தியிலும், கைத்தொழிற்பெருக்கத்திலும் அசோகனது ஆளுகை முன்னிருந்ததைவிடக் கொஞ்சமுங் குறைவடையவில்லை. பாடலிபுரத்தைச் சுற்றிய மத்தியப் பிரதேசத்தைத் தவிர்த்து மற்றப் பாகங்கள் நான்கு மாகாணங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு இளவரசர்பலரால் காப்பாற்றப்பட்டுவந்தன. அசோகனுடைய காலத்தில் இம்மாகாணங்களாவன—1. தக்ஷசிலா அல்லது தக்கசிலையைத் தலைநகராகவுடைய வடமேற்கு மாகாணம். 2. உஜ்ஜெயினியைத் தலைநகரமாகவுடைய மாளவதேசம் 3. தொஸாலியைத் தலைநகரமாகக்கொண்ட கலிங்கம். 4. சுவர்ணகிரியைத் தலைநகராகக்கொண்ட தக்கணமாகாணம். இம்மாகாணங்களில் காரிய நிர்வாகத்திற்குப் பல மந்திரிகளும் படிப்படியாகப் பலவித அதிகாரிகளும் இருந்தனர். மெகாஸ்தனிஸ் சொல்லியிருப்பதுபோல, முக்கியமான நகரங்களிலும் ராணுவத்திலும் ஐந்துமெம்பர்கள் அடங்கிய கமிட்டியார் வேலைசெய்து வந்தனர். ஏகாதிபத்தியத்தின் துரைத்தனமானது பல சக்கரங்களையுடைய பெரிய இயந்திரத்தை யொத்திருந்தது.

அரசனது புது நோக்கங்கள்.

அசோகனுடைய துரைத்தனம் மேற்கூறியபடி பலவிதத்தில், முன்னோராஜ்யத்தில் ஏற்பட்டிருந்த துரைத்தனத்தின் தொடர்ச்சி யாயிருந்தபோதிலும் அரசியலில் அவனுக்குப் புதிய நோக்கங்கள் இருந்தன. அவன் துரைத்தனம் என்ற இயந்திரத்தில் அனுவசியமாய்க்கையிட்டுக் கஷ்டங்களில் சிக்கிக்கொள்ளவில்லை யாயினும் துரைத்தனம் என்பது உயிர் உணர்வு,

கண்ணோட்டம் முதலிய மானிடகுணங்களின் வலிக்குட்படாத வெறும் இயந்திரமாயிருப்பது நன்றல்லவென்று கருதினான். அவனுடைய சுயவாக்கியங்களில் இருந்தே அரசன் நோக்கங்களை நாம் தீர்மானிக்கலாம். 'தர்மத்தினாலேதான் பரிபாலனம் உண்டு; தர்மத்தினாலேதான் ஒழுங்குண்டு; தர்மத்தினாலேதான் சௌக்கியமடையலாம்' (முதல் ஸ்தம்பசாஸனம்). தனது அரசியல் தர்மம் என்ற அடிவாரத்தின்மேல் கட்டப்படவேண்டுமென்று அவன் ஆசைப்பட்டதாக இவ்வாசகம் நமக்கு அறிவிக்கின்றது. 'எல்லா மனிதரும் எனது மக்கள்; எனது குழந்தைகுட்டிகளுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் எல்லாவித சந்தோஷ சௌபாக்கியங்களும் உண்டாகவேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுவது போலவே எல்லாமனிதருக்கும் அனுக்கிரகங்களைக் விரும்புகிறேன்'' "எவருக்கும் என்னைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் அச்சம்வேண்டாம்; நிச்சயமாய் என்னால் அவர்களுக்கு வியசனம் உண்டாகாது. சந்தோஷம் மட்டுமே உண்டாகும். அரசன் எதையும் கூடுமானவரையில் க்ஷமையுடன் பொறுத்துக்கொள்ளும் சுபாவமுடையவன்'' (கலிங்க சாஸனம்). இவ்வாக்கியங்களும் அசோகனுடைய ஆட்சியின் தன்மையை விளக்க ஏற்றதாயிருக்கின்றன. தினமும் ஆகாயத்தை நோக்கி வசித்துவரும் நம் நாட்டு ஜனங்களைப்போல மன்னவன் கோலை முற்றிலும் நம்பி அக்காலத்துக்குடிகளும் வாழ்ந்து வந்தனர். அசோகன் மகிமை என்னவென்றால், அவன் குடிகளின் க்ஷேமத்தில் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பொறுப்பை நன்கு உணர்ந்தான் என்பதே.

நினைத்த காரியங்களில் ஜயம் ஒன்றே அரசர் கவனிக்க வேண்டுவது, பொய்மையும் சூதும் பேராசையும்

அரசியலுக்கு இயல்பு என்பது கௌடல்யனுடைய கொள்கைபோலும். அவன் அரசர்களை தேவர்களுக்குச் சமானமாக உயர்த்தி அவர்களுக்குச் சாதாரண மனிதர்க்குரிய தர்மநியாயங்கள் அமையா என்று உரைத்தான். அசோக சாஸனங்களிலுள்ள பல வாக்கியங்கள் இக் கொள்கையை மறுத்துரைப்பதற்கு எழுதப்பட்டவை போல் ஒலிக்கின்றன. ஜனங்களின் நடத்தைக்கு மாதிரியாக வாழவேண்டுவது அரசன் கடமை என்று பல இடங்களில் கூறப்படுகின்றன (உதாரணம்; இரண்டாம் ஸ்தம்ப சாஸனம், ஏழாம் ஸ்தம்ப சாஸனம்.) "முன்னே மனிதர் தேவர்களை அநுசரித்து ஒழுகவில்லை, இப்பொழுது ஜம்பூத் தீபத்தில் மனிதர் தேவர்களை அநுசரித்து ஒழுகுகின்றனர். இது என்னுடைய உழைப்பின் பயன்...... சிறியோரும் பெரியோரும் [நல்வழியில்] உழைத்து வரவேண்டும்" என்று அசோகன் தனது பிரஜைகளுக்கு வற்புறுத்துகிறான் (முதல் உபசாஸனம்).

சமரஸபாவம். பதினான்கு முக்கிய சாஸனங்களில் பன்னிரண்டாம் சாஸனம் சமரஸ பாவத்தின் லக்ஷணத்தையும் அதன் அவசியத்தையும் அதற்கு விரோதமான மனப்பான்மையும் நன்றாக விளக்குகிறது. எல்லாச் சமயங்களிலும் உயர்ந்த கொள்கைகளும் உயர்நன்னெறியில் ஒழுகும் மானிடர்களுமுண்டென்று மற்றச் சாஸனங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. பன்னிரண்டாம் சாஸனம் பொன்னெழுத்திற் பொறிக்கும் தகைமைத்து. அசோகன் எல்லா மதங்களையும் வெகுமதித்து, பல மதத்தினரையும் ஒன்றுபோல் காப்பாற்றிவந்தான். ஜனங்களிடையில் பரஸ்பர சிநேகமும் ஒற்றுமையும் வளர்ந்துவந்தன. தன் அயலான் எம்மதத்தானாயினும்சரி அவனுடன்

கூடிவாழலாம் என்னும் உண்மையும், மதக்கொள்கைகள் பற்றி ஒருவனுடைய நன்னடக்கை போய்விடாதென்ற உண்மையும், பலகாலம்வரையும் ஐரோப்பாவிலுள்ள ஜனங்களால் உணரப்படவில்லை. வாள்முனையைக்காட்டி மனிதரைப் பயமுறுத்தி மதக்கொள்கைகள் பிரசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கொள்கை வேறுபாடுகளுக்காகப் பலர் உயிருடன் நெருப்பிலிடப்பட்டு பொசுக்கப்பட்டனர். நாட்டில் ஒரேவிதமான மதக்கொள்கைகளே நடமாடவேண்டுமென்ற ஆசை பல அரசரையும் மத குருமார்களையும் அநியாயச் செய்கைகளுக்கும் அக்கிரமங்களுக்கும் தூண்டுகோலாயிருந்திருக்கிறது. அதனால், இரண்டாரயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த ஓர் இந்திய அரசன், ஜனங்கள் மதக்கொள்கைகளுக்காகச் சண்டை போட்டுக் கொள்ளக்கூடாதென்றும், நானாவிதமதத்தினர் பரஸ்பர வெகு மதிப்புடனும் அன்புடனும் அடுத்தடுத்து வாழ்ந்து வரலாமென்றும், எல்லாமதங்களிலும் சிரேஷ்டமான தத்துவங்கள் உண்டென்றும் கூறியிருப்பது ஆச்சரியமல்லவா? மதங்கள் விஷயத்தில் அசோகன் காட்டிய சமதிருஷ்டி ராஜதந்திரத்தின் அம்சமென்று நாம் நினைக்க இடமில்லை. இது அசோகனுடைய உயர்ந்த மனோபாவத்தையே குறிப்பிடுகின்றது. அக்காலத்து இந்திய ஜனங்களும் ஸமயச்சண்டைகளைக்கொள்ளாது சமரஸ பாவத்தை ஆதரித்தனர் எனலாம். "ஓர் ஜாதியாரின் நாகரிகத்தை மதிப்பதற்கு அவர் விஞ்ஞானசாஸ்திரங்களில் அடைந்திருக்கும் தேர்ச்சியும் நீர் நெருப்பு காற்று முதலிய இயற்கைச் சக்திகளை அடக்கியாளும் திறமையும் அல்ல அளவுகருவிகள், சமஸரபாவத்தின் முதிர்ச்சியே சரியான அளவுகருவி." என்று ஓர் சரித்திர ஆசிரியர் கூறுகிறார். இவ்வபிப்பிராயம் சரியெனின், இருநூறு

வருஷங்களுக்கு முன்கூட ஐரோப்பிய தேசங்களில் ஏற்ப டாத உயர்ந்த நாகரிகத்தை கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டி லேயே நம் தேசத்து ஜனங்கள் அடைந்திருந்தனர்.

க்ஷேமாபி விர்த்திக்கான ஏற்பாடுகள்

ராஜ்யத்திற் சுபிக்ஷத்தைப்பெருக்கவும் ஜனங்களின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டும் பல ஏற்பாடு கள் அசோகனுற் செய்யப்பட்டன. அரசன் கூறியுள்ள வாக்கியங்களா லேயே இவற்றை நாம் உரைக்கலாம். "தேவர் பிரியனை பியதஸி ராஜனல் ஆளப்பட்ட எல்லாப் பாகங்களிலும் ...... அதுமட்டுமன்று ...... அயல் அரசர் நாட்டிலும் எல்லா இடங்களிலும் அரசன் சிகித்ஸைக்காக இருவித ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறன். அஃதாவது, மனிதருக்கு வைத்தியசாலை, மிருகங்களுக்கு வைத்தியசாலை என்பனவே. மேலும், மனிதருக்கு உபயோகமானதும் மிருகங்களுக்கு உபயோகமானதுமான மருந்து மூலிகைகள் எவையோ அவை கிடைக்கும் இடங்களிலிருந்து கிடைக்கா இடங் களுக்கு கொண்டுவரப்பட்டுப் பயிராக்கப்படுகின்றன. கனி காய் கிழங்குகளும் வரவழைக்கப்பட்டுப் பயிர் செய்யப் படுகின்றன....... பாதைகளில் கிணறுகள் வெட்டவும் நிழல் தரும் மரங்கள் வளர்க்கவும் ஏற்பாடு செய்யப் படுகின்றன" (இரண்டாம் சாஸனம்). "நான் மாந் தோப்புக்களை வளர்க்கப்பண்ணியிருக்கிறேன். அரைக் குரோசத்துக்கு ஒருதடவை கேணிகள் வெட்டிச் சாவடி கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மிருகங்களுக்கும் மனித ருக்கும் சுகத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு நான் பல தண்ணீர்ப் பந்தல்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன்" (ஏழாம் ஸ்தம்பசாஸனம்). இவ்வித ஏற்பாடுகள் அசோகனுக்கு முன்னிருந்த அரசர்களாலும் செய்யப்பட்டிருக்கலாமா யினும் இவ்விவரம் அசோகன் புகழைக் குறைக்காது.

அசோகனால் ஜனங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்குமென்று உறுதிமொழி கூறப்பட்டது.

"அல்லல்பட்டு ஆற்றாது அழுதகண் ணீர்அன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை" (56-5)

என்ற திருவள்ளுவர் வசனத்தின் உண்மையை அசோகன் உணர்ந்தான்போலும். அநியாயமான சிக்ஷை, சிறைசெய்தல் முதலிய குற்றங்கள் அரசாட்சி செய்வோருக்கு இயல்பே. இவ்வித குற்றங்களை நிவிர்த்திசெய்யும் கடமையை அசோகன் தான் புதிதாக நியமித்த தர்ம மகாமாத்திரர் என்ற அதிகாரிகளிடம் ஒப்பித்தான்: ராஜ்யத்தில் வேலைபார்த்து வந்த பலவித அதிகாரிகளுடைய கடமையில் கவனமின்மை அல்லது கள்ளம் நேருமாயின் அது சக்கரவர்த்திக்குச் செய்யப்படும் பெருந் துரோகமென்று அவர்கள் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் தம் நிலைமைதவறி நடக்கிறார்களாவென்று தெரிந்துகொள்ள ரகசியமாக ஒற்றர்கள் பலர் அனுப்பப்பட்டனர். சக்கரவர்த்தி ஜனங்களுக்கு அளித்த வாக்குத்தத்தங்களும் பிரதிக்ஞைகளும் அடிக்கடி உரக்கப் படிக்கப்பட்டன; கற்களில் எழுதி விளம்பரம் செய்யப்பட்டன (கலிங்கசாஸனம்). "நகர அதிகாரிகள் அகாரணமாய் மனிதரைச் சிறைசெய்தல் இம்சித்தல் முதலிய தீய வழக்கங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக இச்சாஸனம் வரையப்பட்டது". இப்படிக்கு ஒரு சாஸனத்தின் முடிவில் வரைந்திருப்பதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது.

விவசாயம்

தற்காலத்திலும் முற்காலங்களிலும் மண்ணை உழுது பயிரிட்டு ஜீவனஞ் செய்வோரே தேசத்தின் க்ஷேமத்திற்கு அஸ்திவாரம் போன்றவர். அசோகன் வேளாண்மக்களின் வேண்டுதல்களை மறக்கவில்லை யென்பதற்கு அவனுடைய

மொழியிலிருந்தே நமக்கு ஆதாரம் கிடைக்கவில்லையாயினும் வேறொருவழியாக வெகு இன்பகரமான ஆதாரம் அகப்பட்டிருக்கின்றது. கத்தியவாட் அல்லது குஜராத் எனப்படும் தீபகற்பத்தின் நடுவில் கிர்நார் என்ற ஒரு மலை உண்டு. அங்குள்ள பாறையில் அசோகனுடைய பதினான்கு சிலாசாஸனங்களும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. முன் அப்பாகத்தை ஆண்டுவந்த வேறு பல அரசரின் லிகிதங்களும் அங்கிருக்கின்றன. கி. பி. 150-ம்வருஷல் அங்கே அரசாட்சி செய்த ருத்ரதாமன் என்ற க்ஷத்ரப அரசன் எழுதியுள்ள லிகிதத்தில் அசோகனது பெயரும் அவன் விவசாயத்திற்காகச்செய்த வேலையொன்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. சுதர்சன ஏரி என்ற பெரிய ஏரி ஒன்று பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்து வந்தது. ருத்ரதாமன் காலத்தில் அவ்வேரி பல விதமான சீர்கேடுற்று விவசாயிகளுக்கு உதவாதிருந்தது. அவன் சுதர்சன ஏரியைச் சீர்திருத்தி அதற்குப் புதிய கால்வாய்களும் சீப்புக்களும் அமைத்த விவரங்களே அவனுடைய கல்வெட்டின் விஷயம். ஆயினும் அந்த லிகிதத்தில் ருத்ரதாமன் சுதர்சன ஏரியின் பூர்வ சரித்திரத்தையும் குறிப்பிடுகிறான். அது சந்திரகுப்தன் காலத்தில் முதலில் வெட்டப்பட்டதென்றும், ஆனால் அப்போது ஜலத்தைப் பாய்ச்ச அவசியமான கால்வாய்கள் யாவும் பூர்த்தியாக வெட்டப்படவில்லையென்றும், அசோகன் கால்வாய்களை வெட்டிச் சில சீப்புகளையும் அமைத்தானென்றும் இங்குக் கூறப்படுகின்றன. அசோகன் இப்பிரதேசத்தில் துஷாஸ்பன் என்ற யவன அரசனைத் தனது பிரதிநிதியாக வைத்து இக்காரியங்களைச் செய்து முடித்தானும்.*

* எபிக்ராபியா இந்திக்கா (Epigraphia Indica) Vol. viii, பக்கம், 36.

கட்டிடங்கள்

அசோகனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஆலயங்களும் மடங்களும் கி. பி நான்காம் நூற்றாண்டில் பாஹியன் என்ற சீனயாத்திரிகன் இங்கு வந்த காலத்திலேயே எண்ணிறந்தனவென்று கருதப்பட்டன. பௌத்த மதத்தாருக்கு மட்டுமல்ல எல்லோருக்கும் பிரயோஜனப் படுகின்ற பல கட்டிடங்களும் ஸ்தாபனங்களும் அசோகனாற் செய்யப் பட்டன. பாடலிபுரத்தில் ஏறக்குறைய ஆயிரம் பிக்ஷுக்களுக்கு அன்ன வஸ்திரங்கள் அளித்து அவரைக் காப்பாற்றிவந்த அசோகாராமம் என்ற பௌத்தமடம் ஏற்பட்டிருந்தது. அதன் அருகிலுள்ள நாலந்தா என்ற ஊர் பல சாஸ்திரங்களும் கலைஞானங்களும் தழைத்த பெரிய வித்தியாபீடமாய் விளங்கிற்று. தக்ஷசிலையின் கல்விப் புகழும் குன்றாது பெருகியது. ஜனங்களுக்கு இடையில் எழுதி வாசிக்கக் கூடிய திறமை அபூர்வமாயிருக்கவில்லையென்பதற்கு அசோக சாஸனங்களே சான்றாகும்.

சாஸனங்களிற் கூறப்படும் அதிகாரிகள்

அசோகசாஸனங்களிற் பலவகை அதிகாரிகளின் பெயர் கூறப்படுகின்றது. அதிகாரிகளின் பெயர் எவ்விதங்களில் வருகின்றது என்பதை ஓர் பட்டிகையில் எழுதி விளக்கலாம்.

சாஸனங்களிற் கூறப்படும் ராஜ அதிகாரிகள்.	இவர்களைக் குறிப்பிடும் சாஸனங்கள்.
1 தர்மமகாமாத்திரர்	5-ம் சாஸனம் 7-ம் ஸ்தம்பசாஸனம்.
2 ரஜுகர்	3-ம் சா. 4-ம் ஸ்தம்பசா.
3 ப்ராதேசிகர்	3-ம் சாஸனம்.
4 மகாமாத்திரர்	ஸார்நாத் சா. இராணிகாருவாகியின் லிகிதம். கலிங்க சாஸனங்கள். 6-ம் சாஸனம். முதல் உப சா. 7-ம் ஸ்தம்பசாஸனம்.

சாஸனங்களிற் கூறப்படும் ராஜ அதிகாரிகள்.	இவர்களைக் குறிப்பிடும் சாஸனங்கள்.
5 அந்தமகாமாத்திரர்	முதல் ஸ்தம்பசாஸனம்
6 புலிஸர்	1, 4, 7-ம் ஸ்தம்பசாஸனங்கள்
7 விருசபூமிகர்	12-ம் சா.
8 ஸ்திரீ மகாமாத்திரர்	12-ம் சா.
9 தூதர்	13-ம் சாஸனம்.
10 யுக்தர்	3-ம் சா.
11 ஆயுக்தர்	இரண்டாம் கலிங்கசா.
12 வியோஹாலகர்	முதல் கலிங்கசா.
13 வ்யூதர்	முதல் உபசா. 7 ம் ஸ்தம்பசா.
14 பதிவேதகர்	6-ம் சாஸனம்.

இவ்வதிகாரிகளுடைய ஸ்தானங்களையும் வேலைகளையும்பற்றி, சாஸனங்களிலிருந்துமட்டும் நாம் அறிந்து கொள்வன சிலவே. கௌடல்யனுடைய அர்த்தசாஸ்திரத்தையும் அக்காலத்ததான வேறு நூல்களையும் ஆழ்ந்து ஆராய்வோமெனில் இவ்விஷயம் இன்னும் நன்கு விளங்கலாம்.

அசோகன் முடிசூடிய பதினான்காவது பட்டபிஷேக வருஷத்தில் தர்மமகாமாத்திரர் என்ற புது உத்தியோகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது (ஐந்தாம் ஸ்தம்ப சாஸனம்). இவர்கள்வேலை தர்மத்தைப் பிரசாரம் செய்வதும் காப்பாற்றுவதும் ஜனங்களுக்கு உபகாரம் செய்வதும் தானதர்மங்களை நடத்திவைப்பதுமே. இவ்வதிகாரிகளுக்குத் தனிப் பிரதேசம் கொடுக்கப்படவில்லையென்று தோன்றுகிறது. எப்போதும் பிரயாணஞ்செய்து, ஸர்வ வியாபகமாயிருந்து, எல்லோருக்கும் நன்மைகளைச் செய்து, அனாதைகளுக்கு அன்னவஸ்திரங்கள் அளித்துக் காப்பாற்றி காட்டுஜாதியாருக்கும் குறவரைப்போல அலைந்து திரிந்து

வாழ்கின்ற ஜனங்களுக்கும் தர்மத்தைப் போதித்து வர வேண்டுவதே தர்மமகாமாத்திரரின் அலுவல் என்று கூறப்படுகிறது.

ரஜூகர் என்பவர் மாகாணங்களின் தலைவராயிருந்தனர். அர்த்தசாஸ்திரத்தில் இவர்களை ஸ்தானிகர் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களின் ஆளுகையில் அடங்கிய பிரதேசத்திற்குச் சாஸனங்களில் "ஜனபதம்" என்று பெயர் கூறப்படுகின்றது. இதன் ஜனத்தொகை அனேகலக்ஷம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஜனபதத்தின் துரைத்தனத்தில் ரஜூகருக்கு முன்னிலும் அதிக சுதந்திரத்தை அசோகன் அளித்ததாக நான்காம் ஸ்தம்பசாஸனம் கூறுகின்றது. ப்ராதேசிகர் என்பவர் ரஜூகரின் கீழுள்ள நிர்வாக அதிகாரிகளாம். மகாமாத்திரர் என்ற பதம் இவ்விருவகை அதிகாரிகளுக்கும் மற்றும் பலருக்கும் பொருந்தும் பொதுப் பெயர். புலிஸர் அல்லது புருஷர் எனப்படுபவர் அரசன் காரியதரிசிகள் போலும். மற்ற அதிகாரிகளின் வேலையை மேல்நோக்கி அவரைச் சோதனை செய்வது இவர் வேலையென்று நாம் ஊகிக்கலாம். அந்தமகாமாத்திரர் என்ற அதிகாரிகள் காட்டுஜாதியாரையும் எல்லைப்பிரதேசங்களிலுள்ள அநாகரிக ஜனங்களையும் கவனித்து வந்தனர். அரசனுடைய பொறுமையைச் சோதிக்கக் கூடிய தொந்தரவுகள் இந்த ஜனங்களிடமிருந்து வந்துகொண்டிருந்தனவென்று பதின்மூன்றும் சிலாசாஸனத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பதிவேதகர் என்பவர் அரசனுடைய அரண்மனையில் விசாரணைக்காக வரும் வழக்குக்களைக் கவனிக்கவேண்டிய அதிகாரிகளாம். விஷயத்தை உடனுடன் அரசனுக்குத் தெரிவித்து நியாய விசாரணையை நடத்தி, வழக்குகளைத் தீர்ப்புச்செய்வது இவர்களுடைய அலுவல் எனலாம்.

விருசபூமிகர் என்றும் ஸ்திரீமகாமாத்திரர் என்றும் பெயர்பெற்ற அதிகாரிகள் பன்னிரண்டாம் சாஸனத்திற் கூறப்படுகின்றனர். ஆனால் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கின்ற சந்தர்ப்பத்திலிருந்து அவர்களுடைய அலுவல் ஊகிக்கக் கூடவில்லை. வியோஹாலகர் என்பவர் நகர அதிகாரிகள் போலும். யுக்தர் ஆயுக்தர் என்பவர் கீழ்த்தர அதிகாரிகள். வ்யூதர் என்பவர் துறவிகளாகிய தர்மப் பிரசாரர்கள் போலும். சாஸனங்களில் வருகின்ற சொற்களுள் வ்யூதர் என்ற பதத்தைவிட அதிகமாகப் பண்டிதர்களுக்கு இடையில் பலவித வாதப்பிரதிவாதங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கும் பதம் வேறு இல்லையென்று சொல்லலாம்.

அனுஸம்யானம்

அனுஸம்யானம் என்ற ராஜீய ஸ்தாபனத்தைப்பற்றி மூன்றும் சாஸனத்திலும் கலிங்க சாஸனத்திலும் கூறப்படுகின்றது. இதன் கருத்தென்னவென்பதை வித்வான்கள் இன்னும் நிச்சயித்துக் கூறவில்லை. அதிகாரிகள் 'ஸ்தல மாறுதல், சுற்றுப்பிரயாணம் செய்துவருதல்' என்ற பொருள் இங்குப் பொருத்தமுள்ளதாக நமக்குத் தோன்றவில்லை. ஒவ்வொரு பிரதேசத்தினுடையவும் முக்கியமான காரியங்களைத் தீர்மானஞ்செய்ய அதிகாரிகள் ஜனங்களை அல்லது ஜனத்தலைவர்களை ஓரிடத்தில் வரவழைத்து அவருடன் ராஜீய விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவதே அனுஸம்யானம் என்று சில வித்வான்கள் கூறுவது பொருந்துமென்று தோன்றுகிறது. மூன்றும் சாஸனத்தின்படி அனுஸம்யானத்தின் நோக்கமாவது, "அதிகாரிகள் தங்கள் வேலையைச் சரிவர முடிப்பதும் தர்மத்தை எல்லோருக்கும் போதிப்பதுமே". பாடலிபுரத்தைச் சுற்றி அனுஸம்யானமானது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையும், உஜ்ஜயினி தக்ஷசிலா மாகாணங்களில் மூன்று ஆண்டு

களுக்கு ஒருமுறையும், தொஸாலி மாகாணத்தில் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையும் நடந்து வந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. இச்சொல்லுக்கு நாம் கொள்ளும் கருத்து சரியாயின், அசோகன் ஆளுகை முற்றிலும் ஏக சக்ராதிபத்தியமா யிருக்கவில்லை யென்றும் ஜனங்களுடைய சம்மதத்துடன் பல காரியங்கள் நடந்தனவென்றும் ஊகிக்கலாம்.

துரைத்தனத்தில் மெகாஸ்தெனிஸ் கூறியிருப்பது போன்ற கமிட்டிகள் அமைந்திருந்தனவென்றும் சாஸனங்கள் அறிவிக்கின்றன. கணம், பரிஷத், நிகாயா முதலிய நிர்வாக சபைகள் மூன்றும்சாஸனத்திலும், பன்னிரண்டாம் சாஸனத்திலும், வேறிடங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் அமைப்பும் கடமைகளும் என்னவென்று விளங்கவில்லை.

அசோகனுடைய பெருமை அவனுடைய ராஜீய நோக்கங்களிற் பிரதிபலிக்கின்றது. அவ்வரசனுடைய புதிய ராஜீய நோக்கங்களும் அவனால் துரைத்தனத்தில் செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தங்களும் அவனுக்குப்பின் நிலை நின்றதாகத் தோன்றவில்லை. அசோகனுடைய சந்ததியார் அவனுடைய உற்சாகத்தையும் உயர்நோக்கங்களையும் உரிமையாகக் கொள்ளவில்லை. ஆயினும் அசோகனின் அரசாட்சி எக்காலமும் உலகசரித்திரத்தில் முக்கிய இலக்கியமாயிருக்கும் என்பது தெளிவு.

அசோக ஏகாதிபத்தியத்தின் விரிவு

அசோகக் கல்வெட்டுகள் அகப்படும் இடங்களை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு அசோகனுடைய ஏகாதிபத்தியத்தின் விரிவை நாம் ஏறக்குறையத் தீர்மானிக்கலாம். மேலும், சந்திரகுப்தனுடையகாலத்தில் ஏகாதிபத்தியம் அடைந்திருந்த விரிவிலிருந்து அசோகன்

காலத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தின் விரிவு குறைவுபடவில்லை. பர்மாவைத் தவிர்த்துள்ள இந்திய ராஜ்யத்தைவிட அசோகன்ராஜ்யம் அதிக விரிவாயிருந்தது. அதில் தென் கோடியிலுள்ள தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் அங்குள்ள வேறு அரசரும் உட்படவில்லை; ஆயினும் தற்காலத்தில் இந்தியாவுக்குப் புறமாயிருக்கும் பலூச்சிஸ்தானம், அப்கானிஸ்தானம் அதற்கு அப்பாலுள்ள ஹிந்துக்குஷ் மலைத்தொடர்வரையுமுள்ள பிரதேசம் இவை அசோகன் ஸாம்ராஜ்யத்தில் அகப்பட்டிருந்தன. வடக்கே காச்மீரமும் நேப்பாளமும் கிழக்கே அஸ்ஸாம் வரையுமுள்ள நாடுகளும், தெற்கே மைசூர் வரையுமுள்ள தக்கணமும் அந்த ஸாம்ராஜ்யத்தில் அடங்கியிருந்தன. ராஷ்டிரிகர், பிதேனிகர், புலிந்தர், ஆந்த்ரர் முதலிய ஜனங்கள் அசோகனுடைய ஆதிபத்தியத்துக்கு உட்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் அதிக சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இந்தியாவின் புறமே மத்திய ஆசியாவிலுள்ள கோபிப்பாலைவனப்பிரதேசத்துள்ள கோட்டான் அல்லது சீனதுர்க்கிஸ்தானம் அக்காலத்தில் வளமும் நாகரிகமும் தழைத்த தேசமாயிருந்தது. இப்பிரதேசம் அசோகன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருக்கவில்லையாயினும் எக்காரணத்தாலோ அசோகனுடைய செல்வாக்கு அங்கு அதிக வலிமையுடையதாயிருந்தது. அதற்கு அசோகனுடைய தர்மப்பிரசாரம் அல்லாமல் வேறு காரணங்களும் இருக்கலாம். வியாபாரப் போக்குவரவு முற்காலங்களிலேயே ஏற்பட்டிருந்தது. அசோகன் காலமுதல், கல்வி கேள்விகள் விஷயமாகவும் அதிகமான போக்குவரவு ஏற்பட்டன. அசோகன் மகனை குனலன் கோட்டான் ஜனங்களால் அரசனாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டானென்றும் பௌத்த மதம் அவன் மூலமாக அப்பக்கங்களில் பரந்தென்றும்

திவ்யாவதானத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்பிரதேசம் அக்காலத்தில் செழித்தோங்கிய பல ஸ்தூபங்களாலும் விஹாரங்களாலும் விளங்கியதாக யுவன்சுவங் கூறுகிறான்.

V. அக்காலத்துப் பழம்பொருள்கள்

இவற்றிலும் பழமையானவை இந்தியாவில் கிடையா

நமக்கு அகப்பட்டுள்ள பண்டைக்காலச் சாமான்களில் அசோகன் காலத்துக்கு முற்பட்டவை அதிகமில்லை. இந்தியாவின் பழைய சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு இஃது ஒருபெருங் குறைவே. எகிப்து, அஸ்ஸிரியா, கிரீஸ், க்ரீட் முதலிய தேசங்களில் கி. மு. 2000 அல்லது 2500 வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ள பழம்பொருள்கள் அகப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் மழை மிகுதியினாலும் இந்தியாவின் சீதோஷ்ணநிலையின் விசேஷத்தாலும் அவ்வளவு புராதனமான பொருள்கள் நம் நாட்டில் அதிகமாக அகப்படவில்லை. அசோகன் காலத்துக்கு முன் வீடுகளும் அரண்மனைகளும் கோயில்களும் எல்லாவித கட்டிடங்களும் மரத்தினாலேயே செய்யப்பட்டன. இவ்விஷயம் நம் நாட்டில் மிகப்புராதனமான பொருள்கள் அகப்படாததற்கு வேறு ஒருகாரணம். அசோகன் காலத்தில் அல்லது அதற்குச் சற்று முன்புதான் இந்திய ஜனங்கள் கட்டிடங்களுக்குக் கற்களை உபயோகிக்கத் தொடங்கினர். அசோகன் கற்களை மரக்கட்டிடங்களுக்கு உபகரணமாக உபயோகப்படுத்தியிருக்கலாம்.

அசோகனுடைய வேலைகள்

அசோகனால் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் எண்ணிறந்தனவென்ற ஜனங்களின் நம்பிக்கையைக் குறிப்பிட்டு, பாஹியன் என்ற சீனயாத்திரி, மூன்றே மூன்று வருஷங்

களிற் கண்களுக்குத் தென்படாத யக்ஷர் கின்னரர் போன்ற தெய்வங்களின் உதவியைக்கொண்டு அரசன் எண்பத்துநாலாயிரம் ஸ்தாபனங்களைக் கட்டுவித்ததாகக் கூறுகிறான். அசோகனால் கட்டப்பட்டவை ஸ்தூபங்கள் மட்டுமல்ல; காச்மீரத்தின் தலைநகரமாகிய ஸ்ரீநகரும் நேப்பாளத்தின் தலைநகரமாகிய லலிதாபட்டணமும் அசோகனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதென்று முன்னே சொன்னோம். நாலந்தாவும் இக்காலத்தில் உற்பத்தியாயிற்று.

இவற்றின் தற்கால அறிகுறிகள்

பாட்னாவின் சமீபம் அசோகன் அரண்மனை இருந்த , தென்று சமீபகாலத்தில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருக்கிறது. 1913 ஹூல் பம்பாய் நகரத்துக் கோடிஸ்ரீமான்களாகிய டாட்டா வம்சத்தாரின் பணஉதவியின் காரணமாக அங்கே புராதனவஸ்து ஆராய்ச்சி தொடங்கப் பட்டது. தலைஸ்தானத்துள்ள ஸபாமண்டபம் ஆஸ்தான மண்டபம் முதலிய கட்டிடங்களின் அடையாளங்கள் பல தரையைத் தோண்டிப் பார்த்ததில் அகப்பட்டன. பாரசீக தேசத்துப் பழைய அரண்மனைகளின் சிற்ப விசேஷங்கள் இங்கும் காணப்படுகின்றன; ஆதலால் இங்குள்ள வேலைப்பாடு பாரஸீக சிற்பிகளுடைய தாயிருக்க வேண்டுமென்று அனுமானிக்கப்படுகிறது.

ஒருகாலத்தில் அசோகனுடைய கட்டிடங்கள் இந்தியாவின் எல்லாப்பாகங்களிலும் மிகுந்திருந்தன. அசோகனுக்குப் பிற்காலத்தில் மகததேசத்துக்கு பிஹார் என்று பெயர் வந்த காரணம் அந்நாடு முழுவதும் பௌத்த விஹாரங்களால் நிறைந்திருந்தமையே எனலாம். ஆனால் தற்காலம் அசோகனால் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் இவ்வுலகத்திலுள்ள பல மாயைகளைப்போல

அழிந்து மறைந்துபோயிருக்கின்றன. அவற்றின் அறிகுறியாய்க் கிடைத்துள்ள புராதன வஸ்துக்களை இங்கு விவரிப்போம்.

ஸ்தூபங்கள்

ஸ்தூபம் என்றால் பௌத்த மதத்தைச்சேர்ந்த பெரியோருக்குக் கல்லினால் கட்டப்படும் சமாதி. இதை, பௌத்தர் பள்ளியென்றும் கூறலாம். முனிவரின் சாம்பலை ஸ்தூபத்தின் மேற்புறத்தில் அடக்கம் செய்வார்கள். உருவத்தில் ஸ்தூபம் ஒரு பெரும் கோளத்தின் பாதியை உயர்ந்த பீடத்தின்மேல் கவிழ்த்ததுபோலிருக்கும். ஸ்தூபம் கருங்கல்லினாலோ சுட்ட செங்கற்களாலோ கட்டப்பட்டதாயிருக்கலாம். ஸ்தூபத்தின் புறமே விளக்கு மாடங்களும் வேறு அலங்காரங்களும் இருக்கும். மேற்புறத்தில் இங்கிலீஷ் எழுத்து T போன்ற அடையாளமும் அதற்குமேல் பரந்த ஒரு குடையும் நாட்டப்பட்டிருக்கும். தொண்டர் ஸ்தூபத்தைப் பிரதக்ஷிணம் செய்துவர பிராகாரமும், பிராகாரத்தின் நான்கு புறமும் பெருங் கற்களினால் செய்யப்பட்ட வேலியும் வேலியின் புறமே கோபுரவாசல்களைப்போல மிக்க அலங்காரமாய்ச் செய்யப்பட்ட வாசல்களும் சிதைவுபடாத ஸ்தூபங்களில் காணலாம் இப்படிப்பட்ட ஸ்தூபம் ஒன்று நல்ல ஸ்திதியில் ஸாஞ்சி என்ற ஊரில் இருக்கிறது. இவ்வூர் மத்திய இந்தியாவைச்சேர்ந்த போபால் சம்ஸ்தானத்தில் உள்ளது. அங்கு இரண்டு மூன்று ஸ்தூபங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றிற் பிரதானமான ஸ்தூபம் அசோகன் காலத்தது என்று அநுமானிக்கப்படுகிறது. வாசல்கள் பின் கட்டப்பட்டவையாயினும் முதலாவது க்ஷேத்திரம் பூராவும் மரத்தினாற் கட்டப்பட் டிருக்கலாம். பிற்காலத்து அரசர் தமக்கு இயன்றவாறு இதேவேலைகளைக்கற்களில் செய்திருக்கலாம்.

ஸாஞ்சியிலுள்ள பிரதான ஸ்தூபம் ஆதியில் சுமார் எழுபத்தெட்டடி உயர்ந்திருந்தது. தற்காலம் அதன்மேலுள்ள அலங்காரங்கள் போய்விட்டன; ஆதலால் அது ஐம்பத்துநான்கு அடி உயரமிருக்கிறது. இக்கட்டிடத்தின் மிகஅழகான வேலைப்பாடு நான்கு திசைகளையும் நோக்கி நிற்கும் வாசல்களாம். இவை முப்பத்துநான்கு அடி உயர்ந்து மிகக் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் விளங்குகின்றன. இவ்வாசல்களின் மேல்பாகத்திற் கல்லினாற் பலதோரணங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இலேசான மரக்கட்டையைக் கையாளுவதில் தச்சனுக்கு எவ்வளவு கைலாகவமும் திறமும் நுட்பமும் ஏற்படலாமோ அப்படிப்பட்ட லாகவமும் நுட்பமும் நாம் அங்குள்ள கல்சிற்பங்களில் காண்கிறோம். சில வாசல்கள் பிற்காலத்தவையாயிருந்தாலும் அந்த ஸ்தூபத்தை அசோகன்காலத்துச் சிற்பத்திறமைக்கு மாதிரியாக நாம் வைத்துக் கொள்ளலாம்.*

ஸாஞ்சி ஸ்தூபம்

பர்ஹூத் என்ற ஊரிலுள்ள ஸ்தூபமும் அசோகன் காலத்ததே. இது ஸாஞ்சிக்குச் சுமார் இருநூறு மைல் கிழக்கே உள்ளது. ஸ்தூபம், சுட்டசெங்கற்களினால் செய்யப்பட்டது; ஆயினும் புறமுள்ள கல்வேலியின் கற்களில் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் மிக அருமையானவை. வேலியிலுள்ள கற்களெல்லாம் அக்காலத்து நடை உடை பாவனைகளை விளக்கும் சிற்பங்களால் நிறைந்திருக்கின்றன. ஜாதகக் கதைகள் என்பவை கௌதம

பர்ஹூத் ஸ்தூபம்

*. ஸ்ரீ. ரிஸ் டேவிட்ஸ (Rhys Davids) என்பவரால் எழுதப்பட்ட "பௌத்த காலத்து இந்தியா" (Buddhist India) என்ற புஸ்தகத்தில் இக்காலத்துச் சிற்பங்களின் படங்கள் பல இருக்கின்றன.

புத்தருக்கு அவருடைய முன் ஜன்மங்களில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களைக் கூறும் கதைகளென்று பௌத்தர்களால் கருதப்படுகின்றன. அவைகளிற் பல குரங்கு, யானை, முதலை, மான், காகம், கோழி முதலிய பிராணிகளைப் பற்றிய ஈஸாப்பின் கதைகள் போன்றவை. பர்ஹூத் ஸ்தூபத்தின் வேலிக்கற்களிலுள்ள சிற்பங்கள் பல ஜாதகக் கதைகளையும் புத்தரின் வாழ்நாட்களில் நடந்த சம்பவங்களையும் விளக்கச் செதுக்கப்பட்ட சித்திரங்களாம். அச் சிற்பங்களின் கீழ், "மிகஜாதகம்," "நாக(யானை)ஜாதகம்" "ஷட்தந்தி ஜாதகம்," "ஹம்ஸ ஜாதகம்," "கின்னர ஜாதகம்," "குக்குட ஜாதகம்," "மகாதேவ ஜாதகம்" "ஜனகராஜ ஜாதகம்" என்று சிற்பத்தின் விஷயம் கல்லில் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இக் கல்வெட்டுகள் இந்தியாவின் வேறு பல பாகங்களிற் காணப்பட்ட சித்திரங்களின் கருத்தை விளக்க மிகவும் உபயோகப்பட்டன.

ஸார்நாத் ஸ்தூபம்

காசியின் அருகில் உள்ள ஸார்நாதத்தில் 1905 வருஷத்தில் புராதன வஸ்து ஆராய்ச்சி தொடங்கியபோது அங்குப் புதைந்து கிடந்த ஸ்தூபம் தெரியவந்தது. அந்த ஸ்தூபம் ஸாஞ்சி ஸ்தூபத்தை விடப் பெரியது; செங்கல்லினாற் கட்டப்பட்டது.

கயை ஸ்தூபம்

புத்த கயையில் அசோகனால் கட்டப்பட்ட ஸ்தூபம் பல நாள் வரையில் இருந்தது. அந்த ஸ்தூபத்தின் புறவேலியிலுள்ள கற்கள் மட்டும் இப்போது அங்குக் காணப்படுகின்றன. அசோகனுடைய கட்டிடங்களின் அவசிஷ்டங்களுடன் அதற்குப் பிற்காலத்து வேலைப்பாட்டின் பாகங்களும் கலந்து கிடக்கின்றன.

அசோகன் காலத்திற் புத்தருக்கு விக்ரகங்கள்

கிடையா. ஆனால் புத்தருடையவும் அவருடைய தர்மத்தினுடையவும் அறிகுறியாகச் சில அடையாளங்கள் இருந்தன. தொண்டர் இந்த அடையாளங்களை வணங்கி வந்தனர். அவற்றில் முக்கியமானது போதி விருக்ஷம். மிருகங்களாலும் மனிதர்களாலும் தெய்வங்களாலும் விருக்ஷங்கள் வணங்கப்படுவதை ஸாஞ்சி, பர்ஹூத் இங்குள்ள சிற்பங்களில் நாம் மிகுதியாய்ப் பார்க்கலாம். சக்கரங்களும் வெகுவாக கற்களில் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை புத்தர் தர்மத்தை உலகத்திற்குப் போதிக்கத் தொடங்கியதின் அறிகுறி. இரண்டு காலடியிணைகள் சித்திரிக்கப்பட்டு அவற்றைச் சுற்றி நிற்கும் பலர் இவற்றைப் போற்றி வணங்கும் சிற்பத்தையும் சில இடங்களிற் காணலாம். இதுவும் புத்தரின் சின்னமே. மஹாயான பௌத்தமதம் இந்தியாவிற் பிரபலமானதும் ஸ்தூபங்கள் புத்தரின் கோயில்களாய் மாறின. புத்தருக்குப் பலவிதப் பிரதிமைகள் ஏற்பட்டன. ஸ்தூபத்தின் புறக்கல்லின் நடுவில் புத்தருடைய உருவம் செதுக்கப்பட்டு நமது இந்துக் கோயில்களில் நடப்பதுபோல அதன் முன் பூஜை அபிஷேகம் தூபதீபங்கள் முதலிய சடங்குகளும் நடக்கத் தொடங்கின. ஸ்தூபத்தையே மற்றொரு பெரிய அறையின் ஓரத்தில் கட்டி முழுவதும் ஒரு பௌத்தக் கோயிலாய் மாற்றப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட கோயில்களே சைத்தியம் அல்லது பள்ளி எனப்படும்.

ஸ்தூபங்களில் உண்டான மாறுதல்கள்

அசோகனால் குடையப்பட்ட குகைகளைப்பற்றி அதிகமாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை. மிக உறுதியான கருங்கல்லில் பல துறவிகள் சேர்ந்து வாசம் செய்யும்படி விசாலமான அறைகள் மலையோரங்களில் குடையப்பட்டிருக்கின்

குகைகள்

றன. உட்புறம் மிக நன்றாய் இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்தம்பங்கள்

அசோகனால் நாட்டப்பட்ட ஸ்தம்பங்கள், அவனுடைய அரசாட்சிக்கு மிக உயர்ந்த ஞாபகச் சின்னங்களென்று சொல்லலாம். அசோகன் காலத்துக்குமுன்னமே இப்படிப்பட்ட ஸ்தம்பங்கள் இருந்தனவென்று சாஸனங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது.* அசோகன் காலத்துக்குப்பின்னும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸ்தம்பங்கள் பல உள்ளன. நூறுவருஷங்களுக்கு முன்கூட இப்போதிருப்பதிலும் பல அதிகமாயிருந்தன. இத்தகைய தூண்களின் பெருமையைச் சாதாரண ஜனங்கள் உணராமல் அவை தாறுமாறாய் உபயோகிக்கப்பட்டன. ஸ்தம்பங்களின் துண்டுகள் சாலைகளில் பரப்பும் சரளை அடித்துச் சமப்படுத்த ரோலர்களாகவும் கரும்பாலையில் உரல்களாகவும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டன.

இப்போது காணப்படும் அசோக ஸ்தம்பங்கள் பன்னிரண்டு. அவற்றில் பத்து ஸ்தம்பங்களில் அசோகனுடைய லிகிதம் காணப்படுகிறது. இரண்டில் ஒரு லிகிதமுமில்லையாயினும் ஸ்தம்பங்கள் அசோகன் காலத்தவையே. ஹிந்துஸ்தானப் பிரதேசத்துக்கு வெளியில் எங்கும் அசோகனுடைய ஸ்தம்பங்கள் கிடைத்தில.

அசோக ஸ்தம்பங்களின் விவரம்	அங்கு காணப்படும் லிகிதங்கள்
1. டில்லி - தோப்ரா ஸ்தம்பம்	ஸ்தம்பசாஸனங்கள் 1-7
2. டில்லி - மீரத் ஸ்தம்பம்.	ஷை. 1-6
3. பிரயாகை ஸ்தம்பம்	ஸார்நாத் சாஸனத்தின் பகுதி. ராணிகாருவாகியின் லிகிதம். ஸ்தம்பசாஸனங்கள் 1-7

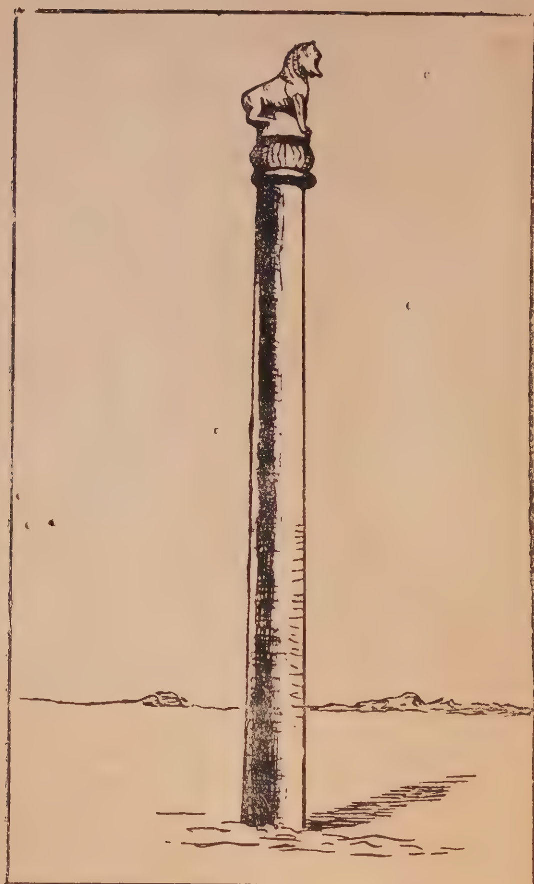
* முதல் உபசாஸனம் ரூபநாத் பாடம். 7-ம் ஸ்தம்பசாஸனம்.

அசோக ஸ்தம்பங்களின் விவரணம்	அங்குக் காணப்படும் லிகிதங்கள்
4 ஸார்நாத் ஸ்தம்பம்.	ஸார்நாத் சாஸனம்.
5. ஸாஞ்சி ஸ்தம்பம்.	ஷை சாஸனத்தின் பகுதி.
6. ரும்மின்தேயி ஸ்தம்பம்.	ஸ்மாரக லிகிதம் ஒன்று.
7. நிக்லீவா ஸ்தம்பம.	ஷை மற்றொன்று.
8. லௌரியா நந்தன்கர் ஸ்தம்பம்.	ஸ்தம்ப சாஸனங்கள் 1. 6.
9. லௌரியா அரராஜ் ஸ்தம்பம்.	ஷை.
10. ராம்பூர்வா ஸ்தம்பம். லிகிதமுள்ளது.	ஷை.
11. ராம்பூர்வா ஸ்தம்பம் லிகிதமில்லாதது.	
12. பக்ஹிரா ஸ்தம்பம் லிகிதமில்லாதது.	

எல்லா ஸ்தம்பங்களும் வேலைப்பாட்டில் ஒன்று போலிருத்தலால் அவற்றைப் பொதுவாய் விவரிக்கலாம். ஸ்தம்பத்திற்கு அடியில் சதுரமான பீடமும், மேலே விசித்ரமாய்க் கண்டாமணி போன்ற சிகரமும், சிகரத்தின்மேல் வட்டமாகவோ சதுரமாகவோ உள்ள, ஓரடி கனமுடைய தட்டும், அத்தட்டின்மேல் ஒன்று அல்லது, இரண்டு, மூன்று, அல்லது நான்கு சிங்கங்களுடைய பிரதிமை ஸ்தம்பத்தின் மகுடமாகவும் இருக்கின்றன. சில ஸ்தம்பங்களில் மகுடம் விருஷபம் அல்லது கருடன் பிரதிமையா யிருக்கின்றது. இவற்றின் உயரம் 40 அல்லது 50 அடி.

இவற்றின் சிற்பத்திறமை

அதிகமாய்க் கெடாமலும் சுவஸ்தானத்திலும் இருக்கும் அசோக ஸ்தம்பங்கள் இரண்டு மூன்றே. மறுபக்கத்தில் காணப்படும் லௌரியா நந்தன்கர் ஸ்தம்பம் மிக அழகானது. அதன் சிகரம் ஔரங்கஸீப் காலத்திற் குண்டு பட்டு கொஞ்சம் சிதைவுபட் டிருக்

லௌரியா நந்தன்கர் ஸ்தம்பம்.

கின்றது; ஆயினும் ஸ்தம்பத்தின் அழகு கெடவில்லை. பக்ஹிரா ஸ்தம்பம் இதைவிடப் பெரிதாயினும் வேலைப் பாட்டில் இதுவே சிறந்தது. இதன் உயரம் 40 அடி. சிகரம் மட்டும் சுமார் 7 அடி. மத்திய பாகம் உருக்கோ வெண்கலமோ என்று மயங்கும்படி இழைக்கப்பட்டிருக் கிறது. சிகரத்தின் மேலுள்ள தட்டு வட்டவடிவம். அதன் விளிம்பில் அன்னங்கள் தம் இரையைக் கொத்தித் தின்னுவதைக் காட்டும் சித்திரம் வெகு அழகாய்ச் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்தம்பம் சன்னார் மலை யிலுள்ள கருங்கல்லினால் ஆக்கப்பட்டது அங்கிருந்து எப்படி இதை வெட்டி வேறுக்கினார்கள்? எந்தக் கல் தச்சர் இதைச் செதுக்கி இழைத்தனர்? எந்தச் சிற்பிகள் இதன் சிகரத்தைச் சித்திரித்தனர்? இக் கேள்விகளுக் குச் சரியான விடை நாம் இங்குச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் இப்பணிசெய்தோர் யாவருக்கும் கைமுடுகு உரிய தென்று நாம் சொல்லலாம்.

ஸமீபத்திற் கிடைத்துள்ள ஸார்நாத் ஸ்தம்பத்தின் சிகரம் மிகவும் சிரேஷ்டமான வேலைப்பாடு அமைந்தது. அதன் படத்தை 70-ம் பக்கத்தில் காணலாம். ஸ்தம் பத்தின் மகுடம் நான்கு சிங்கங்கள் சேர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு தர்ம சக்கரத்தைத் தமது முதுகில் சுமந்து கொண்டிருப்பதுபோல் உள்ளது சிங்கங்கள் ஜீவனுள் ளன போலவும் மிகக் கம்பீரமாகவும் இருக்கின்றன.

இந்தச் சிற்பத் தைப் பற்றிய மதிப்பு

அசோகன் காலத்துச் சிற்பங்களின் குணகுணங் களை வித்வான்கள் பலவிதமாக நிதா னிக்கிறார்கள். பெர்ஸியா தேசத்து அரசர்களும் தம் நாட்டில் ஸ்தம்பங் களை நாட்டினர். அவற்றை அசோக னுடைய ஸ்தம்பங்களுக்குப் பலவிதத்திலும் ஒப்பிடலாம்.

அசோகன் அரண்மனையும் மற்றக் கட்டிடங்களும் இந்திய சிற்பிகளின் வேலை யல்லவென்றும் கட்டிடங்களின் வேலைப் பாட்டில் இந்தியாவுக்கு அந்நியமான தேசங்களுக்குரிய அலங்காரங்கள் காணப்படுவது இதற்குச் சான்று என்றும் அபிப்பிராயங்கள் புராதன வஸ்துசாஸ்திரிகள் கூறுகின் றனர். நாம் இதை ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ஏனென் றால், ஸ்தம்பங்களிலும் கட்டிடங்களிலுமுள்ள அலங் காரங்கள் இந்தியாவுக்கு அந்நியமானவை யென்று ஸர்வ ஸம்மதமாய் நிரூபிக்கப்படவில்லை. எல்லாத் தேசங்க ளுக்கும் இயற்கையான ஸங்கீதமும் இலக்கியமும் இருப் பதுபோலச் சிற்பமும் இயற்கையாகவே ஏற்படுகிறது. அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல சிற்பங்களும் அந்தந்த நாட்டாரின் வாழ்வையும் மனோபாவங்களையும் பிரதிபலிக்கச்செய்கின்றன. இந்தியாவுக்குமட்டும் இப் படிப்பட்ட சுயமான சிற்பம் இல்லையென்று சொல்ல முடியுமா?

இந்தியா கவர்ன்மெண்டின் புராதனவஸ்து பரிசோத கரில் முக்கியராகிய டாக்டர் மார்ஷல் துரையும் அசோகன் காலத்துச் சிற்பம் அந்நிய மனிதரின் வேலையென்று மதிக் கின்றார்; ஆனாலும் சிற்பங்களின் வேலைப்பாட்டை அதிக மாக மெச்சி எழுதுகிறார். அவர் ஸார்நாத் ஸ்தம்பத்தைப் பற்றி எழுதியிருப்பது பின் வருமாறு: "பூர்வ காலத்து வேலைகளுள் இவ்வளவு உயர்ந்த மனோதர்மமும் சிற்பத் திறமையும் காணப்படும் வேலை வேறு எத்தேசத்தும் கிடையாது என்று நான் சொல்லத் துணிகின்றேன்." இந்த மதிப்பு ஸார்நாத் ஸ்தம்பத்தின் சிகரத்துக்குமட்டு மன்று, பொதுவாக எல்லா அசோக ஸ்தம்பங்களுக்கும் அமையுமென்பது நமது துணிபு. அசோகன் காலத் துக்குமுற்பட்ட சிற்பம் அதிகமாக அகப்படவில; ஆயினும்

நாம் முதலாவதாக இந்தியாவின் சிற்பத்தை நோக்கும் போது அது குழந்தைப் பருவத்ததா யிராமல் ஆரம்பத் திலேயே பூர்ண யௌவனத்துடன் காணப்படுகிறது. இதிலிருந்து நம் நாட்டில் சிற்பத்தின் அபிவிர்த்தி வெகு காலத்துக்கு முன்னமே தொடங்கிவிட்டதென்றும் அசோகன் காலத்துக்குமுன் மரவேலையில் அடைந்த திறமை, கடைசியாகக் கல்வேலைக்கு உபயோகப்படுத்தப் பட்டதென்றும், இப்படிப்பட்ட சாதனத்தின் வேறுபாட்டினால் சிற்பத்தின் மேன்மை அதிகக் குறைவுபடவில்லை யென்றும் இந்திய சிற்ப அபிமானிகள் கூறுகின்றனர்.

VI. அசோக எழுத்து

இருவித புராதன லிபிகள்

அசோகன் காலத்தில் உபயோகிக்கப்பட்ட லிபி இருவகைப்படும். (i) பெரும்பாலான இந்திய பாஷைகளைப்போல் இடது பக்கத்திலிருந்து வலது பக்கத்துக்கு எழுதப்படும் ப்ராம்மி லிபி. (ii) மற்றொன்று ஹிந்துஸ்தானியைப்போல வலது பக்கத்திலிருந்து இடது பக்கத்துக்கு எழுதப்படும் கரோஷ்டி லிபி. ப்ராம்மி லிபியை இந்தியாவிலுள்ள எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் தாய் என்று சொல்லலாம். பெரும்பாலான அசோக சாஸனங்கள் இந்த லிபியிலேயே எழுதப்பட் டிருக்கிறது. அசோக சாஸனங்களிற் காணப்படும் இவ்விருவகை லிபிகளைவிடப் புராதனமான லிபிகள் இந்தியாவில் இல்லையென்று சொல்லலாம்.

இந்தியாவிலுள்ள பாஷைகளுக்கு வெவ்வேறு லிபி தற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்தாலும் இந்த லிபிகள் அசோக சாஸனங்களிலுள்ள ப்ராம்மி லிபியிலிருந்து

ஸார்நாத் ஸ்தம்பத்தில் சிரம்.

உற்பத்தியானவையே. இவ்வுண்மை இந்த லிபிகள் எல்லாவற்றையும் தாரதம்மியப்படுத்திப் படிக்கும் பக்ஷத்தில் எளிதில் விளங்கும். எழுத்தின் வடிவம் எழுதுவதற்கு உபயோகிக்கப்படும் ஸாதனங்களுக்குத் தக்கபடியும் கருவிகளுக்குத் தக்கபடியும் லேககன் சரீர ஸ்திதிக்குத் தக்கபடியும் மாறுதல் அடைகின்றன. இக் காரணங்களால் எழுத்தின் வடிவம் காலதேசங்களை அனுஸரித்துப் பல மாறுதல்கள் அடைவதை நாம் சாஸன ஆராய்ச்சி மூலமாய் அறிந்துகொள்ளலாம். அசோகன் காலத்துக்கு நூறு வருஷங்களுக்குப்பின் ப்ராம்மி லிபியில் செங்குத்தான கோடுகள் மாறி வட்டங்களும் வளைவுகளும் ஏற்பட்டன. உதாரணமாக பட்டிப்ரோலு லிகிதத்தில் * இப்படிப்பட்ட வளைவுகளை நாம் அதிகமாய்க் காண்கிறோம். தமிழ், தெலுங்கு, கிரந்தம், மலையாளம், கன்னடம் என்ற தென்மொழிகளின் எழுத்துக்கள் ஷை லிகிதத்தில் காணப்படும் லிபியிலிருந்து உற்பத்தியானவை என்பதை தென் இந்தியாவில் வசிக்கும் நாம் கவனிக்கலாம்.

ப்ராம்மி லிபி இந்திய எழுத்துக்களுக்கு மூலாதாரம்

இந்தியாவின் பாஷைகள் அநேக ஆயிர வருஷங்களாக ஒருவித லிபியும் ஏற்படாமல் விர்த்தியடைந்து வந்தன. எல்லாவித கிரந்தங்களையும் சந்தை சொல்லி மனப்பாடம் செய்யும் வழக்கத்தால் இந்திய ஜனங்களுக்குத் தங்கள் பாஷையை எழுதுவதற்கு லிபி அவசியமில்லாமலிருந்தது. அப்படியாயின் இந்தியபாஷை

இந்திய பாஷைகளுக்கு லிபி ஏற்பட்ட விதம்

* பட்டிப்ரோலு கிருஷ்ணா நதியின் முகத்தில் குண்டூர் ஜில்லாவிலுள்ள ஊர். பட்டிப்ரோலு லிகிதம் Epigraphia Indica. Vol. II. பக்கம் 323-ல் கண்டுகொள்ளவும். இதன் காலம் கி. பி. 200.

களுக்கு எப்போது லிபி ஏற்பட்டது? இந்தக் கேள்விக்கு ஸ்ரீபூலர் என்ற புராதன வஸ்து சாஸ்திரியின் விடை பின் வருமாறு: சுமார் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்தியாவுக்கும், அதன் மேற்கிலுள்ள யூதரைப் போன்ற ஜாதியாருக்கும் வியாபாரவிஷயமாய்க் கடல்யாத்திரையும் சாமான்களின் போக்குவரவும் முன்னிலும் அதிகமாய் ஏற்பட்டன. இச் சாதியாரிடமிருந்தே இந்திய ஜனங்கள் எழுதும் வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டனர். ஏனென்றால், இவர் எழுதிவந்த லிபியிலும் ப்ராம்மி லிபியிலும் சில எழுத்துக்கள் வடிவிலும் உச்சரிப்பிலும் ஒத்திருக்கின்றன.

ஆனால் ப்ராம்மியி லுள்ள எல்லா எழுத்துக்களும் கடனாகக் கிடைத்தவை யல்லவென்று ஸ்ரீபூலரும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். இந்தியர் தங்களிடமிருந்த புது உச்சரிப்புக்கு அவசியமான குறிகளைத் தாமே ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். வியாபாரிகள் தாம் கற்ற புது வித்தையை முதலில் ஞாபகக் குறிப்புகளுக்கு உபயோகப் படுத்தினார்கள். பனையோலையும் பூர்ஜபத்திரமும் செம்புபோன்ற லோகத் தகடுகளும் இந்நாட்டில் எழுதுவதற்கு ஸாதனங்களாயின. லிபி வழக்கத்தில் வந்த பிறகும் மதக் கிரந்தங்களை இப்படிப்பட்ட ஸாதனங்களில் எழுதிவைப்பதற்கு வேதியர் துணியவில்லை. காலக்கிரமத்தில் மதசம்பந்தமான கிரந்தங்களும் எழுதப்பட்டு மனிதன் ஞாபகசக்திக்கு ஏற்பட்டிருந்த அனாவசியமான பாரத்தை கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் ஜனங்கள் குறைத்துக்கொண்டனர்.

கரோஷ்டி லிபி

கரோஷ்டி லிபி யூதஜாதியாரிடமிருந்து கிடைத்ததன்று. கி. மு. ஐந்தாம்நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் வடமேற்கிலுள்ள பிரதேசங்கள் பெர்ஸியா தேசத்தாரின் ஆதீனத்திலிருந்தன. இந்தப் பிரதேசங்களில் ஆர்மேயிக்

என்ற பெர்ஸியாதேசத்து லிபி பரவிற்று. கரோஷ்டி இந்த லிபியிலிருந்து உற்பத்தியானது. கரோஷ்டி லிபி அசோகன் காலத்திலும் அதற்குப்பின் சில நூற்றாண்டுகள் வரையும் பஞ்சாபிலும் வடமேற்கு மாகாணத்திலும் ஸிந்துதேசத்திலும் பரவியிருந்தபோதிலும் கடைசியில் இந்தியாவிலும் அதன் புறம்பும் முற்றிலும் மறைந்து போயிற்று. மத்திய ஆசியாவிலுள்ள கோட்டான் ஒரு காலத்தில் வளமையும் நாகரிகமும் தழைத்த தேசமாயிருந்ததென்று முன்னே கூறினோம். கரோஷ்டி லிபியில் எழுதப்பட்ட பௌத்தமதக் கிரந்தங்களும் மற்றக் கிரந்தங்களும் இத்தேசத்திலிருந்து சமீப காலத்தில் புதையலாய் அகப்பட்டிருக்கின்றன. இவை உலகத்துக்கு மிகவும் அருமையான செல்வமென்று வித்வான்களால் மதிக்கப்படுகின்றன.

VII. பிரியதர்சி அரசன் கல்வெட்டுக்கள்

இவற்றின் பாதுபாடு

அசோகன் நாளில் நடந்த சம்பவங்களைத் நிர்மாணிக்கவும் அரசன் காலத்தை நிர்ணயிக்கவும் அசோக சாஸனங்கள் எவ்வளவு முக்கிய ஆதாரங்களாயிருக்கின்றன வென்று நாம் நிரூபித்தாய்விட்டது. இனி இச் சாஸனங்களையே நோக்கவேண்டும். நமக்கு இதுவரையும் கிடைத்துள்ள அசோக லிகிதங்கள் முப்பத்துமூன்று. இவற்றில் பன்னிரண்டு லிகிதங்களில் அரசன் பட்டாபிஷேக வருஷம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இஃதன்றி வேறு சில லிகிதங்களிலும் கால நிர்ணயம் செய்வதற்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. இந்தச் சாஸனங்கள் யாவும் ராஜீய அதிகாரிகளுடையவோ மந்திரிகளுடையவோ வாக்கியங்களாயிராமல் அரசன் நாவிலிருந்து வந்த வாக்கியங்கள் என்

பதில் ஐயமில்லை; ஏனென்றால் அரசனன்றி வேறெவரும், எவ்வளவு சுதந்திரமுடையவராயினும், எழுதத் துணியாத வாக்கியங்கள் பலவற்றை நாம் சாஸனங்களிற் காணலாம். பல லிகிதங்களும் "தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான்" தேவாணம் பியோ பியதஸி லாஜா ஏவம் ஆஹா என்றே, அல்லது இவ்வாக்கியத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றியோ தொடங்குகின்றன.

இவற்றின் தன்மை

அசோகனுடைய சாஸனங்கள் மிகப் புதுமையான தஸ்தாவேஜுகளாம். இந்தியாவிலுள்ள வேறு ஒரு அரசனும் இப்படிப்பட்ட சாஸனங்களை எழுதிவைத்திலன். இச் சாஸனங்களும் பலவகைப்பட்டன. சில, அரசன் தன் அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பிய கட்டளைகளின் பிரதிகள் போலிருக்கின்றன. மற்றவை அரசன் ஜனங்களுக்கு அனுப்பும் விளம்பரங்களென்று தோன்றும். தர்மப் பிரசாரத்தில் அரசன் கொண்ட மிகுதியான உற்சாகத்தினால் பலசாஸனங்களில் அரசன் ஜனங்களுக்குத் தர்மத்தைப் போதிக்கிறான். இவற்றை அரசன் சட்டங்கள் என்று கொள்ளக்கூடாது. இப்போதனைகளைப் பிரஜைகள் மீறி நடக்கிறதைப்பற்றி அரசன் வியசனமடைந்தாலும் ஜனங்களைக் கட்டாயப்படுத்தவோ மீறுதலுக்குச் சிக்ஷைகள் விதிக்கவோ விரும்பினதாக நாம் எண்ண இடமில்லை.

வாசகரீதி

இந்த லிகிதங்களுடைய வாசகரீதி சிற்சில இடங்களிற் சுருக்கமாக அமைந்திருக்கிறதென்றும் மற்ற இடங்களில் விரிவாயிருக்கிறதென்றும் அசோகன் கூறுகிறான் (பதினான்காம் சாஸனம்). சுருக்கமாக அமைந்திருக்கிற பாகங்கள் இல்லையென்றே சொல்லலாம். மிக விரிந்து தளர்ந்த வாசகரீதியே இவற்றின் விசேஷகுணம். சுருங்கச்

சொல்லி விளங்கவைத்தலுக்கும் இந்த லிகிதங்களுக்கும் வெகு தூர முண்டு. ஆயினும் அசோகன், விஷயத்தினுடைய தேன் போன்ற மாதுரியத்தாலேயே இவ்விதம் விவரிக்கவும் திருப்பிச் சொல்லவும் தூண்டப்பட்டதாகச் சொல்வது நாமும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதே. ஸமரஸ பாவத்தைப்பற்றிய பன்னிரண்டாம் சாஸனம், தர்மத்தின் வெற்றியைப்பற்றிய பதின்மூன்றும் சாஸனம், அரசன் நற்செய்கைகள் பலவற்றை எடுத்துக்கூறும் ஏழாம் ஸ்தம்ப சாஸனம், இவற்றை நாம் வாசிக்கும்போது அரசனுடைய உயர் நோக்கங்களையே நாம் குறிப்பிடுகிறோம். இவைகளின் ஏற்றமானது வர்சகரீதியின் குற்றங்களை மறக்கச் செய்கின்றது.

சாஸனங்கள் அல்லாத லிகிதங்கள்.

அசோகனால் எழுதப்பட்டவை யெல்லாம் சாஸனங்கள் அல்ல. உதாரணமாக, ரும்மின்தேயியிலுள்ள கல்வெட்டுக்களும் குகைகளிலுள்ள கல்வெட்டுக்களும் சாஸனங்கள் என்ற பெயருக்கு உரியவையல்ல; அவற்றை லிகிதங்கள் என்று மட்டுமே சொல்லமுடியும்.

லிகிதங்களின் பிரிவு

அசோக லிகிதங்கள் எல்லா வகையும் எல்லாப் பிரதிகளும் சேர்ந்து 140 என்று கணக்கிடலாம். ஒவ்வொரு லிகிதத்துக்குமுள்ள பல பிரதிகளை வெவ்வேறாக எண்ணினால் இக்கணக்கு ஏற்படுகிறது. பிரத்தியேகமான தஸ்தாவேஜுகள் முப்பத்துமூன்று; அவற்றை ஒன்பது பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்:

I. உப சாஸனங்கள். 2

இவை அரசன் பௌத்தமதத்தில் சேர்ந்ததன் பின் முதலில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டவை. அகப்பட்டுள்ள அசோகக் கல்வெட்டுக்களுள் இவையே முந்தியவைபோலும்.

II. பாப்ரு சாஸனம். 1

பௌத்த ஸங்கத்திலுள்ள தலைவருக்கு அசோகன் எழுதிய கடிதம். பாப்ருவில் அகப்பட்டிருப்பதால் பாப்ரு சாஸனம் என்று இதற்கு ஸ்ரீ வின்ஸென்ட் ஸ்மித் பெயர் வழங்குகின்றார்.

III. பதினான்கு முக்கிய சாஸனங்கள் 14

இவை அசோகன் தர்மத்தையும் அவனுடைய நோக்கங்களையும் விவரிக்கின்றன.

IV. கலிங்க சாஸனங்கள். 2

புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட கலிங்க தேசத்து ஜனங்களுக்கும் அதன் பக்கத்திலுள்ள காட்டு ஜாதியாருக்கும் அபயதானம் செய்யும் சாஸனங்கள்.

V. ஸ்தம்ப சாஸனங்கள். 7

அரசனது அரசாட்சியின் தன்மையைப் பற்றியும் கொள்கைகளைப் பற்றியும் கடைசி முறையாக பிரசுரம் செய்யப்பட்டவை.

VI. ஸார்நாத் சாஸனம். 1

பௌத்த ஸங்கத்தை உட்பகைகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு இடப்பட்ட கட்டளை. ஸாஞ்சி ஸ்தம்பத்திலும் பிரயாகை ஸ்தம்பத்திலும் இச்சாஸனத்தின் சில வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

VII. ஸ்மாரக லிகிதங்கள். 2
ரும்மின்தேயியிலும் நிக்லீவாவிலும் அசோகனது தீர்த்தயாத்திரையின் ஞாபகக்குறிப்பாக எழுதப்பட்டவை.

VIII. ராணி காருவாகியின் லிகிதம். 1
இங்கு அசோகன் ராணி காருவாகி, தனது தானங்களை விசேஷமாய்க் கவனிக்க வேண்டுமென்கிறாள்.

IX. தானப்பிரமாண லிகிதங்கள் 3
இவை ஆஜீவகர் வாசம் செய்வதற்கு என்று குடையப்பட்ட குகைகளில் உள்ளவை.

மொத்தம் ... 33

இந்த லிகிதங்கள் தற்காலம் எவ்வளவு தூரம் கேடில்லாமல் இருக்கின்றன என்றும், எவ்விடங்களில் காணப்படுகின்றன என்றும், அவற்றின் காலம் இன்னதென்றும் காட்டும் குறிப்புக்கள் அந்தந்த லிகிதங்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் எழுதிச் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன. மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பதத்திற்கு மூலத்தில் உள்ள சொல் இன்னதென்று அந்த லிகிதத்தின் முடிவில் வரும் குறிப்புக்களில் எழுதப்பட் டிருக்கிறது. சில இடங்களில் மூலத்தில் வரும் சொல்லையே பெயர்ப்பிலும் எழுதி அதன் கருத்தைப்பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் கீழுள்ள குறிப்புக்களில் எழுதப்பட் டிருக்கின்றன. சாஸனங்களுடைய பிரதிகள் யாவும் ஒன்றுபோல் இருக்கமாட்டா. பாஷைமட்டுமன்று, வேறு வித்தியாசங்களும் காணப்படும். இம் மொழி பெயர்ப்பில் அவ்வித்தியாசங்களை நாம் அதிகமாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஸார்நாத் சாஸனத்திலும் வேறு சில லிகிதங்களிலும் சில வரிகள் அழிந்திருக்கின்றன; அந்த வரிகளிலுள்ள சொற்கள் இன்னவை யென்று வித்வான்கள் அனுமானித்திருக்கின்றனர். இவையன்றி சாஸனங்களின் கருத்தை விளக்க உபயோகமென்று

கினைத்துச் சில சொற்கள் மூலத்தில் இல்லாவிடினும் மொழி பெயர்ப்பில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை ( ) இவ் வடையாளத்துக்குள் அடக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அசோக லிகிதங்களின் பாஷை

அசோகன் காலத்திலிருந்த இந்துஸ்தானத்து ஜனங்கள் தங்கள் வீட்டிலும் ராஜ்யகாரியங்களிலும் உபயோகித்துவந்த பாஷையை நாம் அசோகனுடைய சாஸனங்களிலும் பார்க்கிறோம். தற்காலத்தில் ஹிந்துஸ்தானத்திற் பேசப்படும் பாஷைகள் இந்தச் சாஸனங்களின் பாஷையிலிருந்து உண்டானவையே. அசோக சாஸனங்களின் பாஷையை ஒருமையில் குறிப்பிடுவதா பன்மையில் குறிப்பிடுவதா என்பது எளிதில் தீர்மானிக்கக் கூடியதன்று. சாஸனங்களின் மொழி, இடத்துக்கிடம் கொஞ்சம் வித்தியாசப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி வித்தியாசப்பட்ட மொழிகள் மூன்று வகைப்படுமென்று சொல்லலாம். அவையாவன: கிர்நார் சாஸனத்தில் காணப்படும் மேற்குமொழி; தவுளியில் காணப்படும் கிழக்கு மொழி; ஷாபாஸ்கர்ஹியில் காணப்படும் வடமேற்கு மொழி. அக்காலத்திலேயே சம்ஸ்கிருதம் பேச்சுவழக்கில் இல்லாமல் இதிகாஸம், காவியம், நாடகம், வியாகரணம் முதலிய விஷயங்களைத் தெரிவிப்பதற்கும் நூல்கள் இயற்றுவதற்கும் மட்டுமே உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தது. பேச்சுவழக்கிலுள்ள மொழிகளைப் பிராகிருதம் என்று நாம் சொல்லுவோம். பௌத்தமதம் பிரபலமான போது புத்தரின் வாக்கியங்களையும் கொள்கைகளையும் பிரதிபாதிப்பதற்கு அவர் சிஷ்ர் ஸம்ஸ்கிருதத்தை உபயோகிக்கவில்லை. பாமரஜனங்கள் புத்தரின் உபதேசங்களை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் கோசலதேசத்தில் அப்போது பேசப்பட்டுவந்த பிரா

கிருதத்தையே அவர் எல்லாக் காரியங்களுக்கும் உபயோகித்தனர். அதனால் பௌத்தமதக்கிரந்தங்கள் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டன. விரைவில் இம் மொழி இலக்கிய இலக்கணமுடைய ஒரு புதுப்பாஷையாயிற்று. இதை நாம் பாலி என்று சொல்லுவோம். இந்தப் பாலி பாஷை இப்போது இலங்கை பர்மா முதலிய பௌத்த தேசங்களில் தெய்வபாஷையாகப் போற்றப்பட்டு வருகிறது. பாலி, ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையது; ஆனால் அசோக சாஸனங்களின் பாஷை ஸம்ஸ்கிருதத்துக்குப் பாலியைவிட நெருங்கிய சம்பந்தமுடைத்தா யிருக்கிறது. தமிழ் மொழியில் பிராகிருத மூலமாக வந்துள்ள சொற்கள் பல உண்டு.

இலக்கணக் குறிப்பு அசோக லிகிதங்களின் பாஷை ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து எவ்வித வேறுபாடு உடையது என்பதை விளக்குவது மிக உபயோகமா யிருப்பினும் இவ்விவரணம் ஒரு இலக்கண நூலாக முடியுமென்று அஞ்சி இக்குறிப்பைச் சுருக்கி எழுதுகிறோம்: சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீபாண்டுரங்க தாமோதர குணே அவர்களால் எழுதப்பட்ட Introduction to Comparative Philology. (Poona, 1918) என்ற புஸ்தகத்தில் இவ்விஷயம் விளக்கப்பட் டிருக்கிறது. அதில் ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கும் அசோக லிகிதங்களின் பாஷைக்கு முள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் மூன்று வகையாகப் பிரித்துக் காட்டப்பட் டிருக்கின்றன. I. சொற்களின் உச்சரிப்பில் ஏற்பட்டிருக்கும் வித்தியாசங்கள். அஃதாவது, சொற்களில் ஒலிகள் நீட்டப்பட் டிருத்தல், அல்லது சுருக்கப்பட்டிருத்தல், அல்லது மெய் எழுத்துக்களில் மாறுதல் முதலியன. II. வேற்றுமை உருபுகளிற் காணப்படும் வேறுபாடுகள். III. காலம் செயல் முதலியவற்றைக் காட்டும் பொருட்டு வினைசொற்களில் ஏற்படும் வித்தியாசங்கள். இவற்றிற்கு உதாரணங்கள் குறிப்புரைகளில் காணலாம்.

பாலிபாஷையைப் போலவே இந்த லிகிதங்களின் பாஷையி

லும் ரு, லு, ஐ, ஔ என்ற உயிர் ஒலிகள் கிடையா. ஐயும், ஔவும், ஏயும், ஓவாக மாறுகின்றன. ரு, லு க்கள் மழுங்கிப்போகின்றன. தமிழில், மோக்ஷம் என்ற சொல்லை மோக்கம் என்று எழுதுவதும் கிருஷ்ணன் என்பதை, கண்ணன் என்று எழுதுவதும் பிராகிருத மொழியின் உறவினால் ஏற்பட்டதே.

இடத்துக்கு இடம் அசோக லிகிதங்களின் பாஷை எவ்வித வேறுபாடுகளுடையது என்பது பதினான்கு முக்கிய சாஸனங்களின் ஆறு பாடங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து விளங்கும். ஸம்ஸ்கிருதமே என்று சொல்லக் கூடிய சொற்களும் இலக்கண ரூபங்களும் எல்லா இடங்களிலுள்ள லிகிதங்களிலும் காணப்படுகின்றனவென்றாலும் ஷாபாஸ்கர்ஹியில் காணப்படும் லிகிதங்கள் பாஷையில் ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு மிகவும் அடுத்ததாயிருக்கின்றன. ஆனால் இங்குள்ள லிபியில் பல குறைவுகள் உள. உதாரணமாக குறில் நெடில் என்ற வித்தியாசங்களே இங்கு காணப்படவில்லை. ஆதலால் கிர்நார் பிரதியே வடமொழிப்பயிற்சி யுள்ளோருக்கு எளிதில் விளங்கக் கூடியதாயிருக்கிறது.

கிர்நாரிலும் ஷாபாஸ்கர்ஹியிலும் தவிர மற்றிடங்களில் ங, ஞ, ண, ந என்ற மூர்த்தன்னிய ஒலிகளைக் குறிப்பிடத் தனியான எழுத்துக்கள் கிடையா; எல்லாம் ந வாலேயே குறிப்பிடப்படுகின்றன. வடமேற்குப் பிரதிகளிற்போல கிர்நாரிலும் ர, ல என்ற இரு எழுத்துக்களும் உள; அதனால் இங்கு ராஜா என்ற சொல் லாஜா என்று எழுதப்படுவதில்லை. ஆயினும் கிர்நார் பிரதி வேறு அமசங்களில் கீழ்த் திசை லிகிதங்களையும் தென் திசை லிகிதங்களையும் ஒத்திருக்கின்றது. உதாரணமாக, இவ்விடங்களிலுள்ள லிகிதங்களில் ச, ஷ, ஸ என்ற ஒலி வித்தியாசங்கள் கிடையா. வடக்குள்ள பாடங்களில் இவ்வுயிர்மெய்கள் உச்சரிக்கப்பட்டு பிரத்தியேகமாக எழுதப்பட் டிருக்கின்றன. இவைபோன்ற வேறுபாடுகளும், இலக்கண ரூபங்களில் சில வேறுபாடுகளும் இடத்துக்கு இடம் லிகிதங்களிற் காணப்படுகின்றன.

அசோக ராஜ்யம்
கி. மு. 250.
70
75
80
85
90
35
30
25
காம்போஜர்
யவனர்
மகதம்
தோபாரா
மீரத்
பெய்ராத
பாப்ரு
பாயாகை
ஸாஞ்சி
ரூபநாத்
சதத்ரு
ஜமுனை
கங்கை
உத்யானம
மான்ஸேரா
ஸ்ரீநகர்
தக்ஷசிலம்
ராம்பூர்வா
லௌரியா நந்தன்கா
லௌரியா அரராஜ்
வைசாலி
ராஜகிருகம்
ஸஹஸ்ராம்
புத்தகயா
சம்பல்
நர்மதை

சொப்பாரக்
பெயதான்
கோதாவரி
பிதேனிகா
ஆந்த்ரா
ஜோகாதா
கலிங்கம்
தவளி
கிருஷ்ணா
மாஸ்கி
ப்ரமஹகிரி
பெண்ணையார்
சத்யபுத்திரர்
பாலாறு
சோழர்
காவிரி
உரையூர்
கேரளபுத்ரா
பாண்டியர்
கொற்கை
தாம்பபம்ணி
பதினாங்கு சாஸனங்கள்
உபசாஸனங்கள்
அசோக ஸ்தம்பங்கள்
சாஸனங்களில் கூறப்படும் ஜனங்களும் தேசங்களும்
70
75
80
85
90
15
10

பிராம்மி எழுத்து

தே வா னம் பி யோ பி ய ஊ ஷி லா ஜா ஏ வம் ஆ ஹ

கரோஷ்டி எழுத்து

ஹஅவம்ஏ ய ர ஷி த்ர ய ப்ரி ய ப்ரின வ தே

தேவர்களுக்குப் பிரியனான
பியதஸி அரசன்
இவ்விதம் கூறுகிறான்.

I. உபசாஸனங்கள்

இதுவரையில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள அசோக சாஸனங்களில் உபசாஸனங்களே ஆதியானவையென்று ஊகிக்கப்படுகின்றன. இவை அரசன் முடிசூடிய பதின்மூன்ரும் வருஷத்தில் பிரசுரமானவை. இந்தச் சாஸனங்கள் இரண்டு. முதல் லிகிதத்துக்கு மொத்தம் ஏழு பிரதிகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இரண்டாவது லிகிதம் மைசூர் ஸம்ஸ்தானத்தினுள் மூன்று சமீபமான ஊர்களில் காணப்படுகிறது. முதல்உபசாஸனத்தில் பிரதிக்குப் பிரதி கொஞ்சம் வித்தியாசங்கள் காணப்படுகிறது. முதலாவது லிகிதம் காணப்படும் இடங்களாவன.

1. ரூபநாத். இது மத்திய மாகாணத்தில் ஜபல்பூரின் அருகிலுள்ள ஊர். லிகிதம் சுமாராக வாசிக்கக் கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது.
2. ஸஹஸ்ராம். இது பிஹார் மாகாணத்தின் தெற்கேயுள்ள குன்று : லிகிதம் இதன் உச்சியிலுள்ள பாறையில் இருக்கிறது. லிகிதம் சிதைவுபட்டுள்ளது.
3. பேய்ராத். இது ராஜபுதனத்தில் ஜெயப்பூர் ஸம்ஸ்தானத்தில் உள்ள ஊர். பாப்ரூ என்ற ஊரும் இதற்குச் சமீபமுள்ளது; லிகிதம் சிதைவுபட்டுள்ளது.
4. ஸித்தாபுரம். மைசூரின் வடக்கு சித்தல்துர்க்கம் ஜில்லாவில் உள்ள ஊர்.
5. பிரம்மகிரி. ஷ ஊருக்கு ஸமீபமுள்ளது. இங்குள்ள லிகிதமும் ரூபநாத்திலுள்ள லிகிதமுமே வாசிக்கக் கூடிய நிலைமையிலுள்ளன.
6. ஜடிங்கராமேசுவரம். இதுவும் ஷ ஊருக்குச் சமீபமுள்ளது.
7. மாஸ்கி. ஹைதரபாத் ராஜ்யத்தில் ரெய்ச்சூர் ஜில்லாவில் உள்ளது. இங்குள்ள லிகிதம் ஏழு வருஷங்

களுக்கு முன் கண்டெடுக்கப்பட்டது. கடைசியாக அகப்பட்டிருக்கும் இந்த அசோக லிகிதத்தில் பியதஸி என்ற பெயருடன் அசோகன் என்ற பெயரும் காணப்பட்டிருக்கிறது. அவதாரிகை, 8-ம் பக்கம் பார்க்க.

இரண்டாவது உப-சாஸனம் 1, 2, 3, 7 ஊர்களில் காணப்படவில்லை. மைசூரிலுள்ள மூன்று இடங்களில் மட்டும் முதல் சாஸனத்துக்குப்பின் வரைந்து காணப்படுகிறது. ஆனால் இதற்கு ஓரிடத்தில் மட்டுமே சுத்தமான பிரதியுண்டு.

முதல் உப சாஸனம் பலவிதத்தில் அசோகனுடைய சரித்திரத்திற்கு முக்கியமான ஆதாரமாகின்றது. அவன் புத்தர் சமயத்தைச் சரணமடைந்தது திடீராகவல்லவென்றும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அதில் ஈடுபட்டதாகவும் இச்சாஸனம் அறிவிக்கின்றது. புத்தர் மதத்தில் தான் முக்கியமாகக் கற்ற பாடங்கள் அறநெறியில் விசுவாசமும் உழைப்பும் ஊக்கமுமே யென்றும் இதிலிருந்து விளங்கும்.

"தேவர்களை அனுசரித்து ஒழுகாமனிதர் இப்போது தேவர்களை அனுசரித்து ஒழுகி வருகின்றனர்" என்ற வாக்கியம் அரசனுடைய ஆஸ்திக மதத்தை விளக்கும். ஆனால் இவ்வாக்கியத்தின் கருத்து இதுவேயென்று சாதிக்க முடியாது. "இதுவரையும் உண்மையென்று கருதப்பட்ட தெய்வங்கள் இப்போது பொய்யென்று நிரூபிக்கப்பட் டிருக்கிறது" என்றும் இவ்வாக்கியம் மொழி பெயர்க்கப்பட் டிருக்கிறது. மூலத்திலுள்ள வாக்கியத்தில் மிஸா, அமிஸா என்ற சொற்களின் கருத்து விளங்காததால் மொழிபெயர்ப்பில் இங்ஙனம் விபரீதங்கள் ஏற்பட்டன எனலாம். 'மிஸம்' என்ற சொல் மிச்ரம் என்ற வடமொழிச் சொல்லின் திரிபாயின் முன்கூறிய உரையும் 'ம்ருஷா', பொய்ம்மை, என்ற சொல்லின் திரிபாயின் இரண்டாவது கருத்தும் ஏற்படும்.

முதல் உபசாஸனம்: உழைப்பின் பயன்

A. ஸுவர்ணகிரியிலுள்ள[1] இளவரசரும் மகாமாத்திரரும் சேர்ந்து இஸிலத்திலுள்ள[2] மகாமாத்திரருக்கு க்ஷேமம் வினவியபின் இக்கட்டளை யிடப்படுகின்றது. தேவர்களுக்குப் பிரியனானவன் இங்ஙனம் ஆக்ஞாபிக்கிறான். நற்காரியங்களில் விசேஷ ஊக்கம் செலுத்தாமல் இரண்டரை வருஷங்களுக்கு மேலளவும் நான் உபாஸகனாயிருந்தேன்[3]. இப்போது ஒருவருஷமாக ஸங்கத்திற் சேர்ந்து மிகுந்த ஊக்கத்தோடு உழைத்துவர எனக்கு நேரிட்டிருக்கிறது. இதுவரையும் தேவர்களை அனுசரித்து ஒழுகா மனிதர் இப்பொழுது ஜம்பூத்வீப முழுவதும் தேவர்களை அனுசரித்து ஒழுகிவருகின்றனர்[4]. இது எனது உழைப்பின் பயனாகும். இந்நன்மை பெருமுயற்சியின்றிக் கிடைக்கக்கூடியதன்று. ஆனால் சிறியோரும் தமது உழைப்பால் மறுமையின் க்ஷேமத்தை யடையலாம். இதனாலன்றோ "சிறியோரும் பெரியோரும் முயன்றுவரட்டும்" என்ற முதுமொழி ஏற்பட்டுள்ளது[5]. என் அயலாரும் இப்போதனையை உணர்ந்து இத்தகைய நன்முயற்சியை அழியாதபடி நிலைநாட்ட வேண்டும். இவ்வுத்தேசம் கட்டாயமாய் வளரும். இன்னுமின்னும் பல மடங்கு பயனளிக்கும். இப்போதனை 256 வ்யூதர்களால் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

B. இக்கட்டளை கூடுமளவும் எங்கு சௌகரியப்படுமோ அங்கே கற்களிலும் ஸ்தம்பங்களிலும் எழுதி விளம்பரஞ்செய்யப்படவேண்டும். நீரும் இயன்ற அளவு உமது பிராந்தியத்தில்[6] இக்கட்டளையை விளம்பரஞ் செய்ய வேண்டும். இருநூற்றைம்பத்தாறு, (256) வ்யூதர்களால்[7] இப்புண்ணிய ஆக்ஞை கொண்டு வரப்பட்டது.

மொத்தம் வித்தாபுர லிகிதத்தில் 13 வாக்கியங்கள். கடைசிப்பாராவிலுள்ள மூன்று அதிகப்படியான வாக்கியங்கள் ரூபநாத் பிரதியில் காணப்படுகின்றன. ஸஹஸ்ராம் பிரதியில் 256 என்ற எண் எழுத்திலும் இலக்கத்திலும் இருக்கிறது. முதலாவது வாக்கியம் வட இந்தியப்பிரதிகளிலில்லை.

1. ஸுவர்ணகிரி. *இதுவே அசோகனுடைய தென்மாகாணத்தின் ராஜதானிபோலும். இளவரசர் இங்குத் தங்கியதாக இந்த லிகிதம் நமக்குத் தெரிவிக்கிறது.*

2. இஸிலம். *இது ஸுவர்ணகிரிக்குச் சமீபமுள்ள ஊராயிருக்க வேண்டும். மகாமாத்திரர் என்ற பெயர் பொதுப் பெயரானதால் இஸிலத்து மகாமாத்திரர் ஒரு ரஜுகனுகவாவது பிராதேசிகனுக வாவாது இருக்கலாம்.*

3. உபாஸகன். *இல்லறத்தில் ஒழுகும் பௌத்தமதத்தினன்.*

4. *வித்தா புரத்திலுள்ள மூலவாக்கியம்,*இமினுவு காலேன அமிஸா ஸமானு ஜம்புதீபஸி மிஸா தேவேஹி.

5. ஸாவனே. *போதனை; முதுமொழி; "சிறியோரும் பெரியோரும் முயன்று வரட்டும்" என்பது அரசனுடைய ஆப்த வாக்கியமோ வென்று தோன்றுகிறது. ஏழாம் ஸ்தம்பசாஸனத்திலும் அரசன் இம்முதுமொழியைக் குறிப்பிடுகிறான்.*

6. ஆஹாலே. *தாலூக்கா அல்லது நாடு.*

7. வ்யூதர். *தர்மபோதகர் (?). முன் 55-ம் பக்கம் காண்க.*

இரண்டாம் உபசாஸனம்: தர்மத்தின் சாரம்

தேவர்களுக்குப் பிரியனானவன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். தாய் தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும். எல்லா ஜீவப் பிராணிகளுக்கும் அனுதாபம் ஸ்திரமாக ஏற்படவேண்டும். சத்தியமே பேசவேண்டும். தர்மத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ள போதனைகள் இவையே மேலும் சிஷ்யன் ஆசாரியனைக் கண்ணியஞ்செய்யவேண்டும், உற்றார் உறவினருக்குத் தகுந்த மரியாதை செய்யவேண்டும். இது தீர்க்காயுளைத் தரும். இது பிராசீன சம்பிரதாயம். இதன்படி மனிதன் நடக்கவேண்டும்.[1]

பதன் என்ற லிபிகாரனால்[2] (எழுதப்பட்டது.)

மொத்தம் 8 வாக்கியங்கள்:—

1. இந்தச் சாஸனம் ஓர் உபநிஷத்தில் வரும் 'வாசகங்களுடைய தமிழ் மொழிபெயர்ப்போ என்று நம்மை' பிரமிக்கச் செய்கிறது. தைத்தரீய உபநிஷத்து சிக்ஷாவல்லியின் முடிவு ஏறக்குறைய இப்படி இருக்கின்றது.

2. பதன் என்ற லிபிகரன் அல்லது குமாஸ்தா தான் வடநாட்டினன் என்று காட்டுவதற்குப்போலும் லிபிகரன் என்ற சொல்லை மட்டும் கரோஷ்டி லிபியில் எழுதிவைத்திருக்கிறான்.

II. பாப்ரு சாஸனம்

இந்த லிகிதம் பிக்ஷுக்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாக எழுதப்பட்டது. பாப்ரு என்ற ஊர் ராஜஸ்தானத்தில் ஜெய்ப்பூர் ஸம்ஸ்தானத்திலுள்ளது. பெய்ராத்துக்கு மிகவும் அருகிலுள்ளது. லிகிதம் வரைந்திருக்கும் கல் இப்போது கல்கத்தா ம்யூஸியத்தில் காப்பாற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாப்ருவில் பழைய பௌத்த விஹாரம் ஒன்று இருந்து வந்தது. இச்சாஸனத்தின் காலம் எது என்னும் விஷயமாய் வித்வான்களுக்கிடையில் இன்னும் விவாதங்கள் நடந்து வருகின்றன. பொதுவான அபிப்பிராய மென்னவென்றால் இதுவும் மற்ற இரண்டு உப சாஸனங்களைப் போல அசோகனுடைய 'ஆதி லிகிதங்களில் ஒன்றென்றும். இச்சாஸனத்தின் ஆரம்பம் குறிப்பிடத்தக்கது.

மகதத்து அரசன் பியதஸி, ஸங்கத்தை நமஸ்கரித்து அவர்கள் சுகமும் ஆரோக்கியமும் அடையவேண்டுமென்று விரும்பிக் கூறுவதாவது: புண்ணியவான்களே! புத்தர், தர்மம், ஸங்கம் என்பனவற்றில் எனக்குள்ள விசுவாஸ வெகுமானமும் நம்பிக்கையும் எவ்வளவு அதிகமென்று உங்களுக்குத் தெரியும். புண்ணியவான்களே! பகவான் புத்தரால் கூறப்பட்டுள்ள யாவும் மிகச் சிரேஷ்டமாகவே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. புண்ணியவான்களே, நான் உங்களுக்கு ஒரு வாக்கியத்தைச் சுட்டிக்காட்ட அனுமதி கொடுப்பீர்களானால் அது "ஸத் தர்மம், சாசுவதமாய் நிலைநிற்கும்" என்பதே. புண்ணியவான்களே! வேறு சில வாக்கியங்களையும் எடுத்துக்கூற விரும்புகின்றேன்.

(1) வினய ஸமுகஸே[1].

(2) அலியவஸானி. (பெரியோரின் நடக்கை.)

(3) அநாமதஸயாநி (வரப்போவதைக் குறித்துள்ள பயம்.)

(4) முனிகாதை (முனிவரின் கீதங்கள்.)

(5) உபதிஷ்யன் கேள்விகள்[2].

(6) மோனேயஸூதே (முனிவர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய சம்பாஷணை.)

(7) அநித்தியம் முதலிய கொள்கைகளைப் பற்றி ராஹுலனுக்குள்ள உபதேசம்.

பகவான் புத்தரால் கூறப்பட்டுள்ள இவைகள் எல்லாவற்றையும், புண்ணியவான்களே, பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் அடிக்கடி கேட்டு மனனம் செய்யவேண்டும் என்று என் விருப்பம்; அப்படியே இல்லறத்திலுள்ள ஸ்திரீ புருஷர்களும் இவற்றை அடிக்கடிக் கேட்டு மனனம் செய்யவேண்டும். புண்ணியவான்களே, இக்காரணம் பற்றியே—அஃதாவது, ஜனங்கள் எனது கோரிக்கையை அறியும் பொருட்டே—இதை நான் வரையச் செய்தேன்.

மொத்தம் 9 வாக்கியங்கள்.

புத்தரது சுயவாக்கியங்களுக்கு ஸத்தர்மம் என்று பெயர். "ஸத் தர்மம் சாசுவதமாய் நிலை நிற்கும்" என்பது பௌத்தர்களுக்கு மஹாவாக்கியம் போன்ற ஓர் வாக்கியம். அங்குத்தர நிகாய IV.

1. இவ்வேழு பெயர்களும் பௌத்தருடைய 'திரிபிடகம்' என்ற பிரபந்தத் தொகுதியில் வரும் பாகங்களைக் குறிக்கின்றன.

இப்பாகங்கள் எவையென்று நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. வினய ஸமுகஸே என்பது புத்தர் காசியில் செய்த முதல் உப தேசத்தைக் குறிப்பிடுகிறதென்று ஓர் அமேரிக்க வித்துவான் எழுதுகிறார். இதற்கு தர்ம சக்ரப் பிரவர்த்தன ஸூத்திரம் என்று பெயர். மற்ற உரைகள் எங்கெங்கு காணப்படுகின்றனவென்று இரண்டாம் அனுபந்தத்தில் கூறியிருக்கிறோம்.

2. உபதிஷ்யன் என்பவன் மதக்கிரந்தங்களில் ஸாரிபுத்திரன் என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்பட்ட புத்தருடைய பிரதம சிஷரில் ஒருவன். புத்தருடைய சம்பாஷணையிற் பல ஸாரிபுத்திரனின் கேள்விகளிலிருந்து உண்டாகின்றன.

III. பதினைந்து முக்கிய சாஸனங்கள்.

இவை அசோகனின் 13. 14-வது ஆண்டுகளில் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டவை. இந்தப் பதினைந்து சாஸனங்களுக்கும் கருத்தில் ஒத்திருக்கின்றதும் பாஷையில் ஏறக்குறைய நெருங்கிய சம்பந்தமுள்ளதுமான ஆறு பிரதிகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவ்வாறு பிரதிகளைத் தவிர வேறு பல முற்காலங்களில் இருந்திருக்கலாம். பம்பாய்க்குசமீபமாயுள்ள ஸொப்பாரா என்ற பழைய துறைமுகப் பட்டணத்தில் ஒரு பிரதி இருந்ததற்கு நமக்கு நல்ல லக்ஷியம் மட்டும் கிடைத்திருக்கிறது. இப்போது அங்கே எட்டாவது சாஸனம் எழுதப்பட்டுள்ள பாறையின் துண்டிருக்கின்றது.

பதினைந்து சாஸனங்களுக்குப் பிரதிகள் உள்ள இடங்களாவன:—

1. இந்தியாவின் வடமேற்குக் கோடியில் ஸிந்துநதி காபூல் நதியோடு சங்கமமாகும் பிரதேசத்தின் அருகில் ஷாபாஸ்கர்ஹி. இங்குள்ள பிரதி நல்ல ஸ்திதியில் இருக்கிறது. சமரஸபாவத்தைப்பற்றிய 12.ம் சாஸனம் பாறையின் மற்றொரு பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா சாஸனங்களும் ஒருமித்து அரசனின் 14.வது பட்டாபிஷேக வருஷத்தில் இங்கு எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

2. பஞ்சாபில் ஜிலம் நதிக்கரையருகில் ஹஸாரா ஜில்லாவிலுள்ள மான்ஸரா. இவ்விடத்திலும் ஷாபாஸ்கர்ஹியிலும் உள்ள சாஸனங்கள் கரோஷ்டி லிபியில் எழுதப்பட்டவை. அசோகனுடைய மற்ற லிகிதங்கள் எல்லாம் ப்ராம்மி லிபியில் எழுதப்பட்டவை.

3. இமயமலைச் சாரலில் முஸ்ஸோரி என்ற சுகவாஸஸ்தலத்தின் அருகிலுள்ள கால்ஸீ. இங்குள்ள பிரதி சுமாராய் நல்ல ஸ்திதியில் இருக்கிறது. ஒரு யானையின் படம் லிகிதங்களுக்கு முன் வரையப்பட்டிருக்கிறது.

4. குஜராத்தில் கத்தயவாட் தீபகற்பத்தின் நடுவி லுள்ள கிர்நார். அசோகனின் லிகிதமும் மற்ற லிகிதங் களும் இங்குள்ள மலையில் எழுதப்பட் டிருக்கின்றன. இங்கே 5-வதும் 13.வதும் சாஸனங்கள் மிகச் சிதைந் திருக்கின்றன.

5. முன் காலங்களில் கலிங்கம் எனப்படும் உரியர் நாட்டில் இரண்டு பிரதிகள் இருக்கின்றன. வடக்கே மஹாநதியின் முகத்தில் தவுளீ என்ற ஊரில் ஒரு நகலும்,

6. ஷை உரியர் நாட்டில் தற்காலம் சென்னை மாகா ணத்தைச் சேர்ந்த கஞ்சம் ஜில்லாவில் ஜௌகட என்ற மலைக்கோட்டையில் மற்ற நகலும் இருக்கின்றன. இவ் விரண்டு ஸ்தலங்களிலுள்ள அசோக சாஸனங்களில் சில விசேஷங்கள் காணப்படுகின்றன. 1 முதல் 10 வரையு முள்ள சாஸனங்கள் இவ்விரண்டு ஸ்தலங்களிலும், மற்ற நான்கு ஸ்தலங்களில் காணப்படுவதுபோ லிருந்தாலும் 11, 12, 13-வது சாஸனங்களை விட்டுவிட்டு அவற்றிற்குப் பதிலாக இரண்டு புது சாஸனங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின் றன. கலிங்கப் பிரஜைகளுக்கு மட்டும் பிரத்யேகமானவை பற்றி அவை மற்ற நான்கு இடங்களிலும் விடப்பட்டன போலும். இவ்விரண்டு சாஸனங்களை நாம் கலிங்க சாஸ னங்களென்போம்.

1. கொல்லாமை

தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி அரசன் ஆக்கினையாக இத்தர்மலிகிதம் வரையப்பட்டது. இங்கே (என் தலைநகரத்தில்) யாதொரு பிராணியையும் பலியாகங்களுக்காக வதை செய்யக் கூடாது. ஸமாஜங்களில்[1] நடக்கும் விருந்தும் தவிர்க்கப்படுகிறது. ஏனென்ருல் ஸமாஜங்களில் பலவித தோஷங்களுண்டென்று தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி அரசனுக்குத் தெரியும். ஆனுல் சிற்சில ஸமாஜங்கள் நல்லவையென்று அவர் அபிப்பிராயப்படுகிருர். முன் தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி அரசனின் மடைப்பள்ளியில் லக்ஷக்கணக்காகப் பலவித உயிர்ப் பிராணிகள் கறிக்காக வதை செய்யப் பட்டு வந்தன. இக் கட்டளை இடப்படும் இச் சமயமும் தினமும் மூன்று பிராணிகள் கொல்லப் படுகின்றன. அவையாவன, இரண்டு மயில் களும் சிலவேளைகளில் அதிகப்படியாக ஒரு மானும். இனிமேல் இம்மூன்று பிராணிகள் கூட வதைசெய்யப்பட மாட்டா.

மொத்தம் 8 வாக்கியங்கள்.

1. ஸமாஜங்களைப்பற்றி கௌடலயம் என்ற அர்த்த சாஸ்திரத்தில் விசேஷமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவை பலகாலமாக ஏற்பட்ட ஜாதிமத ஸபைகள். விருந்துக்கச்சேரி, பாட்டு, கூத்துக்கள் இச் சபைகளில் அதிக மும்முரமாக நடந்துவந்தன, அரசன் இச்சபைகளைப்பற்றி மிக்க ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டு மென்று ஷை அர்த்த சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

2. பியதஸி ஜீவராசிகளுக்குச் செய்யும் பணிவிடை.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி அரசனால் ஆளப்பட்ட ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும், அதுமட்டுமல்ல, சோழர், பாண்டியர், ஸத்யபுத்திரர், கேரளபுத்திரர் போன்ற அயல் அரசர் நாட்டிலும், மிக அப்பாலுள்ள தாம்பபம்னி1 யவன ராஜன் அன்டியோக்கன்,2 மேல்சொல்லிய அன்டியோக்கனுக்கு அண்டை அரசர்கள்3 நாடுகளிலும் எல்லா இடத்தும் தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியத்ஸி அரசன் சிகித்ஸைக்காக இருவித ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறான்; அவையாவன, மனிதருக்கு வைத்தியசாலை மிருகங்களுக்கு வைத்தியசாலை. மேலும் மனிதருக்கு உபயோகமானதும் மிருகங்களுக்கு உபயோகமானதுமான மருந்து மூலிகைகள் எவையோ அவை கிடைக்குமிடங்களிலிருந்து எங்கெங்கு கிடைக்கவில்லையோ அவ்விடங்களுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு பயிர் செய்யப்படுகின்றன. கனி காய் கிழங்கு வகைகளும் வரவழைக்கப்பட்டுப் பயிராகின்றன. மனிதருக்கும் மற்றப் பிராணிகளுக்கும் சௌக்கியத்தைக் கொடுப்பதற்காகப் பாதையோரங்களில் கிணறுகள் வெட்டவும் நிழல் கொடுக்கும் மரங்கள் வளர்க்கவும் செய்யப்படுகின்றன.

மொத்தம் 4 வாக்கியங்கள்.

1. இங்கு தாம்பபம்னி என்பது, திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள தாம்பிரபர்ணி நதியைக் குறிக்கவில்லையென்று தோன்று

கிறது. இது சிலோன் தீவின் வடபாகத்தின் பெயராயுமிருந்தது. மகாவம்சம். அத். 6. இத் தீவே சாஸனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது போலும். ஸ்ட்ராபோ முதலிய கிரேக்க ரோம யாத்திரிகர்கள் சிலோன் தீவுக்கு தாப்ரபோனெ என்று பெயர் கொடுத்திருக்கின்றனர். அதனால் அசோகன் தாம்பபம்னி என்ற பெயரால் சிலோன் தீவையே குறிப்பிடுகின்றான்போலும்.

2. அண்டியோக்கன் II (கி. பி. 261—246.) சந்திரகுப்த மௌரியனோடு போர்செய்து பின் சமாதானத்துக்கு வந்த ஸெல்யூக்கஸ்ஸினுடைய பேரன்.

3. அண்டியோக்கஸுக்கு நான்கு அண்டை அரசர்களைப் பற்றி 13-ம் சாஸனத்தில் காண்க.

3. அனுஸம்யானம்.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி அரசன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். நான் பட்டம் சூடிய பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்குப்பின் இந்த ஆணையைப் பிறப்பித்தேன். என்னுடைய ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் யுக்தரும்[1] ரஜூகரும் பிராதேசிகரும் ஐந்து வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை அனுஸம்யானம்[2] செய்யவேண்டும்; எதற்காகவென்றால், தர்மத்தைப் போதிப்பதற்கும், தந்தம் வேலையைச் சரிவர முடிப்பதற்குமே. தாய் தந்தையரைக் கவனிப்பது மேன்மை.; சிநேகிதர், அறிமுகமானவர், உறவினர், பிராமணர், சமணர் இவர்களுக்கு ஈதல் மேன்மை; பிராணிகளைக் கொல்லாமை, செலவில் சிக்கனம், செல்வத்தைக் கருதாமை மேன்மை.

பரிஷத்து சபைகள்[3] கணனங்களைச் சார்ந்த யுக்தர்களை இக்கட்டளையை யனுசரித்து நடக்கும்படிச் செய்யவேண்டும்.4.

மொத்தம் 5 வாக்கியங்கள்.

1. முன் 54-ம் பக்கம் பார்க்க. கௌடல்யம் அர்த்த சாஸ்திரத்திலும் யுக்தரின் வேலையைப் பற்றி விரிவாகக் கூறியிருக்கிறது.

2. அனுஸம்யானம் என்ற சொல்லின் கருத்தைப் பற்றி அபிப்பிராய பேதமுண்டென்பதை, முன் 55-ம் பக்கம் காண்க.

3. ஐந்து வகை பௌத்த பிக்ஷுக்கள் சேர்ந்த சமூஹத்துக்குப் பரிஷத்துக்கள் என்று பெயர்.

4. பரிஸாபி யுதே ஆநபயிஸதி கணனாயம் ஹேதுதோ வ வ்யஞ்ஜனதோ வ. வ்யஞ்னம் என்றால் அசோகனுடைய ஆணை. வாக்கியத்தின் கருத்து நன்றாக விளங்கவில்லை. கணனு என்றால் வரவு செலவு கணக்கு அதிகாரிகளென்று ஸ்ரீ. S. R. பந்தர்க்கர் கூறுகிறார். அவதாரிகை 56-ம். பக்கம் பார்க்கவும்.

4. தர்மத்தைப் பரவச் செய்தல்.

இதன்முன் பல வருடங்களாகப் பிராணி இம்சையும், பிராணிகளைப் பலியிடுதலும், சுற்றத்தாரை அசட்டைசெய்வதும், பிராமண சமணர்களை அவமதிப்பதும் அதிகரித்து வந்தன. இப்போது தேவர்களுக்குப் பிரியனான பிரியதர்சி அரசன் தர்மத்தை வழிபட்டிருப்பதால் தர்மத்தின் ஜயபேரிகை முழங்குகின்றது. ஜனங்கள், யானைத் திருவிழா, தேர்த் திருவிழா, லக்ஷதீபம் முதலிய உற்சவங்களைக் கண்டு களிக்கின்றனர். பல ஆண்டுகளாக ஒருபோதும் சம்பவியாத விசேஷம் தேவர்களுக்குப் பிரியனான பிரியதர்சி அரசன் தர்மத்தைத் தழுவியதால் சம்பவித்திருக்கின்றது. பிராணிகளைக் கொல்லாமை, ஜீவராசிகளிடம் அஹிம்ஸை, உறவினரிடம் அன்பு, பிராமண சமணர்களிடம் கௌரவம், தாய் தந்தையருக்குச் சுச்ரூஷை, மந்திரக்கிழவருக்குச் சுச்ரூஷை என்ற நற்குணங்கள் அதிகரித்துக்கொண்டு வருகின்றன. தேவர்களுக்குப் பிரியனான பிரியதர்சி அரசனது புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் பௌத்திரரின் பிள்ளைகளும் கல்பாந்த காலம் வரையும் தர்மத்திலும் சீலத்திலும் வழுவாது நிலைநின்று தர்மத்தைப் போதிக்கக் கடவர். தர்மத்தைக் கற்பிப்பது உயர்ந்த காரியமே. சீலமில்லாதவன் தர்மத்தைத் தழுவி ஒழுகுவது கஷ்டமாம். ஆயினும் இவ்விஷயத்தில் மனிதன் உள்ளம் சீர்திருந்து

வதும் முன்னிலும் கெடாமலிருப்பதும் இரண்டும் சிறந்ததே. மனிதர் தம் குணத்தை அதிகரிக்க முயல்வதற்கும் குணம் குன்றுவதைத் தடுப்பதற்குமே இது எழுதப் பட்டுள்ளது. தேவர்களுக்குப் பிரியமான பிரியதர்சி அரசன் முடிசூடி பன்னிரண்டு வருடங்களான பின் இங்ஙனம் வரையச் செய்தார்.

மொத்தம் 12 வாக்கியங்கள். பாஹியன் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் பாடலிபுரத்தில் மிக விமரிசையுடன் நடந்த இவ்வித திருவிழாக்களை வருணித்திருக்கிறான்.

5. தர்மமகாத்திரரின் அலுவல்கள்.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பிரியதர்சி அரசன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். நன்மைகள் செய்வது மிகக் கஷ்டம். நற்கருமங்களைத் தொடங்குகிறவன் வெகு சிரமமான காரியத்தைச் செய்கிறான். பல நற்கருமங்கள் என்னால் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன.[1] என்னுடைய பிள்ளைகளும் பேரரும் யுகத்தின் முடிவுகாலம் வரையும் இவ் வண்ணமே நடப்பாராகில் சுகிருதம் செய்தவ ராவர். எவன் ஒருவன் தனது கடமையை அசட் டை செய்கிறானோ அவன் பாபத்தைச் சம்பாதித் துக் கொள்ளுகிறான். பாபம் செய்வது நிரம்ப சுலபம்.

ஆதிமுதல் இதுவரையும் தர்மமகாமாத் திரர் என்ற அதிகாரிகள் கிடையா. நான், முடி சூடி பதின்மூன்று வருடங்கள் சென்ற பின் தர்மமகாமாத்திரரை நியமனஞ் செய்தேன். எல்லா மதத்தினருக்கும் தர்மத்தைப் போதித்து, தர்மத்தைச் சேர்ந்த விஷயங்களைக் கவனித்து மேற்கெல்லைப் புறமுள்ள யவனர் காம்போஜர் காந்தாரர் ராஷ்டிரிகர் பிதேனிகர் முதலியோ ரையும் நோக்கி, இவர் பிரவிர்த்தி செய்து வரு கின்றனர். சேவகர் பிராமணர் பணக்காரர், அனாதைகள், கிழவர் முதலியோருக்குத் தர் மத்தை யனுசரித்து[2] உதவிகள் புரிந்து தர் மத்தை அனுசரித்தவர்களைக் கவலையிலிருந்து நீக்கி உதவுவதற்காகவும் இவர் பிரவிர்த்தி

செய்து வருகின்றனர். வயதுசென்றவராத லாலோ, அல்லது பிள்ளை குட்டிகளுடையவ ராதலாலோ, அல்லது குற்றமில்லாத்வ ரென்று மதிக்கப்படுவதாலோ, கைதிகளையும் குற்றவாளி களையும் விடுதலைசெய்ய சிபார்சு செய்து அவர் களைக் கவலைகளிலிருந்து நீக்கி இவர் பிரவிர்த் தித்து வருகின்றனர். பாடலிபுரத்திலும், புற மேயுள்ள பட்டணங்களிலும், அந்தப்புர ஜனங் களிடையும், சேவகரிடையும், சகோதர சகோ தரிகளிடையும், மற்ற உறவினரிடையும் இவர் பிரவிர்த்தித்து வருகின்றனர். எனது ராஜ்யத் தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் தர்ம காரியங்களை மேற் பார்க்கவும் தர்மத்தை ஸ்தாபிக்கவும் தர்ம விஷயங்களைக் கவனிக்கவும் [2] தானங்களை நடத் தவும் இவர் பிரவிர்த்தித்து வருகின்றனர். இவ் வேற்பாடு வெகுநாள் நீடித்து நிற்கவும் எனது பிரஜைகள் இந்த ஏற்பாட்டை எந்நாளும் பின் பற்றவும் இந்த தர்மலிகிதம் எழுதப் பட்டது.

மொத்தம் 15 வாக்கியங்கள். இச்சாஸனத்தில் பொருள் விளங்காத பல சொற்கள் வருகின்றன. 12-வது வாக்கியம் உள்ளவற்றில் மிகக் கடினமாயிருக்கிறது. அங்கு படிவியாஞய (சிபார்சுசெய்ய?) கதாபிகாரேஸு (குற்றமற்றவர்பால்) முதலிய பதங்களுக்குச் சரியான கருத்து இனிமேல் தீர்மானமாகவேண் டும். பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்படும் கருத்தை மொழிப் பெயர்ப்பில் எழுதுகிறேம்.

1. அரசனுல் செய்யப்பட்ட சற்கருமங்கள் ஏழாம் ஸ்தம்ப சாஸனத்தில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. தர்மமகாமாத்திரரின் வேலையைப்பற்றி இங்கும் கூறப்படுகிறது.

2. தர்மத்தைச் சேர்ந்த விஷயங்கள் என்ற சொற்றொடர் தர்மயுதா என்பதன் மொழி பெயர்ப்பு. இச்சொல் இச்சாஸனத்தில் மூன்று தடவை வெவ்வேறு வேற்றுமையிலும் நான்காம் சாஸனத்திலும் ஏழாம் ஸ்தம்ப சாஸனத்திலும் வருகிறது. ஸ்ரீ. வின்ஸெண்ட் ஸ்மித் வேறு வித்வான்களைப் பின்பற்றி இச் சொல்லுக்கு தர்மயுக்தர் எனப்படும் ஓர் வகை அதிகாரிகளென்று பொருள் கூறுகிறார். இந்த அதிகாரிகள் தர்மமகாமாத்திரரின் கீழ் தர்மகாரியங்களைக் கவனிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் போலும். இப் பெயர்ப்பு உசிதமென்று தோன்றவில்லை. தர்ம யுக்தமான, தர்மீயமான, தர்மத்தை யனுசரித்த, என்ற பொதுவான கருத்தே பொருந்துமென நமக்குத் தோன்றுகிறது.

6. ஊக்கமுடைமை.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி அரசன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். எல்லா வேளைகளிலும் ராஜகாரியங்களைக் கவனிப்பதும் விசாரணைகளைத் தானாக நடத்துவதும் வெகுகாலமாக நடைபெறவில்லை. இப்பொழுது எனது ஏற்பாடு பின்வருமாறு. எல்லா நேரங்களிலும் போஜன காலத்திலோ, அந்தப்புரத்திலோ சயன அறையிலோ, (யானை குதிரைகளின்) லாயங்களிலோ,ஸாரத்தியம்செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுதோ, உத்தியான வனத்திலோ,எங்கும் ஜனங்களின் வழக்குகளை எனக்கு அறிவித்து நியாய விசாரணைசெய்ய பதிவேதகர் இருக்கின்றனர். சகல ஜனங்களுடைய காரியங்களையும் நான் கவனிக்கிறேன். வாய்மொழியாக அல்லது வேறு விதமாக நான் ஓர் உத்தர விட்டாலும், அல்லது அதிக அவசரமான செய்தியொன்று மகாமாத்திரருக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றாலும், அதிகாரிகளின் பரிஷத்தால்(கூட்டத்தால்) தீர்மானிக்கப்பட்ட வழக்கொன்றை திரும்ப விசாரணை செய்யவேண்டுமென்றாலும் கொஞ்சமும் காலதாமதமின்றி விஷயங்களை உடனுக்குடன் எனக்கு அறிவிக்க வேண்டும். இதுவே எனது ஆக்ஞை. எனது ஜாக்கிரதையிலும் அரசாட்சி விஷயமான ஊக்கத்திலும் நான் ஒருபோதும் திருப்தி யடைகிறதில்லை. நான் சகல ஜனங்களுடையவும் நன்மையை

கருதக்கடவேன். இதற்கு மூலகாரணம் ஜாக்கிரதையும் ஊக்கமுடைமையுமே[2] சகல ஜனங்களுடையவும் நன்மையைக் கருதுவதைவிட மேன்மையான கருமமில்லை. எதற்காக நான் இங்ஙனம் பிரயாசையுடன் முயன்றுவருகிறேன்? ஜீவராசிகளுக்கு நான் செலுத்தவேண்டிய கடன் செல்லாவதற்கும் சிலருக்கேனும் இம்மையில் சுகமும் மறுமையில் சுவர்க்கமும் கிடைப்பதற்குமேயாம். இதற்காகவே இந்த தர்மலிபி வரையப்பட்டிருக்கிறது. எதற்காக? என் கட்டளை நெடுங்காலம் நிலைபெறவும் என் புத்திரரும் பௌத்திரரும் இவ்விதமே உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக உழைத்து வருவதற்குமே. விசேஷமான ஊக்கமிருந்தாலன்றி இது கஷ்டமான காரியம்."

மொத்தம் 17 வாக்கியங்கள். ஐந்தாம் சாஸனத்திற் போல இங்கும் ஒரு வாக்கியம் கருத்து விளங்குவதற்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. அது, 6-வது வாக்கியம்.

1. வினீதம் என்ற சொல்லுக்கு சிறுவண்டி யென்றும் கவாத்துப் பழகும் இடமென்றும் பழகின குதிரை யென்றும் பொருள் கூறப்படுகின்றன. "வினீதா : ஸாய௺ வாஹிநஃ" அமரம் II. 8.44.

2. உத்யானம் ஜாக்கிரதை. அர்த்தஸந்தீரண அரசாட்சி விஷயமான ஊக்கம். கவனம்: கௌடல்யனுடைய அர்த்த சாஸ்திரத்திலும் இக்குணம் அரசருக்கு எவ்வளவு அவசியமென்று எழுதியிருக்கிறது (அதி. I. அத் 19.) ஆயினும் அரசனுடைய ஒவ்வொரு வேலைக்கும் நேரம் குறிப்பிட்டு அவனது தினசரியை மிக நுட்பமாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அசோகன் இவ் விஷயத்தில் பழைய வழக்கங்களின் நிபந்தனையை அங்கீகரிக்கவில்லையென்று இச்சாஸனத்திலிருந்து தெளிவாகும்.

7. தர்மத்தை முடியுமளவு அனுசரித்தல்.

தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பிரியதரிசி யரசன் எல்லா இடங்களிலும் சகல மதத்தோரும் சேர்ந்து வாழவேண்டுமென்று விரும்புகிருன். ஏனெனில், எல்லா மதங்களும் அடக்கமுடைமையும்[1] மனத்தூய்மையும் அவசியமென்று சொல்லுவதில் ஒத்திருக்கின்றன. ஆனுல், மனிதர் தம் மனப் போக்கிலும் பலவிதமாயிருக்கின்றனர்; இச்சைகளிலும் பலவிதமா யிருக்கின்றனர். சில மதத்தினர் (என் கட்டளைகளை) முற்றிலும் பின்பற்றலாம். மற்ற வகுப்பார் சில பாகங்களைப் பின்பற்றலாம். அளவற்ற ஈகை எல்லோருக்கும் சாத்தியமில்லை; ஆனுலும் அடக்கமுடைமை, மனத்தூய்மை,[2] செய்ந்நன்றியறிதல், ஸ்திரபுத்தி இவை எக்காலத்தும் உயர்வைத் தருகின்றனவாம்.

மொத்தம் 5 வாக்கியங்கள்.

1. ஸியமம். — அடக்கமுடைமை, ஹாவஶுத்தி — மனத்தூய்மை.

2. கிருதஜ்ஞதை. — செய்நன்றி யறிதல்.

8. அசோகன் பொழுதுபோக்கு.

முற்காலங்களில் அரசர்[1] வேடிக்கையாக யாத்திரைகள் போவதுண்டு. வேட்டையாடுதல் முதலிய பொழுதுபோக்குகள் இயல்பாயிருந்தன. ஆனால் தேவர்களுக்குப் பிரியனை பியதஸி ராஜன் தான் முடிசூடிப் பத்து வருடங்களானபின் ஸம்போதியைப்[2] பின்பற்றினான். அதனால், தர்மீயமான யாத்திரைகள் ஏற்பட்டன. இவற்றையொட்டி பிராமணரையும் சமணரையும்தரிசனம் செய்வதும் வெகுமதிகள்[3] செய்வதும் பொற்காசுடன் ஞானச்சிரேஷ்டர்களைத் தரிசனம் செய்வதும் நாடுகளில் உள்ள குடி ஜனங்களைப் பார்ப்பதும் தர்மத்தை உபதேசம் செய்வதும் தர்மவிவாதம் செய்வதும் நடைபெற்று வருகின்றன. அதனால் தேவர்களுக்குப் பிரியனை பியதஸிக்கு சுகபோகங்களிற் கிடைக்கும் பங்கு முன்போன்றல்லாது இவ்விதமே ஆகும்.

6 வாக்கியங்கள்.

1. அசோகனுக்குமுன் ஆண்டுவந்த அரசர்களைத் தேவானும்ப்ரிய அல்லது தேவர் பிரியர் என்னும் பதத்தால் வட இந்தியப் பிரதிகளில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

2. ஸம்போதி.—பௌத்தமதக் கிரந்தங்களில் எட்டுப் படிகளுடைய ஞானமார்க்கத்தை வழிபடுகிறவனுக்கு 'ஸம்போயபராயணன்' என்று பெயர் வழங்குகின்றது. ஸம்போதி என்றால் பூர்ண ஞானத்தை அடைந்த நிலைமை. இச்சொல் கயையில் உள்ள போதி விருட்சத்தைக் குறிக்கிறதென்று ஸ்ரீமான் பந்தர்கர் அபிப்பிராயப்படுகிறார். இது பொருத்தமென்று தோன்றவில்லை.

3. தெய்ரர், தேரர், ஸ்தாவீரர்—பௌத்த பிக்ஷுக்கள் வசித்துவரும் மடங்களின் தலைவருக்கும் இப்பெயர் உண்டு; ஆனால், இச்சாஸனங்கள் பொதுவான கருத்தே கொள்ளத்தக்கதென்று நினைத்து, ஞானச்சிரேஷ்டர்கள், மந்தரக்கிழவர் என்று மொழிபெயர்த்திருக்கிறோம்.

9. உண்மைச் சடங்கு.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். மனிதர், மங்களம்[1] உண்டாகும் பொருட்டுச் சடங்குகள் செய்கிறார்கள். கஷ்டகாலங்களிலும் புத்திரரின் கலியாண காலங்களிலும் புத்திரிகளின் விவாககாலங்களிலும் மக்கட்பேறுற்ற காலங்களிலும் பிரயாணம் ஆரம்பம் செய்யும்போதும் இதுபோன்ற வேறு காலங்களிலும் ஜனங்கள் சடங்குகளைச் செய்கின்றனர். 'இவ் வேளைகளில், மகளிர், பலவும் பலவிதமுமானவும் இழிவும் உபயோகமில்லாததுமான சடங்குகளைச் செய்கிறார்கள். மங்கள கருமங்கள் (சடங்குகள்) அனுசரிக்கத் தக்கனவே. ஆனாலும், இப்படிப்பட்ட சடங்குகளினால் சிறிதும் பயனில்லை. இதற்கு எதிராகத் தர்மம் என்ற சடங்கோ அத்யந்த லாபத்தை தருவதாக இருக்கிறது. அஃது என்னவெனில், அடிமைகளையும் சேவகர்களையும் அன்புடன் நடத்தல், குருமார்களைப் போற்றல், பிராணிகளிடத்தில் கருணைகாட்டல், பிராமணர் சமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்தல்; இவை யாவும் மேன்மையாம். இவையே தர்மகருமங்கள் எனப்பெயர் பெறும். (எல்லாரும் தந்தம்) தந்தைக்கும் மகனுக்கும் சகோதரனுக்கும் நண்பனுக்கும் எஜமானனுக்கும் தோழனுக்கும் அயலானுக்கும் 'இதுவே புனிதமானது, இதுவே நன்மையை நிலைநாட்டுவது, இவ்வித மங்களமே செய்யத்

தக்கது' எனப் போதிக்க வேண்டும்.

A. இது நான் செய்யத் தக்கது; ஏனென்றால், இவ்வுலக விஷயமான சடங்குகளின் பிரயோஜனம் சம்சயமானது; அவற்றால் நினைத்த காரியம் கைகூடினும் கூடலாம் பயனின்றியும் போகலாம். எப்படியாயினும் அவை இவ்வுலகத்திற்குரியனவே. ஆனால், தர்மம் என்ற சடங்கோ அழிவுள்ளதன்று; அது இம்மையில் நினைத்த காரியங்களைக் கைகூடச் செய்யாவிடினும் பரலோகத்தில் அனந்தமான புண்ணியத்தை நிச்சயம் விளைவிக்கும். இகலோக உத்தேசங்களும் கைகூடுமாயின் தர்மம் என்ற சடங்குக்கு இரட்டைப் பங்கு லாபம் உண்டு. இம்மையில் காரிய சித்தியும் மறுமையில் எல்லையில்லாப் புண்ணியமும் தர்மச் சடங்கின் பயனாகின்றன.

B. ஈகை மிகவும் மேன்மை யென்று சொல்லப்படுகின்றது. தர்மத்தை தானஞ்செய்வதையும் தர்மத்தை அனுக்கிரகஞ் செய்வதையும் விடச் சிறந்த தானமும் அனுக்கிரகமும் கிடையா; அதனால் சினேகிதனுக்கும் அன்பனுக்கும் உறவினனுக்கும் உபகாரிக்கும் இதுவே செய்யத் தக்கது; இதுவே மேன்மை; இதுவே சுவர்க்கத்தை அளிக்கக் கூடியது என்று சொல்ல வேண்டும்; சுவர்க்கம் அடைய முயல்வதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கருமம் என்ன இருக்கின்றது?

இந்தச் சாஸனத்தில் வடநாட்டுப் பிரதிகளுக்கும் மற்றப் பிரதிகளுக்கும் முதல் ஒன்பது வாக்கியங்கள் பொது. (A) என்ற பாராவில் உள்ள வாக்கியங்கள் ஆறும் வடஇந்தியப் பிரதிகளில் உள்ளவை. (B) என்ற பாராவின் வாக்கியங்கள் மற்ற மூன்று பிரதிகளிலும் உள்ளவை.

I. மங்களமுண்டாகும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் சடங்குகள், 'மங்களம்' என்றே மூலத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

10 உண்மையான புகழ்.

தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி அரசன் புகழிலும் கீர்த்தியிலும் அதிகப் பிரயோஜனமுள்ளதாக நினைக்கவில்லையெனினும் என்னுடைய ஜனங்கள் நெடுங்காலமளவும் தர்மத்தைக் கற்பித்தும் கேட்டும் தர்மத்தை வழிபட்டும் வாழ்ந்துவரத் தூண்டும் புகழையும் கீர்த்தியையும் விரும்புகின்றுன். இவ்வொன்றிற்காகவே தேவர் பிரியன் பியதஸி அரசன் புகழையும் கீர்த்தியையும் வேண்டுகின்றுன். தேவர் பிரியன் பியதஸி அரசன் எடுத்துக்கொள்ளும் பெருமுயற்சிகள் யாவும் மறுமைக்காகவே. ஏன்? எல்லோரும் பயத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும்.[1] அச்சமுடைமை புண்ணியத்திற்கு விரோதமானது.[2] பெரியோருக்காயினும் சரி சிறியோருக்காயினும் சரி, நீடித்த முயற்சியாலும் யாவற்றையும் துறப்பதாலுமே[3] இது கிடைக்கின்றது. பிரத்தியேகமாகப் பெரியோருக்கு இது மிக அரிதாம்.

8 வாக்கியங்கள்.

1. ஸகலே அப பரிஸ்ரவே அஸ: யாவரும் அல்பமான பயமுடையவராதல் வேண்டும். அப-அல்ப.

2. ஏஸ து பரிஸ்ரவே ய அபுண்ணம். அச்ச முடைத்தல் தீங்கென்று கருத்துபோலும்.

3. ஸவஂ பரிசஜித்ப. ஸர்வம் பரித்யஜ்ய. வடமொழி.

11 தர்மத்தின் தானம்.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி அரசன் இவ்விதம் சொல்லுகிறான். தர்மத்தைத் தானஞ் செய்வதைவிடப் பெரிய தானமில்லை. அதுபோலவே தர்மத்தில் நேசமும் தர்மத்தில் உறவும் தர்மத்தில் உரிமையும். அவை பின்வருமாறும். தாய்தந்தையரைக் கௌரவித்தல், நண்பர் அயலார் உறவினர்களுக்கும் பிராமணர் சமணர்களுக்கும் ஈதல், பிராணிகளைக் கொல்லாமை, இவையே மேன்மை. 'இதுவே புனிதமானது; இதுவே செய்யக்கடவது' என்ற செய்தியை எல்லாரும் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் சகோதரனுக்கும் எஜமானனுக்கும் நண்பர் அயலார் உறவினருக்குங்கூட தெரிவிக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட தானமூலமாக ஒருவன் இம்மைப்பயனை யடைவதுடன் மறுமைக்கும் அனந்தமான புண்ணியத்தை யடைகிறான்.

7 வாக்கியங்கள்.

தவுளியிலும் ஜௌகடத்திலும் இச் சாஸனமும் பின்வரும் 12, 13-ம் சாஸனங்களும் கிடையா; ஆனால் ஒன்பதாம் சாஸனத்தினிறுதியில் 108-ம் பக்கத்தில் B என்ற பாராவிலுள்ள வாக்கியங்கள் ஆங்கு இச் சாஸனத்தின் கருத்தை ஒலிக்கச்செய்கின்றன.

12. சமரசபாவம்

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி அரசன் எல்லாமதத்தினருக்கும் இல்லறத்தார் துறவிகள் எனப் பாராட்டாமல் கொடைகள் அளித்து பூஜை மரியாதைகள் செய்து வருகிறான். தேவர் பிரியன் வற்புறுத்துவது என்னவென்றால், தானம் முதலிய வெளி மரியாதைகள் பாராட்டப்படவேண்டுமென் றல்ல, சகல மதங்களுக்கிடையிலும் சமரசபாவம்[1] உண்டாக வேண்டுமென்பதே. சமரசபாவம் என்பது பலவிதமாகும். அதற்கு மூலாதாரம் சொல்நெறியே[2]. அஃது எப்படிப்பட்ட தென்றால், காரணமின்றிப் பிறர்மதங்களைத் தூஷணை செய்வதையும் சுயமதத்திற்குப் பக்ஷபாதமான கண்டூர் செய்வதையும் தவிர்த்தலே. சகல மதங்களிலும் ஓர் விஷயத்தில் அல்லது மற்றோர் விஷயத்தில் மேன்மையிருப்பதால் புறமதங்களுக்கு எல்லோருடைய மரியாதையும் உரியது.

இப்படிப்பட்ட நடக்கையால் சுயமதத்திற்கு கண்யம் ஏற்படுவதோடுகூட, புறமதங்களுக்கும் கண்யம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு நேர் எதிராக நடப்பவன் புறமதங்களை அகௌரவம் செய்வதோடுகூடத் தன் சொந்த மதத்திற்கும் கேடு விளைத்துக்கொள்கிறான். அது எப்படி என்றால், சுயமதத்தின்பேரிலுள்ள பற்றுதலினால், 'நான் எனது சுயமதத்திற்குப் பெருமை

அளிப்பேன்’ என்று கருதி ஒருவன் சுயமதத்தையே புகழ்ந்து மற்ற மதங்களைப் பழிக்கிறான். இவ்வித மனோபாவத்தால் தனது சுயமதத்திற்கே அவன் மிகுந்த கெடுதியைச் செய்துகொள்கிறான். ஆனால் சமதிருஷ்டி[3] மிகுந்த சிலாக்கியம் அது என்னவெனின், நம் கக்ஷியைச் சேராதாரின் மதபோதனைகளுக்குச் செவிகொடுத்து நாம் அவற்றை மதிக்கவும் வேண்டும். தேவர்பிரியன் விருப்பம் இதுவே: எல்லா மதத்தினரும் ஆழ்ந்த கல்வி கேள்வி யுடையோராய், பரஸ்பர அன்புடையோராய் வாழ்ந்துவர வேண்டும். இதுபற்றி எல்லா மதத்தினருக்கும் பின்வரும் அறிக்கை செய்யப்படுகின்றது. தேவர்பிரியன் வெளிவேஷமான தானமரியாதைகளைவிட சகல சமயங்களுக்குள்ளும் சமரச பாவமும் பக்திபகுமானமுமே[4] முக்கியமென நினைக்கின்றான்.

இதற்காகவே தர்மமகாமாத்திரரும் ஸ்திரீ மகாமாத்திரரும் வ்ருசபூமிகரும்[5] மற்ற அதிகார வர்க்கத்தினரும்[6] வேலைசெய்து வருகின்றனர். இதன் பயனாவது, சுயமதம் அபிவிர்த்தி அடைகின்றது, தர்மமும் பிரகாசமாகின்றது.

ஆக 17 வாக்கியங்கள். 1. ஸாரவிர்யி. 2. வசகுப்தி.

3. ஸமவாய.

4. பஹுகா. பக்திபகுமானம்; கஹுகா. தூஷணைகள்.

5. வ்ரசபூமிகர் என்ற சொல்லுக்குப் பசு மிருகங்கள் ...ட்டியிருக்கும் தொழுக்களைப் பரிசோதிக்கிற அதிகாரிகளென்று பொருள் கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீ. ஜயஸ்வாலின் அபிப்பிராயப்படி இவர் ஓர் வகை தர்ம அதிகாரிகள் போலும். அலைந்து திரிகின்ற ஜனங்களிடையிலும் எல்லைப் பிரதேசங்களில் வசிக்கும் காட்டு ஜாதியாரிடையிலும் தர்மப் பிரசாரஞ்செய்ய நியமிக்கப்பட்டவர். (இந்தியன் ஆண்டிக்குயரி, ஜூலை 1918, பக்கம் 55).

6. நிகாயா. மூன்று நாலு அதிகாரிகள் அடங்கிய கம்மிற்றிகள்

13. தர்மத்தின் வெற்றி.

முடிசூடி எட்டு வருடங்களானபின் தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பிரியதர்சி அரசன் கலிங்கத்தை ஜயித்தான். அப்போது நூற்றைம்பதினுயிரம் ஜனங்கள் கைதி செய்யப்படவும் பதினுயிரம் ஜன்ங்கள் மாண்டுபோகவும் அதிலும் பல மடங்கு ஜனங்கள் வேறு விதத்தில் இறக்கவும் நேர்ந்தனபோலும். கலிங்கத்தைக் கைப்பற்றின பிறகு தேவர் பிரியன் தர்மத்தில் பற்றுள்ளவனுய், தர்மத்தை விரும்பி, தர்மத்தை வழிபட்டு வாழ்பவனுயினுன். இப்போது அவன் கலிங்கத்தை ஜயித்ததற்கு மிகவும் வியசனமடைகின்ருன். ஜயிக்கப்படாத ஒரு ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றுவதென்ருல் ஜனங்களுக்கு, கொலையும் சாவும் சிறையும் ஏற்படுகின்றன. இவ்விஷயம் தேவர் பிரியனுக்கு அதிகமான வருத்தத்தையும் பச்சாத்தாபத்தையும் செய்திருக்கிறது.

தேவர் பிரியன் இன்னும் அதிகம் வியசனமடைவதற்குக் காரணமிருக்கிறது. இங்கேயும் (கலிங்கத்திலும்) பிராமணர், சமணர், மற்றும் பற்பல மதத்தினர், இல்லறத்தோர், எல்லோரும் வசித்து வருகின்றனர். பெரியோருக்குச் சுச்ரூஷை, தாய் தந்தையருக்கு சுச்ரூஷை, குருசுச்ரூஷை, நண்பர் அயலார் உற்ருர் உறவினரிடமும் அடிமை சேவகர்களிடமும் அன்பு, முதலிய குணங்கள் இவரிடையிலும் வேரூன்றி

காணப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுமையும் சாவும் அன்பரிட மிருந்து பிரிதலும் நேரிட் டிருக்கின்றன. சிலர் தப் பித்துக்கொண்டபோதிலும், தமது நண்பரோ, அயலாரோ, உற்ருரோ, உறவினரோ கொடிய துன்பத்தை அடைந்திருக்கின்றனர்; இவ்வித மும் மனிதருக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்திருக்கின்றது. ஒவ்வொருவருக்கும் நேர்ந்துள்ள கஷ்டங்களுக் காக தேவர் பிரியன் மிகுந்த வருத்தத்தை அடைகின்ருன். ஏனென்ருல் ஏதாவது ஒரு மதத்தில் நம்பிக்கையில்லாத மனிதரே யில்லை.

கலிங்கத்தில் அப்போது ஜனங்களுக்கு நேர்ந்த சாவு, கொடுமை, சிறைப்பாடு முதலிய கஷ்டங்களில் நூறில் ஒரு பங்கு அல்லது ஆயி ரத்தி லொருபங்கு கஷ்டம் இப்போது நேரு மாகில் தேவர் பிரியன் மிகுந்த வியாகுலத்தை யடைவான். தேவர் பிரியன், தனக்குச் செய்த தீங்கையும் கூடுமளவும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கிருன். தேவர் பிரியன், ராஜ்யத்துக் குட்பட்டு வசித்துவரும் காட்டு ஜாதியாரை அன்புடன் நடத்திக் கடாக்ஷிக்கின் ருன். ஏனெனின், அப்படிச் செய்யாவிடின் மற்ெருரு சமயம் அவன் அதற்காகப் பச்சாத் தாபப்படும்படி நேரலாம். நான் அவருக்குச் சொல்வதென்ன? தீய வழிகளைத் தவிருங்கள், வருந்தாதேயுங்கள் என்பதே. சகல ஜீவராசி களுக்கும் அடக்கம், அமைதி, சமாதானம்,

சந்தோஷம் முதலியன கிடைக்கவேண்டுமென் பது தேவர் பிரியன் விருப்பமாம்.

தர்மம் மூலமாகவுள்ள வெற்றியே முக்கிய மானவெற்றியென்பது தேவர்பிரியன் கொள்கை. இவ்வித ஜயம் தேவர் பிரியன் இங்கேயும்(தனது ராஜ்யத்திலும்), எல்லா இடத்தும், எல்லைப் புறமுள்ள ராஜ்யங்களிலும், அறுநூறு யோஜனைக் கப்பாலுள்ள அரசன் அந்தியோக்கன் நாட்டிலும், அந்தியோக்கனுக்கு அப்பாலுள்ள துலமாயன்[1], அந்தேகினன், மகன், அலகஸூந்தரன் என்ற பெயருடைய நால்வர் (4) ராஜ்யங்களிலும், தெற்கு, சோழர், பாண்டியர், தாம்பிரபர்ணி முதலிய பல நாடுகளிலும், இங்கே அரசனது ஏகாதிபத்தியத்து மாகாணங்களிலுள்ள யவனர்[2], காம்போஜர், நாபக தேசத்து நாபபந்தியர், போஜர், பிதேனிகர், ஆந்திரர், புலிந்தர் முதலிய ஜனங்களிடையிலும் எங்கும், தேவர் பிரியனின் தர்மபோதனையைச் செவியுற்று மனிதர் அதைப் பின்பற்றி வருகிறார்கள். தேவர் பிரியனுடைய தூதர் பிரவேசியாத எல்லைப் பிரதேசங்களிலும் மனிதர் தர்மத்தின் போதனையைக்கேட்டு அதைப் பின்பற்றி நல்வழியை அடைகின்றனர்; இப்படியே இன்னுமடைந்து வரவும் செய்வர்.

இப்படிக் கிடைத்துள்ள எங்கும் பரந்த வெற்றி எனக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்

றது. தர்மத்தாலுள்ள வெற்றி திருப்தியை யும் களிப்பையும் தருகின்றது. ஆனல், இச் சந்தோஷம் அற்பமே. மறுமை யின்பத்தை அளிக்கும் காரியமே முக்கிய மென்பது தேவர் பிரியன் கருத்தாகும். இத் தர்ம லிகிதத்திலுள்ள கட்டளை எதற்காகவென்றல் எனக்குப் பின் வரும் புத்திரரும் பௌத்திரரும் 'நாடுகளைப் புதிதாகக் கைப்பற்றுவதே வெற்றி' யென்று நினையாமலிருப்பதற்காகவே. அவர்கள் வெற் றியை விரும்பினபோதிலும் பொறுமையையும் குறைந்த தண்டனைகளையும் உடையோராய், தர் மத்தின் வெற்றியையே வெற்றியெனக்கொள்பவ ராய் மாறவேண்டும். இது, இம்மை மறுமை களுக்குப் பிரயோஜனமுள்ளது. எல்லோருக் கும் நன்முயற்சியும் சந்தோஷமும் உண்டாக வேண்டும். இம்மை மறுமைகளின் க்ஷேமத் தையும் அவர் தேடிக்கொள்வாராக.

இம்மொழிபெயர்ப்பு ஷாபாஸ்கெர்ஹி பாடத்தை அனுசரித் தது. இங்குள்ள 32 வாக்கியங்களில், 6 முதல் பாராவிலும், 7 இரண்டாவது பாராவிலும், 7 மூன்றுவது பாராவிலும், 3 நான் காவது பாராவிலும், மிகுதியான 9 கடைசிப் பாராவிலும் வந் துள்ளன.

1. அன்டியோக்கஸ்ஸைப்பற்றி 95-ம் பக்கம் காண்க. துலமாயனுக்கு ஆங்கிலத்தில் ப்டாலமி என்று உச்சரிப்பு. இவன் எகிப்துதேசத் தரசன். இவன் காலம் கி.-மு. (285-47) இவன் மிகப் பெருமையும் வீரமும் வாய்ந்த அரசன். இவனுடைய ஸதவில் சாஸ்திரங்களும் காவ்யங்களும் மிகுதியாக பாராட்டப் பெற்றன. க்ஷேத்திர கணித ஆசிரியனை யூக்லிட்

என்ற பெயர்போன புலவன் இவனால் ஆதரிக்கப் பெற்றவன். அக்காலத்தில், செங்கடற் கரையோரத்தில் பல துறைமுகங்கள் ஏற்பட்டன. மகன் என்ற பெயர் ஆங்கிலத்தில் மகாஸ் என வழங்கும். அவன் எகிப்துக்கு மேற்குள்ள கைரினே தேசத்து அரசன்; தாய்வழியில் துலமாயன் சகோதரமுறையினன். காலம் கி.-மு.285-258. அலகஸுந்தரன், அலெக்ஸாந்தர்; கிரீக் தேசத்து எப்பைரஸ் என்ற நாட்டின் அரசன். இவன் அந்தியோக்கனுக்குப் பகைவன். அந்தியோக்கனைப்பற்றி இரண்டாம் சாசனக் குறிப் பிற் காண்க. அந்தேகினன் அந்திகோனஸ். காலம் 277-238 இவன் மாவிடோணியா தேசத்து அரசன்.

2. யவனர், காம்போஜர். இவர் எங்கிருந்தவ ரென்பதையும் எப்பாகத்தில் வசித்து வந்தன ரென்பதையும் படத்திற் கண்டு கொள்க. சிலரைப்பற்றி நமக்கு ஒருவித தெளிவும் உண்டாக வில்லை. உ-ம். 'நாஹக தேசத்து நாஹபம்தியர்.'

"யவனர் நாடொன்று தவிர்த்து மற்ற நாடுகளுள் பிராமணர் சமணர் இல்லாத நாடேயில்லை" இந்த வாக்கியம் மான்ஸெ ராவிலும், சால்ஸியிலும் 13-ம் வாக்கியத்தின்பின், அதாவது இரண்டாவது பாராவின் இறுதியில் வருகின்றது. யவனர் நாட்டில் அப்போது பிராமணர் சமணர் வசிக்கவில்லை என்ற சரித்திர உண்மை இதிலிருந்து கிடைக்கின்றது.

14. முடிவுரை.

தர்மத்தைப்பற்றிய இந்த லிகிதங்கள், தேவர்களுக்குப் பிரியனை பிரியதரிசி அரசனால் சில இடங்களில் சுருக்கமாயும் சில இடங்களில் (சுருக்கமும் பெருக்கமு மில்லாமல்) நடுத்தரமாயும் சில இடங்களில் விரிவாயும் வரையப்பட்டன. எல்லா விஷயங்களும் ஓரிடத்தில் திரட்டிச் சேர்க்கப்படவுமில்லை. இந்த இராஜ்யம் மிகவும் விரிந்துள்ளது; எழுதப்பட்ட லிகிதங்கள் பல; எழுதவேண்டுவனவும் பல. அவற்றின் மாதுரியத்தால் சில வாக்கியங்களை அடிக்கடி திரும்பத்திரும்பக் கூறியிருக்கிறேம். ஏனென்றல், இவற்றிற் கூறியபடி ஜனங்கள் ஒழுகவேண்டுமென்றே. ஆங்காங்கு எழுத்து சிதைந் திருத்தலாலோ அரை குறையா யிருப்பதாலோ வெட்டினவனுடைய தவறுதலாலோ லிகிதம் சரியில்லாமலிருக்கலாம்.

6 வாக்கியங்கள்.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள அசோக லிகிதங்களில் எழுத்துப் பிழை, லிகிதம் அரைகுறையாக விடப்படுதல் முதலிய் குற்றங்கள் இல்லையென்றே கூறலாம். ஷாபாஸ்கர்ஹியிலுள்ள ஆறும் சாஸனத்தில் ஒரு வாக்கியம் இரண்டு முறை எழுதப்பட் டிருத்தல் எழுதினவனுடைய குற்றமென்றே சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது.

IV. கலிங்க சாஸனங்கள்

இச்சாஸனங்கள் இரண்டும் தவுளி ஜவுகட என்ற இடங்களில் பதினன்கு சாஸனங்களின் பின் 11, 12, 13வது சாஸனங்களுக்குப் பதிலாக வரையப்பட் டிருக்கின்றன இவை எழுதப்பட்ட காலமும் பதினன்கு சாஸனங்களின் காலமே எனலாம் தவுளி என்ற ஊர் பூரிக்கும் புவனேசுவர் என்ற பெரிய க்ஷேத்திரத்துக்கும் அருகிலுள்ளது. இங்குள்ள அசோக சாஸனங்கள் அச்வத்தாம மலை என்னும் பெயருடைய பாறையின் வடபாகத்தில் எழுதப்பட் டிருக்கின்றன. இவற்றை காப்பாற்றவோவென்று தோன்றும்படி ஒரு யானையின் பிரதிமை அப்பாறையின் மேல்புறத்தில் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜவுகட என்ற ஊர் நமது மாகாணத்தைச் சேர்ந்த கஞ்ஜம் ஜில்லாவில் உள்ளது. இங்கு லிகிதங்கள் உயரமான ஒரு மலையின் மேல் காணப்படுகிறது. இவ்விரு ஊர்களும் அசோகனின் காலத்தில் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்ட பிரதேசங்களின் அதிகாரிகள் வசித்துவந்த நகரங்களாயிருந்தன. சாஸனங்களில் இவ் வூர்களுக்குத் தோஸாலி என்றும் ஸமாபா என்றும் முறையே பெயர் கொடுக்கப்படுகிறது.

கலிங்க சாஸனங்கள் புதிதாக ஜயித்த ஜனங்களுக்கும் அவர்களின் பக்கத்திலுள்ள காட்டு ஜாதியாருக்கும் ‘பயப்படாதேயுங்கள்’ என்று அபயதானஞ்செய்யும் கட்டளைகளாம். நோக்கம் ஒன்ருனதால் இரண்டு சாஸனங்களுக்கும் பொதுவாக சில வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன. இரண்டு வாசகங்கள், (16உம் 17உம்) பதின்மூன்ரும் சாஸனத்திலும் சிறிது மாறி வந்திருக்கின்றன.

முதல் கலிங்க சாஸனத்தின் முடிவில் வேறு சாஸனம் என்று சொல்லும்படியான கட்டளை யொன்று அனுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட் டிருக்கிறது. இதன் கருத்து இரண்டாம் சாஸனத்திலுள்ளதுபோல அதிகாரிகள் ஐந்து வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை அல்லது மூன்று வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை அனுஸம்யானம் செய்யவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தலே. அனுஸம்யானம் என்பது என்னவென்று நமக்குத் தெரிந்ததை அவதாரிகையில் கூறியிருக்கிருேம்.

I. புதிதாக அடக்கிய ஜனங்களிடம் நடப்பதைப் பற்றி அதிகாரிகளுக்கு எச்சரிக்கை.

தேவர் பிரியன் சொற்படி தொஸாலி நகரத்தின் வியோஹாலகரான (நியாயாதிபதிகளான) மகாமாத்திரர் இங்ஙனம் கூறப்படுகின்றனர். எனது நோக்கம் எதுவாயினும் நீங்கள் அதை மனமார ஒப்புக்கொண்டு அதன்படி உடனே அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பது என் விருப்பம். உங்களுக்கு அனுப்பப்படும் கட்டளைகளே அதற்கு முக்கியமான வழி. நீங்கள் பல்ஆயிரம் ஜனங்களைப் பரிபாலித்து நல்ல மனிதருடைய அன்பையும் சம்பாதிக்கக் கடவீர். எல்லா மனிதரும் எனது மக்கள்; என் குழந்தை குட்டிகளுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் எல்லாவித நன்மைகளும் சுகமும் உண்டாகவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பதுபோலவே எல்லா மனிதருக்கும் நான் (அனுக்கிரகங்களை) விரும்புகிறேன். நீங்கள் இதன் கருத்தை முற்றிலும் உணரவில்லை. சிலர் ஒருவேளை இதைக் கவனித்திருக்கலாம்; ஆயினும் இதன் முழு உண்மையையும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. உங்களால் இஃது உணரத்தக்கது; இந்த நீதி மிக அழகாக அமைந்திருக்கிறது[1].

சில மனிதர் அகாரணமான சிறைக்கு அல்லது வேறு துன்பத்திற்கு[2] ஆளாகின்றனர். இவ்விதம் காரணமின்றிய சிறைப்பாடால் மற்ற

ஜனங்களும் வியசனமடைகின்றனர். இப்படிப் பட்ட நேரங்களில் நீங்கள் விரும்ப வேண்டியது என்னவெனின் நான் நடுவு நிலைமையைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றக் கடவேன் என்றே. ஆனால் சில பிறவிகளுக்கு நியாயத்தில் ஜயம் என்பது அசாத்தியம்; அவர் (எவரெனின்) பொருமையுடையோர், சோம்பலுற்றோர், அவசரமுடையோர், இரக்கமிலிகள், மனத்தளர்ச்சியுற்றோர், சோர்வுடையோர், கவனமற்றோர் போன்றவரே. நீங்கள் பிரார்த்திக்கவேண்டியது என்னவெனின், 'இக்குணங்கள் என்னை அணுகாம லிருக்கட்டும்' என்பதே. இந் நீதியைக் கைப்பற்றுவதிற் பொறுமையும் விடாமுயற்சியுமே எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரண மாகும். சோம்பலுற்றோர் தம்மைத் திருத்திக்கொள்ளப் பிரயாசப்படமாட்டார். ஆனால் எல்லாரும் ஊக்கத்துடன் முயன்று முன்னேற்ற மடைய வேண்டும்.

இதுபோலவே நீங்கள் (கடமையை) உணர்ந்து பின்வரும் வாக்கியங்களை சிந்திக்கவேண்டும். 'தேவர் பிரியன் இன்னின்ன விதம் கட்டளையிட்டிருக்கிறான். அவை நிறைவேற்ற வேண்டுவனவாம்.' நீர் இவ்வாணையை நிறைவேற்றுவீரேல் மிகுந்த பயனுண்டு; புறக்கணித்தால் பெரிய அபாயமாம். தம் கடமையில் தவறுகிறவர்கள் சுவர்க்கத்தையும் இழந்து

அரசனுடைய நன்மதிப்பையும் இழக்கின்றனர். எனது கட்டளைகளைச் சரியாகச் செய்கிறவன் சுவர்க்கத்தை அடைந்து எனக்கு செலுத்தக் கடவதான கடனையும் தீர்க்கின்றான். இந்தச் சாஸனம் கேட்போன் ஒருவனுயிருந்தபோதிலும், ஒவ்வொரு பூச நக்ஷத்திரத்தன்றும் வேறு புண்ணிய தினங்களிலும் உரக்கப் படிக்கவேண்டும். இவ்விதம் பிரவிர்த்தித்து நீங்கள் என் நோக்கங்களை நிறைவேற்ற முயலுங்கள். நகரத்தின் வியோர்ஹாலகர்3 அகாரணமாய் நகர ஜனங்களைச் சிறைசெய்தல், காரணமின்றி வருத்துதல் போன்ற வழக்கங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக இந்தச் சாஸனம் வரையப்பட்டிருக்கிறது.

இதற்காகவே தர்மத்தை அனுசரித்து நான் ஐந்து வருஷத்துக்கு ஒரு முறை அனுஸம்யானம் என்ற ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்; அதற்காகத் தெரிந்தெடுக்கப்படும் மகாமாத்திரர் கொடுமை யில்லாதவராயும் அன்புடையோராயும் கொல்லா விரதத்தை அனுஷ்டிக்கின்றவராயும் இருத்தல் வேண்டும். அவர்கள், என் நோக்கத்தை யறிந்து அதன்படி வேலைபார்ப்பவராயிருத்தல் வேண்டும். உஜ்ஜயினியிலுள்ள இளவரசனும் இவ்விதமே மூன்று வருஷத்துக்கு ஒரு முறை அதிகாரிகளை அனுப்பவேண்டும். இதுபோலவே தக்கசிலாவிலுள்ளவர்களும் மகாமாத்திரரைக் கொண்டு அனுஸம்யானம்

செய்யச் சொல்லவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் தமக்கு எப்பொழுதும் சொந்தமாகவுள்ள அலுவல்களை கைவிடாது, அரசன் 'கட்டளைப் படி இவ்வேலையையும் செய்து வரவேண்டும்.

31 வாக்கியங்கள். இங்கு அதிகமாக தன்மையும் படர்க்கையும் முன்னிலையும் மாறி மாறி வந்து கருத்தை மறைக்கின்றன.

1. இந்த நீதி மிக அழகாக அமைந்திருக்கிறது. 'எல்லோரும் எனது மக்கள், நான் என் குடிகளை என் குழந்தைகளைப் போலவே கருதுகிறேன்' என்ற நீதி.

2. பரிக்லேசம். குற்றவாளியைச் சோதனை செய்வதற்காக ஏற்படும் தண்டனைகள் என்ற கருத்தில் இச்சொல் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் வருகின்றது. இங்கு 'துன்பம்' என்று பொதுவாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறோம்.

3 வியோஹாலகர். வியவகாரங்கள் அல்லது வழக்குகளை விசாரணை செய்யும் அதிகாரிகள்.

கடைசிப் பாராவிலுள்ள வாக்கியங்கள் பிரத்தியேகமான ஒரு சாஸனம் போல் தோற்றுகின்றன. அவற்றின் உத்தேசம் அனுஸம்யானம் எங்கும் நடைபெற வேண்டுமென்பது. இச்சொல்லின் கருத்தைப்பற்றி அவதாரிகையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

2. 'அந்தமனிதர்' பால் அதிகாரிகளுடைய கடமைகள்.

தேவர் பிரியன் இவ்விதம் சொல்லுகிறான் : ஸமாபா நகரத்திலுள்ள மகாமாத்திரருக்குப் பின்வரும் அரசனுடைய நிருப வசனங்களைக் கூறுவோம். 'எனது நோக்கம் எதுவாயினும் அதை மனமார ஒப்புக்கொண்டு அதன்படி உடனே அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது என் விருப்பம். உங்களுக்கு அனுப்பப்படும் கட்டளைகளே அதற்கு முக்கியமான வழி. எல்லா மனிதரும் எனது மக்கள் ; என் குழந்தை குட்டிகளுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் எல்லாவித நன்மைகளும் சுகமும் உண்டாகவேண்டுமென்று நான் பிரார்த்திப்பது போலவே எல்லா மனிதருக்கும் அவ்விதம் விரும்புகிறேன்.'

அடக்கப்படாத 'அந்தமனிதர் (எல்லைப் பிரதேசங்களில் வசித்துவரும் ஜாதியார்) விஷயமாய் அரசன் கட்டளை என்ன? அரசன் விருப்பம் இதுவே. எல்லைஜனங்களுக்கு என்னைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் அச்சம் வேண்டாம்; அவர்கள் என்னை நம்ப வேண்டும்; நிச்சயமாய் அவர்களுக்கு என்னால் வியசனமுண்டாகாது, சுகமே உண்டாகும். மேலும் அரசன் எதையும் கூடுமானவரையில் பொறுத்துக் கொள்ளும் சுபாவமுடையவன். என்பொருட்டாவது அவர்கள் தர்மத்தைப் பின்பற்றி இம்மையும் மறுமையும் அடைய வேண்டும்.

இதற்காகவே நான் உங்களுக்கு இக் கட்டளை யிடுகிறேன். என் விருப்பத்தை உங்களுக்கு அறிவித்து எனது ஸ்திரமான தீர்மானத்தையும் மாருத நிச்சயத்தையும் தெரியப்படுத்துகிறேன். நீங்களும் உங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றி 'அந்தமனிதர்' என்னை நம்பவும், 'அரசன் ஜனங் களுக்குத் தந்தை போன்றவன், தந்தை தம் மக் களுக்கு இரங்குவதுபோலவே அரசன் நமக்காக இரங்குபவன்,' என்ற உண்மையை உணரவுஞ் செய்யவேண்டும். நான் உங்களுக்கு எனது ஸ்திரமான தீர்மானத்தையும் மாருத நிச்சயத் தையும் அறிவித்து ஆயுக்தர் தமது வேலையில் விழிப்பாயிருக்கச் செய்கிறேன். இவ்விஷயத்தில் நீங்களே இம்மனிதர் என்னை நேசிக்கவும் அவருடைய இகபர க்ஷேமத்தை உறுதிசெய் யவும் கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறீர்கள். இப் படிச் செய்வதால் நீங்களும் சுவர்க்கத்தை அடைவதோடுகூட எனக்குச் செலுத்தக் கடவ தான கடனையும் செலுத்துகின்றீர்கள். மகா மாத்திரர் இடைவிடாமல் எல்லமனிதருடைய நன்மதிப்பை அடைய முயலவேண்டுமென்றும் அவர் தர்மத்தை வழிபடவேண்டுமென்றுமே இந்த லிகிதம் வரைந்திருக்கிறது. இச் சாஸனம் சாதுர்மாஸிய புண்ணிய காலங்களிற் படிக்கப் படவேண்டும்; பூச நக்ஷத்திரத்தன்றும் படிக்கப் படவேண்டும். இந்நாட்களுக் கிடையிலும், தகுந்த அவசரங்களிற் கேட்பவன் ஒருவனே

யெனினும் இதைப் படிக்கவேண்டும். இவ்விதம் பிரவிர்த்தித்து எனது கட்டளையை நிறைவேற்றுங்கள்.

20 வாக்கியங்கள். தவுளிப் பிரதியில் முதல் வாக்கியம் தொஸாலியிலுள்ள ராஜகுமாரனைக் குறிப்பிடுகின்றது. இச்சாஸனத்திலும் தன்மையும் முன்னிலையும் படர்க்கையும் வாக்கியங்களில் மாறிமாறி வருகின்றமையால் பலவிடங்களில் பொருள் தெளிவாயில்லை.

1. சாதுர்மாஸியம் என்பது நான்கு மாதங்கள் கொண்ட ஒரு பருவகாலம். முற்காலங்களில் ஒரு வருஷம், குளிர், வேனில், மழை என மூன்று பருவகாலங்கள் அடங்கியதாகக் கருதப்பட்டு வந்தன. தை, வைகாசி, புரட்டாசி மாதங்களின் ஆரம்ப நாட்களே சாதுர்மாஸிய புண்ணிய காலங்கள். வருஷங்களின் கணக்கு சாந்திரமானமா யிருந்ததனுல் மாதங்கள் அமாவாசையின் பின்னுள்ள பிரதமையிலிருந்து கணக்கிடப்பட்டன. ஒரு அமாவாசையிலிருந்து அடுத்த அமாவாசைவரையிலும் ஒரு மாதமாயிற்று. ஐந்தாம் ஸ்தம்ப சாஸனத்திலும் அசோகன் காலத்தில் சாதாரணமாய் எந்நாட்கள் புண்ணிய நாட்களென்று மதிக்கப்பட்டனவென்பதும் எவை நோன்பு நாட்களென்பதும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

V. ஸ்தம்ப சாஸனங்கள்

ஸ்தம்ப சாஸனங்கள் என்பவை ஏழு பிரத்தியேக மான லிகிதங்கள். இவை அசோகனின் இருபத்தேழா வதும் இருபத்தெட்டாவதும் பட்டாபிஷேகவருஷங்களில் பிரசுரமானவை. ஸார்நாத் சாஸனம் ஒன்றைத்தவிர இச் சாஸனங்களே கடைசியாகப் பிரசுரஞ்செய்யப் பட்டவை. முன் அரசன் பிரசுரஞ்செய்த பல கட்டளைகளை உறுதி செய்ய இவை பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டன போலும். தனது அரசாட்சியின் தன்மை எதுவென்பதும், அரசன் எல்லா மனிதருக்கும் ஒரே மாதிரியாக நடந்து வருகிறனென் பதும், எல்லோருக்கும் அடக்கமுடைமை அவசியமென் பதும், ரஜூகரின் வேலையும், பிராணி இம்ஸை நிரவாணச் சட்டங்களும், ஸமரஸபாவத்தின் அவசியமும், முதல் ஆறு சாஸனங்களின் விஷயங்களாம். ஏழாவது சாஸ னம் அசோகன் செய்ததான சீர்திருத்தங்களின் மதிப் புரை யெனலாம். அரசன் கடைசியாக தனது ஜனங் களிடம் விடைபெற்றுக் கொள்வதுபோலத் தோன்று கின்றது இச்சாஸனம்.

முதல் ஆறு ஸ்தம்பசாஸனங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆறு பிரதிகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இச் சாஸனங்கள் எழுதப்பட்டுள்ள ஸ்தம்பங்களாவன :—

1. டில்லி தோப்ரா **ஸ்தம்பம்.** இது முன்காலங் களில் ஸிவாலிக் மலைச்சாரலில் தோப்ரா என்ற ஊரில் ஸ்தா பிக்கப்பட்டிருந்தது. பிரோஸ்ஷா (கி. பி. 1351-1388) என்ற துக்லக் அரசன் மிகுந்த பிரயாசையுடன் இதை டில்லிக்குக் கொண்டுபோய் அங்கே நாட்டினன். இந்த ஸ்தம்பத்திலுள்ள பிரதி ஏறக்குறைய நல்ல ஸ்திதியிலிருக் கிறது.

2. டில்லி மீரத் ஸ்தம்பம். இதுவும் ஷெ பிரோஸ்ஷா மீரத்தி லிருந்து டில்லிக்கு மாற்றியது. லிகிதங்கள் சிதைவுபட் டிருக்கின்றன.

3. பிரயாகை ஸ்தம்பம். இதுவும் அதன் பூர்வ ஸ்தானத்தி லிருந்து பெயர்க்கப்பட் டிருக்கிறது. முன் இது கௌசாம்பியில் நின்றிருக்க வேண்டு மென்று இதி லுள்ள லிகிதம் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. ஸ்தம்ப சாஸ னங்க ளன்றி வேறு இரண்டு லிகிதங்களும் இந்த ஸ்தம்பத் தில் இருக்கின்றன.

4. லௌரியா அரராஜ் ஸ்தம்பம். இதிலுள்ள லிகி தங்கள் மிகச் சுத்தமாகவும் அழகாகவு மிருக்கின்றன. லௌரியா, என்றால் சிவலிங்கமென்று கருத்து.

5. லௌரியா நந்தன்கர் ஸ்தம்பம். இந்த ஸ்தம்பத் தின் படம் 66-ம் பக்கத்தில் சேர்க்கப்பட் டிருக்கிறது. லிகிதங்கள் மிகச் சுத்தமா யிருக்கின்றன.

6. ராம்பூர்வா ஸ்தம்பம். இந்த ஸ்தம்பத்திலுள்ள லிகிதங்கள் சுமாராக வாசிக்கக்கூடியனவாம். இவ்வூரில் லிகிதம் ஒன்று மில்லாத ஸ்தம்பமும் ஒன்றிருக்கின்றது. இதுவும் அசோகனுடைய வேலைப்பாடென்று அநுமா னிக்கப்படுகிறது.

கடைசியாகக் கூறப்பட்ட மூன்று ஊர்களும் பிகார் மாகாணத்தில் சாம்பரான் ஜில்லாவிலுள்ளவை. ஊர்கள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபமாக உள்ளவையே.

ஏழாவது ஸ்தம்ப சாஸனத்துக்கு ஒரே பிரதிதான் கிடைத் திருக்கிறது. முதலாவது கூறப்பட்ட டில்லி தோப்ரா ஸ்தம்பத்தில் இந்த லிகிதம் மற்ற ஆறு லிகிதங் களின் முடிவில் வரையப்பட் டிருக்கிறது. இது மற்ற எல்லா அசோக லிகிதங்களையும்விட நீண்டது; இதைப் பத்து பிரத்தியேக சாஸனங்களின் தொகுதி யென்றும் கூறலாம்.

1. அரசன் ஆளுகையின் தன்மை.

தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிருன். நான் முடி சூடி இருபத்தாறு வருஷங்களானபின் இந்தத் தர்ம லிகிதத்தை எழுதச்செய்தேன். தருமத்தில் மிக்க பக்தியும், மிக்க ஆத்ம சோதனையும், மிக்க பணிவும், (பாவத்தினிடம்) மிக்க பயமும், மிக்க முயற்சியும் இருந்தாலன்றி இம்மை மறுமைப் பயன்களை யடைத லரிது. ஆயினும், என் போதனையால் தர்மத்தில் விருப்பமும், அன்பும் நாடோறும் மிகுதியாக வளர்ந்துவருகின்றன; இனியும் வளர்ச்சியடையும். எனது காரிய தரிசிகள்[1] யாவரும், உத்தம, அதம மத்திமர் எவராயினும், என் போதனைப்படி பிறரையும் நன்னெறியில் திருப்ப வேண்டும். சஞ்சல புத்தியுள்ளோருக்கு நன்னெறியைப் பற்றின போதனை அவசியம். அந்த மகாமாத்திரரும் இவ்விதமே (தருமோபதேசஞ் செய்து வர வேண்டும்). ஏனென்றுல், தர்மத்தினுலேதான் பரிபாலனமுள்ளது; தர்மத்தினுலேதான் ஒழுங்குண்டு; தர்மத்தினுலேதான் சௌக்கியமடையலாம்; தர்மத்தினுலேதான் காவல் (உள்ளது). இதுவே சட்டம்.

9 வாக்கியங்கள்.

(1) அந்த மகாமாத்திரரைப் பற்றியும் காரியதரிசிகள் அல்லது புலிஸர் அல்லது புருஷர்களைப்பற்றியும் அவதாரிகையில் விளக்கியிருக்கிறோம்.

பொருள் விளங்குவதற்காக எழாம் வாக்கியம் எட்டாவதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

2. அரசனே எல்லோருக்கும் நிதர்சனம்.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். தர்மமே மேலானது. தருமம் என்பது யாது? பாவமின்மை[1], நற்செயல், இரக்கம், ஈகை, வாய்மை, பரிசுத்தம் என்பனவே. நான் பல மனிதருக்குப் பலவகையால் அகக்கண்ணை[2] அளித்திருக்கிறேன். இருகாற் பிராணி, நாற்காற்பிராணி, பறவைகள், நீர்வாழ்வன முதலியவற்றிற்குப் பலவகையால் அனுக்கிரகங்களைச் செய்திருக்கிறேன். தண்ணீர்ப்பந்தலும் வேறு பல நற்செயல்களும் என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஜனங்கள் அறநெறியைப் பின்பற்றி நடக்கவும் இம்மார்க்கம் நிலைத்திருக்கவும் நான் இத் தர்மலிகிதத்தை வரையச் செய்தேன்; இந்தப் போதனையை அனுசரிப்பவன் சுகிர்தத்தை அடைவன்.

9 வாக்கியங்கள்.

1. அப ஆஸினவம். அல்ப ஆஸினவம். ஆஸினவம் என்பது பெருந்தீங்கு என்னும் பொருளில் வழங்கும் பௌத்தர் பரிபாஷை. இதன் கருத்து அடுத்த சாஸனத்திலிருந்தும் விளங்குகின்றது.

2. சக்ஷு-தானம்: தர்மபோதனை மூலமாக அகக்கண்ணையளித்தல்.

3 ஆத்மபரிசோதனை.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி அரசன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். மனிதன் தன் நற் செய்கைகளையே சிந்தித்து, 'இந் நற்கருமங்கள் என்னால் செய்யப்பட்டவை' என்று நினைத் துப் பெருமை யடைகிறான். ஆனால் ஒரு போதும் தன் தீச்செயல்களை நினைத்து 'மிகத் தீங்காகக் கருதப்படும் இப்பாவச்செயலைச் செய் தேனே' யென்று நினைப்பதில்லை. இவ்வித ஆத்மபரிசீலனை[1] மிகவும் அரிது. ஆயினும் மனிதன் இவ்விஷயத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும். கொடுமை[2], கயமை, கோபம்[3], அகம்பாவம்[4], பொறாமை பெருங் கெடுதலுக்குக் கொண்டு செல்லுவனவாம். 'நான் நன்னெறியில் நிற்க வேண்டுமே' யென்று கருதி மனிதன் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவ் வுண்மை நன்கு உணரவேண்டுவதாம். அதாவது, ஒருவழி இம்மைக்கு ஏற்றது, மற்றொன்று மறுமைக்கு ஏற்றது.

8 வாக்கியங்கள்.

1. படிவேவம், ஆத்மபரிசோதனை.

2. 3. 4. மூலத்திலுள்ள சொற்களுக்குச் சரியான வடசொற்க ளாவன ; சண்டி, நிஷ்டூரம், க்ரோதம், மானம், ஈர்ஷ்யை.

4. ரஜூகரின் வேலை

தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி அரசன் இப்படிச் சொல்லுகிருன். நான் முடிசூடி இருபத்தாறு ஆண்டுகளான்பின் இத்தர்மலிகிதத்தை வரையச் செய்தேன். பல நூறுயிரம் ஜனத் தொகையையுடைய ஜனபதத்தை (நாட்டை) ஆளுவதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் எனது ரஜூகரை நான் தண்டனைக்கும் வெகுமதிக்குழ் அதிபதிகளாகச் செய்திருக்கிறேன். எதற்காகவென்ருல், ரஜூகர் தம் வேலையைத் தைரியமாயும், சமாதானமாயும் நடத்தித் தமது நாட்டிலுள்ள பிரஜைகளுக்கு நன்மையையும் சுகத்தையும் உபதேசஞ்செய்து அவர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காகவேயாம். அவர்கள் சுகத்தினுடையவும் துக்கத்தினுடையவும் தன்மையை உணர்ந்து நாட்டிலுள்ள குடி ஜனங்களுக்குத் தர்மீயமான நியாய விசாரணையை அவர் செய்யவேண்டும். ஏனெனில், இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்கே. ரஜூகர் என்னுடைய நன்மதிப்பை அடைய எண்ணி என்னைச் சேவிக்கின்றனர். பிரஜைகளுக்கு நியாயம் நடத்தி அதன் மூலமாகவும் ரஜூகர் என் பிரியத்தைச் சம்பாதிக்கக் கடவர். ஒருவன் தன் குழந்தையை நல்ல செவிலித் தாயிடம் ஒப்பித்தவுடன் 'இவள் என் குழந்தையை நன்ருகப்

பாதுகாத்து வருகிறுள்' என்று சமாதான மடைவதுபோல ரஜூகெர் அவர்களுக்குட்பட்ட நாட்டின் நன்மையையும் சுகத்தையும் பாதுகாத்து வருகின்றன ரென்று நான் சமாதானமடைகிறேன். அவர் அச்சமில்லாமலும், அமைதியுடனும் வித்தியாசமில்லாமலும் தமது கடமையை நடத்திவர வேண்டும். இதற்காகவே நான் ரஜூகெரை, தண்டனைக்கும் வெகுமதிக்கும் அதிபதிகளாகச் செய்திருக்கிறேன். நியாயவிசாரணை செய்வதிலும்[1] தண்டனை விதிப்பதிலும் சமத்துவம் விரும்பத்தக்கதன்ருே? அதனுல் தற்காலம் முதல் இச்சட்டம் செய்யப்பட் டிருக்கிறது. மரண தண்டனை தீர்ப்பாய் சாவை எதிர்பார்த்துச் சிறையிலிருக்கும் குற்றவாளிகளுக்கு, என்னுல் மூன்று நாட்கள் அவகாசம் கொடுக்கப்படும். இந்நாட்களில் அவருடைய உறவினர் சிறையிலுள்ளோரின் விடுதலைக்காக மறுவிசாரணை ஏற்பாடு செய்யவோ (அல்லது) அவருக்கு மன்னிப்புக் கிடைப்பதற்கும், அவர்களுடைய மறுமையின் நன்மைக்காகவும் தாங்களே தானங்களைச் செய்து பட்டினிவிரதங்கள் அனுஷ்டிக்கவோ செய்யலாம். என் விருப்ப மென்னவெனின், சிறைவாஸத்தின் பொழுதும் இம்மனிதர் சீர்திருந்தி மறுமையின் பயனை அடைய வேண்டு மென்பதும், தர்மத்தை அனுசரித்

1. வியோஹால.. நியாய விசாரணைசெய்தல்.

தல், அடக்கம், தானங்களைப் பங்கிடுதல், முதலியன பற்பலவிதம் ஜனங்களிடையில் வளர்ந்து வரவேண்டும் என்பதுமே.

15 வாக்கியங்கள். இச் சாஸனத்தில் கஷ்டமான பல சொற்களும் வாக்கியங்களும் இருக்கின்றன. விசேஷமாக 14-வது வாக்கியத்தின் கருத்து மயக்கமா யிருக்கிறது. நீஸபயிஸந்தி நீஸபயிதா என்ற வினைச்சொற்களுக்குத் திரும்பி விசாரணை செய்வது, மன்னிப்புக்கொடுப்பது, என்று பொருள்கொண்டு இவ்வாக்கியம் மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்கின்றது.

5. பிராணி இம்சை நிவாரணம்

தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி அரசன் இவ்விதம் கூறுகிருன். நான் முடிசூடி இருபத்தாறு வருடங்களான பிறகு இந்த ஜீவ ஜந்துக்கள் வதையிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை யாவன :— சுகம் (கிளி), சாரிகை, அருணம் (யானை), சக்கரவாகம், ஹம்ஸம் (அன்னம்), நந்திமுகம், கெலாடம், ஐதூகம் (வௌவால்), அம்பாகபீலிகம் (சினை எறும்பு), துடி (ஆமை), அனஸ்திகமச்சம் (எலும்பில்லாத மீன்), வேதவேயகம், கங்காபுபூடகம், ஸங்குஜமச்சம், கபடஸயகம் (ஆற்று ஆமை), பம்னஸஸம் (முள்ளம்பன்றி), ஸ்ரிமரம் ஸண்டகம், ஓகபிண்டம் (குரங்கு) பரஸதம் (காண்டா மிருகம்), ச்வேதகபோதம் (வெள்ளைப் புரு), கிராமகபோதம் (மாடப்புரு). உணவிற் காகாதனவும் வேறுவித உபயோகமல்லாதவையுமான நாற்கால் பிராணிகள் ஒன்றையும் கொலை செய்யக்கூடாது. பெண்ணுடு பெண்பன்றி போன்ற ஜந்துக்களை அவை சினையாயிருக்கும் போதும், பால் ஊட்டி வரும்போதும் கொல்லக் கூடாது; அவற்றின் குட்டிகளையும் ஆறு மாசம் வரையில் கொல்லக்கூடாது. சேவல்களை வருத்துதல் கூடாது. பதரை அத்துடன் சேர்ந்துள்ள ஜீவ ஜந்துக்களுடன் எரித்துவிடக் கூடாது. காடுகளில் சும்மாவாவது அல்லது

பிராணிகளைக் கொல்லவாவது நெருப்புவைத்து விடக் கூடாது. ஜீவப் பிராணிகளுக்கு மற்ற ஜீவப் பிராணிகளை இரையாகக் கொடுத்து வளர்த்தல் கூடாது. மூன்று சாதுர்மாஸிய தினங்களிலும், தை மாதத்துப் பௌர்ணமியிலும், மற்ற மாதங்களில் மூன்று தினங்களிலும், அஃதாவது, சுக்லபக்ஷத்து சதுர்த்தசி, பௌர்ணமியை யடுத்த பிரதமையன்றும் மற்ற நோன்பு நாட்களிலும், மீன்பிடித்தல் மீன்விற்றல் தவிர்க்கப்படுகின்றன. இந்நாட்களில் யானைக்காவிலோ மீன் குட்டையிலோ இவைபோன்ற மற்ற ஜீவப்பிராணிகளின் நிலயங்களிலோ ஒன்றையும் கொலைசெய்யக்கூடாது. அஷ்டமி, சதுர்த்தசி, பௌர்ணமி அமாவாசை நாட்களன்றும் பூச புனர்பூச நக்ஷத்திரங்களன்றும் மூன்று சதுர்மாஸிய தினங்களன்றும் மற்ற சுபதினங்களிலும் மாடுகளுக்கு விதையடித்தல் கூடாது; அதுபோலவே, வெள்ளாடு செம்மறியாடு பன்றி முதலிய பிராணிகளுக்கும் இவை போன்ற மற்றப் பிராணிகளுக்கும் விதையடித்தல்[1] கூடாது. பூச புனர்பூச நாட்களன்றும் சாதுர்மாஸிய காலத்தில் சாதுர்மாஸ பக்ஷங்களில்[2] குதிரைகளுக்கும் மாடுகளுக்கும் சூடுபோடுதல் கூடாது. நான் முடிசூடிய இருபத்தாறும் ஆண்டுவரை இருபத்தைந்து முறை சிறை விடுதலை நடந்திருக்கிறது.

14 வாக்கியங்கள். மூன்றாவது வாக்கியத்தில் இருபத்திரண்டு வகைப் பிராணிகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் சில பிராணிகளுடைய தமிழ்ப்பெயர் நிச்சயமாய்த் தெரியாமையால் மூலத்திலுள்ள பெயரையும் எழுதியிருக்கிறோம்.

கௌடல்யனுடைய அர்த்தசாஸ்திரத்திலும் (அதிக. II. அத். 26) பிராணி இம்சையைப்பற்றி இன்னும் விரிந்த சட்டங்கள் காணப்படுகின்றன.

(1) நோ நீலக்ஷிதவியே. வடமொழி, ந நிர்லக்ஷிதவ்யம். லக்ஷியமில்லாமற் செய்தல் கூடாது.

(2) சாதுர்மாததினம் என்பது சாதுர்மாதத்தின் முதல் நாள் என்று முன் 127ம் பக்கத்தில் கூறியுள்ளோம். சாதுர்மாத பக்ஷம் என்பது முதற் பதினைந்து நாட்களென்று தோன்றுகிறது.

6. சுய மதத்தில் நம்பிக்கை.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி அரசன் இவ்விதம் கூறுகின்றான். நான் முடி சூடி பன்னிரண்டு வருடங்களானபின் உலகம் யாவும் நன்மையையும் சுகத்தையும் அடையும் பொருட்டு இந்தத் தர்ம லிகிதங்களை[1] வரையச் செய்தேன். அவரவர் தம் தம் பண்டைய வழிகளைக் களைந்து தம்தம் தர்மத்தை வழிபட்டு அபிவிர்த்தியடைவாராக. உலகத்திலுள்ள மனிதவர்க்கம் யாவும் நன்மையையும் சுகத்தையும் அடையும்பொருட்டு நான் முயன்றுவருகிறேன்; எனது சுற்றத்தாரை மட்டுமல்ல, தூரத்திலுள்ளவர்களையும் சமீபத்தில் வசிப்பவர்களையும் கவனித்து வருகிறேன். ஏனென்றால், சில மனிதருடைய க்ஷேமத்தையாவது நான் காப்பாற்றியவனாக நேரலாமன்றோ. இவ்வுத்தேசத்துடன் நான் எல்லாக் கூட்டத்தாருக்காகவும் வேலை செய்து வருகிறேன். எல்லா சமயங்களும் பலவிதப் பூஜை மரியாதைகளோடுகூடிய எனது பணிவிடையைப் பெறுகின்றன. ஆனபோதிலும், யாவருக்கும் சுயமத நம்பிக்கையே முக்கியமென்பது எனது எண்ணம். நான் முடிசூடி இருபத்தாறு வருடங்களுக்குப்பின் இந்தத் தர்மலிகிதம் எழுதப்பட்டது.

10 வாக்கியங்கள்.

1. தர்மலிகிதங்கள் என்பதால் பதினான்கு சாஸனங்கள், உபசாஸனங்கள் கலிங்க சாஸனங்கள் யாவும் குறிப்பிடப்படுகின்றனபோலும். இவை அரசனது பதின்மூன்றும் பட்டாபிஷேக வருஷத்தில் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டனவென்று இந்த லிகிதத்தினின்று ஏற்படுகிறது.

7. அசோகன் தன் ஆட்சியின்பொழுது தர்மத்தின் பொருட்டுச் செய்ததான காரியங்களின் மதிப்புரை.

சுருக்கம். இதில் பத்து உட்பிரிவுள்ளன. இவற்றை I, II, என்று குறிப்பிடுகிறோம். முதற் பிரிவில், முன்னிருந்த அரசர்கள் செய்த தர்மப்பிரவிர்த்திகள் பயனளிக்கவில்லையென்றும், இரண்டாவது பிரிவில் இன்னும் தீவ்ரமாய் முயற்சிசெய்து தர்மத்தில் வெற்றியடையவேண்டுமென்ற அசோகனுடைய தீர்மானமும், மூன்றாவது பிரிவில் தர்மப்பிரசாரஞ் செய்வதற்கு அரசனால் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகளும், நாலாவது பிரிவில் அரசன் ஸ்தம்பங்களை நாட்டி மகாமாத்திரர்களை நியமித்ததும், ஐந்தாவது பிரிவில் பிரயாணிகள் பிரயாணத்தின்போது சௌக்கியமடைவதற்கான ஏற்பாடுகளும், ஆறாவது பிரிவில் தர்ம மகாமாத்திரரின் வேலையும், ஏழாவது பிரிவில் ஷெ அதிகாரிகள் அரசனுடையவும் அரண்மனையிலுள்ள மற்றோருடையவும் தானதர்மங்களை நடத்தவேண்டுமென்றும், எட்டாவது பிரிவில் நன்னடக்கையைப்பற்றியும், ஒன்பதாவது பிரிவில் கண்ணோட்டத்தின் பயனைப்பற்றியும், கடைசியில் இக்கட்டளை எங்கும் விளம்பரம் செய்யப்படவேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

I. தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். முற்காலங்களிலிருந்த அரசர்கள் தர்மத்தின் அபிவிர்த்தியோடு மனிதருடைய அபிவிர்த்தியும் இசைந்து போகச்செய்வது எப்படி யென்று விரும்பினார்கள். ஆனால் மனிதனோ தர்மத்தின் அபிவிர்த்திக்குச் சரியாய் வளரவில்லை.

II. அதனால் தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான்.

எனக்கு இந்த எண்ணம் உண்டாயிற்று. முற்காலங்களில் அரசர்கள் தர்மத்தின் அபிவிர்த்தியோடு மனிதருடைய அபிவிர்த்தியும் இசைந்து செய்வது எவ்விதம் கைகூடுமென்று விரும்பினார்கள்? மனிதனே தர்மத்தின் அபிவிர்த்திக்குச் சரியாய் வளரவில்லை. எவ்விதம் மனிதர் என் நோக்கத்தை அனுசரிப்பர்? தர்மத்தில் மனிதருடைய அபிவிர்த்தியானது நான் நினைக்கும்வண்ணம் திருப்திகரமாய் இருக்கும்படி செய்வதெப்படி? தர்மத்தின் வளர்ச்சியினால் நான் சிலரையாவது நல்வழிக்குக் கொண்டுவரலாமன்றோ.

III. தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். இப்படி என்னால் நிச்சயிக்கப்பட்டது. 'தர்மத்தின் கொள்கைகளை நான் பரவச்செய்வேன்; ஜனங்களுக்குத் தர்மத்தைப்பற்றிய ஞானத்தைப் புகட்டுவேன். இதைக் கேட்போர் நல்வழிப்பட்டுத் தாமும் அபிவிர்த்தியடைந்து தர்மத்தையும் வளரச் செய்வார்களன்றோ.' இதற்காகவே தர்மத்தின் கொள்கைகள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. என் காரியதரிசிகள் (புலிஸர்) என் பிரஜைகளைக் கவனித்து அவர்களுக்கு என் போதனையைப்பற்றி விரிவாக உரைப்பார்கள். பல நூறாயிரம் ஜனத்தொகையுடைய ஜனபதங்களின் தலைவராகிய ரஜூகரும் இவ்விஷயத்தில் என் கட்டளையைப் பெற்றிருக்கின்றனர். அவர் என் கட்டளை இன்னவையென்று என்னிடத்தில் விசுவாஸமுள்ள என் பிரஜைகளுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

IV. தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி இப்படிச் சொல்லுகிறான். இதே உத்தேசத்துடன் தர்ம ஸ்தம்பங்களை நான் நாட்டியிருக்கிறேன்; தர்ம மகாமாத்திரரை நியமித்திருக்கிறேன்; தர்மத்தின் சாரத்தை நான் போதித்து வருகிறேன்.

V. தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். மிருகங்களுக்கும் மனிதருக்கும் நிழல் கொடுக்கப் பாதைகளில் ஆலமரங்களை நான் நட்டு வளர்த்திருக்கிறேன். மாந்தோப்புக்களை உண்டுபண்ணியிருக்கிறேன். அரைக் கோசத்துக்கு[1] ஒருதடவை கிணறுகள் வெட்டிச் சாவடிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மிருகங்களுக்கும் மனிதருக்கும் சுகத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு நான் பற்பல தண்ணீர்ப் பந்தர்களை[2] வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் சுகானுபவம் என்பது அல்ப விஷயம். என் பிரஜைகளுக்கு நான் செய்திருப்பதுபோலவே பண்டை அரசர்களும் மனிதருக்குப் பல நன்மைகள் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் என்னுடைய உத்தேசம் உலகமானது தர்மத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே.

VI. தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி இப்படிச் சொல்லுகிறான். என் தர்ம மகாமாத்திரரிடம் பல நற்காரியங்களை நான் ஒப்பித்திருக்கிறேன். கிருகஸ்தர்களுக்கும் துறவிகளுக்கும் பற்பல மதஸ்தர்களுக்கும் வேண்டிய உபகாரங்களை அவர் செய்துவருகின்றனர். மேலும் (பௌத்த) ஸங்கத்தின் காரியங்களையும்

அவரிடம் சேர்ப்பித்திருக்கிறேன். அதுபோலவே பிராமணர் ஆஜீவகர்களுடைய காரியங்களையும் அவரிடம் ஒப்புவித் திருக்கிறேன். அதுபோலவே நிர்கிரந்திகளின் (ஜெயினரின்) காரியங்களையும் அவரிடம் ஒப்புவித்திருக்கிறேன். எல்லா மதத்தாரின் காரியங்களையும் அவர் கவனித்து வரவேண்டும். சாதாரண மகாமாத்திரர் தந்தம் வேலையை மட்டும் பார்ப்பார்கள். தர்ம மகாமாத்திரரோ எல்லா மதங்களின் காரியங்களையும் பார்வையிட வேண்டும்.

VII. தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிருன். முன் கூறப்பட்ட தர்ம மகாமாத்திரரும் மற்ற மகாமாத்திரர்களும் எனது தானங்களையும் என் ராணியாரின் தானங்களையும் நடத்திவரவேண்டும். இங்கேயும் (பாடலிபுரத்திலும்) மாகாணங்களிலு முள்ள ராஜக் கிருகங்களில் வசிப்போருடைய தானங்களுக்குத் தகுதியான வழிகளைக் காண்பிப்பதும் இவ்வதிகாரிகளின் அலுவலாம். என் புத்திரர், ராஜகுமாரர்கள், ராணியின் புத்திரர் செய்யும் தானங்களையும் இந்த அதிகாரிகளே நடத்தவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தர்மகாரியங்களும் தர்மத்தின் அனுஸரணையும் விர்த்தியடைகின்றன. தர்மத்தின் அனுஸரணை எப்படிப்பட்டதென்றுல் அது பின் வருமாறு. இரக்கம் ஔதாரியம் சத்தியம் தூய்மை வணக்கம் பரிசுத்தம் என்றவையே தர்மத்தின் அனுஸரணை. இவை மனிதருள் வளர்ந்து வரும்.

VIII. தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி

ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். என்னால் என்னென்ன நற்காரியங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவற்றை யெல்லாம் என் பிரஜைகளும் பின்பற்றி யிருக்கிறார்கள். இனிமேலும் பின்பற்றி நடப்பார்கள். தாய்தந்தையருக்குச் சுச்ரூஷை வயோதிகரிடத்தும் உபாத்தியாயர்களிடத்தும் பணிவு, பிராமணர் சமணர்களுக்கு ஈகை, ஏழை அனாதை முதலிய தாழ்ந்தோரை இரக்கத்துடன் நடத்தல், அடிமை வேலைக்காரர்களிடம் பக்ஷம் முதலிய குணங்கள் ஜனங்களிடத்தில் வளர்ந்திருக்கின்றன; இக்குணங்கள் இன்னும் அதிகமாய் விர்த்தியடையும்.

IX. தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். இங்கு சொல்லப்படும் தர்மத்தின் அபிவிர்த்தி ஜனங்களிடத்தில் அதிகமாகக் காணும்போது அதற்கு இரண்டுவித காரணங்கள் சொல்லலாம். முதலாவது தர்மீயமான சட்டங்கள். இரண்டாவது கண்ணோட்டம்3. இவ்விரண்டில் தர்மீயமான சட்டங்கள் அவ்வளவு பிரயோஜனமுள்ளனவல்ல. கண்ணோட்டமே மேன்மையானது; ஆனபோதிலும், நான் பலதர்மீயமான சட்டங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். இன்னின்ன பிராணிகளை வதை செய்யக்கூடாதென்றும் வேறு பற்பல தர்மநியமங்களும் என்னால் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் தர்மத்தில் பிரியம் ஜனங்களிடம் வளர்ந்து காணப்படுவதும், ஜீவ ஜந்துக்களின் வதை கிரமமாக நின்றுவருவதும், பலியிடுதல் குறைந்திருப்பதும் என் கண்ணோட்டத்தின் பயனின்றி

வேறன்று. என் புத்திரரும் பௌத்திரரும் அவர் பின்வரும் சந்ததியார் எல்லாரும் இதைப் பின் பற்றுவதற்கும் எனது நோக்கம் சந்திரசூரியர் உள்ளவரையில் நிலை நிற்பதற்கும் இச்சாஸனம் எழுதப்பட்டது. இப்படி அவர்கள் என் கருத்தைக் காப்பாற்றுவாராஞல் அவர்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் சுகம் கிடைப்பது நிச்சயம். நான் முடிசூடி இருபத்தேழு வருடங்களுக்குப்பின் இந்தத் தர்ம லிகிதம் வரையப் பட்டது.

X. இதைப் பற்றி தேவர் பிரியன் சொல்லுகிருன். எங்கெங்கெல்லாம் ஸ்தம்பங்கள் அல்லது பாறைகள் இருக்கின்றனவோ அங்கங்கெல்லாம் இந்தத் தர்மலிகிதத்தை என்றென்றைக்கும் நிலை நிற்கும்வண்ணம் எழுதவேண்டும்4.

41 வாக்கியங்கள் இம்மொழிபெயர்ப்பு மூலத்தை வாக்கியம் வாக்கியமாக அனுசரிக்கவில்லை.

(1) கோசம் அல்லது குரோசம் ஒரு யோஜனைதூரத்தின் கால்பாகம். ஒரு யோஜனை கிட்டத்தட்ட எட்டு மைல். அதஞல் ஒரு கோசம் இரண்டு மைல். அரைக்கோசத்துக்கு ஒரு கல் வீதம் ஒவ்வொரு மைலுக்கும் ஒருகல் ஆகிறது.

(2) ஆபான. தண்ணீர்பந்தல்.

(3) நிஸபதி, நிஜ்ஹதி, என்பதற்கு கண்ணேட்டம், மன்னிப்பளித்தல், என்று பொருள் கூறலாம். இச் சொல்லின் வினை உருபுகளை நான்காம் ஸ்தம்ப சாஸனத்தின் உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

(4) அசோகன் காலத்தில் இந்த சாஸனத்துக்குப் பலபிரதிகள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று இதிலிருந்து தெளிவாகின்றது.

VI ஸார்நாத் சாஸனம்

காசியின் அருகாமையிலுள்ள ஸார்நாத் முன் ஒரு பெரியபௌத்தக்ஷேத்திரமாயிருந்தது. புத்தரின் தர்மப் பிரசாரம் ஆரம்பித்தது இவ்விடத்திலேயே. 1905-06ம் வருஷத்தில் இவ்விடத்திலுள்ள புராதன வஸ்துக்களைத் தேட ஆரம்பித்தபோது இங்கு பற்பல அபூர்வ வஸ்துக்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அவற்றில் மிகவும் அற்புதமானது ஸார்நாத் ஸ்தம்பம். இதன் மேல்புறம் இன்னும் இரத்தினம் இழைத்தாற்போல பளபளப்பாயிருக்கிறது. ஸ்தம்பம் முதலில் அசோகனுடைய தீர்த்த யாத்திரையின்போது ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாயிருக்கலாம். இதன் சிகரத்தைப்பற்றி அவதாரிகையில் கூறியிருக்கிறோம். இந்த லிகிதம் மற்ற அசோக லிகிதங்களின் கருத்தை விளக்க நிரம்ப உபகாரமாயிருந்தது. ஸார்நாத் சாஸனத்தின் சில வாக்கியங்கள் 1904ஸுக்கு முன்னேயே சாஸன பரிசோதனைக்காரர்களுக்குத் தெரியும். ஏனென்றால், ஸார்நாத் சாஸனத்தின் முதற்பாகம் மட்டும் பிரயாகை ஸ்தம்பத்தின் ஓர் மூலையிலும் ஸாஞ்சி ஸ்தம்பத்திலும் எழுதப்பட்டிருந்தன. ஆயினும், இந்த லிகிதங்களில் பல சிதைவுகளிருந்தமையினாலும் வேறு சிறு வித்தியாசங்கள் இருந்தமையினாலும், இவற்றின் கருத்து சரியாய் விளங்கவில்லை. ஸார்நாத் சாஸனம் கிடைத்தபின் மற்ற இரு லிகிதங்களும் இச்சாஸனத்தின் கட்டளையை விளம்பரஞ் செய்யவே என்பது விளங்கிற்று.

பாப்ரு சாஸனத்தைப்போல இந்த ஸார்நாத் சாஸனமும் அசோகன் சார்வபௌமனாக இருந்ததோடுகூட, பௌத்த ஸங்கத்தின் தலைவனாகவும் விளங்கினனென்று தெரிவிக்கின்றது. இந்தத் தலைமை ஸ்தானம் சட்டத்திட்டங்களின்றி ஆசாரணையையும் வழக்கத்தையும் மட்டுமே அனுஸரித்ததா யிருந்திருக்கலாம். சாஸனத்தின் ஆரம்பத்தில் ஓர் வரி அழிந்திருக்கிறது. நஷ்டமான

வரியை மற்றப் பாகத்தின் நோக்கத்திலிருந்து அனுமானித்து பூர்த்திசெய்திருக்கிறது.

ஸார்நாத் லிகிதம் ஒருவேளை அசோகன் கூட்டிய மூன்றுவது பௌத்தமத சபையையொட்டியதாயிருக்கலாமென்று நாம் ஊகிக்கிறோம். இச் சாஸனம் அந்த சபையின் தீர்மானத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதற்குள்ள கட்டளைபோலும். இச் சாஸனம் அரசனின் கடைசி வருஷங்கள் ஒன்றில், அதாவது சுமார் கி.மு. 240-ல் எழுதப்பட் டிருக்கலாம். மகாசபையும் அதே வருஷத்திலேயே நடந்திருக்கவேண்டும்.

சாஸனத்தில் உபோஸதம் என்று கூறப்பட்டிருப்பது சுக்லபக்ஷத்துச் சதுர்த்தசியன்று அல்லது பௌர்ணமியன்று இரவு நடைபெற்று வந்த சடங்கு ஒன்றும். இந்த நாட்களில் பௌத்த பிக்ஷுக்கள் பகல் முழுதும் உபவாஸமாயிருந்து இரவில் தங்கள் விஹாரத்தில் அல்லது மற்றோரிடத்தில் ஒன்றுகூடி தந்தம் சரியையில் நேர்ந்த குற்றங் குறைவுகளைச் சொல்லிப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளுவது வழக்கம். நாம் முன் கூறியுள்ள பாடிமோக்ஷம் என்பது இச் சடங்கில் உபயோகிக்கப்படும் வாக்கியங்களே. இச் சடங்கு மிகவும் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டதென்று பௌத்தப் பிரபந்தத் திரட்டிலிருந்து நாம் அறிகிறோம். இல்லறத்தில் ஒழுகும் உபாஸகரும் இச்சடங்கின்போது வந்திருக்கவேண்டுமென்பது அசோகனுடைய விருப்பம் போலும்

தேவர் பிரியன் (இங்ஙனம் கூறுகிறான்...... ......) பாட (லிபுரத்திலுள்ள மகாமாத்திரரும் மற்ற மாகாணங்களிலுள்ள மகாமாத்திரரும் இவ்விதம் ஆக்ஞாபிக்கப்படுகின்றனர்.)

ஒன்றுயுள்ள ஸங்கத்தில் பிளவுகளைச்

செய்தல் கூடாது. ஏதாவது பிக்ஷு அல்லது பிக்ஷுணி சங்கத்தைப் பிளவு செய்வாராயின் அவரை வெள்ளை வஸ்திரம் அணியச் செய்து மற்றவரோடு சேராமல் தனியாக வசிக்கச் செய்வோம். இக்கட்டளை பிக்ஷு சங்கங்களுக்கும் பிக்ஷுணி சங்கங்களுக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன்.

தேவர் பிரியன் இவ்விதம் கூறுகிருன். இந்த லிகிதத்தின் ஒரு நகல் நமது உபயோகத்துக்காக உம்முடைய கார்யாலயத்தில்[1] எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு நகல் உபாஸகருக்கு உபயோகமாகும் பொருட்டு அவர் (வீடுகளுக்கு) அருகில் எழுதவேண்டும். உபோஸததினந்தோறும் (நோன்புநாட்கள்தோறும்) எல்லா மகாமாத்திரரும் இந்நோன்பு நாட்களில் நடைபெறும் உபோஸதச் சடங்கின்போது வந்திருந்து இவ்வாணையைக் கேட்டு உணர்ந்து, இதை மற்றோருக்கும் ஆக்ஞாபிக்க வேண்டும். உமது எல்லைக்குட்பட்ட எல்லா ஊர்களுக்கும் பிரதேசங்களுக்கும் நீர் இவ்வுத்தரவின்படி (ஆசாரவேறுபாடுடையோரை) நீக்குதல் வேண்டும். கோட்டை நகரங்களிலும் நாடுகளிலும் எங்கும் இதுபோலவே நீக்குதல்[2] நடைபெற வேண்டும்.

முதலிரண்டு வாக்கியங்கள் மாய்ந்திருக்கின்றன. அவை போக மீதியுள்ளவை 9. (1) ஸம்ஸலன. கார்யாலயம். (2) விவாஸ. குற்றமுள்ள துறவிகளை நீக்குதல்.

VII. ஸ்மாரக லிகிதங்கள்

நிக்லீவா லிகிதம்

இந்த ஸ்தம்பம் உடைந்துபோனது; லிகிதமும் பல சிதைவுகளுடையது. ஸ்தம்பம் அதன் பூர்வ ஸ்தானத்திலிருந்து மாற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெளிவு. லிகிதத்தில் கூறப்படும் ஸ்தூபம் தேடியும் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. கோனகை முனிவர் பூர்வ புத்தர்களில் ஒருவர். மொத்தம் புத்தர்கள் இருபத்தைவர் என்பர். அவருள் எழுவர் பிரதானமானவரென்று பௌத்த நூல்கள் கூறும். அவர், விபஸ்வீ, சிகீ, வெஸ்ஸபூ, ககுஸந்தர், கோனகமனர், காச்யபர், கௌதம சாக்கிய முனிவர். புத்தவம்சம் என்ற நூலில் பூர்வ புத்தரின் கதைக ளிருக்கின்றன.

அசோகன் பூர்வபுத்தர்களைச் சேர்ந்த மற்ற க்ஷேத்திரங்களையும் தரிசனஞ்செய்து அங்கும் பூஜைமரியாதைகளைச் செய்திருக்கலாம். காலத்தைக் காட்டும் சொற்கள் மாய்ந்திருக்கின்றபோதிலும், நிக்லீவா லிகிதம் ரும்மின்தேயீ லிகிதத்துடனே எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று வாசக ரீதியிலிருந்து அனுமானிக்கலாம்.

தேவர்களுக்குப் பிரியனான பியதஸி ராஜன் முடிசூடிய பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பின் கொனகமன புத்தரின் ஸ்தூபத்தை இரண்டாந்தரம் விசாலமாகக் கட்டினார். தான் முடிசூடி (இருபது வருஷங்கள்) ஆனபின் அவர் நேராக வந்து இந்த புத்தருக்குப் பூசைசெய்து (கல் ஸ்தம்பத்தையும்) நாட்டினார்.

ரும்மீன்தேயீ லிகிதம்.

1. தெவான பியேன பியதஸின லாஜின வீஸதி
   வஸாபிஸிதேன
2. அதன ஆகாச மஹீயிதே ஹித புதெ
   ஜாதே ஸக்யமுனீதி
3. ஸிலாவிகடபீசா காலாபித
   ஸிலாதபேச உஸ்பாபிதே
4. ஹித பகவம் ஜாதேதி லும்மினிகாமே
   உபலிகேகடே
5. அடபாகியேச.

ரும்மின்தேயீ லிகிதம்.

இது வெகுகாலம் பூமியில் புதைந்து கிடந்து 1896 ஹில் தெரியவந்தது. ஸ்தம்பம் உடைந்திருக்கிற போதிலும் அதிலுள்ள லிகிதம் சிறிதும் சிதைவின்றி இன்றைக்கு எழுதியதுபோல மிகத் தெளிவா யிருக்கிறது. அசோக லிபியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புவோருக்கு இந்த லிகிதம் இப்பக்கத்துக்கு எதிரில் அச்சிட்டிருப்பது உபகாரமாயிருக்கும். அசோகன் காலத்தில் இவ்வூருக்கு லும்பினிக் கிராமம் என்று பெயர். அவன் இந்த ஸ்தம்பத்தை ஸ்தாபித்ததும் லிகிதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இருபத்தொன்ரும் ஆண்டிலிருக்கலாம்.

தேவர்களுக்குப் பிரியனுன பியதஸி ராஜன் முடிசூடிய இருபது வருடங்களுக்குப் பின் நேராகவே இங்கே வந்து வணங்கி, சாக்கிய முனிவராகிய புத்தர் பிறந்தது இங்கே[1] யாதலால், இங்கு ஒரு கல்வேலியும்[2] ஒரு கல்ஸ்தம்பமும் கட்டினுன். பகவான் பிறந்தது இவ்விடத்திலாதலால் லும்பினிக் கிராமம் ஒருவித வரியின்றியும்[3] விளைவில் எட்டில் ஒரு பங்குக்கு[4] தீர்வையுடையதாகவும் செய்யப்பட் டிருக்கிறது.

(1) "சாக்கிய முனிவராகிய புத்தர் பிறந்தது இங்கே" என்ற வாசகம் உபகுப்தன் அரசனிடம் சொன்ன வாக்கியமென்று திவ்யாவதானத்திலுள்ள கதையில் சொல்லியிருக்கிறது.

(2) சிலாவிகடபீசா என்ற சொற்ருெடருக்கு கல்சுவர் அல்லது கல்வேலி என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. பர்ஹுத் ஸாஞ்சி முதலிய இடங்களில் உள்ள கல்வேலிபோல இங்கும் ஒன்றிருந்தது போலும். குதிரை யுருவம் அமைந்த சிலை என்றும் இதற்குப் பொருள் கூறப்படுகிறது.

(3) உபலிகே.—தீர்வையின்றி.

(4) அஷ்டபாகம். கௌடல்யனது அர்த்த சாஸ்திரத்தில் பாகம் என்ற சொல்லுக்கு நிலத்தீர்வை என்று கருத்து. அதனுல் அஷ்டபாக மாவது விளைவில் எட்டில் ஒருபங்கு அரசனுக்குக் கொடுத்தல்.

VIII. ராணி காருவாகியின் லிகிதம்

இது பிரயாகை ஸ்தம்பத்தில் ஆறு ஸ்தம்பசாஸனங்களில் நகலின்பின் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. லிகிதத்தின் ஸ்தானத்திலிருந்து இது இருபத்தேழாம் பட்டாபிஷேக வருஷத்திற்குப் பின் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டு மென்று நாம் அனுமானிக்கலாம். அசோகன் குடும்ப சமாசாரங்களைப்பற்றிப் பல விரிந்த கதைகள் ஐதிஹ்யங்களில் இருக்கின்றபோதிலும் சாஸனங்களில் அதிகமாக ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. ஏழாம் ஸ்தம்ப சாஸனத்தில் அரசனுடைய பிள்ளைகளும் ராஜகுமாரர்களும் ராணியின் குமாரர்களும் வெவ்வேறாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். பக்கம் 143. அசோகனும் பல பூர்விக அரசரைப்போல பல மனைவிகளை உடையவனாயிருந்தான். வட ஐதிஹ்யங்களில் அரசனுக்கு அஸந்தமித்திரை யென்றும் அவள் இறந்தபின் திஷ்யரக்ஷிதை யென்றும் பெயருடைய இரு மனைவிமார் இருந்தனரென்று சொல்லப்படுகிறது. திஷ்யரக்ஷிதையின் தீய சுபாவத்தைப் பற்றிக் கதைகள் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. இந்த லிகிதத்திலுள்ள இரண்டாவது ராணி காருவாகியின் பெயரோ அல்லது அவள் மகன் தீவரனின் பெயரோ ஐதிஹ்யங்களில் வரவில்லை.

தேவர் பிரியன் ஆக்ஞைப்படி எல்லா இடங்களிலுமுள்ள மகாமாத்திரருக்கு இவ்வாறு தெரியப்படுத்துகிறோம். இரண்டாவது ராணியால் செய்யப்பட்ட எல்லா நன்கொடைகளையும், மாந்தோட்டம், உத்தியானவனம், சத்திரம், அல்லது வேறு எவ்விஷயமாயினும் சரி அவற்றை, அத்தேவியினது தானமென்று கணிப்பது அவசியம். தீவரன் தாயும் இரண்டாவது ராணியுமாகிய காருவாகி செய்யும் காரியங்கள் இவை.

IX தானப்பிரமாண லிகிதங்கள்

நமக்குக் கிடைத்துள்ள அசோகனது தானப்பிரமாணங்கள் மூன்றும் அரசன் ஆஜீவகர்களுக்கென்று செய்த தானங்களைப் பற்றியன. மற்ற மதத்தினருக்குச் செய்த தானங்களின் அறிகுறி நமக்குக் கிடைக்காமலிருப்பதற்குக் காரணம் ஒருவேளை அவை குடைந்த குகைகளாயிராமல் கட்டப்பட்ட வீடுகளாயிருந்தன என்பதாயிருக்கலாம். அதனால் சில நூற்றாண்டுகளுக்குள் அவை இடிந்து முற்றிலும் ஜீர்ணமாயிருக்கும்.

கயையின், அருகாமையில் பராபர்மலை யென்றும் நாகார்ஜுனி மலை யென்றும் இரண்டுமலைகளுண்டு. இங்கே அசோகனாலும் அவனுக்குப்பின் பாடலிபுரத்தில் ஆண்ட தசரதனாலும் செய்யப்பட்ட ஆறு விசாலமான குகைகள் இருக்கின்றன. இவற்றின் வேலைப்பாட்டில் உறுதியும் வலிமையும் காணப்படுகிறபோதிலும் சிற்ப அலங்காரம் விசேஷமா யொன்றுமில்லை. உட்புறம் கண்ணாடியின் புறம்போல இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆஜீவகர் அக்காலத்துள்ள பிரபலமான துறவிகள். பௌத்தக் கிரந்தங்களில் இவரது ஆடையற்ற கோலத்தையும் கோரமான காயக்கிலேசங்களையும் பரிகசித்து எழுதியிருக்கிறது. ஆயினும், அசோகன் சகல மதங்களிலும் "ஒரு விஷயத்தில் அல்லது மற்றொரு விஷயத்தில் மேன்மையுண்டு" என்று நம்பினதினால் அவன் ஆஜீவகர்களையும் காப்பாற்றி வெகுமானஞ் செய்தான்.

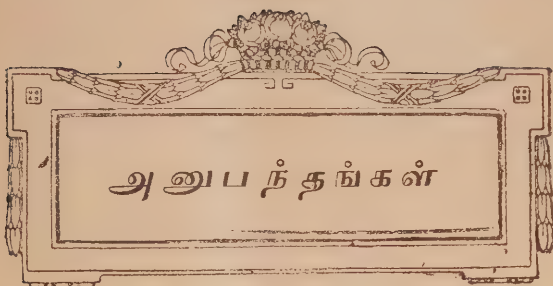
மொத்தமாய் ஆறு குகைகள் உள்ளத்தில் மூன்று அசோகனால் குடையப்பட்டவை. அவனுடைய லிகிதங்கள் உட்புறத்துச் சுவரில் எழுதப்பட் டிருக்கின்றன. இக்குகைகளாவன—I நியக்ரோத அல்லது ஆலமரக்குகை.

II கலதிக மலையிலுள்ள விசுவஜோப்ரி குகை. III கலதிக மலையிலுள்ள ஸூபியா குகை.

I. இந்த நியக்ரோத குகை ஆஜீவகர்க்கென்று ராஜனுன பியதஸியால் தான் முடிசூடிப் பன்னிரண்டு வருடங்களானபின் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது.

II. கலதிக மலையிலுள்ள இந்தக் குகை ஆஜீவகர்களுக்கென்று ராஜனுன பியதஸியால் தான் முடிசூடிப் பன்னிரண்டு வருடங்களான பிறகு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது.

III. ராஜனுன பியதஸி முடிசூடிப் பத்தொன்பது வருடங்களானபின் ஸூபியா குகையை (ஆஜீவகருக்கு) சந்திர சூரியருள்ள வரையிலும் நிலைநிற்கும்படித் தானஞ் செய்திருக்கிறுன்.

அனுபந்தங்கள்

அனுபந்தம் I

கால அட்டவணை

கி. மு. ஆண்டு.	அசோகன் பட்டாபிஷேக வருஷம்.	விவரங்கள்.
277	...	மாஸிடோணியா அரசன் அன்டிகோனஸ் ஆட்சி தொடங்கிற்று.
273	...	அசோகன் இளவரசன் ஆனான்
272	...	எப்பைரஸ் தேசத்து அலக்ஸாந்தரின் ஆட்சி தொடங்கிற்று.
269	I	அசோகனுடைய பட்டாபிஷேகம்.
261	9	அசோகன் கலிங்கம் சென்று யுத்தம் ஆரம்பித்தான். அவன் பௌத்த மதத்தை ஆச்ரயித்து உபாஸகன் ஆனான். ஸிரியாவில் இரண்டாம் ஆன்டியோக்கஸ் ஆட்சி தொடங்கிற்று.
259	II	அசோகன் வேட்டையாடுதலைத் தவிர்த்தான். தர்மப்பிரயாணங்கள் ஆரம்பமாயின; தர்மத்தைப் போதிக்கத் தூதர் தூரதேசங்களுக்குப் போயினர்.
258	12	கைரீனே தேசத்து மகன், (மகாஸ்) எப்பைரஸ் தேசத்து அல்க்ஸாந்தர் ஆகிய இருவரும் இறந்தனர்.
257	13	முதலாம் உபசாஸனம் } 3-வது சாஸனம். } பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டன. 4-வது சாஸனம். }
		அநுஸம்யானம் ஐந்து வருஷங்களுக்கொருமுறை அவசியம் என்ற சட்டம் உண்டாயிற்று.
		பராபரில் ஆஜீவகருக்கு இரண்டு குகைகள் செய்யப்பட்டன.
256	14	பதினான்கு சாஸனங்களும் மொத்தத்தில் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டன.
		தர்மமகாமாத்திரரின் நியமனம்.
		முதலாவது கலிங்க சாஸனம் எழுதப்பட்டது.

கி. மு. ஆண்டு.	அசோகன் பட்டாபிஷேக வருஷம்.	விவரங்கள்.
255	15	கொனுகமன புத்தரின் ஸ்தூபம் ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பட்டது.
254	16	இரண்டாவது கலிங்க சாஸனம் எழுதப்பட்டது.
250	20	ஆஜீவகருக்குப் பராபரிலுள்ள மூன்றாவது குகை குடையப்பட்டது.
249	21	புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசிக்க அரசன் தன் பெரிய யாத்திரையை ஆரம்பித்தான். ரும்மின்தேயீ ஸ்தம்பமும் கொனுகமன முனிவரின் ஸ்தம்பமும் நாட்டப்பட்டன. நேப்பாளத்துக்குப் பிரயாணம். லலிதாபட்டணம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.
248	22	பாக்டிரியாவும் பார்த்தியாவும் சுதந்திரத்தை அடைந்தன.
247	23	ஈகிப்து அரசன் ப்டாலமி இறந்தான்.
246	24	ஸிரியா தேசத்து அரசன் அன்டியாக்கஸ் இறந்தான்.
243	27	ஸ்தம்ப சாஸனங்கள் பிரசுரமாயின.
242	28	7-ம் ஸ்தம்ப சாஸனம். மாஸிடோணியா தேசத்து அன்டிகோனன் இறந்தான்.
240	30	மூன்றாவது பௌத்த மஹாஸபை கூடிற்று.
240-232	30-37	ஸார்நாத் சாஸனமும் இதைச் சேர்ந்த மற்றச் சாஸனங்களும் பிரசுரமான காலம் (உத்தேசம்).
232	37	அசோகன் மரணம். தசரதன் ஆட்சி பாடலிபுரத்தில் ஆரம்பித்தது. நாகார்ஜுனி மலையிலுள்ள குகைகள் குடையப்பட்டன.
185		பிருகத்ரதன் என்ற கடைசி மௌரியஅரசன் புஷ்யமித்திர சுங்கன் என்ற தன் சேனாதிபதியின் கையால் இறந்தான்.

II

பௌத்தமறை நூல்கள்

அசோக சாஸனங்களிலும் இப் புஸ்தகத்தின் அவதாரிகையிலும் கூறப்பெற்ற பௌத்தநூல்களைப் பற்றிச் சுருங்க விளக்குவது இவ்வனுபந்தத்தின் நோக்கமாகும். பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்த நூல்கள் எண்ணிறந்தன என்று கூறுவது மிகையல்ல. பௌத்தமதமானது கால அளவில் செழித்தோங்கிப் பல கப்பும் கவறுகளுமுடைய அரும்பெரும் விருக்ஷமாக வளர, அதன் சமய நூல்களும் அவ்விதமே பலவாறாகவும் பற்பல பாஷைகளிலும் தோன்றின. ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் பல பௌத்த நூல்கள் உண்டு. திபெத், சீனு, இலங்கை முதலிய தேச பாஷைகளிலும் பல உள. அவற்றில் சில நூல்கள் பகவத்கீதை, கடோபனிஷத்து முதலிய நூல்களைப்போல உலகத்தின் மதிப்புக்கும் சாசுவதமான புகழுக்கும் உரியவை. ஆனல் நாம் இங்குக் கூறப்போவது அந்நூல்களைப்பற்றி அல்ல; பௌத்த சமயத்தின் மூலநூல்கள் என்று கணிக்கக் கூடியவை த்ரிபிடக என்று சொல்லப்படுகிற கிரந்தங்களாம். இங்கு அவற்றில் அடங்கினவும் 'பௌத்தர்கள் திருமறை' என்று சொல்லத்தகுந்தனவுமான நூல்களை விவரிப்போம்.

கௌதம புத்தரும் அவருடைய சிஷ்ர்களும் தங்களுடைய மதவிஷயமான சம்பாஷணைகளுக்கு அவ்வப்போது வட இந்தியாவில் வழங்கிவந்த பிராகிருத மொழிகளையே உபயோகித்தனர். அதனல் ஆதி பௌத்த நூல்களின் பாஷை பிராகிருதமொழியாயிருந்தது. இப்பாஷை தற்காலம் பாலி என்று கூறப்படுகிறது. இலங்கை, பர்மா முதலிய தென் நாடுகளில் பாலி புண்ணியபாஷை எனக் கருதப்பட்டு அந்நாட்டுப் பண்டிதர்களால் போற்றப்பட்டு வருகிறது. மூன்று பிடகங்களில் அடங்கிய கிரந்தங்களுக்கு

உரையாகவும் வியாக்கியானங்களாகவும் வேறு பல நூல்கள் பாலியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

பிடகம் என்ற சொல் கூடை என்னும் பொருளுடையது. த்ரிபிடக என்றால் மூன்று முக்கியமான பௌத்தப் பிரபந்தத் திரட்டுகளாம். இது பாலியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இஃது அச்சில் இந்நூலின் பக்கங்களைப்போல பதினாயிரம் பக்கங்களுக்கு மேற்படும்; 'பைபிள்' என்ற கிறிஸ்துவர்களுடைய சத்தியவேதப் புத்தகத்தைவிட மும்மடங்கு விரிவானது. இதில் அடங்கிய கிரந்தங்கள் இருபத்தொன்பது என்று சொல்லலாம். இந்த இருபத்தொன்பதில் பல கிரந்தங்கள் சிறு உரைகளின் தொகுதியேயாம்.

மூன்று பிடகங்களில் அடங்கிய இருபத்தொன்பது நூல்களையும் பௌத்த சமயத்தின் மூல நூல்கள் எனலாம். அவற்றிற் கூறப்படும் சமயக்கொள்கைகளே தேரவாதம் (ஸம்ஸ்கிருதம்: ஸ்தவிர வாதம்) அல்லது பெரியோரின் மதம் என்று கருதப்படுபவை. கௌதம புத்தர் நிர்வாணத்தை அடைந்த சிறிது காலத்திற்குள்ளேயே பௌத்த ஸங்கத்தின் கொள்கையில் வேறுபாடுகள் பல உண்டாயின. சிலர் தேரவாதக் கக்ஷிக்கு எதிராக நின்றனர். அசோகசக்கரவர்த்தியின் காலம்வரையும், பௌத்தர்களுக்கிடையில் எந்தச் சமய நூல்கள் தமது மறைக்குப் புறம் என்றும், எவை உட்பட்டவை என்றும் தீர்மானம் பெறாமல் வாதங்கள் நடந்து வந்தன. மூன்றாவது பௌத்த மகாஸபையில் இவ்விஷயம் ஒருவாறு முடிவு செய்யப்பட்டது. சமய நூல்கள் திரட்டப்பட்டு வரிசைப்படுத்தப்பட்டன. இவ்விவரங்களை அவதாரிகையில் 37-ம் பக்கத்தில் கூறியுள்ளோம்.

அனேக பௌத்தர்கள் அம் மகாஸபையில் தேர்ந்

தெடுக்கப்பட்ட எல்லாச் சமய நூல்களையும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையாயினும் பொதுவாக அவை சாக்கிய முனிவருடைய தர்மோபதேசங்களை விளக்குகின்றவையே என்பதுமட்டில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வபிப் பிராயத்தை உறுதிப்படுத்த புராதன வஸ்து ஆராய்ச்சி அத்தாட்சியைத் தருகின்றது. கி. மு. மூன்று அல்லது இரண்டாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தனவும் பர்ஹூத் என்ற விடத்திலிருந்து அகப்பட்டுள்ளனவுமான சில கல்வெட்டு களில் 'பஞ்சநிகாயிகன்' (ஐந்து நிகாயங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவன்), பேடகி (பிடகங்களைக் கற்ற வித்துவான்) என்ற பட்டங்கள் பௌத்த பிக்ஷுக்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. பிடகம் என்ற பதம் சமயநூல்களைத் தொகுப்பதற்குமுன் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. புத்த ருடைய வாக்கியங்களை ஐந்து நிகாயங்களாக வகுத்ததும் ஆதியில் ஏற்பட்டதன்று. மூன்றுவது மகாஸபையில் மறை நூல்கள் நிச்சயிக்கப்பட்ட பின்பே இச்சொற்கள் வழக்கில் வந்திருக்க இடமுண்டு. ஆதலால், இம் மகாஸபையில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட நூல்கள் அக்காலம் பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவை என்பது தெளிவாகும். தென் பௌத்தமதம், வட பௌத்தமதம் என்ற வித்தியாசங்கள் அப்போது பிரபலமாகவில்லை.

மூன்று பிடகங்களில் அடங்கிய பௌத்தப் பிரபந் தங்களை வேதத்தின் ஞானகாண்டத்திற்கு ஒப்பிடலாமாயி னும் அவை இரண்டிற்கும் நிரம்ப வேறுபாடுகளும் உள. ஆரண்யகங்கள் உபநிஷத்துகள் முதலிய மறைநூல்கள் வெவ்வேறு காலத்தவை; பற்பல ரிஷிகளின் மதங்கள் அடங்கியவை; பலவிதக் கொள்கைகளைப் பிரதிபாதிப் பவை. பிடகங்களில் அடங்கிய நூல்களோ, கௌதம புத்தர் கொள்கைகளை மட்டில் விளக்குவன வாகும்.

இவற்றை, விசேஷமாக இரண்டாவது பிடகத்திலடங்கிய நூல்களை, கிறிஸ்தவர்களின் சத்தியவேதத்தில் அடங்கிய புஸ்தகங்களுக்கு ஒப்பிடுவது சற்று பொருந்தும். பைபிளின் 'புது ஏற்பாடு' என்ற பகுதியில் கிறிஸ்து முனிவரின் வரலாறும் அவர் உபதேசங்களும் இருக்கின்றன. இவை யாவும் கிறிஸ்து முனிவர் காலஞ்சென்ற பிறகு அவருடைய சீஷர்கள் தம் ஞாபகத்திலிருந்து திரட்டியவையே. அதுபோலவே சாக்கிய முனிவருடைய உபதேச மொழிகளும் பிற்காலத்தில் திரட்டப்பட்டவையே. பௌத்தரின் மறைநூல்களைப் போலவே கிறிஸ்தவரின் மறைநூல்களும் ஒரே மதசித்தாந்தத்தை வற்புறுத்துவது. இரண்டு மதங்களும் ஒரு மகாபுருஷனை கடவுளாகக் கொள்கின்றது. ஆயினும், பௌத்த மறைநூல்களில் கௌதம சாக்கியமுனிவரைவிட அவர் போதித்த தர்மமே முனைத்திருக்கிறது; கிறிஸ்தவ மறைநூல்களிலோ கிறிஸ்துவே முனைத்திருக்கிறார். உதாரணமாக, புது ஏற்பாட்டில் இயேசு கிறிஸ்துவின் சரிதை நான்கு ஞானிகளால் உரைக்கப்படுகிறது. பிடகங்களில் ஓரிடத்திலும் சாக்கிய முனிவருடைய சரிதை தொடர்ச்சியாக உரைக்கப்படவில்லை. ஆனால் பல இடங்களில் அவருக்குப் பூர்ண ஞானோதயம் உண்டாவதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள பல செய்திகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து நாம் கௌதம புத்தருடைய ஜீவ சரித்திரத்தை உணர்ந்துகொள்ளலாமாயினும் புத்தருடைய வரலாற்றை உரைப்பதை விட அவருடைய தர்மோபதேசங்களை விளக்குவதே பிடகங்களின் உத்தேசம்.

தர்மத்தின் கொள்கைகளை விளக்கும் உரைகளுக்கு ஸுத்த அல்லது சூத்திரங்கள் என்று பெயர். இந்த சூத்திரங்களின் நடையைப்பற்றிப் பொதுவாக ஒரு அபிப்

பிராயம் கூறலாம். சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்தல் என்ற மேன்மை இவற்றின் நடையில் காணமுடியாது. இதற்கு எதிராக, ஒரே அடுக்கான வாசகங்களும் சொற்றொடர்களும் திரும்பத் திரும்ப வருவது இச்சூத்திரங்களுக்கு இயல்பாயிருக்கிறது. முன் 75-ம் பக்கத்தில் கூறியுள்ளபடி அசோக சாஸனங்களின் நடையும் ஏறக்குறைய இப்படியே இருக்கின்றது. சூத்திரங்கள் புத்தருடைய ஜீவகாலத்தில் தோன்றிய முதலுரைக்கு உண்மையான பிரதியாயிருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்டமையே இவ்வித நடைக்கு காரணமாதல் வேண்டும்.

அனேக சூத்திரங்கள் புத்தருக்கும் அவரைத் தரிசிக்க வந்தோருக்கும் ஏற்பட்ட வினவிடை ரூபமாக இருக்கின்றன. இப் பகுதியை ஐரோப்பாவில் பெயர்போன "ப்ளேட்டோ"வின் சம்பாஷணைகளுக்கு ஒப்பாகக் கூறலாம். தம்மைக் கேள்விகள் கேட்கவந்தோனுடைய வாக்கியங்களையே பெரும்பாலும் உபயோகித்து பதில் உரைப்பதும், எதிர்வினவுவதும் இயற்கையல்லவா? இப்பகுதிகளுக்கு சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்தல் என்ற சிரேஷ்ட குணம் அமையாதெனினும் இவற்றில் சொல்வன்மையும் அணியழகும் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றன. இயற்கையின் தோற்றங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உருவங்களும் உபமானங்களும், சமயோசிதமான மேற்கோள்களும், கதைகளும், வரிசையான நியாய வாதங்களும், கேட்போர் மனத்தைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் கவரக் கூடியனவாயிருக்கின்றன. ஒரே தர்மபோதனை சொற்ப மாறுதலுடன் த்ரிபிடகத்தின் வேறொரு பாகத்தில் வருதலும் உண்டு.

மூன்று பிடகங்களாவன :— 1 வினயபிடகம், 2 ஸூத்தபிடகம். 3 அபிதர்ம பிடகம்.

1. வினய பிடகம்

பௌத்த பிக்ஷுக்களுடைய ஒழுக்க முறையையும் நித்திய நியமங்களையும் உரைக்கும் கிரந்தங்களின் தொகுதியாம். இப்பிடகத்தில் அடங்கிய நூல்கள் பின்வருமாறு:—

வினயத்தல் அடங்கிய நூல்களின் பெயர்	விவரங்கள்
1. பாடிமோக்கம்	பிக்ஷுக்கள் அனுஸரிக்க வேண்டிய 227 விதிகள் கூறப்படுகின்றன.
ஸுத்த விபங்க	பாடிமோக்கம் என்ற ஸூத்திரத்தின் ஒரு பழைய வியாக்கியானம். இஃது இருவகைப்படும்.
A. பாராஜிக.	உரையின் முதற்பாகம். ஸங்கத்திலிருந்து விலக்குதலுக் குற்ற குற்றங்களைப் பற்றிக் கூறுவது.
B. பாசித்திய	இரண்டாம்பாகம் பிராயச்சித்த நோன்புகளால் தீர்க்கக்கூடிய குற்றங்களைப் பற்றிக் கூறுவது.
2. கந்தக	ஸங்கத்தில் பிரவேசித்தல், பிக்ஷுக்களின் ஊண், உடை முதலியவற்றைப்பற்றிக் கூறுவது.
A. மஹாவர்கம்	இதன் பெரும்பகுதி 20. அத்.
B. சுல்லவர்கம்	,, சிறுபகுதி 12. அத்.
3. பரிவாரபாத	அனுபந்தங்களும் சுருக்கமும், 25 அத்.

வினய பிடகத்தில் சாதாரணமாகத் தர்மபோதனைகள் இல்லாவிடினும் கௌதமர் போதிவிருக்ஷத்தின் அடியில் பலகாலம் வீற்றிருந்து தவஞ்செய்து, கடைசியில் பூர்ண ஞானத்தை அடைந்து, தமக்குக் கிடைத்த மிக அரிதான உண்மையை உலகத்துக்கு உரைத்து யாவரையும் ஈடேற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டு, காசியை நோக்கிச் சென்று, அங்கே முன்னொருகால் தமது சீடராயிருந்த ஐந்து துறவிகளைக் கண்டு, அவர்களுக்கு முதன்முதலாகத் தாம் கண்டெடுத்த தர்மத்தைப் போதித்த விவரங்கள் மஹாவர்கத்தில் கூறப்படுகின்றன.

புத்தர் உலகத்தாருக்கு முதலிற் செய்த பிரசங்கமும் இப் பாகத்தில் சேர்க்கப்பட் டிருக்கிறது. தர்ம சக்கரப் பிரவர்த்தன சூத்திரம் (மஹாவர்கம் 6-ம் அத்.) என்னும் நூலில் இந்த முதல் உபதேசம் செய்யப்பட்ட வரலாறும் அதன் கருத்தும் விவரிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. புத்தருடைய தர்மத்தை நன்கு உணர அவரது முதல் உபதேசமாகிய 'தர்ம சக்கரப் பிரவர்த்தன சூத்திரம்' மிகவும் ஏற்ற ஆதாரமாம். அசோகனும் இவ்விதமே கூறுகிறான் போலும். அவன் தனது பாப்ரு சாஸனத்தில் எல்லோரும் அவசியம் மனனம் செய்யவேண்டிய ஏழு சூத்திரங்களைக் குறிப்பிடுகிறான். அவற்றில் முதலாவதாகக் கூறப்படுவது 'வினய ஸமுத்கர்ஷம்' என்பது. இது தர்மசக்கரப் பிரவர்த்தன சூத்திரத்தின் மறுபெயரேயென்று சில வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர். இது, திரும்பவும் இரண்டு முறை ஸுத்தபிடகத்தில் வெவ்வேறு தொகுதிகளில் வருகின்றது.

2. ஸுத்த பிடகம்

ஸுத்த பிடகம் அல்லது சூத்திர பிடகம், தர்மத்தை விளக்குவதற்கான சம்பாஷணைகளும் வாதங்களும் பிரசங்கங்களும் அடங்கியதாகும். இதுவே பௌத்த மறைத் தொகுதியில் மிகவும் முக்கியமான பாகம். இதில் 'ஐந்து நிகாயங்கள்' என்ற பிரிவுகள் உண்டு. இவ்வைந்து நிகாயங்களாவன. :—

I.	தீர்க நிகாய ...	34 நீண்ட சூத்திரங்கள்.
II.	மஜ்ஜிம நிகாய ...	152 நடுத்தரமான சூத்திரங்கள்.
III.	ஸம்யுத்த நிகாய ...	55 "ஸம்யுத்தங்கள்" கொண்டது.
IV.	அங்குத்தர நிகாய ..	11 பிரிவுகளாகத் தொகுக்கப்பட்ட சூத்திரங்கள்.

V. குத்தக நிகாய ... பின்வரும் பதினைந்து நூல்களின் தொகுதி.

A. குத்தக பத ... இதில் பல கதைகளும் நீதி வாக்கியங்களும் கீதங்களும் உள்ளன.

B. தம்மபத ... விவரம் கீழே காண்க.

C. உதான ... புத்தருடைய சில சந்தோஷ வசனங்கள்.

D. இதிவுத்தக ... புத்தருடைய சில உரைகள்.

E. ஸுத்தநிபாத ... விவரம் கீழே காண்க.

F. விமானவஸ்து ... சுவர்க்க நிலையங்களைப்பற்றி.

G. ப்ரேதவஸ்து ... மரணத்துக்குப்பின் உள்ள நிலைகளைப்பற்றி.

H. தேரகாதா ... விவரம் கீழே காண்க.

I. தேரிகாதா ... ஷை

J. ஜாதக ... ஷை

K. நித்தேஸ ... சில சூத்திரங்களுக்கு ஸாரீபுத்திரனால் செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்கள்.

L. படிஸ்மபிதா மார்க ... விவேகம் அடையும் வழி.

M. அபதான ... புண்ணிய கதைகள்.

N. புத்தவம்ச ... பூர்வ புத்தர்களைப்பற்றிய கதைகள்.

O. சரிய பிடக ... முன் ஜன்மங்களில் புத்தருடைய அபூர்வச் செயல்கள்.

i. தீர்க நிகாயத்தில் அடங்கியவற்றுள் மிகக் கியாதி பெற்ற சூத்திரங்களைச் சுட்டிக் காட்டுவோம். புத்தருடைய அந்திய காலத்தைப்பற்றிய விவரங்களும் அவர் சீஷர்களுக்குச் செய்த சரமோபதேசமும் அடங்கியது மஹா பரிநிர்வாண சூத்திரம். இதுவே பௌத்த மறைத் தொகுதியில் மிகவும் தொன்மையுடையது எனலாம்.

பிரம்மம், ஆன்மா, ஈசுவரன் முதலிய கொள்கைகளை ஆராய்ச்சி செய்யும் பிரஹ்ம ஜால சூத்திரம்; இல்வாழ்பவரின் கடமைகளைக் கூறுவது ஸ்ருகால வாத சூத்திரம்; துறவறத்தின் பெருமையை விளக்குவன ஸமண்ண பல சூத்திரமும், பப்பஜ்ஜ சூத்திரமும்; நான்கு பாவனைகளைக் கூறும் தேவிஜ்ஜ சூத்திரம்.

ii. மஜ்ஜிம அல்லது மத்தியம நிகாயம் தீர்க நிகாயத்தில் உட்பட்ட சூத்திரங்களைவிடக் குறுகிய சூத்திரங்களின் தொகுதியாம். சில உரைகள் ஸுத்தாந்தம் என்றும் வாதம் என்றும் பெயருடையனவா யிருக்கின்றன. அசோகனுடைய உள்ளம் திடீரென மாறினதற்குக் காரணத்தை ரட்டபால சூத்திரம் என்பது விளக்குகிறது என்று சொல்லலாம். அயல் நாடுகளைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற அரசருக்குரிய பேராசை மற்றப் பேராசைகளைப் போலவே இழிவு என்று இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

iii. விஷயத்தின் ஒற்றுமைபற்றித் தொகுக்கப்பட்டது ஸம்யுக்த நிகாயம் என்பது. ஒரே விஷயத்தைப் பற்றிய பல உரைகளுக்கு அல்லது ஒரே ஒருவனுக்காகச் செய்யப்பட்ட பல உபதேசங்களுக்கு ஸம்யுக்தம் என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் இந்த நிகாயத்தில் ஐம்பத்தைந்து ஸம்யுத்தங்கள் உண்டு. உதாரணமாக, இந்த நிகாயத்தில் நான்காவது ஸம்யுத்தத்திற்கு மாரஸம்யுத்தம் என்று பெயர். அஃதாவது, மாரனைப் பற்றிக் கூறும் சூத்திரங்கள். இவ்விதமே ஐந்தாவது பிக்குணி ஸம்யுத்தம்; பிக்குணிகளை அஃதாவது பெண் துறவியரைப்பற்றிக் கூறுவது.

iv. அங்குத்தர நிகாயம் த்ரிபிடகத்துள் மிகவும் விரிந்த பாகம். இதில் 2308 சூத்திரங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இந்த நிகாயம் பதினொரு அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்

பட்டிருக்கின்றது. பௌத்தர்களுடைய தத்துவஞானத்தின்படி எல்லாப் பொருள்களும் விஷயங்களும் ஒவ்வொரு எண்களால் குறிக்கப்படும். புத்தர்கள் இரண்டுவகைப்படுவர். பிரத்தியேக புத்தர்கள், ஸம்யக் ஸம் புத்தர்கள். இதுபோலவே, மூன்றுவகைத் துறவிகள், நான்குவகை நன் முயற்சிகள், ஐந்துவகைப் பாவனைகள் (அல்லது தியானங்கள்) ஆறுவித ஸித்திகள், உண்மை ஞானத்தைத் தரும் ஏழுவிதக் கருவிகள், நிர்வாணத்தை அடைவதற்கான எட்டுவித படிகள், பாரமிதை எனப்படும் புத்தரது பத்து அரும் பெரும் குணங்கள் — இவ்வாறு பல சங்கதிகளும் எண்களைக்கொண்டு குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆதலால் சூத்திரங்களும் இம் முறைப்படி அங்குத்தர நிகாயத்தில் அடுக்கப்படுகின்றன. முதலாவது அத்தியாயத்தில் ஒருமைத் தன்மையுடைய விஷயங்களையும், இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் இரட்டைத் தன்மையுடையனவற்றையும், மூன்ருவது அத்தியாயத்தில் முத்தன்மையுடையனவற்றையும், இங்ஙனமே மற்ற அத்தியாயங்களில் அவ்வவ்வத்தியாயங்களின் எண்ணுல் குறிப்பிடப்படும் விஷயங்களையும் இம்மறைத் தொகுதியின் ஆசிரியர் கூறுகின்றுர்.

அசோகனுடைய பாப்ருசாஸனத்தில் வரும் அலியவஸானி (= ஆரியரின் ஸித்திகள்), அநாகதபயானி (= வரப்போவதைப்பற்றிய அச்சம்) என்ற இரண்டும் இந்த நிகாயத்தில் வரும் சூத்திரங்களேயாம்.

V. குத்தக நிகாயம் என்பது பதினைந்து பிரத்தியேகமான நூல்கள் அடங்கிய தொகுதி. இதில் அடங்கிய சில நூல்கள் மிகவும் புகழ்பெற்றவை ; சில மிகவும் பழமையானவை. சில மிக அழகிய இலக்கியங்களென மதிக்கத் தக்கவை. ஆயினும், ஸகல பௌத்தர்களும் ஒப்புக்கொள்ளா

தனவும் பிற்காலத்தில் தோன்றியனவுமாகிய நூல்களும் இத்தொகுதியில் இருக்கின்றன. இதில் அடங்கிய பதினைந்து நூல்களையும் ஒன்றுபோல விவரிக்கவேண்டியது அவசியமில்லை. முக்கியமானவற்றைக் கீழே குறிப்பிடுவோம்.

B. தம்மபத. இந்நூல் ஐரோப்பாவிலுள்ள பல பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலுள்ள 423 நீதிவாக்கியங்கள் திருவள்ளுவர் செய்த குறட்பாக்களைப்போலவும் பர்த்ருஹரியின் நீதிசுலோகங்களைப் போலவும் மிக இனிமையாகவும் அழகாகவும் திகழ்கின்றன.

E. ஸுத்த நிபாத. இதில் 71 சிறு சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. இதில் அடங்கிய சூத்திரங்கள் மிகப் புராதனமானவை யென்று அறிஞர்களால் கருதப்படுகிறது. அசோகனுடைய பாப்ரு சாஸனத்தில் சொல்லப்படும் "உபதிஷ்யன் கேள்விகள்" என்ற உரை இந்நூல், 54-வதாகிய சாரிபுத்திர சூத்திரம் என்று கருதப்படுகிறது. மோனேய ஸுத்திரமும் இந்நூலில் உள்ளதே. அது 12-வது உரை. ராஹுல சூத்திரம் என்ற பெயருடைய உரை ஒன்றும் இந்நூலில் காணப்படுகிறது (23-வது சூத்.). இது பாப்ரு சாஸனத்தில் குறிப்பிடப்படும் உபதேசமே என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்வதற்கில்லை. மஜ்ஜிம நிகாயத்திலும் ராஹுல வாதம் என்ற ஒரு சூத்திரம் இருக்கிறது.

H & I. தேரகாதை, தேரிகாதை. பாப்ரு சாஸனத்தில் முனிகாதா அல்லது முனிகளின் கீதங்கள் என்று கூறப்பட்ட உரை தேரகாதை என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. பௌத்த மதத்தின் அறிவு வளரவளர தேரகாதை, தேரிகாதை என்ற நூல்கள் அதிகமாகப் புகழ்பெறும். ஏனென்

ளூல், இந்நூல்களில் அடங்கிய பாடல்களில் எல்லோருடைய இதயத்தையும் உருக்கக் கூடிய மனோபாவங்கள் காணப்படுகின்றன. தேரகாதை என்பது தமது வாழ் நாட்களிலேயே விடுதலைப் பதவியை அடைந்த மஹான்களுடைய கீதங்களாம். தேரிகாதை என்பது முன்கூறிய உயர் நிலையை அடைந்த ஸ்திரீகளால் இசைக்கப்பட்ட பாடல்கள். இவ்விரு புஸ்தகங்களிலுள்ள கீதங்களில் துறவறத்தில் திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும், சாந்தமும், அமைதியும், சுற்றத்தாரிடம் அன்பும் அனுதாபமும், உயிர்ப் பிராணிகளிடம் ஈவும், இரக்கமும், இயற்கை வனப்பில் ஈடுபடும் பரிசுத்த மனமும் மிக மேன்மையாக விளங்குகின்றன.

J. ஜாதக. இக் கதைகளைப்பற்றி அவதாரிகையில் 62-ம் பக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளோம். புத்தர் போதி விருக்ஷத்தின் அடியில் பூர்ண ஞானத்தை அடைந்ததும் அவருக்குப் பூர்வ ஜன்மங்களில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் யாவும் அகக்கண்ணில் விளங்கினவாம். அவருடைய தர்மோபதேசங்களில் அவர் தம்மையே திருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவது வழக்கம். தாம் முன்னொரு காலம் புலியாயிருந்ததாகவும், யானையா யிருந்ததாகவும், ஓர் ஏழை விறகுவெட்டியா யிருந்ததாகவும் கூறி, ஓர் ரசமான கதையைச் சொல்லி அவர் தாம் வற்புறுத்த எண்ணங்கொண்ட நீதியை விளக்குவார். இம் முறை அவருடைய தர்மபோதனைக்கு ஏற்றதாயிருந்தது. பிற்காலங்களில் புத்தர் தமது பூர்வ ஜன்ம நிகழ்ச்சிகள் என்று கூறிய கதைகள் திரட்டப்பட்டன. ஜாதக என்ற நூல் இக்கதைகளே. இங்கு 449 ஜாதகக்கதைகள் அடங்கி யிருக்கின்றன. "சிங்கத்தின் தோலைப் போர்த்துத் திரிந்த கழுதை" போன்ற கதைகள் பல ஜாதகங்களில் உண்டு. இக் கதைகளின்

உரையில் பல வித்தியாசங்களையும் நாம் காணலாம்.

குத்தக நிகாயத்தில் அடங்கிய மற்ற நூல்களைப்பற்றி அந்நூல்களின் பெயருக்கு எதிராகவே சிறு குறிப்புகள் எழுதப்பட் டிருப்பதைக் கண்டுகொள்ளவும்.

3. அபிதர்மபிடகம்

ஸுத்தபிடகத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படும் தர்மங்களும் தத்துவங்களும் இன்னும் விரிவாக இங்குக் கூறப்படுகின்றனவேயன்றி புது விஷயங்கள் கிடையா. பெரும்பாலும் இப் பிடகத்தில் அடங்கிய நூல்கள் பிற்காலங்களில் எழுதப்பட்டனவும் ஒரு சாராரின் தத்துவ ஞானத்தை மாத்திரம் விளக்குவனவுமான கிரந்தங்களாம். இவற்றை இங்கு விவரித்துக் கூறுவது அவ்வளவு அவசியமாகத் தோன்றவில்லை.

1. தர்மஸங்கானி - ஜீவிதத்தின் நிலைமைகளைப்பற்றி.
2. விபங்க - சம்பாஷணைகள் „
3. கதாவஸ்துப் பிரகரண - 1000 தவறான கொள்கைகளுக்கு மறுப்புரை.
4. புத்கல ப்ரக்ஞத்தி - ஆன்மாவைப் பற்றிய அறிவு.
5. தாது கதா - மானிட குணங்களின் விவரம்.
6. யமக - பத்து இரட்டைகள்.
7. ப்ரஸ்தானப் பிரகரண - காரிய காரணங்களின் விளக்கம்.

கதாவஸ்து என்ற நூல் இயற்றப்பட்ட அவசரத்தைப்பற்றி முன்னே 37-ம் பக்கத்தில் கூறியுள்ளோம். வினய பிடகத்தில் அடங்கிய மூன்று கிரந்தங்களும் ஸுத்த பிடகத்தில் அடங்கிய முதல் நான்கு நிகாயங்

களும், குத்தக நிகாயத்தில் அடங்கிய பதினைந்து நூல் களும், அபிதர்ம பிடகத்தில் அடங்கிய ஏழு நூல்களும் சேர்ந்து இருபத்தொன்பது கிரந்தங்களாகின்றன. இவற்றைத் தென்பௌத்தர்களுடைய திருமறை என்று கூறுதல் தகும். வடக்கிலுள்ள பௌத்தர்களிடத்தில் இந் நூல்கள் யாவும் கிடையா. இங்குக் காணப்படாத வேறு பல நூல் களும் அவர்களிடம் இருக்கின்றன. இவை பல வெகு மேன்மையானவை யென்றாலும் அசோகனுக்குப் பிற் காலத்தில் உண்டானவை. இலங்கை, பர்மா முதலிய தென் பௌத்த நாடுகளிலும் பிடகங்களில் அடங்கிய நூல்களுக்கு உரையாகவும் வியாக்கியானமாகவும் சங்கிரக மாகவும் மற்றும் பல நூல்கள் பாலிபாஷையில் ஏற்பட் டன. மொத்தமாக பௌத்தமத நூல்கள் எவ்வளவு என்பதைக் கூறுதலும் எளிதல்ல.

அசோகனுடைய சகோதரனை மஹேந்திரனும் சகோதரி சங்கமித்திரையும் சேர்ந்து போதி விருக்ஷத்தின் கிளையை சிங்களத்திற் கொண்டுபோய் நாட்டியதை விட முக்கியமான செய்தி உலகசரித்திரத்தில் இல்லை. இதுவே, தற்காலத்தோருக்கும் எதிர்காலத்தோருக்கும் உபயோகப்படுமாறு முற்காலத்திய பௌத்த சமய நூல் கள் ஏடுகளிற் பதிந்து காப்பாற்றப்பட்டதற்கு ஏதுவா யிற்று. பலகாரணங்களால் இந்துஸ்தானத்தின் போதி விருக்ஷம் செழித்து வளரவில்லை. உபநிஷத்துகள் என்ற உயர் மரங்களின் அடர்ந்த நிழலானது அவற்றின் அடி யில் தோன்றிய போதிமரத்தைச் செழித்து வளரவிட வில்லைபோலும். தென்தீவில் நாட்டப்பெற்ற விருக்ஷமோ, தழைத்து ஓங்கி வளர்ந்து தனது தாயாகிய இந்துஸ்தா னத்துப் போதி விருக்ஷம் க்ஷீணதசை அடைந்த காலத் தில் அவளுக்குப் பக்கபலமா யிருந்து, இன்னும் பல

விதத்தில் உதவி, தற்காலத்தில் தனது கன்றை உலகத்தில எல்லோருக்கும் நிழல்கொடுத்து உதவத்தக்க விருக்ஷமாக வளரச்செய்திருக்கிறது. ஏனென்றால், இன்னும் ஐரோப்பாவிலுள்ள பல தத்துவஞானிகள் க்ஷணிகவாதம் முதலிய பழைய பௌத்தக் கொள்கைகளைப் புதிய விதத்தில் உரைத்து வருகின்றார்கள். பண்டைத் தமிழர் பலரும் பௌத்தசமயமானது மேன்மையான சத்தியமென்றும், எல்லோருக்கும் பொதுவென்றும் நம்பினவராவர் என்பதும் நாம் உணரத்தக்கது. அது கீழ்வரும் மேற்கோள்களால் விளங்கும்.

"ஆதி முதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன்
மாதுயர் எவ்வம் மக்களை நீக்கி,
'விலங்கும் தம்முள் வெரூஉம்பகை நீக்கி
உடங்கு உயிர் வாழ்க' என்று உள்ளம் கசிந்துக,
தொன்றுகாலத்து நின்று அறம் உரைத்த
குன்றம்; மருங்கில் குற்றங் கெடுக்கும்
பாதபங்கயம்."

மணிமேகலை. 10-61-66.

திருமேவு பதுமஞ்சேர் திசைமுகனே முதலாக
உருமேவி அவதரித்த உயிரனைத்தும் உயக்கொள்வான்,
இவ்வுலகும் கீழுலகும் இசை உலகும் இருள் நீங்க,
எவ்வுலகும் தொழுதேத்த, எழுந்த செழும் சுடரென்ன
இலங்குகதிர் ஓரிரண்டும் விலங்கிவலம் கொண்டுலவ,
வலங்குசினைப் போதியின்கீழ் அறம் அமர்ந்த பெரியோய் நீ.

வீரசோழியம் (மணிமேகலை, பக்கம், 306ல் வரும் மேற்கோள்.)

III

இதர பாஷைகளில் அசோக சாஸனங்களின் பதிப்புகள்.

ராய்பஹாதூர் கௌரீசங்கர் ஓஜா; ச்யாம் ஸுந்தர் தாஸ்.	அசோக கி தர்மலிபியன். மூலமும் ஹிந்திபாஷை மொழிபெயர்ப்புமுடைய பதிப்பு. ஸம்வத் 1980. விலை ரூ. 3.
பண்டித ராமாவதார் சர்மா.	அசோக பிரசஸ்தய. மூலமும் இங்கிலீஷ் சம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்புகளும் கூடியது. மொரத்பூர், பாட்னா, 1915.
சாருசந்திர பாஸு; லளித மோஹன்கர்.	அசோக அனுசாஸன். மூலமும் பெங்காளி மொழி பெயர்ப்பும்.
D. R. பந்தர்க்கர்; ஸுரேந்திரநாத் மஜும்தார் சாஸ்திரி.	Inscriptions of Asoka ஆங்கில எழுத்தில். மூலம் மட்டும் எல்லாப் பாடங்களுடனும் கல்கத்தா யூனிவெர்ஸிட்டியால் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டது. 1920 விலை ரூ. 4.
டாக்டர் வின்ஸென்ட் விஸ்மித்.	Asoka Clarendon Press, Oxford. 3rd edition, 1920. எல்லா சாஸனங்களுடையவும் இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்பு உண்டு. மிகுதியாக வழங்குவது.
பூலர் (G. Buhler)	Asoka Inschriften. ஜெர்மன் பாஷையில் Strassburg 1909. சாஸனங்களின் இலக்கணத்தை விளக்குவது.

E. ஸெனர்ட்.	Les Insciiptions de Piadasi. Paris 1888. (ப்ரெஞ்சு பாஷையில்) இந்தியன் ஆன்டிக்குவரி XIX, XX, XXII வால்யும்களில் இவ்வரிய புத்தகம் இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.
பூலர் முதலானோர்.	எப்பிக்ராபியா இந்திக்கா I, II, III, V, VIII வால்யும்களில் அசோக சாஸனங்களின் பல பாடங்களும் இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு உள்ளன.
ஏ. கன்னிங்ஹாம்.	The Inscriptions of Asoka. Vol. I of Corpus Inscriptionum Indicaram. Calcutta; Government of India Publication. 1877. இதுவே அசோக சாஸனங்களின் முதற் பிரசுரம். பல சாஸனங்களின் கல்வெட்டுப் பிரதிகள் உள்ளன.

Printed at the "Caxton Press," Madras. — 1925. (A)

அட்டவணை

வள்ளல்களின் வரலாறு

சென்னைத் தொண்டமண்டலம் துளுவ வேளாளர்
உயர்தர பாடசாலைத் தமிழாசிரியர்
எஸ். எஸ். அருணகிரிநாத முதலியார் அவர்கள்
எழுதியது

ரா. லோகநாதம் பிள்ளை
305, வால்டாக்ஸ் ரோட்டு
சென்னை

 1926 [விலை அணா 10

அட்டவணை

முன்னுரை

வரையாது கொடுத்து வறுமையுற்ற வள்ளல்கள் பலர் நிறைந்தது நம் இந்திய நாடு. நமது புராண இதிகாசங்களிலும், கன்ன பரம்பரையிலும், சரித்திரத்திலும் கொடைமடமிகுந்த வள்ளல்களின் வரலாறுகள் மல்கிக் கிடக்கின்றன. அவர்களில், ஆரியருள் இருவரும் (அரிச்சந்திரனும் கன்னனும்) தமிழருள் இருவரும் (பாரியும் குமணனும்) மிக்க கியாதிபெற்றவர்களாவர். இந்நால்வரின் வரலாற்றினை எனது நண்பர் திருவாளர் ரா. உலோகநாதம் பிள்ளையவர்கள் திருவாளர் எஸ். எஸ். அருணகிரிநாத முதலியார் அவர்களைக் கொண்டு இச் சிறு நாலில் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். வாய்மையும் வள்ளன்மையும் குன்றிய இந் நாட்களில் இத்தகைய நூல்களே அவசியமாகும். இக் குறையை நிரப்ப வெளிவந்துள்ள இவ் வள்ளல்களின் வரலாற்றைக் காண எனக்கு உள்ளங் கொள்ளா உவகை உண்டாகின்றது.

இதன் ஆசிரியரின் புகழ் இப்போது தமிழ் நாட்டில் பரவியிருக்கும் நிலைமையில் அவரைப் பற்றிச் சொல்லுதல் மிகையாகும். மாணவர்க்கும் மற்றையோர்க்கும் உதவுமாறு எழுதிய இந் நூல் இனிய நடையில் தெள்ளிய சொற்களோடு துலங்குகின்றது. திருவாளர் ரா. உலோகநாதம் பிள்ளையவர்கள் வெளியிட்டுள்ள கதாவாசகங்களுள் இவ் வள்ளல்களின் வரலாறு தலை சிறந்து விளங்குமென்பது எனது நம்பிக்கை.

சென்னை,
27—9—26. } ம. சண்முகசுந்தரம், எம். ஏ., எல். டி.

வள்ளல்களின் வரலாறு

1. அரிச்சந்திரன்

1. திருமணம்

பாரதகண்டமென்று கூறப்படும் நந்தம் இந்திய தேயத்தில் தொன்று தொட்டுக் கோசலநாடெனப் பெயர் வாய்ந்த ஒரு நாடு வடஇந்தியாவில் சிறப்புற்றிருந்தது. அந் நாடு வளம் மிகவோங்கியதாய், சரயுநதி கால்களின் ஓடப் பெற்றுச் செழிப்புற்றிருந்தது. ஆங்குப் பூந்தாது நிறைந்த நறுமலர்ச் சோலைகளும், தீங்கனி வாய்ந்த மாத் தோப்புக்களும், நிறைந்திருந்தன. அன்றியும் புண்ய தீர்த்தத் தடாகங்களும் வழிபடுவோர்க்கு வீட்டினை யளிக்கவல்ல புனித ஸ்தலங்களும் அந் நாட்டில் மிகுந்திருந்தன. கால மழை செவ்வனே பெய்ததால், தானிய வகைகள் ஒன்றுக்கு ஆயிரமாக விளைந்து வறுமை நோயை அறவே அகற்றின. ஆதலின், அந் நாட்டிலுள்ளோர் பசிப் பிணி அறியாது இல்லறத்தை நல்லறமாகக் கைக்கொண்டு நல்லன வியந்து, அல்லன கடிந்து செல்வச் சிறப்புடன் இனிது வாழ்ந்தனர்.

இத்தகைய நாட்டின் நடுநாயகமாகவும், தலை நகரமாகவும் விளங்கியது அயோத்தி என்னும் அணிநகரமேயாம். அஃது ஆழ்ந்த அகழியும் உயரிய மதிலும் சூழப் பெற்றது; பகைவரை நாசப்படுத்தவல்ல பல அரண்களையும் உடை

யது. அங்கு வான மண்டலத்தையளாவும் கோபுரங்களும், தேவாலய சிகரங்களும் எண்ணிறந்து பொலிந்தன ; அரண்மனைகள் இந்திரபவனம் போல் எழில் வாய்ந்து விளங்கின. அங்கு நால்வகைச் சேனைகளின் ஆர்ப்பு அடங்காது ; ஏற்றவர்க்கு இல்லையென்னும் சொல் உணராச் சீரிய குடிகளே வாழ்ந்தனர்.

இத்தகைய நகர்க்கிறைவன் சூரிய வம்சத்துதித்த திரிச்சங்கு சக்கரவர்த்தியின் புதல்வனும், நம்முடைய கதாநாயகனுமான **அரிச்சந்திரன்** என்பவனே. இவன் பகைவர் அஞ்சும் தோள்வன்மை பெற்றவன். அடுத்தவரைக்காக்கும் அருள்சேர் மனத்தினன். இலக்குமி கேள்வனைப் போன்ற எழில் வாய்ந்தவன். மன்னுயிரெல்லாந் தன்னுயிரெனப் புரக்கும் கடப்பாடுடையோன். எவர்வரினும் இன்மொழி புகன்று ஏற்றதைச் சலிப்பின்றி ஈயவல்ல மேம்பாடுடையோன். ஆதலால், பழுமரத்தை நாடிய பறவைகள் போலப் பலரும் அவனவைக்கேகித் தத்தம் வேண்டுகோள் நிறைவேற்றப்பட்டு மனமகிழ்வர்.

பராந்தகீர்த்தி வாய்ந்த மன்னர் !மன்னனாகிய அரிச்சந்திரன் பல சிற்றரசர்கள் வணங்கி நிற்ப, மந்திரி பிரதானிகள் வீற்றிருப்ப, செவ்வனே செங்கோல் நடாத்தி வந்தான்.

ஒருநாள் சில தவச்சிரேஷ்டர்கள் அரிச்சந்திரனுடைய அவைக்களத்தை நண்ணினர். அரிச்சந்திரன் இருக்கை விட்டெழுந்து அவர்களை வணங்கினான். அம் முதியோர்களும் அவனை ஆசீர்வதித்துத் தத்தம் ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். பிறகு அரிச்சந்திரன் அவர்கள் வாய் மொழியால் அயல் நாட்டில் உள்ள விநோதங்களை அறிந்து மகிழ்ந்தான். கடைசியாக முனிவர்கள் மூலமாகக் கன்னமாபுரத்தை அரசாண்டு வந்த சந்திரதயன் என்பவனுடைய அருந்தவப்

புதல்வி சந்திரமதி யென்பாள் பலரும் வியக்கும் வனப்பு வாய்ந்தவளென்றும், விவாகம் ஆகாதவளென்றும் அவன் உணர்ந்தான்.

அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியினுடைய எழிலைப்பற்றியும், குணாதிசயங்களைப் பற்றியும் ஆராய்ந்தறிந்து அவளையே தான் வதுவைசெய்து கொள்ளவேண்டுமென்று அவாக் கொண்டான். ஆதலின், அவன் தன் விருப்பத்தை அத் தவச்சிரேஷ்டர்களிடம் புகன்றான். அவர்களும் அவனுடைய விருப்பப்படி, கன்னமாபுரத்தை யடைந்து சந்திரதய னுடைய சபையை நண்ணி, அவனுடைய புதல்வியை மணம் பேசச் சம்மதித்தனர்.

உடனே அம் முனிவர்கள் அரிச்சந்திரனிடம் விடை பெற்று அயோத்தியை நீத்து, கன்னமாபுரத்தையடைந்து, சந்திரதயனுடைய அவைக்களத்தைச் சார்ந்தனர்.

சந்திரதயன் அவர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்றுத் தக்கபடி உபசரித்து அவர்கள் நாடி வந்ததைப்பற்றி வினவினான். உடனே அவர்கள் மன்னர் மன்னனாகிய அரிச்சந்திரனைப் பற்றிக் கூறி, அவனுக்கு இணையானவள் சந்திரமதியே யென்றுங் கூறினர். கீர்த்தி வாய்ந்த அரிச்சந்திரனுடைய பெருமையை உணர்ந்த சந்திரதயன் உவகை மேற்கொண்டான். மேலும் தன் மகள், அரிச்சந்திரனைக் கணவனாக அடைவாளாயின் அவளும், தானும் இயற்றிய நல்வினைப்பயன் பலித்ததென்று அவன் கருதினான். அதனால், அரிச்சந்திரனைத் தன்னுடைய மருமகனாக்கிக்கொள்ள அவன் சம்மதித்துத் தன்னுடைய எண்ணத்தை அம் முனிவர்களிடம் கூறினான்.

சந்திரதயனுடைய அவைக்களத்தில் நடந்தேறிய விஷயங்களை அறிந்த தாதி யொருத்தி ஓடிச்சென்று சந்திர

மதியிடம் அரிச்சந்திரனைப்பற்றி விவரமாகக்கூறினாள். ஊழ் வலியால் அவளும் அரிச்சந்திரனுக்கே மாலையிட விருப்பங் கொண்டாள்.

பின்னர், சந்திரதயன் தன் அருந்தவப்புதல்வி சந்திரமதிக்குச் சுயவரம் என்று எல்லா அரசர்களுக்கும் ஓலை போக்கினான். சந்திரமதிக்குச் சுயம்வரமென்றுணர்ந்த அரசர்களெல்லோரும், அவளை மணந்துகொள்ளவேண்டுமென்று பேரவாக்கொண்டு தத்தம் நால்வகைச் சேனைகளுடன் நாடு நகரங்களைக் கடந்து கன்னமாபுரத்தை யடைந்தனர்.

கன்னமாபுரத்தி லிருந்துமீண்ட முனிவர்கள் மூலமாக சந்திரதயனுடைய கருத்தை உணர்ந்த அரிச்சந்திரன் பேருவகை யெய்தினான். உடனே தன்னுடைய பரிவாரங்கள் புடைசூழப் பொற்றேர்மீது ஆரோகணித்துக் கன்னமாபுரத்தை யடைந்தான் அரிச்சந்திரன்.

சுயம்வர நாளும் வந்தது. கன்னமாபுரி முழுவதும், விசித்திர அலங்காரங்கள் பொலிவுற்று விளங்கின. வாயில்கடோறும் மகரதோரணங்களும், பொற்கலசங்களும் ஏனைய மங்கலப் பொருள்களும் பொலிந்தன. மங்கல கீதம் எங்கும் ஒலித்தது. அன்னிய அரசர்களின் முரசொலியும், சேனைகளின் ஆர்ப்பும் கடலோசையை வென்றன. காலில் வீரக்கழலும், மார்பில் இரத்தினாரமும், தோளில் வாகு வலயமும் சிரசில் கிரீடமும் தரித்து அரசர்களெல்லோரும் சுயம்வர மண்டபத்தில் குழுமியிருந்தனர். குறித்தகாலம் நெருங்கியதும், சந்திரமதி, தாதியர்கள் புடைசூழ, விண்மீன் நடுவிற் செல்லும் தண்மதிபோல, நறு மலர் கரத்தேந்திச் சுயம்வர மண்டபத்தை யடைந்தாள். ஒவ்வொரு அரசனுடைய விருத்தாந்தத்தையும் தாதியர் கூறக் கேட்டுச் சந்திரமதி அன்னமென நடந்து சென்றாள். கடைசியாக அவள் அரிச்

சந்திரனை நெருங்கி, முன்னரே மனத்தோற்றத் தெழுந்த அவனைக் கண்ணுறக் கண்டு, அவனுடைய கழுத்தில் மலர் மாலையைச் சூட்டினாள். அவளுடைய செய்கையைக் கண்ட ஏனைய அரசர்கள் அருமணி யிழந்த நாகம்போன்று புழுங் கிய மனத்தராயினர். தான் விழைந்தவாறே முடிந்த மைக்கு அரிச்சந்திரன் பெருமகிழ் வெய்தினான். சந்திரதய னும் அளவிறந்த உவகை பூப்ப, அரிச்சந்திரனை அன்புடன் ஆசீர்வதித்தான். அன்றே மறையவர் வேதமோத, மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க, ஆன்றோர் ஆசிகூற, அழற் கடவுள் சான்றாக, அரிச்சந்திரன், சந்திரமதியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான்.

சின்னாட் கழிந்தபின்னர், அரிச்சந்திரன் தன் மனைவி யுடன் தன்னுடைய நால்வகைச் சேனைகள் சூழ, பொற் றேர்மீதிலமர்ந்து, அயோத்தியை நண்ணி செவ்வனே செங் கோல் செலுத்தி வந்தான்.

பிறகு, திருவினும் மிக்க உருநலம் வாய்ந்த சந்திரமதி கண்டோர் காமுறும் வனப்புவாய்ந்த ஓர் ஆண்மகவை ஈன் றெடுத்தாள். புத்திரப்பேறுண்டான பெருமகிழ்வால் அரிச் சந்திரன் அநேக தானதருமங்கள் இயற்றி ஏற்றவர்களுக்குப் பொன்னும், மணியும், ஆடையும் அளவின்றி அளித்தான். பெருமகிழ்ச்சியே அரசன் அவைக்களத்தில்! பேருவகையே அயோத்திமா நகரில்!!

2. வசிஷ்டரின் சபதம்

சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் பொற்கலசங்கள் பொருந் திய நீண்ட பல கோபுரங்களும், நவமணிகள் இழைக் கப் பெற்ற அழகிய மண்டபங்களும் அமராவதி நகரில் செறிந்து கிடந்தன. முனிவர்களின் வேத சாலைகளும்,

யோக சாலைகளும், தேவமாதர்கள் பயிலும் நடனசாலைகளும் கணக்கற்றிருந்தன. அந் நகரில் வதிந்த தேவர்கள் துன்பம் என்பதை உணராதவராய்த் தத்தம் இன்னுயிரனைய மனைவி மார்களுடனும், குறைவற்றச் செல்வச் சிறப்புடனும் காலங் கழித்து வந்தனர். ஆதலின், தேவலோகத்தில் அமரர்க் கிறைவன் நகரில் வசித்திருந்தவர்களும், பூலோகத்தில் அயோத்தியில் வசித்திருந்த மக்களும் ஒன்றுபட் டிருந்தன ரென்று கூறுவது மிகையாகாது.

பன்மணிகள் பதித்த வெள்ளைப் பளிங்கினலாய சபா மண்டபத்தில், பொற்சிங்காதனத்தில், அமர்ந்து அமரர்க் கிறைவன் அரசு செலுத்தி வந்தான். இல்க்குமி போன்ற வனப்புவாய்ந்த **இந்திராணி** அருகில் இருந்து அழகு செய்ய, இருமருங்கிலும் தேவமாதர்கள் வெண்கவரி யிரட்ட, கின்ன ரர்முதலிய தேவர்கள் வாச்சியமுழக்க வீற்றிருந்த தேவேந் திரனை, அட்டதிக்குப் பாலகர்களும், ஏனைய முனிசிரேஷ் டர்களும் வந்து கண்டனர். அமராபதிக் கிறைவன் தன் னைக் கண்ட வெல்லோர்க்கும் அழகிய ஆசனங்கள் அளிக்க அவர்களும் அவைகளில் அமர்ந்தனர்.

பிறகு **தேவேந்திரன்** அவர்களெல்லோரையும் நோக்கி, 'தவச்சிரேஷ்டர்களே! நான் உங்களை ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து வினவ விரும்புகின்றேன். அதாவது, கடல் சூழ்ந்த பூலோகத்தில் அரசு புரியும் மன்னர்களில் எவன், சகல சாஸ் திர விற்பன்னனாய் அறநெறியைக் கடைப்பிடித்து, வாய் மையைக் கனவிலும் புரக்கும் கடைப்பாடுடையோன்?' என்று கேட்டான்.

உடனே சகல வேதங்களையும் கசடறக் கற்றறிந்த தவசிகாமணியாகிய **வசிஷ்டர்**, தேவர்கோனை நோக்கி, 'அமரர்க் கிறைவனே! மண்ணுலகத்தில் கோசல நாட் டின் அணிநகராகிய அயோத்தி யென்னும் திருப்பதியைப்

பரிபாலித்து வரும் அரிச்சந்திரனே மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போல ஓம்பும் தன்மையுடையவன். பகைவரை அடக்க வல்ல ஆற்றலுடையவன். அறநெறியைக் கடைப்பிடித் தொழுகும் சீரிய குணமுடையவன். வாய்மை நிறைந் தவன். எவர் வரினும் சலிப்பின்றி எதையும் கொடுக்கவல்ல வள்ளல்' என்று பதிலுரைத்தார்.

அவ்வாறு அரிச்சந்திரனைப் புகழ்ந்து கூறிய வசிஷ்டர் மொழியைக் கேட்டுக் காதி மைந்தராகிய விசுவாமித்திரர், கோபங் கொண்டார். முற்காலத்தில் வசிஷ்டரால் தாம் ஒரு சமயம் தோல்வி யடையப்பட்ட எண்ணம் அப்பொழுது அவர் மனத்தில் தோன்ற அவர், வசிஷ்டருடைய வாய் மொழியைப் பொய்ப்படுத்த உறுதிகொண்டார்.

அதனால், அவர் வசிஷ்டரை நோக்கி, 'வசிஷ்டரே! அந்த அரிச்சந்திரனே கொடியன்; மகா பாதகன். பொய் மையைப் புகலும் பெரியவன். வஞ்சகம் நிறைந்தவன். இத் தகைய குணக்கேடுடைய ஒருவனை நீர் இச் சபையின்கண் இவ்வளவு புகழ்ந்துரைத்தீர்! இதனால் உமக்கு என்ன பிரயோசனம் உண்டாகக் கூடும்?' என்று கேட்டார்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட வசிஷ்டர், ஆச்சரிய மும் கோபமும் அதிகரிக்க, விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து, 'நீர் சொல்லுவது அடாது. சகல நற்குணங்களும் ஒருங்கு திரண்டு ஒருருவாய்ப் போந்த அவ்வரிச்சந்திரனை இவ்வாறு இச் சபையில் நீர் இழித்துக் கூறுவது கொடுமையினுங் கொடுமை. உம்முடைய தவமகிமையின் செருக்கால் இவ் வாறு கூறுவது உமக்கே கேட்டை விளைவிக்கும்' என்று கூறினார்.

உடனே விசுவாமித்திரரும் கோபத்துடன் மறுமொழி கூறப்புகும்போது தேவேந்திரன், சட்டெனத் தன் இருக்கை

விட்டெழுந்து அவ்விருவர்களையும் நோக்கி, 'மாதவத்தீர்! சகல சாஸ்திரங்களையும், அறநெறிகளையும் கற்றுணர்ந்த தாங்கள் இருவரும் இவ்வாறு ஒருவர்மீதொருவர் சீற்றங்கொண்டு கடுமொழி கூறுவது தகாது. தாங்களே இவ்வாறு ஏனையவர்களைப்போலச் சண்டையிடுவது அடாது. நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் கூறியவற்றி னுண்மையைப் பரிசோதிப்போம். அப்போது யார் தோல்வி யடைகிறார்களோ அவர் வெற்றி பெற்றோர்க்கு ஏதேனும் செய்தல் அவசியம். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டுத் தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட வசிஷ்டர், 'நான் அரிச்சந்திரனைப் பற்றிக் கூறியவைகளில் ஒன்றுவது தவறென விசுவாமித்திரர் நிரூபித்தால், அக்கணமே நான் என்னுடைய தவமகிமையை யெல்லா மிழந்து, தேவலோகத்தை நீத்துத் தாழ்ந்தவர்களோடு வசிப்பேன். இது நிச்சயம்' என்று சபதங் கூறினார்.

அவருடைய உரையைக் கேட்ட நாரத முனிவர் விசுவாமித்திரரை நோக்கி, 'விசுவாமித்திரரே! வசிஷ்ட முனிவர் செய்த சபதம் சாதாரணமானதன்று. அரிச்சந்திரனுடைய குணங்களைத் தீர உணர்ந்து அவன் நீதி நெறி பிறழான் என்ற நம்பிக்கையினாலேயே அவ்வாறு கூறினார். ஆதலின், இனியும் நீர் அவருடைய மொழிகளை மறுக்க உத்தேசிக்கிறீரா?' என்று கேட்டார்.

கௌசிகமுனிவர் நாரதர் முதலியோரைப் பார்த்துத் தம்முடைய வாய்மொழியே உண்மையெனத் தாம் நிரூபிப்பதாகவும், அப்படிச் செய்யத் தவறினால் தம்முடைய தவத்தில் பாதியை வசிஷ்டருக்குக் கொடுத்து விடுவதாகவும் சபதம் செய்தார்.

அங்கு நடந்தேறிய விஷயங்களைத் தாம் தம் இயற்கைக் குணப்படி அரிச்சந்திரனிடத்தில் தெரிவிக்கவில்லையென நாரதர் வாக்குறுதி கொடுத்தார். கௌசிக முனிவரும் தம்முடைய சபதத்தை நிறைவேற்றுவதன் நிமித்தம் தேவேந்திரனிடம் விடைபெற்று மகாமேருச் சாரலருகிலிருந்த பூஞ்சோலையை யடைந்து தம்முடைய பன்னக சாலைக்குள் புகுந்தார்.

அவர் வருகையை யறிந்த அநேக முனிவர்கள் அவரைக் காணும்பொருட்டு அப் பன்னகசாலைக்குள் வந்து குழுமினர்.

குழுமிய அம் முனிவர்கள் கௌசிகமுனிவரை நோக்கி, 'ஐயன்மீர்! தேவலோகத்தில் அமரர்கோனது சபையில் புதிய விஷயங்கள் ஏதேனும் நிகழ்ந்தனவோ' என வினவினார்கள்.

அவர்களுடைய கேள்விக்குப்பதிலாகத் தேவலோகத்தில் நிகழ்ந்த அவ் வாக்குவாதத்தைப்பற்றி ஒன்றுங் கூறாது தம்முடைய எண்ணத்தைமட்டும் பூர்த்தி செய்துகொள்ள நிச்சயித்துக் கோசிக முனிவர் அவர்களை நோக்கி, 'தவச்சிரேஷ்டர்காள்! துறவறம் பூண்டு ஒழுகும் நம்மவர்க்குப் பிரதானமான யாகாதி கிருத்தியங்களை முன்னிட்டே நான் இங்கு வந்தேன். தேவலோகத்தில் ஒருவித விநோத விஷயமும் நிகழவில்லை. ஆனால், முக்கியமான ஒரு யாகத்தை நிறைவேற்ற நான் விரும்புகின்றேன். அதற்கு உங்களுடைய உதவியையும் நாடுகிறேன்' என்று கூறினார்.

அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாதவத்தோர் தங்களாலியன்ற உதவியைக் கௌசிகருக்குச் செய்யச் சித்தமா யிருப்பதாக அவரிடம் கூறினர்.

உடனே கௌசிகர் அவர்களை நோக்கி, 'மாதவத்தீர்! நான் கூறிய யாகத்தைச் செய்து முடிப்பதற்குத் திரளான

திரவியம் வேண்டும். அவ்வளவு திரவியத்தை அயோத்தி நகராளும் மன்னர் மன்னனிட மிருந்து நாம் அடைதல் வேண்டும். அதனல் நீங்கள் சென்று அரிச்சந்திரனிடம் என்னுடைய கோரிக்கையை விளம்பி அவனுடைய கருத்தைத் தெரிந்து வாருங்கள்' என்று கூறினர்.

முனிவர்களும் கௌசிகருடைய விருப்பத்தின்படி நடக்க இசைந்து அவரிடம் விடைபெற்றுப் பல வனங்களையுங் கடந்து அயோத்தியை யடைந்து அரிச்சந்திரனுடைய அவைக்களத்தை நண்ணினர். தூய்மை நிறைந்த அரிச்சந்திரன் அவர்களை வரவேற்றுத் தக்க ஆசனங்களிலிருத்தி அவர்கள் நாடி வந்தவற்றை வினவினன்.

அம் முதியோர்கள் அவனை நோக்கி, 'மன்னர் மன்ன! நாங்கள் கௌசிக முனிவரால் அனுப்பப்பட்டவர்கள். அவர் அரியதோர் யாகம் இயற்ற மனங்கொண்டுள்ளார். அதனை முட்டின்றி முடிப்பதற்குத் திரண்ட பொருள் வேண்டி யிருக்கின்றது. அப் பொருளைச் சலிப்பின்றி ஈய வல்ல வள்ளல் நீயே யென்று கௌசிகர் துணிந்து எங்களை நின்னிடம் செல்லுமாறு அனுப்பினர்' என்று மொழிந்தனர்.

அவ்வுத்தமர்களுடைய வேண்டுகோளைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் பெருமகிழ் வெய்தி, அவர்கள் விரும்பும் திரளான திரவியத்தைக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருப்பதாகக் கூறிப் பொருள் கொண்டுவருமாறு தன் பணியாளர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

உடனே முனிவர்கள் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, 'மன்ன! நின்னுடைய வாக்குறுதியே போதும். நாங்கள் இன்னும் யாகத்தைத் தொடங்கவில்லை. தொடங்கியதும் நாங்கள் விழைந்த பொருளை நின்னிட மிருந்து பெற்றுக் கொள்ளு

கின்றோம். நீயும், நின்குடியும் நீடூழி வாழ்க' என ஆசீர்வதித்து அரசனிடம் விடைபெற்று, மதில் சூழ்ந்த அயோத்தியை நீத்தனர்.

பிறகு, அம்முனிவர்கள் கௌசிகர் வசித்த பன்னகசாலையை யடைந்து அவரிடம் அரிச்சந்திரன் பொருள் கொடுக்கச் சம்மதித்ததைக் கூறித் தத்தம் இடங்களுக்கேகினர்.

சில மாதங்கள் கழிந்தன. அரிச்சந்திரனுக்கு எத்தகைய துன்பம் செய்தாவது தன்னுடைய வாக்கைக் காப்பாற்றத் தீர்மானித்த கௌசிகர் அவனைக் காணும்பொருட்டு அயோத்தியை யடைந்து அரசனுடைய சபைக்குட் போந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் அரிச்சந்திரன் சிங்காதனத்தினின்று மெழுந்து அவரை வரவேற்று உபசரித்தான். பின்னர் அவர் நாடியது யாது என்று வினவினன்.

உடனே கௌசிகர் அவனை நோக்கி, ‘அரசர்க்கரசே, புண்ணியம் நிறைந்ததும், மிகப் பொருட்செலவுள்ளதுமான பெரியதோர் யாகம் செய்ய யான் தீர்மானித்திருக்கின்றேன். அதற்கு வேண்டிய பொருளை நாடியே நின்னிடம் வந்தேன். முன்னர் நீ இங்கு வந்த முனிவர்களிடம் வாக்குறுதி கொடுத்த பொருளைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாகப் பொருள் வேண்டியிருக்கிறது' என்றார்.

அவருடைய வார்த்தைகளைச் செவியிலேற்ற அரசர்க்கரசன், ‘தேவரீர் விழையும் எதையும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன். “இவ்வளவு பொருள் வேண்டும்” என்று கூறினால் இக்கணத்திலேயே அவ்வளவு திரவியத்தையும் தங்களுக்கு அளிக்கின்றேன்’ என்று கூறினன்.

அவனுடைய வாய்மொழியைக் கேட்ட கௌசிகர், 'அரிச்சந்திர! அம் முனிவர்களுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதித்ததைக் காட்டினும் பன் மடங்கு வேண்டியிருக்கின்றது. அவ்வளவும் கொடுக்க நீ சம்மதிக்கின்றாயா?' என்று கேட்டார்.

உடனே அரிச்சந்திரன், 'ஒரு தடையுமின்றி இப்போதே தருகின்றேன். தேவரீர் அதைப்பற்றிக் கவலையுறல் வேண்டாம்' என்று பதிலளித்தான்.

அரிச்சந்திரனுடைய நற்குணப் பொலிவையும், வள்ளற்றன்மையுங் கண்டு கௌசிகர் தம் மனத்தினுள் வியந்து, அவனை நோக்கி, 'மன்னர் மன்ன, நீ வாக்குறுதிகொடுத்ததே போதும். நான் விரும்பும்போது அப்பொருளை எடுத்துச் செல்லுகின்றேன். அதுவரையில் அவைகளை நின்னிடமே அடைக்கலமாக வைத்துப் போகின்றேன்' என்று மொழிந்து, அவனை ஆசிர்வதித்து அவைக்களத்தை விட்டகன்றார்.

அயோத்தியைக் கடந்து சென்ற கௌசிகர் தம்முடைய பன்னகசாலையை யடைந்து தீதில் குணத் தரிச்சந்திரனுக்கு எவ்வாறு துன்பம் இழைத்து அவனை அல்வழிச் செல்லுமாறு தூண்டலாம் என்று சிந்தித்தார். பிறகு அவர் தம்முடைய தவ மகிமையால் பிரம சிருட்டிக்கு வேற்றுமையின்றி ஏராளமான கொடிய விலங்கினங்களையும், பறவைச் சாதிகளையும் படைத்தார்.

அவைகளைக் கண்ட கௌசிகர் களிப்புற்று, அவைகளுக்குக் கோசல நாட்டில் புகுந்து, நகரம், வீடு, வாயில், கழனி முதலியவற்றை நாசமாக்கும்படி கட்டளையிட்டார்.

அவருடைய உத்தரவின்படி, மதங்கொண்ட யானைகளும், கொடிய வரிப் புலிகளும், சிங்கங்களும் எண்ணிறந்தனவாய்க் கோசல நாட்டிற் புகுந்தன. மேலும் மான்கள், குதி

ரைகள், பன்றிகள் முதலியன கழனிகளிற் புகுந்து பயிர்களை யெல்லாம் நாசம்செய்தன. அளவற்ற கிளிகள், மயில்கள் முதலிய பட்சிகள் பறந்து சென்று இரை தேடின. பல மக்கள், யானையின் தந்தங்களால் குத்தப்பட்டு உயிரை நீத்தனர். பதுங்கிப் பாயும் புலிகளுக்கு இலக்கானோர் பலர். பறவைகளைத் தடுக்கச் சென்று பாடுபட்டோர் அநேகர்.

கடைசியாகக் கோசல நாட்டில் இருந்த எண்ணிலாக் கழனிகள் நாசமுற்றன. திணைப்புனமும், தேன் கமழும் சோலைகளும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்தன. அன்பு வாய்ந்த மக்கள் பலர் தத்தம் உறவினரை நீத்து மடிந்தனர். தடாகங்களும், கால்வாய்களும் தூர்ந்துபோயின.

உடனே குடிக ளெல்லோரும் விரைந்து சென்று அயோத்தியில், அரிச்சந்திரன் சபையில், தங்களுக்கு நேர்ந்த இடையூற்றைக் கூறி முறையிட்டாற்றினர்.

தம்முடைய நாட்டில் வதியும் அன்பு பூண்ட மக்கள் அனைவரும் அல்லற்பட்டுத் தன்னிடம் வந்ததைக் கண்ட அரிச்சந்திரன், அவ்வாறு நேர்ந்தமைக்கு அதிசயித்தான். பின்பு அமைச்சர்களுடன் ஆலோசித்துக் குடிகள் தனக்குச் செலுத்தவேண்டிய ஆறிலொரு கடமையை, இரண்டு வருடத்திற்கு அவர்கள் செலுத்தவேண்டியதில்லை யென அவன் கட்டளையிட்டான். பின்னர் அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி அவர்களுடைய ஊர்களுக்குச் செல்லுமாறு கூறினன்.

3. வள்ளற்றன்மை

குடிமக்கள் அகன்ற பின்பு அமைச்சர்களுடன் கூடி அரிச்சந்திரன் ஆலோசித்தான். காட்டில் வசிக்கும் கொடிய விலங்குகள் நாட்டில் புகுந்து கேடு விளைவிப்பதற்குக் காரணந் தோன்றாமையால், தன்னுடைய பரிவாரங்களோடு

சென்று அவைகளை வேட்டையாடுவதே தகுதியென அவன் தீர்மானித்தான்.

உடனே நால்வகைச் சேனைகளுமார்ப்ப, மன்னர் மன்னன், தனது தேவி சந்திரமதியுடன் வேட்டைக்குச் சென்றான்.

சேனுவீரர்களின் வேல்களினாலும், வாளாயுதங்களினாலும் குத்துண்டும் வெட்டுண்டும் பல மிருகங்கள் மாண்டன; வேடர்களின் வில்லினின்றும் விடுபட்ட அம்புகள் தைத்துச் சில மாய்ந்தன; பல வேடர்கள் கட்டிய வலைகளிற் சிக்கித் தத்தளித்தன. கவணினின்றுஞ் செல்லுகின்ற கற்கள்பட்டுப் பூமிமீது விழுந்தவை அனந்தம்.

எங்கும் எதிரிகள் சூழ்ந்து எதிர்த்து வரவே மிருகங்கள்யாவும் பயந்து ஓட ஆரம்பித்தன. அவைகளை வேடர்களும், குதிரை வீரர்களும் பின்பற்றிச் சென்றனர்.

கடைசியாக விலங்கினங்கள் நாசப்படுத்தப்படவே அரிச்சந்திரன், தன்னுடைய சேனுவீரர்கள் சூழத் திருவனைய பெருந்தேவி அருகிருப்ப, ஒரு நறுமணங் கமழும் சோலைக்குள் புகுந்து ஆங்கிருந்த வாவிக்கரையில் கூடாரமடித்து இளைப்பாறினன்.

மன்னன் அரிச்சந்திரனுடைய கணைகளுக்கு இலக்காகாமல் தப்பி யோடிய சில மிருகங்கள், தங்களை யனுப்பிய கௌசிகரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தன. நலிந்து வந்த அவைகளைக் கண்ட கௌசிகர் கோபமூட்டப்பட்ட சிங்கமெனக் கர்ச்சித்து நிகழ்ந்தவற்றை உணர்ந்தார். பிறகு கொடிய பன்றி யொன்றைச் சிருட்டித்து அரிச்சந்திரனுடைய சேனையை அதம் செய்துவரும்படி கட்டளை யிட்டனுப்பினார்.

அப் பன்றியோ மிக்க பலம் வாய்ந்தது. கூரிய கொம்புவாய்ந்த மதங்கொண்ட யானையைபோல, அப் பன்றி அரிச்சந்திரனுடைய சேனையைத் தாக்கியது. முன்வந்தோரை, கூரிய பற்களால் கடித்தும் பலங்கொண்ட குளம்புகளால் துவைத்தும் நாசப்படுத்தியது. வேக மிக்க அப் பன்றியைக் கொல்ல முடியாது சேனுவீரர்கள் நாற்புறமும் சிதறினர்.

அவ் விநோத விடயத்தைக் கேள்வியுற்ற அரிச்சந்திரன் சிங்கமெனக் கர்ச்சித்தெழுந்து தன் வில்லிற் கணை தொடுத்துத் தன்னை நோக்கிவந்த அப் பன்றியை எய்தான். அக் கொடுங்கணை நெற்றியில் ஊடுருவப்பெற்ற அப் பன்றி தன் வீரமெல்லாம் கொள்ளையிடப் பெற்று, மயங்கிக் கௌசிகர் வசித்திருந்த சோலைக்குள் ஓடியது.

அப் பன்றி ஓட்டம் பிடிக்கவே அரிச்சந்திரன் தன் கூடாரத்தை யடைந்து இளைப்பாறினன். ஆங்கிருந்த பொய்கையில் தாமரை மலர்கள் தலையவிழ்ந்து தேனைச் சிந்தின. ஆம்பல் மலர்கள் விளக்குகளைப்போல விளங்கின? வரால்கள் துள்ளி விழுந்தன ; சங்கினங்கள் முத்தமீனும் பெருமைவாய்த்திருந்தன. அச் சோலைகளில், கிள்ளைகள்பாட மயில்கள் ஆடின. பல மலர்ச்செடிகள் ஏராளமாகப் புட்பித்து நறுமணத்தைக் காற்றில் பாவ விட்டன. அப்போது சூரியனும் மேற்கடலி லாழ்ந்தான். இளந் தென்றலும் இனிது வீச வாரம்பித்தது. அன்றிரவை அரிச்சந்திரன் அச் சோலையிலேயே கழித்தான்.

மறுநாள் காலையில் அரிச்சந்திரன் திடீரென்று விழித்தெழுந்தான். அவன் முகத்தில் விசனக்குறி தோன்றியது. பொலிவற்ற அவனுடைய முகத்தைக் கண்ட சந்திரமதி அதிசயித்து அதைப்பற்றி வினவினுள்.

அதற்கு அரிச்சந்திரன், தான் கொடியதோர் கனாத் தோற்றத்தைக் கண்டதாகவும், அதனால் என்ன தீங்கு நேரிடுமோ வென்று சஞ்சலப்படுவதாகவும் கூறினான். அவன் மூலமாக அத் துர்க்கனாவைப் பற்றியறிந்த அமைச்சரும் துன்புற்றனர்.

அல்லற்பட்டுத் தன் முன் ஓடிவந்த மாயப்பன்றியைக் கண்ட கௌசிகர் கொதித்தெழுந்தார். எவ்வகையிலேனும் அரிச்சந்திரன் அறநெறி பிறழ வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். அதனால், அவர் அழகமைந்த இரு பெண்மணிகளைச் சிருட்டித்தார். அவர்கள் அவரைப் பணிந்து நின்றனர்.

தம் இணையடிகளைப் பணிந்து நின்ற அவ்விரு கன்னிகைகளையும் நோக்கி, 'பெண்மணிகாள்! இச் சோலையில் அயோத்தி மன்னன் அரிச்சந்திரன் என்பான் தங்கியிருக்கின்றான். அவனிடம் சென்று நும் சாகசத்தாலும், இனிய கீதத்தாலும், அவனிடமிருக்கும் வெண்கொற்றக் குடையைப் பெற்று வாருங்கள். இன்றேல் அவனை மணந்துவாருங்கள்' என்று கூறினார்.

வனப்பு மிக்க அக் கன்னிகைகள் வீணையைக் கையிலேந்தி அரிச்சந்திரன் முன்னர் அன்னமென நடந்து சென்றனர்.

அவர்களைக் கண்ட அரிச்சந்திரன் அவர்களை நோக்கி, 'பெண்மணிகளே! நீங்கள் யார்? எக் காரணம் பற்றி இங்கு வந்தீர்கள்?' என்று வினவினான்.

அவர்கள் அவனை நோக்கி, 'மன்னர் மன்ன! நாங்கள் இவ் வனத்தில் சஞ்சரிப்பவர்கள்; தாழ்ந்த கூட்டத்தினரைச் சேர்ந்தவர்கள்; பாடல்களில் தேர்ந்தவர்கள்;

தங்களிடம் பரிசுபெற வந்தோம்' என்று கூறி வீணையை மீட்டிப் பாட ஆரம்பித்தனர்.

சிறிது நேரத்திற்குள் எங்கும் இன்னிசை மய மாயது. யாழொலியும், குரலொலியும் ஒன்றுபட்டு ஓரொலி யாயது ; யாவரும் மெய் மறந்தனர். அங்கிருந்த வாவியும், சங்கினங்களும் சலித்தில.

அவர்களுடைய இனிய பாடல்களைக் கேட்ட அரிச் சந்திரனும், அமைச்சர்களும் தங்களை யறியாது தலையை யசைத்தனர்.

பின்பு அரசன் அப் பெண்மணிகளுக்கு வேண்டிய பொன்னும், மணியும், துகிலும் கொடுக்கும்படி கட்டளை யிட்டான்.

அதைக் கேட்ட அவ் வனிதையர்கள் அரசர் பெருமானை நோக்கி, 'மண்டலாதிப! தாங்கள் எங்களுக்குக் கொடுக் கும்படி கட்டளையிட்டவைகளை நாடி நாங்கள் வரவில்லை. அதோ தாங்கள் வைத்துள்ள வெண்கொற்றக் குடையை மட்டும் எங்களுக்கு அளித்தாற்போதும்' என்றனர்.

அவர்களுடைய வேண்டுகோளை அறிந்த அரிச்சந்திரன் அவர்களை நோக்கி, 'பெண்மணிகாள்! உங்களுக்கு வேண்டிய அளவு பொன்னும், மணியும் வெறுக்கக் கொடுக் கின்றேன். இச் சந்திரவட்டக்குடை என் முன்னோர் வழியில் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதை எப்படி என்னால் கொடுக்கமுடியும்!' என்றான்.

உடனே அப் பெண்மணிகள், 'சரி, அப்படி அதைக் கொடுக்க முடியாதென்றால், எங்கள் இருவரையும் தாங்கள் மணந்துகொள்ள வேண்டும்' என்றனர்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் அதி சயித்து, 'பெண்மணிகாள்! இத்தகைய பரிசிலை நீங்கள்

விரும்புவது தகாது. மேலும் முன்னரே எனக்கு ஒரு மனையாள் இருக்கின்றாள். அதனால் உங்களை நான் மணப்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? ஒருவிதத்திலும் பொருந்தாது. ஆகையால், நான் அளிக்கும் பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றுச் செல்லக்கடவீர்கள்' என்று கூறினான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அம் மாதர்கள் மனஞ்சலித்துத் தங்களுடைய கோரிக்கைகளில் ஏதேனும் ஒன்று நிறைவேறினால் போதுமென்று மன்றாடினார்கள்; அரிச்சந்திரனையும் வள்ளற்றன்மை யற்றவனெனக் குறை கூறினார்கள். அமைச்சர்கள் பற்பல இதமான வார்த்தைகள் கூறியும் அவர்கள் அவற்றைக் கேளாரா யிருந்தபடியால், காவலர்களைக் கொண்டு அவர்களை அப்புறம் அகற்றும்படி மன்னர் மன்னன் கட்டளையிட்டான்.

அருகிலிருந்த காவலர்கள் அம் மாதர்களை உறுக்கிப் பார்த்துப் பயமுறுத்தி வெருட்டினர். அவர்களும் அச்ச மேற்கொண்டு வீணையை அங்ஙனமேகிடத்தி ஓட்டம் பிடித்தனர்.

அவ்வாறு ஓடிய அப் பெண்மணிகள் கௌசிகரது இணையடிகளில் தாழ்ந்து நிகழ்ந்தவற்றைப் புகன்றனர். உடனே கௌசிகர் கடுங்கோபங்கொண்டு அக்கணமே விரைந்து அரிச்சந்திரனைக் காணச் சென்றனர்.

கௌசிகர் வருகையைக் கண்ட அரசர் பெருமான் எழுந்து எதிர் சென்று அவருடைய பாதங்களிற் பணிந்தான். பணிந்தவனைச் சிறிதளவும் கடைக்கண்ணோக்காது கௌசிகர் அவனது சிரசின்மீது சீற்றத்துடன் உதைத்தார். நவமணிகள் பதிக்கப்பெற்றிருந்த கிரீடம் சிறிது தூரத்தில் சென்று விழுந்தது.

உடனே அரிச்சந்திரன் கௌசிகருடைய பாதங்களைப் பற்றி மெல்லென வருடி அவருடைய பாதங்கள் கன்றியதோ என வருந்தினன்.

பின்னர் அவன் கௌசிகரை நோக்கி, 'மாதவத்தீர்! தங்களுக்கு யான் ஒரு குற்றமும் செய்திலனே; திடீரெனத் தாங்கள் சினந்து என்னை உதைத்ததற்கு யான் வருந்தவில்லை. தங்களுக்கு என்மீது இவ்வளவு கோபம் உண்டானதற்குக் காரணம் இன்னதென்று எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்றான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட கௌசிகர், 'நீ ஒரு குற்றமும் இயற்றவில்லையா? நன்று! நன்று! என்னுடைய விலங்கினங்களை நாசப் படுத்தினை; என்னுடைய மக்களான அவ்விருபெண்மணிகளையும், பயமுறுத்திப் பரிசில் ஈயாது அனுப்பிவிட்டனை; வெகு நன்று! வெகு நன்று!' என்று உரைத்தார்.

'சுவாமீ! அவைகள் தங்களுடைய விலங்கினங்கள் என்று நான் அறிந்திருப்பின் அவ்வாறு செய்திருக்கமாட்டேன். அப்பெண்மணிகள் நான் ஈந்தவற்றை எடுத்துச் செல்ல மறுத்து அடாதவற்றை விழைந்தனர். ஆதலின் என்றன்மீது எவ்வாறு குற்றம் சாரும்? மேலும் அறிவற்ற சிறியோர் இயற்றும் குற்றங்களை அறிவுற்ற பெரியோர் மன்னித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவது பெரியோர்களுடைய கடமையல்லவா?'

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட கௌசிகர், 'சரி, அப்படியாயின் என் மக்களிருவரையும் நீ மணந்து கொண்டால், நீ அறியாமற் செய்த பிழைகளை இதுபொழுதே மன்னித்து விடுகிறேன். யாது சொல்லுகின்றனை?' என்று வினவினர்.

உடனே அரிச்சந்திரன் அவரை நோக்கி, 'ஐயனே! நான் அவர்களை எவ்வாறு மணந்துகொள்ளுவது? இஃது இயலாத காரியம். இதை முன்னிட்டுத் தாங்கள் எனக்குக் கொடிய சாபம் கொடுக்கினும், அச் சாபத்தை அனுபவிக்க யான் சித்தமாயிருக்கிறேன்,' என்று பதிலளித்தான்.

அவனுடைய வாய்மொழியைக் கேட்ட கௌசிகர் சிறிது ஆலோசித்தார். நற்குண நற்செய்கைகள் செறிந்துள்ள அவனை எவ்வாறு ஏமாற்றுவதென்று அவர் சிந்தித்தார்.

மறுவலும், அவர் அவனை நோக்கி, 'அரிச்சந்திரா! நீ மிகவும் வல்லமை பெற்றவன். என்னைப் பலவாறு புகழ்ந்துரைத்து உன்னுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொள்ளுகிறாய். யான் கொடுக்கும் சாபத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன் என்கின்றாய். உன்னுடைய சாமர்த்தியமே மெச்சத்தக்கது' என்று கூறினார்.

அப்போது அரிச்சந்திரன், 'சுவாமி, நான் மன்றாடுவது நியாயத்தைப்பற்றியேயாம். அப் பெண்களை மணந்து கொள்ள என்னால் முடியாது. அதற்கு ஈடாக, எதைக் கேட்டாலும் சரி, கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன். என் நாடு நகரத்தையும் இழக்க யான் பின் வாங்கமாட்டேன்' எனப் புகன்றான்.

உடனே கௌசிகர் அவனை நோக்கி, 'மன்னர் மன்ன! அம் மாதரை மணப்பதற்குப் பதிலாக உன்னுடைய நாடு நகரங்களை எனக்குக் கொடுத்துவிடுவாயா? சரி, அப்படியே கொடு பார்ப்போம்' என்றார்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரிசசந்திரன், கௌசிகரை நோக்கி, 'மாதவத்தீர், நான் சொன்ன சொல் தவறேன். நீங்கள் விழைவதுபோல என்னுடைய நாடு நகரங்

களைத் தங்களுக்குத் தாரைவார்த்து விடுகின்றேன். இனி வேறெது வேண்டுமானாலும் கொடுக்கத் தடையில்லை' என்று கூறி அருகிலிருந்த வாவியின் நீரைக் கொணர்வித்துத் தத்தம் செய்தான்.

பின்னர், கௌசிகர் அரிச்சந்திரனிடமிருந்து வெண்கொற்றக் குடையையும், வாளாயுதத்தையும், மோதிரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார். பிறகு, அரசனும், தேவியும், திருமகனும் தாங்கள் அணிந்திருந்த பன்மணி ஆபரணங்களையும், உயர்ந்த ஆடைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு, கௌசிகர் தம் வசமிருந்த காவித் துகிலை அவர்களுக்கு அளித்தார். அரிச்சந்திரனும் சலிப்பின்றிக் கௌசிகர் விரும்பிய ஒவ்வொன்றையும் அட்டின்றி அளித்தது மல்லாமல், தன்னருகிலிருந்த சேனைவீரர்கள் யாவரும் கௌசிகருடைய கட்டளைக்குட்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்தான்.

பிறகு, கௌசிகர் மன்னனை நோக்கி, 'அரிச்சந்திரா! முன்னர் அயோத்தியில் நீ எனக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்த திரண்ட பொருளைக் கொடுத்த பின்னர் இந்நாட்டைவிட்டு அகலுவை. அன்றியும் "உம்மிடம் அயோத்தியில் அடைக்கலமாக வைத்த பொருள் நீங்கலாக" என்று கூறி நீ நாடு நகரங்களை எனக்குத் தாரைவார்க்கவில்லை. அதனால் அத் திரண்ட பொருள் நீ எனக்குத் தாரைவார்த்த நாடு நகரங்களோடு சேர்ந்துவிட்டது. யாகத்தின் நிமித்தம் நீ எனக்கு வாக்களித்த பொருளைச் சீக்கிரம் கொடுப்பாய்' என்று கூறினர்.

அதைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் அவரை நோக்கி, 'ஆம், தேவரீர் கூறியது உண்மையே. நான் அப் பொருளை உங்களுக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டவனே. ஆனால்,

அப் பொருளை நான் இவ்விடத்தில் எப்படிக் கொடுக்க முடியும்? இன்னும் சின்னாட்களில் அப் பொருளைத் திரட்டித் தங்களுக்கு அனுப்புகிறேன் ' என்று பதிலளித்தான்.

கடைசியாகக் கௌசிகர் ஒருவாறு அரிச்சந்திரனுக்கு நாற்பத்தெட்டுநாள் தவணை கொடுத்தார். அவன் தனக்குத் தந்த நாடுகளிலிருந்து அத் திரவியத்தைத் திரட்டக் கூடாதென்று அவர் கூறினர். அந்நிய நாட்டில் திரவியத்தைச் சேகரித்துக் குறிப்பிட்ட கெடுவுக்குள் அனுப்ப வேண்டுமென்று அவர் கண்டிப்பாகக் கட்டளையிட்டார்.

பிறகு, அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியும், புதல்வனும் பின் வர, அமைச்சன் சத்தியகீர்த்தியுடன் நாட்டைவிட்டுச் செல்லத் திரும்பினன்.

உடனே கௌசிகர் அவனை யழைத்து, ' அரிச்சந்திரா ! எல்லாம் சரியே. ஆனல், இப்பொழுது நான் அயோத்திக்குச் சென்றால் அங்குள்ள குடிமக்கள் என்மீது வன்மங்கொண்டு எனக்குத் துன்பம் செய்யக்கூடும். என்னைத் தங்கள் அரசனுக ஏற்றுக்கொள்ள அவர்கள் மறுக்கவுங்கூடும். ஆகையால், நீயும் அயோத்திக்கு வந்து என்னைச் சிங்காதனத்தேற்றிப் பின்னர் நீ இந் நாட்டைக்கடக்கவேண்டும். ஆகையால் என்னுடன் அயோத்திக்குப் புறப்படு ' என்று கூறி, பொற்றேர்மீதேறி, சேனைகள் புடைசூழ அயோத்தியை நோக்கிச் சென்றார்.

அரிச்சந்திரன், தன் இன்னுயிரனைய மனைவியும் அருமந்தப் புதல்வனும், தன்னோடு கால் நடையாக வருவதைக் கண்டு மனங்கவன்று, தன்னுடைய ஊழ்வலியென்று மனம் நொந்து கௌசிகரது தேரைப் பின்பற்றிச் சென்றான்.

அவர்கள் அழகிய மதில்கள் சூழ்ந்த அயோத்தியை அடையவே குடிமக்கள் அனைவரும் பொற்றேரில் வரும்

கௌசிகரையும், பின்னால் நடந்துவரும் தம்முடைய அரசரையுங் கண்டனர். பேராச்சரியமும் பெருந் துயரமும் ஒருப்படித்தாயலைக்க அவர்கள் தத்தளித்து நின்றனர். பலர் கௌசிகரது கொடுமைக்கும், வன்மைக்கும் அவரைக் கடிந்து பேசினர்.

பின்னர்ச் சபா மண்டபத்தை யடைந்ததும், அரிச்சந்திரன், ஆங்குக் குழுமிய அமைச்சர்கள், சேனாவீரர்கள், குடிமக்கள் முதலியோருக்கு நடந்தவற்றைக் கூறினான். 'இன்று முதல் கௌசிகரே அரசாங்கத்தை நடத்துவார்' என மொழிந்து தனக்கு அடங்கி நடந்ததேபோல அவருக்கும் அடங்கி நடக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அவர்களும் தம் இறைவனது விருப்பத்தின்படி நடப்பதாக வாக்களித்தனர்.

பின்னர் அரசர்க்கரசன், கௌசிகரது பாதங்களிற் பணிந்து அவரிடம் விடைபெற்று, தன் இல்லாளும், புதல்வனும், சத்தியகீர்த்தியும் உடன் வர, அயோத்தி நகரைக் கடந்து சென்றான்.

அவன் அவ்வாறு செல்வதைக் கண்ட குடிமக்கள் அனைவரும் வாய்விட்டாற்றித் தாமரையிலைத் தண்ணீரெனத் தத்தளித்தனர்; வள்ளற்றன்மை மிக்க அரசனைப் புகழ்ந்து கௌசிகரை வெறுத்துரைத்தனர்.

4. துன்பப் பெருக்கு

நகர் நீங்கிய அரசர் கோமான், அன்புடைய சத்திய கீர்த்தியோடும், மனைவி மைந்தனோடும், ஒரு பூஞ் சோலையை யடைந்தான். அதுவரையில் தன்னுடன் வந்த குடிமக்களுக்குத் தேறுதல் கூறி அனுப்பினான். ஆனால், மற்றும் பல சேனாவீரர்களும், அமைச்சர்களும் கௌசிகரை எதிர்த்து அவரை புறமுதுகிட்டோடும்படி செய்தல்

நன்மை எனக் கூறினர். ஆயினும் அரிச்சந்திரன் அவர்களுடைய சீற்றத்தை மாற்றி அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தினன்.

அப்போது கௌசிகர், சேனுவீரர்கள் யாது கூறுகிறார்களென்று அறிய எண்ணி அச் சோலையில் மறைந்திருந்தார். அவர்களுடைய கடுமொழிகளைக் கேட்ட அவர் சீற்றங்கொண்டு அரசன்முன் வந்து நின்றார்.

அவரைக் கண்ட அரசர்பெருமான், 'தேவரீர் எதற்காக என்னைத் தேடி இவ்விடம் வந்தீர்? இனி என்னுல் செய்யக்கூடியது ஏதேனும் உண்டோ?' என்று அவரது இரு பாதங்களையும் பற்றி வினவினன்.

அதைக் கேட்ட கௌசிகர் அவனை நோக்கி, 'அரிச்சந்திரா! நீ என்னுடைய மிருகங்களைக் கொன்று என் மக்களிருவர்களுடைய பாடல்களைக் கேட்டுப் பரிசில் அளியாது வெருட்டினை. நீ எனக்குக் கொடுத்த நாடு நகரத்தை உனக்குக் கொடுக்கின்றேன். பெற்றுக்கொள். இன்றேல், இப்பொழுது உன்னுடைய சேனுவீரர்கள் கூறியவைகளுக்கு நீயே உத்திரவாதி யாவாய்' என்றார்.

அப்போது அரிச்சந்திரன், 'தேவரீர் இவ்வாறு கோபித்தல் நியாயமாகாது. அற்பராகிய யாங்கள் இழைக்கும் தவறைத் தாங்கள் பொருட்படுத்துவது தகுமா? எல்லாந் தெரிந்த தாங்களே இவ்வாறு கோபித்தால் நாங்கள் எவரிடத்திற் சென்று முறையிடுவோம்' என்று பணிவுடன் பகர்ந்தான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட கௌசிகர் பலவாறு யோசிக்கத் தொடங்கினர். 'திரளான திரவியத்தையும், நாடு நகரங்களையும், அட்டியின்றிக்கொடுத்துவிட்டான். இனி எது வேண்டுமானுலும் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கின்

றான். மேலும், வாக்களித்த திரண்ட பொருளையும் கொடுப்ப தாகத் தவணை வைத்திருக்கின்றான். ஆதலின் அவனை மன்னித்தல் தகுதி' என அவர் தீர்மானித்தார்.

அதனால், கௌசிகர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, 'அரிச் சந்திரா! இச் சமயம், நீ செய்த குற்றத்தைப் பொறுத் தேன். ஆனால், நீ எனக்கு வாக்களித்த பொருளை எப் பொழுது தருவாய்?' என்று கேட்டார்.

அதைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன், 'தேவரீர் அப் பொரு ளைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளல் வேண்டா. நான் வாக் களித்தபடி அக் கெடுவுக்குள் அனுப்புகின்றேன். என்னுடன் யாரேனும் ஒருவரை அனுப்பினால் நன்மையா யிருக்கும்' என்று கூறினான்.

கௌசிகரும் அதற் கியைந்து சுக்கிரனைக் கூப்பிட்டு, அவனை அரசனுடன் செல்லுமாறு கூறினார். அச் சுக்கிர னுடன் நிகழ்ந்தவை யாவும் கூறி, எவ்வளவு தீமை அரிச் சந்திரனுக்குச் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்து தம்முடைய எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்யும்படி கூறி னார். அவனும் அவர் கருத்தின்படி நடக்கச் சம்மதித்து அரிச்சந்திரனைப் பின்பற்றிச் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

அப்போது, அரிச்சந்திரன், தன்னுடன் சலிப்பின்றி வரும் சத்தியகீர்த்தியைக் கண்டு தன்னைப் பின் தொடர வேண்டாமென்று கூறினான். ஆனால், அவ்வுத்தமனோ, சுயநலங் கருதாத கொள்கையனாய்த் தன் தலைவன் படுந் துயரத்தைத் தானும் பகிர்ந்துகொள்ளவே விரும்பினான். அச் சத்தியகீர்த்தியின் விருப்பத்தின்படி அரிச்சந்திரன் சம்மதித்தான்.

பின்னர் அவர்கள் கொடும் பாலைவனத்தைக் கடக்க நேர்ந்தது. சுடுமணலின் வெப்பமும், சூரியன் கொடுமை

யும் அதிகமாக, அவர்கள் சொல்லொணுத் துயருற்றனர். பால் மணமருத தேவதாசன், நடக்கமுடியாது வருந்த, ஒப்பற்ற குணம் வாய்ந்த சத்தியகீர்த்தி அவனைத் தன் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு சென்முன். இதுகாறும் நடந்தறியாத சந்திரமதி படும்பாட்டைக் கண்ட அரிச்சந்திரன் அனலிடு மெழுகென மனமுருகினுன்.

மேலும், கௌசிகருடைய மாய்கையால் அவர்கள் செல்லும் வழியெல்லாம், பலவித கொடிய சீவராசிகள் அவர்களுக்கு எண்ணிறந்த துன்பங்களை விளைவித்தன. சீறி வரும் நாகத்தைக்கண்டு, சந்திரமதி மருண்டோடினுள். காடுமுரடான பாறைகளின்மீதும், முட்புதர்கள் செறிந்த காடுகளின் மீதும் அவர்கள் செல்ல நேர்ந்தது. இத்தகைய சங்கடங்களை யெல்லாங் கண்ட அரிச்சந்திரன் வருந்தினுன்.

கடைசியாகக் குறுக்கே சென்ற ஓர் ஆற்றைக் கண்டு அரிச்சந்திரன் அங்கிருந்த ஒரு மணற்றிட்டில் தங்கி யிளைப்பாறினுன். அப்போது சத்தியகீர்த்தி அவ் வனத்தில் கிடைத்த காய் கனிவர்க்கங்களைப்பறித்து வந்து அரசன்முன் வைத்தான். அரசனும் அவைகளிற் சிலவற்றைச் சுக்கிரனிடம் கொடுத்து உண்ணுமாறு வேண்டினுன். அவனே கோபங்கொண்டு தனக்கு இன்னமுது வேண்டுமேயன்றிக் காய் கனிகள் வேண்டியதில்லையென்று சடிந்துரைத்தான். ஆனுல், அரிச்சந்திரன், மறுபடியும் தன்னுடைய துர்ப்பாக்கிய நிலைமையைக் கூற, சுக்கிரனும மனமிளகி அவைகளைத் தின்று பசியாறினுன்.

பிறகு அன்றிரவை அங்கே கழிக்க எண்ணி அவர்கள் அம் மணற்றிட்டில் படுத்துறக்கங்கொண்டனர் ஆனுல், திடீரென்று கௌசிகருடைய மாயையினுல், இருண்ட மேகங்கள் செறிந்து, மின்னல் மின்னி இடியிடித்துத் தாரைதாரை

யாக மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. அனைவரும் நனைந்து, அவசரத்துடன் எழுந்து குளிரினால் வருந்தி அப்புறம் சென்றனர். அன்றிரவு முழுவதும் இவ்வாறு அல்லற்பட்டு மறுநாள் அருணோதயத்தில் கங்கையாற்றின் கரையை யடைந்தனர்.

அந்த ஆற்றின் வனப்பைக் கண்ட அவர்கள் தங்களுடைய துன்பங்களை எல்லாம் மறந்தனர். பின்னர் அங்கிருந்த ஒரு நந்தவனத்தை யடைந்து அங்கு இளைப் பாறினர்.

அப்போது சுக்கிரன் மன்னனை நோக்கி, ' மன்னர் மன்ன ! நீ இவ்வாறு வருத்தப்படவேண்டாம். நீ கௌசிகருக்குக் கொடுத்த நாடு நகரத்தை மறுபடியும் வாங்கிக்கொள்ளத் துணிந்துவிடு. உடனே உன் துன்பங்க ளெல்லாம் ஓடி மறையும். நான் சொல்லுகிறபடி நீ நடந் தால் உனக்கு நன்மை உண்டாகும். பிடிவாதம் வேண்டாம் ' என்றான்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன், ' ஐயன் மீர்! நான் முதலில் கொடுத்தவற்றை மறுபடியும் வாங்கேன். இதனால் எத்தகைய தீங்குவரினும் வருக. அதற்கு வருந் தேன் ' என்று கூறினான்.

பிறகு அவர்கள் யமுனைநதிக்கரையை யடைந்தனர். அங்குள்ள செழுமை வாய்ந்த கழனிகளையும், மூங்கிற் புதர் களையும், மற்றும் நறுமணங் கமழும் அழகிய மலர்களையும் கண்டு களித்தனர்.

அச் சமயம், அங்கு விரைந்து கௌசிகர் வருவதைக் கண்ட அரிச்சந்திரன் அச்சமேற்கொண்டு, எதிர் சென்று அவர் இணையடிகளிற் பணிந்து, ' சுவாமீ! என்னுடைய

சேனுவீரர் ஏதேனும் குற்றம் புரிந்தனரோ? திருவாய் மலர்ந்தருளல்வேண்டும்' என்று இறைஞ்சினுன்.

அதைக் கேட்ட கௌசிகர், 'அரிச்சந்திரா! நீயும் நின் மனைவியும், நின் புதல்வனும் இக் கொடுங் கானகத்தில் துன்புறுவது என் மனத்தை மிகவும் வாட்டுகின்றது. ஆதலின், நீ எனக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லையென்று கூறிச் சென்று சுகமே உன் அரசாங்கத்தை மேற்கொள்வாயாக' என்ருர்.

கௌசிகர் மொழிகளைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன், 'தேவரீர் கூறியபடி நான் ஒருபோதும் செய்யேன். நான் முன்னர்த் தங்களுக்கு வழங்கிய அந் நாட்டைத் திரும்பவும் பெறேன். இத் துன்பங்களுக்கு நான் ஒரு கணமும் அஞ்சேன். இஃது உண்மை' என்று பதிலளித்தான்.

அவனுடைய உறுதிமொழிகளைக் கேட்டுக் கௌசிகர் மனச்சஞ்சலங்கொண்டார். எவ்விதத்திலும் அறநெறி தவருத பண்பினையுடைய அரிச்சந்திரனை வெல்லுவது அரிதென அவர் நம்பினுர். ஆனல், பின்னும் தம்முடைய சபதத்தை நிறைவேற்ற அவர் எண்ணி அவ்விடத்தை விட்டகன்ருர்.

பிறகு அவருடைய மாய்கையால் அரிச்சந்திரன் முதலியோர் இருந்த கானகம் தீப்பிடித்துக்கொண்டது. வேகத்துடன் பரவும் தீக்கிலக்காகாமல், அவர்கள் வெகு சிரமத்தோடு தப்பி அப்புறம் சென்றனர்.

5. அடிமைப்படல்

ஆற்ருெணுத்துயருற்று அரிச்சந்திரன் காசிநகரைச் சேர்ந்தான். அந் நகரில் மிகுந்த செந்நெற் கதிர்களின் வளப்பத்தையும், கார்முகில் தவழுஞ் சோலைகளின்

மேன்மையையும் கண்டு சென்றான். அச் சோலைகளில் தேனொழுகும் பூக்கள் பல இருந்தன. தேனை யுண்டு ஒலிக்கும் வண்டுகள் எண்ணிலடங்கா. ஆங்குக் குயில் கூவ, மயில் அகவ எங்கும் இன்னிசை நிரம்பி இருந்தது.

இத்தகைய நகரைக் கண்டு களிப்புற்று அரிச்சந்திரன் அந் நகரை யடைந்தான். விசாலமான வீதிகளைக் கடந்து அவன் சென்றான். இருமருங்கும், விண்ணுற ஓங்கி வளர்ந்த அழகிய மாளிகைகள் எண்ணிறந்து விளங்கின. பல்விதப் பண்டம் விற்போர் ஆர்ப்பும், வாங்குவோர் முழக்கும் அந் நகரின் கடைவீதிகளில் நிறைந்திருந்தன. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அழகு செய்யும் பூரண கும்பமும் மகர தோரணங்களும் விளங்கின. எங்கும் குதிரைகளின் கனைப்பும், யானைகளின் பிளிறலும் மிகுந்திருந்தன.

அங்கிருந்ததோர் தரும சத்திரத்தை அரிச்சந்திரன் முதலியோர் அடைந்து இளைப்பாறினர்.

அன்று கழிய, மறுநாள் சுக்கிரன் மன்னனை நோக்கி, 'மன்னர் மன்னனே! தவத்திற் சிறந்த முதியோராகிய கௌசிகருக்கு நீ கொடுப்பதாக வாக்களித்த பொருளைக் கொடுப்பதாயிருந்தால் அதை இப்போதே கொடுத்துவிடு. இனிமேல் உங்களோடு நான் அலைதல் முடியாத செய்கை' என்று கடுகடுத்துக் கூறினான்.

அவனுடைய வஞ்சின மொழிகளைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் மனஞ் சோர்ந்து எவ்வாறு கடனிறுப்பதெனக் கவலைகொண்டவனாய் வாளாவிருந்தனன்.

தன் கணவனுடைய மனச் சோர்வைக் கண்ட சந்திரமதி, கொழுநனை நோக்கி, 'தேவரீர் எதற்காக மனம் வருந்தல் வேண்டும்? கௌசிகருக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்த

பொருளை நாம் கொடுத்துத்தானே தீரவேண்டும்' என்று கூறினாள்.

அப்போது அரிச்சந்திரன் அவளைப் பார்த்து, 'நீ கூறியது உண்மையே. ஆனால், கௌசிகர் நம்மிடமிருந்த எல்லாப் பொருள்களையும் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டனர். இப்போது நாம் எவ்வாறு அக் கடனை யிறுப்பது? இதற்காகவே நான் கவலைப்படுகின்றேன்' என்று உரைத்தான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைச் செவியிலேற்ற சந்திரமதி ஆலோசித்து, 'நம்மிடம் பொருள் இருப்பதையும் இல்லாததையும் கௌசிகர் அறிவார். ஆனால், அவர் கட்டளைப்படி நம்மோடு வந்துள்ள சுக்கிரருக்கு நாம் கூறிய கெடுவுக்குள் பொருளைக் கொடுப்பதே நியாயமாகும். ஆகையால் என்னையும், என் புத்திரனையும் இந் நகரில் விற்பனைசெய்து வரும் பொருளைக்கொண்டு அக் கடனை யிறுப்பதே தக்கது' என்று தன் இனிய குரலிற் கூறினாள்.

அது கேட்ட அரிச்சந்திரன் எப்படித் தன் மனைவியையும், புதல்வனையும் விற்பனை செய்வதெனக் கவலை மேற்கொண்டான். அதை யுணர்ந்த சந்திரமதி அவனைத் தேற்றி 'வேறு வழியில்லை' என்று வற்புறுத்தினாள். முடிவாக அரிச்சந்திரன் 'அவ்வாறு செய்தலே தக்கது' என்று தீர்மானித்து எழுந்தான்.

அச் சமயம் சுக்கிரனும் 'அவ்வாறு செய்தலே மிக்க மேன்மையானது' என்று கூறி அவர்களோடு பல வீதிகளைக் கடந்து சென்றான். தன் மனைவியையும், புதல்வனையும் விற்றுவிடுவதாக அரிச்சந்திரன் விலை கூறிச் சென்றான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட காசிநகரவாசிகள், திருவனைய சந்திரமதியையும், வனப்பு மிக்க தேவதாசனையும் கண்டு அதிசயித்து, அவர்களை விற்கவேண்டிய

காரண மென்னவென்று சிந்தித்தனர். 'அவ்விருவர்களில் ஒருவரை வாங்கத்தக்க பொருளே அங்கு எவரிடமும் இல்லையே' என்று அதிசயித்தனர். அவ்விருவரையும் எவ்வாறு மதிப்பிடுவதென்று அவர்கள் திகைத்தனர்.

அப்போது அரிச்சந்திரனுக் கெதிரில் ஒரு மறையவன் வந்தான். அவன் அரிச்சந்திரன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவ்விருவர்களுக்கும் எவ்வளவு பொருள் மதிப்பென்று வினவினன். உடனே அரிச்சந்திரன் தான் கௌசிகருக்கு வாக்களித்த திரண்டபொருளைக் கூறி அப்பொருளைத் தன்னோடு வந்திருந்த சுக்கிரனுக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று கழறினன்.

அம் மறையவனும் சந்திரமதிக்கும், தேவதாசனுக்கும்விலையாக விரும்பிய பொருளைக்கொடுக்கத் தடையில்லையெனக் கூறி அப் பொருள் யாவையும் சுக்கிரனிடம் கொடுக்கச் சம்மதித்தான். பிறகு அரசன் தன் மனைவியையும், புதல்வனையும் அம் மறையவனுக்கு விற்றுவிட்டதாக அடிமைச் சீட்டெழுகையெழுத்திட்டு அம் மறையவனிடம் கொடுத்தான்.

பின்னர்ச் சந்திரமதி தன் மகனுடன் அரிச்சந்திரனது பாதங்களிற் பணிந்து, சேல்போன்ற அழகிய கண்கள் மழையென நீரைச் சிந்த, அவனை நோக்கி, 'அன்புடையீர்! தங்களைக் காணுவது இனி என்றோ?' என்று பிரலாபித்தாள்.

மறுவலும், அவள் தான் பலவாறு அழுதல் தன் கணவன் மனத்தைப் புண்படுத்து மென்றுணர்ந்து அருவியெனப் பாயும் தன் கண்ணீரை மாற்றி, இன் முகத்துடன் அரசனை நோக்கி, 'தேவரீர் எங்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்' என்று கூறினள்.

அப்போது பால் மணமாறாத அருந்தவப் புதல்வன், அன்னை துயரையும், ஐயனுடைய மனச் சோர்வையும்

உணர்ந்து மனமுளைந்தான். தன் செவ்விய கரங்களால் தந்தையின் தோள்களைப்பற்றி ஆவைப்பிரிந்த கன்று போலக் கதறியழுதான்.

பின்னர் அவன் அரசனை நோக்கி, 'அன்னையையும், என்னையும் தனியேவிட்டுச் செல்லுதல் தகுமோ. உம்முடைய பாரத்தைமட்டும் நீக்கிச் செல்லுதல் முறையோ!' என்று ஆற்றினன்.

தன் அருமந்தப் புதல்வனுக்கேற்ற ஆறுதல் கூற முடியாது அரிச்சந்திரன் புழுங்கிய நெஞ்சினனாயினன். அப்போது சந்திரமதியையும், தேவதாசனையும் விலக்கு வாங்கின அம் மறையவன் கடுங்கோபங்கொண்டு தேவதாசனது செவ்விய காதைப்பற்றி ஈர்த்துப் பயமுறுத்தி, தன் வீட்டிற்கு இழுத்துச் சென்றான். அவனைப் பின் தொடர்ந்து சந்திரமதியும் பன்முறை பின்னோக்கி முன் சென்றாள்.

அவ்வாறு அம் மறையவன் தன் புதல்வனை இழுத்துச் சென்றதைக் கண்ட அரிச்சந்திரன், ஆற்றொணாத் துன்பமுற்று மதிமயங்கி இடிவிழுந்த நாகம்போல நின்றான். அருகிருந்த கருணை மிக்க சத்தியகீர்த்தி, அரசனுக்குத் தேறுதல் கூறினன். அவனுடைய அமிர்தம்போன்ற சொற்களால் ஒருவாறு அரிச்சந்திரன் தேறுதலடைந்தான்.

பின்னர் அரிச்சந்திரன் சுக்கிரனைப் பார்த்து, 'பிராமணோத்தமரே! நான் வாக்களித்தவாறு கௌசிகருக்குக் கொடுக்கவேண்டியதை நீர் பெற்றுக்கொண்டீர். வேறு விசேடமென்ன?' என்று கேட்டான்.

அது கேட்ட சுக்கிரன் அவனைப் பார்த்து, 'அரிச்சந்திரா! அவ்விஷயம் ஒருவாறு முடிந்தது. ஆனால், என்னுடைய வேண்டுகோள் ஒன்றுண்டு. அதாவது இவ்வளவு தூரம் உன்னோடு துன்பப்பட்டு வந்ததற்கு எனக்குப்

போதிய ஊதியம் வேண்டாமா? இவ்வளவுதான் விசேடம்!' என்று பதிலளித்தான்.

அன்னவன் மொழிகளைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் இன்முகத்துடன் அவ்வாறே போதிய ஊதியம் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு, சத்தியகீர்த்தியுடன் முன்னுற் சென்றுன்.

செல்லும்போது அரசன் மந்திரியைப் பார்த்து, 'சத்தியகீர்த்தி! இவருக்குக் கொடுக்க வேண்டியதை இன்றே அளிக்க வேண்டும். ஆகையால், என்னை நீ விலை கூறிவிற்றுவரும் பொருளை இவருக்களித்து இவரை அனுப்புவாயாக' என்று கூறினுன்.

அப் பெருந்தகையான வள்ளலின் மொழிகளைக்கேட்ட மந்திரியாகிய சத்தியகீர்த்தி, அவனைப் பார்த்து, 'மண்டலாதிப! எனக்குத் தந்தையாகவும், இறைவனுகவும் இருக்கும் தங்களை நான் விற்பனை செய்யத் துணிவது அடாது. ஆகையால், தாங்கள் என்னை விற்று இப் பிராமணர் விழையும் பொருளை அளிப்பதே மேன்மையாகும்.' என்று மொழிந்தான்.

அன்புமிக்க அம் மந்திரியைத் தழுவி அரிச்சந்திரன், 'அன்புடையாய்! யான் கொடுப்பதாக வாக்களித்த பொருளுக்கு உன்னை விற்பது நீதியாகாது. ஆகையால், என்னுடைய மொழிகளைக் கடவாது என்னை விற்று அப் பொருளை இவருக்குக் கொடுக்கக் கடவாய்' என்று கூறினுன்.

புழுங்கிய நெஞ்சினனுய் உத்தமகுணமுள்ள சத்தியகீர்த்தி, அக் காசிநகர வீதியில் அரிச்சந்திரனை விலை கூறி வந்தான்.

அப்போது அங்கு வந்த வீரவாகு என்னும் பெயர் பூண்ட ஒரு புலையன் அரிச்சந்திரனைக் கண்டு அவன்

கூறும் விலையைத்தான் கொடுப்பதாகக் கூறினன். வேறெவரும் அரிச்சந்திரனை வாங்க முன் வாராமையினல் சத்திய கீர்த்தி வீரவாகுவினிடமே அரிச்சந்திரனை விற்ருன். அதற்கு வேண்டிய அடிமைச் சீட்டையும் அவனே எழுதிக் கொடுத்தான்.

சுக்கிரனும் தான்பட்ட துன்பங்களுக்காகத் தான் விரும்பிய பொருளைப் பெற்றுச் சென்ருன். வீரவாகுவின் பின் செல்லும் அரிச்சந்திரனை நோக்கிய வண்ணம், சத்திய கீர்த்தி தனியனுய் நின்றிருந்தான். அருவியென அவன் கண்களில் நீர் வடிந்தது.

வீரவாகுவைப் பின் பற்றிச் சென்ற அரிச்சந்திரன் சுடுகாட்டை யடைந்து அவன் உத்தரவுப்படி அங்குக் காவல் காத்திருந்தான். பிணஞ் சுடவருகிறவர்களிட மிருந்து காற்பணமும், முழத்துண்டும் பெற்று அவைகளை வீரவாகுவினிடம் சேர்த்து விட்டு, வருகிறவர்கள் விடுத்துச் செல்லும் வாய்க்கரிசியைத் தான் பெற்றுச் சுத்திசெய்து வயிறு வளர்த்து வந்தான் அரிச்சந்திரன். அந் நிலையிலிருந்த அவனை வந்து கண்டு வருந்திய சத்தியகீர்த்திக் கேற்றவாறு அவன் தேறுதல் கூறினன்.

6 வள்ளற்றன்மையும், வாய்மையும்

மறையவனைப் பின்பற்றிச்சென்ற சந்திரமதியும், தேவதாசனும் அவனுல் பலவாறு துன்புறுத்தப் பட்டனர். சந்திரமதி நாடோறும் அதிகாலையி லெழுந்திருந்து சாதாரணப் பணிப்பெண்களைப்போல வேலை செய்து வந்தாள். நெற்குத்துதல்முதலிய கடின வேலைகளை அவள் செய்யவேண்டியது அவசியமாயிற்று. தேவதாசனும், காட்டிடைச் சென்று மறையவர் வீட்டிற்குவேண்டிய விறகைச் சேகரித்துத் தன் முடிமீது சுமந்து வருவான்.

வேலை எல்லாம் முடிந்த பிறகே அவர்களுக்குச் சிறிதளவு கஞ்சி யளிக்கப்படும்.

ஒருநாள் தேவதாசன் தன்னைப் போன்ற இளம் பிள்ளைகளோடு காட்டிடைச் சென்று விறகு சேகரித்தான். அப்போது அங்கிருந்த அடர்த்தியான தருப்பைப் புதரைக் கண்டான். உடனே தருப்பையைக் கொய்து எடுத்துச் செல்ல எண்ணி அப் புதரின் அருகில் சென்று தருப்பையைக் கொய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது கொடிய தவமுனிவனுடைய செய்கையால் அங்கிருந்த ஒரு பாம்பு அவனை விரைந்து தீண்டிற்று. அதை யறிந்த அவ்விளம் புதல்வன் வாய் விட்டலறிக் கீழே விழுந்து அக்கணமே மரண மடைந்தான். அவனோடுவந்த ஏனைய சிறுவர்கள், மண்மீது உயிரின்றிக்கிடக்கும் தேவதாசனைக் கண்டு உண்மையை யுணர்ந்தனர். அவர்களும் அச்சத்தினால் தத்தம் வீடுகளுக்குக் கடிது சென்றனர்.

அன்று மாலை வெகு நேரஞ் சென்றும் காட்டுக்குச் சென்ற தன் அருந்தவப் புதல்வன் திரும்பி வாராமையைக் கண்ட சந்திரமதி ஏங்கினாள். பன்முறைத் தெருவாயிலில் வந்து பார்த்தாள். கடைசியாகக் காட்டுக்குச் சென்று திரும்பிய ஒரு சிறுவன் மூலமாகத் தன் புதல்வனுக்கு நேர்ந்த பேராபத்தைக் கேட்டறிந்தாள். உடனே இடியுண்ட நாகம்போல அசைவற்றுத் தன் மதிமயங்கித் தரையில் விழுந்தாள்; எழுந்தாள்; அரற்றினாள். பிறகு தெளிந்து மறையவனை யணுகி நிகழ்ந்தவற்றைப் புகன்று மண்ணுலகை நீத்த மகனைத் தகனம் செய்துவர உத்தரவு கேட்டாள். அம் மறையவனோ சீற்றத்துடன் பல கொடுமொழிகளைப் புகன்று முடிவில் அவள்சென்று விடிவதற்குள் திரும்பிவிடவேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டான்.

சந்திரமதியும், விரைந்து காட்டிடைச் சென்றாள். இருள் சூழ்ந்த இரவில் அவள் ஒன்றும் விளங்காது தன் புதல்வன்றன் பரிதாப நிலைமையை நினைத்துச் சென்றாள். குறிப்பாகச் சென்ற அவள் தருப்பைப் புதரின் அருகில் மண்மீது கிடந்த புதல்வனைத் தடவிக் கண்டு பிடித்துத் துணையிழந்த அன்றிலைப்போலக் கதறினாள். புழுதி படிந்த அவ்விளங் குமரனைத் தன் மடியிற் கிடத்தி வாய்விட்டுப் புலம்பினாள். நீதிநெறி வழுவாத அரிச்சந்திரர் புதல்வனுக்கு இவ்வாறு நேர்ந்தது தகுமோ என்றும், எவர் செய்த தீவினையோவென்றும் அரற்றினாள். ஒப்புயர்வற்ற அரிச்சந்திரனுடைய புதல்வன் கொடிய நாகம் தீண்டியிறத்தல் ஊழின் வலியோ வென்று மனமுளைந்தாள். காதன் மைந்தன் இறந்தும் உயிர் வைத்திருந்த தன் கன்னெஞ்சினை அவள் வெறுத்துக் கொண்டாள். வள்ளற்றன்மை மிகுந்த தன் நாயகன் பிற்காலத்தில், தன்னைச் சிறைமீட்டு 'மைந்தன் எங்கே?' என்று வினவினால் என்ன சொல்லுவதென்று ஏங்கினாள். தன்னைப்போலக் கொடுமை வாய்ந்தவர் யாரும் இலரென்றும், தன் புதல்வன் இறந்ததுபோலத்தான் இறக்கவில்லையே யென்றும் அவள் ஒப்பற்ற துயரத்திலாழ்ந்தாள்.

கடைசியாகத் தன் அருமைப் பாலகனை அன்புடன் எடுத்துத் தகனம் செய்யச் சென்றாள். அக் காரிருளில் காடுமுரடான வழியே சென்று தன் செல்வப்புதல்வனைத் தன் கண்ணீரால் மஞ்சனமாட்டிய வண்ணம் சுடுகாட்டையடைந்தாள்.

அங்கோரிடத்தில் தன் பாலகனை வளர்த்தினாள். பிறகு அங்குக்கிடந்த குறைந்த கொள்ளிக்கட்டைகளைப் பொறுக்கி ஒன்றுசேர்த்து அதன்மீது பாலனைவைத்துத் தீமூட்டினாள்.

அப்போது உண்டான வெளிச்சத்தைக் கண்டதும், அங்குக் காவல் செய்திருந்த அரிச்சந்திரன் விரைந்து வந்து சந்திரமதியை நோக்கி, 'ஏ! பெண்ணே! இந் நடுநிசியில், தனிமையாய் நீ இங்கு வந்து என்ன செய்கின்றாய்? இஃ தென்ன?' என்று உரத்துக் கேட்டான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட சந்திரமதி மனக்கிலேசத்துடன், 'ஐயா! நான் இவ்வூரில் அடிமை வேலை செய்யும் ஓர் ஏழை. என்னுடைய புதல்வன் இன்று விடந்தீண்டி இறந்தான். அவனை இச் சுடுகாட்டில் தகனம் செய்கின்றேன்' என்று பணிவுடன் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட அரிச்சந்திரன் கோபத்துடன், 'நீ இவ்வாறு என் உத்தரவின்றி இங்குத் தகனம் செய்தல் கூடாது. என்னுடைய தலைவருக்குச் சேரவேண்டிய கொள்ளி யாடையையும், காற்பணத்தையும் என்னிடம் கொடுத்துவிடவேண்டும்' என்று கூறினான்.

உடனே சந்திரமதி அவனை நோக்கி, 'ஐயா! நான் மிக்க ஏழை. ஆதரவற்று, வேறொருவர் சகாயமின்றி நானே என் தோளின்மீது இப் பாலகனைச் சுமந்து வந்தேன். இத் தகைய துர்ப்பாக்கியசாலியான நான் எவ்வாறு உம்முடைய தலைவருக்குச் சேரவேண்டியவைகளைக் கொடுக்க முடியும்? நான் தங்களுடைய அடைக்கலம்' என்று தழுதழுத்த குரலிற் கூறினாள்.

அரிச்சந்திரனும் அவளுடைய நிலைமைக்கு மிகவருந்தித் தன்னைப் பரிந்து நோக்கிப் பரிதபிக்கும் அவளை 'நீ யார்?' என்று கேட்டான். அப்போது சந்திரமதி தன்வரலாற்றைக் கூறினாள்.

உடனே நீதிநெறி பிறழா அரிச்சந்திரன் தன் முன் நிற்பவள் தன் இன்னுயிர் மனைவி யென்றும், இறந்து

கிடக்கும் பாலகன் தன்னுடைய திருக்குமாரனே யென்றும் அறிந்து உள்ளங் கலங்கி மனமுளைந்தான்; திகைப்பூண்டு மிதித்தவனைப்போல மதிமயங்கி நின்றான்.

பிற்கு ஒருவாறு தேர்ந்து, 'அருந்தவப் புதல்வ! கொடிய நாகத்தின் விடமேறி உயிர் துறக்கவோ காசிக்கு எங்களுடன் வந்தனை! சூரிய குலத்துதித்து நீ என்ன சுகங்கண்டனை? திரண்ட நாட்டையும், செழுமணிச் சிங்காதனத்தையும் இழந்தனை! இரக்கமற்று உன்னை நான் அம் மறையவனிடம் விற்றதற்கு வருந்தியோ இம் மண்ணுலக வாழ்க்கையை நீத்தனை! ஊழ்வினையும் இவ்வாறாமோ?' என்று கண்ணீர் மல்கிக் கலங்கினான்.

அன்னவனுடைய மொழிகளைக் கேட்ட சந்திரமதி அவன் தன் கணவனென் றுணர்ந்தாள். உடனே அவன் பாதங்களில் அடியற்றமரமென விழுந்து, 'தேவரீர் இதன் பொருட்டு வருந்துதல்வேண்டா. எல்லாம் ஊழ்வினைப் படியே நடக்கும். தங்களுடைய அறநெறியைக் கைவிடாது விளக்குவதே மேன்மை' என்று கூறினாள்.

அப்போது அரிச்சந்திரன் அவளை நோக்கி, 'பெண்ணே! நான் இச் சுடுகாட்டுத் தலைவனுக்கு அடிமையாயிருக்கின்றேன். அவனுக்குச் சேரவேண்டிய கொள்ளியாடையையும், காற்பணத்தையும் நீ உன்னை அடிமைகொண்ட மறையவனிடமிருந்து வாங்கிவந்து கொடு. அவற்றை நான் உன்னிடம் வாங்காவிட்டால் அஃது அநீதியாகும்' என்று மொழிந்தான்.

அதைக்கேட்ட சந்திரமதியும், அவ்வாறே கொண்டு வருவதாகச் சம்மதித்து, புதல்வனை அவ்விடத்திலேயே விட்டு மறையவன் வீடு நோக்கித் திரும்பினாள்.

அவள் காசி நகரத்தின் சில வீதிகளைக் கடந்து செல்லும்போது ஒரு தெருவில் ஓர் இளங்குமரன் உயிரிழந்து புழுதியில் கிடப்பதைக் கண்டாள். அக் காசியரசனுடைய குமாரன் கள்வர்களால் கொல்லப்பட்டு அங்கு அவ்வாறு கிடப்பதை அவள் அறியாமல், தன்னுடைய குமாரனைப் போன்றிருந்த அவனருகிற் சென்று வருந்தினாள்.

அச் சமயம் அரசனது திருக்குமாரனைத் தேடிவந்த காவலர்கள் சந்திரமதியைக் கண்டு அவளே அக் கொடுங் கொலையை இயற்றியவளென்று கருதினர். அதனால், அவர்கள் அவளைக் கயிற்றால் பிணித்து இழுத்துச் சென்றனர். நிகழ்ந்தவற்றை உணர்ந்த சந்திரமதி அவ்வாறு பலமுறையும் துன்பப்படுவதைக்காட்டிலும் தானே கொலையாளியென்று சொல்லிக்கொண்டு உயிர்நீத்தல் உத்தமமெனத் துணிந்தாள். அதனால், அவள் அரசவையை யடைந்தவுடன் அரசனிடம் தானே அக் கொலையை யியற்றியதாகக் கூறினாள். அவளுடைய முகப்பொலிவையும், வனப்பு மிக்க வதனத்தையும், களங்கமற்றக் கண்களையும் கண்ட காசி மன்னன் அவள் குற்றவாளி யல்லளென்று உணர்ந்தான். அங்கிருந்த மந்திரிகளும் அவ்வாறே அபிப்பிராயப்பட்டனர். ஆனால், சந்திரமதி தானே கொலையாளி என்று வற்புறுத்திக் கொண்டனள்.

தன் புதல்வன் கொலையுண்ட வருத்தத்தைப் பொருட்படுத்தாது சந்திரமதிமீது இரக்கங்கொண்டு அவள் குற்றவாளியல்லளென்றே காசி மன்னன் தீர்மானித்தான். ஆனால், அவளைக் கைப்பற்றிய காவலர் அவளே கொலையாளி என்று உறுதிப்படுத்தினர். அப் பாலன் கிடந்த இடத்தில் சந்திரமதியினுடைய காலடிகளே பொருந்தியிருக்கின்றனவென்றும் அவர்கள் கூறினர். அதனால், காசி மன்னன் சந்திர

மதியின்மீது கொலைக் குற்றத்தைச் சாட்டி அவளைக் கொலை புரியும்படி கட்டளையிட்டான்.

உடனே அரசன் ஆணைப்படி வீரவாகு என்னும் புலையன் சந்திரமதியை அழைத்துக்கொண்டு சுடுகாட்டிற்குச் சென்றான்.

தெருக்களில் சந்திரமதியைக் கண்ட மாந்தர் அனைவரும் 'அவள் கொலை செய்திருக்கக் கூடுமா!' என்று அதிசயித்தனர். 'இவ்வளவு அழகு வாய்ந்தவள் கொடிய நெஞ்சினளாயிருக்க மாட்டாள்' என்று சிலர் கூறினர். வேறு சிலர் 'இக் கொடும்பாதகியைப் பார்ப்பதுதகுமா' என்றனர்.

சுடுகாட்டையடைந்து வீரவாகு வாளாயுதத்தை அரிச்சந்திரன் கையிற் கொடுத்துச் சந்திரமதியைக் கொலை புரியும்படி கட்டளையிட்டான். அப்போது தன் கணவனே தன்னைக் கொலைபுரிபவனென்று சந்திரமதி உணர்ந்து கொண்டாள். அரிச்சந்திரனும் அவள் தன் மனைவியே என்று அறிந்து மனக்கிலேசமடைந்து இன்னும் என்ன நேரிடுமோ என்று எண்ணினான்.

அச் சமயத்தில் திரிமூர்த்திகளும், தேவலோகத்திலிருந்துவந்த தேவேந்திரன், வசிட்டர்முதலியோரும், அரிச்சந்திரனுடைய செய்கைகளையறிந்து அவனுடைய உறுதி நிலையைக்காண அங்கு வந்தனர்.

அதுபொழுது கௌசிகர் விரைந்து அரிச்சந்திரனையணுகி, 'அரிச்சந்திரா! இப்போதாகிலும், நீ எனக்குக் கொடுத்த நாட்டை இல்லையென்று மறுத்துவிடு. உடனே உன்னுடைய நாடு நகர முதலியவற்றை உன்னுடையதாக்கி நான் செல்லுகின்றேன். நீ ஏன் இவ்வளவு துன்பத்திற் குள்ளாகவேண்டும்' என்று கூறினார்.

உடனே அரிச்சந்திரன், 'மாதவத்தீர்! மறுமுறை அவ் வார்த்தையை என்னிடம் புகலவேண்டாம். ஒருமுறை உமக்களித்த அந் நாடு உம்முடையதே யாம். அப்படி நான் மறுத்துரைத்தால் அஃது அறநெறிச் சார்வோர் செய்கை யன்றாகும். எத்துன்பம் வந்தாலும் வள்ளல் என்னும் பெயரைப் போக்கிக் கொள்ளேன். வாய்மை என்னும் சீரிய குணம் அற்றவன் என்று பலர் இகழ நான் விரும்பேன். இஃது உண்மை' என்று உறுதியாகக் கூறினான்.

இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட கௌசிகர் தம் மனங் கலங்கி அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

பிறகு அரசர்கோமான் சந்திரமதியை அழைத்துச் சென்றான். அவளைத் தலை குனியும்படி கட்டளையிட்டுத் தான் அறநெறி பிறழா தூய்மை வாய்ந்தவளாயிருத்தல் உண்மையானால் அவள் இறவாதிருக்க வேண்டுமெனக் கூறி, வாளோங்கி வீசினான். தெய்வத்திருவருளால் அந்த வாள் அவளை வீசாது அவள் கழுத்தில் மாலையெனத் திகழ்ந்தது. அதைக்கண்ட அனைவரும் ஆர்த்தனர்.

திடீரென்று அவ்விடத்தில் தேவர்கள் கூட்டம் குழுமியது. அவர்களைக்கண்ட அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும் அடிபணிந்து நின்றனர். நேர்மைமிக்க அரிச்சந்திரனுடைய விழுமிய குணத்தைப் பலரும் மெச்சினர். வசிட்ட முனிவரும் அளவிலா மகிழ்ச்சியடைந்தார். அங்கு வந்த கௌசிகர் தம்முடைய சபதம் பொய்த்துப் போனதைத் தேவர்கள் முன்னிலையில் ஒப்புக்கொண்டார். தாம் வாக்களித்தவாறே தம்முடைய தவத்தில் பாதியை அரிச்சந்திரனுக்கு அளித்தார்.

பிறகு அரிச்சந்திரனிடம் தேவலோகத்தில் நடந்தவற்றைப் புகன்று, கௌசிகர் அவனை அவனுடைய நாடு நக

ரங்களை ஒப்புக்கொள்ளும்படி வேண்டினர். ஆனால், தீதற்ற குணமுடைய அரிச்சந்திரன் தன் நாடு நகரங்களை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தான். தன் இன்னுயிரனைய மனைவியை விற் பனை செய்ததுமன்றி, தான் புலையனுக்கு அடிமையாகிச் சுடுகாடுகாத்து மறுபடியும் அரசாளுவது அடாது என்று கூறினன். ஆனால், சந்திரமதியை விலைக்கு வாங்கின பிரா மணன் அக்கினி தேவனென்றும், புலையனான வீரவாகு எம தருமன் என்றும், அச் சுடுகாடு யாகசாலையென்றும் தேவர் கள் அரிச்சந்திரனிடம் கூறி அதற்குத் தக்க சான்றுகளைக் காட்டினர்.

கடைசியாக அரிச்சந்திரன் ஒருவாறு மனந்தேறி அர சாள ஒப்புக்கொண்டான். இவ் விஷயங்களை யெல்லாம் அறிந்த காசி மன்னன் அரிச்சந்திரனைப் புகழ்ந்து நின்றான். விடந்தீண்டி இறந்த தேவதாசனும், காசி மன்னன் மைந் தனும் தேவர்களது அருளினால் உயிர் பிழைத்து நின்று வணங்கினர். தத்தம் புதல்வரைக்கண்ட பெற்றோர் மகிழ் வெய்தினர்.

பின்னர்த் தேவர்கள் விரும்பியபடி காசி மன்னன் தன் னுடைய நால்வகைச் சேனைகள் புடைசூழ அரிச்சந்திரனோடு அயோத்தியை நோக்கிச் சென்றான். அன்புடைய மந்திரி யாகிய சத்தியகீர்த்தி தன் அரசனையும், அரசியையும், அவர்கள் புதல்வனையும் கண்டு மனமகிழ்ந்து அவர்களுடன் சென்றான்.

மீண்டும் அரசர் பெருமான் வருவதையுணர்ந்த அயோத்திமாநகர மாந்தர்கள் உடம்பைவிட்டு நீங்கிச் சென்ற உயிர் மீண்டும் அவ் வுடம்பைச் சேர்ந்தது போன்று களித்தனர். தத்தம் மாளிகைகளை அழகு செய்தனர். மங்கல வாத்தியங்களை முழக்கினர். பொற்றேர்மீது வந்த

வேந்தர் பெருமானைக் கையாற்றொழுது நாவாற் புகழ்ந்தனர். மடமயில்போன்ற சந்திரமதியைக் கண்ட மங்கைமார் பேருவகை யெய்தினர்.

விண்ணுற வுயர்ந்து பரந்த அரண்மனையை அரிச்சந்திரன் அடைந்தான். அன்றே விண்ணவர் சூழ்ந்து ஆசீர்வதிப்ப, மங்கல வாத்தியமொலிக்க அரிச்சந்திரன் மீண்டும் தன் சிங்காதனத் தேறினான். பிறகு தேவர்கள் அனைவரும் அரிச்சந்திரனை ஆசீர்வதித்துச் சென்றனர். கௌசிகரும் தாம் இயற்றிய கொடுமைகளைப் பொருட்படுத்தாது, தாம் விழைந்தவற்றைச் சலிப்பின்றி கொடுத்த அவனுடைய வள்ளற்றன்மையைப் பெரிதும் வியந்தார். கொடுத்தலினால் சிவந்த கரத்தையுடைய அவ் வள்ளலைத் தான் செய்த குற்றங்களை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக் கௌசிகர் சென்றார். காசி மன்னனும் தன் நாடடைந்தான்.

'புகைத்துக் கரிக்கினும் பொன் மாற்றுயரும்' என்பதுபோல முன்னிலும் பன்மடங்கதிக கீர்த்தியோடு ,அரிச்சந்திரன் செங்கோல் செலுத்தி வந்தான்.

II. கன்னன்

1. முன்னோர் வரலாறு

சீரும் சிறப்பும் பெற்ற நம்மிந்திய தேயத்தின் திலக மென முற்காலத்தில், வட இந்தியாவில், குரு நாடென்று ஒரு நாடு விளங்கியது. புனிதமான கங்கை அந் நாட்டில் தன் வெள்ளத்தைப் பரப்பிச்சென்றது. இடையறுது அப் புண்ணியநதி பெருக்கெடுத்து ஓடுதலால் அந் நாடு நீர்வள நிலவளமிக் குடையதாயிருந்தது. வருடந் தோறும் தானிய வகைகள் செழித்தோங்கி, முதிர்ந்த பலனைத் தந்தன.

அந் நாட்டின் இடையிடையே பல பெரும்பொழில்கள் சிறப்புற்றுவிளங்கின. தேவலோகத்துக் கற்பகச்சோலையோ என்று காண்போர் ஐயுறும் வண்ணம் அவைகள் செழித் தோங்கி அடர்ந்திருந்தன. மண மிகுந்த பூஞ்செடிகள் தத்தம் நறுமணத்தால் வண்டுகளை நல்வரவேற்றன; அவைகளும் வந்து மதுவுண்டு களித்து ஒலித்தன.

தற்காலத்தில் டில்லியென வழங்கும் அணி நகரமே அக் காலத்தில் குருநாட்டின் தலை நகரமாய் விளங்கியது. முன்னாளில் அஃது அத்தினபுரம் என வழங்கப்பட்டது. அப் பொழுது அத்தினபுரி பன்னிறமணிகள் இழைக்கப்பட்ட மாட மாளிகைகளுடன் விளங்கியது. அஃது அளகாபுரிக்கு ஒப்பிடத் தகுந்த பெருமை வாய்ந்திருந்தது.

அறநெறி சார்ந்து மனுமுறை பிறழாது சந்திரவமிசத்து மன்னர்கள் அத்தினபுரியில் அரசுபுரிந்து வந்தனர். நமது கதை தொடங்குகையில் சந்தனுவென்னும் பெயர் பூண்ட மன்னன் அங்கு அரசாண்டிருந்தான்.

ஒருநாள் அவன் வேட்டையாடும் நிமித்தம், தன் நால் வகைச் சேனையும் சூழக் கானகத்தை நோக்கிச் சென்றான். அவனோடு பல வேடர்கள் நாய்களுடன் சென்றனர். கானகத்தை யடைந்த அரசன் தனக்கெதிர்ப்பட்ட கொடிய வனவிலங்குகளை அதம் செய்து தப்பி யோடுபவைகளைப் பின்பற்றிச் சென்றான். வேடர்களும் பல விடங்களில் வலை கட்டி விலங்குகளை அவைகளிற் சிக்க வைத்தனர். பின்னர் அவைகளை அடித்துக் கொன்றனர். வெருண்டோடும் மிருகங்களைப் பின் தொடர்ந்து நாய்கள் விரைந்து சென்று அவைகளுக்குத் துன்பம் விளைத்தன.

மிருகங்களைத் துரத்திச் சென்ற சந்தனு வெகு நேரம் வேட்டையாடிய களைப்பால் நீர் வேட்கை மிகவே, அருகிலிருந்த கங்காநதிக் கரையை யடைந்து நீரருந்தி இளைப்பாறினான்.

அற்றைப்போது அங்கிருந்த ஒரு மரத்தருகில், கங்கை வனப்பு மிக்க ஒரு வனிதையின் வடிவத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளைக் கண்ணுற்ற அரசன் அவளுடைய அழகை வியந்து உடனே அவளை மணமுடிக்க விழைந்தான்.

அதனால், அவன் அவளை யணுகித் தன்னுடைய எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். கங்கையும் அவனை மணக்கச் சம்மதித்தாள். ஆனால், மணமான பிறகு தான் எத்தகைய தீச்செயலைச் செய்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தக் கூடாதென்றும், அப்படிப் பொருட்படுத்தினால் அப்பொழுதே சந்தனுவை விட்டுச் செல்ல நேருமென்றும் அவள் கூறினாள். அம் மன்னனும் அவளுடைய நிபந்தனைகளுக்கு இணங்கினான்.

பிறகு அரசன் கங்கையை மணம்புரிந்து வாழ்ந்திருந்தான். காலஞ் செல்லச் செல்ல, கங்கையானவள் எழு

குழந்தைகளை முறையே பெற்றெடுத்து, அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் பிறந்த அன்றே கங்கையில் எறிந்து விட்டாள். அவளுடைய கொடிய செய்கையைக் கண்ட அரசன், தான் ஒப்புக்கொண்ட நிபந்தனையின்படி வாளா விருந்தனன். பின்னர்க் கங்கை எட்டாவதாக ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தாள். அதைக் கேள்வியுற்ற அரசன் விரைந்து சென்று அப் பிள்ளையை மட்டும் காப்பாற்றும்படி கங்கையை வேண்டினன். உடனே கங்கையானவள் அரசன் ஒப்புக்கொண்ட நிபந்தனையை மீறியதை எடுத்துக் காட்டி அப்பொழுதே அவனை விட்டு விலகினள். அவள் செல்லும்போது அப் பிள்ளையையும் எடுத்துச் சென்று வளர்த்துப் பின்னர் மீண்டும் அனுப்பிவிடுவதாக வாக்களித்தாள். மேலும் அவள் மூலமாக அரசன் அவளுடைய வரலாற்றை யறிந்தான். அவள் கங்கை யென்றும், தான் வருணதேவ னென்றும் உணர்ந்தான். தான் பிரமதேவன் சபையில் கங்கையைச் சந்திக்க நேர்ந்த காலத்தில் அவளை விரும்பவே நான்முகன் தன்னைச் சபித்தான் என்றும், அதன்படி கங்கையானவள் உலகில் உதித்து வருணதேவனை தன்னை மணந்தாளென்றும் அறிந்தான். பின்னர் வசிட்ட முனிவருடைய சாபம்பெற்ற அட்டவசுக்களே கங்கைக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தன ரென்றும், அதனாலேயே கங்கை எழு பிள்ளைகளையும் பெற்றபொழுதே கங்கையில் எறிந்து விட்டா ளென்றும்; எட்டாவது பிள்ளை மட்டும் உலகத்தில் உயிர் வாழ்வான் என்றும் அறிந்தான்.

கங்கை தன் மகனுடன் சென்றுவிடவே சந்தனு அவளை நினைத்துப் பெரிதும் வருந்தினன். கங்கையோ தன் அரிய புதல்வனை மிகச் சிறப்புடன் வளர்த்து வந்தாள். அவனும் மிகுந்த நுண்ணறிவுடையவனாய்ச் சகல

சாஸ்திர விற்பன்னனாய் விளங்கினான். கங்கை அவனுக்குத் தேவவிரதன் என்று பெயர் புனைந்தாள்.

ஒருநாள் மறுபடியும் சந்தனுவென்பான் வேட்டையாடக் காட்டிடைச் சென்றான். முன்னர், தான் அடைந்த அக் கங்கைநதிக் கரையை நண்ணித் தன் மனைவியாகிய கங்கையைப் பற்றிக் கவலை கொண்டான். அப்போது அக் கங்கையிலிருந்து வனப்பு மிக்க ஓரிளமகன் வெளி வந்தான். அவனைக் கண்ட சந்தனு வியப்படைந்து அவனை உற்று நோக்கினான். அவ் வாலிபனும் தன்னை ஒரு முறைச் சூழ நோக்கிச் சந்தனுவைக் கண்டான். விளையாட்டாக அவ் வாலிபன் தன் கரத்திலிருந்த வில்லில் ஓர் அம்பைத் தொடுத்துச் சந்தனுவைக் குறிபார்த்து எய்தான். அக் கணை மன்னன் மார்பிற் படவே அவன் மூர்ச்சையடைந்தான். அதைக் கண்ட தேவவிரதன் அச்சங்கொண்டு 'விளையாட்டே வினையாயிற்றே' என்று சிந்தித்துத் தன் தாயிடம் சென்று நிகழ்ந்தவற்றைப் புகன்றான்.

உடனே கங்கை விரைந்து வந்து மன்னனைக் கண்டு பதறி அவனைக் களை தெளிவித்தாள். முழு மதிபோன்ற கங்கையின் திருமுகத்தைக் கண்ட மன்னன் அளவற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தான். பின்னர்க் கங்கை, அம்பினை எவிய அச் சிறுவன் உம்முடைய எட்டாவது குமாரன் எனச் சந்தனுவுக்குக் கூறினாள். வசிட்டமுனிவரிடம் நீதி நெறிகளையும், பரசுராமர்பால் வில் வாள் பயிற்சிகளையும் கசடறக் கற்ற தேவவிரதன் சந்தனு தன் தந்தையென்பதை உணர்ந்தனன். அதனால், அவன் அம் மன்னன் இணையடிகளில் வீழ்ந்து அறியாதுசெய்த தவறை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டனன். சந்தனுவும் கங்கையைப் பிரிந்து தன் திருக்குமாரனோடு தன் நகரத்தை யடைந்தான்.

சின்னாட் கழிந்தபின் சந்தனு, தேவவிரதனை இளவரசனாக்கினான். அவனும் அன்புடன் குடிகளைப் பரிபாலித்து வந்தான். அவன் கங்கையால் வளர்க்கப்பட்டபடியால் அவன் **காங்கேயன்** என்று பலரால் அழைக்கப்பட்டான்.

பின்னர் ஒரு முறை சந்தனு மன்னன் வேட்டையாடிச் சென்று யமுனா நதிக்கரையை யடைந்தான். அங்கிருந்த பல விநோதங்களைக்கண்டுசென்ற அம் மன்னன் காற்றில் கலந்து வந்த நறு மணத்தை யறிந்து அதற்குக் காரணம் இன்னதெனத் தோன்றாது மயங்கினான். அதனால், அம் மணம் வரும் வழியே அவன் சென்றான். அப்போது யமுனா நதிக்கரையில் உள்ள ஒரு படகில் ஒரு பெண்மணி யமர்ந்திருந்தாள். அவளிடமிருந்தே அம் மணம் வந்ததென்றுணர்ந்தான். அதனால், அவன் அவளை யடைந்து அவளுடைய வரலாற்றை உணர்ந்தான். ஒரு செம்படவனுடைய மகளாகிய அவள் தன் பெயர் **பரிமளகந்தி** என்பதென்றும், தான் பலருக்கும் ஓடம் செலுத்தி வாழ்ந்திருப்பதென்றும் கூறினாள். அவளை மணக்க விரும்பிய அம் மன்னன் அவளுடைய தந்தையை யணுகித் தன்னுடைய எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். அதை யுணர்ந்த அவ் வலைஞன் தன் மகள்பாற் பிறக்கும் புதல்வனுக்கு முடிசூட்டினால் தன் பெண்ணைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்தான். அது கேட்ட மன்னன் வாடித் தன் அரண்மனை யடைந்து கவலை மேற்கொண்டிருந்தான். இவைகளைச் சாரதியால் உணர்ந்த காங்கேயன் செம்படவனை யடைந்து, தனக்குப் பட்டம் வேண்டியதில்லை யென்றும், தனக்குப் பிறக்கும் மைந்தர்கள் அப்பட்டத்தை உத்தேசித்துப் போர்புரியக்கூடு மாகையால், தான் மணஞ்செய்துகொள்ளுவதேயில்லை யென்றும் அரியதோர் சபதம்செய்தான். பிறகே அவ் வலைஞன் தன்மகள் பரி

மளகந்தியைச் சந்தனு மன்னனுக்கு விவாகம் செய்துகொடுத்தான். தான் விரும்பியவாறு முடிந்தது தன்னுடைய மகன் தேவவிரதனுடைய சபதத்தால் என்பதை அறிந்த சந்தனு, தன் மகனைப் பலவாறு புகழ்ந்துரைத்தான். பிறகு விரும்பும்போது இறக்கவல்ல ஓர் அரிய வரத்தை அம் மன்னவன் காங்கேயனுக்கு அளித்தான். தான் மணம் செய்துகொள்வதில்லை என்னும் கொடிய சபதத்தை இயற்றிய காங்கேயன் அன்று முதல் வீடுமன் என்னும் பெயர் பெற்றான். தான் வாக்களித்த விதமே அவன் விவாகமின்றியிருந்தான்.

நாளடைவில் சந்தனு பரிமளகந்தியினிடமாகச் சித்திராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என்னும் இரு புதல்வர்களைப் பெற்று மண்ணுலகை நீத்தான். மூத்தவன் சிறு வயதிலேயே இறந்துபோக, வீடுமன் இளையவனுக்கு முடி சூட்டினான். இளையவனாகிய விசித்திரவீரியன் அம்பிகை, அம்பாலிகை என்னும் இரு பெண்களை மணந்தான். சின்னாட்களில் விசித்திரவீரியன் இறந்துபோக, வியாசரின் அருளால் திருதராட்டிரன் அம்பிகையினிடத்தும், பாண்டு அம்பாலிகையி னிடத்தும் பிறந்தனர். அம்பாலிகையின் தோழி யொருத்தி விதுரனைப் பெற்றெடுத்தாள். மூத்தவனாகிய திருதராட்டிரன் பிறவிக் குருடன். பாண்டுவென்பான் நோயுற்று மெலிந்திருந்தான். விதுரனே எல்லாரினும் வல்லமை யுடையவனா யிருந்தான்.

வீடுமன், திருதராட்டிரனை அரசனாக்கினான். பாண்டு படைத்தலைவனாகவும், விதுரன் அமைச்சனாகவும் இருந்து திருதராட்டிரனுக்கு உதவி செய்தனர். திருதராட்டிரன் காந்தார நாட்டரசன் மகள் காந்தாரி என்பவளை மணந்து செவ்வனே செங்கோல் நடாத்திவந்தான்.

2. கன்னன் மன்னனாதல்

குந்திபோஜன் என்னும் பெயர் வாய்ந்த ஒரு வேந்தன் விருஷ்ணி குலத்துதித்த சூரசேனன் என்பவனுடைய அருந்தவப் புதல்வியாகிய பிருதை என்பவளைச் சுவீகாரம் எடுத்துக்கொண்டான். பிருதை குந்திபோஜனால் செவ்வனே வளர்க்கப்பட்டு அழகு பெற்று விளங்கினாள். அவளுடைய வளர்ப்புத் தந்தை குந்திபோஜனானபடியால் அவளுக்குக் குந்தி யெனும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

குந்திக்குப் பத்து வயதாகும்போது, துருவாசரென்னும் தபோதனர் குந்திபோஜனைக் கண்டு தாம் நோன்பொன்றியற்ற வேண்டு மென்று கூறினார். குந்திபோஜனும் அவருடைய விருப்பப்படியே அவரைத் தன் அரண்மனையிலிருத்தி, அவர் விரதத்தை முடிப்பதற்கு வேண்டிய அனுக்கூலங்களைச் செய்தான். அம் முனிவருடைய ஏவலாளாகத் தன் புதல்வி பிருதையை நியமித்தான். சிறு பிழைக்குங் கடுங்கோபங் கொள்ளும் துருவாசருடைய குணத்தை அவன் அடிக்கடி பிருதைக்கு நினைப்பூட்டி முனிவருக்கு எவ்வகையிலும் களிப்புண்டாக்கும்படி கட்டளையிட்டான். பிருதையும், தன் தந்தையின் வார்த்தைகளை மந்திர மெனக்கொண்டு துருவாசருக்குத் தொண்டு செய்து வந்தாள்.

அவ்வாறு ஒருவருடம கழிந்தது. துருவாசரும் தன்னுடைய விரதத்தைச் செவ்வனே அனுஷ்டித்து முடித்தார்; பலவகையிலும் குற்றேவல் செய்த பிருதையின் செய்கைக்கு அவர் மிக்க மகிழ்வெய்தினார். அதனால், அவர் அவளுக்கு ஐந்து தேவ மந்திரங்களை உபதேசித்து அவற்றின் பலன்

களையும் கூறினர். பிறகு அவர் குந்திபோஜனை ஆசீர்வதித்துத் தம் இருப்பிடத்திற் கேகினர்.

பல மாதங்கள் கழிந்தன. குந்திதேவியும் கன்னிப் பருவமடைந்து தன் உப்பரிகையின் மீது உலவி நின்றாள். அப்போது, துருவாசர் அன்று தனக்குக் கூறிய தேவ மந்திரங்களின் நினைவு அவளுக்கு வந்தது. உடனே அவைகளின் மெய்மையை உணர விரும்பினள். அங்ஙனம் விரும்பியவள் சூரிய மந்திரத்தை உச்சரித்தாள். அப்போதே சூரியன் அவள் எதிரில் தோன்றி அவளுக்கோர் அழகிய ஆண்மகனை அளித்தான். அவன் பின்னும் அப் பிள்ளையை ஒரு பேழையில் கிடத்திக் கங்கையில் விட்டுவிடென்றும், அப் பிள்ளை செவ்வனே வளர்ந்து வருவானென்றும் கூறி மறைந்தான். குந்திதேவியும் அம் மகவைக் கண்டு மகிழ்வெய்தினள். அப் பிள்ளையைப் பேழையிலிட்டுக் கங்கையில் விட்டுவிட அவள் துணியவில்லை. ஆனல், உலகத்தாருக்கு அஞ்சி மனவருத்தத்துடன், தன் ஆடையை ஒரு பெட்டியிலிட்டு மெத்தென்று செய்து அதில் அப் பிள்ளையை வைத்து மூடிக் கங்கையில் விட்டுவிட்டாள். அப் பெட்டி மிதந்து செல்லும் திசையை நோக்கிப் பன்முறை திரும்பிப் பார்த்துப் பின்னர்த் தன் அரண்மனை யடைந்து வழக்கம்போல வசிக்கலானள். பின்பு அவள் பாண்டு மன்னனை மணந்து கொண்டாள். பின்னர் அவள் தருமன், வீமன், அருச்சுனன் என்னும் மூவரையும் ஈன்றெடுத்தாள். பாண்டு மன்னனுடைய இளைய மனைவி மத்திரையினிடமாக நகுலன், சகாதேவன் என்ற இருவர் பிறந்தனர். சின்னட்களுக்குப் பிறகு பாண்டு மன்னன் உயிர் துறந்தான்.

பேழையில் வைத்துக் கங்கையாற்றில் விடப்பட்ட அவ்வழகிய புதல்வனே நமது கதாநாயகனை கன்னன்! வெள்ளிய முத்துக்களை யெடுத்தெறியும் அலைகள் நிறைந்த

கங்கையாறு அப் பெட்டியை ஏந்திச் சென்று அத்தினபுரி யிற் சேர்த்தது.

அப்போது பொழுது புலரும் சமயமா யிருந்தது. கதிரவனும் தன்னுடைய செங்கிரணங்களைப் பரப்பிக் குண திசையில் எழுந்தான். அன்னவனது செங்கிரணங்கள் பாவி கங்கை நீர், பொன்னீர் போன்று பொலிந்து விளங்கியது. பறவை யினங்களும் துயினீத்துச் சிறகுகளை யடித்துப் பறந்து சென்றன. வள்ளல் வரக்கண்ட வறியோர்போலக் கன்னன் இருந்த பெட்டியைச் சுற்றிச் சேல் மீன்கள் துள்ளி விளையாடின.

அச் சமயம் மன்னன் திருதராட்டிரனுடைய தேர்ப் பாகன் தன் மனைவியுடன் நீராடக் கங்கைக்கரையை யடைந் தான். நற்குண நற்செய்கைகள் மிக்க அவ்விருவரும் ஈருட லும் ஒருயிரும்போல இல்லறம் நடத்தி வந்தனர். எத் தகைய துன்பத்தையும் மாற்றவல்ல புத்திரப் பேறின்மை யால் அவர்கள் மனங் கவன்றிருந்தனர். அவர்கள் அங்குத் தோன்றிய விநோதக் காட்சிகளை நோக்கியவண்ணம் செல் லும்போது அங்குக் கன்னன் அமர்ந்திருந்த பேழையைக் கண்ணுற்றனர். உடனே அத் தேர்ப்பாகன் அதிசயித்து அப் பெட்டியைக் கொணர்ந்து திறந்து பார்த்தான். அதிற் பொலிந்த பொன்னிறப் புதல்வனைக் கண்ட தேர்ப்பாகன் பேருவகை யெய்தினன். நித்திய தரித்திரனுக்கு எதிர்ப் பட்ட நிதிக் குவியலைப் போல அப் புதல்வனை அவன் வாரி யெடுத்து முத்தமிட்டான். பின்னர் உவகைததும்பிய உள் ளத்தினனாய்த் தன் மனைவியிடம் அப் புதல்வனை ஈந்தான். பெறுதற்கரிய பேற்றைப் பெற்றவளைப்போல அவளும் அக் குழந்தையைப் பணிவுடன்பெற்றுத் தன் பவளச் செவ் வாயால் முத்தமிட்டாள். அப் புதல்வன் காதில் விளங்கிய குண்டலங்களையும், தேகத்திற் பொலிந்த கவசத்தையும்

கண்ணுற்ற தேர்ப்பாகன் அப் புதல்வன் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தவனெனத் தீர்மானித்தான். அதனால், அவர்கள் நீராடிச் சென்று, தம் இல்லம் சேர்ந்து, அப் புதல்வனை மிக்க மேன்மையுடன் வளர்த்து வந்தனர். பின்னர்த் தெய்வ வாக்கின்படி அப் புதல்வன் **கன்னன்** எனப் பெயரிடப்பட்டான்.

நாட்கள் செல்லச்செல்லக் கன்னனும் இளம்பிறைச் சந்திரன்போல வளர்ந்தான். சிறு பிராயத்திலேயே பல கலைகளைக் கற்றுப் படைக்கலப்பயிற்சியிலும் தேர்ச்சிபெற்று ஒப்பற்று விளங்கினான். அவனுடைய பேரழகையும், வீரச் செயல்களையும், , அருளுக்கையுங் கண்ட நகர மாந்தர்கள் அனைவரும் அவனைப் புகழ்ந்து பேசினர். அவன் இழி குலத்தவனால் வளர்க்கப்பட்டதைப்பற்றி அவர்கள் அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் இல்லை.

கன்னன் படைக்கலப் பயிற்சியில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும், அவற்றைக் கசடறக் கற்க எண்ணங் கொண்டான். அதனால், அவன் பரசுராமரை யடைந்து, தான் ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவன் போல நடித்தான். பரசுராமரும், வேதியர்க்கு மட்டுமே கற்றுக் கொடுத்தல் என்ற வைராக்கியங் கொண்டிருந்தார். அதனால், அவர் கன்னனைப் பிரம்ம குலத்துதித்தவனென்று நிச்சயித்து அவனுக்கு யாவற்றையும் தெளிவாகக் கற்பித்தார். அவனுடைய நுண்ணறிவுக்கும், பெருங் குணத்திற்கும், வீரத் தன்மைக்கும் அவர் அவனை மெச்சினார்.

ஒருநாள் மாலைப் பொழுதில் அவர் அவனுக்குச் சில அரிய விஷயங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருக்கு உறக்கம் வரவே அவர் கன்னன் தொடை மீது தலையை வைத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்தார். அச்சமயம் இரத்தவளிப் புழு வொன்று கன்னனுடைய அடித்

தொடையில் புகுந்து தொளைக்க ஆரம்பித்தது. அதனால் உண்டான வலியைக் கன்னன் பொருட்படுத்தாது அசைவற்று அமர்ந்திருந்தான். ஆனால், அப் புழுவோ அஃதோடு விடாமல் மேலும் மேலும் தொளைத்து அவனுடைய உதிரத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. பொறுக்க முடியாத துன்பம் கன்னனுக்கு உண்டாயது. ஆயினும், தன் குருவின் உறக்கம் பங்கப்படுமென் றஞ்சிய கன்னன் வாளாவிருந்தான். வீரமும், குரு பக்தியும் நிறைந்த அவனை அப் புழுவிட்டு விலகவில்லை. அது விடாமல் அவனுடைய தொடையைத் தொளைக்கவே இரத்தம் பாய்ந்தோடி, பரசுராமருடைய தேக முழுவதையும் இரத்தமய மாக்கியது. உடனே உணர்ச்சி பெற்ற பரசுராமர் திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்து நோக்கினார். கன்னன் தொடையிலிருந்து இரத்தம் பெருகி ஓடுவதையும், தம் உடலம் செந்நிறமா யிருப்பதையும் அறிந்து கன்னனை நோக்கி 'வஞ்சனை மிக்கவனே! இஃதென்ன? நீயோ பார்ப்பனக் குலத்திலுதித்தவன்! அப்படி யிருந்தால் இப் புழுத் துன்பம் செய்யத் தொடங்கியபோது நீ பயந்து அப்புறம் சென்றிருப்பாய். இன்றேல், இவ்வளவு இரத்தம் பெருகியோடும் போதாவது அச்சங் கொண்டு எழுந்திருந்திருப்பாய். அப்படி யில்லாமல் மிக்க தைரியத்துடன் அசையாது அமர்ந்திருக்கும் வீரம் வேதியர் குலத்துதித்தோனுக்கு அமைந்திராது. ஆகையால் உண்மையை உரைத்துவிடு' என்று கடுஞ்சீற்றத்துடன் கூறினார்.

அவருடைய கடுஞ் சொற்களைக் கேட்ட கன்னன் நடுநடுங்கி, எழுந்து அவரை வணங்கி, வாய்பேசாது, மதிமயங்கி நின்றான். அவனுடைய தோற்றத்தால் அவன் பிராமணனல்ல னென்பதை அறிந்த அவர் கன்னனை எரியெழ நோக்கி, 'ஏ! பாதகா! என்னை இவ்வாறு கபடஞ் செய்து என்னுடைய விற்றொழிலைக் கற்றுக் கொண்டாய்.

வேதியர் தவிர ஏனையோருக்குக் கற்பிப்ப தில்லை யென்னும் என்னுடைய சபதத்தைப் பங்கப்படுத்தினை! அதனால் நீ என்னிடம் கற்றவை யாவும், உனக்கு வேண்டிய தருணத்தில் பயன்படா தொழிக' எனக்கூறித் தம்மைவிட்டுச் செல்லும்படி கட்டளை யிட்டார்.

கன்னனும் உயிரை யிழந்த உடலமேபோல் மனம் நைந்துருகினான். அவ்வளவு கொடிய சாபம் அநியாயமாகத் தனக்குக் கொடுத்த பரசுராமரை வெறுத்துத் தன்னிருப்பிடத்தை யடைந்தான்.

திரிதராட்டிரனுக்குக் காந்தாரியினிடம் நூறு புதல்வர்கள் பிறந்தனர். அவர்களில் மூத்தவன் துரியோதனன் எனப் பெயரிடப்பட்டான். அவன் பொறாமை மிக்கவன். அவன் பாண்டவர்களின் மீது இயற்கையிலேயே வெறுப்புக் கொண்டான். அவர்களில் முக்கியமாக வீமனை அவன் அதிகமாகப் பகைத்து வந்தான். பல சூழ்ச்சிகளைச் செய்து அவனைக் கொல்லத் துரியோதனன் முயன்றான். ஆனால், வீமன் அவைகளினின்றுந் தப்பினான். ஆகையால் பாண்டவர்களுக்கும், கௌரவர்களுக்கும் பகைமை இளமையிலிருந்தே முதிர்ச்சி யடைய வாரம்பித்தது.

அவர்களிருவருக்கும் குருவா யிருந்தவர் துரோணாசாரியார் என்பவர். அவர் மூலமாகப் பாண்டவரும், கௌரவரும் வில்வித்தை முதலிய படைக்கலப் பயிற்சிகளைக் கற்றுணர்ந்தனர். எவ்வகையிலும், பாண்டவர்களே சிறப்புற்று விளங்கினர். அருச்சுனன் வில்வித்தையில் கைதேர்ந்து யாவரினும் மேம்பட்டு விளங்கினான்.

ஒருநாள் கன்னன் தன் இல்லத்தை விட்டு அரச வீதி வழியே சென்றுகொண் டிருந்தான். அப்போது அரண்

மனையின் உப்பரிகையில் உலாவி நின்ற துரியோதனன் கன்னனை நோக்கி, அவனுடைய வனப்புக்கும், வீரத் தோற்றத்திற்கும் வியந்தான். உடனே ஏவலாளர் மூலமாகக் கன்னனை அழைப்பித்து அவனோடு நட்புக் கொண்டான். அவனுடைய தம்பிமாரும் ஏனையோரும் கன்னன்மீது அன்பு கொண்டனர். அது முதல் அரண்மனையில் துரியோதனனுடன் கன்னன் யாதொரு கவலையுமின்றி இனிது வாழ்ந்திருந்தான்.

சிலநாட் சென்ற பிறகு அரசகுமாரர்களின் கல்வித் திறத்தை அனைவர்க்கும்விளம்பரப்படுத்தத் துரோணர் அரங்கேற்றம் செய்ய விரும்பினர். உடனே அரசன் கட்டளைப்படி விசாலமானதோர் பந்தர் இடப்பட்டது. புறநாட்டு மன்னரும் குறித்த நாளில் அத்தினபுரியை யடைந்து பந்தரில் குழுமினர். குடி மக்களும் நல்லுடை அணிந்து அரசிளங் குமாரர்களின் அரிய செய்கலைக் கண்டு களிக்க வந்திருந்தனர். வீடுமர், திருதராட்டிரன், விதுரன் முதலியோர் தத்தம் ஆசனங்களிற் றங்கி யிருந்தனர். அப் பந்தரின் நடுவிலிருந்த விசாலமான வெற்றிடத்தில் பாண்டவரும், கௌரவரும் நின்று துரோணருடைய கட்டளைப்படி தங்களுடைய கல்வித் திறமையைக் காட்டினர். தனித்தனியே தத்தம் திறமையைக் காட்டிப் பின்னர் அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்துப் போலிப் போர் புரிந்தனர். அச் சமயத்தில் பொறாமை மிக்க துரியோதனன் வீமனைக் கொல்வதற்கு அதுவே தக்க சமயமெனத் துணிந்து வீமனை வேகத்துடன் தாக்கத் தொடங்கினன். அவனது உள்ளக் கருத்தை யுணர்ந்த வீமனும் கொடும் போர் செய்யத் தொடங்கினன். உடனே போலிப்போர் உண்மைப் போராகி அவர்களிருவரும் மதங்கொண்ட யானைகளைப் போலச் சண்டை யிட்டனர். அதை யறிந்த அங்குள்ளோர் அவர்களிருவரையும்

சமாதானப்படுத்தி விலக்கினர். பின்னர் அருச்சுனன் தன்னுடைய வில்லினிடமாகப் பல அதிசயச் செய்கைகளைச் செய்தான். அவனுடைய திறமையைக் கண்டாரனைவரும் அவனைப் பெரிதும் புகழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது அங்கிருந்த கன்னன் சீற்றத்துடன் சபையோரை நோக்கி, 'மன்னர்களே, சான்ருேர்களே! மிகச் சாதாரணச் செயல்களை இயற்றிய அருச்சுனனை மிகவும் புகழ்ந்து பேசினீர்கள். இதோ பாருங்கள்! என்னுடைய திறமையை' என்று கூறினுன்.

உடனே அவன் தன் வில்லை வளைத்து நாணேறிட்டுக் கண்டோர் அதிசயிக்கும் வண்ணம் பலவீரச்செயல்களை யியற்றினுன். அவைகளைக் கண்ட அனைவரும் அருச்சுனனைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகமாகக் கன்னனை வியந்தனர். கன்னனுடைய உண்மைத் தோழனுன துரியோதனன் மட்டிலா மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

பின்னர்க் கன்னன் அருச்சுனனைப் பார்த்து, 'ஏ அருச்சுனு! நீயும் நானும் சிறிதுநேரம் விற்போர் நடத்தலாம். இக் கூட்டத்தாரும் கண்டு களிப்படைவார்கள், எழுந்திரு' என்று போருக் கழைத்தான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அருச்சுனன், 'ஏ கன்னு! நான் உன்னோடு போர்புரியச் சற்றும் அஞ்சேன். ஆனல், நீ எங்களுடைய தேர்ப்பாகனுடைய மகன். அரசகுலத்துதித்த நான் உன்னோடு போர்புரிதல் இழிவாகும். இருந்தாலும் நீயே கைதேர்ந்த வில்லாளி யென்பதில் கிஞ்சிற்றும் ஐயமில்லை!' என்று பதிலுரைத்தான்.

அதைக் கேட்ட கன்னன் கண்களில் கனலெழ நோக்கி, 'அடா அருச்சுனு! அறிவற்றவன்போல ஏதேதோ சொல்லுகின்றனையே! சுத்தவீரர் எக்குலத்தில் உதித்தாலும் அவர்கள்

மேம்பாடுடையவர்களே. சீரிய ஒழுக்கமும், நற்குண நற்செய்கைகளும் வாய்ந்தவர்களே சிறந்தோராகப் பல்லோராலும் போற்றப்படுவர். இதனை அறியாது என்னை இகழ்ந்து பேசினை. இக்கணமே ஒரு கணையால் உன் தலையைக் கொய்துவிடுகிறேன் பார்' என்று கூறினன்.

அக் கடுமொழிகளைக் கேட்ட அருச்சுனன் சினந்தெழுந்து, 'அடா கன்ன! நீயா என்தலையைக் கொய்பவன். அதுவரையில் நான் உன்னை வாளா விட்டிருந்தாலன்றோ!' என்று கூறித் தன் வில்லிற் கணை தொடுத்தான்.

உடனே கன்னனும் சிங்கமெனக் குதித்தெழுந்தான். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் அவர்களை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தினர். வீடுமர் கன்னன்மீதே குற்றத்தைச் சுமத்தி அவன் அரசகுமாரர்களின் அரங்கேற்றத்தில் வந்து கலந்துகொண்டது தவறென்றும், அரசகுமாரனை அருச்சுனனை வலிய போருக்கழைத்தது பொருந்தாத விஷயமென்றும் கூறினர். சபையோரும் கன்னன் செய்தது தவறென்று ஒருமனமாகக் கூறினர்.

அவற்றை யெல்லாம் கேட்ட கன்னன் மனவாட்டமடைந்து வாளா விருந்தனன்.

அப்போது துரியோதனன் எழுந்து, 'உயர்ந்தகுலம் தாழ்ந்தகுலம் என்று கூறுவது தகாது. ஒருவரை அவருடைய நற்குண நற்செய்கைகளைப் பற்றியே நாம் புகழ்கின்றோமே யொழிய அவர்களுடைய உயர்குலத்தைப் பற்றி மெச்சிப் பேசுவதில்லை. வீரம், கல்வி, கொடை, பொறை முதலிய சீரிய குணங்கள் செறிந்தோர் எக்குலத்தோராயினும் ஏனையோரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தோரே யாவர். சேற்றில் முளைத்த தாமரை கடவுளுக்கு விருப்பாவது யாவரும் அறிந்ததே! ஆதலின், குலத்தி

னும் குணமே சாலச்சிறந்தது. இவ்வாறு நியாயத்தை விடுத்து ஒருதலையாகப் பேசுதல் அடாது. மேலும், என் இன்னுயிரனைய நண்பனை இனி யொருவர் மறுபடியும் இகழ்ந்துரையாடாவண்ணம், இன்றே கன்னனை அங்க தேச மன்னனாக்குகின்றேன்' என்று மொழிந்தான். அவனுடைய நற்செய்கையைக் கண்ட பலர் அவனைப் புகழ்ந்துரைத்தனர்.

கன்னனும் அங்கநாட்டரசனாகி மந்திரிமார் புடைசூழச் செவ்வனே அரசு புரிந்து வந்தான். அத்தகைய பெரும்பேற்றைத் தனக்கு அன்புடன் அருளிய அரவக் கொடியோன்பால் கன்னன் பேரன்பு பூண்டொழுகினான்.

அப்படியிருக்கும் நாளில் ஒரு நாள் கன்னன் நால்வகைச் சேனைகள் புடைசூழ வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் சென்றான். பொற்றேர்மீது செல்லும் கன்னனைக் கண்ட குடிமக்கள் அவனை வணங்கி வாழ்த்தினர். அச் சமயம் இடிபோல் ஒலிக்கும் பல்வகை வாத்தியங்களின் ஓசையைக் கேட்ட ஓரிளம் பசுக்கன்று மருண்டோடி, கன்னன் தேர்க் காலிற் சிக்குண்டது. கன்னன் திடீரெனக் கீழேகுதித்து அக் கன்றை அப்புறப்படுத்தி அதை உயிர்ப்பிக்க முயன்றான். அந்தோ! அவனுடைய நன் முயற்சிக ளெல்லாம் வீணாயின! அவனும் அத்தகைய கொடிய செய்கைக்கு வருந்தி, கண்ணீர் மல்கி நின்றான்.

அத்தருணம் அக் கன்றை வளர்த்துவந்த அருந்தவ முனிவரர் ஒருவர் தம்முடைய கன்றைத் தேடி அவ்விடம் வந்து நடந்தவற்றை உணர்ந்து அளவற்ற கோபங் கொண்டார்.

வருந்திய வதனத்துடன் நின்ற கன்னனுடைய இரங்கிய குணத்தையும் பொருட்படுத்தாது அவர் அவனை

நோக்கி, 'அடா பாதகா! என் உயிரனைய இளங்கன்றை இவ்வாறுவதைத்தனையே! நீதிநெறி வழாது செங்கோ லோச்சுங் கடமை பூண்ட ஒரு மன்னன் இத்தகைய செய்கையை யியற்றுவது அடுக்குமா? ஆதலின், உன் தேர் இன்று என் கன்றின் உடலிற் பதிந்ததால், போர்க்களத் தில் உன்னுடைய தேர் மண்ணிற் பதிந்து, நீயும், பகைவர் களின் படைக்கலங்களால் அடியுண்டு வருந்துவாயாக' என்று கொடுஞ் சாபம்கொடுத்தார்.

அம் முனிவருடைய சாபத்தைச் செவியிலேற்ற அருளுடைய கன்னன் இடியொலி கேட்ட நாகமென நடுங்கி, 'மாதவத்திர்! இக்கொடிய செய்கைக்கு நான் மன மார வருந்துகின்றேன். மேலும் நான் இச்செய்கையை வேண்டுமென் றியற்றவில்லை. ஆதலின், இப் பிழை என்பால் எப்படிச் சாரும்? இக் கன்றுக்குப் பதிலாகப் பல பசு நிரை களையும், இன்னும் வேண்டுவனவற்றையும் நான் தங்களுக்கு அளிக்கின்றேன். தயைகூர்ந்து ஏற்றுக்கொண்டு இச் சாப மொழியைத் தவிர்க்கவேண்டும்' என்று கூறினன்.

அம் மாதவர் சற்றும் இரங்காது, 'நீ கொடுக்கும் பலபொருள்களும் என்னுடைய ஒரு கன்றுக்கிணையாகுமா? உன்னுடைய செல்வத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடி யாது. என்னுடைய சாபத்தையும் நான் தவிர்க்கமுடியாது. நீ அதை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்' என்று கூறிச் சென்றார்.

அதனால் மனமுளைத்த மன்னன் பலவாறு வருந்தித் தன் அரண்மனையை யடைந்தான்.

சில வருடங்கள் கழிந்தபிறகு இராஜகிருகம் என்னும் நகரத்தை அரசாண்டுவந்த மன்னனுடைய மகள் சுவர்ண ரேகைக்குச் சுயம்வரம் என விவாக அழைப்போலை கன்ன

னுக்கு வந்தது. கன்னனும், ஏனைய அரசர்களைப்போலச் சுயம்வரத்திற்குச் சென்றான். குறிப்பிட்ட நேரம் நெருங்கியதும் சுவர்ணரேகை தாதியர் புடைசூழச் சுயம்வர மண்டபத்தை யடைந்தாள். பொன்னைபோன்று பொலியும் அவளைக்கண்ட ஒவ்வொருவரும், அவள் தம்மையே மாலையிடக் கூடுமென்று எதிர்பார்த்து வீற்றிருந்தனர். சுவர்ணரேகையோ பலருடைய வரலாற்றினையும் தாதியர் சொல்லக் கேட்டுணர்ந்து கன்னனை நெருங்கி அவனுடைய நற்குணங்களைக் கேட்டு அவனுக்கே மாலையிட்டாள்.

அச் சமயம் கன்னன் தேர்ப்பாகனுடைய புதல்வனெனச் சுவர்ணரேகையின் தந்தை யறிந்தான். அதனால் அவன் மிக வருந்தினான். சுவர்ணரேகை கன்னனையே மணக்க நிச்சயித்தாள்.

பின்னர்க் கன்னனுக்கும் சுவர்ணரேகைக்கும் அங்க நாட்டில் திருமணம் சிறப்பாய் நடந்தேறியது. துரியோதனனே அந்நியநாட் டரசர்களை வரவேற்று உபசரித்தான். துரியோதனன் தன்பால் காட்டும் அளவற்ற அன்புக்குக் கன்னன் பேருவகை யெய்தி அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்துரைத்தான்.

நாள் பல சென்ற பிறகு கன்னனுக்குச் சுவர்ணரேகையினிடம் இருமக்கள் பிறந்தனர். அவர்களிருவரும், தம் தந்தையைப்போல் பெருங் குணத்தராய் விளங்கினர். சுவர்ணரேகையும் மட்டற்ற அன்போடு கன்னனை நேசித்துக் காலங் கடத்தி வந்தாள்.

3. இந்திரனும், கன்னனும்

பாண்டவர்களுக்கும், கௌரவர்களுக்கும் இளமையிலேயே உண்டான பகைமை நாளடைவில் அதிகரித்துவந்தது. அதை நன்கறிந்த வீடுமர், திருதராட்டிரன் முதலியோர் அவ்விருவருக்குள்ளும் சமாதானம் நிலை பெற்றிருக்க வெகு பாடுபட்டனர். ஆனால், அவர்களுடைய முயற்சிகளில் ஒன்றும் பயன்படாதொழிந்தன. கடைசியாக அவர்கள் நாட்டை இருபிரிவாகப் பிரித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். அவர்களும் தத்தம் அரசுரிமையை வகித்து அரசாண்டு வந்தனர்.

சிலநாட்கள் சென்ற பிறகு பாண்டவர்களில் மூத்தவரான தருமர் தம் பிதா நற்கதி யடையும்பொருட்டும், தம்முடைய கீர்த்தி பரவும் பொருட்டும் இராஜசூய யாகம் ஒன்று நடத்த விரும்பினர். அவருடைய கட்டளையின்படியே அவருடைய தம்பிமார் நால்வரும், நாற்றிசைகளிலும் சென்று எதிர்த்த அரசர்களை வென்று அவர்களிடமிருந்து ஏராளமான திரவியத்தைக் கப்பமாக வாங்கிவந்தனர். அவைகளைக் கொண்டு தருமர் இராஜசூய யாகத்தைச் செவ்வனே செய்து முடித்தார். யாகத்திற்கு வந்திருந்த அரசர்களனைவரும் தருமரைப் புகழ்ந்தனர்.

அப்போது அங்கிருந்த துரியோதனன் தருமருடைய கீர்த்தியையும், செல்வப் பெருக்கையும் கண்ணுற்று அழுக்காறு கொண்டான். பொறாமை மலிந்த அவன் எவ்வகையிலேனும் தருமருக்குக் கேடு செய்ய எண்ணங் கொண்டான். ஆதலால், அவன் தன்னோடு சேர்ந்திருந்த தன் மாமன் சகுனியோடும், தன் தகப்பன் திருதராட்டிரனோடும் தான் எண்ணிய விஷயத்தைப்பற்றிக் கலந்து ஆலோசித்தான். முடிவாகப் பாண்டவர்களை

சூதாட்டத்தில் தான் வென்றுவிடுவதாகச் சகுனி உறுதி மொழி கூறினன்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட கன்னன் துரியோதனனை நோக்கி, 'என் இன்னுயிர் நண்ப! நீதிநெறி கடந்து நாம் பாண்டவரைக் சூதில் வெல்ல முயல்வது தவருகும். உலகத்தாரின் இழுக்குரைக்கு நாம் ஆளாக வேண்டா. அவர்களைவரையும். நானே என்னுடைய அம்பால் வென்று உன்னை அரசர்க்கரசனுக்குவேன். ஆகையால், அவர்கள்மீது போருக்கெழுதலே உத்தமம்' என்று வீரவார்த்தை கூறினன்.

ஆனல், துரியோதனனும், அங்கிருந்த அவனுடைய தம்பியரும் கன்னனுடைய மொழிகளைச் செவியிலேற்றுக் கொள்ளவில்லை. முடிவில் துரியோதனன் சகுனி சொற்படி பாண்டவர்களைச் சூதில் வெல்லவே முடிவு செய்தான். உடனே அவன் தன் தகப்பனர் மூலமாகப் பாண்டவர்களுக்கு ஒரு கடிதமெழுதி, அவர்களைத் தன்னுட்டில், தான் கட்டி முடித்த ஓர் அழகிய மாளிகையைக் 'காணும் பொருட்டு அழைத்தான். துரியோதனனுடைய சூழ்ச்சிகளை விதுரர் தருமருக்கு எடுத்துரைத்தார். ஆயினும் தருமர் திருதராட்டிரன் விருப்பத்தின்படிசெய்வதே நன்மையெனத் தீர்மானித்தார். பிறகு அவர் தம் தம்பியரோடும், மனைவியோடும், நால்வகைச் சேனைகளோடும் துரியோதனன் அரண்மனையை யடைந்தார். துரியோதனன் அவர்களை உபசரித்து வரவேற்றான். சிறிது நேரங்கழித்துச் சகுனி தருமரைக் காலப்போக்கின் நிமித்தம் சொக்கட்டான் ஆட அழைத்தான். முதலில் அவர் மறுத்து முடிவில் ஒப்புக் கொண்டார். சூதாட்டத்தில் கைதேர்ந்த சகுனி யென்பவன் அவரை முற்றிலும் தோற்கடித்தான். பந்தயமாகத் தருமர் தம் நாடு நகரங்களையும், நிதிக் குவியலையும் வைத்துத்

தோற்றார். தம் தம்பியரையும், மனைவியையும், தம்மையுங் கூட அவர் தோற்றார். வெற்றி பெற்ற துரியோதனன் அவர்களை மிக்க இழிவு படுத்தினான். அதைக்கண்ட பாண்டவர்களில் தருமர் தவிர ஏனையோர் கடுங்கோபங்கொண்டு கடுஞ் சபதம் செய்தனர். தருமர் அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தினர்.

பிறகு அங்கிருந்த பெரியோர்களுடைய நிபந்தனையின்படி, பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசம் செய்து பிறகு ஒரு வருடம் ஒருவரும் அறியாவண்ணம், மறைந்திருக்கவேண்டும் என்று கூறினர். பின்னர் அவர்கள் திரும்பி வந்தால் அவர்களுடைய அரசுரிமை திருப்பிக் கொடுக்கப்படுமென்றும் உறுதிமொழி கூறினர். பாண்டவர்களும் அந்நிபந்தனைகளுக்கிசைந்து மறுபடியும் சூதாடித் தங்களையும், துரோபதையையும் மீட்டுக்கொண்டு வனமேகினர். பல துன்பங்களை அனுபவித்து அவர்கள், பன்னிரண்டு வருடங்களைக் காட்டில் போக்கி, ஒரு வருடம் வரையில் விராட நகரத்தில் உருமாறி வசித்திருந்தனர். அப்போது அவர்களைக் கண்டுபிடிக்கத் துரியோதனன் எவ்வளவோ முயன்றான். அவனுடைய எண்ணம் ஈடேறவில்லை. முடிவில் பாண்டவர் பதினான்காம் வருடத் தொடக்கத்தில் தத்தம் உண்மைப் பெயரோடு வெளிப்போந்தனர்.

பின்னர், தருமர் தம்முடைய அரசுரிமையைப் பெற விரும்பித் துரியோதனனிடம் உலூக முனிவரையும், பிறகு கண்ணபிரானையும் தூதனுப்பினர். கெடுமதி நிறைந்த துரியோதனன் பாண்டவருக்கு ஓரில்லமும் கொடேனென்று மறுத்துவிட்டான். தம் நாட்டைப் பெறுதற்குத் தருமர் போர்புரிந்தே தீரவேண்டும் என்றுணர்ந்த கண்ணபிரான், தேவேந்திரனை மனத்தில் நினைத்தார். தேவர் கோமானும் அவரை நண்ணினன்.

உடனே கண்ணபிரான் அவனை நோக்கி, 'அமரர்க் கிறைவ! பாண்டவர்களுக்குரிய நாட்டைத் திருப்பிக்கொடுக் கத் துரியோதனன் மறுத்துவிட்டான். அதனால் போர் மூள்வது நிச்சயம் என்று தெரிகின்றது. போர் மூண்டால் அப்போது, கன்னன் துரியோதனன் பக்கமாயிருந்து பாண் டவரை எதிர்ப்பான். சுத்தவீரனான அவனை வெல்லுதல் எவருக்கும் இயலாத காரியம். மேலும் அவனுடன் பிறந்த கவசகுண்டலங்களை அவன் அணிந்திருக்கும் வரையில் அவனை ஒருவராலும் வெல்லமுடியாது. ஆனால், அருச்சுனன் கன்னனைக் கொல்லுவதாகச் சபதம் செய்திருக்கின்றான். நீ உன் மைந்தனாகிய அருச்சுனனுடைய நன்மையைக் கருதினால் நீ ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். கன்னன் மிக்க கொடையாளி. யாவராயினும் சரியே! அவர்கள் விரும்பும் எப்பொருளையும் அவன் மனச்சலிப்பின்றி அளிக்கும் கடப் பாடுடையவன். மறையவரும், மாதவத்தவரும், பிணியாள ரும், வறியவரும், புலவர்களும், கன்னனை நாடிச் செல்கின்ற னர். அவனும் அவர்களைக் களிப்புறச் செய்கின்றான். ஆத லால், நீ ஒரு மறையவன் வேடம் பூண்டு அவனை நண்ணி அவனிடமிருக்கும் கவச குண்டலங்களைத் தானமாகக் கேட்டு வாங்கிவரல்வேண்டும். அப்படிச்செய்தால்தான் அருச்சுனன் பிழைப்பான்; பிறகு அவனைச் சேர்ந்த மற்றவர்களும், தத்தம் சபதத்தை நிறைவேற்றி வெற்றி பெறுவர்' என்று கூறினார்.

இந்திரனும், சம்மதித்து, ஒரு கிழப்பிராமண வடிவங் கொண்டான். வயதின் முதிர்ச்சியால் வளைந்த முதுகும், தளர்ந்த உடலும் வாய்ந்த அவ்வேதியன் தடியூன்றித் தள் ளாடிக் கன்னனது அரண்மனையை அடைந்தான்.

அவ் விருத்தாப்பிய வேதியரைக் கண்ட கன்னன் கனி வுடன் அவரைவரவேற்று, 'மாதவத்தீர்! தங்கள் வருகையால்

என் இல்லம் தூய்மை யடைந்தது. தாங்கள் என்னை நாடி வந்தது என்னுடைய நல்வினைப் பயனேயாம். தாங்கள் எதை உத்தேசித்து வந்தீர்களோ அதைத் தெரிவித்தால், தடையின்றிக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்' என்று மலர்ந்த முகத்துடன் உரைத்தான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அம் மறையவன், 'கன்னு! நான் விரும்பியவற்றை நீ யளிக்கவல்லையோ! நீ அவ்வாறு அளிப்பதாக வாக்களித்தால் உன்னிடம் நான் விரும்புவதைச் சொல்லுகின்றேன்' என்று கூறினன்.

உடனே கன்னன், 'ஐயன்மீர்! தாங்கள் எதற்கும் சந்தேகப்படவேண்டா. என்னிடமுள்ள எப்பொருளைக் கேட்டாலும், சரியே! என் உயிரையே பரிசாக விரும்பினு லும் சரிதான்! நான் அளிக்கவல்லேன். தயை கூர்ந்து தங்கள் விருப்பத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்று கூறினன்.

அவ்வுரைகளைக் கேட்ட அவ் வேதியன் அவனை நோக்கி, 'கன்னு நான் திரண்ட செல்வத்தை நாடி உன்னிடம் வர வில்லை. நீ யணிந்துள்ள கவச குண்டலங்களைப் பெற விரும் பியே நான் இங்கு வந்துள்ளேன். ஆதலின், நீ எனக்கு வாக்களித்தவாறே அவைகளை எனக்குக் கொடுத்துவிட விரும்புகின்றேன்' என்று கூறினன்.

அச் சமயம், 'ஓ கன்னு! சாக்கிரதை! உன்னிடம் தானங் கேட்பவன் சாதாரண வேதியனல்லன். அவன் தேவேந்திரன்! கண்ணபிரானது கட்டளைப்படி அவன் உன் னிடம் வந்துள்ளான். மோசம் போகாதே' என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு உண்டாயது.

அதைக் கேட்ட கன்னன் மயங்காமல் தன்னுடன் பிறந்த கவச குண்டலங்களை வாள் கொண்டு அறுத்துப் பிரித்தெடுத்து அம் முதியவரிடம் கொடுத்தான். அவன் பிரித்தெடுத்தமையால் அவனுக்குண்டான துன்பத்தையும்

அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. அவன் உடல் முழுவதும் இரத்தம் ஒழுக ஆரம்பித்தது. அவனுடைய வள்ளற்றன்மை இத்தகையது என்று எவரால் உரைக்க முடியும்? தன் உயிரினு மினிய அவைகளை அவன் ஒருவித மனச்சோர்வு மின்றி நல்கினன். அவனுடைய அரிய செயலைக் கண்ட தேவர்கள் அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்தனர்.

அவன் அன்புடன் அளித்த கவச குண்டலங்களைப் பெற்ற அமரர்க்கிறைவன் தன் உண்மை வடிவந் தோன்ற நின்று, 'கொடை வள்ளால்! பெருமை வாய்ந்த உன்னுடைய செய்கையே அளவிடற்கரியது. நின் போன்ற வள்ளல்கள் ஒருவருமிரார். நீ எனக்கு அளித்த கவச குண்டலங்களுக்கு ஈடாக இவ் வேலாயுதத்தைப் பெற்றுக் கொள். வன்மை மிக்க இவ்வேலினை நீ எவர்மீது எறிந்தாலும், இஃது அவர்களைக் கொல்லும். ஆனால், இவ் வெற்றி வாய்ந்த வேலாயுதத்தை நீ ஒரே ஒரு முறைதான் உபயோகிக்க வேண்டும்' என்று கூறி ஓர் கூரிய வேலை யளித்தான். பின்னர்த் தன திருக்கரத்தால் கன்னனுடைய உடலத்தை ஒரு முறை தடவினன். அவ்வளவே! அவனுடைய தேகத்திலிருந்து பெருகிய உதிரம் நின்றது. புடமிடப்பட்ட பைம்பொன்போல் அவன் தேகம் பிரகாசித்தது. முன்னிலும் பன்மடங்கு வலிமிகுந்து அவன் விளங்கினன்.

தன் காரியத்தில் சித்திபெற்ற தேவேந்திரன் கன்னனை விட்டகன்று கண்ணபிரானை யடைந்தான். நடந்தவற்றை யறிந்த கண்ணபிரான் கன்னனது பெருங் குணத்திற்கும், கொடைக்கும் பெரிதும் புகழ்ந்தார்.

பின்னர் அவர் குந்தி தேவி வசித்திருந்த மாளிகையை யடைந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் குந்தி தேவி நகைமுகங் காட்டி வரவேற்றாள். பின்பு பாண்டவர்களுக்கும், கௌரவர்களுக்

கும் இனி நடக்கும் பெரும் போரைப்பற்றிக் கண்ண பிரான் அவளிடம் கூறினர். அதைக் கேட்ட குந்திதேவி பலவாறு வருந்தினுள்.

அப்போது கண்ணபிரான் அவளைத் தேற்றி, 'அம்மணீ! வருத்தப்படுவதில் பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை. இனிப் போர் மூள்வது நிச்சயம். கொடுங்குணம் வாய்ந்த துரியோதனன் நீதி வழங்கமாட்டான். நீர் உம்முடைய இளமைப் பருவத்தில் துர்வாச முனிவருக்குத் தொண்டு செய்தீரல்லவா! அதற்குப் பலனுக அவர் உமக்கு ஐந்து மந்திரங்களை உபதேசித்துச் சென்றூர். பின்னர் ஒருநாள் சூரிய மந்திரத்தை உச்சரித்து ஓர் ஆண் மகனை ஈன்று பேழையிலிட்டுக் கங்கையில் விட்டீர். அம் மகனே, துரியோதனனுடன் நட்புக்கொண்டிருக்கும் கன்னனென் பவன். கன்னனே திறமை மிக்கவன்; சிறந்த வீரன். அவனைப்பெற்றவர் நீரேயென்றும், அருச்சுனனே தன்தம்பி யென்றும் அவன் அறியான். அக் கன்னனுடைய கை அம்பே நாளைப் போரில் அருச்சுனனைக் கொல்லும். கன்னனும் துரியோதனனுக்குப் பக்க பலமாயிருக்கின்றுன். ஆதலால், நீர் இப்போதே அவனிடம் சென்று உண்மையை விளங்கச் சொல்லிப் பாண்டவர் பக்கல் சேர்ந்துகொள்ளும்படி அவனை வற்புறுத்தும். அவன் அப்படிச் செய்யமறுத்தால், அவனிடமிருந்து இரண்டு வரங்களைப் பெற்றுவாரும். அருச்சுனனைக் கொல்வதற்காக அரவக்கணை யொன்றை அவன் வைத்திருக்கின்றுன். அக் கணையை அவன் அருச்சுனன்மீது ஒரு முறைக்கு மேல் மறுமுறை விட்டால் அருச்சுனன் தப்புவது அரிது. ஆனுல், அவன் ஒருமுறை அக் கணையை எய்தால் நான் எவ்வாருயினும் தடுத்துவிடுவேன். ஆகையால், முதலாவது, அவன் அருச்சுனன்மீது அந் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறைக்குமேல் விடாதிருக்கும்படி ஒரு வார்த்தைக் கேட்டுக்

கொள்ளும். இரண்டாவது, அருச்சுனன் தவிர மற்ற நால்வர்மீதும் அவன் தன் முழு வன்மையையும் காட்டிப் போர் புரியக் கூடாதென்பதே யாகும். காலந் தாழ்த்தாது இவ்விரண்டு வரங்களையும், பெற்றுவாரும்' என்று கூறினர்.

இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட குந்திதேவி மனம் வருந்தினள். அவள் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோலானள். அவள் நாகாஸ்திரத்தை கன்னன் ஒரு முறைக்கு மேல் விடாது தடுத்தால், கன்னன் மடிவான். அவன் மறு முறை எய்தால் அருச்சுனன் உயிர் இழப்பான். அதனல், அவள் ஒன்றுந் தோன்ருது அனலிடைப்பட்ட மலரென வாடினள். கண்ணபிரான் அவளைப் பலவாறு தேற்றினர். ஒரு முறைக்கு மேல் நாகாஸ்திரம் விடாதிருந்தால் கன்னன் ஒருவனே மடிவானென்றும், அவன் மறுமுறை அக் கணையைத் தொடுத்தால் அருச்சுனன் மாள்வதுந் தவிர அவனுடைய பிரிவாற்ருது மற்ற நால்வரும் உயிர் துறப்பரென்றும் கண்ணபிரான் கூறினர்.

அவைகளை யெல்லாம் கேட்ட குந்திதேவி மனம் ஒருவாறு தேறினள். பிறகு கன்னனிடத்துச் செல்லத் துணிந்து கன்னன் வசித்திருந்த அரண்மனையை யடைந்தாள்.

4. குந்தியும் அவள் மைந்தனும்

கன்னனது அரண்மனையை யணுகிய குந்திதேவி காவலாளர் மூலமாகத் தன்னுடைய வருகையைக் கன்னனுக்குத் தெரிவித்தாள். தான் எதிர்பாராத அவளுடைய வருகைக்கு வியந்து கன்னன் அவளை அழைப்பித்து உபசரித்தான்.

பிறகு அவன் அவளை நோக்கி, 'என தன்னை யனைய வன்னய்! சீருஞ் சிறப்பும்பெற்ற பாண்டவர்களின் தாயாகிய

தாங்கள் என்னை நாடி இவ்வளவு தூரம் வரக்காரணமென்ன? தங்கள் வருகையால் எனதில்லம் தூய்மை பெற்றது' என்று பலவாறு புகழ்ந்தான்.

அவனுடைய பேரழகும், இனிய மொழிகளும் குந்திதேவியினுடைய துன்பத்தை அதிகமாக்கின. தன் அருமைத் திருக்குமரனை அதுவரையில் தான் காணுதொழிந்ததற்கு அவள் பெரிதும் வாடினாள். துக்கமேலீட்டால் அவள் உடலம் வெயர்க்க, கண்ணீர்ப் பெருக்கெடுத்தோட அவள் சித்திரம்போல நின்றாள்.

அவளுடைய கொடுந்துயரத்தைக் கண்ணுற்ற வள்ளற்றன்மை மிக்க கன்னன், மிகவும் இரங்கி, அவளைப் பலவாறு தேற்றினான்.

பின்னர் அவன் அவளை நோக்கி, 'அன்புடையீர்! தாங்கள் இவ்வாறுவருந்துதல் எதற்காக? சுத்தவீரர்களான பஞ்சவரை ஈன்ற தங்களுக்கு இத்தகைய துன்பம் வந்தெய்திய காரணம் யாதோ? மேலும் எதை விரும்பி என்னை நாடி வந்தீர்கள்? காலந் தாழ்த்தாது அதனைத் தெரிவித்தால் நான் இப்போதே அதைக் கொடுக்கின்றேன்' என்று கூறினான்.

அமுதமன்ன அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட குந்திதேவி, 'சீரியகுணச்செல்வ, நான் உன்னிடம் எவ்வாறு சொல்லுவது? இயற்கைக்கு மாறாக நடந்த என்னுடைய வரலாற்றை என்னென்று உன்னிடம் உரைப்பது? ஆயினும், இனிமேல் என்ன செய்வது? நான் சிறுமியாயிருந்தபோது துருவாச முனிவர் என் தகப்பனாருடைய அரண்மனையில் தங்கி அரியதொரு விரதத்தை அனுசரித்தார். அப்போது அவரிட்ட குற்றேவல்களை நான் சிரமேற்கொண்டு செய்து முடித்தேன். அதனால், அவர் என்மீது அன்பு கூர்ந்து

எனக்கு ஐந்து மந்திரங்களை உபதேசித்துச் சென்றார். பிறகு ஒரு நாள் நான் கன்னிப் பருவமடைந்து உப்பரிகையில் உலவும்போது அம் மந்திரங்களைப்பற்றி நினைவு கொண்டேன். அவைகளின் பலனை உணரவெண்ணி ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்தேன். அப்போது அதற் கிறைவனான சூரியன் என் முன் தோன்றி ஒரு புதல்வனை அளித்தான். உலகத்தவரின் பழிச் சொல்லுக்கு அஞ்சிய நான் சூரியனுடைய கட்டளைப்படியே அப் பிள்ளையை ஒரு பேழையில் அடக்கம் செய்தேன். பிறகு அப் பெட்டியைக் கங்கையில் விட்டு விட்டேன். அப் பெட்டியைத் திருதராட்டிர மன்னனுடைய தேர்ப்பாகன் கண்டெடுத்து அப் புதல்வனைச் சீராட்டி வளர்த்து அவனுக்குக் கன்னன் எனப் பெயரிட்டான். அவன் தான் நீ. கன்னா! நான்சொல்லும் வார்த்தைகள் யாவும் உண்மையே. இவ் விஷயத்தை இப்போதுதான் கண்ணபிரான் என்னிடம் கூறினார்' என்று மொழிந்தாள்.

இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் கன்னன் குந்தியே தன் தாய் என்றுணர்ந்து பேருவகை பூத்தான். பெற்றோர் இன்னாரென அறியாது தான் வளர்ந்து வருவதை நோக்கி அவன் பல சமயங்களில் வருந்தி யிருந்தான். தானே பாண்டவர்களுடைய அண்ணன் என்று நினைக்க நினைக்க, அவன் அளவிலா மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

பிறகு அவன் குந்தியைப் பார்த்து, 'அன்புடைய அன்னாய்! நான் தங்கள் மகன் என்பதை உணர்ந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். ஆனால், நான் என்னைப் பெற்றோர் இன்னார் என்று அறியாது வளருகிறேன் என்பதை யுணர்ந்த சில பெண்கள் என்னிடம் வந்து தாமே என்னைப் பெற்ற தாயார் எனக் கூறினர். உண்மையை உணர நான், என்னோடு பேழையிலிடப்பட்டிருந்த ஆடையை எவர் உடுத்துக் கொள்ளுகின்றாரோ அவரே என்னுடைய உண்மைத்

தாய் என்று கூறினேன். நான் விரும்பியபடி அவர்கள் அப் பெட்டியருகிற் சென்று உள்ளிருந்த ஆடையை எடுக்க முயன்றனர். அவர்கள் பொய் பேசினபடியால் அவ்வாடை பாம்பாக மாறிச் சீறியது. அதைக் கண்ட அவர்கள் பயந்தோடினர். என் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யத் தாங்கள் அவ்வாடையை யெடுத்து உடுத்துக் கொள் ளுங்கள்' என்று கன்னன் கூறினன்.

அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட குந்தியும் சம்மதித்து அப் பேழையை நெருங்கி அதனுள்ளிருந்த ஆடையை எடுத்தாள். பிறகு அதை அணிந்து கொண்டாள். அதைக் கண்ட கன்னன், அவளுடைய பாதங்களில் விழுந்து தோத்திரித்தான். குந்தியும் தன்னுடைய புதல்வனைப் பரிவுடன் தழுவி முத்தமிட்டாள். அவர்கள் இருவரும் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு நின்றனர்.

பின்னர்க் கன்னன் அன்னையை நோக்கி, 'அம்மா! தாங்கள் என்னை நாடிவந்த விஷயத்தை என்னிடம் தெரி விக்க வில்லையே! கண்ணபிரான் ஒரு காரியத்தை முன் னிட்டே தங்களை என்னிடம் அனுப்பி யிருக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி எனக்கு விவரமாகச் சொல்லவேண்டும்' என்று கூறினன்.

அப்போது குந்தி, 'மைந்த! இன்றே கண்ணபிரான் என் னிடம் உண்மையை உரைத்தார். போர்மூளும் தரு ணத்தில் இவ்வுண்மையைக் கூறியதால் ஒரு பயனும் உண் டாகாதே என்று நான் கூறினேன். தனக்கு இன்றையதினந் தான் தெரியவந்தது என்று அவர் கூறினர். பின்னர் இவ்வுண்மைகளை உன்னிடம் உரைத்து உன்னைப் பாண்ட வர்களோடு சேர்ந்துவிடுமாறு வற்புறுத்த என்னை அனுப் பினர். ஆதலால், மைந்த! நீ என்மீது கிருபைகூர்ந்து, கௌரவரை விட்டு நினது தம்பியருடன் சேர்ந்துகொள்வா

யாக. இவ்வொன்றே எனக்குப் போதிய நிம்மதியளிக்கும். தடுத்துரையாடவேண்டா' என்று கூறினாள்.

அவளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட கன்னன் அன்னையை நோக்கி, 'அன்னாய்! தாங்கள் நான் பிறந்தவுடன் பேழையில் அடக்கம்செய்து கங்கையில் விட்டுவிட்டீர்கள்! தற்செயலாக நான் தேர்ப்பாகனால் கண்டெடுக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டேன். பின்னர், துரியோதனனோடு நட்புக் கொண்டேன். என்னிடம் அவன் உண்மை அன்பைச் செலுத்தி அவன் என் குலத்தைப்பற்றி விசாரியாமலே தன்னுடன் என்னை உண்ணவைத்தான். பின்னர் ஒருகால் அரங்கேற்ற மண்டபத்தில் பலரும் என்மீது குற்றஞ் சாட்டிய போது, அவர்களெல்லோரும்நாணும்படி என்னை அக்கணமே அங்கநாட்டிற் கரசனாக்கி, நால்வகைச் சேனைகளையும் நல்கினான். இன்னும் என்ன? என்மீது துரியோதனன் கரையற்ற அன்பு கொண்டிருக்கின்றான். என்னுடைய வீரத்தையும், புயபல வன்மையையும் ஆதாரவாகக் கொண்டே அவன் பாண்டவர்மீது போர்புரியத் துணிந்திருக்கின்றான்.. இச் சமயத்தில் நான் அவனைத் தனியேவிடுத்துப் பாண்டவரோடு சேர்ந்துகொள்ளுதல் நியாயமாகுமா? அவ்வாறு செய்வது நம்பினவரை நட்டாற்றில் விடுதல்போலல்லவா மேலும் எனக்காக அவன் இயற்றிய உதவிக்கு நான் கைம்மாறு செய்யாமல் போவது நீதியாகுமா? "காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும், ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது" அன்றோ! ஆதலால் அவனுக்காகப் போர்புரிந்து நான் இறந்துபடவே துணிந்துள்ளேன்' எனப் புகன்றான்.

மறுவலும் அவன் தன் தாயைநோக்கி, 'துரியோதனன் துர்க்குணமிக்கவன் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றேன். அவன் பொறாமை, அநீதி, வஞ்சனை முதலியவற்றின் உறைவிடமென நான் நன்றாயறிவேன். ஆனால்,

அவ்விழிகுணங்களை முன்னிட்டு நான் அவனை இத்தருணத்தில் விட்டுப் பிரிய முடியாது. அவன் என்மீது காட்டும் அன்பிற்கு ஓர் எல்லையில்லை. ஒரு சமயம தனிமையில் அவனுடைய மனைவி பானுமதியோடு நான் சொக்கட்டான் ஆடியிருந்தேன். ஆட்டம் முடிந்து அவள் தோற்கப் போகும் சமயத்தில் அவள் சட்டென்று எழுந்தாள். அவள் எழுந்ததின் காரணத்தை உணராது அவளது ஆடையைப் பிடித்து ஆட்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து போகும்படி கூறினேன். அச்சமயம் துரியோதனன் என் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான். நான் காரணந் தெரியாது அவ்வாறு செய்தமைக்கு வருந்தினேன். துரியோதனனே என் வருத்தத்தைப் போக்கி, தன் மனைவி ஆட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யாமல் சென்றது தவறே எனக் கூறினன். இத்தகைய அன்புவாய்ந்த அவனை நான் விட்டுப் பிரிதல் முடியாத காரியம். மேலும், நான் இப்போது துரியோதனனை விட்டு விலகினால் யாவரும் என்மீது பழியைச் சுமத்துவார்கள். என்னைப்பெற்ற தங்களுக்கும் அச் சொல் துன்பம் விளைவிக்கும். என்னுடைய தம்பியர்களாகிய பாண்டவர்களையும் அவ் வசைமொழி விடாது. பாண்டவர்களுக்குக் கண்ணபிரான் துணையிருக்கின்றார். அவருடைய உதவிபெற்ற பாண்டவர்களுக் கென்னதீங்கு நேரிடக்கூடும். முடிவாகக் கண்ணபிரான் இன்னும் என்னிடம் என்ன கேட்கும்படி கூறினர்? அதையும் சொல்லுங்கள்' என்றான்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட குந்திதேவி, 'செல்வப் புதல்வ! அதனை எவ்வாறு நான் சொல்வேன். அதாவது நீ பாண்டவரோடு சேர மறுத்தால் உன்னிடம் மீண்டும் இரண்டு வரங்களைக் கேட்டுவரச் சொன்னர். அருச்சுனன் மேல் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறைக்குமேல் விடக்கூடாதென்றும், அருச்சுனன் தவிர ஏனையோர்மீது உன்னுடைய

முழு வன்மையைக் காட்டிப் போர்புரியக்கூடாது என்றுமே கிருஷ்ண பரமாத்மா கேட்டுவரச் சொன்னார். ஆனால், இவ் வரங்களைப் பெற நான் இங்கு வரவில்லை. உன்னை உன் தம்பிமார்களோடு சேர்த்து உன்னை அரசனாக்கவே நான் இங்கு வந்தேன். தயைகூர்ந்து என் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வாய்' என்று மீண்டும் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட கன்னன் தன் அன்னையை நோக்கி, 'அன்னாய்! தாங்கள் அவ்வாறு செய்யும்படி என்னை வற்புறுத்த வேண்டா. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஒரு கணையை ஒருவர்மீது ஒருதரமே தொடுக்க வேண்டுமே தவிர மீண்டும் மீண்டும் தொடுப்பது சுத்த வீரர்களின் செய்கையன்று. ஆகையால், நான் அருச்சுனன்மீது ஒரு முறைக்கு மேல் அரவக்கணையை விடேன். ஆண்மை மிக்கவர்கள் தமக்குச் சரியான வீரர்களுடனேயே போர்புரிவார்கள். அதன்படி வில்வன்மை மிக்க அருச்சுனன் ஒருவனோடு மட்டுமே நான் என் முழு வன்மையோடு போர்புரிவேன். தாங்களும் எனக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். போர் முடியுமளவும் தாங்கள் என்னைப்பற்றிய உண்மையைப் பாண்டவர்களுக்குத் தெரிவித்தல் கூடாது. அப்படி தாங்கள் செய்தால் அவர்கள் போர்புரியாது காட்டிலேயே வசிக்க நிச்சயிப்பர். போரில் நான் உயிர் துறக்க நேரிட்டால் தாங்கள் நான் இன்னாருடைய மகன் என்பதை விளம்பரப்படுத்த வேண்டும். இவைகளே நான் தங்களைக் கேட்டுக்கொள்வது' என்று கூறிமுடித்தான்.

பிறகு குந்திதேவி கன்னனை நோக்கி, 'கன்னா! உன்னுடைய அறிவுக்கும், வள்ளற்றன்மைக்கும் கடவுள் கிருபை செய்வாராக. என்னுடைய உள்ளப்பான்மையை நான் எவ்வாறு உன்னிடம் விவரிப்பது. "மத்தளத்திற்கு இருபுறமும் இடி" என்பதுபோல எனக்கு இருவழியிலும் துன்

பமே யாகும். நீ வெற்றிபெற்றால் அருச்சுனன் உயிர் துறப்பான். அருச்சுனன் வெற்றிமாலை சூடினால் நீ மடிவது திண்ணம். என்ன செய்வேன்?' என்று முறையிட்டாள்.

கன்னன் அவளைப் பலவாறு தேற்றி அவளுடைய வருகையைக் கௌரவர் முதலியோர் அறியாவண்ணம் அவள் செல்லுமாறு கூறினன். குந்திதேவியும், பிறிதொரு வழி காணாதவளாய்க் கன்றைப்பிரியும் பசுவைப்போலப் புழுங்கிய நெஞ்சினளாகத் தனதிருப்பிடத்தை யடைந்தாள். பிறகு கண்ணபிரானிடம் நடந்தவற்றைப் புகன்றாள். கண்ணபிரானும் யாவற்றையும் உணர்ந்து சொல்லக் கூடியவைகளை மட்டும் தருமரிடங் கூறினர். அன்று முதல் துரியோதனன் பாண்டவர் ஆகிய இரு கட்சியினரும் போருக்கு ஆயத்தம் செய்தனர்.

5. கோடையும், கோடை வலியும்

கௌரவருடைய சேனையும், பாண்டவர்களின் சேனையும் குருக்ஷேத்திரம் என்னும் இடத்தில் போர்புரியத் தொடங்கின. கௌரவரின் சேனாதிபதியாய் வீடுமர் நியமிக்கப்பட்டார். துரோணர், கிருபர், சல்லியன், அசுவத்தாமன், கன்னன் முதலியவர்கள், துரியோதனனுக்கு உதவிபுரிந்தனர். பாண்டவரின் சேனைகளுக்குச் சிவேதன் என்பவன் தலைவனாயினன். வீமன், விசயன், நகுலன், சகாதேவன் முதலியோர், தருமருக்காகப் போர் புரிந்தனர். கண்ணபிரான் விசயனுக்குச் சாரதியாயமர்ந்தார்.

வீடுமர் கன்னனை மிகச் சாதாரணக் காலாட்படைகளுக்குத் தலைவனாக்கினர். தன் ஆற்றலை அறியாது அவர் தன்னை இழிவுபடுத்தியதற்குக் கன்னன் கடுங்கோபங்

கொண்டான். அதனால் அவன் வீடுமரின் செய்கையைக் கடிந்துரைத்து வீடுமர் உயிருடன் போர் புரிகிறவரையில் தான் சண்டை செய்வதில்லையெனச் சபதங் கூறினான். பிறகு அவன் போர்க்களத்தை விட்டகன்றான்.

இருதிறத்தாருக்கும் கொடும்போர் நிகழ்ந்தன. கடல் போன்ற இரு சேனைகளும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் போர்புரிந்தன. தேர் வீரர்கள் தேர் வீரர்களோடும், குதிரை வீரர்கள் குதிரை வீரர்களோடும் போர்புரிந்தனர். சற்று நேரத்திற்குள் செந்நீர் பெருகி ஆறுபோல ஓடிற்று. பாண்டவர் படைத்தலைவனை வீடுமர் கொன்றார். அவனுக்குப் பதில் திட்டத்துய்மன் என்பவன் சேனாதிபதி யாக்கப்பட்டான்.

இவ்வாறு எட்டுநாள் வரையில் போர் நிகழ்ந்தது. எட்டாவது நாள் துரியோதனன் பெருத்த தோல்வியடைந் தான். அதைக்கண்ட அவன் வருந்தி தன்னுடைய பாட்டனார் வீடுமரின் வில் வன்மையாலும் தான் வெற்றிபெற முடியாமற் போனதற்கு வருந்தினான். அதனால், அவன் தன்னுடைய வருத்தத்தைக் கன்னனிடம் மொழிந்தான்.

கன்னன் நிகழ்ந்தவற்றை அவனுக்குரைத்து, வீடுமர் தம்மால் பாண்டவரை வெல்லமுடியாது என்று கூறின பிறகே தான் போர்புரிய விரும்புவதாகக் கூறினான். வீடுமர் கன்னனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தவில்லை. தம்மாலியன்ற அளவு போரை நடத்திப் பத்தாவது நாள் போர்க்களத்தில் உயிர் துறந்தார்.

அவர் இறந்ததைக் கேள்வியுற்ற கௌரவரும், பாண்டவரும் பெரிதும் வருந்தினர். பிறகு துரியோதனன் துரோணரைச் சேனாதிபதியாக்கிப் போரை நடத்தினான். அவர் பதினோராம்நாள் தொடங்கிப் பதினாறும்நாள் வரையில் போரி

யற்றினர். பதின்மூன்றும்நாள், விசயனுடைய மகன் அபிமன்னன் என்பான் சிந்துநாட்டரசனல் கொல்லப்பட்டான். பதினன்காம் நாள் அருச்சுனன் சிந்துவேந்தனைக் கொன்று துரியோதனன் சேனைகளைச் சின்னபின்னப் படுத்தினன். அன்று இரவு முழுவதும், போர் மிகுந்திருந்தது. கன்னன் அருச்சுனனேடும், துரியோதனன் வீமனேடும், துரோணர் திட்டத்துய்மனேடும் போர்புரிந்தனர். சிறிது நேரங்கழியவே, துரோணரும், துரியோதனனும், தோற்ருேடக் கன்னனும் பின்வாங்கினன். அவ்வேளையில் வீமனுடைய புதல்வனன கடோற்கச னென்னும் அரக்கன், கொடிய மாயப்போர் புரிந்து துரியோதனனுடைய சேனையை அதம் செய்தான். அதைக்கண்ட அசுவத்தாமன் அவனை ஒரு கதையினல் புடைத்து வீழ்த்தினன். அவ்வரக்கன் சிறிது நேரம் மூர்ச்சையுற்றுப் பிறகு தெளிந்து எழுந்து அசுவத்தாமனேடு போர்புரிய முயன்ருன்.

அதைக்கண்ட துரியோதனன் கன்னனை நோக்கி, 'அண்ணு! அதோ பார்த்தனையா அவ்வரக்கனை! நம்முடைய சேனைகளை யெல்லாம் அப்பாவி நாசம் செய்துவிட்டான். மறுபடியும் அவன் போரைத் தொடங்குகின்ருன். இப்போதே அவனைக் கொல்லுதல் எளிது' என்ருன்.

உடனே கன்னன், 'மன்ன! மூர்ச்சையுற்று வலியிழந்திருக்கும் அவன்மீது படைக்கலம் விடுவது சுத்த வீரர்களின் செய்கையன்று. இவனைப்பற்றி நாம் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? ஒரு கணையினல் நான் இவன் உயிரை மாய்ப்பேன்' என்று கூறினன்.

அச்சமயம் அலாயுதன் என்னும் ஓர் அரக்கன் துரியோதனனுடைய உத்தரவு பெற்றுப் பாண்டவருடைய சேனையை எதிர்த்தான். அவனைக்கண்ட கடோற்கசன் விரைந்து

சென்று அவனைத் தடிந்துகொன்றான். பிறகு அவன் எதிர்ப்பார் ஒருவருமின்றி மாயப்போர் புரிந்தான். அவனைக் கண்ட துரியோதனனுடைய சேனைவீரர்கள் நடுங்கினர். கடல்போன்ற படையும் சின்னபின்னப்பட்டு, ஓடி நீர்க்கெதிர்ப்பட்ட உப்பு மலையாயிற்று.

அவனுடைய கொடிய போரைக்கண்ட துரியோதனன் கவலைமேற்கொண்டு கன்னனை யணுகி, 'அண்ணா! நான் முன்னரே சொன்னேன். இப்போது அவ்வரக்கன் என்ன பாடு படுத்துகிறான் பாரும். இனிமேலாவது தாமதிக்காமல் அன்று இந்திரன் அளித்த வேலாயுதத்தை ஏவி அவனைக் கொல்லுதலே நன்மை' எனக் கூறினான்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட கன்னன், 'வேந்தே! அரக்கர்களுக்கு இராக்காலமே, வலிமைமிக்க காலம். நாளைக் காலையில் அவனுடைய வீரங்குன்றி அவன் பேசாதிருப்பான். அப்போது அவனை ஒரு கணையில் நான் கொன்றுவிடுகிறேன். மேலும் அச் சிறந்த வேலாயுதத்தை நான் அருச்சுனன்மீது விடுவதற்கு வைத்திருக்கின்றேன். அதனால், அருச்சுனன் உயிர் இழப்பது நிச்சயம். பின்னர் நாமே வெற்றியடைவோம்' என்றான்.

அதைக்கேட்ட துரியோதனன் கோபித்து, 'நன்று நன்று. இன்று நாம் உயிர் பிழைத்திருந்தால் அல்லவோ, நாளை அருச்சுனனைக் கொன்று வெற்றி பெறுவோம். இன்று உயிர் தப்புவதே பெருந் துன்பமாயிருக்கிறதே. ஆகையால், உடனே அவ் வேலாயுதத்தை ஏவி அவனை இக்கணமே கொல்வீராக' என்று கூறினான்.

உடனே கன்னன் அவனுடைய கோபத்தை யறிந்து, அச் சிறந்த வேலை யெடுத்து கடோற்கசன் மார்பின்மீது இலக்கு வைத்து எறிந்தான். அவ் வேலும், காண்போர்

நடுங்கும் வண்ணம் சென்று கடோற்கச னுயிரைக் கவர்ந்து சென்றது. அவ்வரக்கனும் மலைபோல மண்மீது விழுந்தான். அதைக்கண்ட பாண்டவர்கள் மிகவும் வாடினார்கள். துரியோதனன் மகிழ்ச்சி யடைந்தான். பதினைந்தாம் நாள் நடந்த போரில் துரோணர் திட்டத்துய்மனால் உயிரிழந்தார்.

அச் செய்தியைக் கேட்ட துரியோதனன் மிக வருந்தினான். துரோணருடைய புதல்வன் அசுவத்தாமன் ஆற்றொணுத் துயரத்தி லாழ்ந்தான். தம்முடைய வில்லாசிரியர் இறந்து பட்டதற்குப் பாண்டவர்களும் மனம் நைந்தனர்.

பின்னர்ப் பதினாறும் நாள் கன்னன் படைத்தலைவனாயினான். நால்வகைச் சேனைகளுடன் அவன் பொற்றேர்மீதேறிப் போர்க்களத்தில் வந்தான். பாண்டவர்களுடைய படையும் திட்டத் துய்மனுடைய தலைமையின் கீழ்க் கௌரவருடைய படையைத் தாக்கின. அளவற்ற வீரர்கள் உயிர் துறந்தனர். குதிரைகளும், யானைகளும் படைக்கலங்களால் துணிக்கப்பட்டு மலைபோலக் குவிந்தன.

அப்போது கிருபர் திட்டத்துய்மனைப் பொருது அவனை முதுகு காட்டி ஓடும்படி செய்தார். அசுவத்தாமனும் வீமனும் எதிர்த்துப் போர்புரியத் தொடங்கினர். அதுபொழுது நகுலனும், கன்னனும் இரு குதிரைகளின் மீதேறிப் போர்புரியத் தொடங்கினர். இருவரும் வெகுநேரம் வரையில் ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் போராடினர். அதனைக் கண்ட கன்னன் சினந்து தனது வில்வில் பல கொடிய சரங்களைப் பூட்டி நகுலன்மீது எய்தான். அவைகளைத் தடுக்க முடியாது நகுலன் சோர்வடைந்து தத்தளித்தான். அப்போது, அருச்சுனன் தவிர, ஏனையோர்மீது முழுவன்மையுடன் போரியற்றுவதில்லை என்று தன் அன்னைக்கு அளித்த வாக்குறுதியின் நினைவு கன்னனுக்கு வந்தது.

உடனே அவன் பல கணைகளைத் தொடுத்து நகுலனைக் கொல்லாமல் இம்சித்தான். நகுலனும் அக் கொடுங் கணைகளுக்குப் பயந்து ஓட்டம் பிடித்தான்.

அதைக் கண்ட மகதநாட் டிறைவன் முதலியோர் கன்னனை எதிர்த்து அவனுடைய பாணங்களுக்கு இரையாயினர். பின்னர்க் கன்னன் அருச்சுனனை எதிர்த்துத் தோல்வியடைந்தான். துரியோதனன் தருமருடன் போராடி மூர்ச்சை யடைந்தான். அன்று சூரியன் மறையவே போரும் நின்றது. இரு கட்சியாரும் தத்தம் இடத்திற் கேகினர்.

மறுநாள் காலை ஆதித்தன் அலைகடல்வாய் எழுந்தான். கௌரவர்களுடைய படைகளும் பாண்டவர்களுடைய படைகளும் போருக்கெழுந்தன.

அச் சமயம் கன்னன் துரியோதனனை நோக்கி, 'வெற்றி வேல் வேந்தே! இன்றே என்னுடைய போர்த் திறத்தைக் கண்டு களிக்கவேண்டும். அப் பாண்டவர்களையும், கண்ணனையும் ஒரு நொடியில் விண்ணுலகேற்றுவேன். ஆனால் ஒன்று. அருச்சுனன் தேரில் கண்ணன் சாரத்தியம் செய்கின்றான். அதுபோல என் தேரில் மத்திரை நாட்டிறைவன் சல்லியன் சாரத்தியம் செய்தால் பாண்டவர்களை வெல்வது எனக்கு மிக எளிதாகும். எப்படியேனும், அம் மன்னனை எனக்குச் சாரதியாய் ஏற்படுத்துவாயாக' என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

கன்னனது மொழிகளைக் கேட்ட துரியோதனன் சிறிது நேரம் ஆலோசித்துக் கடைசியாகச் சல்லியனை யணுகிக் கன்னன் மொழிந்தவற்றையும், அவன் விரும்புவதையும் கூறினான். சல்லியனோ கடுங்கோபங் கொண்ட அரசகுலத் துதித்தவன். ஓர் இழிகுலத்தவனுக்குச் சாரத்தியம் செய்வது

அடாது என்று கூறி மறுத்தான். கடைசியாகத் துரியோதனனுடைய கட்டாயத்தினாலும், வேண்டுகோளினாலும் கன்னனுக்குச் சாரதியா யிருக்க அவன் இசைந்தான்.

படைத்தலைமை பெற்ற கன்னன், சல்லியன் சாரத்தியம் செய்யப் போருக்கு ஆயத்தமானான். அவனைக் கண்ட பாண்டவர்களுடைய படை வீரர்களிற் பலர் அச்சங் கொண்டனர்.

பின்னர் அவன் சல்லியனை நோக்கி, "மத்திரைநாட்டிறைவ, பாண்டவர்களில் என்னோடு போரியற்ற வல்லவன் அருச்சுனன் ஒருவனே ஆதலின், அவன் இருக்குமிடத்தை நோக்கியே தேரைச் செலுத்துவாயாக. இன்றே அவனைக் கொன்று நான் துரியோதனனுக்கு வெற்றி மாலை சூட்டுகின்றேன் பார்" என மொழிந்தான்.

அவ் வீரவார்த்தைகளைக் கேட்ட சல்லியன், 'கன்னா! வீணாக வீரம் பேசவேண்டா. அருச்சுனன் கைதேர்ந்த வில்லாளி. நீ நினைப்பது போல, அவ்வளவு எளிதாக அவனை வெல்லுதல் இயலாது' என்று கூறினான்.

உடனே கன்னன் கனலெழ விழித்து, 'மன்னா! என் ஆற்றல் அறியாது ஏதேதோ கூறவேண்டா. நான் விரும்பியபடி நீ உன்னுடைய சாரதி வேலையைச் சரியாகச் செய்வாயாக' என்று கட்டளையிட்டான்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சல்லியன் கோபங் கொண்டு தேர்த்தட்டிலிருந்து பொட்டெனக் கீழே குதித்து வாளாயுதத்தை உருவிக் கன்னனைப் போருக் கழைத்தான். கன்னனும் தேரைவிட் டிழிந்தான். அச் சமயம் துரியோதனன் ஓடோடியும் வந்து அவர்களைப் பலவிதங்களில் சமாதானப்படுத்தினான். சல்லியனும் ஒருவாறு தேர்ச்சாரதியாக மறுபடியும் கன்னன் தேரில் அமர்ந்தான்.

அப்போது கன்னன் தன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிப் பல அரிய பாணங்களைத் தொடுத்துச் சரமழை பொழிந்தான். அதனால், பாண்டவர்களின் படைகள் சின்னபின்னப் பட்டு, சூரியனை யெதிர்ப்பட்ட பனிக்கூட்டம் போன்று புறமுதுகிட்டோடின.

அதனால், தருமர் வெகுண்டு கன்னனை எதிர்த்தார். ஆனால், சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் அவர் கன்னனுடைய பாணங்களால் துன்புற்றுப் பின் வாங்கினார்.

தருமர் பின் வாங்கியதைக் கண்ட வீமன் கோப நகை நகைத்துக் கன்னனை எதிர்த்து வெகுநேரம் போராடினான். முடிவில் கன்னனை வெல்ல இயலாதெனத் துணிந்து அவனும் பின்னடைந்தான்.

தருமரும் வீமனும் பின்னடையவே, அவர்களுடைய சேனை கன்னனுடைய கணைகளுக்குப் பயந்து ஓடின. அசுவத்தாமனை எதிர்த்துச் சமர்புரிந்த பாண்டியனும் உயிர் துறந்தான். மற்றோர் புறத்தில் வீமனும், துரியோதனன் தம்பியாகிய துச்சாதனனும் கடுஞ் சமர்புரிந்தனர்.' கடைசியாக வீமன் துச்சாதனனைக் கொன்றான். துரியோதனனுடைய மற்றத் தம்பியர்களிற் பலரையும் வீமன் கொன்றான். அதனால், துரியோதனன் மிகவும் வாடினான். கன்னனும், வருத்தமேற் கொண்டான். மேலும், கன்னனுடைய புதல்வன் விடசேனன் என்பான் அருச்சுனனால் கொல்லப் பட்டான். அதைச் செவியுற்ற கன்னன் வெகுண்டு அருச்சுனனைப்போ யெதிர்த்தான். இருவரும் வெகுநேரம் கடும்போ ரியற்றினர். பிறகு அருச்சுனன் அசைவற்று நின்றான். கண்ணபிரான் அவனுடைய செய்கைக்குக் காரணம் யாதென வினவியபோது அருச்சுனன் கன்னன் தருமரைப்போல இருக்கிறானென்று கூறினான். கண்ணபிரான் உடனே தேரைத் தருமரிடம் திருப்பிச் சென்றார்.

கன்னனைக் கொல்லாமல் விட்டு வந்ததற்குத் தருமர் அருச்சுனனைக் கடிந்துரைத்தார். பிறகு மறுபடியும் அருச்சுனன் கன்னனை வந்தெதிர்த்துப் போராடினன்.

கன்னனும், அருச்சுனனும் உயர்வு தாழ்வில்லாது வெகுநேரம் போராடினர். பிறகு கன்னன் தன்னிடமிருந்த நாகாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற்றொடுத்து அருச்சுனன் மேல் தொடுக்க முயன்றான். அப்போது சல்லியன் அந்த அஸ்திரத்தை அருச்சுனனுடைய மார்புக்கு இலக்கு வைத்து எய்யும்படி கூறினன். கன்னன் அவன் சொல்லை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அருச்சுனனுடைய முகத்திற்கு இலக்கு வைத்துவிட்டான். அக் கணையும் யாவரும் நடுங்க மிக்க வேகத்துடன் அருச்சுனனை நெருங்கியது. அஃது அருகில் வரும் தருணத்தில் கண்ணபிரான் தமது பாதத்தினல் தேர்த்தட்டை அழுத்தினர். அதனல், திடீரென்று தேரின் உருளைகள் பன்னிரண்டங்குலம் பூமியில் பதிந்தன. அருச்சுனன் கழுத்திற்கு நேரே வந்த அவ்வரவக்கணை தேர் சட்டென்று புதையவே குறி தப்பி அருச்சுனனுடைய மணி மகுடத்தை எற்றிச் சென்றது. அதைக் கண்ட அருச்சுனன் அளவிலா மகிழ்ச்சி யடைந்தான். பாண்டவரின் படை வீரர்கள் ஆரவாரித்தனர். தான் தன் தாய்க் களித்த வாக்குறுதியை நினைத்துக் கன்னன் அக் கணையை மறுவலும் பிரயோகிக்கவில்லை. துரியோதனன் முதலியோர் ஆற்றொணுத் துயரமடைந்தனர்.

அப்போது சல்லியன் தன் தொழிலை நீத்துப் போர் தொடங்கினன். கன்னனும் தன்னுடைய பழைய சாரதியைக் கொண்டு மீண்டும் போராடினன். அவனுடைய திறமையை என்னென்று விவரிக்க முடியும்! சூறுவளிக்கெதிர்ப்பட்ட துரும்புபோல அவன் எதிரிகளின் சேனைகளைக் கலக்கினன். பிணமலைகள் எங்கும் உயர்ந்தன.

அச் சமயம் அவன் ஏறியிருந்த தேரின் உருளைகள் பூமியிற் பதிந்து போயின. தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளும் தளர்ச்சி யடைந்து வாளா நின்றன. முன்பு ஒரு பசுக் கன்று காரணமாய் அவனுக்கு நேர்ந்த சாபம் அப்போது அவனைத் தொடர்ந்தது. அதனால், அவன் சட்டென்று பூமியின்மீது குதித்துத் தேரைப் பெயர்க்க முயன்றான். அப்போது அருச்சுனன் அவன்மீது பல கொடுங் கணைகளைத் தொடுத்தான். தான் நிராயுதபாணியா யிருக்கும் போது தன் மீது கணைகளை ஏவிய அருச்சுனனைக் கன்னன் கடிந்துரைத்தான்.

பிறகு அவன் வேறொரு தேரிலேறினான். முன்னொரு கால் பரசுராமர் கொடுத்த சாபமும் அவனை அப்போது பின் தொடர்ந்தது. அதனால், அவன் எந்தச் சமயத்தில் எந்தக் கணை தொடுப்பதென்பதை மறந்து ஒருவித இலக்குமின்றிச் சரமாரியாகக் கைக்கு வந்த கணைகளை யெல்லாம் எடுத்துப் பொழிந்துகொண் டிருந்தான். அர்ச்சுனன், கொடிய கணைகளை ஏவி அவனைத் துன்புறுத்த அவனும் இளைத்துத் தேர்த்தட்டிற் சாய்ந்தான்.

சாய்ந்தும் கன்னன் அம்புகளை எய்த வண்ணம் இருந்தான். கன்னன் தன் உயிரை இழக்கவில்லையென்று உணர்ந்த அருச்சுனன் பல சுடு சரங்களைத் தொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தான். ஆனால், கன்னன் இயற்றிய தருமத்தின் பயன் அவனுடைய தேரைச் சூழ்ந்து கொண்டு அருச்சுனன் பாணங்களால் அவனுக்கு ஒருவித துன்பமும் நேராவண்ணம் தடுத்தது.

இதனை யறிந்த கண்ணபிரான் அருச்சுனனைக்' கையமர்த்தித் தாம் ஒரு வயோதிக மறையவர் போல வேடம் பூண்டார். இளைத்த மேனியுடையவராய், தளர்ந்த நடை கொண்டு தடியூன்றி அவர் கன்னன் அருகிற் சென்றார்.

கன்னனுக்கு அப்போதுதான் சிறிதளவு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. கண் விழித்துத் தன் அருகில் நின்ற மறையவரைக் கன்னன் நோக்கினான்.

உடனே அவன் மெல்லிய குரலில், 'மாதவத்தீர்! இப் போர்க்களத்தில் தாங்கள் எதற்காக வரவேண்டும்? எதை நாடி என்னிடம் வந்தீர்கள்?' என்று கேட்டான்.

அப்போது அம் முதியார், 'கன்னா! நான் மேருமலைச் சாரலில் வசிப்பவன். வறுமை நோய் மிகவும் என்னை வருத் துதலால் நின்னிடமிருந்து செல்வம் பெற்றுப்போகவே வந் தேன். ஆனால், இந் நிலையில் உன்னை யான் காண நேர்ந்தமை என்னுடைய துர்ப்பாக்கியத் தன்மையே யாகும். ஆயினும், இப்போது உன்னிடத்துள்ளதையாவது எனக்குக்கொடுத்து அனுப்புவாயாக' என்றார்.

அதைக்கேட்ட கன்னன், 'பெரியீர்! என்னிடத்துள்ள பொருள்களில் எதை வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள். இப் பொழுதே தருகின்றேன்' என்றான்.

உடனே அம் மறையவர், 'கருணைவள்ளலே! நீ இது காறும் செய்த தருமத்தின் பலனை எனக்குத் தத்தம்செய்து கொடுத்துவிடுவாயாக. இது போதுமானது' என்றார்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட கன்னன் கனிவுடன் அவரை நோக்கி, 'தூய்மை மிக்குடையீர்! இதோ நான் செய்ததருமத்தின் பயனை அளித்தேன். நான் எளிதில் ஈய வல்ல இப் பொருளைத் தாங்கள் விரும்பியதற்கு நான் மட் டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தேன். பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்று கூறினான்.

தத்தம் செய்வதற்குத் தண்ணீர் வருவதற்குள் தான் இறந்துபோனால் என்ன செய்வதென்று நினைத்துக் கன்னன் தன் தேகத்தில் தைத்திருந்த ஓர் அம்பைப் பிடுங்கினான்.

உடனே அம்புதைத்த வழியிலிருந்து குருதி பெருகியது. அதை வாரி மறையவர்கையில் வார்த்துத் தன்னுடைய தருமத்தின் பயன் அனைத்தையும் தானமளித்தனன் வள்ளற் றன்மை மிக்க பெருந்தகையாளனான கன்னன்.

உடனே அம் மறையவர் மனமகிழ்ந்து, 'கன்னா! கொடைமிக்க வள்ளலே! நின்னுடைய கருணையும், வள்ளற் றன்மையும் யாவரும் மெச்சத் தகுந்தனவே. நீ விரும்பும் வரத்தை என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்' எனக் கூறினார்.

அதற்குக் கன்னன், 'ஐயன்மீர்! எப்பொழுதும், எப் பிறவியிலும், ஏற்போருக்கு இல்லையென்னாத பெருவரம் ஒன்றுமட்டும் எனக்கு அளித்தல் போதும்' என்று கூறி னான்.

மறையவர் உருக்கொண்ட கண்ணபிரான் அவ் வரத் தைக் கன்னனுக்கு நல்கி, அவனை மார்புறத் தழுவினார்.

பின்னர், தம் உண்மை வடிவத்தைக் கண்ணன் கன்னனுக் குக் காண்பித்து, 'கன்னா! உன்னை அங்கீகரிக்க வேண்டியே நான் பல காரியங்களைச் செய்தேன். உன்னுடைய கவச குண்டலங்களை இந்திரன்மூலமாக நான் அபகரித்தேன். குந்தி தேவி மூலமாக உன்னிடமிருந்து இரண்டுவரங்களைப் பெற்று வரும்படி யனுப்பினேன். மேலும் அரவக்கணையால் அருச் சுனன் இறவாதிருக்கும்படி நானே அவனைக் காப்பாற்றி னேன்' எனக் கூறிச் சென்று அருச்சுனன் தேரிலேறிக் கொண்டார்.

பின்னர், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மாலைக் காலம் நெருங்கியது. அப்போது அருச்சுனன் அரியதோர் கணை யைத் தனது வில்லிற் றொடுத்துக் கன்னன்மீது விடுத்தான். ஐயோ பாவம்! அக் கொடுங்கணை சற்றும் இரக்கமின்றி அப்பெருங் குணவள்ளலின் உயிரையே பரிசாக எடுத்துச்

சென்றது. கன்னனும் பூதவுடம்பை விட்டுப் புகழுடம்பைப் பெற்று விண்ணுலகெய்தினன்.

கன்னன் இறந்துபட்டசெய்தி காட்டுத் தீப் போல எங்கும் பரவியது. இடியுண்ட நாகம் போலத் துரியோதனன் அசைவற்று நின்று பின்னர் விரைந்தோடிக் கன்னன் உடலைக் கட்டியணைத்துக் கதறினன்.

குந்திதேவியோ கன்னன் மரித்தானென்று கேட்டதும் வேல் பாய்ந்த மயில் போலப் பதை பதைத்து விழுந்தாள். பின்னர் ஓடிச் சென்று கன்னன்மீது வீழ்ந்து, 'என் செல்வப் புதல்வ, எனக்கு வாக்களித்ததைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு உயிர்விட்டனையோ, பெருங்கொடை வள்ளால், அருச்சுனன்மீது ஒரு முறைக்குமேல் நாகாஸ்திரத்தை விடவேண்டாமென்று வஞ்சித்த என் முகத்தில் விழிக்க வொண்ணாதென இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்தனையோ, அருளின்றி நான் பெற்றபோதே உன்னைக் கங்கையில்விட்டு இக் கதிக்கு ஆளாக்கினேனே' எனப் பலவாறு வாய்விட்டரற்றினாள்.

அவளுடைய செய்கையைக் கண்ட யாவரும் விஷயத்தை யுணர்ந்து வியப்பெய்தினர். தருமர் வீமன் முதலானோர் கன்னன் இறந்ததற்கு முதலில் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். பின்னர் உண்மையுணர்ந்து துன்பக்கடலிலாழ்ந்தனர். யாவற்றிற்கும் காரணமாய் நின்ற கண்ணபிரானை அவர்கள் வெறுத்துரைத்தனர். கண்ணபிரான் அவர்களுக்குத் தக்க சமாதானம் கூறி அவர்களைத் தேற்றினார்.

பிறகு கன்னன் மிகச் சிறப்புடன் அடக்கம் செய்யப்பட்டான்.

6. முடிவுரை

கன்னன் இறந்துபட்ட பிறகு சல்லியன் படைத்தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். அன்றே தருமர் சல்லியனைக் கொன்றார். ஆகவே சண்டையும் ஒருவிதமாக முடிவடைந்தது. பாண்டவரும் துரோபதையும், கண்ணபிரானோடு வழக்கம் போலத் தங்கும் பாசறையை விடுத்து வேறிடத்திற்குச் சென்று தங்கினர்.

துரியோதனன் குற்றுயிராய்க் கிடப்பதை அறிந்த அசுவத்தாமன் விரைந்து சென்று தன்னை அப்போதாவது படைத்தலைவனாக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். துரியோதனனும் சம்மதித்து அவனைப் படைத்தலைவனாக நியமித்தான். அவ்வளவே! அசுவத்தாமன் பாண்டவர் வழக்கமாகத் தங்கியிருந்த பாசறையை யடைந்து அங்கிருந்த சேனைகளை அதம்செய்து விட்டான். ஆனால், அவனுடைய எண்ணம் முற்றும் கைகூடவில்லை. பின்னர்த் துரியோதனன் மண்ணுலகை நீத்து விண்ணுலகெய்தினான். அன்றோடு பாரதப்போர் முடிவடைந்தது.

பின்னர்த் தருமர் முடி சூட்டப்பட்டுத் தம்முடைய தம்பியரும், மந்திரிகளும் புடைசூழச் சிங்காதனத்திலிருந்து அரசு புரிந்து வந்தார். நீதியுடன் அவர் அரசாண்டுவந்தமையால் மாத மும்மாரி பெய்தது. குடிமக்களும் அரசனிடத்தும், கடவுளினிடத்தும் மெய்யன்பு பூண்டு இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர். தம் அண்ணனை கன்னன் காட்டிய வழியைத் தருமரும் கடைப்பிடித்தொழுகி ஏற்றோர்க்குக் குறைவற நல்கிச் சீரும் சிறப்பும் பெற்றார்.

III. குமணன்

---

1. அரிச்சுவடிப் புலவர்

அமிழ்தினு மினிய நந்தம் தமிழ் மொழியைத் தொன்றுதொட்டுக் கையாண்ட பெரியோர்கள் பலர். அவர்களுடைய அருங் கல்வித் திறனாலும், ஒப்புயர்வற்றச் செந்தமிழ்ப்பாக்களாலும், தமிழணங்கு சீர்கேடின்றி மேன்மைபெற்று விளங்கினாள். மலரொடு மணமும் பொதிந்திருப்பது போல, சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் பொதிந்த பல பாக்கள் செந்தமிழை அலங்கரித்தன.

அச் சமயம் கசடறக்கற்ற வேந்தர்கள் பலர் தென்னாட்டில் அரசாண்டிருந்தனர். அவர்கள் யாவரும், ஒரு படித்தாகத் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தனர். ஆதலின், மணமுடைய பொன்மலர்போன்ற பெருமை மிக்க புலவர்கள் பலர் இவ் வேந்தர்களுடைய சபைகளில் நிரம்பி யிருந்தனர். கருந்தனமாகிய கல்வியைப் பெற்ற இப் புலவர்களை மன்னர்களெல்லோரும் பெரிதும் போற்றி வந்தனர். புலவர்கள் மீதும், தமிழ்மொழி மீதும் பெருகிய உண்மையன்பின் திறத்தால் அம் மன்னர்கள், புலவர்களுக்குப் பொன்னும், மணியும், துகிலும் குறைவற நல்கினர். மேலும் சுயநலங் கருதாது, கைம்மாறொன்றும் நோக்காது, பொன்னையும், பொருளையும், நாட்டையும் தம்மை நாடி வந்து தம்மைப்போற்றும் புலவர்களுக்கு அம் மன்னர்கள் அளித்தனர்.

இத்தகைய கொடை நிறைந்த மன்னர்கள்பலர் நம் தென்னாட்டில் மலிந்திருந்தனர். இவர்கள் வள்ளற்றன்மை ஒன்றையே தம்முடைய முக்கிய தொழிலாக மேற்கொண்ட

பெருங் குணத்தினர். இத்தகைய கடப்பாடுடைய இவர்கள், தாம் அளிப்பது எத்தகையது என்பதையும் ஆராய்ந்தறியாது, எவர் எவற்றைக் கேட்பினும், அவற்றை அட்டின்றி அளித்து வந்தனர். இவ்வாறு ஒருவித வரையரையுமின்றிக் கொடுக்க முற்பட்ட அவ் வள்ளல்களின் செய்கையைப் புகழ்ந்து ஆன்றோர்பலர் பலவாறு கூறியுளார்.

ஒவ்வொரு வள்ளலின் செய்கைகளும் அவரவர்களுடைய பெருங் குணத்தையும், கனிந்த உள்ளத்தையும், வாக்குறுதியையும் தெள்ளிதில் விளக்கும்.

உதாரணமாகப் பேகன் என்னும் வள்ளல் ஒருவன் மலை நாட்டில் அரசாண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அவன் வேட்டையாடக் காட்டை யடைந்தான். அச் சமயம் மழை தாரை தாரையாகப் பெய்தது. அதனால், அவன் குளிரால் மிக வருந்தி, தன்னுடைய போர்வையை எடுத்துப் போர்த்துக் கொண்டான். அப்போது அங்கிருந்த ஒரு மயில் குளிரால் வருந்தி நின்றது. அதைக்கண்ட பேகன், தான் அணிந்திருந்த அவ்வுயரிய போர்வையை எடுத்து அம் மயில் மீது போர்த்தான். அப் போர்வையால் அம் மயில் அடையக் கூடியபயன் ஒன்றும் இலதாயினும், தான் குளிரால் வருந்துவதே போல அம் மயிலும் வருந்துமென்று அவன் தன் போர்வையை அதற்கு ஈந்தான். இதனால் அவனுடைய உதார குணமும், கொடைத்திறனும் நன்கு விளங்கவில்லையா? கபிலரும், பரணரும், பெருங்குன்றூர்க் கிழாரும் அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

நமது கதாநாயகனான குமணனும், அத்தகைய கொடைவீரர்களில் ஒருவன். இவன் அரசுக்குட்பட்டிருந்தவை முதிரமலையும் அதைச் சார்ந்த நாடுமேயாம். எவ்வகையிலும் மற்றவர்களால் புகழ்ந்துகூறத்தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை அவன் உடையவனாயிருந்தான். போரில் பின்னிடாப்

பெற்றியன். அறநெறிச் சார்ந்தொழுகும் கடப்பாடு மிக்கோன். சகல கலைகளையும் கசடறக் கற்றறிந்தவன். ஆதலின், கல்வியைக் கலனாகப் பூண்டொழுகும் புலவர்களைப் பெரிதும் போற்றி வந்த உத்தமன். அப் புலவர்களை நகைமுகங் காட்டி வரவேற்று, அவர்களுடன் பலமுறை அளவளாவி, அவர்கள் அரும் பாடல்களை அமுதென உண்டு, அவர்களுக்கு வேண்டுவன வெறுக்க அளிப்பான். எனவே, நெடுஞ் சுரத்து நின்ற தனிமரம் போன்ற அவனிடம் பாவலரும், எளியோரும், ஏனையோரும் பரிந்து சென்று பரிசில் பெற்று, அவனை வாயார வாழ்த்திச் சென்றனர். இதனால் அவனுடைய பெருமை எங்கும் பரவியது.

அவனுக்குச் சகோதரன் ஒருவன் இருந்தான். அவனது பெயர் இளங்குமணன் என்பது. அவன் தூய்மை குணம் மேம்பட்ட குமணனுக்கு வேறுபட் டிருந்தான். கல்வியறிவற்ற அவன் பாணரையும், புலவரையும், வறிஞரையும் வெறுத்தான். இன்னும் அவர்களுடைய வருகையைக்கண்டு அஞ்சுப்வன். வஞ்சகமும், பொய்ம்மையும், அழுக்காறும் அணிகலனாகக் கொண்டவன். மானிட வாழ்க்கையின் திசையறிகருவியாயுள்ள பகுத்தறிவற்ற அவன் தனது சகோதரனுடைய செய்கைகள் தகுதியற்றவை என முனிந்தான். ஆதலின் அவனை அமணன் என்றும் கூறுவர்.

ஆனால், குமணனோ தன்னுடைய கொடையைப் பரப்புவதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தான். வரையாது வழங்கும் தன்னுடைய கீர்த்தியைக் குன்றின் மேலிட்ட விளக்குப்போலப் பொலிவுறச் செய்தான்.

ஒரு சமயம், பெருஞ் சித்திரனார் என்னும் ஓர் அருந்தமிழ்ப்புலவர் பரிசில் வேண்டி குமணனை நாடினார். தாங்கரும் வறுமைப் பிணியால் வாடிய இவ்வுத்தமர் குமண வள்ளலைப் போற்றித் தம் குறையைக் கூறினார்.

அவர் குமணனை நோக்கி, 'அண்ணலே, பெருங் கொடையாள! என்னுடைய வறுமைப் பிணியை நான் என்ன வென்றுரைப்பேன்? பசிப்பிணி என்னை விட்டு அகன்றிலது. எனது தாயார் மிக வயோதிகதசை யடைந்துள்ளார். அவருக்கு வேண்டிய பணியியற்றி மகிழும்படி செய்ய நான் சக்தி யற்றவனு யிருக்கின்றேன். இம் மண்ணுலகை நீத்து விண்ணுல கெய்துதல் மேன்மை யென விரும்பும் எனது அன்னையைக்காண என் மனம் அனலிடு மெழுகென உருகுகின்றது. இம்மட்டோ! பல நாட்கள் பட்டினி கிடந்து அரை வயிறு மட்டும் உண்டு காலங் கழிப்பதனுல் மிகமெலிந்த தேகத்தை உடையவள் என்னுடைய மனைவி. தானே விளைந்துள்ள மூங்கில் அரிசியைச் சிரமத்துடன் சேகரித்து வந்து அவள் இலைக் கறியுடன் சமைப்பாள். எனது புதல்வர்களோ கடும்பசியில் அன்னையின் முகநோக்கி, எதிரிலுள்ள கூழ்ப்பானையைச் சுட்டிக் காட்டித் தேம்பி யழுகின்றனர். அப் பானையிலும் ஒன்றும் இன்மையை அறிந்த அம் மக்கள் முன்னிலும் பன்மடங்கு கண்ணீருகுக்கின்றனர். இவற்றையெல்லாம் கண்டு மனம் நைந்துருகி யான் நின்பால் வந்துள்ளேன். என்னுடைய, வறுமை நோயை அறவே வெருட்டுதல் நின்பங்காகும்' என்று இரந்தனர்.

அப் பெரியாருடைய மொழிகளைக் கேட்ட கொடை வலனுய குமணன் மனமிரங்கிப் பெரிது முளைந்தான். வேண்டியவற்றைத் தடையின்றி அளிக்கவல்ல தன்னிடம் அவர் வந்தமைக்கு மகிழ்ச்சி யடைந்தான். பின்னர், அப் புலவருக்கு வேண்டிய அளவு, பொன்னும் மணியும் துகிலும், அவன் கொடுத்து உபசரித்தான். அப் புலவர் பெருமானும் குமணனது கொடைக்கும், காருண்ணியத்திற்கும் வியந்து அவனைப் பலவாறு வாழ்த்தித் தம் இருப்பிடத்திற்கேகினர்.

குமணன் நல்கிய திரண்ட திரவியத்தைக் கொண்டு அப் புலவர் தம்முடைய தீரா வறுமைப் பிணியைத் தீர்த்துச் செவ்வனே வாழ்ந்திருந்தார்.

அக் காலத்தில் வெளிமான் என்னும் பெயர் வாய்ந்த மற்றொரு புலவர் இருந்தார். அவர் ஒரு சமயம், ஒரு சிற்றரசனைப் பாடி பரிசில் வேண்டினர். அவ்வரசன் அவருடைய பாட்டைக் கேட்டு உவக்காமல் வாளாவிருந்தது மன்றி, அவருக்கு ஒன்றையும் அளிக்கவில்லை. அதனால், அப் புலவர் மிகவருந்தி அவ்வரசனுக்குப் புத்தி கற்பிக்க விரும்பினர். உடனே அவர் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனும், நம் சரித்திரத் தலைவனுமான குமணனை யடைந்து அவனைப் புகழ்ந்து பாடினர். கற்பகத்தருப்போன்ற குமணன் அவரை வியந்து அவருக்கொரு யானையைப் பரிசிலாக அளித்தான். அப் பாவலரும் மகிழ்வுடன் அந்த யானையைப் பெற்றுச் சென்று அதை முன்னர்ப் பரிசு கொடாதிருந்த அரசனது ஊரின் எல்லைப்புறத்தில் ஒரு மரத்தில் கட்டிச் சென்றார். இதனால், பாவலரைப் புரக்கும் புரவலரும் உளர் என்று அவ்வரசனுக்கு அறிவித்து அவர் சென்றார். இவ்வாறு குமணனது புகழ் எங்கும் பரவியது.

குமணன் அரசாண்ட ஊரில் ஒரு வறியோன் வசித்திருந்தான். அவன் கல்விவாசனை யற்றவன். அவனுக்கு ஒரு மனைவி யிருந்தாள். அவர்களுக்கு ஒரு அருந்தவப் புத்திரன் உதித்தான். அப் புத்திரனும் கல்வியிற் கவனம் செலுத்தாதிருந்தான். அதனால், மிகத் தாமதமாக எழுத்துக்கள் மட்டும் இன்னவை யென்று அறிந்து கொள்ளத் தக்க சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவனயிருந்தான். கடைசியாக அரிச்சுவடியை மட்டும் அரைகுறையாக அவன் படித்திருந்தான் என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். இத்தகைய மேன்மை மிகுந்த தன் புத்திர சிகாமணிக்கு அவனுடைய தாயார் தன்

சகோதரனுடைய புத்திரியை விவாகம் செய்து வைத்தாள். அப் பெண்மணி என்ன செய்வாள்? பாவம்! அவனை மணந்து அன்புடன் நேசித்திருந்தாள்.

ஒருநாள் அவள் தன் கணவனை நோக்கி, 'தலைவ! நம்மைப் பரிபாலிக்கும் குமணமன்னர் மிக்க கொடையாளி யாமே! இரந்தவர்களுக் கெல்லாம் இல்லை யென்னுது ஈயவல்ல பெருங் குணத்தோராம். அநேகர் தம் கல்வித் திறமையினுல் அவர்மீது பலபாக்கள் பாடிப் பரிசிலாக வேண்டுவன பெற்றுச் செல்லுகின்றனரே! ஆகையால், தாங்களும் சில பாக்கள் பாடிக் குமணவள்ளலிடமிருந்து பரிசு பெற்று வந்தால் நாம் ஒருவிதக் குறையுமின்றி வாழலாம்' என்று கூறினுள்.

அவளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவன் வெகு நேரம் சிந்தித்து அவ்வாறு சென்று பாடிப் பரிசில் பெற்று வருவதாக ஒப்புக் கொண்டான். அதனுல், அவன் பனையோலையையும், எழுத்தாணியையும் கைக்கொண்டு குமணனைப் பாடிப் பரிசுபெற்று வரப்புறப்பட்டான். வெகுநேரம் பல விடங்களில் திரிந்தான். பாவம்! திரிந்தால் பாடல்கள் திடீரென்று கண்ணுக்குப் புலனுகுமா? அல்லது, மணியென பூமியில் துலங்குமா? சூழஉள்ள மரங்களில் நவமணிக் கனிகளென காய்க்குமா? நம் அரிச்சுவடிப் புலவன் திரியாத இடம் கிடையாது. மண்ணை நோக்குவான்; விண்ணைநோக்கு வான்; மரங்களில் கூச்சலிட்டு விளையாடும் கிள்ளைகளையும், ஏனைய பறவைகளையும் கூர்ந்து நோக்குவான். என்ன செய்வான்? ஒன்றும் விளங்கவில்லை. தடையின்றி நாவலர்கள் எவ்வாறு பாடுகிறுர்களென்று அவன் ஐயுற்றுன். தான் ஒன்றும் பாடாது வெறுங் கையோடு சென்று மனைவியை எவ்வாறு சந்திப்பது என்ற சஞ்சலமும் அவன்

மனத்தெழுந்தது. சுற்றிச் சுற்றி மிரள மிரள விழித்தான். அவனுடைய கால்களும் நோயுற்றன.

அச் சமயம் தனக்கெதிரிலிருந்த ஒரு குட்டிச்சுவர்மீது தன் பார்வையைச் செலுத்தினன். அவனுக்கு அஃது அருமையாகத் தோன்றிற்று. ஏன்? அங்கு ஓர் எருமை நின்று கொண்டிருந்தது. அது தன் தலையை அக் குட்டிச் சுவரில் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தது. நம் புலவனைக் கண்டதும் அந்த எருமை திரும்பிப் பார்த்தது. உடனே அவனுக்கு எல்லாம் விளங்கியது. அந்த எருமையினிட மிருந்தே பாக்கள் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று அவன் மகிழ்ந்தான். பிறகு எருமை தன்னைப் பார்த்ததால், ஓலையில் 'நீ பார்க்கிறதும்' என்று யானைத் தலைபோன்ற எழுத்துக்களால் வரைந்தான். மறுபடியும் அவ்வெருமை அக் குட்டிச் சுவரில் தன் தலையைத் தேய்த்தது. நம்புலவரும் 'நீ தேய்க்கிறதும்' என்று எழுதிக் கொண்டார். பிறகு அவ்வெருமை விழித்தது. அங்ஙனமே, 'நீ விழிக்கிறதும்' என்று நம்மவர் எழுதிக் கொண்டார். அவ்வெருமை வேறொன்றும் செய்யாமல் இவைகளையே பன்முறை திருப்பித் திருப்பிச் செய்துகொண்டிருந்தது. ஆதலின், அவ்வெருமைக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவு தான் என்று நம்புலவர் தீர்மானித்தார்.

பிறகு தாமாகச் சில வார்த்தைகள் சேர்க்க வேண்டும் என்று நினைத்து, 'எனக்குத் தெரியும்' என்றவற்றை முன் எழுதியவைகளோடு சேர்த்துக் கொண்டார். அவ்வெருமை பலமுறை அவ்வாறு செய்தாலும், நம்புலவர் அவற்றை மும்முறையே எழுதிக் கொண்டு தாமும் ஒருகவி பாடி முடித்ததாக மகிழ்வடைந்தார். கடைசியாக,

"நீ பார்க்கிறதும் தேய்க்கிறதும்
விழிக்கிறதும் எனக்குத் தெரியும்;

நீ பார்க்கிறதும் தேய்க்கிறதும்
விழிக்கிறதும் எனக்குத் தெரியும் ;

நீ பார்க்கிறதும் தேய்க்கிறதும்
விழிக்கிறதும் எனக்குத் தெரியும்.''

என்றிவ்வாறு அவர் பாடல் விளங்கியது.

பிறகு நம் புலவர் அவ்வோலைச் சுருளோடு குமணனது அரண்மனையை நாடிச் சென்றார். புறக்கடைவாயிலில் குமணன் அமர்ந்திருந்தான். அவனைக் கண்ட நம்புலவர் ஓடிச் சென்று ஓலையை நீட்டினார்.

ஓலையில் எழுதப்பட் டிருந்தவைகளை வாசித்தறிந்த குமணன் வியந்து அவனை நோக்கி, 'இஃதென்ன ? உனக்கு என்னவேண்டும் ?' என்று கேட்டான்.

உடனே அவன், 'இது நான் பாடின பாட்டு. இதற்குத் தகுந்த பொருள் எனக்குப் பரிசிலாக அளிக்கவேண்டும்' என்று இரந்து நின்றான்.

குமணன் அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு மட்டிலா வியப்படைந்தான். பிறகு அவனுடைய வறுமைப் பிணியைப் போக்க, அவனுக்குப் பொருள் கொடுத்து அனுப்பினான். பின்னர்க் குமணன் அவ்வோலையை மேற் கூரையில் செருகிச் சென்றான்.

பரிசு பெற்ற அவன் விரைந்து சென்று தன் மனைவியினிடமும், மற்றவர்களிடமும் நடந்தவற்றைக் கூறினான். அவர்களும் விலாப்புடைக்க நகைத்தனர். இவ் விஷயத்தை ஊரிலுள்ளோர் அனைவரும் கேட்டுக் குமணவள்ளலின் மாசற்ற குணத்தைப் பெரிதும் போற்றி அவனை வாழ்த்தினர்.

2. நகர் நீங்குதல்

தன்னை நாடி வந்தவர்கள் மனம் சலிக்க, பொன்னையும் பொருளையும் நல்கும் குமணனை அவனுடைய சகோதரன் அமணன் வெறுத்தான். ஏதோ சில பாக்களைப் பாடினால் அவர்களுக்கு அனாவசியமாகத் திரண்ட பொருளைக் கொடுப்பது வீண் என்று அவன் கருதினான். அதனால், ஒருவரைப் புகழ்தல் ஒரு துர்க்குணமென்றும், அவ்வாறு மற்றவரைப் புகழ்வோர் தண்டிக்கப்படுதல் நன்மையென்றும் அவன் தீர்மானித்தான். தன்னை எவராவது புகழ்ந்தால், அப்பொழுதே அவனுக்கு அளவற்ற கோபம் பிறக்கும். அக்கணமே அவன் அவர்களை தன்னிட மிருந்து வெருட்டி விடுவான். தன் தமையன் நாடுகளையும், நகரங்களையும் திரவியத்தையும் வருநாட்களுக் கென்று சேர்த்து வைக்காமல் செலவிடுவதைக் கண்டு அவன் மனம் புழுங்கினான். அதனால் அவன்மேல், அவனுக்கு ஒருவிதக் குரோதம் உண்டாயிற்று. எப்படியாவது குமணனைத் தன் வழித் திருப்ப அவன் யோசித்தான். ஆனால் தன் எண்ணமெலாம் வீணாய் முடியுமென்று அறிந்த அவன் எவ்வகையேனும், தமையனைக் கொலைபுரிந்து விடுவதே தக்கதெனத் தீர்மானித்தான்.

ஒருநாள் அரண்மனை நாவிதனை அமணன் அழைப்பித்தான். அந்நாவிதன், அச்சமேற்கொண்டு அமணனிடம் வந்து வணங்கி நின்றான்.

துர் எண்ணங்கொண்ட அமணன் அவனை நோக்கி, 'அடே! நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். அதன்படி நடக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உன்னுயிர் உன்னுடையதன்று!' என்று பயமுறுத்தினான்.

அம் மயிர்வினைஞன், பன்முறையும் பணிந்து, 'அரசே! தாங்கள் இட்ட வேலையை இக்கணமே முடிக்க நான் காத்திருக்கின்றேன். தங்கள் கட்டளையை மீறும் தைரியமும் எனக்கு உண்டா!" என்று கூறினான்.

உடனே அமணன், 'சரி, நான் கூறுவதை நீ ஒருவருக்கும் தெரிவிக்கக்கூடாது. உனக்கு மட்டுமே தெரிந்திருக்கவேண்டும். அஃதாவது மறுமுறை எனது தமையனுக்கு நீ க்ஷவரம் செய்யும்போது சமயம் பார்த்து அவனுடைய தலையை நீ அரிந்துவிடவேண்டும். என்ன? தெரிந்ததா?' என்று கேட்டான்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட நாவிதன் நடுநடுங்கினான். அவன் உடலம் வியர்த்தது. மனங்குழம்பியது.

அவன் அமணன் காலில் விழுந்து எழுந்து, 'அரசே, தங்கள் தமயனையா நான் அரிந்துவிடவேண்டும்? ஐயோ! அவர் மகா உத்தமர் ஆவரே! அவரால் அன்றோ நான் ஒருவித முட்டுப்பாடின்றி என்னுடைய இல்வாழ்க்கையை நடத்திவருகின்றேன். இக் கொடுஞ் செய்கையை எவ்வாறு நான் இயற்றமுடியும்? தூய்மை மிக்க குமணருக்குத் தீங்கிழைக்க நான் துணியமாட்டேன். பஞ்சமாபாதகங்களில் முக்கியமான இவ் வேலையை விடுத்து வேறு எவ்வித வேலை இட்டாலும் அட்டியின்றிச் செய்து முடிக்க நான் சித்தமாயிருக்கின்றேன். தயைகூர்ந் தருளவேண்டும்' என்று பிரலாபித்தான்.

அதைக் கேட்ட அமணன் சீறி, 'அடா, உனக்கு கேடுகாலம் கிட்டியது. என் விருப்பத்தின்படி நீ முடிக்க விரும்பாவிடில், நீ மறுபடியும் உன் மனைவி மக்களைப் பார்க்க மாட்டாய். வீணில் நன்மை தீமையென்று உளறிக்கொண்டிருக்காதே. நான் இட்டதைச் சட்டெனமுடி. நீ மிக்க

செல்வத்துடன் புகழ்பெற்று விளங்குவாய். என்ன?' என்று அழுத்தமாகக் கேட்டான்.

நாவிதன் மனங்கலங்கி நின்றான். துர்க்குணமிகுந்த அமணன் தன்னை அப்போதே வாளால் வீசிவிடுவான் என்று அவன் அச்சங்கொண்டான். அவன் வார்த்தையின்படி நடக்கச் சம்மதித்தால் பெருங்கொடையாளன் குமணன் மரிப்பான். அதனால், அவன் இன்னது செய்வதென்று அறியாமல் தயங்கினான். ஆனால், அமணன் பலவாறு அவனுக்குரைத்து அவனுடைய மனத்தூய்மையைக் கரைத்துவிட்டான். அந் நாவிதனும், ஒருவாறு அமணன் கட்டளையை நிறைவேற்ற சம்மதித்தான். அமணன் தன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறும் காலம் கிட்டியதெனப் பெரிதும் மகிழ்வடைந்திருந்தான்.

பின்னர் ஒரு நாள் அந் நாவிதன், குமணனுக்கு க்ஷவரம் செய்துகொண் டிருந்தான். தான் அமணன் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டியது இன்றியமையாததா யிருந்தமையால் அவன் தன் கத்தியை எடுத்துத் தோல் பட்டையில் தீட்டினான். பிறகு குமண வள்ளலைப் பார்த்தான். தான் நினைத்த காரியத்தை முடிக்க மனந்துணியாமல் விழித்தான். களங்கமற்ற அவ்வண்ணலை எவ்வாறு கொலைபுரிவது என்று அவன் தயங்கினான். அதனால், அவன் குமணனைப் பார்த்தான்; பின்னர்க் கத்தியைத்தேய்த்தான்; கடைசியாக விழித்தான். இவ்வாறு அவன் செய்தவண்ணம் இருந்தான். அச் சமயம் அண்ணாந்தபடி பார்த்திருந்த குமணன் கூரையில் செருகப் பட்டிருந்த ஓலையில் எழுதப்பட் டிருந்தவைகளை வாசிக்க ஆரம்பித்தான். அவ்வோலை முன்னர்ப் பாடிப் பரிசுபெற்ற நம் அரிச்சுவடிப் புலவரால் பாடப்பட்டதன்றோ? மிகப் பெரிய எழுத்துக்களால் எழுதப்பட் டிருந்தபடியால் அவைகள் நன்றாய்க் குமணனுக்குப் புலப்பட்டன. அதனால், அவன்

அவைகளை, 'நீ பார்க்கிறதும் தேய்க்கிறதும் விழிக்கிறதும் எனக்குத் தெரியும்' என்று வாசித்து முடித்தான்.

அவ்வளவே!

இருதலைக் கொள்ளி எறும்புபோல் மனச்சஞ்சலமடைந்திருந்த நாவிதன் நடுநடுங்கினன். அவன் உடலம் வியர்த்தது. நாகுழறியது.

அவன் திடீரென மண்மீது விழுந்து, 'அடியேனைக் காப்பாற்றவேண்டும். நான் உண்மையை உணர்த்தி விடுகின்றேன்,' என்று பணிவுடன் கூறினன்.

சஞ்சலமிகுந்த நாவிதனுடைய முகத்தோற்றத்தையும், அவனுடைய செய்கைகளையும் கண்டறிந்த குமணன் அவன் மீது சந்தேகப்பட்டான். ஏதோ மறைபொருள் இருக்க வேண்டும் என்று நிச்சயித்த குமணன் நாவிதனை நோக்கி, 'ஏன் இவ்வாறு கலங்குகின்றாய்? பயப்படவேண்டாம். உண்மையை உரைப்பாய்' என்று பணித்தான்.

உடனே நாவிதன் சிறிது தைரியங்கொண்டு, "அண்ணலே! தங்களுடைய சகோதரர் தங்கள் தலையை யரிந்துவிடும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டார். நான் எவ்வளவோ மறித்தும் அவர் தம் எண்ணத்தை மாற்றவில்லை. அவர் இட்ட கட்டளையை நான் நிறைவேற்ற மறித்தால் என் உயிர் போகும் என்று அவர் என்னை அச்சுறுத்தினர். ஆகையால் நான் ஒருவாறு துணிந்து இவ்விடம் வந்தேன். ஆனல் என் மனம் குழம்புகிறது. என்ன செய்வேன்!" என்று கூறினன்.

நாவிதன் மூலமாக நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் குமணன் உணர்ந்தான். தன் சகோதரன் தன்மீது அழுக்காறு கொண்டது எதுபற்றி என்று பலவாறு சிந்தித்தான்.

"உலகில் ஒருவர் மற்றொருவருக்குத் தீங்கிழைப்பதற்குப் பல காரணங்கள் உள. தேக சுகத்திற்காகவோ, பெரும் பொருள் பெறுதற்கோ அல்லது கீர்த்தி பெறுவதற்காகவோ கணக்கற்ற அநியாயச் செயல்கள் நடைபெறுகின்றன. எல்லாம் சுயநலத்தை நாடியேயல்லவா நமது சகோதரன் நம்மைக் கொலைபுரிய விரும்பியது! இத்தகைய ஒரு நோக்கத்தை முன்னிட்டே அவன் பெரிதும் விழையக்கூடியது நம் நாடுநகரங்களே யாம். நாம் இதுவரையில் இந் நாட்டில் ஒருவிதக் குறைவுமின்றி வெறுக்க அரசாண்டோம். நமது தம்பியோ அரசர் பெருமை உணர்ந்தவனல்லன். முடிசூடி அரசாண்டிலன். ஆதலின், நம்மைக் கொன்று அரசாள எண்ணினன் போலும். ஒருவர் விரும்பும் ஒரு பொருளை அட்டின்றி அளிப்பதே மேலோர் கடனாகும். மேலோர் ஒருவர் ஒன்றைக் கேட்குமுன் குறிப்பறிந்து அதை அவர் கட்கு அளித்தல் மிக்க மேன்மைதங்கிய குணமாகும். ஆகையால், நம் நாடுநகரத்தை விரும்பும் நம்முடைய சகோதரனுக்கு அவைகளை அளித்தலே நல்லது. நம்மைக் கொலை புரிய ஒப்புக்கொண்ட நாவிதனும் நமக்கு ஒரு நன்மையே புரிந்தான். அவனால் நமது சகோதரனுடைய எண்ணம் நமக்குத் தெரிந்தது. ஆதலின், நாமே இந் நகரைவிட்டு நீங்கினால் தன் எண்ணம் முடிவு பெற்று நம் சகோதரன் சிறப்புடன் அரசாள்வான். மேலும், நாம் பேணும் இத் தேகம் அநித்தியமே. 'இன்றுளார் நாளையிலார்' என்னும் அமுதவாக்கும் உண்மையே யன்றோ! 'வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாவது' என்னும் ஆன்றோர் சொற்களின் உண்மையை யறிந்த நாமும் இத் தேகத்தைப் போற்றுவது அழகன்று. வானத்தில் இயங்கும் இந்திர வில்லின் தன்மையையொத்த இந்த யாக்கையின் சுகத்திற்காக நாம் பாடுபடுவது வீண்தானே.

" நீரிற் குமிழி யிளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டும் நெடுந்திரைகள்—நீரில்
எழுத்தாகும் யாக்கை.........
.................."

என்பதால் இத் தேகத்தின் தன்மை வெள்ளிடை மலையென விளக்கமுறவில்லையா! ஆதலால் காலந்தாழ்க்காது இனி நகர் விட்டு நீங்குதலே மேன்மையுடைத்து. நமது சகோதரனும் தன் எண்ணம் நிறைவேறப் பெற்றுக் களிகூரட்டும்' என்று குமணன் தீர்மானித்தான்.

உடனே அவன் நாவிதனைத் தேற்றி அனுப்பினன். அன்றையதினமே தன் அரண்மனையையும், அளவற்ற திரவியங்களையும், நாட்டையும், நகரத்தையும் நீத்து அவன் இரகசியமாகக் காட்டையடைந்தான்.

அவனுடைய உயர் குணத்தை என்னவென்று கூறுவது? சுயநலங்கருதாத தூயவனாய்ப் பிறர்க்கெனவாழும் பெருங்குண வள்ளலன்றோ நம் குமணன்! இம்மட்டோ இவனது அருந்தவச் செயல்கள்! இன்னும் உள. ,

3. குமணனது கோடைத்திறம்.

குமணன் நகர் நீங்கினன் என்று அறிந்த குடிமக்கள் பெரும் வியாகூலம் எய்தினர். இன்னது செய்வதெனத் தோற்றாது அவர்கள் திகைத்தனர். மன்னுயிர் அனைத்தையும் தன்னுயிர்போலப் புரக்கும் காவலனை இழந்த அவர்கள் வருத்தத்திற்கும் ஓர் எல்லையுண்டோ? ஒருவிதக் குறைவுமின்றித் தத்தம் வாழ்நாட்களைக் கழித்துவந்த அம் மக்கள் அனைவரும் மழையின்றி நலியும் பயிர்போல ஆவி சோர்ந்தனர். குமணனைப்பாடிப் பரிசில் பெறவந்த புலவரும் பாணரும், கூத்தரும் ஏமாற்றம் அடைந்து திரும்பி வெறுக்கையின்றி வெறுங்கையுடன் சென்றனர். மதியில்லா

வானம்போன்று அரசன் அவைக்களம் பொலிவிழந்தது. நகரமாந்தரும் பெருந்துயர் உற்றிருந்தனர்.

தன் தமையன் நகர் நீத்தான் என்பதை அறிந்த அமணன் அளவிலா மகிழ்ச்சியடைந்தான். தன் எண்ணத்திற்கு ஒரு நற்காலமென்று அவன் கருதினான். அது தன்னுடைய நல்வினைப்பயன் என்று அவன் உள்ளம் பூரித்தான். அதனால் அவன் உடனே சிம்மாசனமேறித் தானே அரசு செலுத்தினான். ஒப்புயர்வற்ற வள்ளல் அமர்ந்து ஆட்சி புரிந்த அச் சிங்காதனத்தில் அவன் அமர்ந்திருந்தது வெகு வேடிக்கையா யிருந்தது. சிங்கம் இருந்த இடத்தில் ஓர் அற்ப எலி யிருந்து அரசாட்சி புரிவனத நிகர்த்தது. ஆனால், அமணனோ தன்னுடைய இழிகுணத்தை அறவே மறந்து தானே செங்கோல் செலுத்தவல்ல சீரியோன் என்று மமதை கொண்டான். உடனே அவன் முக்கிய மாகப் பல சீர்திருத்தங்களை உண்டாக்கினான். முதலாவது: தன்னுடைய நாட்டில் ஒருவரும் பிறரை அனுவசியகமாகவும், வீணாகவும் புகழ்ந்து பேசக்கூடா தென்பது. இரண்டாவது: எவர் எப் பாடலைப் பாடி வந்தபோதிலும், அவர்களுக்கு ஒன்றும் அளிக்கப்படா தென்பது. மற்றொன்று: மேலும் புலவர், பாணர் முதலியோர் தன்னாடு நோக்கி வந்தால் தண்டனைக்குள்ளாவார்கள் என்பது. மற்றும் தன் தமையன் ஒரு சமயம் திரும்பி மறுபடியும் நாட்டை வந்தடைந்தால் தான் இராச்சியத்தை விட்டோட நேரும் என்பதை அமணன் உணர்ந்தான். அதனால் தன் தமயனுடைய தலையை எவன் ஒருவன் கொண்டு வருகின்றானோ அவனுக்கு ஆயிரம் பொன் பரிசில் அளிக்கப்படும் என்று அவன் பறை சாற்றினான்.

இத்தகைய கட்டளைகளை இட்டு அமணன் தன் கொடுங் கோலை நிலை நாட்டினான். குமணன் எவ்வளவு புகழ் பரப்

பினுனே, அதற்கு மாருக அவ்வளவு வசை மொழி யையும், குடிமக்களின் துயரத்தையும், அமணன் பாவச் செய்தான். எனவே, அமணனுடைய நாட்டில் உள் ளார் அனைவரும், நனிவருந்தினர். 'கொடுங்கோன் மன்னன் வாழுநாட்டிற் கடும்புலி வாழுங் காடுநன்றே' என்னும் மூதுரைப்படி காட்டிடைச் சென்று வாழ்வதே மேன்மை யென்று அவர்கள் கருதினர். பாணரும், கூத்தரும் வேருெரு களைகணும் காணுமற் தவித்தனர். மக்களும் மனம்நைந் துருகினர்.

ஒருநாள் பெருந்தலைச் சாத்தனுர் என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு புலவர் குமணனிடம் பரிசில் பெற அவ னுடைய நகரத்தை யடைந்தனர். சிறிது தூரம் செல்லு முன் னரே, புலவர்கள் அந் நாட்டில் அடியெடுத்து வைக்கக்கூடா தென்றும், அவ்வாறு செய்வது அரசன் ஆணையை மீறுவ தாகும் என்றும் அவர் அறிந்தார். என்னசெய்வார் அப் புலவர் பெருமான்! எப்படியேனும் குமணனைப்பாடி தம்மு டைய வறுமையைக் களைய அவர் பெரிதும் விழைந்தார். ஆகையால், எப்படியேனும் குமணனைக் காண அவர் விரும்பி னுர்.

குமணன் காட்டிடை வாழ்வது அவருக்கு நன்ருய்த் தெரியும். அதனுல், அவர் காடுகள்தோறும் சென்று கும ணனைத் தேடினுர். வெகுநாள் அலைந்து கடைசியாகக் கும ணன் இருப்பிடத்தை யடைந்தார்.

நகர் நீங்கிய குமணன் காட்டகத்தில் தனிமையாகக் காய் கனிகளையுண்டு தன் வாணுட்களைக் கழித்துக்கொண் டிருந்தான். எவர்வரினும் வரையாது கொடுக்கவல்ல செல் வம்படைத்த அவன் யாவற்றையும் துறந்து தனிமையில் காட்டிடை வசிப்பதைக்கண்ட பெருந்தலைச் சாத்தனுர் பெரிதும் வருந்தினுர். பிறகு அவர் அவனை நோக்கி,

"ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்
பாஅ லின்மையிற் றோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழூஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணென்
மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
என்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைத்
தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணார் முழவின் வயிரியர்
இன்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே"

என்னும் ஓர் பாடலைப்பாடி நின்றார்.

"வறுமைநோய் மிகுந்து வெகுநாட்களாகப் பட்டினி கிடந்தமையால் மெலிந்த என் மனைவி தன் மகவுக்குப் போதுமான பால் கொடுக்கமுடியாமல் தயங்க, அவளும் தன் கண்களில் நீர் பெருக என் முகநோக்கி இரப்ப, நான் உன் முகம்நோக்கி வந்துளேன்" என்று அப்புலவர் பெருமான் தன்னைப் புகழ்ந்து கூறியவற்றை அறிந்த குமணன் அப்பாடலுக்குப் பெருமகிழ் வடைந்தான். அத்தகைய சிறந்த பாட்டைக் கேட்டும் தான் அதற்குத் தக்க பரிசில் அளிக்க அசக்தனு யிருப்பதைக்கண்ட அவன் தன்னை வெறுத்துக்கொண்டான். அவருடைய கொடிய வறுமை நோய்க்கும், அவர் அதுகாறும் உட்பட்டிருந்த துன்பத்திற்கும் பலவாறு வருந்தினன். என்செய்வான் பாவம்! அவன் கையில் எப்பொருளேனும் இருப்பின், அதை அப்பொழுதே அளித்திருப்பான்.

இன்னது செய்வதென அறியாது அவன் அப் புலவர் பெருமானை நோக்கி,

"அந்தநாள் வந்திலை அருந்தமிழ்ப் புலவோய்
இந்தநாள் வந்துநீ நொந்தெனை யடைந்தாய்"

என்று கூறித் தான் செல்வமிக்க சிறப்புடன் அரசாண்ட காலத்து வாராமல், யாவற்றையும் துறந்து தன்னந்தனியனாய் வறிதே காட்டில் காலத்தைக் கழிக்கும்போது வந்து பரிசில் வேண்டினீரே என்று மொழிந்தான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட சாத்தனார் அவனை நோக்கி, 'வள்ளால், நும்போன்ற பெருங் கொடையாளர்களுக்கு என்னுடைய வறுமைநோயைக் களைவது மிகப் பெரிய காரியமா? நின்னுடைய கீர்த்தியோ எங்கும் பரந்துளது. நின்னுடைய வெற்றியும், புகழும் எவர் வாயினும் நிலைத்துள்ளன. அளவற்ற செல்வத்தை அளித்த நினக்கு என்னுடைய வறுமை நோயைப் போக்குவது ஓர் அரிய காரியமாகுமா? எப்படியேனும் நின்னிடம் பரிசில் பெற்றுச் சென்றால்தான் நான் உய்ய முடியும். தயை செய்து அருள்கூர்ந் தருளுவாயாக' என்று வேண்டினர்.

குமணவள்ளலின் மனம் அனலிடு மெழுகென உருகியது. அவ்வுத்தமருடைய கல்வி வன்மைக்கு வியந்து அவரது ஆற்றொணுத் துன்பப்பெருக்குக்கு அவன் வருந்தினான். அதுகாறும் இரந்தவர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்கள் இன் முகங் கண்டு மகிழ்ந்து பெரிதும் புகழ் படைத்த தான் அச் சமயம் அவ்வுத்தமருக்கு உதவி செய்யாமற் போவது இழிவு என அவன் கருதினான். எவ்வகையிலேனும், தன்னாலியன்ற உதவியை அப் புலவர் பெருமானுக்குச் செய்தே தீரவேண்டும் என்று அவன் தீர்மானித்தான். மனம் உண்டெனின் வழியும் உண்டென்பதற் கிணங்க ஓர் எண்ணம் அவனுக்குத் தெள்ளிதில் உண்டாயது.

அதனால், அவன் அப் புலவர் பெருமானை நோக்கி, 'முத்தமிழ் வல்லீர்! நீர் எதற்கும் வருந்துதல் வேண்டாம். என்

தம்பி என்னுடைய தலையைக் கொண்டுவருவோருக்கு ஆயிரம் பொன் பரிசில் தருவதாகப் பறை யறைவித் துள்ளான். புலால் நாறும் என்னுடைய தலைக்கு அவன் அவ்வளவு மதிப்பு வைத்தது உம்முடைய பேரதிர்ஷ்டமே. ஆதலின்,

தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகை கொடுத்ததன்
விலைதனைப் பெற்றுன் வறுமைநோய் களையே

என்று கூறித் தன் வாளாயுதத்தை எடுத்து அப் புலவர் பெருமானிடம் ஈந்து நின்றான்.

அவனுடைய சொற்கள் அவருக்கு வேல்நுழைத்த புண்போல் இருந்தன. எதிர்நோக்கும் வறுமை நோயை யகற்ற இத்தகைய கொடிய பாதகச் செய்கையை இயற்ற அப் பெரியார் எவ்வாறு உடன்படுவர்? ஆனால் அவருக்கு ஒரு யுக்திதோன்றிற்று.

அதன்படி நடக்க இசைந்த அவர் குமணனை நோக்கி, 'குமண வள்ளலே! நின் கொடையின் திறமே திறம். நின் பேரும் புகழும் செழித்தோங்குக! ஆனால், என்னலத்தை முன்னிட்டு நின் தலையை யான் வெட்டிச் செல்லுதல் பெருமையுடையதன்று. அதைவிட புன்செய்கை வேறொன்றும் இலது. அவ்வாறு செய்யவும் நான் கனவிலும் கருதேன். எனக்குக் கொடுக்க முன்வந்த இந்த வாள் ஒன்றுமே எனக்குப் போதும்' என்று கூறி அந்த வாளைமட்டும் இரந்தார்.

குமணவள்ளல் ஒன்றுந் தோன்றாது, அவர் விழைந்தபடி வாளாயுதத்தைமட்டும் அவரிடம் கொடுத்தான். வாளாயுதத்தைப்பெற்ற நம் புலவர் பெருமான் குமணவள்ளலிடம் விடைபெற்று **மாங்கை** என்னும் ஊரையடைந்தார். பின்னர்ச் செவ்வாழைக்கட்டை யொன்றை அவர் பெயர்த்தெடுத்துச் சென்று அங்கு வாழ்ந்திருந்த ஒரு கொல்லனையடைந்தார். அவன் சித்திரம் செதுக்குவதில் கைதேர்ந்த

வன். மன்னர்களின் மகுடம் செய்யும் வேலையையும் கசடறக் கற்றவன்.

அக் கொல்லனை யடைந்த நம்புலவர் பெருமான், 'ஐய, எனக்கு நீ செய்யவேண்டிய உதவி ஒன்று உள்ளது. அதாவது: இச் செவ்வாழைக் கட்டையை குமண வள்ளலின் திருமுடியைப்போல் செய்து எனக்களிக்க வேண்டுவதே. இதைக் குறித்தே உன்னிடம் நான் வந்துள்ளேன்' என்று வேண்டினார்.

அக் கொல்லனும் புலவர் பெருமானது வார்த்தைகளுக் கிரங்கி அவர் விரும்பியபடி செவ்வாழைக் கட்டையைக் குமணனது தலைபோலச் செய்து அவரிடம் கொடுத்தான். இயற்கைத் தலைபோல அப் பொய்த்தலையும் விளங்கியது. இன்பம் தவழும் முகமும், புன்சிரிப்பரும்பும் உதடும், கருணை மிகுந்த கண்களும் செவ்வனே பொலிந்தன. அஃது அப் பொழுது தான் வெட்டப்பட்டதுபோலப் பசுங்குருதி பாய்ந்தோடியது.

அப் பொய்த்தலையை அன்புடன் பெற்ற சாத்தனார் மிக மகிழ்வடைந்து,

"மாந்தையிலே வாழும் மகுடத் தியாகிஉனக்
கேந்து தழும்போ இரண்டுண்டு—வேந்தர்
முடித்தழும் புன்காலிலே முத்தமிழோர்க் கீயும்
படித்தழும் புன்கையிலே பார்"

என்று அவனைப் புகழ்ந்து பாடினார்.

பின்னர் அவர் அப் பொய்த்தலையுடன், காடுகளைக் கடந்து அமணன் இருந்து அரசாளும் நகரத்தினுட்புகுந்து அவனுடைய அவைக்களத்தை நண்ணினார்.

பின்னர் அவர் அமணனை நோக்கி, 'வேந்தே, தாம் விரும்பியபடி இதோ தங்கள் தமயன் தலையைக் கொணர்ந்து வந்தேன்' என்று கூறி அப் பொய்த் தலையைக் காட்டினார்.

உண்மையறியாத அவன் பசுங்குருதிபாயும் அத் தலையை நோக்கினன். அவ்வளவே! அது தன்னுடைய சகோதரனுடையதுபோலத் தோன்றவே அவன் மனம் துடிதுடித்தது. இயற்கைப் பாசம் அவனைமட்டும் விட்டுவிடுமா ! தன் ஆண்மை மிக்க தமயன் தன்னுடைய கொடுமையால் கொலை செய்யப்பட்டானே என்று அவன் துக்கித்தான். அதனால், அவன் தன் வாளை யுருவிச் சாத்தனாரை ஒரே வீச்சாக வீசிவிட ஓடிவந்தான். புலவர் பெருமானும் நடுங்கிச் சட்டென்று மறைந்து கொண்டார். பின்னர் அமணன் திடீரென மண்மீது விழுந்து துயருழந்தான். தன்னுடைய அழுக்காறையும், மனவன்மையையும், வஞ்சத்தையும் குறித்துத் தன்னைக் கடிந்து கொண்டான். 'என்னுடைய தமயனை இனி எப்போது உயிருடன் காணமுடியும்?' என ஏங்கினன்.

பிறகு வாய்விட்டு, 'ஆ! என்னுடைய அருமை மிக்க அண்ணனை உயிருடன் என்னிடம் கொண்டு வருபவர்க்கு இக்கணமே, இந் நாட்டில் பாதி யளிப்பேன். என்ன செய்வேன்?' என்று அவன் பிரலாபித்தான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் புலவர் பெருமான் பெருந்தலைச் சாத்தனார் விரைந்து வந்து, 'வேந்தே! உமது தமயனை நானே உயிருடன் கொண்டு வருவேன். நீர் கூறியபடி பாதி நாட்டை யளிப்பது உண்மை தானே?' என்று கேட்டார்.

உடனே, அமணன், 'என்ன சொன்னீர்? நீரா உயிருடன் கொண்டுவருவீர்! உண்மை யாகவா! அப்படியானல் தடையின்றிப் பாதி நாடன்று, இந் நாடு முழுவதையும் தரவல்லேன். என் அண்ணனை மட்டும் நான் அடைந்தால் போதும்' என்று வேண்டினன்.

அவைகளைக் கேட்ட முத்தமிழ் வல்ல அவ்வுத்தமர், அமணன்மீது இரக்கங் கொண்டார். அவன் கூறுவது யாவும் உண்மை யென்றும், உண்மையில் அவன் தன் தமய னது பிரிவாற்ருமைக்கு வருந்துகிருனென்றும் அவர் அறிந்தார்.

ஆதலால், அவர் அமணனை நோக்கி, 'மன்ன, சஞ் சலத்தை விட்டொழி. குமண வள்ளல் செவ்வனே ஒரு வித இடையூறு மின்றிக் காட்டில் வசித்து வருகின்ருர். நீ விரும்புகிறபடி நான் அவரை இங்கு அழைத்துவரவல்லேன்' என்று தேற்றி அவனிடம் விடைபெற்று அவைக்களத்தை விட்டகன்ருர்.'

பின்னர்ச் சாத்தனுர் நகரை நீத்துக் குமண வள்ளல் வசித்துவந்த காட்டை யடைந்து அவ்வுத்தமனைக் கண்டு, நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் புகன்ருர். அது கேட்ட கும ணன் பேராச்சரியம் அடைந்தான்.

கடைசியாகச் சாத்தனுரின் விருப்பத்தின்படி குமணன் அவரோடு தன் தம்பியைக் காணச் செல்லச் சம்மதித்தான். உடனே அவர்கள் இருவரும் புறப்பட்டுக் காடுகளை நீத்து நகரத்தை யடைந்தனர். தமயன் வருகையை யறிந்த அமணன் உவகை பூத்தான். சாத்தனுருடன் வந்த தன் தமயனை, அமணன் ஓடிச் சென்று கட்டித் தழுவி உள்ளம் நெக்குருகக் கதறினுன். தன்னுடைய தீச்செயல்களைப் பொருட் படுத்தாது தன்னை மன்னிக்கும்படி பலவாறு வேண்டிக் கொண்டான்.

'குமணன் தன் தம்பியைப் பலவாறு தேற்றி அவனை அங்கீகரித்துக் கொண்டான். பின்னரே அமணன் மன வமைதி யடைந்தான். தன் தமயனைத் தன்னிடம் சேர்த்த புலவர் பெருமான் பெருந்தலைச் சாத்தனுரைப் பலவாறு

போற்றினான். அவருக்கு வெறுக்கையும் மணியும் நாடும் வெறுக்க அவன் நல்கினான். அவரும் உவகை ததும்பிய உள்ளத்தராய்க் குமணனையும், அமணனாகிய இளங் குமணனையும் வாழ்த்தித் தம் இருப்பிடமேகி வாழ்ந்திருந்தார்.

அமணன் மறுபடியும் குமணனைச் சிங்காதனத் தேற்றி அரசு புரியும்படி வற்புறுத்தினான். அன்று தொட்டுக் குமணனும், தன் வழக்கமே போல இரவலர்க்கும் புலவர்க்கும், ஏனையோர்க்கும், கொடுப்பன கொடுத்து முன்னினும் பன் மடங்கு அதிகமாகத் தன் புகழை நிலை நாட்டினான்.

போன உயிர் மீண்டும் உடற் புகுந்ததே போலக் குடி மக்களும் பெரிதும் ஆரவாரித்து, குமணனது வள்ளற் றன்மையையும், பெருங்குணத்தையும் போற்றி வாழ்ந்தனர். குமணனது கொடைத் திறம் இத்தகையதென்று நம்மால் அளவிட்டுச் சொல்ல இயலுமா?

IV. பாரி

1. முல்லைக்குப் போற்றேர் அளித்தது

செழுமை மிக்க பாண்டி நாட்டு மன்னர்கள் தமிழணங்கைப் பெரிதும் போற்றி வந்தனர். அவர்களுடைய ஆதரவினுல் தமிழ்மொழி தென்னிந்தியாவில் கீர்த்திபெற்றது. முத்தமிழையும் முறையேபயின்று தம் கல்வித் திறனை நிலைநாட்டிய புலவர்களைப் பெரிதும் பேணிய வள்ளல்கள் பலர் அங்கு வாழ்ந்திருந்தனர். பாண்டிநாட்டில் இருந்த வீரர்களில் வேளாளர் மரபில் உதித்த பாரி என்பவனும் ஒருவனே.

அவன் போரில் பின்னிடாப் பெற்றியோன். எதிர்த்தவரை வென்று அடுத்தவரை ஆட்கொள்ளும் அருள்சேர் மனத்தன். கசடறக் கற்றவன். தன்னை நாடிய இரவலர்க்கும், புலவர்க்கும் வேண்டுவன வெறுக்க நல்கி அவர்களை ஆதரிப்பவன். அவர்கள் புகழ்ந்து கூறும் இசைமொழியே கைம்மாறெனக் கருதும் கடப்பாடுடையோன். இம்மட்டோ! முத்தமிழ் வல்ல கபிலரைத் தன்னுடைய உயிர்த்தோழராகக் கொண்டவன். தன் புகழை எங்கும் பரப்பி இவன் பறம்பு மலையில் அரசாண்டிருந்தான்.

இப் பறம்புமலை எத்திறத்தானும் மேன்மை பெற்றிருந்தது. எங்குப் பார்த்தாலும், மூங்கில் நெல் தானே விளைந்து பாரியின் வள்ளன்மையை விளக்கித் தலை சாய்ந்து கிடக்கும். காயா, கோங்கு, மரவம் முதலியவை அரும்பிப் பூத்து இனிய வாசனையை நல்கின. வள்ளலின் கருணை வெள்ளமென வற்ருத பல அருவிகள் பாய்ந்தோடிச் செழுமை மிக்கன. அவ்வருவிகளின் ஒலியைக் கேட்டு முழவென

மயங்கி வண்டுகள் இசைபாடின. மலையில் வந்து சூழ்ந்து நீங்கும் மேகக்கூட்டங்களைக் கண்ட மயில்கள் தத்தம் கலாபத்தை விரித்து அகவின. வகுடைகள் தாவி மிதித்துச் சிதைத்தலினால் தேனடைகளிலிருந்து தேன் ஒழுகி அருவி யிற் கலந்தது.

இம் மலையின்மேல் ஓர் அரண் விளங்கியது. விசால மான இவ்வரண் நாற்புறமும், இயற்கையான காப்புகளே மிக்குடையதா யிருந்தது. ஆதலின் உள்ளிருப்போர் ஒரு வித வருத்தமுமின்றிப் பகைவர்களைப் படைக்கலன்களால் எதிர்க்கும் தகைமை வாய்ந்திருந்தது. இவ்வரண், மலைமேல் அமைக்கப்பட் டிருந்ததால், பகைவர்களால் ஏற முடியாத உயர்ச்சியும், கோட்டை வாயிலைத் தவிர வேறு வழிகளால் உட்புக முடியாத சாதனங்களும் வாய்ந்திருந்தது. இன் னமும் அது பகைவர்களை எளிதில் நாசப்படுத்த வல்ல பல படைக்கலன்கள் அமைக்கப்பட்டு எவர்க்கும் கைப்படாப் பெருமை பெற்றதாகும்.

ஒருநாள் பொழுதமரும் சமயமா யிருந்தது. சூரியன் மேற்றிசையில் தன் செங்கிரணங்களைப் பரப்பி நின்றான். இளவேனிற் பருவ மாதலால், குரவம் கோங்கு முதலியவை அரும்பிப் பூத்தன. வண்டுகள் மதுவுண்டு களித்துப் பாடின. தென்றலும் உல்லாசமாக வீசிக்கொண் டிருந்தது. வெய்யவனின் வெம்மைக்கு ஆற்றாது நம் வேள்பாரி தன் பொற்றேர்மீது அமர்ந்து நந்தவனத்தை நோக்கிப் புறப் பட்டான். அச் சமயம் அவனறியாது அவன் உள்ளம் பூரித் தது. நன்னிமித்தங்கள் பல நிகழ்ந்தன. காரணந் தோன் றாது அவன் பூஞ்சோலையை யடைந்தான்.

இப் பூஞ்சோலையில் பார்க்கும் இடமெங்கும் நறுமலர் செறிந்து விளங்கின. பழுத்த மரங்களெல்லாம் கனிகளை ஏந்தி நின்றன. அவைகளை விழைந்து தாவுதல்போலக்

கொடிகள் படர்ந்தேறின. மேலும் பச்சென்ற புற்றரையைக் கண்ட பாரியும் மனமுவந்தான். புனங்காப்போன் வழி காட்டிச் செல்ல, சோலையின் நயத்தை வியந்து செல்பவன், மலைச்சாரலை நோக்கினன். அங்குப் பேரிரைச்சலும், புகைச் சலும் காணப்பட்டன.

உடனே கோபமேற் கொண்ட வள்ளல் காவலனை நோக்கி, 'காவல, இஃதென்ன விநோதம், விரைவிலோடி உண்மையை அறிந்து தெரிவி' என்று கட்டளை யிட்டான்.

அப் புனங்காப்போனும், விரைந்து சென்று உண்மையை உணர்ந்து அண்ணலை மீண்டும் அடைந்து, 'மன்னர் மன்ன, அங்கெழும் இரைச்சலும், புகைச்சலும் பகைவர்களின் செய்கை யன்று. அச் சிற்றூரில் வாழும் வேட்டுவர், தமது நிலத்தைப் பண்படுத்துகிறார்கள். தேக்கு அகில் முதலியவற்றை வயலின்கண் எரிக்கின்றனர். அதனால்தான் புகைப் படலங்கள் தோன்றுகின்றன. மேலும், வேட்டுவர் தாம் இன்புறற்பொருட்டு முருகவேளை வழிபடுகின்றனர். அதனாலன்றோ பேரிரைச்சல்' என்று கூறி வணங்கி நின்றான்.

அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட வள்ளல் தலையசைத்து அப்பாற் சென்றான். ஆங்கு ஓரிடத்தில் ஒரு முல்லைக்கொடி படருவதற்குக் கொழுக்கொம்பின்றித் தயங்கி தென்றலிற்றுவண்டு வீழ்ந்தது. அதைக் கண்ணுற்ற வள்ளல், அம் முல்லைக்கொடி அவ்வாறு தன்னிடம் சரண் புகுவதுபோல விழுந்ததற்குக் காரணம் தெள்ளிதில் அறிந்து கொண்டான். கருணை ததும்பும் அவன் உள்ளம் அம் முல்லைக் கொடியின் ஆதார மற்ற நிலைக்கு வருந்தியது. மண்ணுலகில் வாழும் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு குறை யிருப்பது இயற்கை யென்பதை அவன் உணர்ந்தான். அதனால், அவன் விரைந்து சென்று கொழுக் கொம்பின்றி வீழ்ந்த அக் கொடி யருகில் தனது பொற்றேரை நிறுத்தி மகிழ்வடைந்

தான். பின்னர் அவன் தன் இரு பாதங்களும் சிவப்ப நடந்து சென்றான்.

பறம்புமலையின் ஒரு பாகத்தில் முருகவேள் என்னும் பெயர் பூண்ட ஒரு வேளிர் தலைவன் வாழ்ந்திருந்தான். அவனுடைய அருந்தவப் பயனே ஓருருவெடுத்து வந்தாற் போல் ஒரு மகள் அவனுக்கு உதித்திருந்தாள். அவள் பெயர் நங்கை என்பது. இப் பெண்மணி, மிக்க அழகமைந்தவளாய்ப் பன்னிரண்டாட்டைப் பிராயத்தளா யிருந்தாள். இவள் தன் சேடியர் புடைசூழ, மனங்களிக்க விளையாடிப் பின்னர்ப் பாரி சென்ற பூஞ்சோலையிலிருந்த ஒரு பளிங்குப் பாறை மீது அமர்ந்தாள். தென்றலும் மெல்ல வீசுதல் இவளுக்கு மிக்க இன்பத்தைத் தந்தது. அப்போது தாதியர் நங்கையை அங்ஙனமே யிருத்தித் தத்தம் மனம் சென்றவாறு தனித் தனியே சென்றனர்.

சேடியர் செல்லத் தனியளான நங்கை பொழுது போக்காகத் தனக்குத் தெரிந்த நைவளம் என்னும் பாலைப் பண்ணைப் பாடத் தொடங்கினாள். கல்வி முதிர்ச்சி பெற்ற நங்கை, ஒருவித குற்றமுமின்றி இனிமையாகப் பாடினாள்.

உடனே எங்கும் இன்னிசை மயமாயது. அப் பூஞ் சோலையிலிருந்த அனைவரும் மனம் உருகி நின்றனர். கிள்ளைகளும், குயில்களும் வெட்கி வாளாயிருந்தன. பாம்புகள் வெளி வந்து பட மெடுத்தாடின.

இவ்வின்னிசையைக் கேட்ட நம் வள்ளல் பாரி காரணந் தோன்றாது கலங்கினான். இசையெழும் திசையை நோக்கி வந்த வள்ளல் தன்னை யறியாது நங்கையிருந்த சோலையிற் புகுந்தான். அங்கும், அவ்வின்னிசை நிரம்பி யிருத்தலை யறிந்த நங்கோமான் அளவிலா உவகை எய்தினான். அவ் வின்னிசைக்குக் காரணமா யிருப்பவரை யறிய அவன் முற்பட்டான். தான் இருப்பது விண்ணுலகமோ என்று அவன்

ஐயுற்முன்.—பிறகு அவன் நங்கை யிருந்த இடத்தை யடைந்து சுவரில் தீட்டிய சித்திரமென்ன அமர்ந்து பாடும் அந் நங்கையைக் கண்ணுற்முன்.

கண்டதும் அவன் பெருவியப் படைந்தான். நங்கை ஒருவிதக் குற்றமுமின்றி அமர்ந்து பாடுவதால் அவளைப் பாடும் பதுமையென அவன் நினைத்தான். அதனுல் அவன் சிறிது அருகில் நெருங்கினுன். வள்ளலைக் கண்ட நங்கை, சட்டென எழுந்து நாணமீதூர நின்முள்.

அவளைக் கண்ட வள்ளல் பலவாறு சிந்தித்தான். இயற்கை நலமெல்லாம் ஒருங்கு திரண்ட அந் நங்கை மீது அவன் காதல் கொண்டான். அதுகாறும் அவன் மணவினை யின்றி யிருந்தமையால் அவன் அந் நங்கையை விரும்பினுன். ஒருசமயம் அவள் பிறரை மணந்திருந்தால் என்ன செய்வது எனக் கவலை கொண்ட நம் வள்ளல், நங்கையின் பாதத்தை நோக்கினுன். அவள் காலிற் பொலிந்த சிலம்பைக் கண் ணுற்ற வள்ளல் பேருவகை எய்தினுன். கடிமணம் ஆகாத அந் நங்கையைத் தான் மணக்க விரும்புவது தகுதியே என்று அவன் தீர்மானித்தான்.

நங்கையும், நாணத்தினுல் வாய் பேசாது நின்றிருந்தா லும், நம் வள்ளலைக் கடைக்கண்ணுல் நோக்கினுள். வள்ள லும் அவள் கண்ணொளியைக் கண்டு அவளுடைய உள்ளப் பான்மையை நன்கு அறிந்து கொண்டான். ஆதலால் அவளது தந்தையின் விருப்பத்தை யறிந்து அவளை மணப் பதே தகுதியென நிச்சயித்தான்.

பிறகு பறம்பிற்கோமான் தன் அரண்மனையை யடைந்து தன் உயிர்த்துணைவரான கபிலரையும், மற்ற முதி யோரையும் அழைத்துவரும்படி ஏவலாளர்க்குக் கட்டளை யிட்டான். அங்ஙனமே, சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், கபி லரும், மற்றப் பெரியோரும், வள்ளலை வந்தடைந்தனர்.

பாரியும், அவர்களை எதிர்கொண்டு உபசரித்துத் தக்க ஆதனங்களில் இருத்தினுன்.

பின்னர்க் கபிலர் வள்ளலை நோக்கி, 'அண்ணலே, எதற்காக என்னை வரவழைத்தாய்? நீ விழைந்தவற்றைக் கூறுவாயாக' என்ருர்.

அது கேட்ட வள்ளல், கபிலரை நோக்கி, 'மறை வல்லீர், நம்மை யொத்த மரபினனுன முருகவேள் என்பவன் ஒருவன் நம் மலைக்குக் கீழ்ப்பால் வசிப்பதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள்! அவனுக்கு நங்கை யென்னும் ஒரு மங்கை உண்டன்ரே, அவளை மணக்க நான் எண்ணமுற்றேன். ஆகையால், தயை செய்து தாங்கள் என்பொருட்டு அவனிடம் சென்று அக் காரியத்தை முடிவுபெறச் செய்ய வேண்டும்' என மொழிந்தான்.

வள்ளலின் விருப்பத்தை உணர்ந்த புலவர்பெருமானும் அவ்வாறே ஒப்புக்கொண்டு முருகவேளை யடைந்தார். முருகவேளும் அவரை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தான்.

பிறகு கபிலர், 'நான் ஒரு முக்கிய காரியத்தை உத்தேசித்து உன்னிடம் வந்தேன். அதைக் கேட்பாயாக. சாதாரணமாக ஒரு பெண்ணின் சுற்றத்தார் அப் பெண்ணை உயர்குடியிற் பிறந்த ஒருவனுக்கு மணம் செய்ய விரும்புவர். மருமகன், கல்வியிற்றேர்ந்தவனுயிருக்க வேண்டுமெனத் தந்தையும், பெருஞ் செல்வவந்தனு யிருத்தல் மேன்மை யெனத் தாயும் விழைவர். மணமகளோ தன் கணவன் பேரழகும், இளமையும் வாய்ந்தவனுயிருத்தல் வேண்டுமென விரும்புவள். ஆதலால், தாய் தந்தையர் இவைகள் யாவும் ஒருங்கே அமைந்த ஒரு புருடனுக்கே பெண் கொடுப்பேன் என்று புகல்வர். பறம்பு மலையை அரசாளும் நம்பாரி

வேளாளர் மரபில் உதித்தவன் என்பதை நீ நன்கு உணர்ந்துள்ளாய். அவன் எவ்வகையிலும் உயர்ந்தவனென்பதையும் நீ அறிவாய். கல்வியின் கரையைக் கண்டவன். அதனால், அக் கல்வியைக் கலனாக பூண்ட பாவலரையே தன் துணைவராக மதித்து, அவர்களுக்குக் கற்பகத்தருவென விளங்குகின்றான். மேலும், தூய்மை நிறைந்த மனத்தன். பகைவரைப் புறங்காட்டியோடச் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன். ஆகையால் அப் பாரிக்கு, உன்னுடைய மகள் நங்கை என்பவளை மணம் செய்து கொடுப்பதே தக்கது. உன் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பாய்' என்று கூறி முடித்தார்.

புலவரது மொழிகளைக் கேட்ட முருகவேள் பேருவகையெய்தினான். முந்நூறூர்களைக் கொண்ட பறம்பு நாட்டை ஆளும் பாரிக்குத் தன் மகள் நங்கை என்பவளை விவாகம் செய்து கொடுக்க அவனும் மறுப்பனோ! ஆகையால் உடனே அவன் தன் அருந்தவப் புத்திரியைப் பாரிக்கு வதுவை செய்து கொடுக்கச் சம்மதித்தான்.

பிறகு கபிலர் முருகவேளிடம் விடைபெற்றுச் சென்று வள்ளலைக் கண்டு நடந்தவற்றைப் புகன்றார். பாரியும் உவகை ததும்பும் உள்ளத்தனாய்க் கபிலரை வாயார வாழ்த்தினான். பின்னர்த் திருமணத்திற்கு வேண்டியவற்றைச் சித்தம் செய்யும்படி ஏவலர்க்குப் பணித்தான். மண நிகழ்ச்சியைக் குறித்து அனைவருக்கும் ஓலை போக்கினான். நகர மாந்தருக்கும் முரசறைந்து நிகழப்போகும் திருமணத்தைத் தெரிவித்தான்.

நகர மாந்தரும் தம் வள்ளலுக்குத் திருமணம் எனவறிந்து குதூகலித்தனர். எங்கும் மகர தோரணங்களும், பொற் கலசங்களும் பொலிந்தன. பாரியின் அரண்மனை இந்திர பவனம்போல விளங்கியது. கடல்போல முரச மார்ப்ப, ஆன்றோர் சூழவிருந்து ஆசி கூற, ஒரு சுபதினத்

தில் வேள்பாரி நங்கை என்பவளை மணந்தான். அன்று என்றுமில்லா இரவலரும், புலவரும் வள்ளலை நாடி வந்து அவன் சலியாது அளித்தவற்றைப் பரிவுடன் ஏற்றுத் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கேகினர்.

பின்னர் நங்கையும் நம் வள்ளலும் அன்பின் மிகுந்தவராய் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனர். நாளடைவில் நங்கை இரு பெண் மக்களைக் கரு உயிர்த்தாள். அவர்களுக்கு அங்கவை, சங்கவை எனப் பெயர்களிடப்பட்டன. அவ்விள மக்களும், ஒருவிதக் குறைவுமின்றி நாடோறும் வளர்ந்து, விளையாட்டுப் பருவத்தை யடைந்தனர். அமிழ்தினு மினிய அவர்களுடைய மழலைச் சொற்களைக் கேட்டு பாரியும் நங்கையும் பரவசமாயினர்.

சில யாண்டுகள் கழிய, அம் மக்கள் கற்பதற்கேற்ற வயதை யடைந்தனர். 'இளமையிற்கல்' என்னும் முதுமொழிப்படி அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கப் பாரி எண்ணங் கொண்டான். உலகில் மானிடராய்ப் பிறந்தவர்களுக்கு முக்கியமானது பகுத்தறிவேயாம். அவ்வறிவே, அல்லன கடிந்து நல்லன வியந்து வாழ்வதற்குச் சாதகமானது. இவ்வாறுகுவது, அறிவை நன்கு விளக்குவது, கல்வி யென்னும் ஆயுதமேயாம். மேலும், கண்ணுக்கு ஒளி யளிப்பது கல்வியே. ஏனைய பொருள்போலப் பிறரால் இக் கல்வியை வஞ்சித்து அபகரித்தல் இயலாது. இது பற்றியே,

"வெள்ளத்தால் போகாது வெந்தழலால் வேகாது
வேந்தராலும்
கொள்ளத்தான் முடியாது கொடுத்தாலும் நிறைவொழிய
குறைபடாது
கள்ளர்க்கோ மிகவரிது காவலோமிக வெளிது
கல்வியெனும்
உள்ளத்தே பொருளிருக்க உலகெலாம் பொருள்
தேடியுழல்வதேனோ"

என்று பெரியோர் கூறியுள்ளார். மேலும் நால்வகை புருஷார்த்தங்களை எளிதில் அளிக்கவல்ல கல்வியின் பெருமையை எவ்வாறு அளவிடுவது. ஒப்புயர்வற்ற இப்பொருளைப் படைத்தவனே மானிடரில் சிறந்தவனாவான். இவைகளையெல்லாம் சிந்தித்த நம் வள்ளல், தன் இரு மக்களையும், கபிலர்பால் விடுத்து, கல்வி கற்பித்தான். அம் மக்களும், சகல கலைகளையும், தெள்ளிதில் உணர்ந்து புலமை மிகுந்த பெண்மணிகளாய் விளங்கினர். அது கண்ட அவர்களுடைய பெற்றோர் பேருவகை பூத்தனர்.

2. புகழுடம் பெய்தல்

பறம்பு நாட்டைச் செவ்வனே பாரி அரசாண்டிருந்தான். வரையாது அளிக்கும் வள்ளலாதலால், புலவரும் கூத்தரும், வறியரும் அவனை நிரந்தரம் வந்து கண்டு சென்றனர். இன்னாரென வேற்றுமையின்றி அளவற்ற பொருளைப் பாரி அளித்து வந்தான். அதனால் அவனுடைய புகழ் எங்கும் பரவியது. முடியுடைய மன்னர் சேர சோழ பாண்டியராகிய மூவரும் பாரியின் வள்ளற்றன்மையையும், கொடையையும் கேட்டு வியப்பெய்தினர். தம்மினும செல்வச் சிறப்பில் தாழ்ந்த பாரி புகழில் மேம்பட்டிருந்ததை அறிந்த அம் மன்னர்கள் அழுக்காறு மேற்கொண்டனர். நாளடைவில் அவர்களுடைய அழுக்காறு வாழை யிளங்குருத்தென வளர்ந்து தீராப் பகைமையை உண்டாக்கியது. ஆதலால் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் கருணை வள்ளலாகிய வேள்பாரி மீது பொறாமை மிகுத்தனர்.

ஒருநாள் மூவரும் ஓரிடத்தமர்ந்து ஆலோசித்தனர்.

அப்பொழுது ஒருவன், 'பாரி பறம்பு நாட்டை மட்டும் ஆள்பவன். நாம், மும் மண்டலத்தையும் புரக்கும் பெற்றியுடையோம். செல்வத்தில் மிகத் தாழ்ந்தவனாக

அவன் காணப்படினும், புகழில் நம்மினும் பன் மடங்கு மேம் பட்டுள்ளான். எத்தகைய வீரனுயிருந்தாலும், பலர் ஒன்று சேர்ந்தால், அவன் தனிமையில் என்ன செய்ய முடியும். ஆகையால் நாம் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து அப் பாரியை எதிர்த்து அவனை வெல்வதே தகுதியானது. இன்றேல், அவனை வஞ்சித்து உயிரைப் போக்க வேண்டும். இவற்றை விடுத்து அவன் அற்பன் என்று வாளாவிருந்திடில் நமக்கே கேடு சம்பவிக்கும். எதையும் அற்பம் என்று, அலட்சியம் செய்தல் தகாது. நாளடைவில் இப்போதுள்ள நமது புகழும் அடியோடு மறையும். நாமும் பெருமையிழந்து நாண வேண்டி வரும்' என்று கூறினன்.

அது கேட்ட மற்றொருவன், 'அற்பனுயிருந்தபோதி லும் அவனை எதிர்க்கத் துணிந்தால், தீர யோசித்தே செய்ய வேண்டும். ஒருவன் மீது போருக்குப் போகும் போது தன் வலியையும், மாற்ருன் வலியையும் சீர் தூக்கிப் பார்த்துத் தன் வலி மிகுந்திருந்தால், போர்புரிய நிச்சயிக்க வேண்டும். நாம் வல்லமை மிக்கோம் என அகங்கரித்து ஒன்றைச்செய்து, தோல்வியுறுதல் மேம்பாடுடையதன்று. எதையும் அவசரப்பட்டு இயற்றி அல்லற்படுவது தகாது. ஆதலின் நாம் எதையும் தீர ஆராய்ந்தறிந்த பின்னரே ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும்' என்று மொழிந்தான்.

அப்போது மூன்ரும் அரசன், 'வெகு நன்று. அப் பாரி யை நாம் அறியமாட்டோமா! அவன் நம்மினும் வலிமை மிகுந்தவனுயிருந்தாலன்ருே நாம் யாவற்றையும் ஆராய்ந் தறிய வேண்டும். சாதாரணமாக ஒரு சிங்கம், நரியை எதிர்க்கச் செல்லும்போது எவ்வாறு சென்று அதைத் தாக்குவது என்று பல யோசனைகள் செய்யவேண்டிய அவ சியம் உண்டோ! பாரியினுடைய வலிமை எவ்வளவு? நம்

மெதிரிற்படும் அப் பாரி சூரியன் முன் இருளொப்பான். அப் பதரைக் களைய நாம்பலநாள் தாமதித்திருத்தல் தகாது' என்று கூறிமுடித்தான்.

எனவே அம் மூவரும் ஒருமனப்பட்டுப் பாரியைத் தாக்கி எவ்வகையானும் அவனைக் கொல்வதே தகுதியென முடிவு செய்தனர். உடனே தன்னுடைய சேனைவீரர்களுக்குத் தம்முடைய முடிவைத் தெரியப்படுத்தி நால்வகைச் சேனையையும் துரிதப்படும்படி கட்டளையிட்டனர்.

இமைக்குமுன், மலை நிகர்த்த யானைக்கூட்டங்களும், விரைந்து செல்லும் பரிகளும், நெடுந்தேர்களும், ஆயுதந் தாங்கி ஆர்ப்பரிக்கும் வீரர்களும் குழுமினர். பார்க்குமிட மெங்கும் பகலவனை மறைக்கும் குடைகளும், கொடிகளும், வெய்யவனின் அடரொளியின்மின்னும் வேலும் வாளும் மிகுந்தன. மூவேந்தரும், தத்தம் பொற்றேர்மீது புறப்பட்டனர். இருமருங்கும் சாமரை இரட்டினர். சங்கமும், முரசமும் இடியென ஒலித்தன. வேந்தரின் வெற்றியும், புகழும் பாடப்பட்டன. சேனைகள் கடல்போலப் பரந்து விரைந்து செல்லுதலால் எங்கும் துகள் எழும்பியது. காடுகள் துகள்பட்டன. நால்வகைச் சேனையின் ஆர்ப்பினால் நாற்றிசையும் செவிடுபட்டன.

இவ்வாறு விரைந்து வந்த வேந்தரின் தன்மையை உணர்ந்த ஒற்றர்கள் கடிது சென்று பாரியின் அவைக்களம் புகுந்து, 'அண்ணலே, நம்மேற் போர் புரிதற்கு மூவேந்தரும் தம் நாற்படைகளும்சூழ வந்துள்ளார்' என்றான்.

ஒற்றன் உரைத்தவைகளைக் கேட்டவுடன், பாரிவெகுண்டெழுந்தான். அவனிரு கண்களும் சிவப்பேறின. கையைக் கையோடு தட்டினான். மீசைகள் துடித்தன.

'என் வல்லமையை ஆராயாது இங்கு வந்த அவர்களுக் கழிவு காலமே கிட்டியதுபோலும். அவர்களை ஒரு நொடியில் நமனுலகம் அனுப்பியே அவர்களுக்குப் புத்தி கற்பித்தல் வேண்டும்' எனக் கூறினன்.

பின்னர் ஒற்றனை நோக்கி, 'நீ முன் சென்று நம் சேனைகளைக் கொண்டு அரணைக் காவல்புரிவிப்பாய். யாமும் சீக்கிரத்தில் வருகிறோம்' எனப் பணித்தான்.

பின்னர்ப் பாரி ஆயுதசாலை யடைந்து வீரலட்சுமியை வணங்கி, கவசமணிந்து, வில்லும் அம்பும் கொண்டு, உடைவாளுடன், புரவிமீதேறி அரணைக்காவல் செய்திருந்தான்.

எங்கும் படைக்கலன்களின் இயக்கமும், வீரரின் வஞ்சின மொழிகளும், அவர்கள் ஆர்ப்பும், பொற்றேர் ஓசையும், களிற்று முழக்கமும் மலிந்தன. தம்மை எதிர்த்தவர் இளைத்து நிற்பதைக் கண்ட வீரர்கள் அவர்கள் மீது படைக்கலம் விடாது அவர்களுக்குக் கூறும் இரக்க மொழிகளும், வெட்டென்பார் குத்தென்பார் மொழிகளும் நிறைந்தன. இம்மட்டோ! யானைகள் மலையே பெயர்ந்து வந்தாற்போலப் போரியற்றின. வில்வீரர்கள் தம் திறனுல் கணைமாரி பொழிந்தனர். அதனால் காலறுப் புண்டும், கையறுப்புண்டும், வயிறு கிழிந்தும் வாடினோர் பலர். துதிக்கையறுப்புண்டு துன்பப்பட்ட யானைகள் பல. அம்பேறுண்டு அழுங்கிய புரவிகள் எண்ணில. உடைந்தன பல தேர். இன்னும் பலவித இடையூறுகள் எண்ணிறந்து நிகழ்ந்தன.

பாரியின் படை வீரரோ போரில் ஊக்கம் குறைபடாது போர் இயற்றினர். கோட்டை வாயில் அடைக்கப்படினும், பறம்பினரணிலேயே உண்ண உணவுக்கும் அருந்த நீருக்கும் பல சாதனங்கள் இயற்றப்பட்டிருந்தமையால், அவர்கள் ஒருவிதக் கவலையுமின்றி ஊக்கங் குன்றாது போர்புரிந்தனர்.

இம முற்றுகை பலநாள் நடந்தேறியது. நாட்கள், மாதங்கள், பல யாண்டுகள் கழிந்தன. அப்போது உணவுப் பொருள்கள் குறைபட்டன. புலவர் பெருமானாகிய கபிலர் நுண்ணறிவுடையோராதலால், கிளிப்பிள்ளைகளை வளர்த்து விடுத்து வெகு தூரத்தில் உள்ள விளை நிலங்களிலுள்ள நெற்கதிர்களைக் கொண்டுவரச் செய்தார். அதனால் குடிப் படைகள் செவ்வனே தத்தம் தொழிலையியற்றிப் பாரியின் அரண் பகைவர் கைப்படாவாறு காத்தனர்.

இவ்வாறு பல நாட்கள் கழியவே முடியுடை வேந்தர் மூவரும் தங்கள் எண்ணம் நிறைவேறாது தோல்வியுற நேர்ந்ததை நோக்கி நாணங்கொண்டனர்.

அவர்களுடைய தளர்ச்சியையும், திகைப்பையும் அறிந்த கபிலர் அவர்களை நோக்கி,

“அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொண் முரசின் மூவிரு முற்றினும்
கடந்தடு தானை மூவிருங் கூடி
யுடன்றனி ராயினும் பறம்புகொளற் கரிதே
முந்நூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்நூ றூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்
யாமும் பாரியு முளமே
குன்று முண்டுநீர் பாடினிர் செலினே.”

என்று பாடி, ‘மூவேந்தரே! நீங்கள் ஒன்று சேர்ந்து திரண்ட படையுடன் நெடுங்காலம் போர்புரியினும் இப் பறம்பரணைக் கைப்பற்ற முடியாது. முந்நூறூர்களையும் பரிசிலர் பாடிப் பெற்றுக்கொண்டனர். ஆதலால் நீங்களும், அவ்வாறு வந்தால் இதனைக் கைக்கொள்ளலாம் போம்’ என்று பாரியின் வள்ளற்றன்மையைப் புகன்றார்.

இச்சொற்கள் வாள்பட்ட புண்ணில் வேல் பாய்ந்தாற் போல இருக்கவே மூவேந்தரும் மனம் புழுங்கினர். ஆயி

னும் தாம் இன்னது செய்வதெனத் தெரியாமல் திகைத்து நிற்கும் அவர்களைக் கண்ட பாரி, 'புரவலர்காள், ஒருவர் வல்லமையை நன்குணராது வெகுளல் தகுதியன்று. படைவலி மிக்குள்ளோம் என இறுமாந்திருத்தல் பேதமையே! என் வல்லமையை யறியாது போரியற்றி வருந்துகின்றீர். தளர்வடைந்த உங்கள் மீது அம்பு தொடுக்க நான் விரும்பேன். ஆகையால் இப்போது உங்களுடைய உயிரைத் தானமாகக் கொடுக்கின்றேன், பெற்றுச் செல்லுங்கள்' எனக் கூறினன்.

அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட அம் மன்னர் மூவரும் நாணிப் புறங்காட்டிச் சென்றனர். பிறகு அவர்கள் ஓரிடத்தில் மீண்டுங் கூடி ஆலோசிப்பாராயினர்.

"என்னே! நாம் பாரியின் வலிமையை நன்குணராது அவனோடு சமர் புரிந்து புறக்கிட்டோம். 'நண்ணிய கருமமும் எண்ணித்துணி' என்பதை மறந்தோம். 'ஆத்திரக் காரனுக்குப் புத்திமட்டு' என்னும் பழமொழியும் நம்பால் பலித்தது. யானை மண்ணை வாரித் தன் தலைமீது போட்டுக் கொள்ளுதல்போல, நம்மை நாமே இழிவு படுத்திக் கொண்டோம். இப் பாரியோ வில்லில் வல்லவன். ஒருவனே நின்று நம் மூவரையும் எதிர்த்து வெற்றிமாலை சூடினன். இவனது படையும் இவனைப்போன்ற தீரம்வாய்ந்தவைகளே! அவைகள் நம்மவர்களுக்கு எவ்வளவுத் துன்பங்களை விளைவித்தன. அவனுடைய ஆற்றலே ஆற்றல். அவனுடைய வீரமே வீரம்' எனப் பாரியைப் புகழ்ந்து தம்மை இழித்துரைத்துக் கொண்டனர்.

பல நாள் கழிந்தன. புலவர் பெருமான் கபிலர் கூறிய வாறு பாரியை வஞ்சித்து அவனை வெல்ல மூவேந்தரும் நினைவு பூண்டனர். அதனால் அவர்கள் சாதாரண பரிசிலர்

போல வேடந்தாங்கி, இரவலருக்குத் தடைபடாத வாயிலை யுடைய பாரியின் அவைக் களத்தை யடைந்தனர்.

பிறகு அவர்கள் பாரியை நோக்கி, 'வள்ளலே, பெருங் கொடை யண்ணலே! நின் வெற்றியும் புகழும் எங்கும் உலவுகின்றன. நின்னைப் போற்றும் பரிசிலர் யாங்கள்' எனப் பலவாறு புகழ்ந்து பாடினர்.

அவர்களுடைய பாடலைக் கேட்ட பாரி பெருமகிழ் வெய்தி அவர்களை அருளின் நோக்கி முகமனுரைத்தான். பின்னர், களிறும், தேரும், பொன்னும், மணியும் அவர் களுக்கு அளித்து அங்கீகரிக்கும்படி இரந்து நின்றான்.

அளவற்ற பொருளை யடைந்தும் அவர்கள் முகமலர்ச்சி யின்றித் தாம் விரும்பிய பொருளை யடையாதார்போலக் குறைவுகொண்டு நின்றனர். அவர்களைக் கண்ணுற்ற பாரி ஒருவாறு அவர்களை இன்னாரென்று அறிந்து கொண்டான். இயற்கைப் பரிசிலர் அல்லரென்றும், தனக்குத் தோற்று ஓடிய முடியுடை வேந்தர் மூவருமே அவர்கள் என்றும் தெள்ளிதில் உணர்ந்தான்.

ஆயினும் அவன் ஒருவித வாட்டமுமின்றி அவர்களை நோக்கி, 'புலவீர், நீர் விரும்புவதை ஒளியாது உரைமின்! அஃது எதுவாயினும் இப்பொழுதே தருகின்றேன். இதைத் தவிர்த்துக் குறைவுபட்டு நிற்றல் எதற்காக? விரைவில் உரைமின்! உரைமின்'! என மொழிந்தான்.

அது கேட்ட வஞ்சக மிக்க அப் பரிசிலர்கள், 'வள் ளால்! யாங்கள் நின் உயிரையே விரும்பி வந்துள்ளோம். எங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியது நின்பாரம்' என்றனர்.

அம் மொழிகளைக் கேட்ட பாரி பெருமகிழ் வெய்தினன். அவன் முகமும் அன்றலர்ந்த செந்தாமரையெனப் பொலிந் தது.

உடனே அவன் அன்புடன் அவர்களை நோக்கி, 'பரிசிலர்காள்! நீங்கள் எதைக் கேட்பீர்களோவென்று நான் ஐயுற்றிருந்தேன். நான் எளிதில் இன்றே தரவல்ல பொருளையே இரந்தீர்' என்று கூறினான்.

பின்னர்த் தன்னுள், 'என்னே இப்புலாலுடம்பின் தன்மை! நிலையற்ற இவ் யாக்கையைப் போற்றி நாம் உறுபயன் யாது? ஒன்றும் இலது. நமனுலை வந்ததும் நடு நடுங்கி இத் தேகம் அழிவுறும். இது பற்றி யன்றோ ஆன்றோர் இத் தேகத்தைக் "காலத்தச்சன் வெட்டி முறிக்கும் மரம்' என்றும் கூறியுள்ளார். ஆதலின் இவர்கள் விரும்புவதுபோல இசைந்து இப் புலால் உடம்பை நீத்து என்றும் அழியாப் புகழுடம்பைப் பெறுதலே மேன்மையுடைத்து. இனிக் காலந் தாழ்த்தாது இவர்கள் களிப்புறும் வண்ணம் செய்தலே சீரியதாகும்?' என மனந் துணிந்தான்.

அதனாலவன், அவர்கள் பாற் சென்று, நகை முகத்துடன், 'பரிசிலர்காள், நீங்கள் விரும்புவதுபோல நான் உங்களுடைய பரிசிலாயினேன். என்னைக் கொண்டு சென்று களி கூருங்கள்,' என்று மொழிந்தான்.

அம் மூவேந்தரும் தாங் கொண்ட குறைவு நீங்கி மகிழ்வெய்தினர். வள்ளலின் மேன்மையை, அறியாமை மிக்க அவர்கள் அறிந்திலர். தாங்கள் சூழ்ச்சியிற் மிகுந்த புரவலர் என இறுமாந்தனர். அப்போது பாரியின் வீரர், நிகழ்ந்த வற்றை யுணர்ந்து, அப்பரிசிலர் கபட வேடந் தாங்கிய வாரதல் வேண்டுமெனத் தெளிந்து சட்டென வெழுந்து தம் இறையை மீட்க ஆர்ப்பரித்தனர். ஆனால் மந்திரத்தால் கட்டுப்படும் பாம்பைப்போல அவர்கள் பாரியின் விருப்பத்தின்படி வாளாவிருத்தல் அவசியமாயிற்று. எனவே பறம்பிற் கோமான் பாரியைப் பரிசிலாகப் பெற்ற அவ் வஞ்சகர்

அவனைக் கொலை செய்வித்துத் தம் எண்ணம் சித்தி பெற்றனர்.

பாரி விண்ணுலக கடைந்ததை யறிந்த மண்ணும் மன மாழ்ந்தது. வறியோரும், இரவலரும் உயிரைப் பிரிந்த உடல் போலப் பதறினர். பறம்பு நாட்டில் துக்க மிகுந்தது.

3. கபிலரும், பாரி மக்களும்

தன் இன்னுயிர்க்காதலன் தன்னை விடுத்துப் பரிபவமாகச் சென்றதை யறிந்த நங்கை மனங் கவன்றாள். நன்னெறியே ஒருருவான தன் கணவனை வேந்தர்கள் வஞ்சித்தன னென்றும், அதனால் தன் கணவனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ வென்றும் வியாகூல மடைந்தாள். அதற்கேற்ப அவளுக்குத் துற்சகுனங்களே நேர்ந்தன. அவளுடைய வலக்கண்ணும், வலத் தோளும் துடித்தன. அவளுடைய மனத்தில் குழப்பம் மிகுந்தது. துணையைப் பிரிந்த அன்றிலைப் போல அவள் மனம் புழுங்கினாள்.

அப்போது ஒரு ஒற்றன், பாரிக்கு நேர்ந்த விபத்தையும், அவன் புகழுடம்போடு விண்ணேறியதையும் உணர்ந்து கண்ணீர்ச் சோர, விரைவில் அரண்மனையிற் புகுந்தான்.

அவனைக் கண்ணுற்ற பறம்பிற் கோமாட்டி, பின்னும் அதிக திகில் கொண்டு, நிகழ்ந்தவற்றை உரைக்குமாறு வேண்டினாள். அவன் உரைக்க முடியாமல், நாக் குழறினான். கனிந்த உள்ளத்துடன் கண்ணீர் மல்கிய வண்ணம், ‘அன்னையே! என்னவென் றுரைப்பேன். பகைவர் கையகப் பட்ட நின் காதலன் இம் மண்ணுலகை நீத்தார்’ என்றான்.

அவ்வுரை செவி புகாமுன், வேல் பாய்ந்த மயில் போல நங்கை திடீரென மண்மீது சாய்ந்து, பிறகு உணர்ச்சி

பெற்று வாய்விட்டுக் கதறினள். தன்னைத் தன்னந் தனியே தவிக்க விட்டுச் செல்லுதல் முறையோ வென்று அவள் அரற்றினள். உண்மை யுணர்ந்த புலவர் பெருமான் கபிலரும், மக்கள் இருவரும் ஆற்றொணுத் துயருழன்றனர்.

பிறகு நங்கை கணவனை யிழந்த தான் 'கைம்பெண்' என்று பிறரால் இழித்துரையாடப் பெறுமல் கணவனோடு இறத்தலே மேன்மையெனத் தீர்மானித்துத் தன் கருத்தைத் தன் மக்களிடமும், பிறரிடமும் கூறினள்.

அஃதுணர்ந்த அம் மக்கள் பெரிதும் வருந்தி அன்னை முகம் நோக்கி, 'அன்னய்! நாங்கள் பெண் மக்கள், எவ்வளவு கல்வி கற்றறிந் திருந்தபோதிலும் நாங்கள் ஒரு ஆதரவும் இன்றி உம்மையும் துறந்து எப்படி உயிர் வாழ முடியும்? எங்கள் இன்னுயிரன்ன தந்தையும் எங்களைவிட் டேகினர். ஆதலால் உம்மையே களைகணுகக் கருதியுள்ள எங்களைப் பரிதவிக்க விடுத்து நீங்களும் உயிரிழத்தல் முறையோ? பெண் மக்கள் பிறர் அகம்புகும் வரையில் பெற்றோர் பாதுகாப்பில் தானே யிருக்கவேண்டும்? இவற்றையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் எங்களை விடுத்து நீங்கள் செல்லுதல் தகுதியாகா தென்று தோன்றவில்லையா? தயைகூர்ந்தருள் புரியவேண்டும்' என இரந்தனர்.

அம் மக்களைக் கண்ட நங்கை மனம் வருந்தி அவர்களை அருகணைத்து, 'என் செல்வப் புத்திரிகாள், என்மீது கொண்டுள்ள உண்மை யன்பால் நீங்கள் ஏதோ சிலவற்றைக் கூறுகின்றீர்கள். உலகில் பெண் மக்களுக்குக் கணவனைவிடச் சிறந்த தெய்வம் வேறொன்றும் இல்லை. உயிருள்ளளவும் தன்னை மண முடித்த கொழுநருக்கு வேண்டுவன நல்கி உபசரிப்போரே கற்புடையரெனப் படுவர். இத் தகைய பத்தினிப் பெண்டிர், தம் கணவன் உயிர் துறந்

தால், அரைக்கணமே தாமும் உயிர்விடுவர். இவ்வுலகமே அவர்களுக்கு வெறுப்பாகும். உற்றாரும், மற்றோரும் வேம்பாவர். அதனால் தாமும் தீப்புகுந்து உயிர் துறப்பர். இவற்றையெல்லாம் அறியாதவரைப்போல நீங்கள் வருந்துவது அழகன்று. இனி, எனது காவலனை இழந்த யான் உயிர் வாழ முடியாது. என்னைத் தடுக்காதீர்கள்' என்று பலவாறு தேறுதல் கூறினாள்.

பிறகு தன்னுடைய மக்களைக் கபிலரிடத்தின் அடைக்கலமாக விடுத்து எவர் உரைப்பதையும் கேளாமல், தீக்குளித்து உயிர் விடுத்தாள்.

பெற்றோரை யிழந்த இப் பெண்மணிகளின் துயரத்தை அளவிட்டுச் சொல்லுதல் இயலுமோ? ஒப்பிலாத் துயருழன்ற அம் மக்களைப் பரிவுடன் நோக்கிப் புலவர் பெருமான் கபிலர், 'பெண்மணிகளே! கடந்தவற்றைக் குறித்து வருந்துவதில் பயனென்ன! நிலையற்ற வாழ்வின் தன்மை இதுவாகும். பல்கால் புலம்பினும் மரித்தோர் மானிலத்தில் வாரார். ஆதலால் துன்பத்தை நீக்கி என்னுடன் வருவீர்களாக. இனி ஒரு கணமேனும் இங்குத் தங்குதல்கூடாது' என மொழிந்தார்.

பின்னர் அவ்விரு மக்களோடும் பறம்பு நாட்டை விடுத்து வேறு நாடடையக் கபிலர் புறப்பட்டார். பலநாள் தாம் பாரியால் ஆதரிக்கப்பட்டு அச் சமயம் தம் இன்னுயிர்ப் பாரியை யிழந்தமைக்கு அவர் வருந்தினார். அன்றியும் அப் பறம்பு மலையைப் பார்த்துப் பார்த்து அதை விட்டுப் பிரிய மனமின்றி நின்றார். தன்னை விடுத்துப் பாரி இறந்ததை நினைத்து மனமுருகினார். சிறப்பு மிக்க பறம்பு மலைமீதும் அச் சமயம் தமக்கு விருப்பமற்றதை நினைந்து அவர் பெரிதும் மனமுளைந்தார். மூந்நூறூர்களையும் பரிசி

லாளருக்கே கொடுத்துப் புகழ்பெற்ற பாரிக்கு அத்தகைய கொடுந் துன்பம் நேர்ந்ததற்கு அவர் மனம் நைந்தார். 'அற நெறிக் கடை பிடிப்போர் வெற்றி பெறுதல் உண்மையா யிருக்க, அல்லன கனவிலும் கருதா வள்ளலாகிய பாரி மரித் தது ஊழ்வலியாலோ' என்று எண்ணினர். தம்மைப் பின் பற்றி வரும் மெல்லியலார்க்குத் தேறுதல் கூறிய வண்ணம் கபிலர் ஓர் ஊரை யடைந்து ஒருவன் வீட்டில் ஒரு புறத்தில் தங்கி யிருந்தார்.

அன்றிரவு வெண்மதியம் தண்கதிர் பரப்பித் தோன் றிய தாதலால், பாலென வெளிச்சம் எங்கும் பரந்தது. நீர் நிலைகளும், தடாகங்களும், பளிக்குப் பாறையெனப் பொலிந் தன. அருகிருக்கும் மரங்களின் இலை வெளிகளில் விழும் நிலா வெளிச்சம் காற்றால் சிதறுண்டு தரையில் விழுந்து தவழ்ந்து மின்மினியென விளங்கியது. எவரும் வியக்கத் தக்க நிலாத் தோற்றத்தைக் கண்ட மகளிர் பலர் உண்பன உண்டு, உடுப்பன உடுத்துத் தாதியர் புடை சூழ, நிலா முற் றத்தில் அம்மனையாடி பின்னர் இன்னிசை பாடினர்.

இவர்களுடைய ஆடல் பாடல்களை யறிந்த நம் பாரி மகளிர், தம்முடைய, பறம்புமலையும், அதன்கண் விளங் கிய பூஞ்சோலையும், தடாகமும், பளிங்குமேடைகளும் அச் சமயம் கனத்தோற்றமென மறைந்தமைக்குப் பெரிதும் வருந்தினர். தாம் தம் பெற்றோரோடிருந்து வெண்ணிலவில் யாதொரு குறையுமின்றிப் பொற் கிண்ணத்தில் பாலமு துண்டு, பாங்கியர் பலர் புடை சூழ, நிலா முற்றத்தில் விளையாடியதையும், இப்போது, இருமுது குரவரை யிழந்து, ஏனைய செல்வத்தையும் துறந்து, கொழுக்கொம்பற்ற கொடிக ளெனத் தயங்கி, கூழமுதுண்டு, இருப்பதையும் காண அவர்களுக்கு ஆற்றெணுத் துயர் பெருகியது. மேலும், தாம் சயனித்த பஞ்சணையே கனவாகவும், தரையே நன

வாகவும், கையே தலையணையாகவும் இருத்தல் கண்டு மனம் வெதும்பினர். அதனல்,

" அற்றைத் திங்க ளவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையு முடையேம்எங் குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெம்
குன்றுங் கொண்டார்யா மெந்தையு மிலமே "

என்று பாடினர்.

பிறகு அவ்விருமக்களும், ஒருவருக் கொருவர் தேறுதல் கூறி யிருந்தனர்.

அப்போது கபிலர், தம் இணையற்ற துணைவனை பாரியின் நற்குணங்களையும், அவனது வெற்றியையும், கருணையையும் சிந்தித்து வருந்துவா ராயினர். தம் நண்பர் இன்புற்றிடில் தாமும் இன்புறுதலும், அவர் துன்புற்றிடில் தாமும் துன்புறுதலும் நண்பர்களின் குணமாகும். அவ்வாறின்றி, உயிர்த் துணைவன் பாரி இறந்தும், தாம் மட்டும், உயிர் நீங்காமல், உண்டு உடுத்து வாழ்ந்திருப்பதற்குத் தம்மைத் தாமே வெறுத்துக் கொண்டார். தம்மையே கொழுகொம்பாக நினைத்துள்ள பாரி மகளிரை அனாதைகளாக விட்டுச்செல்ல அவர் மனந் துணியவில்லை. தாய் தந்தையரையும், அளவில் செல்வத்தையும் துறந்து வருந்தும் அவர்களைக் காப்பாற்ற அவர் உறுதிகொண்டார். அதனல் அவர்களுக்குத் தக்க மணாளனைத் தேடி வதுவைசெய்து வைத்து அவர்களை உயர் பதவியில் நிறுத்தத் தீர்மானித்தார்.

மறுநாட் காலையில் பகலவனும் செங்கதிர்ப் பரப்பித் தோன்றினன். உலகில் மக்கள் தத்தம் தொழிலை வழுவின்றி நடத்தச் சென்றனர். துயிலெழுந்த பாரி மகளிரைக் கண்டு கபிலர் அவர்கள் கடந்த இரவில் மனம் வாடி வருந்தியுள்ளார் என அறிந்தார்.

அதனால் அவர் அவர்களை நோக்கி, 'மக்காள்! சென்ற இரவு நீங்கள் வருந்தியிருத்தல் வேண்டும். அதை உங்கள் முகத் தோற்றம் நன்கு தெரியப்படுத்துகிறதே, இனி வாடுதல் விட்டொழியுங்கள். வள்ளல் பாரிக்குப் பதில் நான் இருக்கின்றேன். நான் உயிரோடிருக்கும் அளவும் நீங்கள் கவலையற் றிருங்கள்,' எனக் கூறினார்.

அவ்வுரைகளைக்கேட்ட பாரி மகளிர், கபிலரை வணங்கி 'தந்தைபோல்வீர்! தங்களுடைய ஆதரவினால்தான் யாங்கள் இதுகாறும் உயிர் பெற்றுள்ளோம். இன்றேல், முன்னரே எம் பெற்றோர் சென்ற உலகத்திற்கு யாங்களும் சென்றிருப்போம். தங்களுடைய அமுதவாக்கின் பான்மையே எங்கள் துக்கத்தை ஆற்றுகின்றது. ஆயினும், பேதமைமிக்க நாங்கள் அடிக்கடி வருந்துதலுக்குத் தாங்கள் மன்னிக்கவேண்டும்,' என வணங்கினர்.

பிறகு கபிலர் அவர்களைப் பார்த்து, 'பெண்மணிகாள்! உங்களைத் தக்க மணாளனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்து உங்களை நன்னிலையில் நான்காணவேண்டும். உலகில் மக்களைப் பெற்றோர் ஆண் மக்களுக்குக் கல்வியைக் கசடறக் கற்பிக்க வேண்டும். பெண் மக்களுக்குக் கல்வியோடு நில்லாமல், தக்க கணவரையுந் தேடி மணம் புரிவித்தல் வேண்டும். இதுவே அவர்களுக்குற்ற கடனாகும்' என்று கூறினார்.

பின்னர் அவர்களை அழைத்துச் சென்று அவர் வச்சிர நாட்டை யடைந்தார். அவ் வச்சிர நாட்டை மகாநாடு என்றும் கூறுவர். இந் நாட்டை **விச்சிக்கோன்** என்னும் சிற்றரசன் ஒருவன் அரசாண்டிருந்தான்.

புலவர் பெருமானாகிய கபிலர் அவனை யடைந்து, 'மன்ன! நான் ஒரு பரிசிலாளன். இப் பெண்மணிகள் இருவரும் பறம்பு நாட்டைப் புகழ்பட ஆண்ட பாரியின் மகளிர்.

இவரை நீ தடையின்றி மணத்தல் வேண்டும்' என்று வேண்டினர்.

கபிலர் மொழிகளைக் கேட்ட விச்சிக்கோன் அவர் விரும்பியபடி நடக்க இணங்கவில்லை.

அதுகண்ட கபிலர் அவனை நோக்கி, 'அரசே! தன்னை நாடி வந்தவருக்கு இன்பந் ததும்பக்கொடுத்து மகிழ்விக்கும் பெருங் குணத்தோன் என நான் உன்னை நினைத்து உன்னிடம் வந்து இரந்தேன். ஆனால் புலவர் முகம் காணப் பெருத நன்னன் வழி நீயும் நிற்கின்றாய். அந் நன்னனைப் பாட விரும்பி ஔவையார் அவன் ஆண்ட பல்குன்றக்கோட்டம் என்னும் நாட்டை யடைந்து அவனைப் பாடினர். அம் மன்னன் மூதாட்டியின் பெருமையை யுணராதவனாகையால் வாளா விருந்தான். அதுகண்ட தமிழ் மூதாட்டி, "நன்ன! நன்று நன்று நின் பெருமை" என்று கூறி மறுபடியும், "எம்மை இகழ்ந்து பழியைத் தேடிக்கொண்டாய். உன் குணமறியாது யான் உன்னைப் பாடியது என் குற்றமே. நீ குருடனல்லன். ஆனால் புலவர்கள் பாடும் பாட்டும் உரையும் பயின்றறியாத ஓட்டைச் செவியைப் படைத்துள்ளாய்" என்னும் கருத்தையுடைய,

"இருடீர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே
குருடேயு மன்று நின்குற்றம்—பொருடேரும்
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள."

என்னும் கவியைப் பாடி மறுபடியும் அவனை நோக்கி 'விச்சிக்கோனே! யான் உன்னைப் பாடியதும் என் குற்றமே. நன்னன் பெண்கொலை செய்த பாவி. அவனுடைய மாஞ் சோலையில் காய்த்த மாங்காயொன்று காற்றில் அறுப்புண்டு அருகில் ஓடும் ஆற்றில் விழுந்து கரையில் ஒதுங்கியது.

அப்போது நீராடச்சென்ற ஒரு பெண் அக் காயைக் கண்டு விருப்புற்றுத் தின்ருள். இவ் விஷயத்தை ஏவலாளர் மூலமாக உணர்ந்த நன்னன் அப் பெண்மணியை அக்கணமே கொலை புரியும்படி கட்டளை யிட்டான். அதை யுணர்ந்த அப் பெண்ணின் தந்தை மனங் கவன்று நன்னனை அடைந்து, 'மன்னு, என் மகள் அறியாது செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். அவள் தின்ற மாங்காய் தங்களுக் குரியதென்று அவள் அறிந்திலள். அவள் செய்த குற்றத்திற்கு அபராதமாக எண்பத்தொரு யானைகளையும், அவள் நிறை பொன்னும் இப்பொழுதே தருகின்றேன்' என்று பணிவுடன் பகர்ந்தான். நன்னனே இரக்கம் என்பது சிறிதுமின்றித் தான் இட்ட கட்டளையை மாற்ற விரும்பவில்லை. அப் பெண்மணியும், அரசனது காயைத் தின்ற குற்றத்திற்காக உயிரிழந்தாள். இத்தகைய கொடுமை மிக்க மன்னன் வழிவந்த நீயும் எவ்வாறு இரந்தோர்க் குதவுவை" என இகழ்ந்து வெளிச் சென்ருர்.

பிறகு அவர், காடுகளையும், ஆறுகளையும், கால்வாய்களையும் கடந்து அரைய நகரை யடைந்தார்.

அப்போது அவரைப் பின்தொடர்ந்த பாரி மகளிர், 'அன்புடையீர், இந் நகரின் பெயர் யாது? இதை யார் அரசு புரிந்து வருகின்றனர். இவைகளை எங்களுக்கு அருள் கூர்ந்தருளல் வேண்டும்' என்று கேட்டனர்.

உடனே கபிலர், 'மக்காள், இந் நகரின் பெயர் அரையம் என்பது. இது சிற்றரையம், பேரரையம் என இரு பிரிவினை யுடையது. இந் நகரை பரிபாலிப்பவன் இருங்கோவேள் என்பான். அவன் வேளிர் குலத்துதித்தவன். அவன் ஒருசமயம் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்றுன். அங்குத் தவம்புரிந்திருந்த ஒரு முனிவரை ஒரு புலி துன்புறுத்த எத்தனித்தது. உடனே அம் முனிபுங்கவர் பயந்து அப் புலியைக்

கொல்லுமாறு அரசனை வேண்டினர். அரசனும் அப்புலியை அக்கணமே கொன்று, புலிகடிமால் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றனன்' என்று கூறினர்.

பிறகு கபிலர் அவர்களோடு இருங்கோவேளின் அரண்மனை வாயிலை யடைந்து அங்கு நின்ற பணியாட்களை நோக்கி, 'காவலர்களே! நான் வந்திருப்பதை அரசனுக்குத் தெரிவிப்பீர்கள்' என்று கூறினர்.

அவர்களும் விரைந்து மன்னன் பாலடைந்து, 'அரசே, புலவர் பெருமான் கபிலர் இரு பெண்மணிகளோடு நம் வாயிலில் நிற்கின்றார்; தங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார்' என மொழிந்தார்கள்.

அது கேட்ட இருங்கோவேள், தானே நேரிற்சென்று புலவர் பெருமானை, முகமனுரைத்து, அழைத்து வந்து தக்க ஆசனத்திலிருத்தி, அவரை நோக்கி, 'தமிழ் வல்லீர், அடியேன் மீது கிருபை பூண்ட தங்கள் அருளே அருள். இன்றே நான் நோற்ற நோன்பின் பலன் வந்தெய்தியது' என்றான்.

கபிலர் பன்முறை இருங்கோவேளையும், பாரிமக்களையும் பார்த்துப் பின்னர் அவனை நோக்கி, 'மன்ன, என்னுடன் இருக்கும் இப் பெண்மணிகள் யாவரோவென்று நீ ஐயுறல் வேண்டா. இரவலர்க்குத் தன் நாட்டையும், நகரத்தையும், ஏனைய பொருள்களையும் அட்டின்றிக் கொடுத்துத் தன் புகழை எண்டிசையும் பரப்பிய பறம்பிற் கோமான் பாரியின் மகளிர் இவர்கள். முடியுடை மூவேந்தர் வயப்பட்டுப் பாரி உயிரிழந்ததை யறிந்த பறம்பிற் கோமாட்டி இம் மக்களை என்னிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுத்துத் தீப்பாய்ந்தாள். ஆதலான் தற்சமயம் நானே இம் மகளிரின் தந்தை யாவேன். யான் இவர்களை உனக்கு மணமுடிக்கக் கருதி யுள்ளேன்.

தடை கூறாது நீ இவர்களை அங்கீகரித் தருளல் வேண்டும்' என்றார்.

உண்மையுணர்ந்த இருங்கோவேள் தன்னுள், 'பாரியின் புகழ் எங்கும் பரந்தது. அவனை யிழந்ததாலும், தம் தாயை யிழந்ததாலும், மனம் நொந்துள்ள இம் மங்கையரை மணப்பது எவ்வாற்றானும் சிறந்ததே. இவர்களும், சீரிய ஒழுக்கம் வாய்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஆனால், முடியுடை வேந்தர் மூவரும் இப் பாரியை வெறுத்து அவனைக் கொன்றனர். நாம் இம்மங்கையரை மணந்தால் அம் மூவேந்தரும் நம்மீது கோபங் கொள்வர். உத்தமரான இக் கபிலர் வார்த்தையை மறுத்துரைத்தால், நாம் இவருடைய கோபத்திற் காளாக வேண்டும். எப்புறம் சென்றாலும் துன்பம். என்ன செய்வது?' எனச் சிந்தித்துப் பேசா திருந்தான்.

பிறகு ஒருவாறு துணிவுகொண்டு, வருவது வரட்டு மென்று, கபிலரை நோக்கி, 'புலவர் பெருமானே! நான் உள்ளதை உரைக்கின்றேன். என்மீது சினங் கொள்ளல் வேண்டா. இம் மங்கையர் பாரியின் மகளிராயிருக்கின்றனர். பாரியோ மூவேந்தராலும் பகைக்கப்பட்டவன். நான் இவர்களை மணக்கின் அம் மூவேந்தர்களுடைய பகைமையை மேற்கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும். அதனால், நான் இவர்களை மணத்தலால் என்ன பிரயோசனம்? யாவும் அறிந்த தாங்கள் இவ் விஷயத்தைச் சிந்தியுங்கள். ஆகையால் இம் மகளிரை நீத்து வேறு எதை விரும்பினாலும் நான் செய்யச் சித்தமா யுள்ளேன்' என்று கூறினான்.

அது கேட்ட கபிலர் கோபங்கொண்டு அவனை உறுக்கி நோக்கினார்.

அம் மன்னனும் அவருடைய கோபத்தைக் கண்ணுற்றுத் திடுக்கிட்டு மனங்கலங்கினன். அவனுடைய முகத் தோற்றத்தினல் அவன் உள்ளப் பான்மையை நன்குணர்ந்த கபிலர் தம்முடைய சினத்தை மாற்றி அருளோடு அவனை நோக்கி, 'மன்ன, நீ இவ்வாறு அம் மூவருக்கும் பயப்படுதல் அழகன்று. எத்தனை பேர் வந்தாலும் என்ன ? பாரி ஒருவனே அவர்களை எதிர்த்து வெற்றிமாலை சூடவில்லையா ? அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்திருப்பதே வீரர்க்கு அழகு. ஆண்மை யற்றோரே அஞ்சுவர். இவ்வச்சமே நம்மைத் துன்பத்திற்குள்ளாக்கும். ஆதலின் இனிமேலாவது என்னுடைய சொற்படி நடந்து புகழ் அடைவாயாக. காலந்தாழ்த்தாது இவர்களை அங்கீகரித்துக்கொள் ?' எனக் கூறினர்.

இருங்கோவேள், துணிவு பெறுமல், 'பெருமானே, என் மனம் இவ் விஷயத்திற் செல்லவில்லை. தயை செய்து என்னை மன்னிக்க வேண்டும்' என்று மறுவலும் அம் மகளிரை மணக்க மறுத்தான்.

கடைசியாகச் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கநாதம்போலத் தான் உரைத்த வார்த்தைகள் இருங்கோவேளிடத்துப் பயனற்றுப் போயினமையை அவர் உணர்ந்தார். அதனல் அவர் அவன்மீது வெறுப்புற்று மக்களிருவரும் பின்தொடர வெகு தூரம் நடந்து சென்று பெண்ணை யாற்றங் கரையிலுள்ள திருக்கோவலூரை யடைந்தார். பின்னர்த் தமக்குத் தெரிந்த ஓர் அந்தணர் வீட்டை யடைந்து அவரிடம் பாரி மக்களை அடைக்கலமாக வைத்து அவர்களுக்குத் தக்க மணாளன் கிடைக்கும் வரையில் அவர்களை அங்குவைத்து ஆதரிக்கும்படி வேண்டினர். அவ்வந்தணனும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டான். கபிலரும், பாரி மக்களிடம் விடை பெற்றுச் சென்றார்.

4. பாரி மகளிரின் மணவினை

புலவர் பெருமான் கபிலர் தம்மை விட்டுச் சென்றதும், பாரி மகளிர் கொழு கொம்பற்ற கொடிகளென வாடி அம் மறையவர் அகத்தே வாழ்ந்து வருவாராயினர். இவ்வாறு சில நாட்கள் கழிந்தன. அப்போது தமிழ் மூதாட்டியாராகிய ஔவையார் பரிசில் பெற்றுச் சோணாட்டினின்றும் திரும்பினர். முடியுடை வேந்தர் மூவராலும் பாரிக்கு நேர்ந்த விபத்தை அறிந்த ஔவையார் மிக வருந்தி திருக்கோவலூரை நோக்கி வந்துகொண் டிருந்தார். அச் சமயம் மழை பெய்ததனால், ஔவையார் நனைந்து, குளிரால் வருந்தி, பாரிமக்கள் வசித்திருந்த மனையை யடைந்தார். ஔவையாரைக் கண்ட பாரிமகளிர் அவரைப் பரிவுடன் உபசரித்துத் தங்களோடு தங்கி யிருக்குமாறு வேண்டினர். ஆதரவற்ற நிலைமையிலிருந்த அவர்களுக்காக மனமிரங்கி ஔவையார் அங்குத் தங்கினர். பிறகு குளிரால் வருந்தும் ஔவையாருக்குக் கொடுப்பன கொடுக்க இயலாமல், நீலச் சிற்றாடை ஒன்றைக் கொடுத்தனர்.

அன்புடன் அளித்த அச் சிற்றாடையை ஏற்று ஔவையார் அம் மக்களை நோக்கி, 'அன்புடை மக்காள்! நீங்கள் உங்களுடைய தந்தையைப்போல வள்ளற்றன்மை மிகுந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றீர்கள். 'கொடையும் பிறவிக்குணம்' என்பது உண்மைதானே. உங்கள் குலத்திற் கடுத்த செய்கையையே நீங்கள் செய்தீர்கள். இன்னும் இப்பொழுது நீங்கள் அளித்த இச் சிற்றாடைக்கு ஈடானவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

"முன்னொருநாள் உங்கள் தந்தை பாரியிடம் பரிசு பெற நான் சென்றிருந்தேன். என்னை அன்புடன் வரவேற்ற பாரி என்னை விடுக்க மனமின்றிப் பரிசில் கொடாமல்

பல நாட்களைப் போக்கினர். ஒருநாள் பரிசில் அளித்து என்னைப் போக விடும்படி நான் வேண்டினேன். என் சொல்லைத் தள்ளமாட்டாத பாரியும், திரண்ட பொருள்களைக் கொடுத்து என்னை வழிகூட்டி அனுப்பினர். பின்னர்த் தம் ஆட்களை ஏவி நான் கொண்டு சென்ற பொருளை அபகரித்தார். அவ்வாறு செய்தால் நான் மீண்டும் வருவேன் என்று பாரி எண்ணியதை நான் உணராமல், மீண்டும் அவரையடைந்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினேன். மீண்டும் நான் வந்தமைக்கு வெளிப் புறத்தில் வெறுப்பும், அகத்தில் உவப்பும் கொண்ட பாரி நெடுநாள் என்னைப் போற்றிப் பின்னர் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகமாகத் திரவியம் கொடுத்துப் போகவிடுத்தார்.

“பிறகு பழையனூர்க்காரியைப் பாடி அவன் ஈந்த பரிசிலோடு, அவனிடம் விடைபெறற்பொருட்டு, கொல்லையில் களையெடுக்கும் இடத்தில் நின்ற அவனை அணுகினேன். என் எண்ணத்தை உணர்ந்த அவன் என்னைப் போக விடாமல் களை களைந்து செல்லும்படி கூறி, ஒரு களைகோலை என்னிடங் கொடுத்தான். அதனால் நானும் உடனே விடைபெற முடியாமல், பலநாள் தங்கி அவனோடு அளவளாவிப் பின்னர் விடைபெற்றுச் சென்றேன்.

“மற்றொருநாள் சேரமான் ஒரு விருந்து நடத்தினன். அதற்கு நானும் போயிருந்தேன். அப்போது அங்குப் புதியவனொருவன் வந்தான். அவனுக்கு இடங் கொடுக்க வேண்டிச் சேரமான், தன் அன்பிற்குரியவர் பிறரின்மையால் என்னை வரும்படி கூப்பிட்டான். அவன் குறிப்பறிந்த யானும் எழுந்து என் இடத்தை அப் புதியவனுக்கு அளித்துப் பின்னர்ச் சேரனோடு உண்டு களித்தேன்.”

‘அன்பு மிக்க இம் மூன்று செய்கைகளும், நீங்கள்

இன்று எனக்குத் தந்த இந்த நீலச் சிற்றுடைக்கு ஒப்பாகும்' எனக் கூறினார்.

ஔவையாரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பாரி மக்கள் வணங்கி, 'அருளுடையீர்! தாங்கள் விரும்பும் விதமாக யாங்கள் என்ன செய்ய வல்லோம். எங்களுக்கென்று வைத்துள்ள இலைக்கறியைச் சாதாரண உணவென்று இகழாது உண்டு மகிழுங்கள்' எனக் கூறி இலைக்கறியைப் பரிமாறினர்.

அன்புடன் அளித்த அவ்விலைக்கறியைப் பன்முறை சுவைத்துண்ட ஔவையார், 'இதை இலைக்கறி யென்று எவ்வாறு கூறுவது? நற்சுவை பொருந்த, நெய் பெய்து பாகம் செய்த இவ்வமுதை இலைக்கறியென்றீர்கள். இவ்வமுதைச் சமைத்த உங்கள் கைகளில் கடகம் விளங்குவதாக' என்று வாழ்த்தினார்.

பின்னர்ப் பாரி மகளிரை எவ்வகையிலேனும் மேன்மை படுத்த எண்ணங்கொண்ட ஔவையார், அத் திருக்கோவலூரை அரசாண்டிருந்த தெய்வீகன் என்பவனை அடைந்து பாரி மகளிரை மணக்கும்படி கூறினார்.

தமிழ் மூதாட்டியின் சொற்களைக் கேட்ட தெய்வீகன் வணங்கி, 'தங்கள் சொல்லை மறுப்பது என்றால் இயலுமா? நான் தங்கள் சித்தப்படி நடக்கச் சித்தமாய் இருக்கின்றேன். ஆனால், பாரியோ மூவேந்தரால் வெறுக்கப்பட்டவன். அவன் மகளிரை நான் மணப்பின் அவ் வேந்தர்கள் என்னையும் வெறுத்து, எனக்குத் தீங்கும் புரியத் துணிவர். ஆதலால், அம் மூவரும் என் மணப் பந்தரில் வந்திருந்து தம் சம்மதத்தை வெளியிட்டால், நான் பாரி மகளிரை மணக்க ஒருவிதத் தடையுமில்லை' என்றான்.

உடனே ஔவையார் அவன் விருப்பத்தின்படியே சேர சோழ பாண்டியரைத் திருமணத்திற்கு வரவழைக்க ஒப்புக் கொண்டார். பிறகு, தெய்வீகனுக்கும் பாரி மகளிருக்கும்

திருக்கோவலூரில் திருமணமென்று மூவேந்தருக்கும் ஓலை போக்கினர்.

மணவோலை கண்ட அக்கணமே மூவேந்தரும், நால் வகைச் சேனைகள் புடைசூழத் திருக்கோவலூரைச் சார்ந்து தெய்வீகனது அரண்மனையை யடைந்தனர். ஒளவையார் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்து ஆசனங்களில் இருத்தினர்.

பிறகு அவர்கள் ஒளவையாரை நோக்கி, 'தமிழ் மூதாட்டியே, இதோ உள்ள பனந்துண்டம் தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழந் தந்திடில், தெய்வீகன் பாரி மகளிரை மணக்கலாம்' என்று கூறினர்.

அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஒளவையார், அவ்வாறே அப் பனந்துண்டம், தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்து மூவேந்தருக்கும் பழந் தரும்படி,

" திங்கட் குடையுடை சேரனுஞ் சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட வந்துநின் றார்மணப் பந்தரிலே
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்துக்
*　　*　　*　　*　　குரும்பைவிட்டு
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தா வேண்டும் பனந்துண்டமே "

என்று பாடினர்.

உடனே பனந்துண்டம், குருத்தீன்று, குரும்பை விட்டு, முற்றிப் பழுத்து நின்றது. அதைக் கண்ட மூவேந்தரும் வியந்து பாரி மகளிரைத் தெய்வீகன் மணப்பதற்குச் சம்மதித்தனர்.

பிறகு, தெய்வீகனுக்கும், பாரி மகளிருக்கும் மணவினை சிறப்பாக நடந்தேறியது. மணத்திற்கு வந்திருந்த மக்களுக்குப் பொன்னளிப்பதற்காக ஒளவையார் வருண பகவான், தண்ணீர் நீத்துப் பொன்மாரி பொழிய வேண்டுமென விரும்பி,

" கருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனே மாமலையன் கோவற்—பெருமணத்து
நன்மாரி தாழ்க்கொண்ட நன்னீரது தவிர்த்துப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி "

எனப் பாடவே, பொன்மாரி பொழிந்தது. வறியோரும், பிறரும் பொன் காசு பொறுக்கி மகிழ் வெய்தினர்.

பின்னர் உணவும், ஆடையும் அளிக்க நினைத்து ஔவையார்,

"பொன்மாரி பெய்யுமூர் பூம்பருத்தி யாடையாம்
அன்னுள் வயலரிசி யாகுமூர்—எந்நாளும்
தேங்குபுக ழேபடைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஓங்குந் திருக்கோவ லூர்"

என்று பாடினுர்.

அப்போதே வயல்களில், அரிசியே விளைய, பருத்திச் செடிகள் ஆடையாய்க் காய்த்தன. மக்கள் அரிசியும், ஆடையும் கொண்டு மகிழ்ந்தனர்.

அதன் பின்னர், அருகிலோடும் பெண்ணை யாற்றில் நெய் பால் பெருகி வரும்படி நினைத்துத் தமிழ் மூதாட்டியார்,

"முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்ந்து
தத்தி வருநெய்பா றலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலை தெய்வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவிற் கொண்டோடி வா"

எனப் பாடினுர்.

அவ்வாறே பெண்ணை யாற்றில் நெய் பால் பெருகித் திருக்கோவலூர் வரையில் ஓடி வந்தது.

திருமணத்திற்கு வந்திருந்தோர் பலரும் களிப்புடன் மணம் முடிந்த பிறகு தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கேகினர். ஔவையார் தெய்வீகனுக்குத் தக்க புத்திமதிகள் கூறி, அறவுரையும், அரச நீதியும் உரைத்துப் பாரிமகளிரை அவன்பால் விடுத்துச் சென்றுர்.

அங்கவையும், சங்கவையும், தம் மணுளனை அன்புடன் நேசித்து, நகமும் சதையும்போலவும், பாலும் நீரும்போலவும் மனம் ஒருப்பட்டு வாழ்ந்திருந்தனர்.

முற்றிற்று

Printed by P. R. Rama Iyar & Co., Madras.

With the best compliments
of the author

பொருளுரை — உ.

கள்ளர் சரித்திரம்

இது

திருச்சிராப்பள்ளி, பிஷப் ஹீபர் (எஸ். பி. ஜி.) காலேஜ்
தலைமைத் தமிழாசிரியராகிய
நடுக்காவேரி
ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்
எழுதி, வெளியிட்டது.

TRICHINOPOLY:
Printed by Jegam & Co., Dodson Press, Teppakulam.

1923

உள்ளுறை.

முகவுரை

குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும். —திருவள்ளுவர்.

உலகத்தில் எவ்வகையான நற்செயலுக்கும் ஊக்கமும், உணர்ச்சியும் இன்றியமையாதன. மக்கள் அவற்றை அடைதற்குரிய சாதனங்கள் பலவற்றிலும் அவர்களது முன்னோரைப் பற்றிய அறிவும், நினைவும் சிறந்தவை. ஆக, அந் நோக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப் பெற்ற தேச சரித்திரங்கள் பெரிதும் பயன்படுவனவாம். ஒரு சாதி அல்லது வகுப்பினைக்குறித்து எழுதப்படும் சரித்திரம் அவ்வகுப்பினர்க்குள் உணர்ச்சி யுண்டாக்கும் அளவாவது பயனளித்தல் கூடும். அன்றி, தேச சரித்திரத்திற்கு அஃது ஓர் உறுப்பாதலும் அமையும். இக் கருத்தால் பற்பல நாட்டிலும் சாதி சரித்திரம் தோன்றுதலும் இயல்பே. தமிழ் நாட்டிலும் பல வகுப்பினர் தங்கள் சாதி சம்பந்தமாகப் புத்தகங்கள் எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். ஆனால், தமிழ்நாட்டு மக்களில் தொகையாலும், நிலவுரிமை முதலியவற்றாலும் பெரிதும் கருதப் படவேண்டியோரான கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்பவர்களைப்பற்றி யாதொரு சரித்திரமும் வெளிவந்ததில்லை. சில ஜில்லா மான்யுவல், ஜில்லாக் கெசட்டியர்களிலும், வேறிடங்களிலும் இவர்களைக் குறித்துச் சிறுபான்மையாக

எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், அவை முற்றிலும் உண்மை யறிந்தவர்களால் எழுதப்பட்டவை யல்ல. அது மாத்திரமன்றி, எழுதினோரிற் சிலர் குறுகிய நோக்கமும், அசூயையும் கொண்டுளோர் எனவும் கருத வேண்டியிருக்கிறது.

கள்ளர்கள் தொன்றுதொட்டு ஆட்சி நடாத்திவந்த வகுப்பினர் என்பதை எவரும் மறுத்தற்கில்லை. இற்றைக்கும் இவ்வகுப்பினரில் ஒரே தமிழ் வேந்தராகிய புதுக்கோட்டை மன்னர் அரசாண்டு வருகின்றனர். ஜமீன்றாரும், பெருநிலக்காரரும் மிகுதியாக இருக்கின்றனர். சென்னை அரசாங்கத்தினரால் ஏற்படுத்தப் பெற்றுள்ள ஓர் சட்டத்திலிருந்தே இவ்வுண்மை அறியலாகும். சென்னை இராஜதானியைச் சேர்ந்த ஜமீன் நிலங்களைக் கூடியவரையில் பாதுசாக்க வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் சென்னை அரசாங்கத்தினரால் 1902-ம் வருடத்தில் ஓர் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இக்கொள்கையை நிலைநிறுத்துதற்காகப் பின்பு சென்னபட்டினத்து 1903-ம் வருடத்து 4-வது மசோதா சட்டமும் தோன்றிற்று. இச்சட்டத்தின் பெயர் 'பங்கிடக் கூடாத நிலச் சொத்துகளைக் குறித்த சென்னபட்டினம் 1903-ம் வருடத்து மசோதா சட்டம்' (The Madras Impartible Estates Bill, 1903) என்பது. இதன் எல்லைக்குள் (ஷெடியூலுக்குள்) அகப்பட்ட ஜமீன்களில் தஞ்சையில் உள்ளவை: கண்டர்கோட்டை, கல்லாக்கோட்டை, கோனூர், சில்லத்தூர், பாலையவனம், பாப்பாநாடு, சிங்கவனம், மதுக்கூர், நெடுவாசல், சேந்தங்குடி, அத்திவெட்டி என்னும் பதினொன்றுமாம். இவற்றுள் கோனூர், அத்திவெட்டி என்

னும் இரண்டு தவிர மற்றையவெல்லாம் கள்ளர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவை. அவ்விரண்டுங்கூட ஆதியில் கள்ளர் ஜமீன்களைச் சேர்ந்திருந்தனவே. மற்றும் பாளையக்காரர்களைப் போன்றோ சிறிது ஏற்றத்தாழ்வாகவோ செல்வமும், செல்வாக்குமுடையோர் பலர் இவ்வகுப்பில் இருந்திருக்கின்றனர். இவ்வகுப்பினைக் குறித்து எழுதினோர் யாரும் இவைகளைச் சிறிதும் ஓர்ந்தவரெனக் காணப்படவில்லை. இக்காரணத்தாலேயே கள்ளர் சரித்திரம் என்னும் இவ்வுரை நூல் எழுதுமாறு நேர்ந்தது. இங்கே கூறியவற்றிலிருந்து சிறிது பணமும் நிலமும் படைப்பதே மனித வாழ்க்கையின் உயர்ந்த குறிக்கோள் என மதித்துவிட்டேனென்று யாரும் மறந்தும் நினையாரென எண்ணுகின்றேன். அவை அவ்வுயர் குறிப்பினை யடைதற்குத் தடையாவதன்றித் துணையாவதுமில்லை. கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களும், வாய்மை, தூய்மை, அன்பு, அருள், ஒப்புரவாற்றல் முதலிய குணங்களுமே மக்களை உயர்நெறியிற் செலுத்துவனவாகும். இவை யுடையோரையே மேன்மக்கள் என அறிவுடையோர் கூறுநிற்பர். யான் முன்பு காட்டியதெல்லாம் சரித்திர மெழுதுவோர் சாதாரணமாக மேற்கொள்ளத்தக்கவை இவை என்பது பற்றியேயாம். கள்ளர் இனத்தவராகிய மறவர், அகம்படியர்களும் இதனைத் தம் தம் சரித்திரமாகக்கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

இதனைப்படிக்கும் அறிஞர்கள் சில கற்பனைக் கதை போலன்றி உண்மை யாராய்ச்சியுடன் கூடிய சரித்திரமாக எழுதுதற்கு யான் பெரிதும் முயன்றுளேன் என்பதனையும், வேறு எவ்வகுப்பினரையும் எள்ளளவும் தாழ நினைத்திலேன் என்பதனையும் நன்கு அறியக்கூடும். எவ்வகுப்

பின இழிவுபடுத்தினும் அது தேசத்துரோகமா மென்பதே என் கருத்து. இதிற் காட்டப்பெற்றுள்ள பல செய்திகள் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் படித்தறியவேண்டியவை யென்றும் எண்ணுகின்றேன்.

கள்ளர் வகுப்பினர் சிற்சில இடங்களில் செல்வத்திலும், கல்வியிலும், ஒழுக்கத்திலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் மிகவும் கீழ்நிலை யடைந்தவர்களாய்க் கவலைக்கிடமான நிலையில் இருக்கின்றன ரென்பது உண்மை. அத்தகையோர் சிறிதேனும் நன்மை யடைதற்கு இப்புத்தகம் காரணமா யிருக்குமேல் அப்பொழுதுதான் இஃது எழுதப்பெற்றதன் நோக்கம் நிறைவேறியதாகும்.

இனி, கள்ளருடைய நாட்டின் பெயர்களிலும், பட்டப் பெயர்களிலும் பல வழக்கத்தில் உருச்சிதைந்து உண்மை யறியக் கூடாதனவாக வுள்ளன. ஆராய்ச்சியில் உண்மை வெளியான சிற்சில பெயர்கள் மாத்திரம் செப்பஞ் செய்யப்பெற்றும், ஏனையவை வழங்குகிறபடியும் இதில் எழுதப்பெற்றுள்ளன. மற்றும் கள்ளருடைய நாட்டு விபரங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் முதலியவற்றில் இன்னம் ஆராய்ந்து காணவேண்டியவை பல இருத்தல் கூடும். என் அறிவு ஆராய்ச்சிக் குறைவால் பல பிழைகள் நேர்ந்திருத்தலும் கூடும். அவைகளைக் காண்கின்ற அறிவுடையோர்கள் என்மேல் அருள்கூர்ந்து அவற்றைத் தெரிவிப்பரேல் அடுத்த பதிப்பிலே இதனைப் பின்னும் செப்பஞ்செய்து வெளியிட இடனுண்டாகும். கள்ளர் குலத்தாருடைய முறைமைகளையும், மனோபாவங்களையும் நான் நன்கு அறியாமல் ஏதேனும் எழுதியிருப்பினும், அவர்கள்

அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் எப்படியாவது இந்நூல் வெளிவந்தது குறித்து மகிழ்ச்சியுற்று இதனை ஆதரிப்பார்களென்றே நினைக்கின்றேன்.

இனி, இந்நூல் எழுதுதற்கு இன்றியமையாதனவும் கிடைத்தற்கரியனவுமாகிய புத்தகங்களை யெல்லாம் எனக்குத் தந்தும், இடையிடையே இதனை விரைந்தெழுதுமாறு தூண்டியும் கும்பகோணம், வாணாதுறை ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகிய எனது நண்பர் திருவாளர் T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தாரவர்கள் செய்த பேருதவி ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று. அவர்கள் உதவியிருந்திலதேல் இப்புத்தகம் இவ்வளவில் நிறைவேறுவது அருமையே. மற்றும் ஒவ்வொரு வகையில் இதற்கு உதவிபுரிந்தோர் திருவாளர்களான பாப்பாநாடு இளைய ஜமீன்தார் P. S. இராமலிங்கசாமி விஜய தேவர், திருச்சி N. ஆலாசியம் ஐயர் பி.ஏ., பி.எல்., அன்பில் S. குமாரசாமி முதலியார் பி.ஏ., சிவகங்கை S. சோமசுந்தரம் பிள்ளை, மிலட்டூர் D. உலகநாதத் தஞ்சைராயர் பி.ஏ., என் இளவல் M. கோவிந்தராஜ நாட்டார் பி.ஏ., இவர்களும் இப்புத்தகத்தில் இடையிடை குறிக்கப்பெற்ற வேறு சிலரும் ஆவர்.

தஞ்சைக் கள்ளர் மகா சங்கத்தினர் இதனை அச்சிடுதற்கு வேண்டும் பொருளினை அன்புடன் தந்து உதவினர்.

என் அன்பர்களான திருச்சி, செண்ட் ஜோசப் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர் திரு. இ. இராம. நடேசம் பிள்ளையவர்களும், தென்னூர் திரு. அ. கணபதிப் பிள்ளையவர்களும் இதனை அச்சிடும்பொழுது எனக்குச் சிறிதும் கவலை

யுண்டாகாமல் வழக்கம்போல் பிழைதிருத்தம் முதலியன செய்து உதவிபுரிந்தார்கள். இங்ஙனம் பலவகையாலும் உதவிபுரிந்தோர்க்கும், இதனை அழகுபெற அச்சிட்டுத் தந்த டாட்ஸன் அச்சுக்கூடத் தலைவர் திருவாளர் V. P. ஜெகநாத பிள்ளையவர்கட்கும் என்றும் நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையனாகின்றேன்.

ந. மு. வே.

கள்ளர் சரித்திரம்.

முதல் அதிகாரம்

பழந் தமிழ் மக்கள்.

தமிழகத்திலே தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக் கோட்டை, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஆகிய நாடுகளில் இருந்துவரும் ஓர் பெருங் குழுவினரைக் கள்ளர் என்னும் சொல் குறித்து நிற்கின்றது. இப்பொழுது இக்குழுவினரில் நீதிமன்றங்கள் பலவும் அமைத்துத் தமது நாட்டினை ஆட்சிபுரிந்து வருகின்ற ஓர் மன்னரும், குறுநில மன்னராய பல சமீன்தார்களும், பெருநில வுரிமையாளர்களும் இருக்கின்றனர். இன்னவரின் முன்னோர் பழைய நாளில் எவ்விடத்தில் எந்நிலைமையில் இருந்தனர்; இடைக்காலத்தில் அவரது நிலைமை யாது; இப்பொழுது எப்படி யிருக்கின்றனர்; என்பன போன்றவை இந் நூலில் ஆராய்ந்து காட்டப்படும். அதற்கு முன் இந்திய நாட்டிலும், ஈழம், கடாரம் முதலிய நாடுகளிலும் பண்டை நாளில் வதிந்திருந்த மக்களைக் குறித்துப் பொதுவாக ஒரு சிறிது ஆராய்வது இன்றியமையாதது.

மிகப் பழைய நாளிலே நாகர் என்ற ஓர் வகையினர் இந்திய நாடு முழுதும் பரவியிருந்தனரென்றும், பின்பு இந்தியாவிற்குப் புறம்பே வடக்கிலுள்ள தேயங்களி

லிருந்து திராவிடர் என்பார் இந்தியாவுட் புகுந்து சிறிது சிறிதாக இந்நாடு முழுதும் பரவினரென்றும், அதன்பின் ஆரியர் என்ற கூட்டத்தார் அங்ஙனமே இந்நாட்டிற் புகுந்து பரவ லுற்றனரென்றும் சரித்திரக்காரர் கூறுகின்றனர். இதுபற்றி எத்தனையோ வகையான கொள்கைகள் உண்டு. 'ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முந்திய தமிழர்' என்னும் நூலினை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய அறிஞர் **வி. கனகசபைப்பிள்ளை** யவர்கள் இந்தியாவிலிருந்த பழைய மக்களைப்பற்றிப் பெரிதும் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றனர். முன் சொன்ன முத்திறத்தாரையுங் குறித்து அவரும் அங்ஙனமே ஒப்பியிருக்கின்றார். எனினும், திராவிடர்க்கும் ஆரியர்க்கும் நடுவே தமிழர் என்ற வகுப்பினை அவர் புகுத் துரைக்கின்றனர். அன்னவர் கொள்கைப்படி நாகர், திராவிடர், தமிழர், ஆரியர் என்ற நான்கு பிரிவுகள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால், அவர் எழுதியதி லிருந்தாவது, மற்றையோர் எழுதியதி லிருந்தாவது இப்பொழுது காணப்படும் மக்களில் இன்னவரே நாகர், இன்னவரே திராவிடர் என்று இவ்வாறு திட்டமாக வகுத்துரைக்கக் கூடவில்லை. உரைப்பது அத்துணை யெளியதன்று. எனினும், மறைந்து கிடக்கும் உண்மைகளைக் காண அவாவுதலும், அது குறித்து ஆராய்தலும் இயல்பே யாகலின், பழைய தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களையும், புராண, இதிகாசங்களையும், கல்வெட்டு, பட்டயம், பிற்காலத்தோர் எழுதிய சரித்திரங்கள் என்பவைகளையும் பற்றுகக் கொண்டு, இக்காலத்து மக்களியல்புகளிற் பொருந்துவனவற்றை அவற்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஒருவாறு உண்மையெனத் தோன்று மவைகளை வெளிப்படுத்தலே இவ்வாராய்ச்சியின் நோக்கமாம்.

தொல்லை நாளிலே நாகர் என்ற வகுப்பினர் பல இடங்களில் மேன்மை யுற்றிருந்தனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. ஒரு காலத்தில் மவுனேயர் எனப்படும் ஆறு கோடி கந்தருவர் பாதலத்திலிருந்த நாகருடைய நல்ல சிறந்த மணிகளையும், அன்னவ ராட்சியையும் வௌவிக்கொண்டன ரென்றும், நாகர் திருமாலிடத்திற் சென்று முறையிட, அப்பெருமான் அவர்களை நோக்கி, 'மாந்தாதா என்னும் சக்கரவர்த்தியின் மைந்தனான புருகுச்சன் என்பானிடத்தில் யாம் ஆவேசித்து நுங்கள் பகைவரை அடக்குதும்' என அருளிச்செய்தன ரென்றும், நாகர் அது கேட்டு வணங்கி விடைபெற்றுப் பாதலம்புக்கு, தங்கள் உடன் பிறந்த நருமதை யென்பாளைப் புருகுச்ச மன்னனுக்கு மனைவியாம்படி அனுப்பினரென்றும், அவளும் அவ் வேந்துடன் சேர்ந்து அவனைப் பாதலத்திற்குக் கொண்டு வந்து விட அம்மன்னவன் மாயோனின் பேரொளியால் ஆவேசிக்கப்பட்டு, அக்கந்தருவர் யாவரையும் அழித்து விட்டுத் தன் பட்டணம் அடைந்தன னென்றும், புருகுச்சனுக்கு நருமதை வயிற்றில் திரசதஸ்யு என்பான் தோன்றின னென்றும், அத் திரசதஸ்யுவின் வழியிலே சத்திய விரதன், திரிசங்கு, அரிச்சந்திரன் முதலிய அரசர்கள் தோன்றின ரென்றும் **விட்டுணு புராணம்**, நாலாம் அமிசம், மூன்றாம் அத்தியாயத்திற் சொல்லியிருக்கிறது.

நாகர்களைப்பற்றிக் **கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள்** கூறுமாறு:—

"தொகையிற் பெருக்க மடைந்து நாகரிகம் வாய்ந்த ஒரு சாதியார் இந்தியா, கடாரம் (பர்மா), இலங்கை யென்னும் தேயங்களில் பெரும் பகுதிகளை ஒரொரு

காலத்தில் ஆண்டிருக்கின்றனர். இராமாயணத்து நாட விட்ட படலம் இவர்கள் பெயரைக் குறிப்பதன்றித் தென்னாட்டின் நடுவணிருந்த இவர்களது அரச நகரைப் பின் வருமாறு விரித்துக் கூறுகின்றது. 'போகவதிக் கருகே நாகர் வாழும் பதி யொன்றுளது. அது பெரிய தெருக்களையும், மதிற் காப்பினையும் உடையது. தம் நச்சுப் பற்களால் மிகவும் கொடுமை வாய்ந்துள நாகர் மைந்தரின் சேனைக் கூட்டம் அதனைக் காவல் புரியா நிற்கும். மணி யிலங்கு மண்டபத்தில் அரியணை வீற்றிருந்து அவர்களை யாளும் அரசன் வாசுகி யென்பான். அந் நகரையும், நகர்ப் புறத்தையும் நன்கு தேடுமின்".

"கி. மு. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டளவில் கங்கை, யமுனை யாறுகட்கு இடையில் நாகராண்ட நாடுகள் இருந்தனவாக மகாபாரதம் விளக்குகிறது. திங்கள் மரபிற்றோன்றிய ஆரிய வரசர்கள் இப்பொழுது தில்லி (Delhi) யிருக்கு மிடத்திற்கு அருகில் ஒரு நகரமைக்க ஆங்கிருந்த நாகரை வென்று அப்புறப்படுத்தியதாக அந்நூல் கூறா நிற்கும். கதா நாயகனான அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை சென்ற பொழுது உலூபி என்ற நாக கன்னி யொருத்தியையும், மணிபுரத்தை யாண்ட நாக வரசனாகிய சித்திர வாகனன் மகள் சித்திராங்கதையையும் மணந்து கொண்டனன். இவன் மகன் தட்சகன் என்ற நாக வரசனாற் கொல்லப்பட்டனன். கொலையுண்ட பரீட்சித்தின் மகன் சனமேசயன் நாகருடன் பெரும் போர் விளைத்து அவரை ஆயிரக் கணக்காக மடிவித்தான். மற்றும், கி. மு. ஆறாவது நூற்றாண்டில் மகத நாடு நாகரது ஆட்சியிலிருந்ததாகச் சரித்திர ஆராய்ச்சியால் விளங்குகிறது. இவ் வமிசத்து ஆறும் அரசனாகிய அசாத சத்துருவின் காலத்திற்றான் கௌதம

புத்தர் தம் புதுக்கோட்பாடுகளைப் போதித்து, நாகர் பெரும்பாலும் அவற்றையே தழுவும்படி செய்தது."

"இலங்கைத் தீவின் சரித்திர மெல்லாம் தொடக்கத்தில் நாகரைப் பற்றியே கூறு நிற்கும். கி. மு. ஆறுவது நூற்றாண்டில் இத்தீவின் குடபாலெல்லாம் நாகர் ஆளுகையில் இருந்த தெனவும், அது பற்றியே இதற்கு நாகத்தீவம் என ஓர் பெயர் வழங்கிற்று எனவும் முன்னூல் மேற்கோள்களால் அறியப்படுகிறது. கல்யாணி நகரந்தான் நாகரது தலைநகர். கல்யாணி யரசன் தங்கை மகள் கனவடமாறோமலை யாசனாகிய ஒரு நாகனுக்கு மணஞ் செய்விக்கப் பட்டாள். இம்மலை, கல்யாணிக் கெதிரில் இந்தியக் கரையில் இக்காலத்து இராமேச்சுரத்திற்கு அருகேயுள்ள கந்தமாதனக் குன்றம் போலும். ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன் இயற்றப்பட்டு இப்பொழுது அமராவதி முதலிய இடங்களிற் காணப்படும் சிலைகள் பின்புறத்திற் பை விரிந்த பாம்பின் றலை யுடையன வாய் நாகரைக் குறிப்பனவாகவுள்ளன. அம்ராவதிப் பாழ்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இச் சிலைகளின் சில பின்னங்கள் சென்னையிற் பொருட் காட்சி மன்றத்திற் காணலாம். இச் சிலைகளில் அரசர்க்கு மூன்று படமும், அவர் மகளிர்க்கு மூன்று படமும், மற்றை நாகர்க்கு ஒற்றைப் படமும் காணப்படும். தொழிற்றிறம் பொருந்த இச் சிலைகளை யியற்றிய புனைவர்கள், இந் நாகரை அரவின் றன்மை வாய்ந்து மக்களுருவும் பாம்புருவும் கலந்த மெய்யின ரென்றே நினைத்தனர் போலும். பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்ப் புலவராயினாரும் இவ் வெண்ணமே கொண்டிருந்தனர். என்னை? தம்காலத்து நாகரை மக்கட் பிறப்பினராய்க் கூறி, தமக்கு முற்பட்ட காலத்

தவரைப் பாரின் கீழ்ப் பாதலத்துறைவோராய்க் கூறியிருக்கின்றனர். சோழர் தலை நகராகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் தொன்மையையும், செல்வப் பெருக்கையும் குறித்தற்கு, இளங் கோவடிகள், "நாக நீணகரொடு நாக நாடதனொடு, போகநீள் புகழ் மன்னும் புகார் நகர்" என்று கூறுவர். ஆகலின், ஆயிரத்தெண்ணூறாண்டுகளின் முன்பிருந்த தமிழரது நினைப்பில் நாகரினும் தொன்மையான நாடாண்டோர் உண்டென்ற கொள்கையிருந்ததாகக் கொள்ளுதற்கில்லை" என்பன.

இவையெல்லாம் சரித்திர வுண்மை நிறைந்த கூற்றுக்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. மேற் காட்டியவற்றிலிருந்து, நாகரென்பார் இந்திய நாட்டிலும், இந்தியாவின் தெற்கிலும் கிழக்கிலும் உள்ள தீவுகளிலும் மிகப் பழைய நாளில் வாழ்ந்து வந்த மக்களென்பதும், சூரிய சந்திர குலத்துப் பேரரசராயினாரும் இவ்வகுப்பினருடன் கல்யாணத்தாற் கலந்திருக்கின்றன ரென்பதும், இன்னவர் நாகரிகத்தில் மிக மேன்மை யுற்றிருந்தவ ரென்பதும் நன்கு வெளியாதல் காண்க. இங்ஙனம் பல்வேறிடங்களில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள் நாகர் என்னும் ஒரே பெயரால் வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அவரெல்லாம் நாகரிகம் மிக்குடையார் என அறியப்படினும், அவர்களுக்குள் எவ்வகைப் பிரிவும் இல்லை யென்றாவது, அன்னவர் ஒழுக்கங்களில் ஏற்றத் தாழ்வில்லை யென்றாவது கூறுதலமையாது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த சாதுவன் என்னும் வணிகன் கப்பலேறிப் பொருள் தேடச் செல்லுங்கால் இடையே கப்பலுடையா நிற்க, ஒருவாறு உயிர் பிழைத்து, அருகிலுள்ள நாகர் மலையை அடைந்து, அங்குள்ள நக்கசாரணர் என்னும் நாகர்களுக்கு நல்லறிவு கூறி அவர்

களைத் தீ நெறியினின்றும் நீங்குவித்து மீண்டனன்; என, **மணிமேகலை** கூறுவதாலும் இஃதறியலாகும். எனினும், புத்தமதத்தின் மேன்மையை உணர்த்துதற்குப் பிறரைச் சிறிது தாழ்த்துக் கூறியிருப்பதாக இவ்விடத்துக் கருது தலும் இழுக்கன்று.

நாகநாடு, நாகபுரம், நாகர்மலை என்ற இடங்கள் மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. நாக நாடானது, "கீழ் நில மருங்கின் நாக நாடு" என்றும், "நாக நன்னாட்டு நானூறி யோசனை" என்றும் கூறப்பட்டிருத்தலின் அஃது இந்தியாவின் கிழக்கேயுள்ள ஓர் பெரிய நிலப் பரப்பு என்பது பெறப்படும். ஒருக்கால் அது நாக பட்டினத்தைத் தொடர்ந்து கிழக்கே யிருந்து கடல் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் இருக்கலாம். சோழ னொருவனை மணம் புணர்ந்த பீலிவளையின் றந்தையாகிய வளைவணன் என்னும் அரசனால் ஆளப்பட்ட நாக நாடு என்பது முற்கூறிய நாக நாடோ, பிறிதொன்றோ தெரியவில்லை. நாகபுரம் என்பது தெற்கிலுள்ள தீவாகிய சாவக (ஜாவா) நாட்டின் தலைநகர்; இந்திரன் குலத்தில் வந்தோரான பூமி சந்திரன், புண்ணிய ராசன் என்னும் வேந்தர்களுக்கு இருப்பிடமானது.

இனி, இதுகாறும் காட்டிப் போந்தவற்றுள் ஒன்றேனும் வடவேங்கடம் தென்குமரியிடைப்பட்ட தமிழகத்துள் வாழ்ந்தோரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதற்கு இடனின்று. தமிழக மக்களைத் தெரிந்து கோடற்குப் பழைய தமிழ் நூல்களே சிறந்த கருவியாவன. அவற்றுடன் சேர்ந்தே பிறவும் கருவியாதலமையும். ஆகலின் அவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு தமிழரென்பார் யாவரென்று பார்ப்போம்.

திராவிடம் என்ற சொல்லானது தமிழ் எனத்திரிந்த தென்று ஒரு சாராரும், தமிழ் என்னும் சொல்லே திராவிட மாயிற்று என மற்றொரு சாராரும், திராவிடம் என்பது நாட்டின் பெயர், தமிழ் என்பது மொழியின் பெயர் எனப் பிறிதொரு சாராரும் இங்ஙனம் பலபடக் கூறுவர். கனகசபைப் பிள்ளையவர்களோ இருசொல்லை யும் இயைபில்லாத வேறு வேறு எனக்கொண்டு, திரா விடர் வேறு, தமிழர் வேறு என்பர். அவர், திராவிடர் முன்னும், தமிழர் பின்னுமாக இந்நாட்டிற் குடியேறினர் என்பதன்றி, திராவிடராவார் இவர், தமிழராவார் இவர் என விளங்க வுரைத்திலர். கங்கைக் கரையிலுள்ள தமிலித்தி என்ற இடத்திலிருந்து போந்தவர் தமிழர் என்கின்றனர். தமிழர் வடக்கினின்றும் போந்தவரென் பது நிறுவப்படும் பொழுது அவர் கூற்று உண்மையாக லாம். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் உறைவிடம் தமிழகம் ஆய தென்னுடே யென்பதும், அவர்கள் ஒரொரு கால் வடக்கிலும் சென்று ஆண்மை காட்டியிருக்கின்றன ரென்பதுமே நாம் காணலாகின்ற உண்மைகள். தமிழ் என்னுஞ்சொல் தொன்றுதொட்டு மொழியின் பெயராக வும், நாட்டின் பெயராகவும் வழங்கிவருகின்றது. திரா விடம் என்னுஞ்சொல் பழைய தமிழ் வழக்கிற் காணப் படுவதன்று. திராவிடம் என்பதன் றிரிபு தமிழ் என்பது சிறிதும் பொருத்தமில் கூற்றும். நிற்க:—

இப்பொழுது இந்தியாவிற்குத் தெற்கிலுள்ள இந்து மாகடலானது ஓர் காலத்து ஒரு பெரிய நாடாக விருந்த தென்றும், அந்நாட்டிற்றுன் முதன் முதல் மக்கள் தோன் றிப் பின்பல நாடுகட்கும் சென்றனரென்றும் செருமனிய தேயத்து ஆசிரியராகிய **எக்கல்** என்பவர் தமது ஆராய்ச்சி

யாற் கண்டு கூறுகின்றனர். அங்ஙனம் இருந்து அழிவுற்ற நாட்டினைக் குமரி கண்டம் என்றும், இலமூரியா என்றும் பிற்காலத்தார் வழங்குவாராயினர். குமரி கண்டம் என்பது வடக்கில் விந்தியமும், தெற்கில் தென் கடலும், கிழக்கில் சாவகத்தீவும், மேற்கில் மடகாசிகர் தீவும் எல்லையாக வுடையது என்பர். இஃது அழிவுற்றதை மேற்புல ஆசிரியர் பலர் வலியுறுத்துரைக்கின்றனர். கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், இறையனா ரகப்பொருளுரை முதலிய பழைய தமிழ் நூல், உரைகளாலும் இவ்வுண்மை புலனாகின்றது. தென்புவியில் முதன் முதற் றோன்றியோரே தமிழ ரென்பதும், அன்னவர் பின் பல நாடுகட்கும் முறையே குடியேறினரென்பதும் கருதக் கிடக்கின்ற வுண்மைகளாம். திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்களது சீரிய ஆராய்ச்சியின் முடிபும் இஃதே. முதன் மக்களின் றோற்றத்திற்கு நெடுங்காலம் பின்னரே தமிழகம் அல்லது தமிழ் நாடு என்ற வரையறை ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

'சதுமறையாரியம் வருமுன் சகமுழுதும் நினதாயின்
முதுமொழிநீ யனாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே'

என்று அறிஞர் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் கூறியிருப்பதிலிருந்து தமிழ் இந்தியா முழுவதும் வழங்கியதென்பது அவர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபு என அறியலாகும். பின் ஒரு காலத்தில் தமிழக மென்பது தென்னிந்தியா முழுதுமாகி யிருந்திருத்தல் வேண்டும். எனினும் இவை யெல்லாம் காலங்கடந்த செய்திகளாதலின் இவற்றை விடுத்து, வடவேங்கடம் தென்குமரி யிடைப்பட்ட தமிழகத்து மக்களைக் குறித்து ஈண்டு ஆராய்வாம்.

புவியானது மலையும், காடும், பள்ளத்தாக்கும், கடற்கரை யுமாகப் பகுக்கப்படுதலின் நானிலம் என்று வழங்

கப்படுவதாயிற்று. மலையும் காடும் சார்ந்த விடம் கால வேற்றுமையால் திரிந்து சுரமாதலும் உண்டு ஆகையால் நிலம் ஐந்து எனவும்படும். இவற்றை முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனத் தமிழ் நூல்கள் கூறா நிற்கும். இவற்றிலுள்ள மக்கள் அங்கங்கே பிரிந்து வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் அவ்வந் நிலங்களின் இயற்கைப் பண்புகளுக் கேற்ப அவர்களுடைய குணம், தொழில், பெயர் முதலியனவும் வேறுபடுமாகலின் மக்கள் ஐந்து வகுப்பினராயினர். இவையே இயற்கையின் உளவாய வேற்றுமையாகலின் தமிழ் நூல்கள் இப்பாகுபாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழா நிற்கும். தமிழின் தொன்மைக்கு இஃதோர் சான்றாதல் அறிக.

இவர்களுள், குறிஞ்சி நிலமக்கள் குன்றவர், வேட்டுவர் முதலிய பெயர் பெறுவர். முல்லை நிலமக்கட்கு ஆயர், இடையர் முதலிய பெயர்கள் வழங்கும். பாலை நிலத்தார் எயினர், மறவர் முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்பெறுவர். மருத நிலத்தினர்க்குக் களமர், உழவர் முதலியன பெயர்களாம். நெய்தனில மக்கட்கு நுளையர், பரதவர் முதலிய பெயர்கள் உள்ளன. மிகப்பழைய நாளில் தமிழகத்தில் இருந்த மக்கள் இவர்களே. இவர்களுள் குறிஞ்சி நில மக்கள் வலியும், வீரமும் இயல்பிலே மிக்குடையராகலின் ஏனையரை அடக்கி யாளும் பெற்றியும் உடையராயினர். இன்னவரே "கற்றோன்றி மண்டோன்றாக்காலத்தே வா ளோடு—முற்றோன்றி மூத்தகுடி" என்று கூறப்படுதலும் காண்க. எனினும் நாகரிகமானது மருதநிலத்தே தான் முற்பட வளர்ச்சி யடைந்திருத்தல் வேண்டும். ஐந்திணை மக்கள் அறிவும், நாகரிகமும் உடையரான காலத்தே அறிவரும், அரசரும், வணிகரும், பாணர், துடியர் முதலிய

ஏனைக்குடி மக்களும் அவர்களுள்ளே தோன்றுவாராயி னர். தமிழருள்ளே பதினெண்குடி யுண்டென்பது உலக வழக்கால் அறியலாவது. இவ்வாற்றல் தமிழகத்தே யிருந்த இவரெல்லாம் தமிழரெனப்பட, தமிழகத்தைச் சூழவிருந்த பல திறத்தாரும் நாகரென வழங்கப்படுவா ராயினர் என்க. தமிழரும், நாகரென்பாரும் இடத்தால் வேறுபட்டவரே யன்றி, பிறவாற்றனெல்லாம் முற்றிலும் வேறுபட்டவரல்லர். தமிழரது மொழியும், நாகரது மொழியும் இடம்பற்றிச் சிறிது வேற்றுமை யடைந்திருந்த தமிழே யன்றிப் பிறிதன்று. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தி லிருந்து நாகர்மலையை யடைந்த சாதுவன் என்னும் வாணி கன் அங்கிருந்த நாகர்களோடு அவரது மொழியிற் பேசி னன் என மணிமேகலை கூறுவதும் இக்கருத்திற்குச் சார் பாதல் காண்க. தெலுங்கு, கன்னடம் என்னும் மொழி கள் தமிழினின்று உண்டாயவை என்னுங் கொள்கை அங்கெல்லாம் முதலில் வழங்கிய மொழி தமிழ் என்பத னைப் புலப்படுத்தா நிற்கும். தமிழானது இங்ஙனம் வெவ் வேறு மொழியைப் பிறப்பித்து விட்டுத் தான் ஓர் எல்லை யுட் பொருந்தி நிற்க, பின்பு அதன் கண்ணும் வேற்றுமை யுண்டாகிச் செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்னும் பாகு பாடுளதாயிற்று. நெடுங்காலஞ் சென்றபின் ஒரு புறத் திருந்த கொடுந்தமிழ் வேறு மொழியாக மாறி மலையா ளம் எனப்பட்டது.

ஐந்திணை மக்களுள்ளே சிலரைத் திராவிடரென்றும், சிலரை நாகரென்றும் ஒரு சாரார் கூறுவது எத்துணையும் பொருந்துவதன்று. "நாகரில் மறவர், எயினர், ஒளியர், ஓவியர், அருவாளர், பரதவர் என்ற பல கிளைகளுண்டு; இக் கிளைகளுள் மிக்க வன்மையும், போர்த்திறனுமுடைய

ராய்த் தமிழர்களிடத்திற் றீராப் பகை கொண்டிருந்தவர் மறவரே" என இவ்வாறு கனகசபைப் பிள்ளை யவர்கள் கூறுவதன் காரணம் நமக்குப் புலப்படவில்லை. ஒளியர், அருவாளர், ஓவியர் என்போர் சில குறுநில மன்னரெனப் பட்டினப்பாலை முதலியவற்ருல் அறியலாவது. அவர்களை நாகரென்று கூறிற் கூறுக. ஒருவாற்ருல் அவரும் தமிழரே. மறவர், எயினர், பரதவர் என்போரை நாகரென்று கூறுவதும், மறவர் தமிழருடன் பகைமை கொண்டிருந்தன ரென்பதும் எங்ஙனம் பொருந்தும்? இவ்வாற்ருல் தமிழர், நாகர் என்ற இருபாலோரும் தமிழகத்திலும், அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் பழங்காலந் தொட்டிருந்து வந்த தொன்முது மக்கள் என்பது கடைப்பிடிக்க. எனவே, இடைக்காலத்தே இந்நாட்டிற் குடியேறியவர் ஆரிய ரென்பதும் ஈண்டே அறியற்பாலது. ஆரியரின் வருகையைப் பற்றியும் சிறிது கூறுதும்.

ஆரியராவார் ஆதிகாலத்தில் நடுஆசியாவில் வசித்தவரென்பதும், அவர்கள் அங்கிருந்து இந்தியா, பருசியா, ஐரோப்பா முதலிய இடங்கட்குப் பிரிந்து போயினரென்பதும் சரித்திரக்காரர் கொள்கை. ஆரியர் முதலில் வடபெருங்கடற் கரையில் அதாவது வட துருவப் பக்கத்தில் வசித்தவரென உலகமானிய பாலகங்காதரதிலகரால் முடிவு செய்யப் பெற்றுளது. இவ்விரு கொள்கையும் ஒன்ருக அடக்கிக் கொள்ளினும், ஆரியரது தோற்றம் பற்றி முற்றிலும் வேறுபட்ட இரு கொள்கைகள் முன்னிற்கின்றன. இந்தியாவிற்குத் தெற்கிலிருந்து ஒரு காலத்தில் அழிவெய்திய குமரி கண்டத்தில் மக்கள் முதற்கட் டோன்றின ரென்பது ஒன்று. இக் கொள்கையின்படி தெற்கே தோன்றி முதன் முதலில் வடக்கே சென்றுவிட்

டவர் ஆரிய ரென்னல்வேண்டும். மத்திய ஆசியாவிலோ வடதுருவப் பக்கத்திலோ முதலிற் றோன்றின ரென்பது மற்ருென்று. இவற்றுள் யாதேனும் ஒன்று உண்மையோ? அன்றி இரண்டும் உண்மையோ? எவ்வாருயினும் ஆரியர் வடக்கிலிருந்து இந்தியாவிற் குடியேறியவரென்று கொள்ளப்படுகிறது. ஆரியர் பண்டு தொட்டு இந்தியாவில் இருந்தோரே யன்றிப் பிற நாட்டிலிருந்து குடியேறியவரல்லர் என வாதிப்பாரும் உண்டு. எனினும் அவர் தென்னிந்தியாவில் இடைக்காலத்திற் குடியேறியவரென்பதை அன்றென மறுப்பார் யாரும் இலர். முதலில் அவர்களிடத்தும் சாதிப் பிரிவு இருந்ததில்லை. பின் ஒரு காலத்தில் பிரம, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் என்ற வருணப் பாகுபாடுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். ஏற்படுத்தினேரின் நோக்கம் இன்னதெனத் துணிந்துரைக்கலாகாது. தொழில்கள் முட்டின்றி நடைபெறவேண்டுமென்பது கருத்தாகவும் இருக்கலாம். இப்பிரிவு ஏற்பட்ட பின்னும் ஒரு வருணத்தான் மற்ருெரு வருணத்திற் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளுதலும் இயல்பாகவே இருந்தது. சூத்திரன் பிராமணனுவதும், பிராமணன் சூத்திரனுவதும் அப்பொழுது இயற்கையே. நெடுங்காலத்தின் பின்பே ஏற்றத் தாழ்வான சட்ட திட்டங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. ஆரியர் இங்ஙனம் வடக்கிலிருக்கும்பொழுது தமிழகமானது நாகரிகத்தில் ஆரிய நாட்டினும் விஞ்சியே யிருந்தது. ஆரியர் தமிழருடன் மாறுபாட்டுணர்ச்சி கொண்டு எழுதிய நூல்களிலும் தமிழர் நாகரிகம் மிகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. "ஆரியர் வருதற்கு முன்னரே தமிழர் மிக்க நாகரிக மடைந்துவிட்டன ரென்பதை, ஆரியத்தினுதவியின்றியே பெருக்கமாய்க் கிடக்கும் தமிழ்ச் சொற்

களாலே நினைத்தவற்றைத் தெளியக் கூறும்படி யிருப்பதே விளக்கும். உண்மையில் நிலைபெற்ற பழைய தமிழ் நூல்களில் இசை, இலக்கணம், சோதிடம், தத்துவம் முதலிய பயிற்சிகளுக்கு வேண்டிய சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களாகவே காணப்படுகின்றன. ஆகையால் பிராமணரோ அல்லது மற்றை ஆரியர்களோ வருதற்கு முன்னரே இக்கல்விகள் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன என்பது திண்ணம்" என்று கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையாகும். தமிழகத்தின் நாகரிகமும், செல்வப் பெருக்குமன்றோ ஆரியமக்கள் அதன்கட் குடிப்புகும்படியான பேரவாவை யெழுப்பிவிட்டன. ஆரியர் எப்பொழுது தமிழகத்திற் குடிப்புகுந்தனரென இப்பொழுது அறுதியிட் டுரைக்கக் கூடவில்லை. எனினும் நெடுங்காலத்தின் முன்பே புகுந்து விட்டனரென்பதற்குத் தமிழ் நூல்களே சான்று பகரும். முதலில் பிராமணர் அல்லது நோன்பிகளே வந்துகொண்டிருந்தனர். தமிழ் நாட்டிலுள்ள தெய்வத் தலங்களையும், தீர்த்தங்களையும் நோக்கி அங்கும் இங்கும் சென்று கொண்டிருப்பதே அன்னார் தொழில். இப்பொழுதும் செம்பு, தடி, மூட்டை முதலியன கைக்கொண்டு இராமேச்சுரம் முதலிய வற்றிற்குச் சென்று வருகிற வட நாட்டுப் பிராமணரை நாம் பார்க்கின்றோம். பண்டும் இப்படித்தான் சென்று கொண்டிருந்தாராவர். பின்பு அவர்கள் தமிழ் வேந்தரை யடுத்துப் பல வழியானும் அவர்களைத் தம் வயமாக்கித், தம் இனத்தவரை ஒவ்வொரு கூட்டமாகக் குடியேறும்படி செய்து கொண்டனர். தமிழரோ பரதேசத்தினரை விருந்தேற்றுபசரிக்கும் பெருமாண்பு இயற்கையில் வாய்ந்தவர். அதனோடு, சிறிது அறிவு முதலியன வாய்ந்தாரைக் கண்டால் அவர் எப்படி யொழுகுவரென்பது கூறவேண்டுவ தின்று.

இவ்வாறு ஆரிய மக்கள் தமிழ் வேந்தருடன் கலந்து நட்புச்செய்து கொண்டு, அவருதவியால் தமிழ் நாட்டிலும் நால்வருணப்பாகுபாட்டினை யேற்படுத்தினர். ஒரு நாட்டினர் வேறு நாட்டிற்சென்று செல்வாக்குப் பெற்றபொழுதில் தமது கொள்கையை அங்கும் நிலை நாட்ட முயல்வது இயற்கைதானே. தமிழகத்தில் அறிவரும், அரசரும், வணிகரும், உழவரும் முன்பே இயல்பாக இருந்தன ரெனினும், அன்னார் வேறு வேறு வகுப்பின ரென்றுவது, அவர்க்கு இன்னின்ன தொழில்களே உரிய வென்றுவது வரையறை இருக்கவில்லை. ஆரியமக்களே வரையறை யேற்படுத்தினர். எனினும் ஆரிய நால் வருணத்திற்கும், தமிழ் நாற்குலத்திற்கும் வேற்றுமை பெரிதாகும். ஆரியரில் நாலாம் வருணத்தவர் சூத்திரர் ஆவர். மேல் மூன்று வருணத்தாரும் ஏவியன செய்தலே அவரது தொழில். தமிழரில் நாலாம் குலத்தவர் வேளாளர் ஆவர். அவரது தொழில் உழவு அல்லது வேளாண்மை ஆகும்.

> ‘வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூணல்ல
> தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி’

என்று தோல்காப்பியம் கூறுகின்றது. தமிழரில் உழவாராயுள்ளோர் பெரிதும் மதிப்பிற்குரிய ரென்பது துணிபு. ஆரியப் பிராமணரும் தமிழரசரும் சேர்ந்து இங்ஙனம் வரையறை ஏற்படுத்தினராயினும் தமிழரிற் பெரும்பகுதியினர் இதற்குக்கட்டுப்படவில்லை. இற்றைக்கும் கட்டுப்படாமலிருக்கின்றனர். தமிழர் யாவரும் அவ்வரையறையை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பின், தோல்காப்பியர் ‘ஆயர் வேட்டுவர்’ என்று சூத்திரம் செய்திருத்தல் அமையாது. பழந்தமிழ் நூல்களிலெல்லாம் ஐந்திணை மக்களைத் திணைப் பெயராற் கூறுதல் பொருந்தாது.

தோன்றுதொட்டு இற்றை நாள்வரை நான்கி லடங்காத வேறு வேறு பெயர்களால் அவர்கள் கூறப்பட்டு வருதலே நாற்குல வரையறைக்கு அன்னவர் கட்டுப்படவில்லை யென்பதை நன்கு விளக்கும். இது குறித்துக் கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் கூறுவதும் அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. அவர் சொல்வது :—

"கிறித்துவுக்கு முந்திய நூற்றாண்டுகளில் தொல்காப்பியர் என்பவர் தமிழில் இலக்கணஞ் செய்து, தம் பெயரையே அந்நூலுக்கிட்டுத் தொல்காப்பியம் என வழங்கினர். அவர், அறிவர் அல்லது தமிழ முனிவரைப்பற்றிப் பல இடங்களில் குறித்திருக்கின்றனர். ஆனால், மரபியலில், அறிவரைப்பற்றி ஒன்றுஞ் சொல்லாது விடுத்துப், பூணூல் தரித்த பார்ப்பனரை முதல் வகுப்பினராகக் குறிக்கின்றார். அரசரை இரண்டாவது வகுப்பினராகவும், வணிகரை மூன்றாவது வகுப்பினராகவும் கூறுகின்றார். பின்பு, வேளாளரை நான்காவது வகுப்பினராகக் கொண்டு அவர்க்கு உழுதலைத்தவிர வேறு தொழிலில்லை யென்று சொல்லுகிறார். தமிழரை வருணபேதத்தில் தமக்குக் கீழாக்கப் பிராமணர் செய்த முதல் முயற்சி இதுதான். தமிழகத்தில் சத்திரிய, வைசிய, சூத்திரப் பாகுபாடு இல்லாதபொழுது தமிழரின் மேம்பட அன்னார்க்குக் கூட வில்லை. தொல்காப்பியர் ஆயரையும், வேட்டுவரையும் பற்றிக் கூறுகின்றார். ஆனால் வருணப் பாகுபாட்டிற்கு ஒத்து வாராமையால் அவர்களையும், மறவர், வலையர் என்போரையும் அவர் மரபியலில் குறிக்கக் கூடவில்லை" என்பது.

பின்பு தமிழ் வேந்தர்கள் வேள்வி யியற்றுமாறு கற்பிக்கப்பட்டு, எண்ணிறந்த வேள்விகளை யியற்றினர். அவ்

வேள்விகளி னெல்லாம் பிராமணர் ஆசிரியரா யிருந்து வந்தமையின் அவரது பெருமை பெரிதும் மிகுவதாயிற்று. ஆரியரும் தமிழரும் மதக்கோட்பாட்டில் ஒருவாற்றால் ஒன்றுபட்டனர். இந்திய நாடு முழுதுமுள்ள ஆரியரும் தமிழருமாகிய அனைவர்க்கும் ஒரே வேதம் மத நூலாயிற்று. தமிழ் நாட்டிலுள்ளாரில் பிராமணரை ஆரியரென்றும், ஏனையரைத் திராவிடரென்றும் பிரித்தலும் பொருந்தாது. ஆரிய நாட்டிலிருந்து பிராமணர் மட்டும் தமிழகத்திற் குடியேறின ரென்பது பொருந்தாமையின் தமிழருள்ளும் ஆரியர் கலந்திருக்கின்றன ரென்பது உண்மை. பிராமணரும் தமிழருடன் வதுவையாற் கலந்துவிட்டனர். ஆகலின் அவரை வேறு பிரிப்ப தென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

திருவாளர் பி. டி. சீனிவாசையங்கார் (எம்.ஏ., எல்.டி.) அவர்கள் பின் வருமாறு கூறுவர்: "இப்போழ்து இந்தியாவில் இருக்கும் 'ஆரியர்' 'தமிழர்' என்பாரைப் பற்றிப் பார்க்குங்கால் அவர்கள் 'ஆரியத் தமிழர்' 'தமிழ ஆரியர்' என்னும்படி ஒன்றுபட்டுக் கலந்துகொண்டமையால் தனி ஆரியராயினும் தனித் தமிழராயினும் காண்பரிது. வடபாலிருந்து முன் வந்த ஆரியர் என்னும் ஆற்று வெள்ளம் இந்தியாவென்னும் தனித் தமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழரென்னும் பெருங்கடலுட்புக்க பின்னர் ஆரியர் தமிழரேயாயினர் என்று கூறுதலே சால்புடைத்து." பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஓரிடத்திலிருந்து, பழக்க வழக்கங்களில் ஒன்றுதலுற்று ஒரு கடவுளை வழிபட்டு நண்பராய் வாழ்ந்து வருவோர்க்குள் காலதேச இயல்புக்கேற்பச் சில காரணங்களால் பிரிவு உண்டாயினும், அதனை நீடிக்க

விடாது பிரிவின் காரணங்களை யறிந்து விலக்கி, ஒற்றுமையாய் வாழ்தலே கடனும். பழைய தமிழ்ச்சங்க நாளிலே பிராமண ருள்ளிட்ட அனைவரும் தமிழைத் தங்கள் தாய் மொழியாகக் கொண்டு மதித்துப் போற்றி வந்திருக்கின்றன ரென்பதும், மற்றும் சிறிது பிற்காலத்திருந்த திருஞான சம்பந்தர் முதலிய பெரியாரெல்லாம் தம்மைத் தமிழரென்றே பெருமையுடன் பாராட்டி வந்திருக்கின்றன ரென்பதும் அறியற் பாலவாம். சமய குரவர் முதலாயினர் பெருமையினையும், அவர்கள் செய்துவைத்துள்ள உதவிகளையும் தமிழ் மக்கள் சிறிதும் மறப்பாரல்லர். அங்கெல்லாம் வகுப்பு வேற்றுமையினை யேற்றுவோர் அறிவிலிகளேயாவர். உண்மைத் தமிழராயினரும், உண்மை அறிவுடையாரும் அவர்களை என்றென்றும் தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றுவர் என்க.

இனி, இப்பொழுது வழங்குவது போல ஐயர், ஐயங்கார், நாயடு, செட்டி, பிள்ளை, முதலியார் என்னும் பட்டப் பெயர்களாவது, கள்ளர் வகுப்பினர் முதலானோர்பால் காணப்படும் அளவற்ற பட்டப்பெயர்களாவது சங்க நாளில் வழங்கவில்லை. அவையெல்லாம் இடைக் காலத்துத் தோன்றியவையே. ஐயர் என்பது முனிவர் அல்லது பெரியாருக்கே சிறப்பாய் வழங்கியது. கண்ணப்பர், நந்தனார் முதலிய வேறு குலத்துப் பெரியார்களையும் சிறப்புப் பற்றி ஐயர் என ஆன்றோர் வழங்கி யிருக்கின்றனர். சிறப்புப் பெயர் வருங்காலும்,

> 'சிறப்பினாகிய பெயர் நிலைக் கிளவிக்கும்
> இயற் பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்'

என்ற விதிப்படி, அமர முனிவன் அகத்தியன், தேய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன், சேரமான் சேரலாதன் என்முற்

போல இயற் பெயர்க்கு முன் வருதலே மரபு. பிற் காலத்திற்றான் பெயர்கள் இம்முறை மாறி வரலாயின. சிறப்புப் பெயரும் முன்பு யாவர்க்கும் வழங்குவனவல்ல. எனவே பண்டை மக்கள் தம்மை வேறுபடுத்திக் காட்டப் பெரிதும் விரும்ப வில்லை யென்பது போதரும்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

நாக பல்லவ சோழரும், கள்ளரும்.

இனி, கள்ளர் குலத்தவர் முற்கூறிப் போந்த மக்களுள் எவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும், இன்னவர் நிலைமை எத்தன்மையதென்றும் பார்ப்போம். சங்கநாளிலே திருவேங்கடத்தை யாண்ட புல்லி என்னும் அரசன் **கள்வர் கோமான்** என்று கூறப்படுகின்றான். அவன் வீரத்தினும், வள்ளன்மையினும் மிக மேம்பட்டவனென்று தெரிகிறது. பொய்யடிமையில்லாத புலவராகிய சங்கத்துச் சான்றோருள், கபில பரண நக்கீரரோடொப்பப் பெருமை வாய்ந்த கல்லாடனாரும், மாமூலனாரும் பல பாட்டுக்களால் அவனைப் பாடியிருப்பதொன்றே அவனது பெருமையை நன்கு புலப்படுத்தா நிற்கும்.

அகநானூற்றில்,

'கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்' (சுக)
'புடையலங் கழற்காற் புல்லி குன்றத்து' (உகரு)
'புல்லி நன்னாட் டும்பர்' (ருகக)
'பொய்யா நல்லிசை மாவண் புல்லி' (ருருக)
'நெடுமொழிப் புல்லி' (ருகரு)

என மாமூலனாரும்,

'புல்லி-வியன்றலை நன்னாட்டு வேங்கடம்' (அரு)
'மாஅல்யானை மறப்போர்ப் புல்லி
காம்புடை நெடுவரை வேங்கடம்' (உ0க)

எனக்கல்லாடனாரும் பாடியிருக்கின்றனர்.

நற்றிணையில்,

'கடுமான் புல்லிய காடிறந்தோரே' (கச)

என்றார் மாமூலனார். அதனுரை,

'கடிய குதிரையையுடைய கள்வர் கோமான் புல்லியென்பவனுடைய வேங்கட மலையிலுள்ள காட்டின் கண்ணே சென்ற நமது காதலர்.'—என்பது.

புறநானூற்றிலே, கல்லாடனார், அம்பர்கிழான் அருவந்தையை வாழ்த்து மிடத்தும்,

'காவிரி கணையுந் தாழ்நீர்ப் படப்பை
நெல்விளை கழனி யம்பர் கிழவோன்
நல்லருவுந்தை வாழியர் புல்லிய
வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட
வோங்கல் வானத்துறையினும் பலவே' (ருஅரு)

எனப் புல்லியது வேங்கடத்தைச் சிறப்பித்தலினாலே அவர் தம் உள்ளத்தை அத்தோன்றலுக்கே ஒப்பித்துவிட்டன ரென விளங்குகிறது.

அகநானூற்றிலே,

'கள்வர் பெருமகன்—தென்னன்' (ருசஉ)

என, மதுரைக் கணக்காயனார் ஒரு பாண்டியனைக் குறித்துள்ளார்.

இவ்வாற்றால், சங்கநாளிலே அதாவது ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்பு 'கள்வர்' என்றபெயர் வழக்கு இருந்ததென்பதும், கள்வர் குலத்தவர் அரசரா யிருந்தன ரென்பதும் வெளியாகின்றன.

அகநானூற்றில்,

'வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டைய
ரினமழை தவழு மேற்றரு நெடுங்கோட்
டோங்கு வெள்ளருவி வேங்கடத் தும்பர்'

என்று வேங்கட மலையானது தொண்டையருடையதாகக் கூறப்படுதலின், தொண்டையர், கள்வர் என்ற பெயர்கள் ஒரு வகுப்பினர்க்கு உரியன என்பதும், பண்டை நாளிலே வேங்கடமும், அதைச்சார்ந்த நாடும் அன்னவரது ஆட்சியிலிருந்த தென்பதும் போதரும். இப்பொழுதும் தொண்டைமான் என்ற பெயர் கள்ளர்க்கே வழங்குவதும், **தொண்டைமான்** என்னும் பட்டமுடைய மாட்சிமிக்க **புதுக்கோட்டை** அரசர் கள்ளர் வகுப்பினராயிருப்பதும் இங்கு அறியற்பாலன. வேங்கடமலையிலிருந்த **ஆதனுங்கன்** என்ற வள்ளலும் இவ் வகுப்பினனேயாவன். இவனைக் **கள்ளில் ஆத்திரையனர்** என்னும் புலவர் பாடிய பாட்டுக்கள் **புறநானூற்றில்** உள்ளன. அவர் பாடிய,

'எந்தை வாழி யாதனுங்க
என்னெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண்குவரே
நின்னியான் மறப்பின் மறக்குங்காலை
யென்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்
என்னியான் மறப்பின் மறக்குவென்' (கஎரு)

என்னும் அருமைப்பாட்டை நோக்குங்கால் யாவர்நெஞ்சுதான் உருகாதிருக்கும்? சங்கநாளில் விளங்கிய அரசருள்ளும், வள்ளியோருள்ளும் பலர் இவ் வகுப்பினராகல் வேண்டும் எனினும், இவர்கட்குச் சிறப்பானுரிய பெயரானும் இடத்தானும் வெளிப்படத் தோன்றினோரையே இங்கே குறிப்பிடலாயிற்று. புல்லியைப்பற்றி எடுத்துக் காட்டிய ஒன்பது மேற்கோள்களில் ஒன்றிலேதான் 'கள்வர் கோமான்' என்ற பெயர் வந்துளது. அஃதும் இல்லையேல் அவனை இவ்வகுப்பினன் என அறிந்துகொள்வது எங்ஙனம்? இவ்வாற்றால் அறிந்துகொள்ளலாகாத பலர் இருந்திலர் என்று எங்ஙனம் கூறமுடியும்?

இனி, இவர்களில் '**முத்தரையர்**' என்னும் பெயருடையராய் வள்ளன்மை மிக்க ஓர் குழுவினர் பழைய நாளில் இருந்திருக்கின்றனர். **நாலடியாரில்** இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. அவை,

'பெருமுத்தரையர் பெரிதுவந்தீயும் (உ00)
கருனைச் சோறார்வர்'
'நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத்தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவாதார்' (உகசு)

என்பன. இவற்றிலிருந்து, இவர்கள் யாவர்க்கும் நறிய உணவளித்துப் போற்றிவந்தவரென்பதும், எல்லையிகந்த செல்வமுடையாரென்பதும் விளங்காநிற்கும். **விஜயாலயன்** என்னும் சோழமன்னன் கி. பி. 849ல் தஞ்சையைப் பிடித்துச் சோழராட்சியை நிலைநிறுத்து முன், தஞ்சையில் மன்னரா யிருந்தோர் முத்தரையரே என்பர் சரித்திரக்காரர். இப்பொழுது 'முத்திரியர்' என வழங்கும் வேறு வகுப்பினர் இருப்பினும், முன் குறிக்கப்பட்டவர் கள்ளர் வகுப்பினரே என்பதற்கு ஆதரவுகள் உள்ளன. செந்தலைக் கல்வெட்டில் இவர்களில் ஒருவனைக் குறித்து,

'வல்லக்கோன், தஞ்சைக்கோன், கள்வர் கள்வன், பெரும்பிடுகு முத்தரையன்' என்று கூறியிருக்கிறது. இக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்ட தூண்கள், முற்குறித்த பட்டங்களை யுடைய இரண்டாவது பெரும்பிடுகு முத்தரையனால் திருக்காட்டுப்பள்ளியின் மேல்புறமுள்ள **நியமம்** என்னும் ஊரிலே கட்டப்பட்ட பிடாரிகோயிலிலிருந்து இடித்துக் கொண்டு வரப்பெற்றவை. கல்வெட்டில் குறித்திருப்பதற்கேற்ப, **வல்லத்தரசர், தஞ்சைராயர், செம்பிய முத்தரையர்** என்னும் பட்டமுள்ள கள்ளர் குலத்தவர் தஞ்சையிலும், தஞ்சையைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும்

இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர். கல்வெட்டுத் தோன்றிய நியமம் என்னும் ஊரிலும், அதனைச்சூழ்ந்த வூர்களிலும் இருப்போரும் கள்ளர் வகுப்பினரே. அன்றியும் கல்வெட்டில், 'கள்வர்' என்ற பெயர் வெளிப்படக் கூறியிருப்பதே போதிய சான்றாகும். திருவாளர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் முத்தரையரைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதும் இங்கு அறியற்பாலது. அது,

'நாலடியாரில் முத்தரையரைப் பற்றி இரண்டிடங்களில் குறிப்பிக்கப்பட்டுளது. இன்னோர், தென்னாட்டில் 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளிற் பிரபலம் பெற்ற கள்வர் மரபினராவர். இவ் வமிசத்தவர் சங்க காலத்திலேயே சிற்றரசராக விளங்கியவ ரென்பது, கள்வர் கோமான் புல்லி, கள்வர் கோமான் தென்னவன் என்னும் பெயர்கள் அகநானூற்றுட் பயில்வதனால் அறியப்படும்' என்பது. (செந்தமிழ், தொகுதி 13, பக்கம்-273.)

இம் முத்தரையரைக் குறித்துப் பின்னரும் சிறிது ஆராயப்படும்.

இனி, பழைய தமிழர் முதலானோரில் கள்ளர் குலத்தவர் எவ்வகுப்பி லடங்குவர் என்பது பற்றி வேறுபட்ட கொள்கைகள் உண்டு. இவர்களை **நாகர்** வகுப்பின ரெனச் சிலரும், **சோழர்** வகுப்பினரெனச் சிலரும், **பல்லவர்** வகுப்பினரெனச் சிலரும் கூறுநிற்பர். **கனகசபைப் பிள்ளை** அவர்கள் நாகர் வகுப்பினரெனக் கூறுகின்றனர். **இராமநாதபுரத்**தரசர், மாட்சிமிக்க **பா. இராஜ ராஜேசுவர சேதுபதி** அவர்கள், **கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின்** ஐந்தாவது ஆண்டு விழாவில் தலைவர்களாக எழுந்தருளிக் கூறிய விரிவுரையில் பின்வருமாறு காட்டி யுள்ளார்கள் :

'சோழர்கட்கு முன் இப்போதுள்ள மறவர், கள்ளர் இச்சாதியாரின் முன்னோர்கள் நாகர் என்ற பெயரோடு இச் சோழராச்சியத்தை ஆட்சிபுரிந்த தாகவும், அவர் களின் தலை நகராகத் தஞ்சை, திருக்குடந்தை, காவிரிப் பூம்பட்டினம் இவ்விடங்க ளிருந்தனவாகவும் சரித்திர வாயிலாக வெளியாகிறது.'

மேன்மை பொருந்திய **வா. கோபாலசாமி ரகுநாத இராசாளியார்** அவர்கள் **இந்திர குலாதிபர்** சங்கத்தின் நான்காவது ஆண்டு விழாவில் தலைவராக அமர்ந்து செய்த விரிவுரையில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளனர்:

'இந்நாட்டை யாண்ட அரசர் பெருமக்களுள் சோழரைக் கள்வ ரெனவே டாக்டர் **பர்னலும், வெங்காசாமி ராவ்** அவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.'

திருவாளர் **ம. சீனிவாசையங்கார்** அவர்கள், 'சோழர் சாதியிற் கள்ளரென்றும், பாண்டியர் சாதியில் மறவரென்றும் ஒரு சாரார்கொள்கை.' என்பர்.

(செந்தமிழ், தொகுதி—2, பக்கம்—175.)

வின்சன் ஏ. ஸ்மித் என்னும் சரித்திர அறிஞர் '**புராதன இந்திய சரித்திரம்**' என்னும் தமது நூலில் பல்லவர் வரலாறு கூறுமிடத்தே கள்ளர் வகுப்பினரையும் இயைத்துக் கூறுகின்றனர். அவருரைப்பது,

"பல்லவர் யாவர்? எங்கிருந்து வந்தனர்? தென்னாட்டு மன்னர்களில் எங்ஙனம் தலைமை யெய்தினர்? என்ற கேள்விகளுக்கு இப்பொழுது தக்க விடை யளித்தல் இயலாது. 'பல்லவர்' என்ற பெயர் 'பகல்வா' என்னும் பெயருடன் பெரும்பாலும் ஒத்திருப்பதால், பல்லவர் என்பதும் பகல்வா என்பதும் ஒரே பொருளன

என்றும், ஆகவே, தென்னாட்டில் காஞ்சியிலாண்ட அரசர் குடி பருசியா நாட்டில் தோன்றியதாக வேண்டும் என்றும் டாக்டர் பிளீட்டும், ஏனைய ஆசிரியர்களும் நினைக்கின்றனர். இந் நூலின் முதற் பதிப்பிலும் இக்கொள்கை சரியானதா யிருக்கலாமென எழுத நேர்ந்தது. ஆனால், இப்பொழுதைய ஆராய்ச்சி இக்கொள்கை அவ்வளவு சரியானதன் றென்று காட்டி விட்டது. சென்னை மாகாணத்தின் வடபாகத்தில் கிருட்டிணை, கோதாவிரி யாறுகட்கு இடையே யிருந்த வெங்கி நாட்டில் வசித்த ஒரு வகுப்பினரெனச் சொல்வதே ஏறக்குறைய சரியான கொள்கை யென்னலாம். தமிழ் மன்னர்களுக்கும் பல்லவருக்கும் இடைவிடாப் பகைமை யேற்பட்டிருந்ததும், பல்லவரது ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலம் இன்னதென இன்றுவரை உறுதிப்படுத்த முடியாதிருப்பதும் பல்லவர் தமிழரல்லர் என்பதனைக் காட்டி நிற்கின்றன. ஆகவே, பல்லவர் தென்னாட்டு மன்னரை வென்றே தமது ஆட்சியைத் தமிழ் நாட்டில் நிலைநிறுத்தி யிருத்தல் வேண்டும். மகாராட்டியரைப் போன்றே பல்லவரும் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தார், அல்லது வகுப்பினர் என்றும், அவர்களைப் போன்றே தங்களது வலிமையால் சோணாடு முதலிய நாடுகளைத் தமது ஆட்சிக் குட்படுத்தின ரென்றும் கொள்வோமாயின் இதுவரையிற் கிடைத்துள்ள ஆதாரங்கள் அதனை உறுதிப்படுத்து மென்றே நினைக்கின்றேன்.

கள்ளர்களின் தலைவராகிய புதுக்கோட்டை மன்னர் தம்மை ராஜபல்லவ ரென்றும், பழைய அரச வமிசத்தின ரென்றும் சொல்லிக் கொள்கின்றனர். சர் வால்டர் எலியட் என்பார் கள்ளர்கள் கலகக் கூட்டத்தாரில் ஒரு வகுப்

பினரென்றும், ஆண்மையும், அஞ்சாமையும், வீரமும் உள்ளவர்களென்றும் கூறுகின்றார். சரித்திரப்படி பல்லவர்களும் அவர்களை யொத்தவர்கள்தான். கள்ளர்கள் இன்று வரையிலும் கருநாடக பூமியிலுள்ள குடிமக்களை அடக்கியாண்டு, அவர்களிடமிருந்து, மகாராட்டியர் சௌத் என்ற வரிவாங்கிவந்தது போல் ஒரு வரியும் வாங்கிவந்திருக்கின்றனர். பல்லவரும் எதிரிகளாகிய தமிழ் மன்னர்களின் வலிமைக்கேற்பத் தமது ஆட்சியை நிலைநிறுத்திவந்திருக்கின்றனர் என்று நம்பவேண்டியிருக்கிறது. கள்ளர், மறவர் இவர்களுடன், பள்ளி வகுப்பாரும், உழுது பயிரிடும் வேளாளரிற் சிலரும் தாங்கள் பல்லவரைச் சேர்ந்தவர்களென்று சொல்லிக் கொள்கின்றனர். * பல்லவரோடு கொள்ளைக் கூட்டத்தின ரென்று கூறப்படும் இவர்களும் தமிழருக்கு முன்பே இந்நாட்டில் வசித்து வந்த ஒரு வகுப்பாரைச் சேர்ந்தவர்களா யிருக்கலாம்."

இனி, மேல் எடுத்துக்காட்டிய கொள்கை ஒவ்வொன்றிலும் எத்துணை உண்மை யிருக்கின்றதென்பது பின் ஆராய்ச்சியால் அறிந்து கொள்ளலாகும். கள்ளர் நாகரினத்தவர் என்னுங் கொள்கையை முதற்கண் ஆராய்வாம். நாகரின் வரலாறும், பெருமையும் முன்னரே கூறியுள்ளோம். அவர்கள் கைத்தொழில் முதலியவற்றில் எவ்வளவு மேன்மையடைந்திருந்தன ரென்பது பின்வரும் கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் கூற்றால் நன்கு விளங்கும்.

"நாகர்கள் பல நுட்பத் தொழில்களில் தெளிவடைந்திருந்ததோடு, நெய்தற் றொழிலில் மிக்க திறமை யடைந்

* பல்லவரையும், கள்ளர், மறவர் முதலாயினோரையும் கொள்ளைக் கூட்டத்தார் என்று இவர் கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாவிடினும், இவர் கூற்றில் உண்மையிருப்பது காணலாம்.

திருந்தனர். கலிங்க நாட்டிலிருந்த நாகர் இத்தொழிலில் அடைந்திருந்த புகழ் பற்றிக் கலிங்கம் என்ற சொல்லே தமிழில் துணியை உணர்த்துவதாயிற்று. பாண்டி நாட்டின் கீழைக் கரையிலிருந்த நாகர் இத்தொழிலில் மிக மேம்பாடெய்தி, துணியும், மசிலினும் பெருக ஏற்றுமதி செய்தனர். இவர்கள் நெய்த நுட்ப இழைகளாலான ஆடைகள் தமிழர்களால் மிக மதிக்கப்பட்டும், பிற நாடுகளில் நம்பத்தகாத விலைக்கு விற்கப்பட்டும் வந்தன. நாகரிடமிருந்துதான் ஆரியர் எழுதும் வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டனர். அதுபற்றி இற்றைக்கும் வடமொழியெழுத்திற்குத் தேவநாகரி என்ற பெயர் வழங்குகிறது."

நாகர் குலத்து மகளிர் பேரழகு வாய்ந்தோரென மணிமேகலையாலும், பிற நூல்களாலும் அறியப்படுகின்றது. அவர்கள் சிவபத்தியிலும் மேம்பட்டவரென்பது நாககன்னியர் சிவபெருமானைப் பூசித்து வரம் பெற்றனரென்று உறையூர்ப் புராணம், பழைய திருவானைக்காப் புராணம், செவ்வந்திப் புராணம் முதலியன கூறுதல் கொண்டு அறியலாகும்.

நாகர் வீரத்திலும் மேம்பட்டவ ரென்பது, சோழ நாகர் என்பார் உறையூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த சோழர்களை அப்பதியினின்றும் போக்கிச் சோழராட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டன ரென்று பழைய ஐரோப்பிய ஆசிரியரான தாலமி என்பவர் கூறுவதால் அறியலாகும். சோழ நாகரென்பார் சோழரும் நாகரும் வரைவாற் கலந்ததிற் பிறந்த வழிபோலும் என்று கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கருதுகின்றனர். பழைய நாளில் சோழர்கள் நாகர் குலத்தில் கல்யாணஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்

என்பது தேற்றம். நெடுமுடிக்கிள்ளி யென்ற சோழவேந்தன் நாக நாட்டரசனாகிய வளைவணன் என்பானது மகள் பீலிவளையை மணம்புரிந்த செய்தி மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தொண்டைமான் இளந்திரையனைப் பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படையுள் கீழ்வரும் பகுதி அவனது பிறப்பு வரலாற்றை யுணர்த்துகின்றது.

'இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின்
முந்நீர் வண்ணன் புறங்கடை யந்நீர்த்
திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பல்
மலர்தலை யுலகத்து மன்னுயிர் காக்கும்
முரசு முழங்கு தானை மூவ ருள்ளும்
இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்
அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோற்
பல்வேற் றிரையன்.'

நச்சினார்க்கினியர் இதிலுள்ள சொற்களைக் கொண்டு கூட்டி 'மூவேந்தருள்ளும் தலைமை வாய்ந்தோனும், திருமாலின் பின் வந்தோனுமாகிய சோழன் குடியிற் பிறந்தோன், கடலின் திரை கொண்டு வந்தமையால் திரையன் என்னும் பெயரை யுடையவன்' என்று பொருள் கூறி, 'என்றதனால் நாகபட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்த காலத்து, அவள், யான் பெற்ற புதல்வனை என்செய்வே னென்ற பொழுது, தொண்டையை அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட அவன் வந்து கரையேறின் அவற்கு யான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பலென்று அவன் கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வர

விடத் திரைதருதலின் திரையனென்று பெயர் பெற்ற கதை கூறினர்.' என ஓர் வரலாறும் குறித்துள்ளார்.

நெடுமுடிக்கிள்ளிக்கு நாகர் மகளாய பீலிவளை வயிற்றுப் பிறந்தோனே இவ்விளந்திரையன் என்றும் சிலர் கூறுவர். அவர் நச்சினர்க்கினியர் எழுதியதை உறுதியாகமேற்கொண்டே அங்ஙனம் கூறுவர். நச்சினர்க்கினியரும், மணிமேகலையில் 'புதல்வன் வரூஉ மல்லது பூங்கொடி வாராள்' என்று சாரணர் சோழனுக்குக் கூறியதாகவுள்ள தொடரை யுட்கொண்டோ, அதுபற்றி வழங்கி வந்ததொரு கதையை மேற்கொண்டோ அங்ஙனம் எழுதினராகல் வேண்டும். அவர், 'தொண்டையை அடையாளமாகக் கட்டிவிட' என்றமையின், தொண்டைமான் என்ற பெயரின் காரணமும் அதுவென நினைந்தாராகல் வேண்டும்.

இனி, பெரும்பாணற்றுப் படையடிகட்கு அவர் கூறியவுரை பொருந்தாதென்பது காட்டுதும். 'முந்நீர் வண்ணன் புறங்கடை யந்நீர்த்—திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பல்' என்பதற்கு, 'கடல் வண்ணனாகிய திருமாலின் பின் வந்தோனும், கடல்நீர்த் திரையால் தரப்பட்ட மரபினையுடைய உரவோனும் ஆகிய சோழனது வழித்தோன்றல்' என்பதே நேரிய பொருளாகும். நச்சினர்க்கினியர், இளந்திரையன் திரையால் தரப்பட்டவனுதல் வேண்டுமென்னுங் கொள்கை யுடையராய், அதற்கேற்பச் சொற்களை மாற்றி நலிந்து பொருள் கூறினர். திரையன் என்பது சோழனுக் குரியதோர் பெயரெனக் கொள்ள வேண்டும். கனகசபைப்பிள்ளையவர்களும், திரையர் என்னும் பெயரைச் சோழர்க்கே யுரியதாக்கு கின்றனர். தொண்

டைமான் என்னும் பெயரும் தொண்டையை அடையாள மாகக் கட்டிவிட்டமையால் இளந்திரையனுக்கு வந்த தென்பது பொருந்தாது. அகநானூற்றில் 'வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்—வேங்கடம்' என வந்திருப்பது முன்னரே காட்டியுள்ளாம். பெரும்பாணாற்றிலேயே இளந்திரையன் '**தொண்டையோர் மருகன்**' என்று கூறப்படுகின்றான். இஃதொன்றுமே இளந்திரையனுக்கு முன்பே தொண்டையர் என்னும் வழக்குண்மை நிறுத்தப் போதியதாகும். இவ்வாற்றால் தொண்டையர் என்னும் பெயர் காஞ்சி, திருவேங்கடம் முதலியவற்றைத் தன்னகத்தே யுடையதொரு நாட்டிலே தொன்றுதொட்டு ஆட்சிபுரிந்த ஓர் வகுப்பினரைக் குறிப்பதென்பதே தேற்றம். இளந்திரையனுனவன், சோழனொருவன் தொண்டையர் மகளை மணந்து பெற்ற புதல்வன் என்றும், அவனே தாய்வழி யுரிமையால் தொண்டை நாட்டுக்கு அரசாயினனென்றும், தாய்வழியால் தொண்டைமான் என்னும் பெயரும், தந்தை வழியால் திரையன் என்னும் பெயரும் அவனுக்கு எய்தினவென்றும் கோடல்வேண்டும்.

இனி, இத்தொண்டையரும் காஞ்சியிலிருந்து அரசுபுரிந்திருக்கின்றனர். பல்லவரும் காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சி நடாத்தி யுளர். ஆகலின் இவ்விருவரும் வெவ்வேறு வகுப்பினரா? ஒரே வகுப்பினரா? என ஆராயவேண்டியிருக்கிறது. பல்லவர் வடக்கே பருசியாவிலிருந்து வந்தவரெனச் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லி வந்திருக்கின்றனர். இப்பொழுது சிலர் அக்கொள்கையை மாற்றியும் வருகின்றனர். இவர்கள் பல்லவர் தொன்றுதொட்டு இந்நாட்டவரேயெனத் துணிந்துரையாவிடினும், இந்நாட்டினராக இருக்கலாம் எனக் கருதுகின்றனர். தொண்டை

மான் என்னும் பெயர் கொடி பற்றி வந்ததென்று கூறப்படுதலானும், பல்லவம் என்பதற்குத் தளிரென்பது பொருளாகலானும் இவ்விருபெயரும் ஒருவரைக்குறிக்கும் ஒருபொருளுள்ளனவே எனச்சிலர் கருதுகின்றனர். பல்லவர்க்கு வழங்கும் போத்தரசர் என்னும் பெயரும் இப்பொருளதேயென்கின்றனர். காஞ்சியிலாண்ட தொண்டைமான் இளந்திரையனையும், சோழன் கரிகாலனையும் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவர் பாடியிருத்தலால் இளந்திரையன் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்தோன் எனத் தெரிதலானும், அதற்கு முன்பு பல்லவர் செய்தி யொன்றும் கேட்கப்படாமையானும் இளந்திரையனது வழியில் வந்தோரே பல்லவர் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். இவர்கள், பல்லவராயினார் சோழர்க்கும் தமக்கும் ஏற்பட்ட பகைமை பற்றியே தம்மை வேறு பிரித்துக் கொள்ள நினைந்து, தமக்குப் பாரத்துவாச கோத்திரத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டனர் என்பர். பல்லவர் பருசியாவிலிருந்து வந்தோரெனக் கூறுபவர்க்கு ஆதாரமாக வுள்ளது சில வடமொழிப்புராண விதிகாசங்களில் காணப்படும் பகல்வா என்னும் பதமாம். அச்சொல்லே பல்லவர் எனத் திரிந்திருக்கும் என்பது அவர்கள் கருத்து. பல்லவர் இன்னகாலத்தில் இன்னவிடத்திருந்து இவ்வழியாக இவ்விடத்தை யடைந்தனரென்பது வேறு பல மேற்கோள்களால் உறுதிப் படுத்தப்பெற்ற பின்பன்றித், தெற்கே காஞ்சியைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்ட வகுப்பினர் பெயராய பல்லவர் என்பது பகல்வா என்பதன் திரிபு என்று கொள்ளல் சிறிதும் பொருந்தாது.

வின்சன் ஏ. ஸ்மித் என்பாரும், சர் வால்டர் எலியட் என்பாரும் பல்லவர் கிருட்டிணு கோதாவிரி யாறுகட்கு இடையிலுள்ளதான வெங்கி நாட்டில் இருந்தோராகலாம் எனக் கருதுகின்றனர்.

பல்லவரைப்பற்றித் தனிநூல் எழுதியுள்ள புதுச்சேரியி லிருக்கும் புரொபசர் ஜி. ஜே. துப்ரீல் என்பாரும், பல்லவர் ஆந்திர நாட்டில் இருந்தோராகலாமென்றும், பல்லவர் இருகூறுப் பிரிந்து ஆந்திர நாட்டிலும், தமிழ் நாட்டிலும் அரசு புரிந்தன ரென்பதும் பொருந்தும் என்றும் இங்ஙனம் கருதுகின்றனரே யன்றிப் பருசியா முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்தோரெனக் கூறவில்லை. பல்லவரது முதன்மைப் பட்டணம் காஞ்சி என்பதும், அவர்கள் ஆந்திர நாட்டுடன் தொண்டைமண்டலத்தையும் ஒரே காலத்தில் ஆண்டிருக்கின்றன ரென்பதும் சரித்திரத்தில் நன்கு விளக்கமாம்.

இனி, இவர்களைக் குறித்து எமது ஆராய்ச்சியிற் புலப்பட்டவற்றை இங்கே காட்டுதும். காஞ்சி முதலிய இடங்களுள்ள பகுதி முன்பு அருவா நாடு எனவும் வழங்கப்பட்டது. அங்கிருந்தோர் அருவாளர் எனப்பட்டனர். அந்நாடு தமிழகத்தின் பகுதியே யாகலின் அருவாளரும் தமிழரே யென்பது கூறாதே யமையும். அருவாளரை நாகரென்பார் கொள்கையும் முன்னரே காட்டப்பட்டது. இவருடன், ஆந்திரரும், கருநாடரும் தமிழ் மூவேந்தர்க்குப் பகையா யிருந்தமையாலே 'வடுகரருவாளர் வான் கருநாடர்...குறுகாரறிவுடையார்' என்று இழித்திடப்பட்டனர். சோழன் கரிகாலன் அருவாளரை வென்றதும் தெரிந்ததே. அருவா நாடு தொண்டை நாட்டின் கண்ணதாகலின் அந்நாட்டினை முன்பு ஆண்டோர் எனப்

பட்ட தொண்டையர் என்பாரும் அருவாளரும் ஓரினத் தவரென்று கருதலாகும். பழைய நாளில் இவர்கள் 'மன் பெறு மரபின் ஏனோர்' எனவும், 'குறு நில மன்னர்' எனவும் கூறப்பட்டு வந்தனர்.

'வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியுந்
தாரு மாரமுந் தேரும் வாளும்
மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்கு முரிய'

என்னும் மரபியற் சூத்திரமும்,

'மன் பெறு மரபின் ஏனோரெனப்படுவார் அரசு பெறு மரபிற் குறு நில மன்னர் எனக் கொள்க. அவை பெரும் பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காணப்படும்.' என்னும் அதனுரையும் இவ்வுண்மை தெரிப்பனவாகும். கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முன்பு தொண்டை நாட்டின் ஆட்சி யும், நிலைமையும் எப்படி யிருந்தனவென்று விளக்கமாக அறிதற்கு இடமில்லை. கரிகாற் பெருவளவன் காலத்தி லிருந்து அது நல்ல நிலைமை யடைந்து விட்டதென்று கொள்ளலாகும். கரிகாலன் காஞ்சிப் பதியை விரிவுபட வகுத்தமைத்தனன் என்பது,

'என்று முள்ளவிந் நகர்கலி யுகத்தி
லிலங்கு வேற்கரி காற்பெரு வளத்தோன்
வன்றி றற்புலி யிமையமால் வரைமேல்
வைக்க வேகுவோன் றனக்கிதன் வளமை
சென்று வேடன்முன் கண்டுரை செய்யத்
திருந்து காதநான் குட்பட வகுத்துக்
குன்று போலுமா மதில்புடை போக்கிக்
குடியி ருத்தின கொள்கையின் விளங்கும்.'

என்று பெரிய புராணம் கூறுதலால் வெளியாகின்றது. கரிகாலனை யடுத்துத் தொண்டைமான் இளந்திரையன்

காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தோனவன். அவனாட்சியின் பெருமையை,

'கைப்பொருள் வெள்வுங் களவேர் வாழ்க்கைக்
கொடியோ ரின்றவன் கடியுடை வியன்புலம்
உருமு முரறு தரவுந் தப்பா
காட்டு மாவு முறுகண் செய்யா'

என்றும்,

'முறைவேண் டுநர்க்குங் குறைவேண் டுநர்க்கும்
வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க் கருளி
யிடைத்தெரிந் துணரு மிருடீர் காட்சிக்
கொடைக்கட னிறுத்த கூம்பா வுள்ளத்
துருப்பில் சுற்றமோ டிருந்தோன்'

என்றும், பிறவாறும் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுதல் கொண்டு அறியலாகும். இளந்திரையனுக்குச் சில தலை முறை பின் வந்தோரே சிலர் ஆந்திர நாட்டிலும், சிலர் காஞ்சியிலுமாக இருந்து பல்லவர் என்னும் பெயருடன் ஆட்சி புரிந்தோராதல் வேண்டும். தொண்டை நாட்டுக்குப் பல்லவம் என்பது ஒரு பெயர். அதுபற்றியே தொண் டையர், பல்லவரெனப்பட்டனர். இப்பெயர்களும், பல் லவர்க்கு வழங்கும் காடவர், காடுவெட்டி யென்னும் பெயர்களும் அந்நாடு முன்பு காடடர்ந்ததாய் இருந்திருக் கவேண்டு மென்று கருதச் செய்கின்றன. தொண்டையர் அல்லது தொண்டைமான் என்னும் பெயரும், பல்லவர் என்னும் பெயரும் ஒரு வகுப்பினரையே குறிப்பன என்ப தில் எத்துணையும் ஐயமில்லை.

திருமங்கையாழ்வார் பலபாட்டுக்களில் பல்லவரைக் குறித்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் அட்டபுயகரப் பதி கத்தில்,

'மன்னவன் றொண்டையர்கோன் வணங்கு
நீண்முடிமாலை வைரமேகன்
தன்வலி தன் புகழ் சூழ்ந்த கச்சி
யட்ட புயகரத் தாதிதன்னை'

என்றும்,

திருவரங்கப்பதிகத்தில்,

'துளங்கு நீண்முடி யரசர்தங் குரிசில்
தொண்டைமன்னவன்'

என்றும் ஓர் பல்லவனைத் தொண்டை மன்னன் எனப் பாடியிருக்கின்றனர்.

வண்டை நகரதிபனும், முதற் குலோத்துங்கச்சோழனுடைய மந்திரத்தலைவனும் ஆகிய கருணாகரத் தொண்டைமானை,

'பல்லவர்கோன் வண்டைவேந்தன்'

என்று செயங்கொண்டார், பரணியிற் கூறுகின்றனர். பல்லவர், தொண்டையர் என்னும் பெயர்கள் ஒரே மரபினரைக் குறிப்பன என்பதற்கு இவற்றினும் வேறென்ன சான்று வேண்டும்.

கல் வெட்டுக்களிலும் பல்லவரைத் தொண்டையர் என்று குறித்திருக்கிறது. தளவானூர்க் கல்வெட்டில் ஒரு பல்லவன் 'தொண்டையர் தார்வேந்தன்' என்று கூறப்படுகின்றான்.

'மறைமொழிந்தபடி மரபின் வந்த குலதிலகன் வண்டை நகராசனை' என்று பரணி கூறுவது பல்லவர் அல்லது தொண்டையர் பின்பு அரச வகுப்பினராகக் கொள்ளப் பட்டு வந்தமைக்குச் சான்றாகும்.

கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் வரையில் பல்லவராட்சிமிக மேன்மையடைந்

திருந்தது. அக்காலத்தில் சோழர்கள் பல்லவர்க்குக் கீழே சிற்றரசரா யிருந்தனர். பல்லவரில் புகழ்பெற்ற மன்னர் பலரிருந்தனர். பல்லவர் காலத்தில் சிற்பம் உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததுபோல் வேறு காலத்தில் இருந்ததில்லை. அவர்களிற் சிலர் சிறிதுகாலம் சமண, பௌத்த மதங்களைத் தழுவி யிருப்பினும், பெரும்பாலோர் சைவராகவோ வைண வராகவோ இருந்து வந்தனர். அவர்கள் கட்டிய கோயில் களும் பல. பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்ட திருத்தொண் டர்களில் பல்லவர் பலரிருக்கின்றனர். சைவசமயகுரவர் களும், ஆழ்வார்களும் அக்காலத்திற்றான் தோன்றி விளங் கினர். சமய குரவரும், ஆழ்வாரும் புகழ்ந்து பாடும் பெருமையும் பல்லவர் பெற்றிருந்தனர். இத்தகையா ரையோ ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தார் எனச் சிலர் கருது வது! இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து பல்லவ ரென்பார் தொன்றுதொட்டுத் தொண்டைநாட்டி லிருந்துவந்த தொண்டையரே என்பது விளக்கமாம். அவர் வடக்கி லிருந்து வந்தோ ரென்பதற்குச் சிலர் கூறும் வேறு கார ணங்கள் :

பல்லவர்கள் முதலில் அளித்த செப்புப் பட்டயங் கள் பிராகிருதத்திலும், வடமொழியிலும் இருப்பதும், அவர்கள் பாரத்துவாச கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவ ரென் றும், வேள்விகள் புரிந்தவ ரென்றும் கூறப்படுதலும் ஆம்.

பட்டயங்கள் எங்கோ சில சிற்றூர்களிலும், காடு களிலும், நிலத்தின் கீழும் இருந்து இங்ஙனம் அகப் பட்டவை. அவை முற்றிலும் கிடைத்து விட்டன என்று எங்ஙனம் கூறமுடியும்? அன்றியும், தமிழ் வழங்காத தெலுங்கு நாட்டை அவர்கள் கைப்பற்றி ஆண்டபொழுது அங்கே அளித்த பட்டயங்கள் தமிழில் எப்படியிருக்கக்

கூடும்? தமிழரா யிருந்தோர் பிராகிருதத்தில் சாசனம் அளித்திருக்க முடியாதென்றால், பிராகிருதம் அல்லது வடமொழியே பயின்றவர் பின்பு எங்ஙனம் தமிழராகித் தமிழிலே சாசனம் அளித்திருத்தல் கூடும்? இதனாலே அக்காரணம் அத்துணை உறுதியுடைத்தன் றென்பது தோன்றும்.

அவர் பாரத்துவாச கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவ ரென்று சொல்வது காரணம் ஆகலாம் எனின், தமிழ் வேந்தர்கள் சூரியன் மரபினரென்றும், சந்திரன் மரபின ரென்றும் கூறப்படுவதற்கு யாது சொல்வது? சோழர்க ளோடு மாறுபட்டிருந்தோரும், ஆந்திர நாட்டையும் கைப் பற்றி ஆண்டோரும், எண்ணிறந்த பிராமணர்களைத் தமி ழகத்திற் குடியேற்றி அவர்கட்கு எண்ணிறந்த தானங்களை அளித்தோரும் ஆகிய பல்லவர், தம்மை அசுவத்தாமன் வழியில் வந்தோரென்றும், பாரத்துவாச கோத்திரத்தின ரென்றும் கூறிக்கொள்வதில் வியப்பென்னை? பல்லவரது மரபின் வரலாறு நாளடைவில் விரிந்து வந்திருப்பதைச் சாசனங்கள் விளக்கு மன்றோ?

அவர்கள் வேள்வி புரிந்ததுதான் எங்ஙனம் காரண மாகும்? தமிழ் மூவேந்தரும் எண்ணிறந்த வேள்விகள் செய்திருத்தலைச் சங்க நூல்களால் அறியலாகும். பாண்டி யன் பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதி என்னும் பெயரே அதனை விளக்கும். அவனைப் பாடிய நெட்டிமையார் என்ற புலவரும் 'நின்னுடன் எதிர்ந்து தோற்றொழிந்த பகைவர் பலரோ, நீ வேள்வி புரிந்த களம் பலவோ' என்று கூறுகின்றார். இவ்வாற்றால் பல்லவர் வடக்கிலிருந்து வந்தோரென்பார் அதற்குக் கூறும் காரணம் ஒன்றேனும் திட்பமுடைத்தன் றென்பது விளங்கா நிற்கும்.

இனி, கள்ளர் வகுப்பினரைப் பல்லவர் வழியின ரென்பதற்குப் பல பொருத்தங்களுள்ளன. அவற்றினை இங்கே காட்டுதும். பல்லவர், தோண்டையர் என்னும் பெயர்கள் ஒரே வகுப்பினரைக் குறிப்பன வென்று முன் விளக்கப்பட்டது. காடவர், சேதிபர், காடுவெட்டி யென்னும் பெயர்களும் பல்லவர்க்கு உரியவை. திருத்தொண்டர்களில் ஒருவராகிய ஐயடிகள் காடவர்கோன்நாயனாரை,

'பத்திக்கடல் ஐயடிகளாகின்ற நம் பல்லவனே'

என்று திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும் ;

'வையநிகழ் பல்லவர்தங் குலமரபின் வழித்தோன்றி'

எனவும்,

'கன்னிமதில் சூழ்காஞ்சிக் காடவ ரையடிகளார்'

எனவும் பெரியபுராணமும் கூறுகின்றன.

கழற்சிங்க நாயனாரை,

'கடல் சூழ்ந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற் சிங்கன்'

என்று திருத்தொண்டத் தொகையும் ;

'பல்லவ குலத்து வந்தார்'

என்று பெரியபுராணமும் கூறுகின்றன.

திருமுனைப்பாடி நாட்டுக்குச் சேதி நாடு என்பதும் ஒரு பெயர். மெய்ப்பொருணாயனார் புராணத்தில்,

'சேதிநன்னாட்டு நீடு திருக்கோவலூர்'

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சேதி நாடு ஆண்டமைபற்றிப் பல்லவர் சேதிபர்கோன் எனவும் படுவர்.

காடுவெட்டி என்பதும் பல்லவரது பெயராகச் சாசனங்களில் வருகிறது. 'காடுவெட்டித் தமிழ்ப்பேரரையன்' என்று கல் வெட்டிற் காணப்படுவதிலிருந்து இப்

பெயர் அரசர்க் குரியதென்பது விளங்கும். * பழைய திருவிளையாடற் புராணத்திலிருந்து கீழே காட்டியுள்ள ஒரு சரித்திரத்தாலும் இது விளங்கும்.

'சிவபத்தியில் மேம்பட்டவனும் மிக்க புகழ்வாய்ந்தோனும் ஆகிய காடுவெட்டி யென்னும் ஓர் தலைவன் மதுரையிற் சொக்கலிங்கப் பெருமானைப் பணிதற்குச் சென்று வையையாற்றின் வடகரையை அடைந்தான். அப்பொழுது பாண்டியன் நாற்புறத்து மதிற் கதவையும் சாத்தித் தன் முத்திரையிட்டு, அவனுடன் படையெடுக்க முயன்றான். வையையும் பெருகிவிட்டது. இந்நிலைமையில் சிவபிரானனவர் காடுவெட்டியின் அன்புக்கு இரங்கி, நள்ளிரவில் வடக்கு மதில் வாயிலை முரித்துவந்து, ஓர் இயந்திரத்தால் அவனை யாற்றின் தென் கரையில் ஏற்றுவித்து, மதில் இடித்த வழியாகக்கொண்டு சென்று, இருளை வெளிதாக்கி, அவனுக்குச் சோதி விமானத்தையும், தமது ஒப்பற்ற திருவுருவத்தையும் காட்டியருள, அவனும் கண்டு போற்றி மனமுருகி நின்றான். நின்றவன் பின் பெருமானது கட்டளையால் விடியுமுன்பே மதுரையை விட்டுப் போய்விட, ஆலவாயடிகளாரும் மதிலைப் புதுப்பித்துத் தமது இடப விலச்சினையிட்டுப் பாண்டியனுக்குக் கனவிலே அறிவித்தருளினர்' என்பது கதைச் சுருக்கம். இதிற் சுட்டியுள்ள தோன்றலைக் 'காடு வெட்டி யென்னும் சோழன்' என்று சிலர் குறித்தது சரியன்று. மேலே குறிப்பிட்ட பெயர்கள் (தொண்டைமான், பல்லவராயர், காடவராயர், சேதிராயர், காடுவெட்டி) எல்லாம் கள்ளர் வகுப்பினர்க்குள் வழங்கும் கிளைப்பெயர் அல்லது பட்டங்களாக உள்ளன. இவர்க்குள் வழங்கும் பட்டப்பெயர்க

* உச-வது இலச்சினையிட்ட திருவிளையாடல்

ளெல்லாம் இந்நூலிறுதியில் தொகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பெயரினையு முடையார் பற்பலவூர்களில் இருத்தலால் அவ்வூர்களை இங்கே குறிப்பது மிகையாகும்.

இனி, முத்தரையர் என்பார் கள்ளர் வகுப்பினரென முன்பே காட்டப்பட்டது. முத்தரையர் என்னும் பெயர் முதலில் பல்லவர்க்கு உரியதாய்ப் பின்பு அவர் கீழ் ஆண்ட சிற்றரசர்க்கு வந்ததெனச் சிலர் கருதியுள்ளனர். முதல் மகேந்திரவர்மன், முதற் பரமேச்சுரவர்மன் என்ற பல்லவ வேந்தர்கட்கு முறையே பகாப்பிடுகு, பெரும்பிடுகு (பிடுகு= இடி) என்ற பட்டங்கள் உள்ளன. முத்தரையர்க்கும் இப்பெயர் வழக்குண்டு என்பதனைப் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் என்னும் பெயர் காட்டும். புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ள திருமெய்யத்தில் 'விடேல் விடுகு' என்னும் பெயருள்ள முத்தரையன் ஏரிகள் வெட்டுவித் திருக்கின்றனன். நந்திக்கலம்பகத்தில் நந்திவர்ம பல்லவன் 'விடேல் விடுகு' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றான். இங்ஙனம் பல பெயர்கள் ஒத்திருப்பது முத்தரையரும் பல்லவ வகுப்பினரே யென்று காட்டும். காஞ்சியிலிருந்து ஆண்ட பேரரசர்களாய பல்லவர்கள் தம் இனத்தவரையே தஞ்சை முதலிய இடங்களில் அரசாளும்படி செய்திருந்தன ரென்பது பொருத்தமாம். இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து கள்ளர்கள் பல்லவ வகுப்பினர் அதாவது பல்லவரின் ஒரு கிளை என்பது பெறப்படும். பெயர்கள் ஒத்திருப்பது கொண்டு இவர்கள் பல்லவ வகுப்பின ரெனல் பொருந்தாது எனின், பெயர்களே யன்றி வரலாறுகளும் ஒத்திருத்தல் இதிற் பலவிடத்தும் காணப்படும். பல்லவரல்லர் என்பதற்கோ யாது காரணமும் இல்லை யென்க.

கள்ளர் வகுப்பினராகிய புதுக்கோட்டை அரச பரம்பரையினர் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து வந்த பல்லவர் எனவே புதுக்கோட்டைச் சரிதம் கூறுகின்றது. வின்சன் ஏ. ஸ்மித் முதலியோரும் அங்ஙனமே கருதியுள்ளாரென்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. திருவாளர் பி. டி. சீனிவாசையங்கார் அவர்கள் தாம் எழுதியுள்ள பல்லவர் சரித்திரத்தில், (நாம் முன்பு மறுத்துள்ள) சில காரணங்களை யெடுத்துக் காட்டிப் பல்லவர் கள்ளரினத்தினின்றும் உதித்தவராகார் எனக் கூறினரேனும், பின் பல்லவர் தமிழராகி விட்டாரென்று கூறிவந்து, தமது நூலை முடிக்குமிடத்தில் 'ஒரு தெலுங்க பல்லவக்கிளையார் 17-ம் நூற்றாண்டில் தொண்டைமான் என்றும் பல்லவ ராஜா என்றும் பட்டத்துடன் புதுக்கோட்டை அரசரானார். இப்போது புதுக்கோட்டை அரசரே பல்லவ குல மன்னருடைய புகழை நிலை நிறுத்தி ஆள்கிறார்.' என்று குறித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பலர் கருத்தும் இக்கொள்கையை ஆதரிப்பனவாகவே யுள்ளன.

இனி, புதுக்கோட்டை மகாராஜா காலேஜில் தலைவராக இருந்த திருவாளர் வே. இராதாகிருட்டினையர் அவர்கள் எழுதிய புதுக்கோட்டைச் சரிதத்தில் கள்ளர்களைப் பற்றிய பல அரிய செய்திகள் காணப்படுதலால் அவற்றை இங்கே குறித்திடுவோம்:

"பாண்டி நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் இடையிலுள்ள பகுதி பன்றி நாடு எனப்பட்டது. இந்நாட்டில் முதலில் இருந்தவர் வேடுவர். பின் குறும்பர் வந்தனர். அவர்க்குப்பின் வெள்ளாளர் வந்தனர். பன்றி நாட்டின் ஒருபகுதி பாண்டியர் ஆட்சியின் கீழும், மற்றொரு பகுதி சோழர் ஆட்சியின் கீழும் இருந்தன. காராள வெள்ளா

ளர் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முன்பே சோழ தேயத்திற் குடியேறி விட்டனர். அவர்கள் தங்கள் உழவு தொழிலால் ஏற்பாரது வறுமையைப் போக்கி, அரசற்குப் பொருள் பெருக்கினூர்கள். மூவேந்தருக் குட்பட்டுச் செல்வர்களாய் இருந்திருக்கின்றனர். சேர சோழ பாண்டியர்கள் வெள்ளாள குலத்தவரென்று கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் கூறுவது தவறு. ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி காஞ்சியிலிருந்து வெள்ளாளர்களைச் சோணூட்டிற் குடியேற்றின னென்றும், பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி கீழ்க்காஞ்சியிலிருந்து நாற்பத்தெண்ணுயிரம் வேளாண் குடிகளைப் பாண்டி நாட்டிற் குடியேற்றின னென்றும் **தேக்கத்தூர், சுப்பிரமணிய வேளார்** என்பாரிடம் உள்ள ஒரு ஓலைச்சுவடியில் குறித்திருக்கிறது. குறும்பரைத் துரத்தியடித்து வெள்ளாளர் தங்களை நிலத்தலைவராகச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். வெள்ளாளரைப் பற்றிய சாசனங்களெல்லாம் அவர்களை 'நிலத்தரசு' என்றே குறிப்பிடுகின்றன. சோழ பாண்டியரைப்போல் முடியரசாக இல்லாமை பற்றியே நிலத்தரசு என்று குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். நெடுங்காலம் வெள்ளாளர் நலத்திலும் பலத்திலும் மிக்கு வாழ்ந்தனர். அதன் பின், கோனூடானது சம்மதிராயர், கடம்பராயர், மாளுவராயர், கொங்குராயர், கலிங்கராயர், அச்சுதராயர், குமதராயர் என்ற தலைவர்களிடம் கீழ்ப்பட்டிருந்தது.

கானூட்டு வெள்ளாளர்க்கும் கோனூட்டு ஒளியூர் வெள்ளாளர்க்கும் பகை யுண்டாகி அவர்கள் தங்கள் தங்கட்குத் துணையாக இராசேந்திர மங்கல நாட்டிலிருந்து நூற்றுக் கணக்கான குடிகளடங்கிய மறவர்களைக் கொண்டு வந்தனர் என ஒரு ஓலைச் சுவடியில் காணப்படுகிறது.

நெட்டிராச பாண்டியன் இருநூறு மறவர் குடிகளைக் கொண்டு போய்த் தன் பகைவனை வென்று, பின் அவர்கட்கு நிலங்கள் அளித்து 'மறவர் மதுரை' என்னும் கோட்டையும் கட்டிக் கொடுத்தான். இவன் ஒரு மறவர் மகளைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு, இவட்குப் பிறந்த பிள்ளைக்கு ஏழு கிராமங்கள் கொடுத்தனன். வெள்ளாளர் தங்கள் உரிமைகளை மதுரைத் தேவனுக்கு விட்டு விட்டனர்.

கள்ளர்களைக் குறித்து அகநானூற்றுச் செய்யுட்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. திருவேங்கட மலையில் வசித்தோரும், அஞ்சா நெஞ்சு படைத்தவருமாகிய இவர்கள் 'கள்வர் பெருமகன் தென்னன்' என்ற பாண்டியனால் தென்னாட்டிற்கு அழைக்கப்பட்டனர் எனத் தோன்றுகிறது. புதுக்கோட்டைக்கு வடகீழ்பாலுள்ள வீசங்கி (மீசெங்கள) நாட்டில் இவர்கள் தலைமை வகித்திருந்தனர். இவர்களிற் பலர் அரசர்களோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனர். 'நாராயணப் பேரரசு மக்கள் என்றும், படைத்தலைவர் என்றும், தந்திரிமார் என்றும், கர்த்தர் என்றும் கள்ளர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

கள்ளர் வகுப்பினர் மேன்மேல் ஆதிக்கம் பெற்றனர். அவர்களிடம் நிலங்கள் ஒப்புவிக்கப்பட்டன. கோயிற் சொத்துக்களைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டனர். கோனாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் கானாட்டு வெள்ளாளர்க்கும் ஏற்பட்ட சண்டைகளில் கள்ளர்கள் இருதிறத்தார்க்கும் உதவி புரிந்தனர். வாணாதிராயர்க்கும் மற்றைக் கார்காத்த வெள்ளாளர்க்கும் உண்டாகிய சண்டையில் வீசங்கி நாட்டுக் கள்ளர்கள் வெள்ளாளர்களைச் சுரக்குடி வரையில் ஓட்டுவித்து, ஏழு பிரபுக்களைச் சிறைப்பிடித்து

வாணாதிராயர் முன் கொண்டுவந்துவிட்டனர். பின்பு இவர்களைச் சிவந்திலிங்கப் பல்லவராயரிடம் கொண்டு போயினர். பல்லவராயர் கோனாட்டுப் பிரபுக்களைக் கூப்பிட்டு, இனி, நீங்கள் கள்ளர்களோடு மாமனும் மருமகனும்போல வாழவேண்டுமென்று கூறி, கள்ளர்களுக்கு 530 கலம் நெல்லும், 550 பொன்னும் வெள்ளாளர் கொடுக்கும்படி தீர்ப்பு அளித்தார்.

கல் வெட்டுக்களிலிருந்து 10, 11-வது நூற்றாண்டுகளில் வெள்ளாற்றின் வடக்கிலுள்ள சில பாகங்களை 'அரையர்' எனப்பட்ட சில தலைவர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்தி வந்தனரென்று தெரிகிறது. இவ்வாறே வெள்ளாற்றிற்குத் தெற்கிலும், 'நாடாள்வார்' என்ற சிலர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. கோபிநாத ராவ் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி இப்பொழுதும் இவ்வகையினர் சிற்சில இடங்களில் இருத்தல் அறியலாம்.

அரையர்களில் அவர்கள் இருந்த இடம் பற்றி, கருக்காக்குறிச்சிராயர், வாணாதிராயர் (வாணாதிராயன் கோட்டை), கடம்பராயர் (புல்வயல் அரசர்), ஆலங்குடி நாட்டு இரண்டு வகை அரையர், அம்புகோயில் ஐந்து வீட்டரையர், இரும்பாலி யரையராகிய கடாரத் தரையர், குலோத்துங்க சோழ தரையர் (குன்றையூர் அரசர்) எனப்பல பிரிவுகள் இருந்தன. சோழ, பாண்டியர்களின் அதிகாரம் இவ்விடங்களில் மிகுதியும் பரவவில்லை யெனத் தெரிகிறது. அக்காலத்தில் வலிமிக்கவன் செய்வன வெல்லாம் சரியானவையே. ஒரு தலைவன் பலமுள்ளவனாயின் தனது அதிகாரத்தைச் செலுத்திக் கொண்டேயிருக்கலாம். ஒரு கல்வெட்டில், ஐந்து கிராமக் குடிகள் ஒன்று கூடிக் காங்கெயன் என்ற ஒரு தலைவனை மீட்டும் தலைவனாகக்கொண்டு

வந்த செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் வாணாதிராய ரென்றும், மகாபலி கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சுரக்குடியிலுள்ள தேவர்களின் அதிகாரம் குறைந்தவளவு 230 ஆண்டு நீடித்திருக்கவேண்டும்.

அறந்தாங்கியில் அரசு செலுத்திய தொண்டைமான்களுக்கும், 17ம் நூற்றாண்டில் புதுக்கோட்டையில் இருந்த தொண்டைமான்களுக்கும் தொடர்பு புலப்படவில்லை. அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்களைப்பற்றி கி. பி. 1426ல் தான் முதலிற் றெரிகிறது. பொன்னம்பல நாத தொண்டைமான் (கி. பி. 1514—1567) மிகவும் வலியும், செல்வாக்கு முள்ளவனென்று தெரிகிறது. இவன் இலங்கையை ஏழுநாளில் வென்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பாளையக்காரர் என்போர் வேறுவேறு தகுதியுடைய படைத்தலைவராவர். இவர்களிற் சிலர் பழைய அரசர்களின் வழியினர் அல்லது அமைச்சர் முதலானோரின் வழியினர் என்று சொல்கின்றனர். இவர்களின் முன்னோர் அரசர்களிடமிருந்து, அவர்களது மதிப்பைக் காப்பாற்றியதற்கோ, தாம் புரிந்த நன்றிக்கு மாறாகவோ, பட்டாளத்தை வைத்துக்கொள்ளவோ பெரு நிலங்களை இனமாகப் பெற்றிருக்கின்றனர். பாளையக்காரரும் நிலவரி வாங்கியும் கிராமங்களைப் பாதுகாத்தும் வந்தனர்.

கி. பி. 1378-ம் ஆண்டுக்குப்பின் இவ்விடங்களில் பல்லவராயர்கள் **அரையர்** என்னும் பெயருடன் இருந்தனர். இவர்கள் பன்னாள் வரை குளத்தூர்த் தாலூகாவிலுள்ள வழுத்தூரிலும், பெருங்களூரிலும் தலைவர்களாக இருந்தனர். தொண்டை மண்டலத்தைச் சோழர்கள் வென்று விட்ட பின்பு பல்லவராட்சி முடிவுக்கு வந்தமை

யின் பல்லவரின் கிளைகள் சோழரிடம் படைத் தலைவராக வும், அமைச்சராகவும் இங்ஙனம் அமர்ந்தனர். கலிங்கத் துப் பரணியிற் சொல்லப்பட்ட கருணாகரத் தொண்டை மான் அவர்களில் ஒருவன். கல்வெட்டுக்களை ஆராயும் இந்திய அதிகாரியான வெங்கையா அவர்கள் சொல்லுகிற படி வழுத்தூரிலிருந்த பல்லவராயர்கள் பல்லவர் குடும்பத் திற்கு எட்டிய உறவாயிருக்கலாம். தஞ்சாவூருக்குக் கிழக்கே எட்டு நாழிகை வழியிலுள்ள வழுத்தூரிலிருந்து பல்லவராயர்கள் தெற்கே புறப்பட்டதாக ஒரு வரலாறு உண்டு. சிவந்திலிங்க திருமலைராய பல்லவராயரென்பவர் பாண்டியர்களைப் பாதுகாத்தவரென்று திருநாரண குளத் திலுள்ள 1539-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் சொல்லியிருக்கி றது. மூன்று அல்லது நான்கு பல்லவராய அரசர்கள் கார்காத்த வெள்ளாளர் காலத்தில் இருந்தனராக ஆதரவு கள் கூறுகின்றன.

பாண்டி நாட்டரசனான உக்கிரவீர பாண்டிய மன்னன் ஏழு ஆண்டுகள் தொண்டை மண்டலத்தில் வேங்கடாசலப் பல்லவராயரை அழைத்து வருதற்பொருட்டுக் காத்திருந் ததாகவும், பின் அவருதவியைக் கொண்டு சேதுபதி நந்தி மறவனை வென்றதாகவும், அதன் பொருட்டுப் பாண்டியன் பொன்னமராவதிப் பக்கத்தில் அவர்க்கு நிலங்கள் கொடுத் ததன்றி, 'அரசனின் மருமகன்' என்ற பட்டமும், ஒரு அரண்மனையும் தந்ததாகவும் செப்புப்பட்டயத்தில் சொல் லியிருக்கிறது. தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தி யென்று பட்டம் பெற்ற தொண்டைமான் பல்லவராயருடன் வந் தனனெனவும், அவனுக்கு அம்புகோவிலில் நிலங்கள் அளிக்கப்பட்டன எனவும் சொல்லப்படுகிறது.

கி. பி. 1387-ல் வழுத்தூர்ப் பல்லவராயர்கள் திருக்கோகரணம் என்னுமிடத்தில் தருமம் செய்திருப்பது தெரிகிறது. கல்வெட்டில் 'இராஜ்யம் பண்ணியருளுகையில்' என்று வருவதால் இவர்கள் அரசரென்றே சொல்லப்பட்டனரென்பது விளங்கும். கி. பி. 1312-ல் ஒரு பல்லவராயன் ஆரணிப்பட்டியிலுள்ள கடவுளுக்கு நிலங்கள் விட்டமை புலனாகின்றது. வழுத்தூர்ப் பல்லவராயர்கள் தங்கள் அடையாளமாக 'பல்லவன் குளம்' என்ற வாவியும், பல்லவன் படி என்ற அளவுகருவியும் உண்டாக்கி யிருக்கின்றனர். இப்பொழுது தசரா விழாவில் அரிசி அளப்பதற்கு இப் படி கருவியாக விருக்கின்றது. பல்லவன் குளம் என ஒன்று புதுக்கோட்டைக்கு நான்கு நாழிகை வழியிலுள்ள பெரியூர் என்னுமிடத்தில் இருக்கிறது. வழுத்தூரில் அழிந்துபோன கோட்டைகள் உள்ளன.

பல்லவராயர்களில், கோனேரிப் பல்லவராயர், மாஞ்சோலைப் பல்லவராயர், அச்சுதப் பல்லவராயர், இளைய பெருமாள் பல்லவராயர், அவுதைய பல்லவராயர், கந்தப்ப பல்லவராயர், மல்லிகுப்ப பல்லவராயர், சிவந்திலிங்கப் பல்லவராயர் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

புலிக் கொடியும், மீன் கொடியும், வெண்குடையும், ஆறுகாற் சிங்காதனமும், ஆத்தி மாலையும் பல்லவராயர்கள் உடையராயிருந்தனர். புலிக்கொடி காஞ்சிப்பல்லவரது தொடர்பைக் காட்டுகிறது. மீன் கொடி பாண்டியர்களைத் தோல்வியிலிருந்து காப்பாற்றியபின் தரித்திருக்கலாம். சோழருக்குரிய ஆத்தி மாலை சூடியிருப்பது இவர்கள் சோழர்களின் சார்பு பெற்றிருக்கலாம் என்பதனைக் காட்டுகிறது.

புதுக்கோட்டை, கண்டர் கோட்டை, கல்லா கோட்டை முதலியவற்றின் தலைவர்கள் உதிரத்தாலும், கல்யாணங்களினாலும் சம்பந்த முடையராவர். இவர்கள் படை வீரராகவும், தலைவர்களாகவும் இருந்தனர். தனித்தனியாகத் தங்களுக்குள் இராச்சியமும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

திருச்சிராப்பள்ளியை மகம்மதியர் முற்றுகையிட்ட பொழுது கள்ளர்கள் வந்து தாக்கி மகம்மதியரை அஞ்சச் செய்தனர். கள்ளர்கள் இந்நாட்டிற்கு அரசராயிருந்தனர். இவர்கள் மதுரை யரசனுக்குத் தீர்வையாவது கப்பமாவது கொடுக்கவில்லை. அரசன் இவர்களை யடக்குவது கூடாமையா யிருந்தது. பின்பு மங்கம்மாளின் மந்திரி படைகளைக் கொண்டுபோய்ச் சிலரை மடித்து, அங்கே காட்டின் நடுவில் ஒரு கோட்டையைக் கட்டிச் சில பட்டாளங்களையும் வைத்தனன். ஆனால் அவர்கள் படையாள ரெல்லோரையுங் கொன்று, கோட்டையையும் தவிடுபொடியாக்கி விட்டனர். இங்கே சொன்னவை புதுக்கோட்டைப் பக்கத்தில் நிகழவில்லை. அதற்குக் காரணம் பல்லவராயர் அல்லது தொண்டைமான்கள் இதை ஆண்டுவந்தமையே.

கி. பி. 1116-ல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியின் 5-வது ஆண்டில் நார்த்தாமலையிற் குறித்துள்ள கல் வெட்டில் தொண்டைமான் என்ற பெயர் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இப்பொழுதிருக்கிற தொண்டைமான் மரபினர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள திருப்பதியைச் சார்ந்த தொண்டைமான் கோட்டையிலிருந்து தொண்டைமான் புதுக்கோட்டைக்கு வந்ததாகச் சொல்வது வழக்கம். தொண்டைமான் தொண்டைமண்டலத்திலிருந்து வந்தவரென்று

'இராஜ தொண்டைமான் அநுராக மாலை' என்ற சுவடியிற் சொல்லியிருக்கிறது.

'தொண்டைமான் வமிசாவளி' என்ற தெலுங்குச் சுவடியில் (வெங்கண்ணுவால் 1750-ல் எழுதப்பட்டது) தேவேந்திரன் ஒரு நாள் பூமியில் சுற்றிவந்தனனென்றும், அப்பொழுது ஒரு கன்னிகையை மணந்தானென்றும், அவள் பெற்ற பிள்ளைகள் பலரில் ஒருவன் அரசனாயினானென்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதன்படி தொண்டைமான் இந்திர வமிசம் என்று கொள்ளப்படும்.

தொண்டைமான் அம்பு கோவிலில் குடியேறுதற்கு முன்பு அன்பில் என்ற இடத்தில் தங்கியிருந்தனனென்றும், தஞ்சைக்குத் தெற்கில் உள்ள அம்பு கோவில் நாடானது பன்னிரண்டு தன்னரசு நாடாக ஏற்பட்டதென்றும் வெளியாகின்றது. வெங்கட்ட ராவ் புதுக்கோட்டை மானுவலில், தொண்டைமான்களோடு ஒன்பது குடிகள் அம்பு நாட்டில் குடியேறினரென்று கூறி, அவர்கள் பெயரும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெயர்கள்.

1. மாணிக்கரான்
2. பன்றிகொன்றான் *
3. பிற்பன்றிகொன்றான்
4. காடுவெட்டி
5. மேனத்தரையன்

(வடக்குத் தெருவார்கள்)

6. பல்லவராயன்
7. தொண்டைமான்
8. ராங்கியன்
9. போர்ப்பன்றிகொண்டான்
10. கலியிரான்

(தெற்குத் தெருவார்கள்)

இவர்கள் பத்து வீட்டினரும் அரசு என்றும் சொல்லப் படுகின்றனர். இவர்கள் தங்கள் புது நாட்டிற்குக் குருக்கள், பிச்சர், மாலைகோப்பார், மேளகாரன், வண்ணான்,

---

* பன்றிகொண்டான் என்பதே திருத்தமான பெயர். பன்றி நாட்டைக் கைப்பற்றியவன் என்பது பொருள்.

பரிகாரி என்னும் இவர்களைக் கொண்டு வந்தனர். இன்னவர் அம்பு நாட்டிற் குடியேறிய பின்பு ஆதிய வலங்கன், காளிங்கராயன் என்ற இரண்டு குடும்பங்களும் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டன வென்றும், இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து நாலா பக்கங்களிலும் சென்று, பிலாவிடுதி, கரம்பக்குடி, வடக்கலூர், நெய்வேலி, கல்லாக்கோட்டை, நரங்கியன்பட்டி, அம்மணிப்பட்டி, பந்தனக் கோட்டை, மங்கலவெள்ளாளவிடுதி என்னும் ஒன்பது இடங்களில் குடியேறின ரென்றும் அறிகின்றோம்.

தொண்டைமானுல் குறிக்கப்பட்டுள்ள பல தாம்பிர, சிலாசாசனங்களில், அவர்கள் தற்காலூரில் (அம்பு நாட்டில்) நிலங்களையுடைய இந்திரகுல அரையர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. சிவன், பிள்ளையார், மாரியம்மன், வீரமாகாளி என்ற தெய்வங்களைப் பூசிப்போர் இவர்கள்.

ஸ்ரீரங்கராயலு என்ற விஜயநகர அரசன் இப்பக்கமாக இராமேச்சுரத்திற்கு யாத்திரை சென்ற பொழுது அவ்வரசனுடைய யானை மதங்கொண்டு பல சேதங்களையுண்டு பண்ண, அதனையறிந்த அவதிரகுநாத தொண்டைமான் அந்த யானையைப்பிடித்து அடக்கி ராயலுவிடம் கொண்டு வந்தனன் என்றும், அப்பொழுது தொண்டைமானுக்கு 'ராய' என்னும் பட்டமும், பல நிலங்களும், யானையும், சிங்கமுகப் பல்லக்கும், பிறவும் வரிசையாக அளிக்கப்பட்டன என்றும், அதிலிருந்து 'தொண்டைராய தொண்டைமான்' என அவன் வழங்கப்பட்டனன் என்றும் அறியப்படுகிறது. இந்த மூன்றுவது ஸ்ரீரங்கராயலு என்ற அரசன்றான் சென்னையை ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்தவன். இதிலிருந்தே (கி. பி. 1639) புதுக்கோட்டை தொண்டைமானுல் ஆளப்பட்டு வருகிறது."

இதுகாறும் காட்டிய வற்றி லிருந்து, கள்ளர்கள் தொண்டை நாட்டினின்றும் சோழ, பாண்டி நாடுகளிற் குடியேறி, அரையர் என்னும் பெயருடன் தன்னரசாக ஆட்சி புரிந்து வந்தனர் என்னும் உண்மை நன்கு புலப் படுதல் காணலாம். பல்லவராயர், தொண்டைமான், கள் ளர் என்னும் பெயர்கள் ஒரே வகுப்பினர்க் குரியன வென்று துணிந்து கூறமாட்டாது சரித்திர ஆசிரியர் சிறிது இடர்ப்படினும், அவர் கூறிய வரலா றெல்லாம் ஒரு வகுப்பினராகவே வலியுறுத்தி நிற்றல் காண்க. யாம் முன்பு கூறியவைகளை இவற்றுடன் சேர்த்துப் பார்க்கு மிடத்து நடுவு நிலையுடைய அறிஞர் எவரும் கள்ளர் பல்லவ வகுப்பினரே யென்னும் முடிவினை மேற்கொள்வ ரென்று துணிகின்றனம். ஒரு காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்தோடு, சோழ மண்டலத்தையும் அடிப்படுத்து ஆட்சி புரிந்து வந்த பல்லவ சக்கரவர்த்திகள் பின்பு தம் பேரரசாட்சியை இழந்து, பிற விடங்களிற் குடியேறிச் சிற்றரசர்களாயும், சோழர்களிடத்தில் அமைச்சர், தண் டத்தலைவர் முதலானோராயும் இருந்து வந்தனரென்பது மறுக்க வொண்ணாத சரித்திர வுண்மையாம். இவர்கள் தம் பெரும்பதவிகளை யிழந்து சிறுமையுற்ற விடத்தும் இவர்களுடன் பிறந்த அஞ்சாமையும், வீரமும் ஒழிந்து விடவில்லை யென்பது மேலே காட்டிய வரலாற்றுக் குறிப் புக்களாற் புலப்படும். கருணாகரத் தொண்டைமானது வரலாறும் இதனை வலியுறுத்தா நிற்கும்.

தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் இரண்டாவது தொகுதி முதற் பகுதி 22-வது சாசனத்தில்,

“பாண்டி குலபதி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத் துத் தஞ்சாவூரில் தொண்டைமானார் தம் பேரால் வைத்த

அகரம் சாமந்த நாராயணச்சதுர்வேதி மங்கலம்". என்று வருகிறது. இதற்கு விளக்கம் எழுதியிருப்பது,

"தொண்டைமானர் என்பவர் இந்நிலங்களை வாங்கித் தந்தவர். சாமந்த நாராயணன் என்பதே இவர் பெயராகவும் வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். இவர் ஒரு சிற்றரசராகவோ அன்றி ஒரு பெரிய பதவியினராகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது புதுக்கோட்டை அரசர் தொண்டைமான் என்னும் பட்டம் புனைந்தவர். இவருடைய முன்னோர் 1680ல் பல்லவராய தொண்டைமானைத் தள்ளிவிட்டுப் பட்டத்திற்கு வந்தவர். இவர் ஒருக்கால் சாமந்த நாராயண தொண்டைமான், கருணாகரத் தொண்டைமான் இவர்கள் வழியினராக இருத்தல் வேண்டும். கலிங்கத்துப் பரணியின்படி கருணாகரத் தொண்டைமான் வண்டை நகரில் வசித்த பல்லவ அரசன். குலோத்துங்கனுடைய முதன் மந்திரி. தொண்டைமான் என்னும் பட்டத்திற்குப் பொருள் தொண்டை நாட்டரசன் என்பதாம். தொண்டை மண்டலம் என்பது பல்லவர் நாட்டின் தமிழ்ப் பெயராகும். காஞ்சிபுரம் அதன் தலை நகரம். இந்நகரில் அகப்பட்ட எண்ணிறந்த சாசனங்கள் பல்லவராச்சியம் சோழ மன்னருக்கு இரையானமையைத் தெரிவிக்கின்றன" என்பது. இத்தகைய ஆதரவுகள் எண்ணிறந்தன வுள்ளன.

இத்துணையும் காட்டிப் போந்தவைகளால் கள்ளர் பல்லவ வகுப்பினரே யென நிலைநாட்டப்படுகின்றது. எனினும், சோழர் குடி முதலியவும் பிற்காலத்தில் இம்மரபிலே கலந்து விட்டன எனத்தெரிகிறது. இங்கே சோழராது கலப்பைக் குறித்துச் சிறிது காட்டுதும்.

சோழர்கள் கி. பி. 14-ம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆட்சி புரிந்து வந்திருக்கின்றனர். பின்பு அவர்கள் எங்கே போயினர்? அவரது ஆட்சியிலே குலைந்து விட்டதேயன்றி அவர் தாமும் கிளையுடன் அறவே யொழிந்து விட்டனரா வரா? எந்தக் குலமும் அஃது எவ்வளவு சீர்கேடான நிலையை அடைந்திருப்பினும் அறவே யொழிந்து விடுமென்பது பொருத்தமாகாது. ஆயின், அது மற்றொன்றிற் கலந்து விடுதலும், பெயர் முதலியன மாறி நிற்றலும் இயல்பே. ஆகலின் சோழர்கள் எம்மரபிலே கலந்துள்ளனர் என்பதே ஆராயவேண்டுவது.

கள்ளர்களைச் சோழர் மரபினரெனச் சிலர் கருதியுள்ளாரென்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. இவர்கள் முதலில் பல்லவ வகுப்பினரே யென்றும், சோழர்கள் பின்பே இவர்களுடன் கலந்துள்ளனரென்றும் நாம் கூறுகின்றோம். சோழர் கலந்துள்ளனரென்பதற்கும் வேறு ஆதரவுகள் வேண்டும். அவ்வாதரவுகளை இங்கே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றனவை.

இப்பொழுது பெரிய மனிதர்களாகவோ, பெரிய மனிதர்களின் வழியினராகவோ கள்ளர்கள் பெருந்தொகையினராய் இருந்து வரும் காவிரிநாடே சோழர்கள் வழிவழியிருந்து ஆட்சி புரிந்த நாடு என்பதை முதலில் நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். சோழர்கள் சோணாடேயன்றி வேறு நாடுகளையும் ஒரொரு காலத்தில் வென்று ஆண்டிருக்கின்றனர். சோழரிற் சிலர்க்கு 'கோனேரிமேல் கொண்டான்' என்னும் பட்டம் வழங்கியிருக்கிறது. இப்பெயர் தரித்திருந்தோரும், கொங்கு நாட்டையும் ஆட்சி புரிந்தோருமான மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனும், வீர சோழனும் முறையே வெங்கால நாட்டுக் கம்மாளர்க்குச்

செய்திருக்கும் தீர்ப்பு ஒன்றும், கருவூர்க்கோயிற் பணியாளர்க்கு இறையிலி நிலம் விட்டிருப்பதைக் குறிப்பது ஒன்றுமாக இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் கருவூர்ப் பசுபதீச்சுரர் கோயிலில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. அவை பின் வருவன :

"திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ கோனேரிமேல்கொண்டான் வெங்கால நாட்டுக் கண்மாளர்க்கு ௰௩-வது ஆடி மாதம் முதல் தங்களுக்கு நன்மை தின்மைகளுக்கு இரட்டைச் சங்கும் ஊதி, பேரிகை உள்ளிட்டவும் கொட்டுவித்துக் கொள்ளவும், தாங்கள் புறப்படவேண்டும் இடங்களுக்குப் பாதரக்ஷை சேர்த்துக் கொள்ளவும், தங்கள் வீடுகளுக்குச் சாந்து இட்டுக் கொள்ளவும் சொன்னோம். இப்படிக்கு இவ்வோலை பிடிபாடாகக்கொண்டு சந்திராதித்தவரை செல்லத் தக்கதாகத் தங்களுக்கு வேண்டின இடங்களிலே கல்லிலும், செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்க. இவை விழுப்பாதராயன் எழுத்து."

"கோனேரிமேல் கொண்டான் கருவூர்த் திருவானிலை ஆளுடையார் கோயில் தேவர்கன்மிகளுக்கு—இந்நாயனார் கோயிலுக்கு நம் பெயரால் இயற்றின வீரசோழன் திருமடவளாகத்தில் குடியிருந்த தவசியர்க்கும், சிவப்பிராமணர்க்கும், தேவரடியார்க்கும், உவச்சர்க்கும், பலபணி நிமந்தக்காரர்க்கும் சீவனசேஷமாகத் தென்கரை ஆந்தனூரான வீரசோழ நல்லூர் கொடுத்து இவ்வூரால் வந்த இறையும் எலவையும் உகவையும் கொள்ளப் பெறுமோதாமாக விட்டு மற்றுள்ள குடிமைப்பாடும் எப்பேர்ப்பட்டதும் இந்நாயனார் கோயிலுக்குச் செய்து இவ்வூர் இப்படி சந்திராதித்த வரை அநுபவிப்பார்களாக நம்மோலை

கொடுத்தோம். இப்படி செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டிக்கொள்க. இவை விலாடத்தரையன் எழுத்து."

இவற்றிலிருந்து தோன்றும் பிற உண்மைகள் ஒரு புறம் நிற்க. கோனேரிமேல்கொண்டான் என்னும் பெயரே இங்கு வேண்டுவது. பெயரினைக் குறித்துத் தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் இரண்டாவது தொகுதி முதற் பகுதி 21-ம் சாசனத்தில் சாசன பரிசோதகர் பின்வருமாறு குறித்திருக்கின்றனர் :

"இப்பெயர் ஒரு விடுகதை போன்றே இருந்து வந்திருக்கிறது. பலர் பலவிதமாக இதனை எழுதியுள்ளார்கள். ......கோனேரின்மை கொண்டான் என்பதற்கு அரசர்க்குள் ஒப்பில்லாதவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். கோனேரி எனப் பின்னர் மருவியிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. வீரசோழனும், குலோத்துங்க சோழதேவனும் கோனேரிமேல்கொண்டான் எனவும், கோனேரிமேங்கொண்டான் எனவும் பட்டம் பூண்டிருக்கின்றனர். ஒரு நாணயத்தில் கோனேரி ராயன் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கோனேரின்மை கொண்டான் என்னும் பட்டம் சோழவரசர் ராஜராஜ தேவராலும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சுந்தர பாண்டியனுக்கும் இப்பட்ட முண்டு. வீர பாண்டியன், குலசேகர தேவன் இவர்களும் இப்பட்டத்தையே கொண்டவர்கள்"

இப்பெயர் இங்ஙனம் திரிந்து காணப்படினும், கோனேரி மேல்கொண்டான் என்பதே திருத்தமுள்ளதாக இப்பொழுது கொள்ளற்பாலது. திருப்பதிமலையிலுள்ள ஒரு தீர்த்தம் கோனேரி என்னும் பெயரதாதலும், கோனேரிராஜபுரம் எனச் சில ஊர்களிருத்தலும், கோனேரி என்று பலர் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருத்தலும் இவ்

வுண்மையை விளக்குவனவாகும். குலசேகர ஆழ்வார் காலத்திலேயே கோனேரி என வழங்கியிருப்பது, அவர்,

'கோனேரிவாழுங் குருகாய்ப்பிறப்பேனே'

என்று பாடுவதால் அறியலாகும்.

இவ்வாற்றால் கோனேரி, மேல்கொண்டான் என்னும் இருபெயர்கள் இணைந்து ஒரு பட்டமாக வழங்கியிருப்பது புலனும். இப்பெயர்களில் யாதேனும் யாருக்காவது இப்பொழுது பட்டப் பெயராக வழங்குகின்றதா என்பதே கண்டறிய வேண்டுவது. கள்ளருக்குள் வழங்கும் பல்வகையான பட்டப்பெயர்களில் மேல்கொண்டார் என்பதும் ஒன்று. இப்பட்ட முடையார் செங்கிபட்டி முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். இன்னோர் பரம்பரையாக மிக்க மேன்மை யுடையராய் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். மதுக்கூர்ச்சமீன்றாரின் மாப்பிள்ளையும் கூனம்பட்டியின் அதிபருமாகிய திருவாளர் S. குமாரசாமிமேல்கொண்டார் அவர்களை இதற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும். கோனேரி என்னும் பெயரும் கள்ளர்களில் பலர் தரித்து வந்திருக்கின்றனர். இவைகளிலிருந்து, சோழர் பலர்க்கு வழங்கிய மேல்கொண்டான் என்னும் பெயர் அவர் வழியினர்க்குப் பட்டமாக இருந்து வருகிறதென்றும், அவர்கள் பல குடும்பங்களாகப் பிரிந்து தங்கள் நாடாட்சியை இழந்த பிற்காலத்திலே சோழர் குடியிற் றோன்றினோ ரென்னும் உண்மை மறக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும் துணியலாகும்.

இனி, இவர்கள் பட்டங்களில் சோழங்கர் அல்லது சோழங்கதேவர் என்பதும் ஒன்று. இப்பெயரின் வரலாற்றை ஆராயும் பொழுது சோழ சம்பந்தம் பெறப்படுகிறது. சோழ மன்னர்கள் ஒரொருகால் தாம்வென்று

கைப்பற்றிய நாடுகளில் தம் கிளைஞரைப் பிரதிநிதிகளாக நியமித்து, அவர்கட்கு வெவ்வேறு பட்டங்கள் கொடுத்திருக்கின்றனர் எனத் தெரிகிறது. சோழ பாண்டியன், சோழகேரளன், சோழபல்லவன் முதலியன அங்ஙனம் உண்டாய பட்டங்களாகும். தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் மூன்றாவது தொகுதி, முதற் பகுதி 59-ம் சாசனத்தில் வந்துள்ள பட்டங்களில் 'சோழகங்கன்' என்பதும் ஒன்று. 'தன்றிருத்தம்பியர்தம்முள்—மதுராந்தகனைச் சோழகங்கனென்றும், மணிமுடிசூட்டி' எனக் கூறப்பட்டுளது. இதிலிருந்து சோழமன்னன் ஒருவன் றம்பி சோழகங்கன் எனப் பட்டான் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. சோழகங்கன் என்பது சோழங்கன் என மருவுவது மிக எளிதே. இப் பட்டமுடைய கள்ளர் குல மக்கள் துண்டுராயன்பாடி, அந்தலை முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றனர். இவரெல்லாம் தொன்றுதொட்டுப் பெருமைவாய்ந்துள்ள குடும்பத்தினர்களாவர். இன்னோர் கோட்டை கட்டியும் ஆட்சி புரிந்திருக்கின்றனர். அது பின் கூறப்படும்.

சாசனங்களில் 'சோழகோன்' என ஒரு பட்டம் வந்துளது. இது சோழகன் எனத்திரிந்து பன்மையில் சோழகர் என்றாகி இவ்வகுப்பினர்க்கு வழங்குகிறது.

கள்ளர்களில் நாட்டாள்வார் அல்லது நாடாள்வார் என்னும் பட்டந்தரித்தோர் பல இடங்களில் பெருந்தொகையினராக இருக்கின்றனர். வெள்ளாற்றின் வடக்கிலுள்ள பகுதியை 'அரையர்' என்னும் பட்டமுடையாரும், தெற்கிலுள்ள பகுதியை 'நாடாள்வார்' என்னும் பட்டமுடையாரும் ஆட்சிபுரிந்த செய்தி கல் வெட்டுக்களில் வெளியாவது முன்பே காட்டப்பட்டது. நாடாள்வார் என்னும் இப்பெயர் முதற் குலோத்துங்கன் மகனாகிய விக்

கிரம சோழனுக்கு வழங்கியுளது. குருபரம்பரைப் பிரபந்தம் என்னும் தமிழ்ச் செய்யுள் நூலில், இராமாநுசர் சரிதையில்,

'சீராரு மரங்கத்துச் சிலபகல்கண் மன்னவந்நாட்
பாராளு மன்னனவன் பாகவத ரிடத்திலென்றும்
ஆராத காதலனும் அகளங்க நாடாள்வான்
ஏராரும் வைகுந்த நாடாள வேகினன்' (794)

என்று கூறப்படுதல் காண்க. (செந்தமிழ் தொகுதி 3, பக்கம் 347—351)

விக்கிரமனுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீரங்கத்தில் சிற்றரசர்களாயிருந்தோர்க்கும் இப்பெயர் வழங்கிய செய்தி கல் வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. அது பின்பு காட்டப்படும். இவைகளிலிருந்து முடியுடை வேந்தராகிய சோழர்க்கு வழங்கிய நாடாள்வார் என்னும் பெயர் அவ்வழியினர்க்கு ஆட்சிசுருங்கிய பிற்காலத்தும் வழங்கி வந்திருப்பது புலனும். இவ்வாறே மற்றும் பல பட்டங்கள் சோழர்க்குரியன கள்ளரிடத்திற் காணப்படுகின்றன.

இதுகாறும் காட்டியவற்றிலிருந்து பல்லவர் வழியினராகிய கள்ளரோடு சோழரும் கலந்து விட்டமை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் விளங்கும். பல்லவர் வழியும் சோழர் வழியும் ஒன்றுபட்ட ஓர் வகுப்பு இஃது எனலும் பொருந்தும்.

இனி, இவர்கட்கு வழங்கும் கள்ளர், இந்திரர் என்னும் பெயர்கள் எப்படி வந்தன என்பது ஆராயற்பாலது. இந்திர குலாதிபர் சங்கம் நாலாவது ஆண்டு விழாவில் தலைமை வகித்த ஸ்ரீமான் வா. கோபாலசாமி ரகுநாத இராசாளியார் அவர்கள் தமது முகவுரைப் பிரசங்கத்தில் இப்

பெயர்களைக் குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்கள். அவற்றில் ஏற்பவற்றை இங்கே சுருக்கிக் காட்டுதும்.

1. 'கள்வனென் கிளவி கரியோனென்ப' எனத் திவாகரமும், 'கடகரிப் பெயரும் கருநிற மகனும், கர்க்கடக விராசியும் ஞெண்டும் கள்வன்' எனப் **பிங்கலந்தையும்** கூறுவதிலிருந்து கள்வன் என்னுஞ் சொல் கரு நிறமுடையோன் என்னும் பொருளில் தொன்றுதொட்டு வழங்கியுள்ளமை புலனும். ஆரியர் தமிழரைக் கரியவ ரென்று இருக்கு வேத மந்திரத்திற் கூறுகின்றனர். இந்திரனுக்கும் கரியோன் எனப் பெயரிருக்கிறது. சோழனும் கருநிறம் பற்றியே 'மால்' என அழைக்சப் படுகின்றான். இவ்வாற்றால் இந்திர குலத்தவர் எனினும், கள்வர் குலத்தவர் எனினும் இந்தியப் பழங்குடியினரான தமிழர் என்பதே பொருள் எனத் துணியப்படுகிறது.

2. கள்வர் என்னும் சொல்லுக்குப் பிறர் பொருளை வௌவுவோர் என்னும் பொருளும், பகைவர் என்னும் பொருளும் உண்டு. இதற்கு நேரான 'தஸ்யு' என்னும் சொல்லை வடமொழி **அமரகோசத்தில்** சூத்திர வர்க்கத்தில் சோரன் என்னும் பொருளில் வைத்திருப்பதோடு, க்ஷத்திரிய வர்க்கத்தில் பகைவன் என்னும் பொருளில் வைத்திருத்தலும் காண்க. ஆரியர் இந்நாட்டுப் பழங்குடிகளைத் 'தஸ்யுக்கள்' என வழங்குகின்றனர். இங்ஙனம் ஆரியர்களால் தமக்குப் பகைவர் என்று அழைக்கப்பட்ட பழந் தமிழரே கள்வர் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளாய் நிற்றல் துணியப்படுகிறது.

இவ்விரு பொருளும் பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றன. கள்வர் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கரியவர், பகைவர்

என்ற இருபொருளும், இந்திர குலத்தவர் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கரியவர் என்று ஒரு பொருளும் இங்கே கொள்ளப்பட்டுள்ளன. முற்சொல்லின் இருபொருளில் எது உறுதியுடைத்தெனத் துணிந்துரைக்க லாகாது. எப்படியாயினும் இச்சொல் சோரர் என்னும் இழிபொருளே உடையதாகாது. காட்டில் வாழும் ஆறலை கள்வர் என்பார் உளராயினும் அன்னவர் வேறு இவர் வேறு என்பதனைச் சிறிதறிவுடையாரும் அறிவர். பொய்யடிமையில்லாப் புலவர் பெருமக்களால் கள்வர்கோமான் புல்லி எனவும், கள்வர் பெருமகன் தென்னன் எனவும் சிறப்பித்தோதப்பட் டிருத்தலை அறியும் அறிவுடையார் எவரும் கள்வர் என்னும் குலப் பெயர்க்கு உயர்பொருள் கொள்ளாமலிரார். கள்வர் கோமான் புல்லிக்கும் இன்னவர்க்கும் யாதும் தொடர்பில்லை; இவர்கட்கு இப்பெயர் சிறிது காலத்தின் முன்பே இவர்களது 'தீச்செயலால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்னில், புல்லிக்கும் இவர்க்கும் தொடர்பில்லாது போயினும் பல்லவ, சோழ மன்னர்து வழியினராய், இற்றைக்கும் பல இடங்களில் குறுநில மன்னராய், இருந்து வரும் ஓர் பெரிய வகுப்பினர் தமது தீச்செயல் பற்றிப் பிறர் இட்ட பெயரினைத் தமக்குக் குலப் பெயராக ஒருங்கே ஏற்றுக்கொண்டன ரென்பது எவ்வளவு அறியாமை யாகும்! இனி வெட்சிமறவர் கள்வர் எனவும், கரந்தைமறவர் மறவர் எனவும் வழங்கப்படுவ ரென்னில், வஞ்சிமறவர், உழிஞைமறவர், தும்பைமறவர் முதலியோர்க் கெல்லாம் ஒவ்வொரு வகுப்பினரைக் காட்டுதல் வேண்டும் என்க. ஓர் அரசனாதல், அவன் படையாளராதல் தாம் புரியும் போர் முறைபற்றி வேறு வேறு திணைக்கும் உரியராவ ரென்பதும், அதனால் ஒருவர்க்கே

பல பெயரும் பெற உரிமையுண்டென்பதும் தமிழிலக்கணம் கற்றவர் நன்கு அறிவர்.

இனி, இவர்கள் அரசராகவோ, படையாளராகவோ சென்று மாற்றாரது நிலத்தைக் கொள்ளை கொண்டமையால் இப்பெயர் எய்தினராவர் என்னில், உலக சரித்திரத்தில் அறியலாகும் எந்த அரச பரம்பரையினரும் கொள்ளை கொள்வோர் என்னும் பெயருக்கு உரியராகாது தப்பவியலாது. இப்பொழுது ஐரோப்பாக் கண்டத்திலுள்ள எல்லா அரசுகளும் இப்பெயரினைப் பெறுதற்கு முற்றிலும் தகுதியுள்ளவை. இப்பெயரினைத் தமக்கு உரியதாக ஒரு வகுப்பினர் ஒத்துக்கொண்டனரென்றால் அக்காலத்தில் இப்பெயர் மதிப்பிற்குரியதாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று கருதலாகும். இனி இவ்வகுப்பினரில் களவுத் தொழில் செய்வார் இருப்பதும் உண்மையே. வேறு எவ் வகுப்பிலேதான் இத்தீத்தொழில் செய்வோர் இல்லாதிருக்கின்றனர்? களவுக்குக் காரணம் அவரவர் நிலைமையேயன்றி, ஓர் வகுப்பினுட் பிறத்தலன்று என்பதை அறிவுடையோர் எவரும் மறுக்கார். அரசாங்கத்தினரும், பொது மக்களும் ஏழைகளின் நிலைமையறிந்து அவர்க்கு உதவி புரியாது புறக்கணித்திருப்பதனாலேயே இத்தகைய குற்றச் செயல்கள் மிகுகின்றன. எனவே குற்றத்திற்கு அனைவரும் பங்காளிகள் என்பதனை யுணர வேண்டும். இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து கள்வர் அல்லது கள்ளர் என்னும் வகுப்பினர் பெயர் ஆரியர் தமிழர்களைக் கரியவரென்றும், தஸ்யுக்கள் என்றும் அழைத்தமையாலோ இன்னவர் வேறு நாடுகளிற் படையெடுத்துப் பகைப் புலத்தைப் பாழாக்கினமையாலோ போந்ததெனக் கருதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும்.

இனி, இந்திரகுலத்தார் என இவர்கள் வழங்கப்படு தற்கும் ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஆதரவுகள் கிடைக்கின்றன. தேவேந்திரன் ஒரு நாள் பூமியிற் சுற்றி வந்தானென்றும், அப்போது ஒரு கன்னிகையை மணந்தானென்றும், அவள் அநேக பிள்ளைகளைப் பெற்றனளென்றும், அவர்களில் ஒருவன் அரசனானென்றும் 172-ஆண்டுகளின் முன் எழுதப் பெற்ற தொண்டைமான் வமிசாவளி என்னும் நூலிற் கூறியிருப்பது முன்பே காட்டியுள்ளாம். கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்ற மூன்று வகுப்பினரும் ஒரே யினத்தவரென்றும், இவர்களெல்லாரும் இந்திர குலத்தினரென்றும் பலர் சொல்லியும், எழுதியும் வந்திருக்கின்றனர். பஞ்ச கன்னிகைகளில் ஒருத்தியும் கௌதமர் பத்தினியும் ஆகிய அகலிகையைத் தேவேந்திரன் களவிற் புணர்ந்த காலத்து மூன்று மக்கள் பிறந்தனரென்றும், முனிவர் மனைக்குத் திரும்பிய பொழுது மறைந்தவன் கள்ளனென்றும், மரத்திலேறியவன் மறவனென்றும், அகங்காரத்துடன் நின்றவன் அகம்படியனென்றும் பெயர் பெற்றனரென்றும் கதை கூறுவர். இதிலிருந்தே இக்கதையைப் படைத்தவன் எவ்வளவு அறிவிலியாயிருக்கவேண்டுமென்பது புலப்படும். இதுபோலும் அறிவிலார் கூற்றுக்களை ஆராயாதே ஆங்கிலத்தில் எழுதிச் சரித்திரமாகக் காட்டிவிடும் பெரியோர்கள் இன்னமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கின்றனர்! இக்கதை, இந்திர குலம் என்ற வழக்கை வைத்துக்கொண்டு, சூரிய குலம், சந்திர குலம் என்பவற்றின் உற்பத்திக்கு ஆண் பெண் வேண்டியிருந்தமை போல இதற்கும் வேண்டுமென்று கருதிய யாரோ கட்டியதொன்றாகும். கட்டியவரது கல்வி மறவர் முதலிய பெயர்க்குப்

பொருள் காணலாகாத அளவினதாகும். இந்திரனுக்கும் அகலியைக்கும் பிறந்தார் என்பதில் ஓர் குறைவு இருப்பதாகக் கருதி இங்ஙனம் கூறுகின்றேமல்லேம். உலகத்தின் படைப்பையும், சூரிய சந்திரவமிசங்களின் தோற்றத்தையும், வசிட்டராதி முனிவர்களின் பிறப்பையும் நோக்குங்கால் அவையாவும் இழிவுள்ளனவாகவே நமக்குத் தோற்றுதல் கூடும். தமிழர்களாய இவர்களை இந்திரனுக்கும் அகலியைக்கும் பிறந்தவர்களென்று கூறுவது சிறிதும் சரித்திர இயல்புடையதாகாதென்பதே நம் கருத்து. அகலியை வரலாறு கூறும் இராமாயணம் முதலிய வற்றில் கள்ளர் முதலியோரின் பிறப்புக் கூறப்பட்டிருக்குமேல் அது சரித்திரமாகா விடினும் ஒருவாறு மதிப்பிற் குரியதாகும். அங்ஙனமின்றி யாரோ அறிவிலார் கட்டி விடுவதெல்லாம் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளத்தகும்?

இனி, இம்மூன்று வகுப்பையும் குறித்துப் **பூவிந்திர புராணம், கள்ளகேசரி புராணம்** என்று தமிழிலே புராணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவை யெல்லாம் பிரமாண்ட புராணம் முதலியவற்றைச் சேர்ந்தனவாம். சிவபிரான் உமாதேவிக்கும், அகத்தியர் புலத்தியர்க்கும், சூத புராணிகர் நைமிசவன முனிவர்கட்கும் கூறியனவாம். இவற்றின் சிறப்பையும் மதிப்பையும் இங்கெடுத்துக் கூறுதல் மிகை. இந்திரன் அகலியைபால் விருப்பங் கொண்டதை யறிந்த இந்திராணி தன்சாயையால் அகலியை போலும் அழகுடைய மோகனாங்கி என்பாளைப் படைத்திட, இந்திரன் அவளைச் சேர்ந்து கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் பூவிந்திரர் மூவரைப்பெற்றன னென்றும், அவர்கள் தமிழ்நாடு மூன்றுக்கும் அரசராயினார்கள் என்றும் அப்புராணங்கள் கூறும். இவையும் இந்திர குலம்

என்னும் பெயர் வழக்கிலிருந்து தோன்றியவை யென்பது கூறவேண்டியதில்லை. இவைகளிலிருந்து, கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் மூன்று வகுப்பினரும் நெருங்கிய சம்பந்த முடையராய், இந்திரகுலத்தினரென வழங்கப் பெற்று வந்திருக்கின்றனர் என்ற அளவு உண்மையெனக் கொள்ளலாகும்.

இனி, ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன்பே இந்திர குலம் என்னும் வழக்குண்மை வெளியாகின்றது. சாவக நாட்டிலே நாகபுரத்தில் இருந்து அரசு புரிந்த **பூமி சந்திரன், புண்ணிய ராசன்** என்னும் நாக அரசர்களை **இந்திர குலத்தார்** என **மணிமேகலை** கூறுகின்றது. சூரிய சந்திர வமிசங்களைக் காட்டுதற்கும் மணிமேகலையினும் பழமையான சான்று தமிழில் இல்லை. இங்ஙனம் மிகப் பழைய நாளிலே இந்திர குலத்தின ரெனப்பட்ட நாகரது வழியிலே அல்லது நாகராய பல்லவர் வழியிலே வந்தமையால் கள்ளர்கள் இந்திர குலத்தின ரென்று வழங்கப்பட்டனர் போலும்? அன்றி, சோழர்களே இந்திரன் வழியின ரென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை. இந்திரன் ஆரியர் வழிபட்ட கடவுள் என வடமொழி நூல்களிற் பெறப்படுமேனும், தமிழரது தெய்வம் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். சோழர் தம் குல முதல்வனாகிய வேந்தனைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபட்டு வந்தன ரென்றும் கூறுவர். பழைய நாளில் சோழர்கள் இந்திரனுக்குப் பெருஞ் சிறப்புடன் திருவிழாச் செய்து போந்தமை சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றால் வெளிப்படை. "சுராதி ராசன் முதலாகவரு சோழன்" எனக் கலிங்கத்துப் பரணி கூறுகின்றது. இவற்றிலிருந்து சோழர் இந்திர குலத்தா ரென்பது பெறப்படுமேல் அவர் வழியினராகிய கள்ளர் இந்திர

குலத்தினர் எனப்படுவது அதனுனே அமையும். தேவர் என்னும் பெயர், இராசராச தேவர், இராசேந்திர தேவர், குலோத்துங்கசோழதேவர் எனச் சோழ மன்னர்க்கு வழங்கியிருப்பதும், கள்ளர், மறவர், அகம்படியர் என்னும் இவ்வகுப்பினரும் தேவர் என வழங்கப்படுவதும் இங்கு அறியற்பாலன.

இவ்வாற்ருல் பண்டுதொட்டு வழங்கியுள்ள இந்திர குலம் என்னும் வழக்கும் இவ்வகுப்பினர்க்குப் பொருத்தமான தென்றே ஏற்படுகிறது. **கள்ளர், இந்திர குலத்தார், தேவர், அரையர், நாடாள்வார்** என்னும் இவ்வைந்தும் இவ்வகுப்பினரைக் குறிக்கும் பொதுவான பெயர்கள் என்பது தெளிக.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

அரையர்களின் முற்கால நிலைமை.

கள்ளர் அல்லது அரையர் என்பார் பல்லவரும் சோழரும் கலந்த ஓர் வகுப்பினரென்பது பல தக்கமேற்கோள் கொண்டு மேலே வலியுறுத்தலாயிற்று. சோழரென்பார் படைப்புக் காலந் தொடங்கித் தமிழகத்திலிருந்து செங்கோலோச்சிவந்த பேரரசராகலானும், பல்லவரும் தமிழ் நாட்டுடன் ஆந்திர நாட்டையும் ஒரு காலத்தில் திறமையுடன் ஆட்சிபுரிந்த செங்கோல் மன்னராகலானும் இவர்களின் அப்பொழுதைய நிலைமையை இங்கு வேறாக எடுத்துக் கூறவேண்டுவதின்று. இன்னவரின் ஆட்சி நிலைகுலையத் தலைப்பட்டதன் பின்பு இருந்துவந்த நிலைமையே இங்கே ஆராய்தற்பாலது. இவ்வாராய்ச்சிக்கு இவர்களுக்குள் வழங்கும் கிளைப்பெயர்கள் பெரிதும் உதவி புரிவனவாகவுள்ளன. பழைய தமிழ்ச் சங்க நாளிலே இப்பொழுது வழங்குவன போன்ற பல பட்டப் பெயர்கள் மக்களுக்கு வழங்கவில்லையென முன்பே கூறியுள்ளாம். இப்பெயர்களின் தோற்றங்களை ஆராயுமிடத்தே இவையெல்லாம் அவரவர் இருந்த நாடு பற்றியும், பிற நாடுகளை வென்று கைக்கொண்டமை பற்றியும், படைத் தலைவராகவோ, படைவீரராகவோ இருந்தமை பற்றியும், நாடாட்சி முதலியன பற்றியும் இடைக்காலத்தே உண்டாயின என்பது விளக்கமாம். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி ஒவ்வொருவர்க்கு உண்டாகிய இப்பெயர்கள் பின்பு அவர்களின் வழியில் வந்தோர்க்கெல்லாம் வழங்குவவாயின. விஜய நகர அரசர்கள் தம் படைத்

தலைவர்களைப் பல இடங்கட்கு அனுப்பினர். படைத்தலைவர் என்ற பொருளில் நாயக் அல்லது நாயகர் என்ற பெயர் அப்பொழுது அவர்கட்கு உரியதாயிருந்தது. இப்பொழுது அப்பெயர் ஓர் பெருங்கூட்டத்தினையே குறித்து நிற்பது காண்கின்றோம். முதலி என்னுஞ் சொல்லும் படைத்தலைவன் என்னும் பொருளது எனச் சாசன ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். படையாட்சி என்பதும் படையை ஆள்பவன் அதாவது படைத்தலைவன் என்னும் பொருளதாதல் வெளிப்படை. பெரிதும் பிற்காலத்திலுண்டாய சாஸ்திரி, தீக்ஷிதர், குருக்கள், ஓதுவார் முதலிய பெயர்களும் இப்பொழுது குலப் பெயராக வழங்குதலையும், அவர்களில் பலர் இப்பெயர்களின் பொருட்குச் சிறிதும் பொருத்தமில்லா திருத்தலையும் காண்கின்றோம். கள்ளர்களின் பல பட்டங்களைக் குறித்து யாம் எழுதுவதும் அவர்களது பழைய வரலாறு தெரிவிப்பதற்கே யன்றி இப்பொழுதை நிலைமை கருதியன்று.

கள்ளர் வகுப்பினர்க்கு வழங்கும் பட்டங்களை இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற் காணலாம். யாம் அறியலாகாத பட்டங்கள் பல இன்னம்இருத்தல் கூடும். வேறு எவ்வகுப்பினுள்ளும் இத்துணை மிகுதியான பட்டப் பெயர்கள் இருப்பதாக யாம் விசாரித்தவளவில் வெளியாகவில்லை. அங்கராயர், அரசாண்டார், ஈழத்தரையர், உலகம்காத்தார், உறந்தைராயர், கலிங்கராயர், காடவராயர், குச்சராயர், கொங்கரையர், கொல்லத்தரையர், சீனத்தரையர், சேதிராயர், சோழகர், தஞ்சைராயர், நாடாள்வார், நாட்டரையர், பல்லவராயர், பாண்டியர், மழவராயர், முனையதரையர், மூவரையர், விஞ்சைராயர், வில்லவராயர் முதலிய பெயர்களெல்லாம் நில ஆட்சியில் இவர்களுக்குள்ள சம்

பந்தத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஈழங்கொண்டார், கடாரந்தாங்கியார் முதலிய பெயர்கள் இவர்கள் பிறநாடு வென்று கைப்பற்றினமையைக் குறிப்பிக்கின்றன. களத்துவென்றூர், களமுடையார், கொற்றப்பிரியர், கோதண்டப்புலியர், யுத்தப்பிரியர், வாள்வெட்டியார் முதலிய பெயர்கள் இன்னவர் படைவீரராயிருந்தமையைத் தெரிவிக்கின்றன.

இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் முதலான சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் வெட்டப்பட்ட கல் வெட்டுகளிலே இன்னோர் பெயர்களிற் சிற்சில காணப்படுகின்றன. அவை:—கச்சியராயன், காடவராயன், காடுவெட்டி, காலிங்கராயன், சீனத்தரையன், சேதிராயன், சோழகங்கன், சோழகோன், தொண்டைமான், நந்தியராயன், நாடாள்வான், பல்லவராயன், மழவராயன், மேல்கொண்டான், வாண்டராயன், வில்லவராய்ன் முதலியன.

இவ்வாறே, வேறு சில பட்டங்களும் கல் வெட்டுகளில் உள்ளன. அவை:—அனகராயன், களப்பாளராயன், குருகுலராயன், சம்புவராயன், தமிழதரையன், பங்களராயன், மன்றூடி, மீனவராயன், மூவராயர்கண்டன், மூவேந்தரையன், வங்கத்தரையன், வாளுவராயன், விலாடத்தரையன், விழுப்பாதராயன் முதலியன. இவையும் கள்ளர்க்குரியனவாயிருப்பினும் இருக்கலாம். இப்பட்டங்களுடையார் எங்கிருக்கின்றனரென இப்பொழுது எமக்கு அறியவாராமையால் இவை இன்னார்க்குரியவெனத் துணிந்துரைக்கக்கூடவில்லை. மன்றூடி என்பது கொங்குவேளாளர்க்குள் வழங்குகின்றது.

கோயில்களுக்கு நிலம் முதலியன தானஞ் செய்தவிடத்தும், அரசர்கள் சில தீர்ப்புச் செய்தவிடத்தும்

கீழே கையெழுத்திட்டோரின் பெயர்களாக இப்பட்டங்கள் கல்வெட்டுகளிலே காணப்படுகின்றன. இதிலிருந்தே இப்பெயர்களையுடையோர் சற்று உயர்ந்த நிலையில் இருந்திருக்கவேண்டுமெனக் கருதலாகும். இவர்கள் அமைச்சர் முதலானோராயிருந்தமையைக் கல் வெட்டுகள் வெளிப்படையாகவும் கூறுகின்றன.

'திருமந்திரவோலை வானவன் பல்லவ தரையன் எழுத்து. திருமந்திரவோலை நாயகம் இராஜராஜனை தொண்டைமான் எழுத்து. அரையன் இராஜராஜனை வீரராஜேந்திர ஜயமுரி நாடாள்வான் எழுத்து. வீர ராஜேந்திர மழவராயன் எழுத்து' (தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் தொகுதி 3, பகுதி 1, பக்கம் 40) என்று இங்ஙனம் பலவிடங்களில் வருகின்றன. திருமந்திரவோலை என்பது அமைச்சர்க்கும், திருமந்திரவோலை நாயகம் என்பது முதலமைச்சர்க்கும் உரிய பெயர்களாகும்; இது சாசன ஆராய்ச்சியாளரின் துணிபு.

11, 12-வது நூற்றாண்டுகளில் எழுந்த தமிழ் நூல்களிலிருந்தும் இன்னோரின் உயர்ந்த நிலைமை வெளிப்படுகிறது. **கருணாகரத் தொண்டைமான் முதற்குலோத்துங்க** னுடைய முதலமைச்சன் என்பது கலிங்கத்துப் **பரணி**யால் வெளிப்படை.

விக்கிரமசோழனுலாவில்,

'முன்னம்

குலையப் பொருதொருநாட் கொண்ட பரணி
மலையத் தருந்தொண்டை மானும்—பலர் முடிமேல்
ஆர்க்குங் கழற்கா லனகன் றனதவையுட்
பார்க்குமதி மந்திர பாலகரிற்—போர்க்குத்
தொடுக்குங் கமழ்தும்பை தூசிஞெடுஞ் சூடிக்
கொடுத்த புகழ்முனையர்கோனு—மூடிக்கரையும்

கங்கரையு மாராட் டரையுங் கலிங்கரையும்
கொங்கரையு மேனைக் குடகரையும்—தங்கோன்
முனியும் பொழுது முரிபுருவத் தோடு
குனியுஞ் சிலைச்சோழ கோனும் * *
* * * * *

அடியெடுத்து வெவ்வே றரசிரிய வீரக்
கொடியெடுத்த காலிங்கர் கோனும்—கடியரணச்
செம்பொற் பதணச் செறியிஞ்சிச் செஞ்சியர்கோன்
கம்பக் களியானைக் காடவனும்'

என்று வருதலானும் இன்னோர் நிலைமை புலனும்.

சோழ ஆட்சி நிலைதளர்ந்த பின்பு கள்ளர்கள் இந் நாட்டைக் கூற்றங்களாகவும், நாடுகளாகவும் பிரித்துத் தன்னரசுகளாக இருந்து ஆண்டிருக்கின்றன ரென்பதும், அங்ஙனம் ஆண்டவர்கட்கு **அரையர், நாடாள்வார்** என்னும் பெயர்கள் வழங்கின வென்பதும் முன்பு காட்டப்பட்டன. சர்க்கரைப் புலவரின் வழித்தோன்றலாய திருவாளர் **சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவரவர்களின்** வீட்டில் இருந்த தொரு மிகப்பழைய ஏட்டில் ஏழு கூற்றமும், பதினெட்டு நாடும், ஏழு கூற்றத்திற்கும் ஏழுராயரும் கூறப்பட்டுள்ளன. கூற்றமும், நாடும் பின்காட்டப் பெறும். ராயர் எழுவராவார்: சேதிராயர், கலிங்கராயர், வாணதிராயர், கொங்குராயர், விசையராயர், கனகராயர், கொடுமளூர் ராயர் என்போர்.

திருவானைக்காக் கல்வெட்டு ஒன்று பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

'ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு ௪௰௭-வது பாண்டி குலாசனிவளநாட்டு மீகோழை நாட்டுத் தேவ தான பிரமதேயம் திருவானைக்காவில் திருவெண்ணாவற்கீழ் அமர்ந்தருளிய திரிபுவனபதிக்கு மூலப்பிருத்தியனாகிய

சண்டேசுவரன் உள்ளிட்ட தேவகன்மிகள், ஜயசிங்ககுல கால வளநாட்டு மீசெங்கிளிநாட்டு வளம்பகுடி அரையன் மகன் முனையன் அருமொழி தேவனான வில்லவராயனுக்கு நாம் விற்றுக்கொடுத்த நிலமாவது.........' (தென்னிந்திய சாசன புத்தகம் தொகுதி 3, பகுதி 2, பக்கம் 168).

இதிற் குறித்துள்ள வளம்பகுடி என்பது பூதலூருக்குத் தெற்கில் ஐந்தாறு நாழிகையளவில் உள்ளதோர் ஊர். இவ்வூர் அந்நாட்டுக் கள்ளர்கள் நாட்டுக்கூட்டம் கூடுதற்குரிய பொது விடமாகும். வில்லவராயன்பட்டி என்பதோர் ஊரும் பூதலூருக்குத் தெற்கில் ஒரு நாழிகை யளவில் உள்ளது. வளம்பகுடியில் இருந்த கள்ளர் குலத்தவனாகிய வில்லவராயனை 'அரையன் மகன்' என்று கூறியிருப்பது காண்க. இக்கல் வெட்டில், 'இவன், உடையார் திருவானைக்காவுடைய எம்பெருமான் கோயிலில் இடங்கை நாயகரென்று எழுந்தருளுவித்த இடபவாகன தேவர்க்கும் நம் பிராட்டியார்க்கும்' என்றுவருதலால் இவனது பிரதிட்டைத் திருப்பணியும் புலனாம்.

ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள ஓர் கல்வெட்டிலிருந்து, அங்கிருந்த கைக்கோள முதலிகள் சிலர் அவ்வூர்த் தலைவராகிய அகளங்க நாட்டாள்வார் உயிர் துறக்க நேரும் பொழுது தாமும் உடனுயிர் துறப்பதாகப் பிரதிஞ்ஞை செய்து கொண்டனர் என்னும் செய்தி வெளிப்படுகிறது. குரு பரம்பரை, இராமாநுஜ திவ்யசரிதை இவ்விரு பிரபந்தங்களிலும் அகளங்க நாட்டாள்வான் இராமாநுஜரது சீடனாகக் கூறப்படுகின்றான். திருச்சிராப்பள்ளியில் இன்றும் நாட்டாள்வார் என்று கள்ளரில் ஒருவகுப்பினர் இருக்கின்றனர். இப்பெயர் தற்காலம் நாடாவார் என மருவிநிற்கிறது. (செந்தமிழ் தொகுதி 3, பக்கம் 252)

இங்ஙனம் எத்தனையோ பல சான்றுகள் இவர்களது பழைய ஆட்சி நிலையைக் குறிப்பனவாகவுள்ளன.

பல ஊர்ப்பெயர்கள் இன்னோர் பெயரால் அமைந்திருத்தலும் அவ்வவ்விடங்களில் இவர்கள் முதன்மையுற்றிருந்தன ரென்பதற்குச் சிறந்த சான்றாகும். அவற்றுள் எமக்குத் தெரிந்தன கீழ்வருவன :—

1. காங்கெயன்பட்டி, 2. சோழகன்பட்டி, 3. ராயமுண்டான்பட்டி, 4. வாலியன்பட்டி, 5. தொண்டைமான்பட்டி, 6. கண்டியன்பட்டி, 7. சாதகன்பட்டி, 8. துண்டுராயன்பாடி, 9. ஆரமுண்டான்பட்டி, 10. ஓசையன்பட்டி, 11. வில்லவராயன்பட்டி, 12. செம்பியன்களர், 13. உலகங்காத்தான்பட்டி, 14. மலையராயன்பட்டி, 15. திராணிபட்டி, 16. கலியராயன்பட்டி, 17. சாணூரன்பட்டி, 18. கச்சியராயன்மங்கலம் (கச்சமங்கலம்), 19. ஏத்தொண்டான்பட்டி, 20. பத்தாளன்கோட்டை, 21. பாப்பரையன்பட்டி, 22. மாதைராயன்பட்டி, 23. சேதிராயன் குடிக்காடு, 24. நல்லவன்னியன் குடிக்காடு, 25. வல்லாண்டான்பட்டி, 26. வாண்டையானிருப்பு, 27. தென்கொண்டானிருப்பு, 28. நரங்கியன்பட்டி, 29. பாலாண்டான்பட்டி, 30. கண்டர்கோட்டை, 31. வன்னியன்பட்டி, 32. பாண்டுராயன்பட்டி, 33. சுரக்குடிப்பட்டி (சுரக்குடியார்பட்டி), 34. காடவராயன்பட்டி, 35. சாளுவன்பேட்டை, 36. நாய்க்கர்பாளையம் (சாவடி நாயக்கர் கிராமம்), 37, செம்பியன்மணக்குடி.

இனி, கள்ளர் சிற்றரசர்களாயிருந்த காலத்தில் பலவிடங்களில் அரண் (கோட்டை)கள் கட்டியிருந்தனர் என்பது அறியற்பாலது.

துண்டுராயன்பாடி, பலபத்திரன்கோட்டை, காங்கெயன்பட்டி, ஆற்காடு, சுரக்குடிப்பட்டி, சோழகன்பட்டி, ஒரத்தூர், விண்ணமங்கலம், திருக்காட்டுப்பள்ளி, பூண்டி, பானமங்கலம், அன்பில், மாங்குடி, கண்டர்கோட்டை, கிள்ளிகோட்டை, பத்தாளன்கோட்டை, வாழவந்தான் கோட்டை, பனையக்கோட்டை, காசாங்கோட்டை, பட்டுக் கோட்டை, நல்லாக்கோட்டை, ஈகோட்டைப்பத்து, பிங்களக்கோட்டை, திருமங்கலக்கோட்டை, வத்தனைக்கோட்டை, மல்லாக்கோட்டை, எயிலுவான்கோட்டை, நடுவாக் கோட்டை, மயிலாடுகோட்டை, வாளமரங்கோட்டை, துரையண்டார்கோட்டை, தெற்குக்கோட்டை, சூரக் கோட்டை, சத்துருசங்காரக்கோட்டை, நாயக்கர்கோட்டை, ஆதனக்கோட்டை, மாதைராயன் புதுக்கோட்டை என்னும் இடங்களிலெல்லாம் இவர்களுடைய கோட்டைகள் இருந்தன. இவற்றுட் சில ஊர்களில் கோட்டையிருந்து அழிந்தவிடத்தில் வீடுகள் கட்டப்பட்டிருப்பதால் வீடுகளுக்கும் கோட்டை யென்று பெயர் வழங்குகிறது. சில ஊர்களில் கோட்டை அழிந்தவிடத்திலே திடர்களும், நிலங்களும் கோட்டைமேடு, பீரங்கிமேடு என்னும் பெயர்களால் வழங்குகின்றன.

மூற்காட்டிய ஊர்களில் துண்டுராயன்பாடி என்பது தஞ்சை ஜில்லாவில் ஐயனார்புரம் புகைவண்டித் தங்கலுக்கு அரைநாழிகை யளவில் விண்ணாற்றின் தென்கரையில் இருப்பது. அதில் செங்கல்லாலாய கோட்டை மதிலின் அடிப்பகுதியும், நாற்புறத்தும் கொத்தளமும் இன்னமும் இருக்கின்றன. கோட்டைக்குள்ளேயே வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு நிலத்திற் புதைந்து கிடந்து அகப்பட்ட பல பீரங்கிக் குண்டுகளை நேரிற்

பார்த்துளேம். ஒரு மகம்மதிய மன்னரானவர் கண் தெரியாமலிருந்து, துண்டுராயன்பாடியிலுள்ள கள்ளர் குலப் பெரியாராகிய சோழங்கதேவர் ஒருவரால் கண் தெரியப்பெற்று, அவருக்குப் பரிசாக ஓர் தந்தப் பல்லக்கும், பாட்சா என்னும் பட்டமும் அளித்தனர் என்றும், அதிலிருந்து அவர் 'செங்கற் கோட்டை கட்டித் தந்தப் பல்லக்கேறிக் கண்கொடுத்த சோழங்கதேவ பாட்சா' எனப்பாராட்டப்பட்டு வந்தனரென்றும் கூறுகின்றனர். துண்டுராயன்பாடிக் கோட்டையிலிருந்த சோழங்கதேவ அம்பலகாரர்க்கும், அதனையடுத்து விண்ணாற்றின் வடகரையிலுள்ள ஆற்காட்டுக் கோட்டையிலிருந்த கூழாக்கி அம்பலகாரர்க்கும் பகைமை மிகுந்திருந்ததாகவும், மேசாழங்கதேவர் படையெடுத்துச் சென்று ஆற்காட்டுக் கோட்டையை அழித்துவிட்டதாகவும், கூழாக்கியார் அப்பொழுது தஞ்சையில் அரசாண்டுவந்த மாராட்டிய மன்னர் தம்மிடம் நண்பு பூண்டிருந்தமையின் அவ்வரசரிடம் தெரிவித்துத் துண்டுராயன்பாடிமீது படைகளை அநுப்பச் செய்ததாகவும், அதனால் அக்கோட்டையும் அழிவெய்தியதாகவும் கூறுகின்றனர்.

பலபத்திரன்கோட்டை என்பது ஐயனார்புரத்தின் மேற்கே முக்கால் நாழிகை யளவில் உள்ள விண்ணனூர்ப் பட்டியில் ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளின் முன்னிருந்த பலபத்திரச் சோழகரால் கட்டப்பட்டது. பிற கோட்டைகளின் வரலாறுகள் பின்பே ஆராய்ந்து தெரிய வேண்டியிருத்தலின் அவற்றைக் குறித்து ஒன்றும் எழுதாது விடுக்கின்றேம். இப்பொழுது இக்குலத்தாரில் அரசரும், குறுநில மன்னருமாயுள்ளார் வரலாறுகள் அடுத்த அதிகாரத்திற் காட்டப்படும்.

நான்காம் அதிகாரம்.

புதுக்கோட்டை அரசரும், குறுநில மன்னரும்.

'தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரையில்' என்று வழங்குகிற பழமொழி மூவேந்தருக்குப் பின் தொண்டைமானே தமிழ்நாட்டு மக்களில் தலைவர் என்பதனைப் புலப்படுத்தாநிற்கும். தொண்டைமண்டலமாகிய பல்லவ நாட்டினின்றும் குடியேறிய பல்லவராயர் அல்லது தொண்டைமான் என்னும் பட்டமுடைய அரசர் பலர் குளத்தூர், அறந்தாங்கி முதலிய இடங்களில் பல நூற்றாண்டுகளின் முன்பே விளங்கியிருந்தமை மேல் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. அம்புகோவிலில் தங்கி ஆண்டுகொண்டிருந்த தொண்டைமான் வழியினர் 17-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து புதுக்கோட்டை அரசராயினர். இவர்கள் ஆட்சிபுரியலான நாடுகள் இவை யென்பதனை,

'ஆலங் குடிநா டமரா பதிநாடு
கோலங் கடுவென் குடிநாடு—மேலான
செங்காட்டு நாடு திருப்பேரை யூர்நாடு
மங்காத வல்ல வளநாடு—கொங்காரும்
மெய்யமலை நாடு மேவுசந்த்ர ரேகை நா
டையன் கொடும்குன் றணிநாடு—செய்யதிருக்
கோளக் குடிநாடு கோனா டெனப் புரந்தே
ஆளப்பிறந்த வரசர் கோன்'

என்பது விளக்கும். புதுக்கோட்டையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த மன்னர்களின் வரலாறு சுருக்கமாக இங்கே கூறப் படும்.

(1) இரகுநாதராஜ தொண்டைமான். (1686—1730).

புதுக்கோட்டை மன்னர்களில் முதல்வர் இவரே. இவர் சிங்கமங்கலம், கலசமங்கலம் என்னும் நகரங்கள் அழிந்தபின்னர் அவைகள் இருந்தவிடத்தில் ஓர் புதிய நகரை யுண்டாக்கி, அதற்குப் புதுக்கோட்டை யென்று பெயர் கொடுத்தார். இருநாழிகைவழி நீளமுள்ள மதிலும், கோட்டையும் கட்டினர். மதுரையை ஆண்ட நாயக்கருக்காக திருவாங்கூர், மைசூர், தஞ்சாவூர் என்னும் இடங்களில் இருந்த அரசர்கள்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அவர்களை வென்றனர். சொக்கநாத நாயக்கர் இவரது வலிமை மிகுவது கண்டு அச்சமுற்றனராக, அக்கால் அவருக்கு முதல் மந்திரியாய் இருந்த கோவிந்தப்ப ஐயர் சூழ்ச்சியால் இவரது வலிகுன்ற நேர்ந்தது. பின்பு, இவர் இராமநாதபுரம், தஞ்சை முதலிய இராச்சியங்களிலிருந்து திருமெய்யம், பட்டுக்கோட்டை முதலிய நகரங்களைக் கைப்பற்றினர். 1717—1727 ஆகிய ஆண்டுகளில் நாயக்கராலும் அவரது முதல் அமைச்சர் நரரணப்ப ஐயராலும் மிக்க இடுக்கண்களுக்குள்ளான கிறித்தவர்களும், கிறித்தவப் பாதிரிமார்களும் புதுக்கோட்டையில் அடைக்கலம் புகுந்து அன்புடன் ஆதரிக்கப்பட்டு நலமுற வாழ்ந்து வந்தனர். இம்மன்னரது நடுவு நிலைமை கிறித்தவர்களை நடத்தின முறையையிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. இவர் வீரத்தாலும், புயவலியாலும், மனவுறுதியாலும், நடுவுநிலையாலும் மிகவும் புகழ்வாய்ந்தவராவர். இவருக்கு ஆறு மனைவியர் இருந்தனர். இவர் காலத்திலேயே இவருடைய பிள்ளைகளெல்லாம் மரித்துவிட்டமையால் இவர் தம் பேரர்களில் மூத்தவராகிய விஜய ரகுநாத தொண்டைமானுக்கு முடி சூட்டிவிட்டு 1730-ல் இவ்வுலகவாழ்வி னீங்கினர்.

(2) விஜயரகுநாத தோண்டைமான். (1730—1769).

இவருக்குச் சிவஞானபுர துரைத்தொண்டைமான் என்றும் பெயருண்டு. இவர் பட்டத்துக்கு வந்தவுடன் தமது சகோதரர்களாய இராஜகோபால தொண்டைமான் திருமலைத் தொண்டைமான் என்னும் இருவர்க்கும் இரண்டு பாளையப்பட்டுகளை அளித்து, தமக்கு உதவியாகவைத்துக் கொண்டனர். அக்காலத்தில் மொகலாயர் (சந்தா சாகிப்) படையெடுப்பினுல் நாயக்கர் அரசாட்சி ஒழிந்தது. புதுக்கோட்டையிலுள்ள அரண்மனையும் பகைவருடைய பீரங்கிக் குண்டுகளால் அழிந்துவிட்டது. ஆதலின் இவர் புதுக்கோட்டைக்குத் தென்கிழக்கே சிவஞானபுரம் என்னும் ஓர் புதிய அரண்மனையைக் கட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து மதவிசாரணை செய்துவந்தனர். சதாசிவப்பிரமம் என்று கூறப்படும் பெரியார் ஆசிரியராக வந்து அருள் புரியும் பேற்றினையும் இவர் எய்தினர்.

1733-ல் தஞ்சை அரசரின் சேனைத்தலைவனுகிய அனந்தராவ் ஒரு பெரிய சேனையுடன் புதுக்கோட்டைமேல் படையெடுத்துப், போர்புரியாமலே சூழ்ச்சியால் பெரும் பகுதியைப் பற்றிக்கொண்டானுயினும், நெடுநாள்வரை திருமெய்யம் கோட்டையைப் பிடிக்க முடியாமையால் முடிவில் புதுக்கோட்டையைக் கைவிட்டு ஓடிவிட்டான். 'கனத்த புகழ்படைத்த காளிக்குடிக்கோட்டையில், ஆனந்தராயனை அதிரவெட்டுந் தொண்டைமான்' என்று பாடுவதும் உண்டு.

ஐதராபாத்து நைசாம் எண்பதினுயிரம் குதிரைப் படையும், இரண்டு லட்சம் காலாட் படையும் கொண்டு தென்னிந்தியாவின்மேற் படையெடுத்து வந்து, திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகையிட்ட பொழுது புதுக்கோட்

டைமீதும் படையெடுக்க உத்தேசித்திருந்தான். அதனை யறிந்த கூனம்பட்டி முதலிய ஊர்களின் தலைவர்கள் அவனுடைய குதிரை முதலியவற்றைக் கொள்ளையடித்தனர். அவர்களைத் தண்டிக்குமாறு நைசாமால் அநுப்பப்பட்ட படைத்தலைவன் அவர்களிடத்தில் ஒன்றும் செய்யமுடியாது சமாதானமாய்த் திரும்பினான்.

மகமதலிக்கும் சந்தாசாகிப்புக்கும் கருநாடக ராச்சிய விடயமாய் நடந்த பேர்பெற்ற போரிலே இம்மன்னர் ஆங்கிலேயருடன் மகமதலிக்குத் துணையாய் நின்று சந்தாசாகிப்பையும் பிரஞ்சுக்காரரையும் எதிர்த்தனர். இந்தப் போரின் பயனாக இவருக்கு அநேக நாடுகள் சேர்ந்தன. நவாப்புக்கு இறை கொடுப்பதில்லை யெனவும் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டனர். இதனாலேயே தஞ்சாவூர் முதலியன அரசிழந்த காலத்திலும் புதுக்கோட்டை தமிழ் நாட்டின் ஒரே அரசாங்கமாக நிலைத்தது. பிரஞ்சுக்காரருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் தென்னாட்டில் இடைவிடாது நடந்த போராட்டங்களிலெல்லாம் இம்மன்னர் ஆங்கிலேயரைப் பிரியாமல் அவர்கட்கே உதவிசெய்து வந்தனர். இவர் தமது நுண்ணிய அறிவினாலே ஆங்கிலேயரே வெற்றி பெறுவர் என்பதனைத் தெளிவாக உணர்ந்தமையாற்றான் புதுக்கோட்டை மேன்மையடைந்தது. ஆங்கில சேனாதிபதியாகிய (கர்னல்) லாரன்சு ஐரோப்பாவிற்குப் புறப்பட்டுப்போகும் பொழுது இம்மன்னருக்கு ஓர் கடிதம் விடுத்துச் சென்றார். அஃது,

'எங்கள் வெற்றிக்குக் காரணமான தங்கள் உதவியை நான் ஆங்கில அரசர் திருமுன்பு தெரிவிப்பேன். என்னிடம் தாங்கள் காட்டிய உண்மையான நட்புக்குணத்தை யான் என்றும் மறவேன். நான் தூர தேயத்திற்குச்

சென்றுவிட்டாலும் எனக்குத் தாங்கள் புரிந்த நன்மைகளும், உதவிகளும் என் மனத்தில் நின்றுகொண்டேயிருக்கும்' என்பது.

இவர் மதவிடயங்களில் மிகப் பற்றுடையராயிருந்துகொண்டே தமது இராச்சியத்தின் உள் விவகாரங்களை மறந்துவிடாது கவனித்து வந்திருக்கின்றனர். புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தை நிறுவினவர் இராயரகுநாத தொண்டைமான் எனின், அதை வலிமையுறச் செய்தவர் இம்மன்னரேயாவர். ஏறக்குறைய நாற்பது ஆண்டுகள் வரையில் இடைவிடாது போரிலே காலங்கழித்து வந்த இவ்வரசர் 1769-ல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தனர். இவருடைய மனைவியர் அறுவரில் மூன்றாவது மனைவியாகிய ரெங்கம்மா ஆய் என்பாருக்குப் பிறந்தவர் அடுத்த மன்னராகிய இராயரகுநாத தொண்டைமான் என்பவர்.

(3) இராஜரகுநாத தொண்டைமான். (1769—1789)

இவர், 1738-ல் பிறந்தார். தமது முப்பத்தோராவது ஆண்டில் பட்டத்திற்கு வந்தார். தம்முன்னோரைப்போன்றே ஆங்கிலேயரிடத்தில் நண்புபூண்டிருந்தார். 1780-ல் ஐதரலி கருநாடக சமவெளிமீது ஓர் பேரிடி விழுந்தாற்போலப் பாய்ந்துவந்தகாலையில் ஆங்கிலேயர் இவ்விடுக்கணைத் தடுப்பதற்கு ஓர் உபாயமும் செய்யாதிருந்தனர். தென்னாட்டுத் தலைவர்கள் யாவரும் ஐதரலியுடன் சேர்ந்துகொண்டனர். இம்மன்னர் ஒருவரே ஆங்கிலேயர்க்கும், நவாப்புக்கும் உதவியாய் நின்றனர். ஐதரின் சேனையானது அந்தணக்கோட்டைக்கு அருகில் புதுக்கோட்டை நாட்டில் புகுந்த பொழுது இவருடைய சேனை சோத்துப்பாளை என்றவிடத்தில் அதனைச் சந்தித்து முறியடித்து

ஓட்டிவிட்டது. இவ்வெற்றியைக் கேள்வியுற்ற ஆங்கிலப் படைத்தலைவர் சர் அயர் கூட் என்பார் இம்மன்னருக்குக் கீழ்க்கண்ட கடிதம் எழுதினர்.

'நாடு எங்கணும் போர்புரிந்து வந்த என் கட்சியார் எல்லாரிடமும் இருந்து கிடைத்த செய்திகளில் ஒன்று தான் எனக்கு வெற்றியைத் தெரிவித்தது. அதாவது, தாங்கள் மிக்க ஆண்மையுடன் உங்கள் நாட்டை அழித்து வந்த பகைவரைத் தண்டித்து நூற்றுக் கணக்கான குதிரைப் படைவீரரைச் சிறைகொண்டதேயாம். தாங்கள் இன்னும் சிறந்த வீரச் செயல்களைச் செய்வீர்களென்று எனக்கு மிகுந்த உறுதியுண்டு.'

இந்த வெற்றியினால் புதுக்கோட்டை மன்னர் தென்னிந்திய நாட்டிற்குச் செய்த பேருதவி யாரும் எளிதில் மறக்கற்பாலதன்று. ஐதர் தான் படையெடுத்துச் சென்ற நாடுகளில் ஊர்களைத் தீயிட்டும், மரங்களை வெட்டியும், பயிர்களை யழித்தும், ஏரி குளங்களின் அணைகளை வெட்டியும் கொடுமைகள் இயற்றிவந்தான். அன்றியும் பெண்டிர்களும் குழந்தைகளும் சொல்லொணாத் துன்பத்திற்கு உள்ளானார்கள். இக்கொடியோனை முற்ற முறியடித்தற்கு இம்மன்னரே காரணராய் இருந்தார். ஐதரலியின் மகனாகிய திப்புவுக்கு எதிராகவும் இவர் ஆங்கிலேயருக்கு உதவி புரிந்தார். நவாப்புக்கு இவர் செய்த உதவியின் பயனாகப் பட்டுக்கோட்டைத் தாலூகாவின் ஒரு பகுதி இவருடைய ஆட்சிக்குள்ளாயிற்று. இவர் ஒன்பது மணம் செய்துகொண்டனர். இவருக்கு ஆண்பிள்ளை இல்லை. ஒரே மகள் தான் உண்டு.

1789 டிசம்பர் 30-ல் இவ்வரசர் விண்ணுலகடைந்தார்.

(4) இராஜ விஜயரகுநாத தொண்டைமான்பகதூர். (1789—1807)

இவர், இராஜ ரகுநாத தொண்டைமானின் சிறிய தந்தையாகிய திருமலைத் தொண்டைமானுடைய மூத்த புதல்வராவர். இவர் தமது முப்பதாவது வயதில் பட்டத்திற்கு வந்தார். 1790-ல் திப்பு சுல்தான் திருச்சிராப்பள்ளிமேல் படையெடுத்து வந்தகாலை இம்மன்னர் ஆங்கிலேயருக்குத் துணையாக நின்று அவனை மடக்கியடித்தார்.

1795-ல் ஆற்காட்டு நவாப்பாகிய மகமதலி இவருக்கு **ராஜா பகதூர்** என்னும் பட்டத்தை அளித்தனன். அதனால் இவர் 1500 குதிரைப்படையும், கொடியும், முரசும், முடியும், பட்டத்து யானையும் வைத்துக்கொள்ள உரிமையுடையரானார்.

இவர் மூன்று கல்யாணம் செய்துகொண்டனர். இவரது மூன்றாவது மனைவிக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளில் உயிருடன் இருந்த விஜயரகுநாதராஜ தொண்டைமானும், ராஜ தொண்டைமானும் முறையே 1807-லும், 1825-லும் மன்னராயினர்.

இவ் வேந்தர் சிறப்புடன் அரசாண்டுவந்து 1807-ல் வானுலகெய்தினர். இவருடைய பத்தினியாராகிய ஆயி அம்மாள் ஆய் என்பார் உடன்கட்டை யேறிவிட்டார்.

(5) விஜய ரகுநாதராஜ தொண்டைமான் பகதூர். (1807—1825)

இவர் பட்டத்துக்கு வந்தபொழுது பத்துவயதுள்ள சிறுவராய் இருந்தபடியால் இவருடைய பங்காளி விஜய ரகுநாத தொண்டைமான் அரச காரியங்களை நடாத்தி

வந்தார். அப்பொழுது புதுக்கோட்டையில் நவாப்புக்குள்ள உரிமை மாறி ஆங்கிலேயரைச் சார்ந்ததனால் இவருடைய அரசவுரிமையை ஒப்புக்கொள்ளும்படி விஜய ரகுநாத தொண்டைமான் ஆங்கில அரசாங்கத்தினரைக் கேட்டுக்கொண்டார். ஒப்புக்கொண்டபின், இவருக்கு முடிசூட்டு விழா புதுக்கோட்டை நகரில் மிக்க சிறப்புடன் நடைபெற்றது. இவர்காலத்து **மேஜர் ப்ளாக்பர்ன்** என்னும் ஆங்கிலேயர் புதுக்கோட்டைக்கு ரெசிடெண்டாக இருந்து அரசாங்கத்தைச் சீர்திருத்தி மிகவும் நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்தார். குழந்தைகளாக விருந்த விஜய ரகுநாதராஜ தொண்டைமான், இராஜ தொண்டைமான் இருவரும் வடமொழி, மகாராட்டிரம், ஆங்கிலம் முதலான மொழிகளும், குதிரையேற்றமும், வில்வாட் பயிற்சியும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டனர்.

இம்மன்னர் காலத்துத்தான் புதுக்கோட்டை ஐந்து தாலூகாக்களாகப் பகுக்கப்பட்டது. நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. வரி வாங்குதற்கு அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். அரசாங்கத்திற்கு வேண்டிய மற்றைக் காரியங்களும் செய்யப்பெற்றன.

1812-ல் புதுக்கோட்டை நகர் தீக்கு இரையாயிற்று. இப்பொழுதுள்ள அழகிய நகரம் பின்பு கட்டப்பெற்றது. 1812-ல் இம்மன்னருக்கும், இவர் தம்பியார்க்கும் மணம் நடைபெற்றது. 1817 முதல் இவர் தாமாகவே ஆட்சி புரிந்தார். இவருக்கு இருமனைவியர் உண்டு.

இவர் 1825-ல் உலக வாழ்க்கையை நீங்கவே இவரது தம்பியாகிய இராஜ தொண்டைமான் முடி சூட்டிக் கொண்டார்.

(6) ஹிஸ் எக்சலேன்சி இராஜ ரகுநாத தொண்டைமான் பகதூர். (1825—1839).

இவர் மிகச் சிறந்த நீதிமன்னர். பற்பல அறங்களை நடத்தினவர். 1830-ல் ஆங்கில அரசாங்கத்தாரால் ‘ஹிஸ் எக்சலேன்சி’ என்னும் பட்டம் அளிக்கப் பெற்றனர்.

இவர் 1839 ஜூலை 13-ல் இம் மண்ணுலக வாழ்வை வெறுத்தேகினர்.

(7) ஹிஸ் ஹைனேஸ் ஸ்ரீ பிரகதம்பாதாஸ் இராஜா ராமச்சந்திர தொண்டைமான் பகதூர். (1839—1886).

இவர் பட்டத்துக்கு வந்த காலத்தில் ஒன்பது வயதுள்ள சிறுவராயிருந்தார். 1844-ல் இருந்து தாமே அரசாண்டு வந்தார். 1866-ல் நீதிமன்றங்கள் திருத்தி அமைக்கப்பெற்றன.

அவை :—

1. அப்பீல் கோர்ட்டு.
2. மூன்று ஜட்ஜிகள் உள்ள செஷன்ஸ் கோர்ட்டு.
3. ஸ்மால் காஸ் கோர்ட்டு.
4. ஐந்து முன்சீபுக் கோர்ட்டுகள்.

இலாகாக்கள் : —

1. வரி வசூல் (ரெவின்யூ).
   (1) கிராமம்.
   (2) தாலூகா.
2. காவல் (போலீசு).
3. சிறைச்சாலை (ஜெயில்).
4. தபால்.
5. பங்களா.
6. மராமத்து (இஞ்ஜினீரிங்).
7. உப்பளம் (ஆப்காரி).
8. காடு.
9. நீதிமன்றம் (கோர்ட்டுகள்).
10. ஸர்க்கிள் ஆபீஸ்.

இவர் 1876-ல் தம் மூத்த புதல்வியின் மூன்றாவது குமாரரைத் தத்து எடுத்துக்கொண்டார். 1884ல் இந்திய சக்கரவர்த்தினியாகிய விக்டோரியா மகாராணியார் இம்மன்னர்க்கும், இவருடைய சந்ததியார்க்கும் பதினொரு மரியாதை வேடுகள் போடும் நிரந்தர உரிமையை அளித்தார். இவ்வரசர் காலத்திலேயே தந்தி, தபால் ஆபீசுகள் ஏற்பட்டன. 2-வது வகுப்புக் காலேஜூம் ஏற்படுத்தப்பெற்றது.

இவர் 1886-ல் தமது ஐம்பத்தேழாவது வயதில் விண்ணுலகடைந்தார்.

(8) ஹிஸ் ஹைனெஸ் ஸ்ரீ பிரகதம்பாதாஸ் இராஜ மார்த்தாண்ட பைரவ தொண்டைமான் பகதூர் ஜி. சி. ஐ. இ. (1886 முதல்)

இவர் பதினொரு வயதுடையராயிருக்கும்பொழுது 1886-ல் திருக்கோகரணத்தில் இவருக்கு முடி சூட்டு விழா நடந்தது. சிறு வயதிலேயே இம்மன்னர் தமிழ், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றார். 19-வது வயதிலிருந்து இராச்சியத்தைத் தாமே பார்த்து வருவாராயினர். குதிரை யேற்றம் முதலியவற்றில் அளவு கடந்த திறமையுடையவர். மண் உப்புக் காய்ச்சுவதால் புதுக்கோட்டை அரசாங்கத்தார்க்கும் ஆங்கில அரசாங்கத்தார்க்கும் ஏற்பட்ட வழக்கு இம் மன்னர் காலத்தில் முடிவுற்றது. அம் முடிவுப்படியே ஆங்கில அரசாங்கத்தார் ஆண்டுதோறும் முப்பத்தெண்ணாயிரம் ரூபா இம்மன்னர்க்குக் கொடுக்கும்படி நேரிட்டது. புதுக்கோட்டை அரசாங்கத்தில் மூன்று லட்சம் ஏக்கர் நிலம் வரையிலும் இனமாக விடப்பட்டிருந்தது. இந்த இனம் நிலங்கள் பகுதி நிலங்களைவிட மிகுதியாயிருந்தன. ஆகலின் ஆங்

கில அரசாங்கத்தாரின் யோசனைமேல் இனாம் நிலங்களை யெல்லாம் அளந்து சிறிது வரி விதித்தனர். அதனால் ஒரு லட்சம் ரூபா ஆண்டுதோறும் அரசாங்கத்திற்கு மிகுவதாயிற்று. பயிர் செய்யாத தரிசு நிலங்களெல்லாம் பயிர் செய்யப்பட்டு, நிலக்காரரெல்லாம் பணக்காரராயினர். இவர் காலத்தில் பட்டணம் சீர்திருத்தப்பட்டது. கல்லூரி (காலேஜ்), மருத்துவ நிலையம் (ஆஸ்பத்திரி), மன்றம் (ஆபீஸ்) இவற்றின் கட்டிடங்கள் திருத்தி யமைக்கப் பெற்றன. நீதி யிலாக்காவும் மீண்டும் திருத்தி யமைக்கப் பட்டது. இதன்படி மூன்று நீதிபதிகள் (ஜட்ஜிகள்) அடங்கிய உயர்நெறி மன்றம் (ஹை கோர்ட்டு) ஆக 1887-ல் அமைக்கப்பட்டது.

1898-ல் இவர் ஐரோப்பாக் கண்டத்திற்குப் போக வேண்டி யிருந்தமையால், திவான், தமையனாகிய விஜய ரகுநாத துரை ராஜா இவர்களிடத்தில் இராச்சியத்தை விட்டுச் சென்றனர். ஐரோப்பாவில் பற்பல இடங்கட்குச் சென்று ஆங்கில நாட்டிற்குச் சென்றபொழுது ஆங்கில இளவரசராயிருந்த ஏழாவது எட்வர்ட்மன்னரால் தமது அரண்மனையில் மேமீ 23உ வரவேற்கப்பட்டார். ஜூலை மாதம் 14-ல் இந்திய மகா சக்கரவர்த்தினியார் தமது அரண்மனையில் வரவேற்றனர். 1898 நவம்பரில் இவ் வேந்தர் புதுக்கோட்டைக்குத் திரும்பியபொழுது மகா ஜனங்கள் இவரைப் பேராரவாரத்துடன் வரவேற்றனர். மகாராணியார் இம் மன்னரை வரவேற்றதற்கு அறிகுறியாகப் புதுக்கோட்டையில் நகர மன்றம் (டவுன் ஹால்) கட்டப் பெற்றது.

1902-ல் 30 உறுப்பினர் அடங்கிய பெருமக்கட் கழகம் (ஜனப் பிரதிநிதிச் சபை) ஒன்று அமைக்கப்பெற்றது.

மக்களுடைய குறைகளை யெல்லாம் தீர்த்துவைப்பதற்கு இக்கழகம் பெரிதும் உதவியாய் இருந்து வருகிறது. 1907-ல் இருந்து இதில் 18 உறுப்பினர் மக்களாலேயே தேர்ந்தெடுக்கப் படுகின்றனர். வினைப்பொறுப்புக் கழகம் (காரிய நிர்வாக சபை) ஆனது திவான், நாட்டுக்காவற் றலைவர் (ஸ்டேட் சூப்பரிண்டெண்ட்), ஒழிவு பெற்ற தலைமை நீதிபதி (ரிட்டையர்டு சீப் ஜட்ஜி) இவர்கள் அடங்கியதாகும். இம் மன்னர் காலத்தில் இராச்சியம் பலவழியிலும் சீர்திருத்தி மேனிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. 1911 டிசம்பர் 12-ல் டில்லிமாநகரில் நடந்த ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் பெருமான் முடிசூட்டு விழாவுக்கு இவ்வரசரும் வரவேற்கப்பட்டனர்.

1913-ல் இவர் பட்டத்திற்கு வந்த இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு விழா புதுக்கோட்டையில் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அப்பொழுது இவருக்கு ஜீ. சி. ஐ. இ. (கிராண்ட் கமாண்டர் ஆப் தி இண்டியன் எம்பையர்) என்னும் பட்டம் ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்தியால் அளிக்கப் பட்டது.

இவ்வரசர் மீது 'இயன்மொழி வாழ்த்து' என்னும் ஓர் அழகிய தமிழ்ப் பிரபந்தம் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பெற்று, மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களின் சாத்துக் கவியுடன் வெளிவந்துளது.

அதிலே இவ்வேந்தர் பெருமைகள்,

'தானந் தனியருள் ஞான முதலன
வுரிய நாயக னுத்தம குணநிதி
பெரியநா யகிபதம் பிரியா வுளத்தன்மு
னவிலும் விசயரகு நாதன் மகன்மக

னிவனெனக் கன்ன னிவனென நுவலுங்
கராமடிந் திடச்சக் கரப்படை விடுத்த
இராம சந்திர வேந்தல் சேயென
ஒராயிரந் தண்கதி ரொன்று யுதித்தென
அராவணை யமல னருளொருங் குதித்தெனக்
குராவணி குமரவேள் குவலயத் துதித்தெனப்
பராவருந் தருமம் பாரில் முளைத்தெனச்
சராசன மதனன் றனிவடி வெடுத்தென
இராசமண் டலத்தி லிவற்கிணை யிலையெனச்
சுராதி ராசன் றொல்குலம் விளங்கத்
தராதலம் விளங்கத் தவநெறி விளங்கப்
புராதன நான்மறை புவிமிசை விளங்க
ஆவிர்ப் பவித்த வரசர் சிகாமணி'

என்று இங்ஙனம் பலவாறு கூறப்பட்டுள்ளன.

மாட்சி பொருந்திய விஜயரகுநாத துரை ராஜ தொண்டைமான் பகதூர் (1922 முதல்)

இராஜ மார்த்தாண்ட பைரவ தொண்டைமான் அவர்கள் தமது அரசாங்க நிர்வாகத்தைத் தமையனாராகிய இவரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு ஆஸ்திரேலியா தேசத்திற்குச் சென்றுவிட்டமையால், இவர் 1922 அக்டோபரிலிருந்து தாமே அரசாட்சியை நடத்தி வருகின்றார். இவர் 1872 ஏப்பிரல் 17-ல் பிறந்தவர். காலஞ்சென்ற மகாராஜா இராமச்சந்திர தொண்டைமான் சாகிப் அவர்களின் மூத்த பேரர். இவர், 1898-ல் காரிய நிர்வாக சபையில் ஒருவராக அமைந்தனர். 1908-ல் இங்கிலாந்து சென்று திரும்பினர். 1909-ல் திவான் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டனர். 1922-ல் அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்ட பின்

நாட்டிற்கு அநேக நன்மைகள் புரிவதாக வாக்களித்திருக்கின்றனர். இவ்வரசர் பெருந்தகை நீடூழி வாழ்வாராக.

புதுக்கோட்டைக்கும் இராமநாத புரத்திற்கும் ஓர் காலத்தில் ஒரு கல்யாண சம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மற்று, புதுக்கோட்டை யரசர்களின் சம்பந்திகளா யுள்ளோர் மாங்காட்டான்பட்டி இராங்கியர், மேலைக்குறிச்சி இராங்கியர், கல்லாக்கோட்டை சமீன்றூர் சிங்கப்புலி ஐயா, காட்டுக்குறிச்சிப் பன்றிகொண்டார், நெடுவாசல் சமீன்றூர் பன்றிகொண்டார் முதலாயினோர் ஆவர்.

புதுக்கோட்டை இராச்சியம் சிறிதாயிருப்பினும் தமிழ் நாட்டு முடியுடை வேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர் ஆட்சிக்குப் பின்பு இதுவே தமிழ் நாட்டு அரசாங்கமாக விளங்கி வருகிறது. தமிழ் மொழியைப் புரந்த அம்மன்னர்களைப் போலவே இவர்களும் இப்பொழுது புரந்து வருகின்றனர். சர் வில்லியம் பிளாக்பர்ன் கூறியபடி புதுக்கோட்டை மன்னர் மிகவும் அதிகார முள்ளவராவர். தமது நாட்டிற்குள் குற்றவாளிகட்கு எவ்வகைத் தண்டனையும் விதிக்க உரிமை யுள்ளவர். ஹைற கோர்ட் போலும் நீதிமன்றங்களைத் தாமே ஏற்படுத்தி நடத்தும் உரிமை வாய்ந்தவர். ஆங்கில அரசாங்கத்திற்கு ஒரு சிறிதும் இறை செலுத்தாத பெருமை பெற்று, இந்திய நாட்டு ஏனை மன்னர்களிலும் சிறந்து விளங்குபவர். இந்த இராச்சியத்தின் பரப்பு 1200 சதுர மைல். இதன் வருட வரும்படி 21 லட்சம் ரூபாயாகும். இத்தகைய இராச்சியம் மேன்மேலும் தழைத்தோங்கித் தமிழகத்தின் பெருமைக்குச் சான்றாக நிலவுமாறு இறைவன் றிருவருள் சுரப்பானாக.

சோணாட்டின் இராசதானியாகிய தஞ்சையைச் சார்ந்த பதின்மூன்று சமீன்தார்களில் பதினொருவர் கள்ளர் வகுப்பினர் எனவும், இப்பொழுது வேறு வகுப்பினர்க் குரியவாயுள்ள கோனூர், அத்திவெட்டி என்னும் இரு சமீன்களும் முறையே ஆதியில் கண்டர் கோட்டை, மதுக்கூர் என்னும் கள்ளர் குலச் சமீன்களைச் சேர்ந்தன எனவும் தெரிகின்றது. சமீன்தார்களிற் பலர் தங்களுடைய ஊக்கக் குறைவாலும், தீச்செயலாலும் தம் சொத்துக்களையும், பெருமைகளையும் இழந்துகொண்டு வருகின்றனர். இது பெரிதும் இரங்கத்தக்கது. எனினும் சிலரேனும் நன்னிலையில் இருப்பது குறித்து மகிழுகின்றோம். பாப்பா நாடு சமீன்தார் ஆகிய மேன்மை பொருந்திய ராவ் பகதூர் R. சாமிநாத விஜய தேவர் அவர்கள் சமீன்தார்களின் பெருமையை நிலைநிறுத்தி வருகின்றனர். சுற்றம் பேணுதல் முதலிய உயர் குணங்கள் இவர்கள் பால் இருக்கின்றன.

சமீன்களின் அளவு முதலிய விவரம் அடுத்துள்ள அட்டவணையிற் காண்க. பூண்டி வாண்டையாரும், உக்கடைத் தேவரும் பாளையக்காரராகிய குறுநில மன்னர் போலும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்களே. ராவ் பகதூர் V. அப்பாசாமி வாண்டையார், M. L. C., அவர்களுக்கு ஆயிரம் வேலிக்கு அதிகமான அதாவது 7000 ஏக்கரின் மேற்பட்ட நிலங்கள் உள்ளன. ராவ் பகதூர் A. அண்ணாசாமித் தேவர் அவர்களும் அவ்வளவு பெரு நிலம் வாய்ந்தவர்களே. சாவடி நாயக்கரும் பண்டு ஆயிரம் வேலியுடையர் என்பர். இவர்களைக் குறித்துப் பின்னரும் சில கூறப்படும்.

பாளையத்தின் பெயர்.	கிராமங்களின் தொகை.	பரப்பின் அளவு (ஏக்கரில்.)	1879-ல் பாளையமுடையார் பெயர்.	1879-ல் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்க இறைப்பாடு.		
1	2	3	4	5		
				ரூ.	அ.	ப.
1. கண்டர் கோட்டை	53	54468	அச்சுதப் பண்டாரத்தார் ...	6577	4	11
2. பாலையவனம்	52	13984	இராமச்சந்திர விஜய அருணாசல வணங்காமுடிப் பண்டாரத்தார் ...	3767	12	0
3. பாப்பா நாடு	36	23412	இராமலிங்க விஜய தேவர் ...	4316	6	6
4. கல்லாக்கோட்டை	17	15481	விஜயரகுநாத அரங்கசாமிச் சிங்கப்புலியார் ...	1701	13	6
5. சில்லத்தூர்	10	14345	விஜயரகுநாத அரங்கசாமிப் பன்றிகொண்டார் ...	2165	13	9
6. சேந்தங்குடி	9	18909	விஜயரகுநாத அருணாசல வணங்காமுடி வழுவாடையார் ..	2046	10	2
7. கோனூர்	2	1612	சீனிவாசராயர் ...	433	3	11
8. பாதரங்கோட்டை	7	8896	விஜயரகுநாத பாலாக்ஷி சிங்கப்புலியார் ...	1369	9	11
9. சிங்கவனம்	26	8631	சவ்வாஜி விஜயரகுநாத மகாராஜா மெய்க்கண் கோபாலர் ...	3261	9	10
10. மதுக்கூர்	12	13549	சவ்வாஜி விஜயரகுநாத பாலாஜி கனகசபைக் கோபாலர் ...	2491	7	10
11. நெடுவாசல்	15	9532	விஜயரகுநாத முத்தையன் பன்றிகொண்டார் ...	2037	6	6
12. அத்திவெட்டி	11	6287	துரைசாமி ஆகாசம் சேர்வைகாரர் ...	913	14	9
13. புனல்வாசல்	1	2527	அப்புசாமி மழவராய பண்டாரத்தார் ...	350	15	7

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

நாடு, நாட்டுக் கூட்டம், நாடு காவல்.

தமிழரது நாடு தமிழ்நாடு எனவும், தமிழகம் எனவும் வழங்கிவருவது போன்று, தமிழரில் கள்ளர் வகுப்பினர் மிக்குள்ள நாடு கள்ளர் நாடு எனவும், கள்ளகம் எனவும் வழங்கப் பெறுகின்றது. கள்ளர் நாட்டிலும் பல பிரிவுகள் உண்டு. முதலிலே, தமிழ் நாட்டின் பிரிவுகள் பண்டு தொட்டு எப்படியிருந்து வந்தன என்பதை ஒருவாறு விளக்கிப், பின்பு கள்ளர் நாட்டின் வரலாற்றைத் தெரிந்த வரை கூறுதும்.

வடக்கில் வேங்கடமலையும், தெற்கில் குமரியாறும், கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடலும் எல்லையாகவுடைய நிலம் நெடுங்காலம் தமிழகம் என வழங்கப்படுவதாயிற்று. தமிழகமானது தொன்று தொட்டு முடியுடை வேந்தர்களான சேர, பாண்டிய, சோழர்களால் ஆட்சி புரியப்பெற்று வந்தது. அதனாலே தமிழகம் சேர மண்டலம் எனவும், பாண்டி மண்டலம் எனவும், சோழ மண்டலம் எனவும் மூன்று பிரிவுகளை யுடையதாயிற்று. இவை மண்டலம் என்னும் பெயரானன்றி நாடு என்னும் பெயரானும் வழங்கும். பின்பு தொண்டைமண்டலம், கொங்கு மண்டலம்என்னும் பிரிவுகளும் உண்டாயின. இம் மண்டலங்களின் எல்லை, அளவுகளைப் பின்வரும் தனிப் பாடல்கள் உணர்த்தும்.

சேர மண்டலம்.

'வடக்குத் திசைபழனி வான்கீழ்தென் காசி
குடக்குத் திசைகோழிக் கோடாம்—கடற்கரையின்
ஓரமே தெற்காகு முள்ளெண் பதின்காதம்
சேரநாட் டெல்லையெனச் செப்பு.'

பாண்டி மண்டலம்.

'வெள்ளா றதுவடக்கா மேற்குப் பெருவழியாம்
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகும்—உள்ளார
ஆண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி.'

சோழ மண்டலம்.

'கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபுரள்வெள் ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
எணாட்டு வெள்ளா றிருபத்து நாற்காதம்
சோணாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.'

தொண்டை மண்டலம்.

'மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம் நேர்வடக்காம்
ஆர்க்கு முவரி யணிகிழக்குப்—பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பிணாகி திகழிருப தின்காதம்
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு.'

கொங்கு மண்டலம்.

'வடக்குத் தலைமலையாம் வைகாவூர் தெற்குக்
குடக்குவெள் ளிப்பொருப்புக் குன்று—கிழக்குக்
கழித்தண் டலைசூழுங் காவிரிநன் னாடா
குழித்தண் டலையளவு கொங்கு.'

சோணாட்டிற்கும் தொண்டை நாட்டிற்கும் இடையே திருமுனைப்பாடி நாடு என்றும் ஒன்று உளதாயிற்று. இதற்கு வேறு சில பெயர்களும் உண்டு. கங்க மண்டலம், ஈழ மண்டலம் என்பன இங்கு ஆராய்ச்சிக் குரியவல்ல. சோழ மன்னர்களின் ஆணை பரவிய இடைக்காலத்தில் பாண்டி மண்டலத்திற்கு ராஜராஜ மண்டலம் எனவும், தொண்டை மண்டலத்திற்கு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் எனவும், கொங்கு மண்டலத்திற்கு அதிராஜராஜ மண்டலம் எனவும், சோழகேரள மண்டலம் எனவும்

பெயர்கள் வழங்கலாயின. அவை பின்பு விளக்கப்பெறும். இம் மண்டலங்களின் உட்பிரிவுகள் வளநாடு, நாடு, கோட்டம், கூற்றம் என்னும் பெயர்களால் வழங்கின. வளநாடு அல்லாத பிரிவுகள் பழையதமிழ்ச்சங்க நாளிலே இருந்திருக்கின்றன என்பதற்குச் சங்க நூல்களில் அப் பெயர்கள் காணப்படுதலே சான்றாகும்.

இடைக்கழிநாடு, எறுமாநாடு, கோனாடு, பறம்புநாடு, மலையமானாடு, மழவர்நாடு, மாறோகநாடு, முக்காவனாடு, பல்குன்றக் கோட்டம், குண்டூர்க் கூற்றம், மிழலைக் கூற்றம், முத்தூற்றுக் கூற்றம் என்னும் பெயர்கள் சங்கச் செய்யுட்களில் காணப்படுகின்றன.

பிற்பட்ட தமிழ் நூல்களிலும் நாட்டு வழக்குகள் பயின்றுள்ளன. சைவசமய குரவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம் திருநாட்டுத் தொகையில் மருகல் நாடு, கொண்டல்நாடு, குறுக்கைநாடு, நாங்கூர்நாடு, நறையூர்நாடு, மிழலைநாடு, வெண்ணிநாடு, பொன்னூர்நாடு, புரிசைநாடு, வேளூர்நாடு, விளத்தூர்நாடு, வெண்ணிக் கூற்றம் என்னும் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றிலுள்ள ஊர்களில் ஒரோவொன்றன் பெயரும் கூறியுள்ளார்கள்.

பெரிய புராணத்திலே மேன்மழநாடு, மேற்காநாடு, கோனாடு, மருகல்நாடு என்பன வந்துள்ளன. இங்ஙனம் பிறவற்றுள்ளும் காண்க.

கல் வெட்டுக்களை ஆராயுமிடத்து அவற்றிலிருந்து நாட்டின் பிரிவுகளைப்பற்றிய பல அரிய செய்திகள் வெளியாகின்றன. அவை ஒருவாறு இங்கே விளக்கப் படும்: கோட்டம், நாடு என்னும் பிரிவுகள் தொண்டை மண்டலத்திலும், வளநாடு, நாடு என்னும் பிரிவுகள்

சோழ மண்டலத்திலும் இருந்திருக்கின்றன. பல ஊர்கள் சேர்ந்து ஒரு நாடும், பல நாடுகள் சேர்ந்து ஒரு கோட்டமும், பல கோட்டங்கள் சேர்ந்து ஒரு மண்டலமும் ஆகும். அப்படியே பல ஊர்கள் சேர்ந்து ஒரு நாடும், பல நாடுகள் சேர்ந்து ஒரு வளநாடும், பல வளநாடுகள் சேர்ந்து ஒரு மண்டலமும் ஆகும். கோட்டத்தின் உட்பட்ட நாடு என்பதன் உட்பிரிவாகக் கூறு என்பதொன்றும் சிறுபான்மை காணப்படுகிறது. உதாரணமாக 'களத்தூர்க் கோட்டத்துக் களத்தூர் நாட்டுத் தன்கூற்றுத் திருக்கழுக்குன்றம்' என வருவது காண்க. இதன்படி ஊர், கூறு, நாடு, கோட்டம், மண்டலம் என்பன முறையே ஒன்றினொன்று உயர்ந்தனவாகும். வளநாட்டின் உட்பட்ட நாடு என்பதற்குப் பிரதியாகக் கூற்றம் என்பதும் காணப்படுகிறது. 'பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றம், ராஜாசிரய வளநாட்டுப் பாச்சிற்கூற்றம், நித்தவிநோத வளநாட்டு ஆலூர்க் கூற்றம், நித்தவிநோத வளநாட்டுக் கிழார்க் கூற்றம், கேரளாந்தக வளநாட்டு உறையூர்க் கூற்றம்' என வருதல் காண்க. சோழ மண்டலமானது வளநாட்டிற்கு மேலாகத் தென்கரை நாடு, வடகரை நாடு என்னும் பிரிவினையும் உடைத்தாயிருந்தது. இப்பிரிவு காவிரியால் ஏற்பட்டதாகும். 'சோழ மண்டலத்துத் தென்கரை நாட்டு நித்தவிநோத வளநாட்டு ஆலூர்க் கூற்றத்து ஆலூருடையான்' என வருகின்றது. சில இடங்களில் கோட்டமாவது, வளநாடாவது கூறப்படாமல், மண்டலத்தை யடுத்து நாடு, கூற்றம் என்பன கூறப்படுகின்றன.

மண்டலம், கோட்டம், நாடு முதலியவற்றின் பெயர்கள் காலத்திற்குக் காலம் மாறியும் வந்துள்ளன.

தொண்டை மண்டலத்திற்கு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்று பெயர் ஏற்பட்டுவிட்டது வெளிப்படை. 'தொண்டை நாடான ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து ஓய்மாடு' என இங்ஙனம் வருகின்றன. இவ்வாறே பாண்டி நாட்டிற்கு ராஜராஜ மண்டலம் என்றும், கொங்கு நாட்டிற்குச் சோழகேரள மண்டலம் என்றும் பெயர்கள் வழங்கியுள்ளமை 'பாண்டி நாடான ராஜராஜ மண்டலம்' என்றும், 'கோனேரி மேல்கொண்டான் கொங்கான சோழகேரள மண்டலம்' என்றும் வருதலால் அறியலாகும். 'அதிராஜராஜ மண்டலத்து வெங்காலநாடு' என வருதலால் கொங்கிற்கு அப்பெயருண்மையும் பெறப்படும். ஈழநாடும் 'மும்மடி சோழமண்டலம்' எனப்பட்டது. இவையெல்லாம் சோழ மன்னர்களின் வெற்றிக்கு அடையாளங்களாகும்.

தொண்டை மண்டலம் 24 கோட்டங்களாகவும், 79 நாடுகளாகவும் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. 'நாலாறு கோட்டத்துப் புலியூர்க் கோட்டம்', 'கோட்டமோ ரிருபானன்கு கூறு நாடெழுபத் தொன்பான்' என்பன காண்க. கோட்டம் இருபத்து நான்காவன:

1. ஆமூர், 2. இளங்காடு, 3. ஈக்காடு, 4. ஈத்தூர், 5. ஊற்றுக்காடு, 6. எயில், 7. கடிகை, 8. காலியூர், 9. களத்தூர், 10. குன்றபத்திரம், 11. சிறுகரை, 12. செங்காடு, 13. செந்திருக்கை, 14. செம்பூர், 15. தாமல், 16. படுவூர், 17. பல்குன்றம், 18. புழல், 19. புலியூர், 20. பேயூர், 21. மணையில், 22. வெண்குன்றம், 23. வேங்கடம், 24. வேலூர் என்பன. ஒவ்வொன்றன் பின்னும் கோட்டம் என்பது சேர்த்துக் கொள்க.

தொண்டை நாடு ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலம் என்று பெயரெய்தியவிடத்தும் அங்ஙனமே கோட்டம் என்னும் பிரிவுகளை உடைத்தாயிருந்தது. ஆமூர்க்கோட்டம், படுவூர்க்கோட்டம், பல்குன்றக்கோட்டம், காலியூர்க் கோட்டம், எயிற்கோட்டம், ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டம், வெண்குன்றக்கோட்டம், செங்காட்டுக்கோட்டம், புலியூர்க் கோட்டம், புழற்கோட்டம், மணையிற்கோட்டம், களத்தூர்க்கோட்டம் முதலியன ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்தில் இருந்தனவாகச் சாசனங்களால் அறியலாகும். முற்பட்ட சில சோழர் காலத்தில் கோட்டம் என்றிருந்தது, பின்வந்த சோழர் காலத்தில் சோழ மண்டலத்தின் பிரிவு முறைப்படி வளநாடு என மாறியும் இருக்கிறது. 'ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துப் புலியூர்க் கோட்டமான குலோத்துங்கசோழ வளநாட்டு மணிமங்கலம்' என்பது உதாரணமாகும்.

சோழ, பாண்டிய, சேரமண்டலங்களில் வளநாடு முதலியவை எத்துணைப் பகுதிப்பட்டிருந்தனவென்னும் வரையறை புலப்படவில்லை. வளநாடுகளெல்லாம் சோழ மன்னர்களின் பெயர்களையே பெயராகக் கொண்டுள்ளன.

சோழருக்கு வளவர் என்பது ஒரு பெயராகலின் அவர் ஆண்ட நாடுகள் வளநாடு எனப்பட்டன. அவ்வச் சோழர் காலத்திலேயே அவையுண்டாயின ஆகலின் வளநாடு என்னும் பெயர் வழக்குத் தொன்று தொட்டதாகாது. சோழமண்டலத்திலே யிருந்த வளநாடுகளாகக் கல்வெட்டுகளினால் அறியப்படுவன:

அருமொழிதேவ வளநாடு, பாண்டிய குலாசனி வளநாடு, நித்தவிநோத வளநாடு, இராஜராஜ வளநாடு, இரா

ஜேந்திர சிம்ம வளநாடு, உய்யக்கொண்டார் வளநாடு, க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாடு, கேரளாந்தக வளநாடு, ஜய சிங்க குலகால வளநாடு, இராஜாசிரய வளநாடு முதலியன.

ஒரு காலத்தில் நாடு என வழங்கியது பிறிதொரு காலத்தில் வளநாடு என்றாயது என்பதற்கு 'மழநாடான ராஜாசிரய வளநாட்டுப் பாச்சிற் கூற்றம்' என வருவது சான்றாகும். வளநாட்டின் பெயரும் ஒவ்வொரு காலத்தில் மாறி வந்துளது. தஞ்சாவூரைத் தன்னகத்துடைய நாடு ஒருகாலத்தில் 'க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு மருகல் நாடு' என்றும், மற்றொரு காலத்தில் 'பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றம்' என்றும் வெவ்வேறு பெயர்களை உடைத்தாயிருந்தது.

கொங்குமண்டலத்தின் பிரிவுகளில் கோட்டம், வளநாடு என்னும் பெயர்கள் காணப்பட்டில. அஃது இருபத்து நான்கு நாடுகளாகப் பகுக்கப்பட்டுளது. அவை:

*1. பூந்துறை நாடு
2. தென்கரை நாடு
3. காங்கேய நாடு
4. பொன்கலூர் நாடு
5. ஆறை நாடு
6. வாரக்கநாடு
7. திருவாவினன்குடி நாடு (வையாபுரி நாடு)
8. மணநாடு
9. தலையநாடு
10. தட்டய நாடு
11. பூவாணிய நாடு
12. அரைய நாடு
13. ஒடுவங்க நாடு
14. வடகரை நாடு
15. கிழங்கு நாடு
16. நல்லுருக்க நாடு

---

* இப்பெயர்கள், திருச்செங்கோடு உதய திவாகரன் பத்திராதிபரும், கொங்குமண்டல வரலாற்றை நன்கு ஆராய்ந்துள்ளோரும் ஆகிய திருவாளர் தீ. அ. முத்துசாமிக்கோனார் அவர்கள் அன்புடன் தெரிவித்தவை.

17. வாழவந்தி நாடு	21. ஆனைமலை நாடு
18. அண்ட நாடு	22. இராசிபுர நாடு
19. வெங்கால நாடு	23. காஞ்சிக்கோயி னாடு
20. காவடிக்கனாடு	24. குறும்பு நாடு

என்பன. இவற்றில் சில நாடுகட்கு இணை நாடுகள் எனவும் வேறு உள்ளன. பூந்துறை நாட்டின் இணை நாடுகள் பருத்திப்பள்ளி நாடு, எழூர் நாடு என்பன. இங்ஙனமே வேறு சிலவும் உள்ளன.

கோட்டம், வளநாடு, நாடு என்பன இன்ன இன்ன இடத்தில் இருந்தனவென்பது அவற்றைச் சார்ந்துவரும் ஊர்ப்பெயர் முதலியவற்றால் அறியலாகும். 'ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துப் புழற்கோட்டத்துப் புழல் நாட்டுத் திருவொற்றியூர், ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துக் களத்தூர்க் கோட்டத்துக் களத்தூர் நாட்டுத் தன் கூற்றுத் திருக்கழுக்குன்றம், உலகுய்யக்கொண்ட சோழ வளநாட்டுத்திரைமூர் நாட்டுத் திருவிடைமருதூர், பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டு மீகோழை நாட்டுத் திருவானைக்கா, க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு மருகல் நாட்டுத் தஞ்சாவூர்' என்பன காண்க. சில இடங்களில் ஊர்ப்பெயரே கோட்டம் முதலியவற்றின் பெயராக அமைந்திருத்தலும் அவற்றை அறிதற்கு உதவியாகும். ஓரோவழி நாடு இருகூறுடையதாகி 'வகை' என வழங்கியுளது. நகரங்களும், ஊர்களும் 'தனியூர், பற்று, ஊர், குறைப்பற்று' என்பனபோலும் பெயர்களால் வழங்கின. சிற்சில ஊர்கள் தமக்குரிய பழம் பெயருடன் சில அரசர் பெயர்களையும் பெயராக ஏற்று வழங்கலுற்றன 'கருந்திட்டைக்குடியான சுங்கந்தவிர்த்த சோழநல்லூர், திருக்கழுக்குன்றமான உலகளந்த சோழபுரம், சேவூரான

சோழகேரளநல்லூர், கோட்டாறு ஆன மும்மடிச் சோழ நல்லூர், கருவூரான முடிவழங்கு சோழபுரம், எரிநாட்டு விண்ணனேரியான மும்மடிச் சோழநல்லூர்' என இங்ஙனம் வருகின்றன. கல்வெட்டுக்களை ஆராய்தலினால் இங்ஙனம் அறியலாகும் உண்மைகள் மிகப்பலவாம்.

நாட்டின் பிரிவுகள் தொன்றுதொட்டு இங்ஙனம் வேறுபட வழங்கிவந்தாற்போலவே இப்பொழுதும் கள்ளர்கள் மிக்குள்ள சோழ பாண்டி மண்டலங்களில் வழங்கி வருகின்றன. வளநாடு, நாடு முதலிய பல பிரிவுகளும் இப்பொழுது விரவிக்கிடக்கின்றன. நாட்டின் எல்லைகள் சில ஊர்கள் அளவிற் குறுகியும் உள்ளன. இந்நாடுகட்கெல்லாம் தலைவராயினார் கள்ளர் குலத்தோராதலின் இவை பொதுவே கள்ளர் நாடு எனவும் வழங்குகின்றன. கள்ளர்களுக்கு நாட்டார் என்னும் பெயர் பொதுவாக வழங்குகிறது. கள்ளர் நாடுகளைப்பற்றித் தெரிந்தவரையில் இங்கே எழுதுகின்றேம்.

ஈ தர்ஸ்டன் என்பார் எழுதிய '**தென்னிந்திய சாதி வகுப்பு வரலாறு**' என்னும் புத்தகத்தில் பின் உள்ளவை காணப்படுகின்றன.

மதுரைக் கள்ளர் நாடுகள்:—

1. மேல் நாடு, 2. சிறுகுடி நாடு, 3. வெள்ளூர் நாடு, 4. மல்லாகோட்டை நாடு, 5. பாகனேரி நாடு, 6. கண்டர் மாணிக்கம் அல்லது கண்ணன் கோட்டை நாடு, 7. கண்டதேவி நாடு, 8. புரமலை நாடு, 9. தென்னிலை நாடு, 10. பழைய நாடு என்பன. **புரமலை நாட்டுத்** தலைவரை ஆயர் முடிசூட்டுவது வழக்கம். **மேல் நாடா**னது வடக்குத் தெரு, கிழக்குத் தெரு, தெற்குத் தெரு

என்று மூன்று உட்பிரிவுடையது. **சிறுகுடி நாட்டின் உட் பிரிவுகள்:** ஆண்டி, மண்டை, ஐயனார், வீரமாகாளி என்ற தெய்வங்களின் பெயர்களையுடையன. **வெள்ளூர் நாட்டின் உட் பிரிவுகள் :** வேங்கைப்புலி, வெக்காளிப்புலி, சாமிப்புலி, சம்மட்டிமக்கள், திருமான், சாயும் படை தாங்கி என்பன போன்றவை. சிவகங்கைச் சீமையில் 14 நாடுகள் உள்ளன. ஆண்டிற்கொருமுறை பதினான்கு நாட்டின் தலைவர்களும் சுவர்ணமூர்த்திஸ்வாமி திருவிழாச் சம்பந்தமாய்க் கண்டதேவியில் கூடுவது வழக்கம். உஞ்சனை, செம்பொன்மாரி, இரவேசரி, தென்னிலை என்ற நான்கு நாடுகளும் சிவகங்கைச் சமீனில் மற்றொரு பகுதியாகும்.

பின் வருவன சிவகங்கையிலுள்ள எம் அருமை நண்பர் திருவாளர் **S. சோமசுந்தரம் பிள்ளை** தெரிந்து எழுதியவை.

1. **வெள்ளூர் நாடு:**—சிவகங்கைக்கு மேற்கே ஐந்து மைலில் உள்ளது. அங்குள்ளோர் வெள்ளைமலைக்கள்ளர் அல்லது வெள்ளூர் நாட்டார் எனப்படுவர். வெள்ளூர் நாடானது வெள்ளூர், உறங்கரம்பட்டி, மலம்பட்டி, ஒக்கப்பட்டி, குறிச்சிப்பட்டி என ஐந்து மாகாணங்களையுடையது. நாடு முழுதும் ஏறக்குறைய இருபது சதுர மைல் இருக்கும். ஏழைகாத்தம்மன் கோயில், வல்லடியான் கோயில் என இரண்டு கோயில்கள் உண்டு. இந்நாடு பதினொரு கரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கரையொன்றுக்கு இரண்டு கரையம்பலம். நாட்டுத்தலைவர் நாடு முழுதுக்கும் தலைவராவார். மாகாணக் கூட்டம், நாட்டுக்கூட்டம் என இருவிதக் கூட்டங்களுண்டு. மாகாணக்கூட்டம் என்பது ஒரு அம்பலமும், குடிகளும் கூடு

வது. நாட்டுக்கூட்டம் என்பது நாட்டுத் தலைவரும், இருபத்திரண்டு கரை யம்பலங்களும், மற்றைக் குடிகளும் கூடுவது. நீதி (சிவில்) வழக்கும், குற்ற (கிரிமினல்) வழக்கும் தீர்க்கின்ற பஞ்சாயத்துகள் உண்டு. அபராத வரும்படி கோயிலுக்குச் சேர்க்கப்படும்.

2. **மல்லாக்கோட்டை நாடு:**—சிவகங்கையின் வடக்கே எட்டு மைலில் உள்ளது. ஐந்நாறு ஊர்களை யுடையது.

3. **சிறுகுடி நாடு:**—முன்பு வெள்ளுரும் இவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தது. வெள்ளூர் மன்னவன சின்னாண்டி யென்பவனுல் சிறுகுடியார் துரத்தப்பட்டனர். இது வெள்ளுருக்கு மேற்கில் இருக்கிறது.

4. **ஆறூர் நாடு:**—சிவகங்கையின் மேற்கே ஐந்து மைலில் உள்ளது. இடைய மேலூர், மேலப் பூங்குடி, கீழப்பூங்குடி, நாலு கோட்டை, ஈசனி முதலியவற்றை யுடையது.

5. **அஞ்சூர் நாடு:**—மதுரையின் கிழக்கே பன்னிரண்டு மைலில் உள்ளது. குண்ணனூர், இராக்கூர் முதலியவைகளை யுடையது.

6. **திருவாதவூர் நாடு:**—மேலூர்த்தாலூகாவில் தென்கிழக்கில் உள்ளது. இடையப்பட்டி, கவரைப்பட்டி முதலியவை இதில் உள்ளவை.

7. **கீழக்குடி:**—மதுரைக்கு மேற்கே யுள்ளது.

பின் உள்ளவை புதுக்கோட்டைச் சரிதத்திற் காணப்படுவன.

"கூற்றம் எனவும், நாடு எனவும், நாடு வகுக்கப்பட்டது. கூற்றம் பெரும் பிரிவு; நாடு அதன் உட்பிரிவு. கோனாடானது உறையூர்க்கூற்றம் (வடபால்), ஒளியூர்க் கூற்றம் (தென் மேற்கு), உறத்தூர்க் கூற்றம் (வடமேற்கு)

எனவும், கானாடானது மிழலைக் கூற்றம், அதளிக்கூற்றம் எனவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. பிற்பட்ட சோழ பாண்டியர் காலத்து வள நாடு என்றும், நாடு என்றும் பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. புதுக்கோட்டைச் சீமையில் உள்ள **வள நாடுகள்:—**1. ராஜ ராஜ வளநாடு, 2. ஜயசிங்க குல கால வளநாடு, 3. இரட்டபாடிகொண்ட சோழ வள நாடு, 4. கடலடையாதிலங்கை கொண்ட சோழ வள நாடு, 5. விருதராஜ பயங்கர சோழ வளநாடு, கேரள சிங்க சோழ வளநாடு, 7. சுந்தரபாண்டிய வளநாடு என்பன. இப்பெயர்கள் பின்னுளிலும் வழங்கி வரலாயின."

திருவாளர் சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவரவர்கள் வீட்டிலிருந்த பழைய எட்டிற்கண்ட ராயர் எழுவர் பெயர் முன்பு காட்டப்பட்டது. அவர்கட்கு உரியவாக ஏழு கூற்றமும், பதினெட்டு நாடும் அதிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் **கூற்றங்கள்:—**'மிழலைக் கூற்றம், முத்தூர்க் கூற்றம், அரும்பூர்க் கூற்றம், திருக்கானக் கூற்றம், தொகவூர்க் கூற்றம், கொடுமளூர்க் கூற்றம், இளையான்குடிக் கூற்றம் என்பன. **நாடுகள்:—**'கருங்கூடி நாடு, உயர்செம்பி நாடு, கலாசை உருக்கு நாடு, தடாதிருக்கை நாடு, உகைு சிந்தாமணி நாடு, தோராபதி நாடு, மதுரை உதயவள நாடு, வாகுள்ள வளநாடு, சேர சோழ பாண்டி வளநாடு, வேள்வி நாடு, கானாடு, கைக்கு நாடு, மெய்கண்ட நாடு, விரிஞ்சிங்க நாடு, தொளசிங்க நாடு, செம்பொன் நாடு, முடுக்கு நாடு என்பன.

திருவாளர் S. **குமாரசாமி மேல்கொண்டார்** அவர்கள் ஓர் செப்புப் பட்டயத்திலிருந்து எழுதிய கள்ளர் நாடுகளின் பெயர்கள்.

"தந்தி நாடு, மணைப்பள்ளி நாடு, அய்லூர் நாடு, அஞ்சு முகநாடு, ஏரி மங்கல நாடு, மேலத்துவாகுடி நாடு, கீழத் துவாகுடி நாடு, கொற்கை நாடு, செங்குள நாடு, மேல் செங்குள நாடு, கீழ் செங்குள நாடு, பூளியூர் நாடு, செங் கணி நாடு, பிரம்பை நாடு, கானம்பூண்டி நாடு, சித்தர் குடி நாடு, மேல மகா நாடு, கீழ் வெங்கை நாடு, குள மங்கல நாடு, சித்து பத்து நாடு, பனையக்கோட்டை நாடு, காசாங் கோட்டை நாடு, தென்னம நாடு, ஒக்கு நாடு, உரத்த நாடு, பட்டுக்கோட்டை வளநாடு, கறப்பிங்கா நாடு, அஞ்சு வண்ணப் பத்து நாடு, கல்லாக்கோட்டை நாடு, அய்யலூர் நாடு, தென்பத்து நாடு, மத்தச் செருக்குடி நாடு, அன்ன வாசற்பத்து நாடு, குண்ணுவாரந்திய நாடு, கோட்டை பத்து நாடு, பிங்களக்கோட்டை நாடு, மேலைப்பத்து நாடு, பெரிய கூத்தப்ப நாடு, அறந்தாங்கி கீழநெல்லி நாடு, வடு வூர் நாடு, திருமங்கலக்கோட்டை நாடு, பாப்பா நாடு, முசிறி நாடு, பின்னையூர் நாடு, விற்குடி நாடு, அம்பு நாடு, ஆலங்குடி நாடு, நிசிலி நாடு, நாலு நாடு, காசா நாடு, கோனூர் நாடு, சுந்தர நாடு, மருங்கை நாடு, வாகரை நாடு, நீர்வதி நாடு, வாராப்பூர் நாடு, பெருங்களூர் நாடு, வித்தி நாடு, வத்தனைக்கோட்டை நாடு, தென்மலை நாடு, வடமலை நாடு, குண்டா கோயில் நாடு, சோத்துப்பாலை நாடு, மின் னாத்தூர் நாடு, நொடியூர் நாடு, அண்டக்குள நாடு, செரு வாசல் நாடு, திருப்பத்து நாடு, அஞ்சிநிலை நாடு, ஆமையூர் நாடு, கிளியூர் நாடு, மல்லாக்கோட்டை நாடு, மழை நாடு, காவல் நாடு, காவிக்கோவனாடு, வல்லை நாடு, மாலை நாடு, பட்டமங்கல நாடு, கண்டர் மாணிக்க நாடு, கம்பனூர் நாடு, பாகையூர் நாடு, செருக்குடி நாடு, தெருபோகி நாடு

இரும்பு நாடு, எய்ப்பாம்பா நாடு, வன்னாடு, முத்து நாடு, சிலம்ப நாடு, செம்பொன்மாரி நாடு, கீழ் செங்கை நாடு, எயிலுவான் கோட்டை நாடு, மேலூர் நாடு, வெள்ளூர் நாடு" என்பன.

தஞ்சைக் கள்ளர் மகா சங்கம் அமைச்சராகிய திருவாளர் நடராஜ பிள்ளை அவர்கள் (பீ. ஏ., பீ. எல்.,) வாயிலாகக் கிடைக்கலுற்ற செய்திகள்பின் வருவன:—

நாடு (தஞ்சாவூர்.)	நாட்டின் முதற்கரை.	பொதுத்தலம்.
1. காசா நாடு	தெக்கூர்	கோயிலூர்
2. கீழ்வேங்கைநாடு	உழுவூர்	பருத்திப்பார்கோயில்
3. கோனூர் நாடு	தெக்கூர்	கோட்டைத்தெருவு
4. பின்னையூர் நாடு	பின்னையூர்	பின்னையூர்
5. தென்னம நாடு	தென்னம நாடு	...
6. கன்னந்தங்குடி நாடு	மேலையூர்	...
7. உரத்த நாடு	புதுவூர்	கோயிலூர்
8. ஒக்கூர் நாடு	மேலையூர்	...
9. கீழ ஒக்கூர் நாடு	கீழையூர்	...
10. திருமங்கலக்கோட்டை நாடு	மேலையூர்	...
11. தென்பத்து நாடு	பேரையூர்	அப்பராம்பேட்டை
12. ராஜவளநாடு	நடுவாக்கோட்டை	...
13. பைங்கா நாடு	பைங்கா நாடு	...
14. வடுகூர் நாடு	தென்பாதி	...
15. கோயில்பத்து நாடு	கம்பை நத்தம்	கோயில்பத்து
16. சுந்தர நாடு	வாளமரங்கோட்டை	...
17. குளநீள் வளநாடு	துரையண்டார் கோட்டை	கடம்பர் கோயில்
18. பாப்பா நாடு	தெற்குக்கோட்டை	சங்கரனூர் கோயில்
19. அம்பு நாடு: தெற்குத்தெரு	செங்குமேடு	அம்புகோயில்
வடக்குத்தெரு	பன்னிரண்டான் விடுதி	
20. வாகரை நாடு	குருங்குளம்	...
21. வடமலை நாடு	பகட்டுவான்பட்டி	...
22. கொற்கை நாடு	செங்கிபட்டி கூனம்பட்டி	...

23.	எரிமங்கல நாடு	ராயமுண்டான்பட்டி	வளம்பகுடி
24.	செங்கள நாடு	சோழகன்பட்டி	நெட்டியூர்
52.	மேலைத்துவாகுடி நாடு	சூரியூர்	...
26.	மீசெங்கிளி நாடு	...	...
27.	தண்டுகமுண்ட நாடு	ராயந்தூர் சித்தர்குடி	...
28.	அடைக்கலங்காத்த நாடு	அள்ளூர்	...
29.	பிரம்பை நாடு	பிரம்பூர்	...
30.	கண்டிவளநாடு	நடுக்காவேரி	...
31.	கத்தரிமோழநாடு	இளங்காடு	..
32.	தந்தி நாடு	திருக்காட்டுப்பள்ளி	..
33.	வாராப்பூர் நாடு	பொன்னம் விடுதி	...
34.	ஆலங்குடி நாடு	ஆலங்குடி	...
35.	வீரக்குடிநாடு	வாண்டான் விடுதி	திருமணஞ்சேரி
36.	காணாடு	திருவரங்குளம்	...
37.	கோனாடு	...	...
38.	பெருங்குளூர் நாடு	பெருங்குளூர்	.
39.	கார்யோக நாடு	...	...
40.	ஊமத்த நாடு	சிங்கவனம்	..

கள்ளர் நாடுகளில் இதுகாறும் தெரிந்தவை இங்கு ஒருவாறு எழுதப்பட்டன. இவை இன்னம் நன்காராய்ந்து ஒழுங்குபடுத்தற்பாலன.

இனி, நாட்டுக்கூட்டத்தின் இயல்பினைச் சிறிது விளக்குதும்.

தஞ்சை சில்லாக் கெசட்டியரில் (1906) பின் வருமாறு கூறப்பெற்றுளது.

"கள்ளர் நாடுகளில் கிராமப் பஞ்சாயத்து வழக்கமாக இருந்து வந்தது. வேளாளர் பழக்கத்தைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தமையால் இது நின்றுவிட்டது. கிராமத்தில் முக்கியமானவர் அம்பலகாரர் எனப்படுவர். இவர் ஊரி லுள்ள சில்லரைச் சச்சரவுகளைத் தீர்த்துவைப்பர். ஏனையரில் மேலானவராகக் கொள்ளப்படுவர். சில சமயங் களில் பல கிராமப் பஞ்சாயத்தார்கள் ஒன்றுகூடிப் பொதுக் காரியங்களை ஆராய்வதுண்டு"

தென்னிந்திய சாதி வகுப்பு வரலாறு என்னும் ஆங்கிலப் புத்தகத்தில்,

"சிவகங்கை ஜமீன்தாரியில் பதினன்கு நாடுகள் உள்ளன. பதினன்கு நாடுகளின் பிரதிநிதிகளும் ஆண்டிற்கு ஒருமுறை சுவர்ணமூர்த்தி சுவாமியின் திருவிழா விடயமாய்க் கண்டதேவியில் கூடுவது வழக்கம்" என்று குறித்திருக்கிறது.

"வெள்ளூர் நாடு ஐந்து மாகாணங்களையுடையது. பதினொரு கரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பது. ஒரு கரைக்கு இரண்டுகரை யம்பலம் ஆகும். நாட்டுத்தலைவர் நாடு முழுதுக்கும் தலைவராவர். மாகாணக் கூட்டம், நாட்டுக்கூட்டம் என இருவகைக் கூட்டங்கள் உண்டு.

ஒரு அம்பலமும், குடிகளும் கூடுவது மாகாணக் கூட்டம். நாட்டுக்கூட்டம் என்பது, நாட்டுத்தலைவரும், இருபத்திரண்டு கரையம்பலங்களும் மற்றைக் குடிகளும் கூடுவதாகும். நீதி (சிவில்) வழக்கு, குற்ற (கிரிமினல்) வழக்குகளைத் தீர்க்கும் கழகங்கள் (பஞ்சாயத்து) அங்கு உள்ளன'' என்னும் இச்செய்தி முன்பும் காட்டப்பெற்றுளது.

"ஐந்து கிராமத்தினர் ஒன்று சேர்ந்து காங்கயன் என்பானைத் தலைமையாக ஏற்படுத்தினரென்றும், அதற்காகச் சுற்றிலுமுள்ள நான்கு கிராமத்தின் அதிகாரிகள் காங்கயனையும், அவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் தாக்கினரொன்றும், பின்பு இந்நால்வரும் காங்கயனால் தோல்வியுற்றுத் தலைக்கு ஒரு மா நிலம் கோயிலுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று என்றும் நெடுங்குடிக் கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது''.

"இவர்களில் தலைவர்களை ஏற்படுத்துவதில் தேர்ந்தெடுப்பு (எலக்ஷன்) நடந்து வந்தது. நந்தவனப்பட்டி மேல்கொண்டான் என்ற தலைவன் ஒருகால் தன் நம்பியோடும், மற்றுமுள்ள துணைவர்களோடும் வெளிச்செல்ல நேர்ந்தபொழுது, மேல்கொண்டானுடைய அத்தையை அத்தலைமை யேற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தனர். அம்மாது நியாய விசாரணையிலும், காரிய நிர்வாகத்திலும் அவ்வளவு திறமை வாய்ந்திருந்தனள். இக்கூட்டத்திற்கு (கான்பிடரேஷனுக்கு) மதுரை அரசர் தலைமையில் உதவி கிடைத்து வந்தது. மதுரையின் பிரதிநிதிகள் திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்துகொண்டு வரி வாங்கி இக் கூட்டத் தலைவர்களுக்குக் கொடுத்து வந்தனர். சிலர் இக்கூட்டத்தினரால் சிற்சில துன்பங்கள் உண்டாயின என்று நினைத்தாலும், இக்கூட்டத்தினர் பலமடைந்து ஒற்றுமையுட

ணிருந்தால் திருச்சிக் கோட்டைக்கு முன்பு அவர்கள் உதவி செய்ததுபோல் எப்பொழுதும் உதவி செய்யும்படி துணையாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். திருச்சிக் கோட்டையை முற்றுகையிட்ட மகம்மதியர்கள் சிப்பாய்களின் தாக்குதலைவிடக் கள்ளர்களின் தாக்குதலுக்கே மிக நடுங்கின ரென்பது ஒவ்வொருவருக்கும் தெரியும்" என்று, திருச்சி ரேவரேண்டு காஸ்டேட்ஸ் கூறியிருக்கின்றனர். புதுக்கோட்டைச் சரிதத்தில் இவ்வரலாறுகள் காணப்படுகின்றன.

இங்கே காட்டியவற்றிலிருந்தும், பிறவாறு யாம் ஆராய்ந்தறிந்தவற்றிலிருந்தும் நாட்டுக்கூட்டத்தின் இயல்பினைப் பின் வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாகும்:—

கள்ளர் நாடுகளில் உள்ள ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் கள்ளர் குலத்தவரில் ஒருவரோ பலரோ தலைவராக இருப்பர். அவர்களுக்கு *அம்பலகாரர் அல்லது நாட்டாண்மைக்காரர் என்பது சிறப்புப் பெயராகும். சில இடங்களில் காரியக்காரர் என்றும் சொல்வதுண்டு. ஊரிலுள்ளோர் எல்லா விதமான வழக்குகளையும் அம்பலகாரரிடம் தெரிவித்துக் கொள்ள அவர் வழக்குகளின் உண்மையைக் கண்டறிந்து, ஒரு புறமும் கோணாது நடுவு நிலையாகத் தீர்ப்புச்செய்து விடுவர். வழக்காளிகளும் தீர்ப்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பர். அம்பலகாரர் என்னும் உரிமையைப் பணம் முதலிய எக்காரணத்தாலும் ஒருவர் திடீரென அடைந்துவிடுவதில்லை. அது பரம்பரையாக வந்துகொண்டிருப்பதொன்

* முத்திரிய வகுப்பினர்க்கு அம்பலகாரர் என்பது குலப்பெயராக வழங்குவதுண்டு. கள்ளர் வகுப்பினரில் கிராமத் தலைவர்க்கு மாத்திரமே இப்பெயர் வழக்குண்டு.

ரும். ஒருக்கால் அம்பலகாரர்க்குச் சந்ததியில்லாது போய்விடின், அவரைச்சார்ந்த தகுதியுடைய வேறு யாரையாவது ஊரார் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்வர். அம்பலகாரர் பொருள் குன்றி எவ்வளவு எளியராகப்போய்விடினும் அவரது உரிமைக்குப் பழுது வருவதில்லை. சில சமயங்களில் பெண்டிருங்கூட அவ்வுரிமையை வகித்து நடத்துவாராவர். ஒரு நாடு அல்லது நாட்டின் பகுதியில் (மாகாணத்தில்) உள்ள ஒவ்வொரு ஊர் அம்பலகாரரும் ஆண்டிற்கு ஒரு முறை கூடுவதுண்டு. இது நாட்டுக்கூட்டம் அல்லது மகா நாடு எனப்படும். நாட்டின் முதற்கரை அல்லது தலைக்கிராமத்திலுள்ள அம்பலகாரர், மற்றையூர்களின் தலைவர்களுக்கு மகா நாடு கூட நாள் குறிப்பிட்டுத் திருமுகம் அனுப்புவர். குறிப்பிட்ட நாளிலே நாட்டின் பொதுத்தலத்தில் கூட்டம் ஆரம்பமாகும்.

ஒவ்வொரு நாடு அல்லது நாட்டின் உட்பட்ட மாகாணத்திலும் ஏதேனும் ஒரு தெய்வம் இருக்கும். அத்தெய்வத்திற்குக் காப்புக்கட்டித் திருவிழாச்செய்யத் தீர்மானித்தற் பொருட்டாகப் பெரும்பாலும் நாட்டுக் கூட்டம் கூடும். ஆனால் அப்பொழுதே நாட்டின் உட்பட்ட கிராமப் பொது வழக்குகளெல்லாம் கொண்டுவரப்பெறும். ஏரி, குளம், வாய்க்கால், எல்லைப்புறம் என்பனபற்றியும் மற்றும் பலவகையாகவும் ஒரு கிராமத்திற்கு மற்றொரு கிராமத்துடன் ஏற்பட்டுள்ள பிணக்குகளெல்லாம் அப்பொழுது கொண்டுவந்து வாதிக்கப்படும். நாட்டுமக்கள் பெருந்திரளாகக் கூடுவதும் உண்டு. எனினும் அவர்கள் வேடிக்கை பார்ப்பதன்றி இடையே யாதும் பேசுதல் செய்யார். அம்பலகாரர்கள் மாத்திரமே பேசி முடிவு செய்தல்வேண்டும். வழக்கு மிகுந்துவிடுமேல் கூட்டம்

தொடர்ச்சியாய்ப் பலநாள் நடைபெறுவதுமுண்டு. எல்லா வழக்குகளும் யாருக்கும் மனத்தாங்கலின்றித் தீர்த்து வைக்கப்பட்ட பின்னரே திருவிழா நிச்சயிக்கப்பெறும். நாட்டுக் கூட்டத்தின் தீர்ப்புகள் எல்லாம் எழுத்துமூல மன்றி வாய்மொழியாகவே யிருக்கும். பத்திர மெழுதிப் பதிவு (ரிஜிஸ்தர்) செய்தும் பிறழ்ச்சி மிகுகின்ற இக்கா லத்தில் இச்செயல் எவ்வளவு வியப்பைத்தருவதாகும்! வெறும் வாய் மொழிக்கு முன்பு அவ்வளவு மதிப்பிருந் தது. வாய்மொழித் தீர்ப்பிற்கு யாவரும் கட்டுப்பட்டு நடந்துவந்தனர். இவ்வாறாக ஊர் வழக்குகளெல்லாம் அவ்வூர்த் தலைவர்களாலும், நாட்டு வழக்குகளெல்லாம் நாட்டுக் கூட்டங்களாலும் ஒரு காசும் செலவின்றி உண்மை கண்டு முடிவு செய்யப்பட்டுவந்தன. இப்பொ ழுதோ வழக்காளிகளிற் பெரும்பாலரும் தம் சொத்துக் களை யெல்லாம் இழந்து முடிவில் ஓட்டாண்டிகளாகிவிடு தல் காண்கின்றோம். சட்டத்திற் றேறி மன்றின்கண் ஏறி விடும் வக்கீற் கூட்டத்தினர்க்கு நாட்டிலுள்ள ஏழை மக்க ளின் நலத்தில் கருத்துண்டாவதில்லை. ஏழைகளுக்கு நன்மைசெய்ய அவர்களுக்கு எவ்வளவோ வன்மையுண்டு. அப்படியிருந்தும் யார் எக்கேடு கெட்டால் என்னென்று அவர்கள் வழக்குகளைப் பெருக்கவே முயலுகின்றனர். அவர்களுக்கு உண்மையாகவே உயர் நோக்கம் இருக்குமா யின் இப்பொழுதுள்ள வளவிற் பாதி யளவாகவேனும் வழக்குகள் குறைந்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. இராஜ ராஜ தேவர் முதலான பழைய சோழ மன்னர்கள் காலத் தில் ஊர்தோறும் பஞ்சாயத்துகள் இருந்து, நாட்டின் ஆட்சி சிறிதும் வருத்தமின்றிச் செவ்வையாக நடைபெற்று வந்திருத்தலை அறிவிக்கும் கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் எண்

ணிறந்தனவுள்ளன. அம்முறையானது நாளடைவில் அருகி வந்து இப்பொழுதுள்ள நிலைமை சம்பவித்திருக்கிறது.. அரசாங்கத்தினர் சிற்சில இடங்களில் கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் ஏற்படுத்திப் பார்க்கின்றனர். அவற்றின் தன்மையும், பயனும் இப்பொழுது விளக்கமாகச் சொல்லுதற்கில்லை. இந்தியாவிலுள்ள அரசியற் கிளர்ச்சியாளர்களில் ஒரு பகுதியார் தங்கள் கொள்கைகளில் பஞ்சாயத்துச் சபை ஏற்படுத்துவதும் ஒன்றாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அஃது எவ்வளவு பயனளிக்குமென்பது பின்பே தெரியக்கூடும். அது நிற்க. கள்ளர் குலத்தினர்க்குப் பஞ்சாயத்தும், நாட்டுக் கூட்டமும் தொன்றுதொட்டுள்ள வழக்கமேயாதலின் அவர்கள் மீண்டும் அவைகளைக் காலத்துக்கேற்ற திருந்திய முறையில் ஏற்படுத்தி நடத்திக் கொண்டுவருவது எளிதேயாகும், அவ்வாறு நடத்திவரின் அவர்கட்கும், நாட்டிற்கும் எவ்வளவோ நன்மையுண்டு. அரசாங்கத்தினரும், பிறரும் அவற்றை ஆதரிக்கவே கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். எல்லாவற்றிற்கும் ஒற்றுமையே இன்றியமையாதது.

இனி, நாடு காவலின் இயற்கையைச் சிறிது விளக்குதும்.

கள்ளர் குலத்து இப்பொழுது அரசராயும், குறுநில மன்னராயும் உள்ளாரது காவல் இங்கே எடுத்துக்காட்ட வேண்டுவதின்று. ஏனை நாட்டாண்மைக்காரரைப்பற்றியே இங்குக் கூறுவது. இன்னோர் பண்டு அரசராயும், குறுநில மன்னராயும் விளங்கியிருந்தமையாலும் அண்மைக்காலம் வரையில் குறுநில மன்னர்களாய் இருந்திருத்தலாலும் இவர்களது செல்வாக்கிற்குப் பிற வகுப்பி

னர் பெரிதும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு நாட்டாண்மைக்காரர் அல்லது அம்பலகாரர் காவலில் பற்பல ஊர்கள் அடங்கியுள்ளன. உதாரணமாகத் தஞ்சை ஜில்லாவின் மேற்குப் பக்கத்தில் உள்ளவர்களில் காங்கய அம்பலகாரரை முதன்மையாகக் கூறலாம். அவர்கட்குச் சென்னபட்டினம் வரையில் காவற் கிராமங்கள் இருந்தன என்பர். அடுத்து, இராயமுண்டார், சோழகர், சோழங்க தேவர், மேல்கொண்டார், நாட்டரையர், செம்பிய முத்தரசு, வன்னிமுண்டார், கொடும்புராயர், கண்டியர் முதலானவர்களைக் கூறலாகும். இதிலிருந்து இன்னார் இன்னார்க்கு இன்னின்ன கிராமங்கள் என இவர்கள் பங்கிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனரென்பது விளங்கும். காவற் கிராமம் என்பதில் இவர்களுடைய உரிமையும், கடமையும் என்னவென்று பார்ப்போம். ஓர் அரசனுக்குக் குடிகள் வரி செலுத்துவது போன்றே கிராமத்தார்கள் இவர்கட்கு ஆண்டுதோறும் வரி செலுத்துவர். வரி தனித்தனியாகவேனும், கிராமத்தார் ஒன்றுசேர்ந்து மொத்தமாகவேனும் செலுத்துவதுண்டு. மற்றும் அம்பலகாரர் வீட்டில் கல்யாணம் முதலிய நடக்குங் காலங்களில் காணிக்கை செலுத்துவதுமுண்டு. இவ்வுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் அரசு காவலர் தமது காவலிலுள்ள ஊர்களில் எவ்வகையான களவும், கொள்ளையும் நிகழாமற் பார்த்துக்கொள்ளும் கடப்பாடுடையர். களவு நிகழாமற் பார்ப்பதென்றால் தாம் சென்று காத்து நிற்பதில்லை. ஆட்களை யனுப்பிக் காப்பதுமில்லை. தம் வலிமையாலும், ஆணையாலுமே பாதுகாப்பாராவர். இன்னாருடைய அரசு காவலில் உள்ள ஊர் என்று தெரிந்தால்

திருடர்கள் அவ்வழிச் செல்லமாட்டார்கள். ஒருக்கால் ஏதேனும் களவு நிகழ்ந்துவிடின் கிராமத்தார் அம்பலகாரருக்குச் செய்தி தெரிவிப்பர். அம்பலகாரர் தம் ஆட்களைப் பல இடங்கட்கும் அனுப்பிக் களவுபோன பொருளை எவ்வாற்றாலேனும் மீட்டுக் கொடுப்பர். சில சமயங்களில் அம்பலகாரர் தம் கைப்பொருள் செலவு செய்தும் மீட்க நேரும். இதில் கிராமத்தார்க்கு எவ்வளவு நன்மை யிருக்கிறதென்று பாருங்கள். சில சமயங்களில் அரசு காவலர் சிலர் தவறான வழிகளில் நடத்தலும் நிகழக்கூடியதே. அது குறித்து அம்முறையே வெறுக்கத்தக்கதாகாது. தற்காலத்தில் நாட்டின் சாதாரணப் பாதுகாப்புக்குப் போலீசுப் படை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நூற்றில் தொண்ணூறு ஊர்களுக்கு அதன் சம்பந்தமே யில்லை. அவ்வூர்களில் ஏதேனும் நிகழ்ந்துவிட்டால் அவர்கள் நகரங்களிலுள்ள அதிகாரிகட்குத் தெரிவிக்க, அன்னோருத்தரவைப் படிப்படியாகப் பெற்றுப் போலீசுக்காரர் வந்து பார்த்து ஏதேனும் எழுதிக்கொண்டு போகின்றனர். கல்வி யறிவு குறைந்தோராய்ச் சிறிய சம்பளத்திற்கு ஊழியஞ்செய்கின்ற அவர்களால் எவ்வளவு நன்மையை நாம் எதிர்பார்க்கமுடியும்? இதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுதுதான் பழைய அரசு காவலின் பயன் விளங்கா நிற்கும். அம்பலகாரர்கட்கு அன்னோர் காவலுட்பட்ட கிராமத்து மக்கள் தாம் ஆண்டுதொறும் செலுத்தும் வரி முதலியவற்றைக் குறிப்பிட்டுப் பட்டயங்களும், முறிகளும் எழுதிக் கொடுத்திருக்கின்றனர். அரசாங்கத்தினர் அவற்றில் பல பட்டயங்களைக் கைப்பற்றி விட்டனரென்றும், பட்டயம் பெற்றிருந்த சிலரிடம் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்கட்கு உபகாரச் சம்பளம்

கொடுத்து வந்திருக்கின்றனரென்றும் அறிகின்றோம். தாங்கள் பரம்பரையாக அடைந்து வந்த வருவாயை இழந்த காரணத்தால் அம்பலகாரரிற் சிற்சிலர் தத்தம் பெருந்தன்மையை இழக்கவும் நேர்ந்தது. இப்பொழுது பெரும்பான்மை அரசு காவல் ஒழிந்துவிட்டது. சிற்சில இடங்களில் பழமையை நினைவுகூர்ந்து அன்புபற்றி ஒருவகையான சம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இனி, அம்பலகாரர்கள் அரசு காவல்முறையை நாடுவது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இவர்கள் தம்முடைய நிலங்களை நன்கு பயிரிட்டுத் தம் உழைப்பினால் வருகின்ற பொருள் கொண்டு தம் வாழ்க்கையை நடாத்தி ஏனையர்க்கும் இயன்ற உதவிசெய்துகொண்டு அறநெறியில் நிற்பார்களாயின் எவ்வளவோ சீரும் சிறப்பும் எய்துவார்கள். பழைய நாளில் இவர்கள் அரசு காவல் முறி பெற்றமைக்குச் சில சான்றுகள் காட்டி இவ்வதிகாரத்தை முடிப்போம். பின் வருபவை, விண்ணனூர்ப்பட்டி, திருவாளர் மு. கந்தசாமிச் சோழங்கதேவர் அவர்களிடமிருந்து எம தருமை மாணவர் திரு. வீ. உலகதாசக்கோமேம்புராயர் வாயிலாகக் கிடைத்த பழைய (ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளின் முந்திய) ஏடுகளிற் கண்டவை.

1. 'ஈசுவர௵ ஆனிமீ' கருவ வாலிகொண்டாபுரம் சீமை வெண்பாநாட்டில் கூரையூரைச் சேர்ந்த வடவின்னம் பூண்டியிலிருக்கும் இருசப்ப நாயனார், முத்துக்கருப்ப உடையார் நாங்களிருவரும் ஏரிமங்கல நாட்டில் விண்ணனூர்ப்பட்டியிலிருக்கும் பலபத்திரச் சோழகனார் குமாரர் குஞ்சான் சோழகனார்க்கு மேன்காவல் பொறுப்பு முறிகொடுத்தபடி. முறியாவது.—வடவின்னம் பூண்டி மாகாணத்தில் ரயத்து உடையார் கிராமம் உட்பட நம்

முடைய கிராமம் கூ. இந்தப் பன்னிரண்டு கிராமத்துக்கும் வருடம் ஒன்றுக்குப் பொறுப்பு கெட்டி கூ பொன் கொடுத்துக்கொண்டு வருவோமாகவும். இந்த மேன் காவல் கல்லும் காவேரி புல்லும் பூமி உள்ளவரை ஆண்டு அனுபவித்துக்கொண்டு சுகத்திலே யிருப்பீராகவும்.'

2. 'அக்ஷய ஹூ தைமீ௳ எ௨ முத்துலிங்க ரெட்டியார் கிராமமான துறைமங்கலம் அகரங்குடியான (பொளை)? துறைமங்கலத்தில் இருக்கும் லெட்சுமண ரெட்டியார், நல்லப்ப ரெட்டியார், காளத்தி ரெட்டியார், எறம ரெட்டியார், பூசாரி சின்னத்தம்பி உடையார், கலிதீர்த்த உடையார், ரெட்டைப்பச்சை உடையார், அகரத்திலிருக்கும் மகா சனங்கள் கொண்டையா, நரசய்யா, லிங்கப்பா, மன்னக்கோன், மரவைக்கோன், பெருச்சிக்கோன் நாங்கள் அனைவரும் ஏரிமங்கல நாட்டிலிருக்கும் கருத்தக்காங்கயர், வேலாயுதச் சோழகர் இவர்களுக்கு மேன் காவல் முறி யெழுதிக்கொடுத்தோம். இதற்கு வருடம் ஒன்றுக்குப் பொறுப்பு மதுரைச் சக்கரம் ௰. இந்தப் பத்துப் பொன்னுக்குக் கறுத்தக்காங்கயர் பாதிக்கு ஐந்து பொன்னும், வேலாயுதச் சோழகர் பாதிக்கு ஐந்து பொன்னும் ஆகப் பத்துப்பொன்னும் வருஷாவருஷம் கொடுத்து வருவோமாகவும். இந்தப்படிக்குச் சம்மதித்து நாங்களனைவரும் காவல் முறி கொடுத்தோம். **சாக்ஷிகள்:**—சிறுவாச்சூர் நல்லப்ப ரெட்டியார், பெருமயிலூர் நல்லப்ப ரெட்டியார்...நாட்டுக்கணக்கு ரெங்கநாத பிள்ளை'.

3. 'தாது ஹூ வைகாசிமீ௳ கங௨ ஏரிமங்கல நாட்டிலிருக்கும் கறுத்தக் காங்கய அம்பலகாரர், கீழத்துவாகுடியைச் சேர்ந்த செங்கிபட்டியிலிருக்கும் ஓந்தைய மேல்கொண்டார் அம்பலகாரர், கருவிப்பட்டியிலிருக்கும்

இராமைய மேல்கொண்டார் அம்பலகாரர் இவர்களுக்குக் கூகையூர்ச்சீமை நாட்டார் செகநாத உடையார், மற்று முள்ள உடையார் கிராமத்துக் குடியானவர்கள் ஆகிய நாங்கள் மேன் காவல் பட்டயம் எழுதிக் கொடுத்தோம். மேன் காவலாவது.—கூகையூர், மாமாந்தூர், ஸ்ரீ பயங்கரம், கருந்துளகுறிச்சி இந்தக் கிராமம் நான்குக்கும் பொறுப்பு மதுரைச் சக்கரம் பொன் உம. செந்துறைம் பளம், கிருஷ்ணபுரம், பெருமாள் பாளையம் சித்தேரி, நரையூர், வடபாதி, அரசங்குடி, சிறுபாக்கம், உறத்தூர், திருவாலந்துறை, பசும்பலூர், பாதாங்கி, ஐயனூர் பாளையம், பில்லங்குளம், சிறுநிலா, பெருநிலா, பட்டாக்குறிச்சி, வடகரைபாதி, மாவிலிவகை, ஆண்டியமடம் ஆகிய இருபது கிராமத்துக்கும் பொறுப்பு மதுரைச் சக்கரம் பொன் கூம. இந்த இருபது கிராமம் உட்பட கிராமம் இருபத்து நான்குக்கும் பொறுப்பு மதுரைச் சக்கரம் பொன் ளம. இந்தப்படிக்குச் சம்மதித்து மேன் காவல் பட்டயங் கொடுத்தோம்......இதற்குச் சாட்சி:—சிகம்பூர் பெரிய உடையார், சிறு மதுரை திருமேனிப் படையாச்சி.

ஆறும் அதிகாரம்.

நன்மக்கள், தற்கால நிலைமை, சீர்திருத்தம்.

கள்ளர் அல்லது அரையர் குலத்தவர் அரசராயும், குறுநில மன்னராயும், அமைச்சராயும், படைத்தலைவராயும் தொன்றுதொட்டு இருந்துவந்திருப்பது முன்பு காட்டிய வரலாறுகளானே அறியலாகும். இங்ஙனமே சிறந்த பத்தர்களும், ஞானிகளும், புலவர்களும், வள்ளல்களும் ஆக எண்ணிறந்த பெரியோர் இக்குலத்தில் இருந்திருக்கின்றனர்.

பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்ட திருத்தொண்டர்களில் கூற்றுவர், நரசிங்கமுனையரையர், ஐயடிகள் காடவர்கோன், கழற்சிங்கர், மெய்ப்பொருளார் ஆகிய் ஐவரும் இக்குலத்துக் குறுநில மன்னராவர். திருமால் அடியாருள் ஒருவரும், பெரிய திருமொழி முதலிய ஆறு சிறந்த பிரபந்தங்களியற்றி நான்கு கவிப்பெருமாள் என்னும் பட்டம் பெற்றவரும், திருவரங்கத்திற் பல திருப்பணிகள் இயற்றிய பெரியாருமாகிய திருமங்கையாழ்வார் இவ்வகுப்பினரென்பது பிரசித்தம். இவர் திருமங்கையென்னும் நாட்டிலே தோன்றிய சிற்றரசராகலின் திருமங்கை மன்னன் எனவும் கூறப்படுவர். இவருடைய பாசுரங்களினால் இவருக்குரியவாக அறியப்படுகின்ற பரகாலன், கலிகன்றி முதலிய பெயர்களிலிருந்து இவருடைய வீரமும், நேர்மையும் முதலியன நன்கு விளங்கும். நல்லறிவுடை

யார், இவரது வரலாற்றிற் கலந்துள்ள புனைந்துரைகளை நீக்கி உண்மை காணற்பாலராவர். இவ்வாழ்வாரது பெருமை அளவிட்டுரைக்கற்பாலதன்று. திருவேங்கடத்தையாண்ட முனித்தொண்டைமானுக்குத் திருவேங்கடமுடையான் சங்காழி நல்கியதாயும், அத்தொண்டைமான் திருமகளாராய அலர்மேல்மங்கையாரைத் திருமணஞ்செய்ததாயும் திருமலை மான்மியம் கூறுகின்றது. முனையதரையன் என்பான் ஒருவன் வீரசோழனுக்குத் தண்டத்தலைவன் என்றும், திருமால் பத்தியிற் சிறந்தவனென்றும் திருக்கண்ணபுர புராணம் கூறுகின்றது. முனையதரையன் பொங்கல் என்று இவன் பெயரால் வழங்கும் திருவமுதே இவனது பத்தியின் மேன்மையைப் புலப்படுத்தும். காடுவெட்டியின் சிவபத்தி மேன்மையைத் திருவிளையாடற் புராணத்தால் அறியலாகும். இவ்வரலாறு முன்பு கூறப்பட்டுளது. இக்குலத்துக் கருணாகரத்தொண்டைமான் என்பான் ஒருவன் அரசற்கு அமைச்சனாயிருந்து, திருவாரூரில் தியாகேசரது திருவடியிற் கலந்தானென்று வரலாறுண்டு. தியாகேசருடைய விருதாவளித் திருநாமங்களில் கருணாகரத் தொண்டைமான் என்பதும் ஒன்றாக இருத்தலினாலேயே அவனது அன்பு முதிர்ச்சியை அறியலாகும்.

'அருணயத் தொண்ட ரனைவருந்தா னென்னுங்
கருணையைப் பார்முழுதுங் காணத்—திருவடிக்கீழ்
மன்னுங் கருணா கரத்தொண்டை மான் வந்தான்
என்னுந் திருச்சின்னத் தெம்பிரான்.'

என்று திருவாரூருலாக் கூறுவது காண்க. திருவரங்கத்தில் சிற்றரசராயிருந்த அகளங்க நாட்டாள்வார் என்பார் இராமாநுசரது சீடரென்றும், சிறந்த பத்தரென்றும் முன்பே காட்டியுள்ளாம்.

முத்தரையர், முனையதரையர், செழியதரையர், பல்லவதரையர் என்றற்போலப் பல பட்டப்பெயர்கள் தரையர் என்னும் பெயருடன் சேர்ந்து கள்ளர்களுக்கு வழங்குகின்றனவென்றும், 'இரவலவா......திருவேங்கட நாதா' 'தேன்பிறந்த......பிறந்தான்முன்' என்னும் பாட்டுக்களாற் குறிக்கப்படும் திருவேங்கடநாதர் என்னும் வள்ளல் கள்ளர் குலத்தில் செழியதரையர் என்னும் பட்டமுடையவ ரென்றும், பாண்டிநாடு பஞ்சமுற்ற பொழுது சங்கப்புலவர்களை வரவழைத்து ஆதரித்தவனும், சோழநாட்டவனும் ஆகிய ஆலஞ்சேரி மயிந்தன் என்னும் உபகாரியும் இக்குலத்தவனே யென்றும், இக்குலத்தவரைக்குறித்து மூவரையர் வண்ணம் என்பதொரு பிரபந்தம் உண்டென்றும், இக்குலத்தவரில் பல சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்களுண்டென மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் அடிக்கடி பாராட்டிக் கூறுவதுண்டென்றும் மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் இளங்காடு நற்றமிழ்ச் சங்கத்தின் ஓர் ஆண்டு விழாவில் தலைமை வகித்தபொழுது கூறியுள்ளார்கள்.

நன்னூலின் தொல்லுரையாளரான மயிலைநாதரால் 'இந்தப்பத்தெச்சமும் புவி புகழ் புலமை அவிநயனாலுட்டண்டலங்கிழவோன்றகைவரு நேமி யெண்டிசை நிறை பெயர் இராச பவித்திரப்பல்லவதரையன் பகர்ச்சி யென்றறிக' என்று சிறப்பித்தோதப்பெற்ற அவிநய உரையாசிரியராகிய பல்லவதரையரும், அகப்பாட்டுரைகாரரான பால்வண்ணதேவன் வில்லவதரையனார் என்பாரும் கள்ளர் குலத்தினரென்பது தேற்றம்.

மிக அணித்தாய காலத்திலும் இவ்வகுப்பில் கற்றோர் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். தத்தனூரிலிருந்த அண்ணா

சாமி நாடாள்வார் திருவானைக்காமீது 'திருவெண்ணாவற் கோவை' என ஓர் அகப்பொருட்கோவை பாடியுள்ளார். தத்தனூரிலிருந்த கனகசபைச் சர்க்கரையப்ப நாடாள்வார் 'பிரம்பைக்கோவை' என ஓர் அகப்பொருட்கோவை பாடியுள்ளார். செங்கரையூரிலிருந்த குழந்தைத்தக்களத்து வென்றூர் 'பஞ்சாட்சர மும்மாலையந்தாதி' என ஓர் அந்தாதி பாடியுள்ளார். அதற்குச்சாத்துக்கவியளித்த சோடசாவதானம் வேலாயுதக் கவிராயர், சோடசாவதானம் சரவணப்பெருமாள் கவிராயர் முதலிய புலவர்கள் களத்து வென்றூரைப் பெரிதும் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றனர். பிரம்பூரிலிருந்த நடராசச்சர்க்கரையப்ப நாடாள்வார் 'திருவையாற்றந்தாதி' என்னும் பிரபந்தம்பாடி, மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முன்பு படித்துக்காட்டி, பிள்ளையவர்களாலும், தியாகராசச் செட்டியாரவர்களாலும் சாத்துக்கவியளிக்கப் பெற்றனர்.

மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பாடியது:

மறைமுடிவாழ் மாதேவன் வண்செவிக்கண் வாக்கு
நறையெனநூ லோர்ந்தநட ராசன்—பிறைநுதலார்
கையாற்றந் தாதிவர்பூங் கஞ்சந் திகழ்கழனி
யையாற்றந் தாதியுரைத் தான்.

தியாகராசச் செட்டியாரவர்கள் பாடியது:

மன்னு திரு வையாற்றின் வாழ்பரம ஞர்செவிக்குத்
துன்னு மருளுமையின் சொல்லாகும்—நன்னூல்கள்
நந்தாதினிதோர் நடராசன் சொல்யமக
வந்தாதி யென்னுமது.

பூண்டி வீரையா வாண்டையார் திருப்பூவண நாதர் மீது தோத்திரங்கள் பாடியிருக்கின்றனர். இளங்காடு,

உறத்தூர், கடையக்குடி, நடுக்காவேரி முதலிய இடங்களில் தமிழ்ப்புலமையுடையோர் சிற்சிலர் இருந்திருக்கின்றனர். சில ஆண்டுகளின்முன் அன்னம் பட்டீயத்திற்கு விளக்கம் எழுதி 'தருக்கவிளக்கம்' என வெளிப்படுத்திய சோமசுந்தரம் பிள்ளையும் இவ்வகுப்பினரே. பொதுவாக இக்குலத்தவர் தமிழிலே அளவுகடந்த ஆர்வமும் பற்றுமுடையர் என்று கூறுதல் பொருந்தும்.

மூன்றாண்டின்முன் இவ்வுலகில் புகழுடம்பை வைத்துச்சென்றாரும், கல்வியிலும், வண்மையிலும், நற்குணத்திலும் மிக்காரும், அரசஞ்சண்முகனார், பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர், ஜி. சதாசிவவிஞ்சைராயர், சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர், மு. ரா. அருணசலக்கவிராயர், மீகா பாலகிருஷ்ணையர், வி. சாமிநாதப்பிள்ளை, முத்துசாமி ஐயர், சேதுராம பாரதியார் முதலிய எண்ணிறந்த புலவர்களாற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற பெருமை வாய்ந்தாரும் ஆகிய அரித்துவாரமங்கலம் கோபாலசாமி ரகுநாத இராசாளியார் இக்குலத்தவரென்பது யாவரும் அறிவர். சோழவந்தான் சண்முகம் பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியப்பாயிரவிருத்தி என்னும் புத்தகம் இராசாளியாரவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட தென்பதை அதன்முகவேட்டினின்றும் அறியலாகும். மற்றும் பிள்ளையவர்கள் அப்புத்தகத்தில் நன்றிகூறல் என்னும் பகுதியில் இராசாளியாரைக்குறித்துக் கூறியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. அது,

"பின்பு சுவாமிகள் கட்டளைப்படி முறையே பாயிரவிருத்தி முதலாயின அச்சிடுமாறு கருதிக் குரோதிவருஷம் தை மீ தஞ்சை சென்றேன். சென்று வேலை தொடங்கிய சின்னாளுட் சுரங்கண்டு உணவொழித்துக் கிடைப்

படுத்திற்றாகலின் அச்சிடு முயற்சியும் நின்றது. அக்காலை, எனக்கு மிக்க நண்பினரும், வடமொழி தென்மொழி ஆங்கில நூலாராய்ச்சியே பொழுதுபோக்கும் விளையாட்டாக வுடையாரும், வைத்திய நூற் பயிற்சியும் அநுபவமும் உடையாரும், பிரபு சிகாமணியும், வள்ளலும் ஆகிய அரித்துவார மங்கலம் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ வா. கோபாலசாமி ரகுநாத ராசாளியாரவர்கள் என்னைத் தம்மூர்க்கழைத்துச் சென்று, பல நன்மருத்துவரைக்கொண்டு மருந்தளித்தும், வேதமுணர்ந்த அந்தணரைக்கொண்டு கிரகசாந்தி முதலாயின செய்தும் பிணிதீர்த்து, வெண் பொற்காசு முந்நூற்றின் மேலாக என்னிமித்தம் செலவு செய்ததுவுமன்றி, அப்பொழுது தேகவன்மை யெனக்கின்மையால் தமக்குள்ள இன்றியமையாதனவாகிய உலகியல் பலவற்றையுங் கருதாமல் தாமே பரிசோதித்தும், பிறரைக்கொண்டு பரிசோதிப்பித்தும் இப்புத்தகத்தைப் பதிப்பித்து முடித்துப் பேருதவி புரிந்தார்கள். அவர்கள் செய்த உதவியேயன்றிக், குணமாட்சியும் பன்னாளுடனிருந்து பழகித் தெரிந்தேனாகலின் அவர்களது நட்பை எழுமையும் மறப்பேனல்லேன்" என்பது.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் எழுதி வெளியிட்ட இராசாளியாரவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு:

"கல்வியறிவொழுக்கங்களிலும் வண்மையிலும் மேம்பட்டு விளங்கிய இப்பெருந்தகையார் பிரமோதூத ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 17ம் நாள் அரித்துவார மங்கலத்தில் பெருநிலக்கிழமை யுடைய ஓர் பிரபலக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவர் இளம்பருவத்தில் கும்பகோணத்திலுள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலையில் மெற்றிக்குலேஷன்

வகுப்பிற் படித்துக்கொண்டிருந்தவர், அப்பொழுதே குடும்பபாரம் பொறுக்க நேர்ந்தமையின் படிப்பை விடுத்து ஊருக்கு வந்துவிட்டார். எனினும் கல்வியில் இவருக்கிருந்த விருப்பம் மேன்மேலும் வளர்ந்தே வந்தது. தமது பன்னிரண்டாம் வயதிலிருந்தே யோக நூல்கள் படிக்க வேண்டுமென்னும் அவாவுடையராய் அவற்றைத்தேடிப் படித்தும், பெரியோர்கள் பலரை உசாவியும் யோகநுட்பங்களைத் தெரிந்துவந்ததோடு, யோகப் பயிற்சியும் ஓரளவு செய்து வந்தாரெனத் தெரியவருகிறது. திருமந்திரம் முதலிய யோக நூல்களிலிருந்து ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் இவருக்குப் பாடமுண்டு. மருத்துவ நூல், சோதிட நூல்களிலும் இவருக்குப் பயிற்சியுண்டு. வடமொழிப் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார். சிறு பருவந் தொடங்கியே சிறந்த வொழுக்கமும், தெய்வ பத்தியும், உபகாரத்தன்மையும் உடையராயிருந்தாராகலின், இவரது வாழ்க்கை தூய்மையும், பெருமையும் வாய்ந்த தென்பது தேற்றம். மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவப்பெற்றது இவருக்குத் தமிழில் மிக்க ஆர்வமும், பயிற்சியும் உண்டாதற்கு ஏது நிகழ்ச்சியாயிருக்க, திருவாளர் பொன். பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள், அரசஞ் சண்முகனார் முதலிய பலருடைய நண்பு அவற்றைப் பெரிதும் வளர்த்துவருவதாயிற்று. அக்காலந்தொடங்கியே மதுரை முதலான இடங்களில் சங்கங்கள் கூடும்பொழுதெல்லாம் தவறாது செல்வதும், புலவர்களோடு அளவளாவி யின்புறுவதும், தமிழ் நூலாராய்ச்சி செய்வதும், பெருஞ்சொற்களியற்றுவதும் இவர் கடப்பாடாகக் கொண்டிருந்தார். பலவூர்களிலுள்ள பல சங்கங்களில் இவர் தலைமை வகித்தும் சொற்பொழிவுகள் புரிந்து மிருக்கின்றனர். பிரணவம்,

யோகம் என்ற பொருள்களைக்குறித்து மூன்று நான்கு மணிநேரங்கள் அருமையாகப் பேசி யிருக்கிறார்.

ஓராண்டு, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆண்டுவிழாவைத் தஞ்சையில் மிகவும் சிறப்பாக நடத்திவைத்தார். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் நிறைவேற்றற் தமிழக உறுப்பினராகவும், எம்சங்கத்தின் புரவலராகவும், மற்றும் பல சங்கங்களின் தொடர்புடையராகவும் இருந்திருக்கின்றனர். தம் மரபினராகிய கள்ளர் குலமக்கள் கல்வி முதலியவற்றில் மேம்பட்டுத் தம் பழம்பெருமையின் நழுவாதிருக்கவேண்டு மெனக்கருதி **இந்திரகுலாதிபர் சங்கம்** என ஓர் சங்கம் நிறுவி நடத்திவந்தார். தஞ்சை ஜில்லா போர்டிலும் தாலூகா போர்டிலும் பல ஆண்டுகள் உறுப்பினராய் இருந்துளார். தம்முடைய ஊரில் நூல் நிலயம், மருத்துவ நிலயம் முதலியன ஏற்படுத்தி வைத்தார். அறத்திற்கு மிகுதியான நிலம் எழுதி வைத்தார். நமது பெருமாட்சி பொருந்திய ஐந்தாம் ஜார்ஜ் அரசர் பெருமான் டில்லிமாநகரில் முடிசூடிக்கொள்ளும் அமையத்துச் சென்று தரிசித்து வந்தார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தலைவரவர்களைத் தம்மூருக்கு எழுந்தருள்வித்துப் பூசித்து அவர்கள் உவந்தளித்த பொற்கடகங்களும் பெற்றார். தமிழ்ப்புலவர்களிடத்தில் இவருக்கிருந்த அன்பு அளவிட்டுரைக்கற்பாலதன்று. இவர்போன்று புலவர்களை உபசரிப்பவர் உலகில் மிக அரியரென்றே சொல்லவேண்டும். அரசஞ்சண்முகனார், பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் முதலிய புலவர் பலர் இவர்பால் மிக்க உதவிபெற்றுள்ளார்கள். இவர்மீது எத்தனையோ புலவர்கள் பாடிய பாடல்களும் உள்ளன. பிற வனிதையரைப் பெற்ற தாயெனவும், பிறர் பொருள் எட்டியே யெனவும், பிறர்

வசையுரைத்தல் பெருமையன் றெனவும் கருதியவர். 'ஈதல் இசைபடவாழ்த லதுவல்ல—தூதியமில்லை யுயிர்க்கு' என உணர்ந்தவர். சுருங்க உரைக்கின் இவர் தம்பால் ஒன்று வேண்டினர்க்கு மறுத்தறியாத வண்மையும், இன்னல் கருதிக் கண்ணீர் ஒரு துளியும் விடாத திண்மையும், திருமாலின் திருவடிகளிடத்தில் வைத்த பத்தியின் உண்மையும் உடையவராவர். இப்பெற்றியமைந்த இவ்வாண்டகை தம் சுற்றத்தார்களும், நண்பர்களும், புலவர்களும், மற்றும் தம் ஆதரவு பெற்றிருந்தோர்களும் ஆகிய எண்ணிறந்தோர் அளவற்ற வருத்தமுறத் தமது ஐம்பதாம் வயதில் சித்தார்த்தியாண்டு பங்குனித்திங்கள் உ௫-ம் நாளில் இராமநாமம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபடியே தம் பொன்போலும் அழகிய உடம்பை விடுத்துப் பரந்தாமனுலகெய்தினர்" என்பது.

இனி, நூலாராய்ச்சியும், பிரசங்க ஆற்றலும், செய்யுளியற்றும் திறமையும் வாய்ந்த சில தமிழ்ப் புலவர்கள் இப்பொழுதும் இக்குலத்தில் இருக்கின்றனர். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் நடத்திவரும் பிரவேச பண்டிதர், பால பண்டிதர், பண்டிதர் என்னும் முத்திறப் பரீக்ஷையிலும் முதன் முதலாக முதன்மையுறத் தேறிப் பொற்பதக்கமும், பொற்றோடாவும் பரிசு பெற்றவர் இவ்வகுப்பினரே. சில ஆண்டுகளின் முன்பு பெருமையுற்று விளங்கிய **ஜனநுகூலன்** என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியரும், பாஸ்கர சேதுபதி மகாராஜா அவர்களின் ஆதரவுபெற்று உலக நிகழ்ச்சிகளுடன் தமிழின் அருமை பெருமைகளையும், சைவசித்தாந்த உண்மைகளையும் பல ஆண்டுகளாக நாடு எங்கும் பரப்பிப் பெருமையுற்றுவந்த **நாகை நீலலோசனி** என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகிய புலவர் சிகாமணி

யும் இவ்வகுப்பினரேயாவர். காலேஜிலும், ஹைஸ்கூல்களிலும் இவ்வகுப்பினர் பலர் தமிழாசிரியராய் இருக்கின்றனர். இவ்வகுப்பினரில் ஆங்கிலங் கற்று வேறு துறையில் சென்றவர்களும் தமிழ்ப்பற்று மிக்குடையார் என்பதற்கு, திவான் பகதூர் S. பவானந்தம்பிள்ளையவர்கள் தமிழ்ப்புலமை யுடையராயும், தமிழ்க்கழகங்களின் உறுப்பினராயும் இருப்பதுடன் தொல்காப்பியம், இறையனாரகப்பொருள், யாப்பருங்கல விருத்தி முதலிய அரிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி வருதல் தக்க சான்றாகும்.

இங்ஙனம், தமிழ்ப்பற்று மிக்குடைய இக்குலத்தினர் பண்டுதொட்டுத் தமிழ்ப்புலவர்களை யாதரித்து அவர்களால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்று வந்திருக்கின்றனர். புதுக்கோட்டை மன்னர் முதலாயினோர் பரிசு பெற்றுளோரை இங்கெடுத்துக் கூறுதல் மிகை. அஷ்டாவதானம் வேலாயுதக் கவிராயர் காங்கயன்பட்டி, ஆச்சான்பேட்டை, பிரம்பூர், சீராளூர் முதலிய இடங்களிலிருந்த கள்ளர் குலப் பிரபுக்களிடம் பெரும் பரிசில்கள் பெற்று, அவர்கள்மீது பல பிரபந்தங்களும், தனிநிலைக் கவிகளும் பாடியிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பாடியோர் மற்றும் பலர்.

இனி, இக்குலத்தவர் பண்டு தொட்டுச் செய்துவந்திருக்கும் அறங்கள் மிகப்பலவாம். தமிழ் நாட்டிலுள்ள எத்தனையோ கோயில்களுக்குத் திருப்பணி செய்தும், மானியம் விடுத்துமிருக்கின்றனர். மடங்கள் கட்டியுள்ளனர். அன்ன சத்திரங்களும், தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். குளங்கள் வெட்டி யிருக்கின்றனர். இவர்களில் தொண்டைமான் குடும்பத்தினர் மாத்திரமே செய்திருக்கும் அறங்களுக்கு ஓர் எல்லை இல்லை.

திருவாரூர், வைத்தீசுவரன் கோயில், திருச்செங்காட்டங்குடி, ஆளுடையார் கோயில், மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழனி, திருக்குற்றாலம், பாவநாசம் என்னும் இத்தலங்களிலும், மற்றும் பல விடங்களிலும் இவ்வகுப்பினருடைய மடங்கள் இருக்கின்றன. பூண்டி வாண்டையார் அவர்கள் அன்ன சத்திரம் ஏற்படுத்தி நாள்தோறும் பல்லோர்க்கு உணவளித்து வருகின்றனர். தஞ்சைப் பக்கத்திலே அந்தலை, இளங்காடு முதலிய ஊர்களிலிருந்த செல்வர் பலர் சத்திரமும் தண்ணீர்ப் பந்தரும் ஏற்படுத்தி வைத்தனர். பூண்டி வாண்டையார் அவர்களும், உக்கடைத்தேவர் அவர்களும் தஞ்சையில் தருமவைத்தியசாலை (ஆஸ்பிடல்) ஏற்படுத்துதற்குப் பெரும்பொருள் உதவி யிருக்கின்றனர். மற்றும் அவர்கள் ஆண்டுதொறும் ஆயிரக்கணக்கான ஆட்களை யுதவித் திருவிடைமருதூர்த் திருத்தேரை எழுந்தருளச் செய்கிறார்கள். அப்படியே அவர்களுடைய ஆட்களாலும் மற்றும் பலருடைய ஆட்களாலும் பல தலங்களின் திருத்தேர்கள் எழுந்தருளுகின்றன.

சிலகாலத்தின் முன்பு இவர்களிலே சிலர் சிவஞானிகளாய் விளங்கினரெனத் தெரிகிறது. இப்பொழுதும் சிவபூசனையே உருவெடுத்தாற்போல் விளங்கும் ஒரு பெரியாரிருப்பதும், அவர் திருவையாற்றில் திருமடங்கட்டி ஒவ்வொரு சைவப் பெரியார் திருநாளிலும் குருபூசையும், சமாராதனையும் புரிந்து வருவதும் பலர் அறிவர்.

இனி, சோணாட்டிலே இன்னோர் அடைந்திருந்த பொது வாழ்க்கை நிலையைக் கவனிப்போம். இவர்களிலே பல சமீன்றார்களும் சில ஆயிரவேலிபாளர்களும் இருக்

தலை முன்பு குறிப்பிட்டோம். மற்றும் முப்பது நாற்பது குடும்பங்கள் நூறு வேலி, இருநூறு வேலி நில முள்ளன வாக விளங்கின. இக்குலத்தவரில் ஏறக்குறைய எல்லோருமே நிலக்காரர்களா யிருந்திருக்கின்றனர். இந்திய தேசத்திற்கே நெற் களஞ்சியம் என்று சொல்லப்படும் தஞ்சை ஜில்லாவின் பெரும் பாகம் இவர்கட்கு உரியதா யிருந்தது. இவர்களிற் சிற்சிலர் அரசர்கள் பால் பல்லக்கு முதலிய விருதுகள் பெற்றிருக்கின்றனர். பல குடும்பங்களில் ஆடவர்களும், பெண்டிர்களும் பல்லக்குகளிற் செல்லும் வழக்கமுடையரா யிருந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் மிக்குள்ள ஊர்களிலெல்லாம் வேறு எவ்வகுப்பினரும் இவர்களில் தலைவரா யுள்ளார்பால் தங்கள் வழக்குகளைச்சொல்லித் தீர்த்துக்கொள்ளுதல் வழக்கமாகவுள்ளது. இவர்கள் தொகை மிகுந்துள்ள ஊர்களில் தலைவர்களாயிருப்போரும் இவர்களே. தாழ்ந்த அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரென்போர் இவர்களிடம் ஊழியஞ் செய்தலைத் தமக்கு மேன்மையாகக் கொண்டு பாராட்டுவர். இவர்களும் அவர்கட்குக் குடியிருக்க நிலங்கொடுத்தும், கல்யாணத்திற்குத் தாலி செய்து கொடுத்தும், மற்றும் நன்மை தின்மைகட்கு வேண்டுவன புரிந்தும் அவர்களை அன்புடன் ஆதரிப்பார்கள். கல்யாண முதலிய பழக்க வழக்கங்களில் இவர்கட்கும் வெள்ளாளர் முதலிய பிற வகுப்பினர்க்கும் இந்நாட்டில் யாதும் வேற்றுமை காணப்படுவதில்லை.

மதுரைப் பக்கத்திலுள்ள கள்ளர்கட்கும் தஞ்சைப் பக்கத்தி லுள்ளோர்க்கும் பழக்க வழக்கங்களில் இருக்கிற வேற்றுமையைத் தஞ்சை ஜில்லாக் கெசட்டியர் முதலியன

அறிவிக்கின்றன. இவர்கட்கும் அவர்கட்கும் இதுவரை எவ்வகையான சம்பந்தமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. மதுரையிலுள்ளோர் விதவை மணம், அறுத்துக்கட்டுதல் முதலிய வழக்கங்களும் உடையவர்களாம். விதவை மணத்தை எல்லா வகுப்பிலும் தேசாபிமானிகளா யுள்ள பலர் இக்காலத்தில் ஓரளவு ஆதரித்துப் பேசுகின்றனர். அது தக்கதென்பதற்குக் காரணங்களும் இருக்கின்றன. ஆதலின் அதனை அத்துணைக் குற்றமென்று பாராட்டாமல் விட்டுவிடலாம். அறுத்துக் கட்டுதல் என்பது ஒருக்கால் மேல்நாடுகட்குப் பொருந்திய வழக்கமா யிருக்கலாமன்றி நம் நாட்டிற்குச் சிறிதும் உரியதன்று. பெரிதும் வெறுக்கத் தக்கதேயாகும். எனினும் அது குறித்தே அவர்களை வேறுயாரோ என இவர்கள் ஒதுக்கிவிடப் பார்ப்பது அவ்வளவு சரியன்று. அவர்களும் இன்னோர் துணைவரே. அவர்களிடமுள்ள அவ்வழக்கந்தான் தொன்றுதொட்டுள்ளதாகாது. இடையில் வந்ததேயாகும். இவர்கள் அவர்களிடம் கலந்து அத்தகைய வழக்கங்களையும், பிற குற்றங்களையும் திருத்துவதே கடனும். கணவனோடு உடன்கட்டை யேறிய மகளிரும் இக்குலத்தி லிருந்தன ரென்பது புதுக்கோட்டை, இராமநாதபுர சரித்திரங்களால் விளக்கமன்றோ? இனி, இவ்வகுப்பினர் போர் புரிவதில் மிக்க விருப்பமுடையர். வீரம், அஞ்சாமை, தாராளம், அடைக்கலம் புகுந்தாரைப் பாதுகாத்தல் என்பன இவர்கட்குச் சிறப்பாக உரிய குணங்களாம். எங்கோ பெரிய இடங்களில் இரண்டொரு தவறு நேர்ந்திருப்பின் அதனை இங்கே எடுத்துக்கொள்ள லாகாது. '1656-ல் இவர்களை மேற்பார்த்து வந்த திருச்சிராப்பள்ளி நாய்க்கர்

(வைசிராய்) ஆன குப்பாண்டி யென்பவர் கந்தலூருக்குச் சென்று அங்குள்ள பாதிரியைப் பயமுறுத்திப் பணங் கேட்டபொழுது, அப்பாதிரி கள்ளர்களின் பாதுகாவலில் இருந்ததனால் அவர்களுக்கும் குப்பாண்டி நாய்க்கருக்கும் பெரிய சண்டை யுண்டாயிற்று' என்று ரெவரெண்டு காஸ்டெட்ஸ் கூறியிருக்கின்றார். 1745-ல் முராரிராவுக்குக்கீழ் மகாராட்டிரர் படையெடுத்த பொழுது ஆவூரிலுள்ள பாதிரிகளும், மற்றைய கிறிஸ்தவர்களும் கூனம்பட்டியில் அடைக்கலம் புகுந்தனர் என்று தெரிகிறது. இங்ஙனம் பலவுள. அடைக்கலம் புக்காரைப் பாதுகாப்பதில் தம்முயிரையும் பொருட்படுத்தாப் பெருந்தன்மை வாய்ந்தவர் இக்குலத்தினரென்பது துணிபு.

இவர்களில் பலர் சைவமதத்தையும், சிலர் வைணவ மதத்தையும் தழுவினோராவர். பாண்டிநாட்டுக் கள்ளர்களைப்பற்றி எழுதிய ஒருவர் 'இவர்கள் சைவமதத்தினரேயாயினும், இவர்கள் முக்கியமாய்க் கொண்டாடும் தெய்வம் அழகர்' என்றனர். அஃது உண்மையென்பதைக் கள்ளழகர் என்னும் பெயரே வலியுறுத்தும். முருகக் கடவுள்பால் இவர்கள் மிக்க அன்புடையவர்கள். சைவர்களும் வைணவர்களும் ஒருவர் வீட்டில் ஒருவர் கல்யாணஞ் செய்துகொள்வதுண்டு.

இனி, இவர்களது தற்கால நிலைமையை நோக்குவோம். இவ்வகுப்பினரில் ஓர் அரசர் இருக்கின்றனர். பல சமீன்தார்கள் இருக்கின்றனர். ஆயிரவேலி நிலக்காரர்கள் உள்ளனர். உத்தியோகத்தர் (போலீசு டிப்டி கமிஷனர், போஸ்டல் சூபரிண்டெண்ட், தாசில்தார் சப்மாஜிஸ்ட்ரேட்) சிலர் உளர். வக்கீல் சிலர் உண்டு. சென்னை இராஜதானிக் காலேஜில் தத்துவ சாத்திர ஆசிரியராயும், வேறு

காலேஜ், ஹைஸ்கூல்களில் தமிழாசிரியர் முதலானோராயும் சிலர் இருக்கின்றனர். மற்றும் இவர்களில் சட்டசபை அங்கத்தினர் இருக்கின்றனர். தாலூகா போர்டு, ஜில்லா போர்டு, முனிசிபாலிட்டிகளில் தலைவர், உதவித்தலைவர், உறுப்பினராகச் சிலர் இருக்கின்றனர். ராவ் பகதூர், திவான்பகதூர் முதலிய பட்டங்களும்பெற்றிருக்கின்றனர். இருப்பினும் என்? இதுகொண்டு இவ்வகுப்பே நல்ல நிலைமையில் இருப்பதாகக் கூறிவிடலாகுமோ? இவ் வகுப்பின் இப்பொழுதைய நிலைமை பெரிதும் இரங்கத்தக்க தொன்றும். இவர்களில் ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்து பேர் வரையில் தங்கள் சொத்தில் முக்காற் பாகத்திற்கு அதிகமாகவே யிழந்துவிட்டனர். சிலர் முற்றிலுமே பொருளை யிழந்து வாழ்க்கையை நடத்தமுடியாது தத்தளிக்கின்றனர். உலகத்திலே தாங்களும் மக்கட் பிறப்பினரென்று வெளித்தோற்ற மாத்திரத்திலாவது காட்டிக் கொள்ள முடியாத இழிந்த நிலைமைக்குப் பலர் வந்துவிட்டனர். வம்பு வழக்குகளினாலே பலர் பொருளிழந்தனர். வீண் ஆடம்பரங்களினாலே பலருடைய பொருள் போயிற்று. மதுபான முதலிய தீய பழக்கங்களினாலும் பலர் தொலைந்தனர். அந்தோ! இழிந்த மாக்களும் மறைந்து குடிக்கும் இயல்புடைத்தா யிருந்த மதுவை இப்பொழுது பெரிய மனிதரென்று சொல்லிக்கொள்வோரெல்லாம் வெளிப்படையாகக் குடித்துவிட்டுப் புரள ஆரம்பித்து விட்டனர். இது கலியின் கொடுமையே போலும்!

இங்ஙனம் பொருள் இழந்தனர். பொலிவழிந்தனர். மதி யிழந்தனர். வலி யழிந்தனர். வறுமையுற்றனர். பெருமையற்றனர். இவர்கள் படும் துன்பத்திற்கும்

பரிபவத்திற்கும் ஓர் எல்லை யில்லை. இவற்றுக்கெல்லாம் பொறுப்பாளர் யாவர்? பொதுவாக இந்நாட்டு மக்கள் அரசாங்கத்திலோ வெளியிலோ சில பதவிகளும் பெருமைகளும் அடைந்து விடுவார்களானல் எளிய மக்களின் நிலைமை அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்ற எண்ணமே யில்லாமல் எளியவர்களுக்கு எவ்வளவு துன்பமுஞ் செய்யப் பின்வாங்க மாட்டார்கள். ஒரு தனி மனிதனை யெடுத்துப் பார்க்கினும், ஒரு கூட்டத்தை எடுத்துப் பார்க்கினும் எங்கும் பிறரை அமிழ்த்திவிட வேண்டுமென்ற எண்ணமே மேலிட் டிருப்பதைக் காணலாகும். பல ஆண்டுகளாகப் பல பெரியோர்கள் தேச முன்னேற்றமே கருதி உழைத்து வந்தார்களாயினும் தேசம் அடிப்படையில் எவ்வளவு சீர் கேடாயிருக்கிறது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது. இந்தியா என்கிற கட்டிடத்தின் அடிப்படையைப் பழுது பார்ப்பதற்கு இன்னும் பலர் பலகாலம் உழைக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. பொதுவில் தேசத்தையே குறிப்பாகக்கொண்டு உழைக்க முடியாதவர்கள் தாழ்நிலை யடைந்துள்ள ஒரு சமூகத்தின் பொருட்டாவது உழைக்கவேண்டும். அதுவும் தேச உழைப்பே யாகும். இனி, கள்ளர் வகுப்பினர்க்குப் பிறர் புரிந்த அல்லது புரிகின்ற நன்மை தீமைகளை விடுத்து, இவ்வகுப்பிலே பெரிய மனிதர்களா யுள்ளோர் என்ன நன்மை செய்திருக்கிறார்களென்று கேட்போம். அவர்களில் ஒரு அரசர் இருந்தால் என்? பல ஜமீன்றார்கள் இருப்பின் என்? பெரும் பணக்காரரும் நிலக்காரரும் இருந்து என்? தம் எளிய வகுப்பினரது முன்னேற்றத்திற்கு அவர்கள் யாது உதவி புரிந்திருக்கின்றனர்? இது

காறும் ஒருதவியும் செய்யவேயில்லை. தம் வகுப்பினர் இவ்வித இழிந்த நிலைமை யடைந்திருப்பது அவர்கள் மனத்தில் சற்றேனும் உறுத்தவே யில்லை. அதனாலன்றோ இவ்வளவு பரிபவத்திற்கு அவர்கள் ஆளாகவேண்டியிருந்தது? மதுரைப் பக்கத்திலிருந்த இழிவு பெரிய மனிதர்கள் இருக்கும் தஞ்சைப் பக்கத்திலும் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டது. இனியேனும் அவர்கள் உறக்கத்தினின்றெழுந்து வேலை செய்வார்களா?

ஒரு தீமையினின்றும் நன்மையுண்டாகும் என்னும் விதிப்படி மதுரைப் பக்கத்துக் கள்ளர் வகுப்பினர் முன் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாயினும் இப்பொழுது சில திருத்தமும் நன்மையும் அடைந்துவருகின்றன வென்பது ஒருவாறு ஆறுதலளிக்கக் கூடியதாகும். அங்கே பல பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன. அவர்கட்குக் கைத்தொழில்களும் கற்பிக்கப் படுகின்றன. விவசாயமும், கைத்தொழிலும் நல்ல பயனளித்து வருகின்றன. கடவுள் திருவருளால் கூடிய விரைவில் அவர்கள் நன்னிலையடைவர் என எதிர்பார்க்கப் படுகிறது. சோணாட்டிலோ அத்தகைய முயற்சி ஒன்றும் இல்லை. எனினும், இந்திரகுலாதிபர் சங்கம் ஏற்படுத்தி நடத்திய இராஜாளியாரவர்கள் காலஞ்சென்ற பின்பு, தஞ்சையில் 'கள்ளர் மகா சங்கம்' என ஒன்று ஏற்பட்டு நடந்துவருவது இப்பக்கத்திலும் ஓர் முயற்சி தோன்றியுள தென்பதைக் காட்டுகிறது. இச்சங்கமானது பலருடைய ஒற்றுமையும்பெற்று ஊக்கத்துடன் முறைப்படி உழைத்து வருமாயின் இதனால் பல நன்மை யுண்டாகக்கூடும். பாப்பா நாடு இளைய ஜமீன்தார் திருவாளர் P. S. இராமலிங்கசாமி விஜயதேவர் அவர்கள் இச்சங்கத்தின் அமைச்சராகவிருந்து வகுப்பு

முன்னேற்றம் கருதி ஊக்கத்துடன் உழைப்பவராகக் காணப்படுகின்றனர்.

இனி, இவ்வகுப்பினர் மேற்கொள்ளவேண்டிய முயற்சி வகைகளையும், சீர்திருத்தங்களையும் கூறுமுன், இவர்கள் கல்வியில் எவ்வளவு பிற்போக்கடைந்துள்ளார்கள் என்பதனைக் காட்டுதும்.

1921-வருடம் எடுத்த கணக்குப்படி கள்ளர்களின் ஜனத்தொகை.

ஜில்லா.	ஆண்.	பெண்.
தஞ்சாவூர்	99671	108013
திருச்சிராப்பள்ளி	13081	14345
புதுக்கோட்டை	24432	26679
மதுரை	94205	92527
இராமநாதபுரம்	20543	24864
திருநெல்வேலி	6115	6468

	மொத்தத் தொகை.	படித்தவர்கள்.	ஆங்கிலம் படித்தவர்கள்.
ஆண்.	259,428	42223	988
பெண்.	274,544	1442	23
	533,972	43665	1011

இங்கே குறிப்பிட்ட இடங்களிலன்றி, தென் திருவாங்கூர், கொழும்பு, இரங்கூன் முதலிய இடங்களில் இவர்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றனரெனத் தெரிகிறது. இரங்கூனில் இவர்கள் 'இந்திரகுல மகாஜன சங்கம்' என ஓர் சங்கமும் ஏற்படுத்தி நடத்தி வருகிறார்கள். மொத்தத்தில் இவர்கள் தொகை பத்து லட்சத்துக்கு மேலாகக் கூடும். நிற்க.

இங்கே குறிப்பிட்ட கணிதப்படி இவர்கள் கல்வியில் எவ்வளவு கீழ் நிலையில் இருக்கின்றனரென்று பாருங்கள். மனிதராய்ப் பிறந்திருப்பினும் கல்வியில்லாதவர் விலங்குகளுக்கு ஒப்பாவாரென்றும், கற்றவரே கண்ணுடையர் கல்லாதவர் முகத்திலே புண்ணுடையரென்றும் ஆன்றோர் கூறியிருப்பவற்றிலிருந்து கல்வியின் உயர்வும், கல்லாமையின் இழிவும் நன்கு விளங்குமன்றோ? இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மையும் பயப்பதாய், தளர்ந்துழியுதவுவதாய், நல்லிசை பயப்பதாய், எழுமையும் தொடர்ந்து இன்பமளிப்பதாய் உள்ள கல்வியினும் மக்கள் பெறற்பாலதாகிய பேறியாதுளது? இத்தகைய கல்வியில் இவர்கள் மிகவும் பின்னடைந்திருக்கிறார்கள் என்றால் இவர்களுக்கு வேறு என்ன பெருமையுண்டென்று சொல்லக்கூடும்? இவ்வாற்றால் இவர்கள் முதலிற் செய்யற்பாலது தம்மில் கல்வியை வளர்ப்பதேயாகும். தஞ்சையிலுள்ள கள்ளர் மகா சங்கத்தினர் பற்பல இடங்கட்கும் புலவர்களையனுப்பிப் பிரசங்கங்கள் செய்வித்தும், துண்டுப்பத்திரங்கள் வெளியிட்டும் யாவர்க்கும் கல்வியில் ஆர்வத்தை யுண்டாக்கி, நல்லொழுக்கத்திற் றிருப்புதல்வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களும், உணவுவிடுதி (ஹாஸ்டல்)களும் ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். கல்லூரி (ஹைஸ்கூல், காலேஜ்) களில் படிக்கும் எளிய மாணவர்களுக்கும், திறமையுடையோருக்கும் உதவிச்சம்பளமும், பரிசுகளும் கொடுத்து ஊக்குதல் வேண்டும்.

மற்றும் இவ்வகுப்பினர் யாவரும் கல்வியில் விருப்பமுடையவர்களாய்த் தம் பிள்ளைகட்கு எவ்விதத்திலும் கல்வி கற்பித்தல் வேண்டும்.

'தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்'

என்று, கல்வி யொன்றைத்தானே மக்களுக்குத் தேடித் தர வேண்டுமெனத் திருவள்ளுவர் கூறிவைத்தார். கல்வியின் பிற பயன்களையெல்லாம் அறியாவிட்டாலும், ஒரு மனிதனாவது ஒரு கூட்டமாவது கல்வியினாற்றான் உலகத்தில் நாகரிகமாய் வாழமுடியும் என்பதையும், கல்வியில்லாத மனிதன் அல்லது கூட்டம் ஒரு காலத்தில் மற்றையோர்க்கு அடிமையாய்ப்போக நேரிடும் என்பதையும் சிந்தித்தாவது தம் மக்களுக்கு அழியாப் பொருளாகிய கல்வியைத் தேடிவைப்பார்களாக. இனிக் கள்ளர் நாடுகளில் ஓர் ஊரிலாவது பள்ளிக்கூடம் இல்லாதிருத்தல் கூடாது ஒரு பிள்ளையாவது படிக்காமல் இருத்தல் கூடாது என்று பெற்றோர்களும், பெரியோர்களும் உறுதி செய்துகொள்வார்களாயின் சில ஆண்டுகளில் இவ்வகுப்பு வியக்கத்தக்க விதமாக மேன்மை யடைந்துவிடும். இவ்வகுப்பினர்க்கு இயல்பிலே கூரிய அறிவும், மேற்கொண்டதைச் சாதிக்கும் உறுதியும் உண்டு. இத்தகையோர் கல்வியை மேற்கொண்டால் உலகிற்கே பெரிய நன்மை யுண்டு.

இனி இவ்வகுப்பினரில் மதுவுண்டல் என்னும் தீய வழக்கமுடையோர் இருப்பின் அஃது எவ்வளவு இழிவானது என்பதை யுணர்ந்து இனியேனும் அவர்கள் அதைக் கைவிடுவார்களாக. மதுவுண்போரை மிக இழிந்தவரென மதித்து, மற்றையோர் அவர்களோடு எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ளா திருப்பின் அவர்கள் விரைவில் திருந்துதற்கு இடனுண்டு. களவுத்தொழில் செய்வார் யாவரேயாயினும் அவர்களை அரசாங்கத்தின

ரிடம் பிடித்துத் தருவார்களாயின் இவர்கள் தம் வகுப்பிற்கு எவ்வளவோ நன்மை செய்தவர்களாவர்.

இவர்கள் பெரும்பாலும் நிலக்காரர்களாதலின் உழவுத் தொழிலில் மிக்க கருத்தும் ஊக்கமும் உடையராதல் வேண்டும். 'மேழிச் செல்வம் கோழைபடாது' என்பது அமுதவாக்கன்றோ? இந்நாட்டில் இவர்கள் வேறு எவ்வித கைத்தொழிலும் இல்லாதவர்களாகவே யிருக்கின்றனர். ஒரு பெரிய சமூகம் இவ்வாறிருப்பது சிறிதும் சரியன்று. இது நாட்டின் நலத்தையே தடைப்படுத்தக் கூடியதாகும். ஆதலின் இவர்கள் தத்தமக்கியைந்த யாதேனும் ஒரு கைத்தொழிலை மேற்கொள்ளவேண்டும். இவர்கள் ஒற்றுமையுடன் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும், பண்டசாலைகளும் ஏற்படுத்திக் கொள்வார்களாயின் எவ்வளவோ நலமாகவிருக்கும். கல்யாணம் முதலியவற்றில் அளவின்றிச் செய்யப்படும் ஆடம்பரச் செலவுகளைக் குறைத்தல் வேண்டும். அவற்றில் ஒரு சிறு பகுதியைக் கல்விக்கென்று சேர்த்துவைப்பின் மிகுந்த நன்மை பயக்கும். பொதுவில் யாவரும் ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்தல் வேண்டும். ஒற்றுமைக் குறைவாலன்றோ இவர்கள் பொருளெல்லாம் அழிந்தொழிந்தன. எவ்வகை வழக்குகளையும் முன்போல் இவர்கள் தாமே தீர்த்துக் கொள்வார்களாயின் அளவு கடந்த நன்மையுண்டாகும். இனி, பல நாடுகளிலுமுள்ள இவ்வகுப்பினர் தம்மிற் கலந்து பழக்க வழக்கங்களை நாகரிக முறையில் திருத்திக்கொண்டு ஒற்றுமை பெறுதல் வேண்டும்.

நாம் இங்கே சொல்லியனவெல்லாம் உலகத்தில் பல வகுப்பினர் இப்பொழுது மேற்கொண்டு செய்வனவே.

ஒன்றும் புதிதன்று. செய்தற்கு அருமையானதுமன்று. ஒவ்வொரு வகுப்பினர் தங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு எவ்வளவு பாடுபட்டு வருகின்றனர்? ஆந்திர நாட்டில் ரெட்டி வகுப்பினரும், மைசூர் நாட்டில் வொக்காலிகர் என்ற வகுப்பினரும் மிக உழைத்து வருகின்றனர். தமிழ் நாட்டில் நாடார் என்னும் சான்றார் வகுப்பினரைக் குறிப்பிடலாகும். இவர்கள் செய்துவரும் காரியங்கள் மிக வியக்கற்பாலனவாகும். இனி கள்ளர்கள் ஏனையெல்லா வகுப்பினரோடும் அன்பும், ஒற்றுமையும் உடையவராய்க் கலந்து வாழ்தல்வேண்டும். சில வகுப்பினர் சில பழக்கங்களினாலே தம்முடன் உணவு முதலியவற்றில் கலந்து கொள்ள முடியாதவராயிருப்பர். அத்தகைய இடங்களில் தாமும் தம் வகுப்பின் பெருமைக்குக் குறைவுண்டாகாதவாறு நடந்துகொள்ளல் வேண்டும். பொதுவில் உலகிலுள்ள மக்களெல்லாம் தமக்குச் சமமானவரென்றும் நண்பரென்றும் போற்றியொழுகுதல்வேண்டும்.

இனி, இவர்களோடு ஓரினமாக எண்ணப்படுகின்ற மற்றை வகுப்பினரைக் குறித்தும் இங்கே சிறிது கூறுதல் பொருத்தமாகும் என நினைக்கின்றேம்.

கள்ளர்களைப் போன்றே மறவர் என்போரும் தமிழ் நாட்டில் ஓர் பெருங் குழுவினராவர். இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர் இவ்வகுப்பினரென்பதை யறிவோர் இவ்வகுப்பானது தொன்றுதொட்டு எவ்வளவு மேன்மை வாய்ந்துள தென்பதை உணரக்கூடும். சேதுபதிகளைப் போன்று தமிழை வளர்த்தோரும், புலவர்களை ஆதரித்தோரும், வள்ளன்மை சிறந்து விளங்கினோரும், எண்ணிறந்த அறங்களியற்றினோரும் உலகத்தில் யாவருளர்?

அன்றியும் இராமேச்சுரம் சென்று இறைவனை வழிபட்டு வருவோர் யாவரே யெனினும் அவர்கள் சேதுபதிகளையும் தரிசித்துவருவது தொன்றுதொட்ட வழக்கமாயிருப்பது அன்னோரது ஒப்பற்ற மாட்சியைப் புலப்படுத்துவதாகும். இராமநாதபுரத்தரசர் போன்றே செல்வத்திலும் பெருமையிலும் சிறந்த சிவகங்கை மன்னரும் இவ்வகுப்பினராவர். இவர்களேயன்றி, பாலவனத்தம், பாலையம்பட்டி, சிங்கம்பட்டி, கடம்பூர், ஊற்றுமலை, சேற்றார், சொக்கம்பட்டி, ஊர்க்காடு, கொல்லங்கொண்டான் முதலிய பல சமீன்றார்கள் இவ்வகுப்பினராக வுள்ளனர்.

அகம்படியரென்போரும் ஓர் பெருங் குழுவினரான தமிழ் மக்களாவர். இவர்களும் தொன்று தொட்டு உயர்ந்த நிலையில் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். இவ்வகுப்பினரில் பெரு நிலமும், பெருஞ் செல்வமும் வாய்ந்தோர் அளவற்றவர்கள் இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர்.

இம்மூன்று வகுப்பினரும் அஞ்சாமை, வீரம், ஈகை முதலிய குணங்களில் ஒரு பெற்றியே சிறந்து விளங்குவோராவர். மற்றும் பல தன்மைகளில் இவர்கள் ஒப்புமையுடையரா யிருக்கின்றனர். இம் மூன்று வகுப்பும் ஒவ்வொரு காலத்தில் கல்யாணம் முதலியவற்றாலும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்பட் டிருக்கின்றன. இவர்கள் எல்லோரும் ஒரே வகுப்பினர் என்ற உணர்ச்சி இப்பொழுதும் இருந்து வருகிறது. இவ்வுணர்ச்சிக்கு அறிகுறியாகச் சிற்சில இடங்களில் சங்கங்களும் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இவர்கள் மேன்மேலும் ஒருமையுற்றுப் பெருமை யெய்துவார்களாக. இவர்கள் பெருமையுறுவ தென்பதும், தமிழ் நாடு பெருமையுறுவ தென்பதும்

ஒன்றே; தனித்தமிழ் நாட்டிலுள்ள தனித்தமிழ்ப் பெரு மக்கள் இவர்களாதலின். இவ்வுரிமையினாலே இவர்கள் தமிழ் மொழியைப் போற்றிப் புரந்து வருகின்றனர். மறவர் குலத்தோன்றலாய பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவினர். அக்குலத் தலைவர்களாகிய சேதுபதி மன்னர்கள் அதற்கும் தலைவர்களாக விருந்து பெரும் பொருளளித்து அதனை வளர்த்து வருகின்றார்கள். கள்ளர்குலத் தலைவர்களான புதுக்கோட்டை மன்னர்களும் அச்சங்கத்தின் புரவலர்களாக விருந்து சங்கப் பரீட்சையிற் றேறுவோர்க்குப் பொற்பதக்கமும், பொற்றோடாவும் பரிசிலளித்து வருகின்றார்கள். அகம்படிய குலச் சீரியரான இராதாகிருட்டின பிள்ளையவர்கள் கரந்தையில் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவினர். அவர் தமையனாராகிய திருவாளர் த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை (பி.ஏ., பி.எல்.) அவர்கள் அச் சங்கத்திற்குத் தலைவராக விருந்து, பெரும் பொருளளித்து அதனைப் பேணி வருகின்றனர். இவ்வாற்றால் இப்பொழுதும் இவர்கள் தமிழ் மொழிக்கு ஆதரவாக விருப்பது புலனாம். இற்றைநாள் பெரும்பாலும் தமிழ்மொழியைத் தாங்கி வருவோர் இவ்வகுப்பினர்களும், நாட்டுக்கோட்டை வணிகமாந்தரிற் சிலருமே யென்பது தேற்றம். எனினும் இவர்கள் தம் தாய் மொழியைப் புரப்பதில் இன்னம் மிகுதியான ஊக்கமெடுத்துக்கொள்ளக் கடமைப்பாடுடையர் என்பதனைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றோம். இனி, படையாட்சி வகுப்பினர் சிறந்த வீரர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பது அப்பெயரானே அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வகுப்பிலும் அரியலூர், உடையார்பாளையம், சிவகிரி,

அளகாபுரி, ஏழாயிரம்பண்ணை, முதலிய பல சமீன்களுள்ளன. பல்லவ சம்பந்தமான சிற்சில பட்டப் பெயர்கள் இவர்கட்கும் வழங்குகின்றன. இவ்வகுப்பினரில் தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தோர் பலர் இப்பொழுதும் இருக்கின்றனர்.

இனி, வேளாளர்கள் தொன்றுதொட்டுச் செல்வத்திலும், வாய்மை, ஈகை முதலிய குணங்களிலும் மேம்பட்டவர்களென்பதும் பல நூல்களாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வகுப்பிலே கம்பர்போலும் பெரும் புலவர்களை ஆதரித்த வள்ளல்களும், சேக்கிழார்போலும் பெருமாண்புடைய பெருமக்களும் இருந்திருத்தலை நினைப்பின் நெஞ்சு உருகாநிற்கும்.' இவர்களில் பலர் அமைச்சுரிமை கைக்கொண்டு அரசபாரந் தாங்கி யிருக்கின்றனர். அதுபற்றிப் பல்லவராயர் முதலிய பட்டங்களும் உடையாயிருந்திருக்கின்றனர். இதற்குச் சேக்கிழார் பெருமானையே சான்றாகக் கொள்ளலாகும். இப்பொழுது வேளாளரென்பார் ஒரு வகுப்பினர் என்று கூறமுடியாதபடி பல பிரிவினராக இருக்கின்றார்கள்.

இங்ஙனம் தமிழகத்திலுள்ள பல்வேறு வகுப்பினரையும் ஆராயுமிடத்து ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் பண்டுதொட்டுப் பெருமை வாய்ந்துளோர் என்பது வெளிப்படுதலின் அவர்கள் எல்லோரும் தம் பண்டைப் பெருமையை நினைவுகூர்ந்து, மீட்டும் அப்பெருமையை நிலைநிறுத்துதற்பொருட்டு ஊக்கத்துடன் உழைப்பார்களாக. தாம் இப்பொழுது பல பிரிவினராக இருப்பினும் தாமெல்லாம் தமிழ்த்தாயின் மக்களாகிய ஒரே யினத்தவரென்னும் உண்மை யுணர்ந்து யாவரும் அன்பும் ஒற்றுமை யுணர்ச்சியும் உடையராவராக. எவரையும் சிறியரென்று இகழா

திருப்பாராக. கருணையங் கடலாகிய இறைவன் இவர்கட்கு எல்லா அறிவாற்றலையும் தந்து இந் நாட்டினைப் பாதுகாப்பானாக. எங்கும் அவன் புகழே மிகுதல் வேண்டும். மன்னுயிரெல்லாம் இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும்.

பட்டப்பெயர்கள்.

1 அங்கராயர்
2 அசையார்த்துரையர்
3 அச்சுதப்பண்டாரம்
4 அடைக்கப்பட்டார்
5 அடைவளைந்தார்
6 அண்ணுண்டார்
7 அண்ணுத்திப்பிரியர்
8 அதிகமான்
9 அத்திரியர்
10 அம்மாலைத்தேவர்
11 அயிரப்பிரியர்
12 அரசாண்டார்
13 அரசுக்குழைத்தார்
14 அரியபிள்ளை
15 அருமைநாடார்
16 அருவாத்தலைவர்
17 அருவா நாட்டார்
18 அலங்காரப்பிரியர்
19 அன்னவாசல்ராயர்
20 ஆட்சிப்பிரியர்
21 ஆதாழியார்
22 ஆரம்பூண்டார்
23 ஆர்சுற்றியார்
24 ஆலத்தொண்டமார்
25 ஆலம்பிரியர்
26 ஆவத்தியார்
27 ஆளற்பிரியர்
28 ஆள்காட்டியார்
29 இடங்காப்பிறந்தார்
30 இராங்கிப்பீலியர் (இராங்கியர்)
31 இராயமுண்டார்
32 இராஜாப்பிரியர்
33 இராஜாளியார்
34 இருங்கள்ளர்
35 ஈங்கொண்டார்.
36 ஈழத்தரையர்
37 ஈழமுண்டார்
38 உத்தமுண்டார்
39 உய்யக்கொண்டார்
40 உலகங்காத்தார்
41 உலகுடையார்
42 உழுவாண்டார்
43 உறந்தைராயர்
44 ஊமத்தரையர்
45 ஊரத்தியார்
46 ஊரான்பீலியர்
47 எண்ணாட்டுப்பிரியர்
48 எத்திரியப்பிரியர்
49 எத்தொண்டார்
50 ஒண்டிப்புலியார்
51 ஒளிராயர்

52 ஓசையார்
53 ஓட்டம்பிடிக்கியார்
54 ஓந்தரயர்
55 ஓயாம்பிலியர்
56 ஓனுயர்
57 கக்கொடையார்
58 கங்கநாடர்
59 கச்சியராயர்
60 கடாத்தலைவர்
61 கடாரந்தாங்கியார்
62 கட்டவெட்டியார்
63 கண்டபிள்ளை
64 கண்டர்சில்லி
65 கண்டியர்
66 கதவாடியார்
67 கரடியார்
68 கரமுண்டார்
69 கரம்பையார்
70 கருப்பட்டியார்
71 கருப்பூண்டார்
72 கரும்பூரார்
73 கலிங்கராயர்
74 கலியனுர்
75 கவுண்டர் (கண்டர்)
76 களத்துவென்றார்
77 களந்தண்டார்
78 களப்பாடியார்
79 களப்பிலார்
80 களமுடையார்
81 கன்னப்பட்டையார்
82 கஸ்தூரிமுண்டார்
83 கஸ்தூரியர்
84 காங்கெயர்
85 காசிநாடார்
86 காடவராயர்
87 காடுவெட்டி
88 காரைக்காச்சியார்
89 காலாக்குடியர்
90 காவாலி
91 காவெட்டார்
92 கிளாக்கடையார் (கிளாக்கர்)
93 கிளிகண்டார்
94 கிளியிரார்
95 கீருடையார்
96 கீரைக்கட்டையார்
97 குச்சராயர்
98 குடிக்கமுண்டார்
99 குடிபாலர்
100 குமரையண்டார்
101 குறுக்கண்டார்
102 கூசார்
103 கூராயர்
104 கூழாக்கியார்
105 கையராயர்
106 கொங்கணர்
107 கொங்கரையர்
108 கொடுப்புலியார்
109 கொடும்புராயர் (கொடுமளூர் ராயர்)
110 கொட்டையாண்டார் (கோட்டையாண்டார்)

111 கொத்தப்பிரார் (கொற்றப்பிரியர்)
112 கொல்லத்தரையர்
113 கொழுந்தராயர்
114 கொன்றையார்
115 கொன்னமுண்டார்
116 கோதண்டப்புலியர்
117 கோபாலர்
118 கோழயர்
119 கோறர்
120 சக்கராயர்
121 சங்கரதேவர் (சங்கரர்)
122 சங்காத்தியார்
123 சமையர்
124 சம்பிரத்தேவர்
125 சர்க்கரை
126 சர்க்கரையப்ப நாடாள்வார்
127 சவுட்டியார்
128 சவுளியார்
129 சன்னடர்
130 சாணர் (சாணார்)
131 சாதகர்
132 சாமுத்திரியர்
133 சாளுவர்
134 சிங்கப்பீலியர் (சிங்கப்புலியர்)
135 சிங்காரிக்கர்
136 சிட்டாச்சியார்
137 சிந்துராயர்
138 சிறநாட்டுராயர்
139 சிறுமாடர்
140 சினத்தரையர்
141 சுக்கிரர்
142 சுண்டையார்
143 சுந்தர்
144 சுரக்குடியார்
145 சுரைப்பிடுங்கியார்
146 செம்படையார்
147 செம்பியமுத்தரசர்
148 செம்மைகொண்டார்
149 செம்மைக்காரர்
150 செயங்கொண்டார்
151 செனவராயர் (சன்னவராயர், சனகராயர்)
152 சென்னண்டார்
153 சேண்டாப்பிரியர்
154 சேதிராயர்
155 சேப்பிழார்
156 சேர்வைகாரர்
157 சேலைக்கொண்டார்
158 சேனைபதியார்
159 சேனைநாடார்
160 சோனைருண்டார்
161 சோணையர்
162 சோதிரையர்
163 சோமணநாயக்கர்
164 சோமரசர்
165 சோழகர்
166 சோழங்கதேவர்
167 சோழங்கநாடர்
168 சோழங்கர்
169 சோழதரையர்

170 சோழப்பிரியர்
171 ஞானிசேவகர்
172 தஞ்சைராயர்
173 தனஞ்சராயர்
174 தாக்கலக்கியார்
175 தாளிதியார்
176 தானுதியார்
177 திண்ணுப்பிரியர்
178 திராணியார்
179 திருக்காட்டியார்
180 துண்டுராயர்
181 துறவாண்டார்
182 தெத்துவென்றார்
183 தென்கொண்டார்
184 தென்னரையர்
185 தேசிராயர்
186 தேவண்டார்
187 தேவர்
188 தொண்டார்
189 தொண்டைமான்
190 தொரையண்டார்
191 நந்தியராயர்
192 நரங்கியப்பிலியர்
193 நரங்கியர்
194 நல்லவன்னியர்
195 நல்லிப்பிரியர்
196 நாடாள்வார் (நாடாவார், நாடார். நாட்டார்)
197 நாட்டரையர்
198 நாய்க்கர்
199 நார்த்தவார்
200 நாவிளங்கியார்
201 நெடுங்காளியார்
202 நெடுத்தார்
203 நெடுவாண்டார்
204 நெறிமுண்டார்
205 நைனியார்
206 பசும்பிடியார்
207 பஞ்சரமார்
208 படைத்தலையார்
209 படையெழுச்சியார்
210 பணிபூண்டார்
211 பண்ணியமுண்டார்
212 பதுங்கரார்
213 பத்தாளர்
214 பம்பாளியார்
215 பரங்கிராயர்
216 பருத்திகொண்டார்
217 பல்லவராயர்
218 பல்லவாண்டார்
219 பவட்டுவார் (பாட்டுவார்)
220 பழங்கொண்டார் (பழனங்கொண்டார்)
221 பன்னிகொண்டார் (பன்றிகொண்டார்)
222 பன்னையார்
223 பாண்டியர்
224 பாண்டுராயர் (பாண்டியராயர்)
225 பாப்பிரியர்
226 பாப்புடையார்

227 பாப்புரெட்டியார் (பாப்புவெட்டியார்)
228 பாலாண்டார்
229 பாலியார்
230 பாவுடையார்
231 பிசலண்டார்
232 பிச்சாடியார்
233 பிலியராயர்
234 பீலிமுண்டார்
235 புட்டில் கழிந்தார்
236 புண்ணுக்கர்
237 புலிக்குட்டியார்
238 புள்ளராயர்
239 பூச்சியார்
240 பூவாட்சியார்
241 பூழிராயர்
242 பூனையர்
243 பேதரையர்
244 பொறை பொறுத்தார்
245 பொன்பூண்டார்
246 பொன்னமுண்டார்
247 பொன்னரம்பூண்டார்
248 பொன்னணியார்
249 போய்ந்தார்
250 போரைச்சுற்றியார்
251 போர்க்காட்டியார்
252 போர்மூட்டியார்
253 மங்கலார்
254 மங்காத்தேவர்
255 மட்டையர்
256 மணவாளர்
257 மண்கொண்டார்
258 மண்டராயர்
259 மயிலாண்டார்
260 மலையரார்
261 மல்லிகொண்டார்
262 மழவராயர்
263 மழுவாடியார்
264 மண்வெற்றிக்கூழ் வழங்கியார்
265 மன்னையார்
266 மாங்காட்டார்
267 மாதைராயர்
268 மாதையாண்டார்
269 மாத்துராயர்
270 மாந்தரையர்
271 மாம்பழத்தார்
272 யாலையிட்டார்
273 மாவலியார்
274 மாவெட்டியார்
275 மாளிச்சுத்தியார் (மாளிச்சர்)
276 மானங்காத்தார்
277 மானமுத்தரையர்
278 மானவிழுங்கியார்
279 மான்சுத்தியார்
280 முடிகொண்டார்
281 முனைக்காட்டியார்
282 முண்டார்
283 முதலியார்
284 முனையரையர் (முனையதரையர்)

285 மூங்கிலியர்
286 மூவரையர்
287 மெய்க்கன்கோபாலர்
288 மெனக்கடார்
289 மேல்கொண்டார்
290 மேனாட்டரையர்
291 மொட்டத்தேவர்
292 யுத்தப்பிரியர்
293 வங்கணர்
294 வங்காரமுத்தரையர்
295 வடுராயர்
296 வம்பாளியார்
297 வல்லத்தரையர்
298 வல்லாண்டார்
299 வல்லாளதேவர்
300 வல்லிடியார்
301 வளம்பர்
302 வன்னிமுண்டார்
303 வன்னியர்
304 வாச்சார்
305 வாட்டாச்சியார்
306 வாணாதரையர்
307 வாண்டாப்பிரியர்
308 வாண்டையார்
309 வாயாடியார்
310 வாலியர்
311 வாள்வெட்டியார்
312 விசலண்டார்
313 விசாதேவர் (விஜயதேவர்)
314 விசுவரார்
315 விசையராயர்
316 விஞ்சைராயர்
317 விருதுளார்
318 வில்லவராயர்
319 விற்பனர்
320 வீசண்டார்
321 வீணாதரையர்
322 வீரங்கொண்டார்
323 வீரப்புலியர்
324 வெங்கிராயர்
325 வெட்டுவார்
326 வெண்டர் (வெண்ரூர்)
327 வெள்ளங்கொண்டார்
328 வேணுடையார்
329 வேளுடையார்
330 வைராயர்

முற்றிற்று.

இப்பட்டப் பெயர்களை ஆராய்ந்து தொகுத்துத் தந்தவர்கள் எம் இளவல்களான சிரஞ்சீவி மு. தியாகராஜ நாட்டாரும், சிரஞ்சீவி மு. பஞ்சநத நாட்டாரும் ஆவர்.

முகல்மன்னர் வரலாறு

(1526—1605.)

சென்னை,

புரசைவாக்கம் கலவல இராமானுஜம் செட்டியார்

உயர்தரப் பாடசாலை உபாத்தியாயர்

பூ. அ. பாஷ்யமையங்கார், பி. ஏ., எல். டி.,

எழுதியது

ரா. லோகநாதம் பிள்ளை,

305, வால் டாக்ஸ் ரோட்டு,

சென்னை.

1926

[விலை அணா 10.

அட்டவணை

முகல் மன்னர் வரலாறு

I. பாபர் சக்ரவர்த்தி (1526–1530)

முகலாயர் இந்திய நாட்டிற் காலெடுத்து வைக்குமுன் முகம்மதியரின் செல்வாக்குக் குன்றி யிருந்தது.

முகம்மதியரின் ஒடுக்கம்.

அவர்கள் பல வருஷங்களுக்கு முன் படைத்திருந்த வீரமும் வலிமையும் நாளடைவில் மறைந்தொழிந்தன. செல்வமும் நாகரிகமும் பொருந்திய பண்டைய இந்துக்களின் பெருமையைச் சிதைத்து அவர்களை வென்று இராஜரிகம் புரிந்து வந்த முகம்மதியர் க்ஷீணித்து நாசமடையும் காலமுங் குறுகியது. பல நாடுகளைத் தமது புஜபலத்தால் கைப்பற்றி ஏகாதிபத்தியம் செய்து வந்த பேராசர் மரபின் வழிவந்தோர் தமது சீர்மை கெட்டுத் தாழ்நிலை யடைந்தது அதிசயமே. பிற்பட்டோர் அரசியல் புரிதற்கின்றியமையாத அருங் குணங்களை இழந்தோராயினர். நாட்டினைக்கட்டி யாளுந்திறமை அவர்களுக்கில்லாமற் போயிற்று. சுய நலத்திலேயே அவர்கள் கருத்துடையராய்ப் பல கட்சியினராகிச் சதா வீண் சச்சரவுகளில் தம் காலத்தைக் கழித்து வந்தனர். இராஜ பதவிக்குரிய பெருமைகளை அநுபவிக்க வேண்டுமென்று நோக்கமுடையராய்ப் பல பிரிவினராகி ஒற்றுமை யிழந்து தமது பதவியையும் அதிகாரத்தையும் இழந்தனர். ஆதியில் ஹிந்துக்கள் முகம்மதியரிடம் மரியாதையுடனும் பணிவுடனுமிருந்து அவர்களினுடைய ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்தனர். முகம்மதியர் வேற்று நாட்டினரானமையின் ஹிந்துக்களுக்கு அவர்களிடத்தில் அச்சம் மிகுந்திருந்தது. மத விஷயங்களி

லும், வாழ்க்கை நிலையிலும் முகம்மதியர்க்கே சிறப்பாயமைந்துள்ள சட்டங்களையும் விதிகளையும் அநுசரிப்பதில் அவர்கள் மனவுறுதி யுடையவரா யிருந்தனர். ஆயினும், வரவர மதத்தில் அவருக்கிருந்த சிரத்தை குறைந்துகொண்டே வந்தது. அதனால் இதுவரை ஹிந்துக்கள் முகம்மதியரிடம் மரியாதையுடனும் பயத்துடனும் நடந்து கொண்டதுபோ லிராமல் தம்மிச்சைப்படி ஒழுகலாயினர். மதத்தையே யடிப்படையாகக் கொண்டு நடந்து வந்த யுத்தங்கள் குன்றின. இஸ்லாமிய மதத்திற்காக உயிர் துறக்கத் தயாராயிருந்த வீரரும் நாளடைவில் அருகி வந்தனர். முஸ்லாமிய அந்தப்புரங்களில் ஹிந்து ஸ்திரீகள் நிறைந்திருந்தனர். முகம்மதிய மதத்தைப் பின்பற்றிய ஹிந்துக்களின் பதவியும் செல்வாக்கும் பெருக்கு மட்டில் மேம்பாடடைந்தன. உண்மையில் முகம்மதியர் என்று சொல்லிக்கொள்ளத் தக்கவர் ஒருவரேனு மிலர். அவர்களுக் கிருந்த மதாபிமானம் இருந்தவிடந் தெரியாதபடி தொலைந்தது. டெல்லி ராஜ்யம் பெருமையிழந்தது. ஆங்காங்குப் பற்பல சிறு மாகாணங்கள் ஏற்பட்டு அவை யாவும் சிற்றரசர் ஆட்சிக்குட்பட்டுக் கிடந்தன. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அங்குள்ள கூட்டத்தாரை ஒரு தலைவன் ஆண்டு வந்தான். அவ்வூரில் அவனிட்டது சட்டம். இத் தலைவரின் நடத்தையைக் கவனித்துத் தனது செல்வாக்கை நிறுத்தக்கூடிய திறமைவாய்ந்த அரசன் ஒருவனுங் கிடையாது. பலவான் என்று சொல்லிக்கொள்ளத்கூடிய அரசனே இல்லாதது பற்றி அடிக்கடி தலைவர்களுக்குள் சண்டைகளும் சச்சரவுகளும் ஏற்படும். இதனால் நாடெங்கும் அராஜரிகம் ஏற்பட்டு ஜனங்கள் வருந்துவர்.

லோடி ஆப்கானியரின் ஆட்சி.

ஆயினும், தைமூர் படையெடுத்துத் தக்ளாக் வம்சம் குலைந்துபோனபின் டெல்லி சிறிது சிறிதாகத் தானிழந்த பெருமையை மீண்டு மடையலாயிற்று. சயித்துக்களின் அதிகாரம் முற்றிலும் ஒடுங்கியதெனினும் அவர்களுக்குப்பின் வந்த லோடி ஆப்கானியர் திறமையோடு செவ்வையாக ஆண்டு வந்தனர். 1451ல் பலால் என்னும் ஆப்

கானிய வீரன் ஸயித்துக்களின் சேனையைச் சிதற அடித்து வெற்றி கொண்டான். அவன் ஒரு சிறந்த வீரன். ஆடம்பரத்தில் விருப்பற்றவன். அரசர்க் கின்றியமையாத குணங்கள் வாய்ந்தவன். டெல்லியைச் சுற்றிலுமுள்ள சிறு மாகாணங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு இருபது வருஷகாலம் ஓயாமற் சண்டையிட்டு ஜான்பூரையும், அதைச் சுற்றிலுமுள்ள பிரதேசங்களையும் கைக்கொண்டு பீஹார்வரையும் தனது அரசாட்சியை நிலைநிறுத்தினன். சிக்கந்தர் என்னும் அவனது புத்திரன் 1488ல் தந்தையின் பட்டத்துக் குரிமைபூண்டு பீஹாரின் மீது படையெடுத்துச்சென்று அதைச் சுவாதீனப் படுத்தினன். வங்காளத்தில் அரசு செலுத்திய மன்னனுடன் உடன்படிக்கை யொன்றேற்படுத்திக் கொண்டு அவனிடம் தோழமை கொண்டிருந்தான். தோல்புரி, சாண்டேரி, க்வாலியர் முதலிய விடங்களில் யதேச்சையாய் ஆண்டுவந்த இராஜபுத்திர வீரர் சிக்கந்தருக்குப் பணிந்தனர். பஞ்சாபும் தோவாபும், ஜான்புரி, அயோத்தி, பீஹார், டிர்ஹட் என்பனவும், சட்லெஜ் நதிக்கும் பண்டல்கண்டுக்கு மிடையேயுள்ள பிரதேசமும் சிக்கந்தரின் ஆட்சியின்கீழ்ப்பட்டு டெல்லி ஸமஸ்தானத்துக்கு உட்பட்டிருந்தன.

ஆப்கானியரின் வெற்றி வெகுநாள் நீடித்திருக்கவில்லை.

டெல்லி அரசனின் பலம் ஒடுங்கிக் கலகமுங் குழப்பமும் மிகுதல்.

அரசன் ஒருவனே யெனினும் பல விடங்களிலும் சிதறிக்கிடந்த பிரதேசங்களை ஒருங்கு கட்டி ஆள்வது அவனுக்குக் கஷ்டமா யிருந்தது. ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும், ஜாகீரிலும் பாரம்பரியமாய்த் தலைமை வகித்து வந்த தலைவனோ, ஜமீந்தாரனோ, டெல்லி அரசனது பிரதிநிதியோ ஆண்டு வந்தான். ஆங்காங்குள்ள குடிகள் தம்மை ஆட்சிபுரிந்த தலைவருக்குப் பணிந்து அவர்களிடம் அஞ்சி யிருந்தனரேயன்றி டெல்லி யரசனைப்பற்றிச் சற்றும் கவனித்திலர். அவர்களது சுகமுங் கஷ்டமும் அத்தலைவரது பொறுப்பிலேயே இருந்து வந்தமையின் டெல்லி அரசனைப்பற்றி அவர் ஒன்றும் அறியார். சட்டத்தை யொட்டி ஆட்சிமுறை நடைபெறவில்லை.

சுயநல நோக்கையே அடிப்படையாகக்கொண்டு இராஜரிகம் நடந்து வந்தது. இங்ஙனம் தலைமை வகித்து அதிகாரம் செலுத்தி வந்தவர் ஆப்கானியரே. லோடி யரசர்களின் நியமனம் பெற்று ஆப்கானியத் தலைவர்கள் ஜாகீர்களை ஆண்டு வந்தார்கள். ஆயினும், அவர்கள் நாளடைவில் தாம் லோடியரசரின் தயவால் நிலவுரிமை பூண்டதை அடியோடு மறந்து தம் மனம் போனபடி அரசு செலுத்தி வந்தனர். தமது சொந்த முயற்சியால் சண்டைகளில் வென்று நாட்டுரிமை பெற்றதாக அவர்கள் கருதி இறுமாந்திருந்தனர். அவர்கள் தமது குடிகளை வருத்திப் பணம் பறித்து வீண் செலவிட்டு வந்தனர். ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்துப் போராடி நாடெங்கும் கலகங்களை எழுப்பிவிட்டனர். டெல்லி அரசன் அவர்களை அடக்க முற்பட்டதும் வீணாயிற்று. பேருக்குமட்டில் அரசுரிமை பெற்றுத் தம்முடைய காரியங்களில் தலையிட்டுக் கொள்ளாதவரையும் டெல்லி அரசனிடம் அவர்கள் பகைமை கொள்ளாதிருந்தனர். டெல்லி அரசன் தமக்குத் தலைவனென்பதையும், தம்மைச் சேனை முகத்தில் அடக்கிக்கொண்டு போகும் சேனாதிபதி என்பதையும் அவர்கள் அங்கீகரித்தார்களெனினும் அவன் தம்மைப் பலாத்காரமாய் எதிர்த்து ஒடுக்க நினைத்தலையும், வெகு காலமாய்த் தாம் அநுபவித்து வந்த சுதந்திரத்தை இழந்து அவனுக்கு அடங்கி யிருத்தலையும் அவர்கள் முற்றிலும் வெறுத்தனர். டெல்லி அரசன் தன் மரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமாயின் தமது வியவகாரங்களில் தலையிட்டுக் கொள்ளலாகாதென்றும், தம்மாலேயே அவன் ஆட்சி நிலைத்திருந்ததென்றும் அவர்கள் கருதியிருந்தனர். சிக்கந்தருக்குப் பின் டெல்லி ஸமஸ்தானத்துக்கு அரசனாய் முடி சூடிய இப்ரஹிமோ மிகவும் பிடிவாதக்காரன். பிறர் தனக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளில் தவறி நடத்தலைச் சிறிதும் பொறான். சக்கரவர்த்திக்கு யாவரும் உட்பட்டவர் என்னுங்கொள்கையையுடையவன். தன் முன்னிலையில் ஆப்கானிய தலைவர் கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று அந்நிலையில் அசையாதிருக்கும்படி அவர்களை நிர்ப்

பந்திப்பான். அவர்களுக்கு அருவருப்பையும் கோபத்தை யும் விளைவிக்கக்கூடிய புது விதிகளை அவர்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்து வந்தான். ஜான்புரியில் இப்ரா ஹிம் தனது சகோதரனை ஜலால் என்பவனைத் தலைவனாக நியமித்திருந்தான். ஆப்கானியத் தலைவருட் பலர் ஒன்று சேர்ந்து ஜலாலுக்கு டெல்லிப் பட்டத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்க முற்பட்டு இப்ராஹிமுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிக் கலகம் விளைத்தனர். இப்ராஹிம் ஆப்கானியத் தலைவரின் செல்வாக்கை நன்கறிந்தவனாகையின், அவர்களுக்கு மிகவும் அஞ்சி அவரது அதிகாரத்தை ஒடுக்க முற்பட்டனன். அவன் அவர்களைச் சமாதானத்தால் தன் வயப்படுத்தித் தன் நோக் கங்களைச் சாதித்திருந்தால் அவனுக்கு அத்தகைய கஷ்டங் கள் ஏற்பட்டிராவாம். அவன் அவர்களை அவமானத்துக்குட் படுத்தி இகழ்ந்து வந்ததால்தான் டெல்லியின் பெருமை அவன் காலத்திலேயே குன்றுவதாயிற்று. அத்தலைவர்க்கும் சாதாரண குடிகளுக்குமுள்ள ஏற்றத் தாழ்வினைச் சிறிதுங் கவனியாமலே அரசன் இருதிறத்தோரையும் ஒரே விதமாக நடத்திவரத் தொடங்கினான். இதனால் அத் தலைவர்க்கு அரசனிடத்தில் அதிருப்தி உண்டாகத் தலைபட்டுக் கலகங் கள் விளைந்தன. அங்ஙனம் நிகழ்ந்த கலகங்களை யடக்கித் தலைவர்களைச் சுவாதீனப்படுத்த அரசனால் முடியா மலே போயிற்று. யுத்தகளத்தில் மடிந்த வீரர் பலராவர். தீயை அவிக்க எண்ணெய் பெய்வாருமுண்டோ? அரசன் அவர்களை விரோதித்துப் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்ச மல்ல. அயோத்தி, ஜான்புரி, பீகார் முதலிய பிரதேசங்களி லுள்ள ஆப்கானியர் ஒன்றுகூடி டார்யாகான் என்பவனைத் தமக்குத் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இப்ராஹிம் ஆரா யாது செய்த கொலைத்தொழிலைக் கேட்டாற்றாது டௌலத் கான் என்பவன் அரசனுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பினான். அவன் பஞ்சாபில் செல்வாக்கு மிகுந்தவன். டெல்லி சிம்மா சனம் பெறுவதற்கு லோடி வம்சத்தார்க்கு எழுபது வருஷங்களுக்கு முன்னால் உதவி புரிந்தவன் தௌலத்கான் என்பவனே. இப்ராஹிமுக்கு நெருங்கிய சுற்றத்தினரும்

அவனது ஆட்சி முறையை வெறுத்தனர். அவனது சிறிய தந்தையாகிய அலாவுதீன் என்பவன் காபூலுக்குச் சென்று காபூலரசனுதவியைப் பெற்று இப்ராஹிமினிடமிருந்து டெல்லி சிம்மாசனம் பெறலாமென்று தீர்மானித்து இந்தியாவை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

காபூல் மன்னனின் வீரப்பிரதாபம்

காபூல் அரசன் இந்தமாதிரியான சந்தர்ப்பத்தை நெகிழவிடுபவனல்லன். அவன் ஒரு சிறந்த வீரன். தனக்குப் புகழைத் தரக்கூடிய எந்தக் காரியத்தைச் செய்யவும் பின் வாங்காதவன். பிறர்க்குக் கஷ்டமென்று தோன்றும் வேலைகளைச் செய்து முடிப்பதில் ஆர்வம் மிகுந்தவன். இக்கீழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தில் அவனுடைய பிரதாபத்தை ஒருவரும் மறக்கமுடியாது. எல்லாருடைய உள்ளத்திலும் அவனுடைய அருஞ்செயல்கள் நன்ருய்ப் பதிந்து நிற்கும். அவன் தன்னைப்பற்றி எழுதி வைத்திருக்கும் குறிப்புக்களே அவனுக்கு என்றும் மறையாப் புகழை நிலைபெறச் செய்தற்குப் போதியனவாயென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அவனுடைய புகழுக்கும் அதுவே காரணமாமென்பதும் மிகையாகாது. பாபர் என்னும் காபூல் அரசன் மத்திய ஆசியாவையும் இந்தியாவையும், குடிகளையும் துரைத்தனத்தையும், தைமூரையும் ஆக்பரையும் பிணைக்கும் சங்கிலிபோன்றவன். ஆசியாவின்மீது படையெடுத்துத் தனது வீரச் செயல்களால் எங்கும் அச்சத்தை எழுப்பி நாட்டினை நிலைகுலைய வழித்த மங்கோலிய துருக்கி வம்சங்களில் முறையே தோன்றிய செங்கிஸ்கான், தைமூர் என்னும் இரு வீரரது இரத்தமும் பாபரின் தேகத்திற் கலந்திருந்தது. தார்தாரியருக்குள்ள சோம்பலின்மையும் தைர்யமும், பாரசீகருக்குள்ள பெருந்தன்மையும் நாகரிகமும் பாபருக்கிருந்தன. மங்கோலியற்கியற்கையாயமைந்துள்ள உழைப்பையும் முயற்சியையும் பாபர் பெற்றிருந்தான். துருக்கியரைப் போல் திறமையுந் தைரியமும் வாய்ந்தவன். அவன் பொருளீட்டிப் புகழ்பெற விரும்பிய ஒரு வீரனுய் இந்நாட்டிற்கு வந்தானேனும், இராஜ்யமுண்டாக்கியவனல்லனேனும் அவ

னது பேரனை ஆக்பர் காலத்துச் சிறப்புற்று விளங்கிய முகலாய ராஜ்யத்திற்கு அஸ்திவாரக் கல்நாட்டியவன் பாபரே யென்று நிச்சயமாய்க் கூறலாம்.

பாபரின் சரித்திரச் சுருக்கம்.

பாபர் இந்தியாவிற் சம்பந்தப்பட்டது அவனது வாழ் நாளின் பிற்பகுதியாகிய பன்னிரண்டு வருஷங்களேயாம். தன் தாய்நாட்டில் தன் ஆட்சியை நிலைபெறச் செய்தலிலேயே அவன் தனது இளமையைக் கழித்தான். வாலிபங் கழிந்தபின் அவன் தான் புதிதாய்ச் சம்பாதித்த காபூலி லிருந்துகொண்டு தனது ஜன்ம பூமியைக் கைப்பற்ற முயன்றான். அவன் அக்காலத்தில் பட்ட துன்பங்கள் இத் தன்மையனவென்று சொல்லி முடியாது. தனது முயற்சி பலியாதென்று பாபர் தனது முப்பத்தாறுவது வயதில்தான் முடிவாய் அறிந்தான். அதன் பின்னரே அவனது மனம் இந்துஸ்தானத்தின்மீது திரும்பியது. ஐந்துமுறை அவன் வட சமவெளிகளின் மீது படையெடுத்து வந்தான். ஐந்தாவது தடவை படையெடுத்து அவன் இந்தியாவை வென்றான். அவன் வென்று கைப்பற்றிய நாட்டில் ஐந்து வருஷங்கள் ஆண்டிருந்து பின் அவனது நாற்பத்தெட்டாவ தாண்டினில் மாணமடைந்தான்.

பாபரின் கல்வி யறிவு.

அவன் இந்தியாவுடன் சம்பந்தப்பட்டதே அவனது புகழுக்குக் காரணமாயிற்று. இந்தியாவினுள் அவன் நுழைந்து பெற்ற வெற்றியே பின்னல் அவனது வம்சத்தார் பெரிய இராஜ்யத்தைத் தாபித்து அதைக் கட்டியாள்வதற்குச் சாதனமாயிற்று. சரித்திர முறையில் அவன் பிரசித்தி பெற்றது மேற்காட்டியபடியே யெனினும் அவனது ஜீவிய சரித்திரத்தையும், இலக்கிய நூல்களையும் ஆராயுமிடத்து அவனது பெருமைக்குக் காரணம் அவன் இளமையிற் பட்ட கஷ்டங்களுக்கிடையே புரிந்த அருஞ்செயல்களும், அவன் அவற்றை விடாது எழுதிவைத்துள்ள குறிப்புக்களுமேயாமென்பது தெளிவாகிறது. களத்தேயிருந்து அமர்புரியும் மறத்

தொழில் வல்லானேனும் அவனுக்குப் படிப்பில் பிரியமதிகம். தான் கேட்டவற்றை மனத்திருத்தி உண்மையாராயும் அறிவு அவனுக்குப் பூராய் உண்டு. அக்காலத்தில் பாரசீக மொழியினும் மேம்பட்ட தொன்றுமில்லை. பலவரிய இலக்கியங்கள் அப்பாஷையில் எழுதப்பட்டு பிரசித்தியடைந்திருந்தன. ஐரோப்பாவிலும், இந்தியாவிலும், முறையே லத்தீனும் ஸம்ஸ்க்ருதமும் அடைந்திருந்த பெருமையை பாரசீக மொழி பெற்றிருந்ததென்று சொல்லத்தடையில்லை. பாபர் பாரசீக பாஷையைக் கற்று வல்லவனாய் அம்மொழியிலேயே பல சிறந்த கவிகளைப் பாடியிருக்கிறான். அவனது தாய்ப் பாஷையாகிய துருக்கி பாஷையில் அபரிமிதமான ஞானமுடையவன். தெள்ளிய செவ்விய நடையில் வசனமாகவும் செய்யுளாகவும் அவன் இயற்றியுள்ள நூல்கள் பலவாம். அக்காலத்தில் போர்க்கலப் பயிற்சியைப் போலவே கல்வி யறிவும் அரசர்க் கின்றியமையாததாகத் துருக்கியர் கருதி வந்தனர். துருக்கி பாஷையைச் செவ்வையாகப் பிழைகளின்றி அழகாக எழுதுந் திறனைப் பெரிதாகக் கருதினார்கள். சமயோசிதமாய்ப் பேசும் ஆற்றலும், எடுத்தவிடத்தில் கவிபாடுந் திறனும், பாரசிக நூல்களினின்றும் சந்தர்ப்பம் நோக்கி மேற்கோள் எளிதிலெடுத்துக் காட்டும் வன்மையும், நிறைந்த கல்வி படைத்து அம்மொழியி லழகாக எழுதும் பயிற்சியுமே அக்காலத்துச் சிறப்பாக மதிக்கப்பட்ட குண நலங்களாம். உள்ள முருகக்கூறும் துக்கக் கதையினிடையே ஒரு செய்யுளை மேற்கோளெடுத்துக் கூறுவதும் துன்பத்திற் சிக்கி அபாய நிலையில் தத்தளிக்கும் சமயத்திலும் தன் கஷ்ட தசையையுணர்த்துவதான செய்யுளொன்றைக் கவனம் செய்வதும் பாபருக்கு எளிதிற் கூடுவனவாயின.

பாபரின் சுயசரிதம்.

ஆகவே, அவன் தன்னைப்பற்றி எழுதிவைத்திருக்கும் சரித்திரம், ஒரு வீரன் தேதியிட்டு சண்டைகள், முற்றுகைகள், போர்முனை நோக்கிச் செலவு முதலியவற்றைக் குறிப்பிட்டு வைக்கும் ஸ்வாரஸ்யமற்ற தினசரிப்பதிவுக ளடங்கியதன்று.

உலகானுபவம் நிறைந்தவனும், கீழ்நாட்டிலக்கியப் பயிற்சி மிகுதியாகவுடையவனும், பொருள்களை ஊன்றி நோக்கி யாராயுங் கூரறிவாளனும், மனிதரியல்பைச் செவ்விதினுணரும் ஆற்றலுடையானும், கடவுளது சிருஷ்டிப் பொருள்களில் அன்பு நிறைந்தவனும், தன் கருத்துக்களையும், முடிவுகளையும் சுவையுடன் கூடிய தெள்ளிய நடையில் எழுதும் பழக்கமுடையவனுமாகிய ஒருவன் எழுதி வைத்துள்ள ஆழ்ந்த பொருளடங்கிய விஷயங்களை அது தெரிவிப்பதாகும். பாபரின் குணவியல்போ மிகவும் அதிசயிக்கத் தக்கது. அவன் சதா உற்சாகமும், ஊக்கமும் கொண்டவன். பழக்கத்தினை முன்னிட்டு வாதாடும் முரட்டுக்குணமற்றவன். தப்புதற்கரிய இடுக்கணிற் சிக்கிய காலத்தும் தைர்யத்தையும் நம்பிக்கையையும் இழக்காதவன். அவனுடன் பழகுவோர் அதிசயிக்கத்தக்க பெரும் பண்பாளன். எல்லாரிடமும் தோழமை பூண்டு யாவரும் ஒப்ப ஒழுகும் நிறைகுணமுடையோன். பாபர் மனக்களங்கமற்றவன். நயமாய்ப் பேசி வஞ்சகமிழைக்கும் இழிகுணம் அவனுக்குக் கிடையாது. தனது குணதோஷங்களை மறையாதறிவிக்கும் தூய்மையுடையோன். அவன் உள்ளது உள்ளபடி பொய் விரவாதெழுதிவைத்துள்ள ஜீவிய சரித்திரத்தைப் படிக்கப் படிக்கப் பேரானந்தம் ஊறிக்கொண்டேயிருக்கும். தன்னைப் பற்றி எழுதிவைத்துள்ள எந்த ஜீவிய சரித்திரங்களும் மேற் காட்டிய அம்சங்களில் பாபரின் குறிப்புக்களுக் கிணையாகாவாம். பாபரிடமிருந்து தோன்றிய முகலாய பரம்பரையாரின் பெருமையும், அதிகாரமும் அடியோடு சிதைந்து போன பின்னும் பாபரின் சரித்திரக் குறிப்பின் புகழும், உண்மையும் மாறுமலும் குன்றுமலுமிருப்பதே பாபரின் அருங்குணங்களை இனிது விளக்கும் சான்றாகும்.

தைமூருக்குப் பின் நாட்டின் நிலை.

பாபரின் வாலிபத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுவோம். இந்தியாவுக்கப்பால் ஆக்ஸஸ் நதியை யடுத்து வெகுதூரமளவும் வியாபித்திருந்த நாட்டினைத் தைமூர் தனது சந்ததியாருக்குவிட்டு மரித்தான். அவன் இறந்த

சிறிது காலத்துக்குள் அவன் வென்ற நாட்டின்வலி குறைய லாயிற்று. தைமூர் தான் வென்ற நாடுகளை ஒன்றுபடுத்தி ஒரு தனி இராஜ்யமாக நிலைபெறச் செய்ய முடியாமற் போயிற்று. தைமூர் ஆத்திரக்காரன். போர்முனை சென்று பகைவரை நாசமாக்கி நகர்களை அழித்தான்; தொள்ளை கொண்ட பொருள்களைத் தனக்குரிமையாக்கி நாட்டினை வறுமைக் குட்படுத்தினனே யன்றி தான் கவர்ந்த நாடுகளை ஒன்று சேர்த்து இராஜரிகம் ஏற்படுத்தி அரசாட்சி புரிந்திலன். காற்ருேடு கலந்து பரவிய நெருப்பினை யொத்த அவனது படையெழுச்சியால் நாடு பெற்ற நன்மை ஒன்று மில்லை. அவன் உயிருட னிருந்தவரையில் அவனது சத்துருக்கள் அவனது தண்டனைக்குப் பயந்து வாளா விருந்தனர். அவன் மரித்த செய்தி நாடெங்கும் பரவியவுடன் அவன் கைப்பற்றிய நாடுகள் அவனது வம்சத்தாரது ஆட்சியினின்றும் ஒவ்வொன்ருக விலகிக்கொண்டே வந்தன.

அப் பேரனலி லொடுங்கிக் கிடந்த கட்டைச் சிறு சுடரே சில வருடங்கட் கப்பால் பெருஞ் சுவாலையாக மறுபடியும் எழுந்து கொழுந்து விட்டெரியலாயிற்று. 1494-ம் ஆண்டினில் பதிஞன்கே பிராயமுடைய பாபர் என்னும் ஒரிளைஞன் ஜாக்ஸார்டி ஸென்னும் நதியை அடுத்துள்ள பர்காஞ மாகாணத்தின் உரிமையைப் பெற்ருன். அவன் தைமூர் வம்சத்தில் ஆறு தலை முறைகட் கப்பால்தோன்றி மூதாதையின் பாத்யதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு நாட்டின் உரிமையைப் பெற்ருன். பர்காஞ நாட்டுத் தலைமையைப் பெற்றபின் பாபர் தைமூரைப் போலவே பிரசித்தி பெற்று உன்னத பதவியை அடைய வேண்டுமென்று நிச்சயித்து அதன் பொருட்டுப் பெரிதும் உழைத்து வந்தான். ஒரு சிறுவனுக்கு இவ் வரும் பெருங் கார்யத்தைச் செய்து நிறைவேற்றுவது அசாத்தியமே யெனினும் பாபர் தனது விடாமுயற்சியால் தான் கொண்டதை முடிக்கத் தீர்மானித்து ஓயாமல் உழைத்து வந்தான். தைமூர் அரசாட்சி புரிந்து பெருமை யடைந்த சாமர்கண்டில் தானும்

பாபர் காபூலை வென்று அரசுரிமை பெறுதல்.

அரசாண்டு அவன் செங்கோல் ஓச்சிய நாடுகளைத் தானும் தனது ஆட்சிக்குட்படுத்திச் சிறப்படைய விரும்பினன். அவனுக்கிருந்த பேரவாவினை இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. ஆயினும் அவன் தன்னிடம் பொறாமை கொண்டிருந்த உறவின் முறையார், துரோகம் செய்வதிலேயே நாட்டம் மிகுதியுமுடைய தலைவர்கள், சதாகலகித்து அல்லல் விளைக்கும் படைவீரர், சிறிது சிறிதாக அதிகாரம் பெற்று வன்மை மிகும் **உஸ்பெக்** என்னும் பகைக் குடிகளுமாகிய இத்திறத்தார் மாட்டு அதிக ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அவர்களால் அவனுக்கு எந்த நிமிஷத்திலும் ஆபத்து நேரிடக்கூடும். தைமூர் ஏறி அரசாண்ட சிம்மாசனத்தைப் பாபர் இருமுறை கைப்பற்றினன். இருமுறை அவன் தன் அரசையிழந்து நாட்டைத் துறந்து மலைப்பிரதேசங்களில் இடையரது குடிசைகளிலும், வட நாடுகளில் பகைவர்களாகிய தமது தாயின் பந்துக்களின் ஆதரவிலும் இருந்து வசித்துச் சொல்லொணுக் கஷ்டங்களை அநுபவித்து வருந்த வேண்டி வந்தது. அவன் பத்து வருஷகாலம் மன்றுடிப் பார்த்தான். ஒரு சமயத்தில் வெற்றி பெறுவான்; மறுசமயம் பகைவரிடம் தோல்வியுண்டு பரதேசியாய்த் திரிந்து காலங் கழிப்பான். ஆயினும் எவ்வகைத் துன்பம் அநுபவிக்கவேண்டி வரினும் அவன் தனது தைர்யத்தையும் நம்பிக்கையையும் ஒருநாளும் இழந்தவனல்லன். அவன் முடிவில் காபூலுக்குத் திரும்பி தைமூர் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்துச் சென்றது முதல் அவனது பரம்பரையாரால் ஆளப்பட்டு வந்த காபூல் நாட்டாண்மையைக் கைப்பற்றிச் சிம்மாசன மேறினன். அவன் இங்குத்தான் தனக்கென ஓர் இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தான். இராஜ்யம் சிறியதாயினும் அந் நாட்டைத் தன் ஸ்வாதீனத்தில் நிலைபெறச் செய்தல் பாபருக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தைக் கொடுத்ததென்று சொல்லத் தடையில்லை.

மேலும் சாமர்கண்டை இருமுறை அரசாளும் சிறப்பிணைப் பெற்ற பாபர் காபூல் மலைநாட்டுத் தலைமை பூண்டு அத்தோ டமைந்திருப்பதற்கு உடன்படவில்லை. அவன்

மீண்டு மொருமுறை தனது மூதாதைகள் ஆட்சிபுரிந்த நாடுகளைக் கைப்பற்றி வெல்லத் தீர்மானித்து 1512-ம் ஆண்டில் மூன்ருவது முறை தைமூர் செங்கோல் செலுத்திச் சிறப்பெய்திய சாமர்கண்டைப் பிடித்து அதனுரிமைபெற முயற்சித்தான். ஆயினும் அவன் எண்ணியது ஈடேறவில்லை. இத்தடவையும் அவன் தோல்வியுற்ருன். அப்போதுதான் பாபர் சாமர்கண்டின்மீது தான் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை விட்டுத் தன் மனத்தை இந்துஸ்தானத்தின்மீது செலுத்தலாமா வென்றெண்ணினன். இந்துஸ்தானம் எல்லா வளங்களும் நிரம்பிச் செல்வமுற்றுவிளங்கும் ஓர் அழகிய நாடென்பதைப் பாபர் அப்போது தான் உணர்ந்தான். பெருமை யடைந்து இராஜ்யங் கட்டியாள வேண்டுமாயின் இந்துஸ்தானத்தில் தனது கருத்தைச் செலுத்துவதே தகுதியென்று பாபர் கண்டு கொண்டான். இதுவரை தன் மலைநாட்டில் தனக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிக் கலகம் விளைவித்த முரட்டு ஜாதியாரைப் போரில் வெல்லுவதற்காகப் பன்முறை வந்தபோது அவனது எண்ணம் இந்திய நாட்டின்மீது சென்றதுண்டு. சிற்சில சமயங்களில் இந்தியாவின் எல்லையைத்தாண்டி இந்நாட்டினுள் பிரவேசித்தது முண்டு. ஆயினும் அவனுடைய கருத்தை இந்தியாவின் ஆட்சியில் செலுத்தி இந்துஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு இருபது வருஷங்கள் சென்றன. அவ்விருபது வருஷங்களையும் பாபர் காபூலில் கழித்து வந்தான். ஆரம்பத்தில் அவன் சித்ரலுக்கு அருகே யுள்ள பீஜாரிற் புகுந்து அதனைத் தாக்கத் தொடங்கினன். இப்போதுதான் அவன் முதன் முதல் யுத்த முயற்சியோடு இந்தியாவிற் சென்று கால் வைத்தான். அடுத்தபடி அவன் ஜீலம் நதிதீரத்தை யடுத்துள்ள பீராவைச் சுவாதீனப்படுத்தினன். பிறகு நூற்றிருபது வருஷங்களுக்கு முன் தைமூர் வென்று ஆட்சிபுரிந்த நாடாகிய பஞ்சாபில் நுழைந்து அதில் தனது உரிமையை ஸ்தாபிக்க முயன்ருன். ஆயினும் அவ்வுரிமை அவனுக்கு ஸ்திரப்படவில்லை. அவன்

பாபர் சாமர் கண்டைக் கைப்பற்றுவதற்குச் செய்த முயற்சி.

திரும்பிக் காபூல்வந்து சேர்வதற்குள்ளாகவே இந்தியர் பஞ்சாபில் தமது பூர்வநிலையைப்பெற்று சுயேச்சையாய் ஆண்டுவரத் தலைப்பட்டனர். ஆகையின் பாபர் செய்த முயற்சி அச்சமயத்தில் பயனளியாது போயிற்று. ஆயினும், தனது தீர்மானத்தைக் கார்யகர மாக்கிக்கொள்ளச் சமயம் 1524-ம் ஆண்டினில் வாய்த்தது.

பாபர் இந்தியாவுக்கு வந்து அலாதீனுக்குச் செய்த உதவி.

அப்போது இந்தியாவில் ஆட்சி புரிந்தவன் சுல்தான் இப்ரஹிம் என்பதும், அலம்கான் அலாதீன் என்பவன் அவனுக்கு விரோதமாய்க் கிளம்பிப் பாபரின் உதவியை நாடினான் என்பதும் முன்னமே கூறப்பட்டன வன்றோ? பாபர் தனது எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்வதற்கு இது ஒரு வியாஜமாய் முடிந்தது. பாபரின் உள்ளத்தில் இந்தியாவைப் பற்றிய தீர்மானங்கள் நிலைப்பட்ட பின்னரே அலாதீனின் சந்திப்பும் நேர்ந்தது. சமயம் எப்போது வாய்க்குமென்றுவலோடு முன் நோக்கிக் கொண்டிருந்த பாபரின் சந்தோஷத்தை இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. டெல்லிக்குத் தலைமைபூண்டு சக்கரவர்த்தியாய்விட வேண்டுமென்று நினைத்து அலாதீன் காபூலுக்குச் சென்று பாபரிடம் தன்கருத்தை வெளியிட்டான். அதைக் கேட்டவுடன் பாபர் தன் எண்ணம் பலிக்குங் காலங் குறுகியதென்று அகங்களித்தான். இந்தியாவின் அரசாங்க விஷயமாகப் பல பிரிவுகளும் கட்சிகளும் ஏற்பட்டுக் கலவரம் மிகுந்திருந்தமை பாபருக்கு ஒ ரநுகூலமாய் முடிந்தது. பாபர் வெகு பலசாலி: அவன் எந்த நிமிஷத்திலும் பகைவரைப் போரிற் சண்டையிடுதற்குத் தயாராயிருந்தனன். அவனுடைய ஏற்பாடுகளை ஆமோதித்துத் துணை புரிதற்கு லோடி வம்சத்தைச் சார்ந்த ஒரு தலைவன் அவனுக்கு நெருங்கிய தோழனானன். இப்ராஹிம் சுல்தான் மிகவும் வெகுண்டு பீரா வழியாகத் தன் படையைத் திரட்டிக்கொண்டு லாகூருக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனது சைன்யம் தௌலத்கானை நாட்டினின்றும் துரத்தி வெற்றி கொண்டது; ஆயினும் காபூலில் இருந்து வந்த போர்

வீரர் டெல்லிச் சேனையைத் தாக்கிப் பலரைக் கொன்று அதனைச் சின்ன பின்னமாகும்படி சிதைத்தனர். அத்தோடமையாது லாகூர் தெருமுழுவதும் அவர்களைத் தூத்திக் கொள்ளையிட்டு கடைத்தெருவிற்குத் தீயிட்டுவிட்டனர். அப்பால் பாபர் பஞ்சாபில் நான்கு தினங்கள் தங்கித் தன் சேனையுடன் அதிவேகமாக திபல்பூருக்குச் சென்று அதனை முற்றுகைசெய்துக் கொள்ளையிட்டு அக்கோட்டைக்குள்ளிருந்த வீரரை எதிர்த்துக்கொன்றான். திபல்பூரில் தன்னிடம் நன்றிபாராட்டும் உத்தியோகஸ்தரிற் சிலரை ஆங்கிருந்து பகைவரால் ஊறு வாராதபடி அக்கோட்டையைக் காத்து வரும்படி கட்டளையிட்டு அவரை அங்குத்தானே நிறுத்தி, அலாதீனையும் சுல்தானகத் திபல்புரியில் ஆண்டு வரும்படி அவனுக்கு அதன் உரிமையை வழங்கிக் காபூலுக்குச் சென்றான்.

1525-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் பாபர் இந்தியாவின் மீது கடை முறையாகப் படையெடுத்தான். அவனது மூத்த குமாரனான ஹூமாயூன் படக்ஷானிலிருந்து ஒரு சேனையைக் கொணர்ந்தான். அவனது தளகர்த்தர்களுட் சிறந்த க்வாஜா கான் என்பவன் காஸ்னியிலிருந்து வந்த சைந்யத்திற்குத் தலைமை வகித்தான். தௌலத்கான் பாபருக்குதவிபுரிவதாக வாக்களித்தானெனினும் அவன் நாற்பதினாயிரம் போர்வீரரைக் கூட்டிக்கொண்டு பாபர் சைந்யத்தோடு சண்டையிட நிச்சயித்துப் போர்க்களத்தையடைந்தான். பாபரின் சைந்யத்திலிருந்த வீரரின் தொகையோ வெகு சொற்பம். ஆயினும், அவனையும் அவனது சேனையையும் போர்முனையிற் கண்டதும் ஆப்கானியப் படை நாலா பக்கங்களிலும் சிதறியோடத் தலைப்பட்டது.

பாபர் இந்தியாவின் மீது முடிவாகப் படையெடுத்தல்.

1526ஆ ஏப்ரல் மாதம் 21உ யன்று முடிவான யுத்தம் பானிபட்டில் நடந்தது. இதே இடத்தில் இந்தியாவின் ஆட்சியைக் குறியாகக் கொண்டு மும்முறை போர் நிகழ்ந்தது.

பானிபட் யுத்தம்.

இங்ஙனம் சிறப்புற்ற அக்களத்தில் பாபர் தன் சேனைகளை யுத்தத்திற்குத் தயார்செய்து அணிவகுத்தான். அவன் எழுநூறு துப்பாக்கி வண்டிகளை ஒன்றன் பக்கத்தில் ஒன்ருக நிறுத்தினுன். மாட்டுத்தோலே முறுக்கிக் கயிருக்கி அவ்வண்டிகளை அதனுற் பிணைத்து அவ் வண்டிகளுக்கு இடையே தட்டிகளையும் கேடயங்களையும் அமைத்தான். குதிரைவீரர் தன் சேனையைத் தாக்காதபடி சில ஏற்பாடுகளைச் செய்து பாபர் தனது சைந்யத்தைப் பானிபட்டுக்குச் செலுத்தி வந்தான். வலது புறத்தில் நகரும், இடது பக்கத்தில் கால்வாய்களும், குழிகளும், மரங்களும் பாதுகாப்பாகும்படி பாபர் நடுவில் பீரங்கிகளையும் துப்பாக்கிகளையும் வைத்தான். அவன் வகுத்த அணியில் இடைவெளிக ளேற்படுத்தினுன். அவற்றின் மூலமாய் நூறு, நூற்றைம்பது பேர் ஏககாலத்தில் தாராளமாய் வந்து தாக்குதல் எளிதாகும்.

யுத்த ஏற்பாடுகள்.

ஏப்ரல் மாதம் 20உ இரவில் பாபரின் படைவீரர் ஆப்கானியரைத் திடீரென்று தாக்கலாயினர். ஆயினும் இருள் கவிந்துமூடிய அந்நள்ளிரவில் அவர் முயற்சி பலிக்கவில்லை: எனினும் அதனுல் ஓரநுகூல முண்டாயிற்று. பாபரின் வீரரைக் கண்டபின்பே சத்துருக்கள் தாம் தண்டிறங்கிய விடத்திலிருந்து வெளியே வந்தனர். முகலாயரைத் துரத்திவிடவே சுல்தான் இப்ராஹிம் மிகவும் களிப்புற்று போதுபுலர்ந்ததும் தன் சைந்யத்தைக் கொண்டுவந்து யுத்தகளத்தில் நிறுத்தினுன். அப்படையில் லக்ஷம் போர் வீரர் நூறு யானைகளோ டிருந்தனர். பகைவர் வெளிவந்ததைக் கண்ணுற்றுப் பாபர் தனது வீரரைச் சீராவுங் கவசமுந் தரித்துப் போரில் நிற்கும்படி கட்டளையிட்டான். தனது சேனையை அவர் வண்டித்தொடர்களுக்குப் பின்னுல், சிலர் மத்தியில் இருமருங்கிலும், சிலர் முனையில் இருமருங்கிலும், சிலர் மற்றவர்க்கு முன்னுமாக நிறுத்தினுர். சமயம் நேர்ந்துழி போர்புரிதற்குப் பிரத்தியேகமாகச் சிலர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இருகோடி முனைகளிலும் மங்கோலியரை நிறுத்தியிருந்தனன். மங்கோலியர் பகைவரைத் தாக்குவ

தற்குச் சிற்சில சமயங்களில் அநுஷ்டித்துவந்த துலுக்மா வென்னு முறையைக் கையாடிப் பகைவரை எதிர்க்க வேண்டிப் பாபர் அங்ஙனம் மங்கோலியரை நிறுத்திவைத்து, தன் சங்கேதத்திற் கேற்ப நடந்துகொள்ளும்படி அவர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டிருந்தான். இதனால் பின்னணியில் நின்று சண்டையிடும் பகைவரைத் திடீரென்று தாக்கி முறியடித்தல் எளிதென்று பாபர் நினைத்து அங்ஙனம் செய்தான்.

டெல்லிப் படையானது சிறிதும் இடையில் தாமதியாமல் வேகமாய் முன்னோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. அப்படை வீரர் பாபரின் சைந்யத்தை வலது பக்கத்தில் எதிர்க்க நிச்சயித்தனர். அதனை யறிந்த பாபர் தான் பிரத்தியேகமாய் வைத்திருந்த வீரரைக் கொண்டு அப்புறத்தில் பொருத வீரருக்குத் துணைபுரிய விரும்பி அவர்களை அங்கு அனுப்பினான். கால்வாய்களையும், மரங்களையும், தட்டிகளையும் அடைந்ததும் பகைவர் சிறிது தயங்கலாயினர். இது தான் சமயமென்று உணர்ந்து பாபரின் சேனை பின்புறமாக நின்று ஆப்கானிய வீரரைத் தாக்கவே அவ்வீரர்க்குள் பெருங் குழப்பமும் கலவரமும் உண்டாகத் தலைப்பட்டன. உடனே பாபர் தனது மங்கோலியரை இடைவெளி வழியாகச் சென்று பகைவர் பின்னாற் போய் அவர்களைச் சூழ்ந்து தாக்கும்படி கட்டளை யிட்டனுப்பினான். அவ்வாணையை அவர்களும் நிறைவேற்றித் தம் பரிகளில் வேகமாகச் சென்று பகைவரைத் தாக்கி அவர்மீது சரங்களை வர்ஷிக்கத் தொடங்கினர். ஆயினும் சக்கரவர்த்தியின் இடது பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த வீரர் அவசரப்பட்டு முன் சென்றமையால் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் சேனைத்தலைவன் அவர்கள்மீது கண் வைத்து இடையிலிருந்த வீரரை அவருக்குத் துணை புரிந்து போர் புரியும்படி கட்டளை யிட்டிருந்தான். அச்சமயத்தில் வலப்புறத்தி லிருந்தவருக்கும் சத்துருக்களால்மிகுந்த உபத்திரவம் உண்டாகத் தலைப்பட்டது. பாபர் அவர்களுக்குச் சகாயமாகத் தனக்கு வலப்புறத்து மத்தியில் இருந்த வீரரை

உடனே அனுப்பினன். உஸ்தத்அலி என்னும் துப்பாக்கி வீரன் முன்னே நின்றுகொண்டு குண்டுகளைப் பிரயோகித்தான். முஸ்டாபாவும் இடப்பக்கத்துக் கோடியில் நின்று பகைவரை எதிர்க்கலாயினன். இவ்விதம் சத்துருக்களை நாலா பக்கங்களிலும் முன் வரிசையிலும், பக்கங்களிலும், பின்புறத்தும் நின்று எதிர்க்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் எறிந்த ஆயுதங்களால் பாபரது சைந்யத்திற்குச் சிறிதும் ஊனமுண்டாகவே யில்லை. அவர்கள் ஒன்று கூடி பாபரின் சைந்யத்தை எதிர்க்கும்போது பாபரது வீரர் அவர்களுடன் தைரியமாய்ச் சண்டையிட்டுத் துரத்தி யடித்தனர். அவர்கள் சிறிது நேரத்தில் தமது பலங்குன்றித் துருக்கியரும் மங்கோலியரும் அடங்கிய பகைவருக்குத் தோற்று அயர்ச்சியுற்றனர். அச் சைந்யத்தில் கலவரம் மிக்கது.

பாபரின் வெற்றி.

பகலாயிற்று. டெல்லி மன்னனின் பெருஞ்சேனை சிதறுண்டது. வீரர் உயிர்தப்பிப் பிழைத்தாற் போதுமென்றெண்ணிப் போர்க்களத்தை விட்டுப் புறங்காட்டி யோடினர். அக்களத்து மடிந்து குவிந்து கிடந்த பதினையாயிரம் பேர்க்கிடையில் இப்ராஹிம் சுல்தானும் விழுந்து உயிர் துறந்தான். அவனது தலையைக் கொண்டுபோய் வீரர் பாபருக்கு அளித்தார்கள். அனேக கைதிகளும், யானைகளும், பல்வகையான கொள்ளைப் பொருள்களும் பாபரிடம் கொண்டு வரப்பட்டன. சூர்யோதயமாகி ஒரு நாழிகைக்குள் யுத்தம் தொடங்கிப் பகல் உச்சி வேளை வரையில் நடைபெற்றது. அதற்குள் சத்துருக்கள் பலமுழுவதுங் குன்றி களத்தினின்றும் ஓடலாயினர். "என் ஜனங்கள் வெற்றி யடைந்து விட்டனர். எல்லாம் வல்ல இறைவனது அருளால் என் வேலை எனக்கு எளிதில் முடிந்தது. அந்தப் பெருஞ்சேனை அரை தினத்திற்குள் நீறுக்கப்பட்டது" என்று பாபரே கூறுகிறன். உடனே அவன் தனது படையை இரண்டு பிரிவுகளாக்கி அவற்றை முறையே டெல்லிக்கும், ஆக்ராவுக்கும் அனுப்பினன். ஏப்ரல்மீ 27உ வெள்ளிக்கிழமை முகலாயருள் முதல்வனன பாபர் சக்கரவர்த்தியின் பெயரை முன்னிட்

டுத் தலைநகரிலுள்ள மசூதியில் குடிகள் முன்னிலையில் விசேஷ ஜபம் ஒன்று நடந்தது.

டெல்லியிலும் ஆக்ராவிலும் அளவற்ற திரவியங்களும் பொருள்களும் குவிந்து கிடந்தமையின் சக்கரவர்த்தி அவற்றைத் தனக்காகப் போர் புரிந்த வீரர்க்குப் பகுத்துக் கொடுக்கலானன். தனது மூத்த குமாரனை ஹுமாயூனுக்கு இருபதினயிரம் பவுன் மதிப்புப் பெறும் எழுபது லக்ஷம் நாணயங்களையும், ஒரு பெரிய நிதிக்குவையையும் அளித்தான். அவனது பிரதானிகளாகிய பேகர்களுக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு பவுன் முதல் இரண்டாயிருத்தெண்ணூறு வரையில் மதிக்கக்கூடிய ஆறு லக்ஷம் முதல் ஏழு லக்ஷம் வரையில் நாணயங்களைப் பரிசாக அளித்தான். யுத்தத்தில் சேர்ந்து சண்டையிட்ட ஒவ்வொரு வீரனுக்கும் அப்பொருளில் பங்கு கிடைத்தது. படையைச் சார்ந்து சென்ற வியாபாரிகளும் பிறரும் உட்பட யாவரும் தத்தமக்குரிய பங்குகளைப் பெற்றனர். வெற்றித் தினத்தைச் சக்கரவர்த்தி சிறப்பாகக் கொண்டாடினன். காபூலிலிருந்த ஆண், பெண், இளையவர், மூத்தவர், அடிமைகள் உட்பட எல்லாத் திறத்தினர்க்கும் ஒரு வெள்ளி நாணயம் வழங்கப்பட்டது. ராஜா விக்கிரமஜித்தனின் குடும்பத்தார் மிகச் சிறந்த மாணிக்கத்தை ஹுமாயூனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தனர். உலக முழுவதும் தினம் ஒன்றுக்குச் செலவாகும் தொகையிற் பாதியளவுக்குச் சரியான மதிப்புள்ள அவ்வருமணியை ஹுமாயூன் தனது தந்தையாரிடம் கொண்டுவந்து சமர்பித்தனன்*. பாபர் அதனை வாங்கி அதன் சிறப்பினை நோக்கி வியந்து அதனைத் தன் குமாரனுக்கே திருப்பி யளித்து விட்டான். பாபருக்குப் பணத்திலும், நகைகளிலும் விருப்பமே கிடையாது. தனக்குக் கிடைத்த தனைத்தையும் தன்னைச் சார்ந்த வீரர்க்கும் பிரபுக்களுக்குமே வழங்கிவிட்டான். அதனல் அவனுக்குப் பிச்சையெடுக்கும் பாதேசி என்று

*இக்கல்லே ஒருகால் உலகப் பிரசித்தமடைந்திருக்கும் கோகினூர் என்னும் இரத்தினமாயிருத்தல் கூடும் என்று ஐயுறுவாரும் உண்டு.

பொருள் தரும் 'காலந்தர்' என்னும் பெயர் வழங்கலா யிற்று.

யுத்தத்துக்குப் பின்னும், நாடெங்குங் குழப்பம்.

பாபர் பானிபட்டில் வென்றதன் பயனாக டெல்லியின் உரிமையையும் பட்டத்தையும் பெற்றானேனும் ஹிந்துஸ்தானம் இன்னும் அவனது ஆட்சிக்கு உட்படவில்லை. அக்காலத்து சிந்துநதி முதல் பீகார் வரையிலும், க்வாலியர் முதல் இமாலயம் வரையிலும் வியாபித்திருந்த டெல்லியும் பேருக்குமட்டும் பாபரை அரசனாகக் கொண்டு அவனது ஆட்சிக்கு அடங்கியிருந்தது. லோடி வம்சத்தார் பானிபட் யுத்தத்தோடு செல்வாக் கழிந்து சிதைவுற்றதும், அரசன் இறந்ததும் உண்மையே; எனினும், அவ்வரசனுக்குச் சகோதரனாக விருந்த ஒருவன் தனது பாத்தியதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு பாபருக்கு விரோதமாகக் கிளம்பினான். ஆக்ராவுக்குக் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் உள்ள நாடுகள் பாபருக்குச் சுவாதீனப்படவில்லை. தம்மினும் வேறுபட்டுப் புதுப் பாஷையை வழங்கி வந்த அன்னிய நாட்டினரிடம் குடிகளுக்கு நம்பிக்கையும் அன்பும் உதிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு நகரிலும் ஒரு தலைவன் ஆட்சி புரிந்து சக்கரவர்த்திக்கு அடங்காமலேயிருந்தான். தோவாபிலும், இராஜ புதனத்திலும் உள் நாட்டினர் வலுத்த கோட்டைகளைக் கட்டிக்கொண்டு புறநாட்டார்க்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமல் சுயேச்சையாய் நடந்து வந்தனர். பாபர் எவ்வளவு கொடுத்தும் போதாமையால் திருப்தியடையாமல் சேனைவீரர் வறுமையால் துன்புற்றனர். 'நான் ஆக்ராவுக்கு வந்தபோது கோடைகாலம். எல்லாக் குடிகளும் எங்களைக் கண்டு பயந்து அந்நகரைக் காலி செய்து ஓடிவிட்டனர். அதனால் எங்களுக்கும் எங்களுடைய விலங்குகட்கும் தானியம் முதலிய உணவுப் பொருள் ஒன்றுங் கிடைக்கவில்லை. அக்கம் பக்கத்திலிருந்த கிராமவாசிகளோ எங்களைப் பகைத்து வெறுத்து எங்களுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிக் கலகிக்கவும் எங்கும் சென்று கொள்ளையிட்டுப் பொருள் பறிக்கவுந் தலைப்பட்டனர். சாலைகளில் பிரயாணஞ்

செய்தல் பொருளுக்கு நாசமும், உயிருக்கு ஆபத்தும் விளைவிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. ஆங்காங்குச் சென்று இவ்வகையான அக்கிரமங்கள் நடவாதபடி காத்து வருவதற்கு என்னைச் சேர்ந்தவரை அனுப்புவதற்கும் அவகாசமில்லாமற் போயிற்று. சூரிய வெப்பமோ சகித்தற்கரிய கொடுமை செய்ததால் ஏக காலத்தில் பலர் தாம் நின்ற விடத்திலேயே விழுந்து பிராணனை விட்டனர்' என்று பாபர் எழுதுகிறான்.

பாபரின் மன வமைதியால் தன் வீரரைத் தன் வழித் திருப்பித் தன் பகைவரை அடக்கல்.

போர்வீரரும் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினர். காபூலுக்குச் சென்று ஆங்குள்ள குளிர்ந்த காற்றை அநுபவிக்க விரும்பித் திரும்பிச் செல்வதற்குத் தயாராயிருந்தனர். 'வந்தோம்; வேண்டியது பெற்றோம்; இனி நமக்கிங்கென்ன வேலை? மீண்டும் நம் நாடு செல்வதே தகுதி' என்று நினைத்துக் குறிப்பாய்த் தம் கருத்தைச் சக்கரவர்த்திக் கறிவித்தனர். ஆயினும், பாபரின் மனம் இச்சிறு விஷயத்திற்குச் சலிப்புறவில்லை. பாபர் தன்னைச் சுற்றியிருந்த முக்கிய உத்தியோகஸ்தரை ஒன்று கூட்டி ஒருபத்யாசஞ் செய்தான். அவர்கள் தன்னுடன் இதுகாறும் பட்ட கஷ்டங்களை ஒவ்வொன்றாக நினைப்பூட்டி எடுத்துக் காட்டி, அவ்வரும் பிரயாசை வீணாகாது உழைத்தால் தனக்குக் கிடைக்கக் கூடிய லாபம் பெரிதென்றும், அதனைப் பெற்றனுபவியாது வந்த வழியே மீண்டும் திரும்புதல் நன்றன்றென்றும் விளக்கி அவர்களின் மனம் கரையும் வண்ணம் உபந்யஸித்தான். 'ஒரு பெரிய பகைவனை ஜயித்துவிட்டோம். செல்வம் மல்கிச் சிறப்படைந்துள்ள பெருநாடு நமக்கு உட்பட்டு நமது சுவாதீனத்தில் அமைந்திருக்கிறது. நாம் சாதிக்க முயன்றதில் ஏறக்குறைய முக்காற் பங்குக்குமேல் செய்து முடித்தாய்விட்டது. இவ்வளவு தூரம் நாம் முடித்தபின் நம்முடைய உழைப்பெல்லாம் வீணாகும்வண்ணம் பேடிகளைப்போல் தைரிய மிழந்து காபூலுக்குச் செல்வது தகுதியோ? என்னுடைய நண்பனென்று சொல்லிக்கொள்ளும் எவ்வீரனும் மறுபடியும் இவ்

வித எண்ணங் கொள்ளலாகாது. உங்களில் யாருக்கேனும் என்னுடனிருக்க மனமில்லாதிருக்குமாளுல் நான் அத்தகை யாரை நிர்ப்பந்தித்து ஈண்டு நிறுத்திக்கொள்ள உடன் பட மாட்டேன். அவர்கள் தம்மிஷ்டப்படி செய்யலாம்' என்று பாபர் கூறியதைக் கேட்டு வீரர் யாவரும் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து வாளாவிருந்தனர். தான் பிடித்த பிடி விடாது பாபர் தன் எண்ணத்தைச் சாதித்துக்கொண்டதே அவனது பெருமையை நன்கு விளக்குவதாம். இந்தியா அவனுக்கு அயல் நாடு. இந்தியர் அவனுக்குப் பகைவர். அவனுடைய போர்வீரரோ அவனுடனிருந்து ஓயாது சண்டையிட்டு அதனால் அலுப்புற்றவர். அப்படியிருந்தும் இந்தியாவின் நடுவில் பகைவரை வென்று தனது வீரரையும் உற்சாகப் படுத்தித் தான் கொண்டதை முடித்துக்கொண்ட பாபரின் தீரத்தையும் மன நிலையையும் என்னென்று வியப்பது! அவன் தன்னுடைய விடா முயற்சியின் பயனை அடையாமற் போகவில்லை. முதலில் தன்னைச் சேர்ந்தோரைத் தன் வயப்படுத்தி அவர்களைத் துணைக்கொண்டு தன் பகைவரிற் பெரும்பாலாரை அடக்கி வெற்றி கொண்டான். முதலில் தோவாபிலிருந்து ஓராப்கானிய உத்தியோகஸ்தன் மூலா யிரம் போடங்கிய ஒரு சேனையுடன் வந்து பாபரின் தலை மையை அங்கீகரித்தான். பாபர் இன்னொரு பகை யரசனை எதிர்த்து வெற்றி பெற்று அவனுடைய குமாரர்களைச் சிறை பிடித்தனன். அக்குமாரர்களை அவன் அன்புடன் ஆதரித் துக் காத்து வந்ததை யறிந்த பகைஞன் பாபரின் தயாள குணத்தைக் கண்டு வியப்புற்று அவனிடம் தோழமை கொள்ள விழைந்து அவனுக்குப் பணிந்து நின்றான். கிழக்கே ஆப்கானியர் கலகிக்கத் தொடங்கித் தோவாப் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஹுமாயூன் தனது படையுடன் அவர்களை எதிர்த்து வருவதைக் கேள்வி யுற்றதும் ஆப்கானியர் ஓடவாரம்பித்தனர். ஹுமாயூன் அவர்களை விடாது பின் தொடர்ந்து சென்று ஜான்பூரையும் காஸிபூரையும் கைப்பற்றினுன். அவ்விடங்களில் சக்கா வர்த்தியின் படைவீரரிற் சிலரை நிறுத்தி ஹுமாயூன் தன் தந்தை ஓாபத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருத்தலைக் கேள்வி

யுற்று உடனே திரும்பிக் கால்பி வழியாக டெல்லிக்குச் சென்றான்.

ராணு சாங்காவின் போர்த்திறம்

ஹிந்துஸ்தானத்தில் தனது அதிகாரத்தைப் பாபர் நிலை நிறுத்துவதற்குத் தடையாக, ஒரு பெரிய விரோதி யாட்சி புரிந்து வந்தான். பாபருக்கு இவன் ஒருவனே ஓயாத கஷ்டங்களை யுண்டாக்கி வந்தான். அவ்விரோதி சித்தூரில் அரசு செலுத்திப் பெருமை பெற்ற ராணுசாங்கா வென்பவன். அவன் இராஜபுத்திர மன்னருட் சிறந்து தலைமை வகித்து வந்தான். அவன் பெருத்த சேனைபலத்தோடு புகழ் பெற்று விளங்கினான். எண்பதினாயிரம் குதிரைகளோடும், ஐஞ்ஞூறு போர் வேழங்களோடும், நூற்றிருபத்தொரு இராஜ புத்திரத் தலைவர்கள் அவனுக்குச் சகாயமாய்ப் போர் முனை யில் நின்று சதா யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருந்தனர். மார் வார், அம்பேர், க்வாலியர், ஆஜ்மீர், சாண்டேரி முதலிய பல மாகாணங்களில் தலைமை வகித்துவந்த இராஜபுத்திரர் யாவரும் ராணுவுக்கு ஊழியம் செய்து வந்தனர். ராணுசாங்கா சாமான்ய வீரனல்லன். அவன் சென்று சண்டையிட்ட போர் முனைகள் கணக்கில் அடங்கா. அவனது உடல் முழு வதும் யுத்தத்தில் பட்ட காயங்கள் எண்பதுக்கு மேலிருந் தனவென்று கூறுவர். அவன் போரில் ஒரு காத்தையும் கண்ணையும் இழந்தான். போர் முரசம் ஒலித்தலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவனது உற்சாகம் பொங்கி மேலெழத் தொடங்கும். அவனே போர்க்களத்தில் முதல் வரிசை யில் நின்று சமர் புரிவான். அவனே பாபர் சக்கரவர்த் திக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிப் பியானாவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். சக்கரவர்த்தி பியானா கோட்டையைக் காத்துப் பகைவனை வளைத்துச் சண்டையிடும்படி ஒரு சிறு சேனையை முன்னே அனுப்பிப் பின்னர்த்தானே தன் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு 1527ஆு பிப்ரவரிமீ பதி னோராந்தேதி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். இதுவரை பாபர் தனது மதத்தினராகிய முஸ்லாமியரையே போர்க் களத்தில் எதிர்த்து வந்தான். இப்போதுதான் முதன்

முதல் அவன் புறச் சமயிகளாகிய இந்துக்களுக்கு விரோத மாகப் படையெழுப்பிச் சென்றுன். ஆகவே, அவன் ஜிஹாத் என்னும் மதப்போரினைப் புரியலானுன். ஹிந்து இராஜ புத்திரன் சிறந்த போர்வீரன். நன்ருய்ப் போர் முறையை அறிந்தவன். யுத்தாநுபவம் மிகுந்தவன். பாபர் பல நாட்டினரின் போர்த்திறமையை நன்கு அறிந்திருந்தான். மங்கோலியரும், உஸ்பெக் ஜாதியாரும், ஆப்கானியரும், துருக்கியரும் கையாண்டு வந்த போர் முறைகளை அவன் செவ்வனே அறிந்திருந்தானேனும் இராஜ புத்திரரைப்பற்றி அறிவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இதுகாறும் அவனுக்கு வாய்க்க வில்லை. இராஜ புத்திரர் முயற்சி குன்ருதவர்; மறத்தொழி லில் விருப்பம் மிகுந்தவர். போர்முனையைப் பாயலென மதித்தவர்: ஜாதி யபிமானமும் நாட்டபிமானமும் மிகுந்த உத்தம வீரர். தம்மினும் மேம்பட்ட போர்வீரர்மாட்டும் அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் தம் வல்லமையைக் காட்டித் தம் புகழை நிறுத்துவர். தமது உயிரினும் மானத்தையே மேலாக மதித்து யுத்தத்தில் தம் ஆவியை யிழக்கத் தயங் காதவர்.

முகலாயரின் யுத்த முயற்சி; முகலாயர் இராஜ புத்திர வீரரைக் கண்டஞ்சிச் சோர் வடைதல்.

சக்கரவர்த்தி சிக்ரி யென்னுமிடத்தில் தண்டிறங்கினுன். பியானுவுக்கு அனுப்பிய சேனைப் பகுதியும் அவனுடைய சேனையோடு கலந்துகொண் டது. இராஜ புத்திரரின் திறமையையும், தைரியத்தையும் நேரிற் கண்டவனுகையால் சக்கரவர்த்தியின் படைவீரர் அவனது பெருமையைப் பாபருக்கு எடுத்துக் கூறிப் புகழ்ந்தனர். யுத்தம் தொடங்கு முன் நடந்த ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சியே இராஜ புத்திரர் சாமான்ய போர்வீரரல்லரென்பதைச் சக்கரவர்த்திக்கு விளக்கியது. அமீர்களுள் ஒருவன் நிதானியாது திடீரென்று முன்பின் யோசனையின்றித் தன் வீரரை முன்னுக்கனுப்பி இராஜ புத்திரரை வளைத்துக்கொள்ளும்படி ஏவியிருந்தான். இராஜபுத்திரர் இதனை எவ்வாறே உடனே அறிந்துகொண்டு பகைவர் தம்மை யடையு முன்னரே அவர்மீது பாய்ந்து தாக்கிச்

சிதறியோடும்படி துருக்கி வீரரை அடித்து ஓட்டினார்கள். சக்கரவர்த்தி இராஜ புத்திரரின் போர் வல்லமையை மெச்சித் தனது படையை அணிவகுக்கத் தொடங்கினான். பானிபட் யுத்தத்திற் செய்ததுபோலவே பாபர் இப்போதும் துப்பாக்கிச் சகடங்களை முன்னே வரிசையாக நிறுத்தி ஒவ்வொன்றுக்கு மிடையே சிறிது இடம்விட்டு அவற்றை ஒன்றோடொன்று பிணித்துவிட்டான். துருக்கி வீரருடன் வந்திருந்த முஸ்டாபா வென்னும் சேனைத்தலைவன் இடது கோடியில் ஒட்டொமானியர் செய்வதுபோல் பீரங்கிப் படையை நிறுத்தினான். துப்பாக்கிகளும் வண்டிகளும் இல்லாத விடங்களில் உஸ்தத்ஆலி பள்ளம் தோண்டுவித்து அதில் சக்கரங்களோடு கூடிய மரத்தாற் சமைந்த முக்காலிகளை நிறுத்தினான். போரினுக்குப் பூர்வாங்கமாக நடந்தேறவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துமுடித்தற்கு இருபத்தைந்து தினங்கள் சென்றன. பாபரின் வீரர்கள் இராஜ புத்திரரைக் கண்டு அவரது போர்த்திறனைப்பற்றிக் கேள்வியுறுகையில் தமது தைரியத்தை இழந்து சோர்வுற்றனர். அதற்கேற்பச் சோதிடனொருவன் வந்து சண்டை முகலாயர்க்கு விரோதமாய் முடியுமென்று பொய்யுரை புகன்றான். அவ்வுரையைக் கேட்டபின் அவ்வீரரது அச்சம் முன்னிலும் அதிகப்பட்டது.

பாபர் தன் துணைவரைத் தேற்றிப் போர்க் கெழுப்பல்.

இந்த நெருக்கடியான நிலையில்தான் பாபர் தான் இனிச் சாராயக் கிண்ணத்தைத் தொடுவதில்லையென்று பிரதிக்கினை பண்ணி அத்திராவகம் அடங்கிய பாத்திரத்தைக் கீழே உடைத்தெறிந்தான். அவன் ஊக்கந் தளர்ந்திருந்த தன் வீரரை அழைத்து அவரை நோக்கி, ‘ தலைவர்களே, வீரர்களே ! உலகிற் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் என்றைக்காவது இறந்தேயாகவேண்டும். கடவுள் ஒருவரே அழிவற்று என்றும் ஒரே புடையாய் நிலைத்திருப்பவர். எவன் ஜன்மமெடுத்து இப்போக பூமியில் தோன்றிப் பிறக்கிறானோ அவன் காலபாசத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தன் வாழ்வை முடிக்கவேண்டியவனாகிறான். மர

ணத்தைப் பயக்கும் இல்வாழ்க்கையிற் புகுந்தவர் யாவரும் துக்க நிலயமாகிய இல்வுலகத்தை ஒரு நாள் நீத்தல் உண்மை. ஆகையின், மானங்கெட்டு உயிர் வாழ்தலினும் மானத்தோடு உயிர் துறத்தல் சிறப்பன்றோ? புகழொன்றே எனக்குப் போதும். வாழ்வு கழிந்தாற் பாதகமில்லை. என் பிராணனைக் காலன் கொள்ளட்டும்; ஏனெனின், புகழ் என்னிடமே நிலைத்துள்ளது. போரில் மரித்தோர்க்குக் கடவுள் அருள்புரிவர்; நற்பதமளிப்பர். போர்க்களத்து வெற்றியடைந்தோர் அழியாப் புகழ்பெற்றுக் கடவுளின் திருவருளைச் சிந்தித்து அருள் பெறுவர். ஆகையால் தோழர்களே! நமது உயிர் உடலைவிட்டு நீங்குமளவும் போர் முனையின் அகலாது நின்று பொருது நாம் வீரர் திலகரெனப் பிறர் வியப்பப் புகழுடைவோமாக என்று கடவுள் திருநாமத்தைச் சொல்லி நாம் யாவரும் ஒருமிக்க ஆணையெடுத்துக் கொள்வோம்" என்று அவர் மனந்தெளிந் துருகுமாறு பிரசிங்கித்தான்.

சிக்ரி யுத்தம்; கி. பி. 1527. இராஜ புத்திரரின் தோல்வி.

தேனினு மினிய இச்சொற்பொழிவினைக் கேட்ட வீரரின் மனநிலை முற்றும் மாறியது. ஒவ்வொருவனும் கோரானை யெடுத்துச் சக்கரவர்த்தி கூறியதுபோல் கடவுள்பேரால் சபத மொழி புகன்றனன். அதற்குப் பின் சேனையும் ஒழுங்குபட்டது. பாபர் பகைவனை எதிர்த்துத் தாக்க நிச்சயித்தான். புது வருஷம் பிறந்த தினமாகிய மார்ச்மீ 12உ அவன் அடியில் வருமாறு எழுதுகிறான்:—"நான் தயாரித்திருந்த முக்காலிகளோடும், இதர சாதனங்களோடும் என் துப்பாக்கிகளையும் சகடங்களையும் முக்காலிகளையும் முன்னிட்டுச் சென்று என் சைந்யத்தைப் பகைவர் இருக்குமிடத்தில் வலத்தும், இடத்தும், நடுவணும் அவரவர் இருந்த நிலை திரியாது செலுத்தினேன். முதலில் கட்டை வண்டிகளும் துப்பாக்கிச் சகடங்களும் சக்கரங்களின் மேலேற்றப்பட்ட முக்காலிகளும் சென்றன. துப்பாக்கி வீரர்க்கும் காலாட்களுக்கும் பிரிவு ஏற்படாதபடி தடுப்பதற்காக உஸ்தத்ஆலி தன் ஆட்களிற் சிலரை

முன்னிட்டுக் கொண்டு அச் சகடங்களுக்குப் பின்னல் சென்றுகொண்டிருந்தான். எல்லா வீரரும் தத்தம் நிலைக்கு வந்து ஒழுங்குபெற நின்றதும் நான் என் குதிரை மீதேறிக் கொண்டு நெடுக சென்று, நடுவிலும் வலத்திலும் இடத்திலுமிருந்த பேகர்க்கும் மற்றையோர்க்கும் ஊக்கமூட்டி, ஒவ்வொரு பகுதியிலுள்ளவரும் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், பகைவரை எப்படித் தாக்கி எதிர்க்க வேண்டுமென்றும் யுத்த முறைகளைச் சொல்லி முடித்தேன். எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிவுற்றதும் இரண்டு மைல்கள் தூரம் என் சேனையைச் செலுத்திக்கொண்டே சென்று போர் முனையை அடைந்தேன்.” 1527-ம் வருஷம் மார்ச்சு 16உ சனிக்கிழமை இருதிறத்தாரது சேனைகளும் கான்வஹா என்னுமிடத்திற் சந்தித்தன. இராஜ புத்திரர் யுத்த வெறிகொண்டு சக்கரவர்த்தியின் படையை வலதுபுறத்தில் தாக்கத் தொடங்கினர். பாபர் சிறிதும் தாமதியாது வெளியே நின்றுகொண்டிருந்த வீரரைக் கூட்டி வலப் புறத்து நின்று போர்புரிவோர்க்குத் துணை புரியும்படி கட்டளை யிட்டான். நடுவி லிருந்த துப்பாக்கிக்காரர்கள் வெடிதீர்த்துக்கொண்டே யிருந்தனர். இராஜ புத்திரரை யுத்தத்தில் அடக்குவது எளிதன்று. அவர் எதிர்க்கத் தொடங்கிஞல் அவருக்கு விரோதமாய் நின்று போர்புரிதல் மிகவும் கஷ்டமான காரியம். இராஜ புத்திரர் சற்றும் சோர்வடையாமல் பீரங்கிப் படையினருகே தள்ளிக்கொண்டு வேகமாக முன் நோக்கி வந்தார்கள். சண்டை வெகு மும்முரத்துடன் நடந்தது. பாபர் நேரில் நின்று பகைவரைச் சில மணிகள்வரை எதிர்த்தும் அவர்களை அவனுல் வெல்லமுடியாமற் போயிற்று. பாபர் தனது படையில் கோடியிலிருந்த துருக்கிய வீரரை முன்னுக்குச் செலுத்தி, மங்கோலிய முறையினை அநுசரித்து, சக்கரம்போற் சுழன்று திரும்பிப் பகைவர் மேல் பாய்ந்து அவர்களை எதிர்க்கும்படி கட்டளையிட்டான். அதே சமயத்தில் அவன் தனது துப்பாக்கி வீரரை முன்னே சென்று சுடும்படி ஏவினுன். உஸ்தத் ஆலியின் வீரர் துப்பாக்கியைப் பிரயோகித்துக் கொண்டே சென்றனர். அப்போது சக்கரவர்த்தித் தனது

பரியாளரை இருபுறங்களிலும் செலுத்தினான். இங்ஙனம் பாபர் பகைவரை நாலா பக்கங்களிலும் வளைத்துக் கொண்டு சண்டையிட்டான். இதனால் இராஜபுத்திரர் நிலை சிறிது மாறுதலடைந்தது. மேலும், பின்னிருந்து தாக்கத் தொடங்கினால் இந்தியரின் போர்த்திறம் பயனற்றதாய் முடியும். அதனால், இராஜபுத்திரர் சேனையில் குழப்பம் மேலிட்டது. அவர்கள் யாவரும் ஓரிடத்திற் குழுமிப் போரினை நீட்டித்து வந்தனர். போர்க்கள முழுவதும் இரத்த வெள்ளம் பெருகியது. உஸ்தத்ஆலி பகைவரை தன் துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்கிரையாக்கி எண்ணிறந்த இராஜ புத்திரரைக் கொன்று மாய்த்தான். முடிவில் இராஜ புத்திரரின் தைரியங் குன்றியது. அவர்கள் துருக்கிப் படைகளின் நடுவில் நுழைந்து நாலா பக்கங்களிலும் ஓடலாயினர். யுத்தகளத்தில் பொருது மடிந்தவர் பலர்; காயமடைந்து ஓடி யிறந்தவர் பலர்; பிழைத்தவர் வெகு சிலரே. யுத்தத்தில் மடிந்த இராஜ புத்திரத் தலைவர்களின் சிரங்களையும் உடல்களையும் சக்கரவர்த்தி ஒன்று கூட்டிப் பிணப்போராக்கினான். சாங்கா உயிர் தப்பி யோடித் தான் பெற்ற காயத்தாற் சில நாட்களில் உயிர் துறந்தான். அவன் மரபிலுதித்த எந்த இராஜ புத்திரனும் இச்சம்பவத்துக் கப்பால் பாபரின், சந்ததியாரோடு நேரிற் போர்முனை சென்று சண்டையிட்டதில்லை.

பாபர் சாண்டேரியை முற்றுகை யிட்டுக் கைப்பற்றுதல்.

இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து ஓராண்டு முடியுமுன் பாபர் இரண்டு சிறந்த வெற்றிகளைப் பெற்றான். பானிபட் யுத்தத்தில் அவன் முகமதிய ஆப்கானியரது வலியைச் சிதைத்தான். கான்வாஹா யுத்தத்தில் வீரருட் சிறந்த இராஜபுத்திரரது பலம் ஒடுங்கியது. அதற்குப் பின் மால்வாவில் இராஜபுத்ரப் பிரதிநிதியாயிருந்த மேதினிராவின் கோட்டையாகிய சாண்டேரியை முற்றுகையிட்டுப் பாபர் அதனையும் தனக்குச் சுவாதீனமாக்கிக் கொண்டான். அப்போது நடந்த போரில் ஸ்திரீகள் குழந்தைகளுட்பட யாவரும் களத்தில் பகைவர் வாளுக்கிரையாகி மடிந்தனர். சிலர் கோட்டைமதில்மீதிருந்து

விழுந்து தமது உயிரை நீத்தனர். இத்தோடு பாபருக்கு இராஜ புத்திரரைப்பற்றி யிருந்த கவலை முற்றிலும் நீங்கியது.

பாபர் பீஹாருக்குச் சென்று ஆப்கானியர் பலத்தை முற்றிலும் அடக்கல்.

ஆப்கானியரின் பலம் இன்னும் முற்றிலும் அடங்கின பாடில்லை. அவர்கள் பீகாரில் வலிமையுற்றுச் செருக்கித் தம் மனம் போனபடி ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். சக்கரவர்த்தி இராஜ புத்திரருடன் சண்டையிட்டு வந்ததே அவர்களுக்கோ ரநுகூலமாயிற்று. அவர் பாபரைப் பொருட்படுத்தவே யில்லை. இதனைக் கண்ட பாபர் சாண்டெரியிலிருந்து பீகார் நோக்கிக் கீழ்த் திசை வழியாகத் தன் படையைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தான். அவனது வரவினை யறிந்து ஆப்கானியர் கானூஜிலிருந்து விலகிக் கங்கை நதியின் மறுகரையிலிருந்து பாபரின் சேனையை எதிர்க்கத் தயாராயிருந்தனர். பாபர் எதிர்க்கரையை அடைந்து பகைவர் கங்கையின் அக்கரையில் இருத்தலை யறிந்து அந்நதியில் ஓரணை யிடுமாறு தன் படைவீரர்க்குக் கட்டளை யிட்டான். ஆப்கானியர் முகலாயரின் முயற்சியைக் கண்டு நகைத்து பாலங் கட்டுவோரைத் தாக்கத் தொடங்கினர். பாபர் தன்னுடனிருந்த துப்பாக்கி வீரரைப் பகைவர்மீது வெடி தீர்த்துச் சுடும்படி கட்டளை யிட்டான். அதனால் ஆப்கானியர் எண்ணியது பலிக்கவில்லை. பாலங் கட்டுவோரின் வேலை யாதொரு விக்கினமுமின்றி நிறைவேறியது. * உஸ்தத் ஆலி திக்காஸி என்னும் பெரிய பீரங்கியை அந்தத் தினத்தில் பதினாறு முறை பிரயோகித்தான். மார்ச்மீ 13உ பாலத்தைக் கட்டி முடித்தனர். காலாள் வீரரிற் சிலரையும், பஞ்சாப் படைவீரரையும் அப்பாலத்தின் வழியாக அனுப்பிப் பகைவர்களோடு போர் புரியும்படி பாபர் கட்டளை யிட்டிருந்தான். அடுத்த மூன்று தினங்களில் சக்கரவர்த்தியின் சைந்யம் முழுவதும் கங்காநதியின் அக்கரையிற் போய்ச் சேர்ந்தது. பகைவர் தீரத்தோடு சண்டையிட்டும் தோல்வி

* இந்நாட்டில் பதினாறு முறை பீரங்கியை ஒரு தினத்தில் முதன் முதல் பிரயோகித்தது இச்சந்தர்ப்பத்திலேதானென் றறிக.

யடைந்து அயோத்திவரையில் பின்னுக்குச் செல்லவேண்டிய தாயிற்று. ஆப்கானியரிற் கொலையுண்டோர் அளவிறந்த வர். முகலாயர் ஆப்கானியர் பலரைக் கொன்றபின் எஞ்சிய சிலரைக் கைதிகளாக்கி அவருடைய பொருள் முழுவதையும் கவர்ந்தனர். மழைகாலங் குறுகலும் பாபர் ஆப்கானியரின் பலத்தை ஒடுக்கி ஆக்ரா நகர் நோக்கிச் சென்றான்.

பாபர் ஆக்ராவை நகராக்கியது.

பாபர் காலத்தில்தான் ஆக்ரா தன் பழய நிலையிற் சிறிது மாறி நகராகியது. ஓடும் நீரைக் கண்டால் பாபருக்குக் களிப்பு மிகும். அவன் அநேக கிணறுகளைத் தோண்டுவித்தான். யமுனா நதியை யடுத்த புளியமரத் தோப்பின் நடுவில் குளங்கள் பல வெட்டி அவற்றைச் சுற்றிலும் ரோஜா, மல்லிகை, முல்லை முதலிய பலவகை மலர் தரும் செடிகளை அழகுபெற நட்டு வளர்த்தான். சலவைக் கல்லாற் சமைந்த கூடங்களோடும், ரோஜா மலர் வேய்ந்த நல்ல மளிகளோடுங் கூடிய சார்பாக் என்னும் அழகிய அரண்மனையில் பாபர் வசித்தான். அம்மாளிகையின் புது வனப்பினைக் கண்டு வியப்புற்ற இந்தியர் அதற்குக் காபூலென்று பெயர் கொடுத்தனர்.

மாமூத் லோடி ஆப்கானியரின் உதவியால் அரசு பெற முயன்று பாபரால் தோல்வி யுறுதல்.

பாபர் கவலையற்று ஆக்ராவில் வெகு நாள் இருக்க முடியவில்லை. பீகாரி லிருந்த ஆப்கானியரின் துடுக்கு இன்னும் அடங்கவில்லை. சுல்தான் இப்ராஹிமின் சகோதரனை மாமூத் லோடி என்பவன் பீகாருக்கு வந்து பாபருக்கு விரோதமாகக் கிளம்புவதற்குப் படைகளைத் திரட்டிக்கொண் டிருந்தனன். ஆப்கானியர் பலர் அவனோடு சேர்ந்து கொண்டனர். ஜான்புரியிலும், பீகாரிலுமிருந்த ஆப்கானியர் யாவரும் ஒன்று கூடிப் பாபரின் அதிகாரத்தைப் போராலழித்து மாமூத் லோடிக்குப் பட்டஞ்சூட்டத் தீர்மானித்தனர். பாபர் சிந்து நாட்டின் மீது சென்று அந்நாட்டினரைச்சுவாதீனப்படுத்துவதற்காகத் தோல்புரி வழியாகச் சென்று கொண்டிருக்கையில் பீகாரில் ஆப்கானியர் தனக்கு

விரோதமாகக் கிளம்பிச் செய்யும் முயற்சிகளைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றான். உடனே அவன் ஆக்ராவுக்குத் திரும்பித் தன் படைகளைப் போருக்குத் தயாராக்கினான். ஆப்கானியர் படையில் லக்ஷம் வீரர் அடங்கி யிருந்தனர். ஆயினும் அவர்கள் பாபர் தம்மை நோக்கிப் படையுடன் வருவதைக் கேள்வியுற்றதும் ஒற்றுமை குலைந்து பிரிந்து போயினர். டெல்லிப் பட்டத்தைப் பெற விரும்பிய லோடி பீகாரி னின்று மோடி சூனார் கோட்டையை அடைந்து அதை முற்றுகை யிட்டான். ஷேர்கான் வாரணாசியிலிருந்து தப்பி யோடினான். பாபர் பக்ஸார் கோட்டையை நோக்கி விரைந்து சென்றனன். அப்போது ஆப்கானியர் பலர் பாபரைத் தாமாகவே யடைந்து அவனுக்குப் பணிந்தனர். தலைவர்கள் அடங்கிவிடவே மாமூதும் வேறு வழியறியானாய்ப் பங்காளம் சென்று ஆங்கிருந்த சைந்யத்தின் உதவியை நாடினான்.

பாபர் வங்காளத் தோடு சண்டை யிடுவதற்குச் செய்த ஏற்பாடுகள்.

வங்காள இராஜ்யம் பாபரின் ஆட்சிக்கு உட்படாமல் சுவாதீனப்பட்டிருந்தது. அதைச் சென்று கைப்பற்றவேண்டுமென்னும் எண்ணம் பாபருக் கிதுகாறும் உதித்ததில்லை. தன்னுடன் தோழமை பூண்டு வேறு விஷயங்களில் தலையிட்டுக்கொண்டு தனக்கு அவர்களால் உபத்திரவம் நேராதவரையில் சக்கரவர்த்தி வங்காளத்தினிடம் பகைமை கொண்டதில்லை. ஆயினும், இப்போது தனக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிய வைரிகள் அதைத் தமக்குப் புகலிடமாகக் கொண்டு அங்குச் சென்றிருந்தமையால் பாபர் சும்மாவிருக்கக்கூடவில்லை. ஜான்பூரிலிருந்து கிடைத்த இருபதினாயிரம் வீரரையும் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு பாபர் கோக்ரா வழியை அடைத்து நின்ற வங்காளியர்களைப் போரில் வென்று அப்பாற் செல்லத்தீர்மானித்தான். வங்காளியர்கள் சிறந்த துப்பாக்கி வீரர்களென்று பிரசித்தி யடைந்திருந்தனர். மேலும், வங்காளியரின் சைந்யம் மிகவும் பெரியதா யிருந்ததோடு போர் முறை யறிந்த சிறந்த வீரர்களை யுடையதுமா யிருந்தது. ஆகவே, பாபர் அவர்களையடக்

குவதற்குப் பலமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். இரண்டு நதிகட்கு மிடையேயுள்ள ஒருயர்ந்த திட்டில் உஸ்தத் ஆலி தனது பீரங்கிக் குண்டுகளையும், சுழன்று தாக்கும் வெடி கருவிகளையும் அமைத்துக் கோக்ராவின் கீழ்க் கரையில் தனது துப்பாக்கி வீரர்களை நிறுத்தி யிருந்தான். இரண்டு நதிகளும் சந்திக்கு மிடத்திற்குச் சற்றுக் கீழ்ப்புறத்தில் முஸ்டாபா தனது குண்டுகளையும், துப்பாக்கி வீரர்களையும் நிறுத்திப் பகைவரைப் பக்கங்களில் சென்று தாக்குவதற்குச் சித்தமா யிருந்தான். பிரதான சேனைப் பகுதியை ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரித்து அவற்றுள் நான்கினைச் சக்கரவர்த்தியின் குமாரனை ஆஸ்காரியின் தலைமையின் கீழ்க் கங்காநதியின் வடபுறமாகச் செல்லும்படி சக்கரவர்த்தி திட்டம் செய்திருந்தான். இப் படைவீரர் கோக்ராநதியைப் படகுகளின் மூலமாய்க் கடந்து சத்துருக்களை வளைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், உடனே துப்பாக்கிப்படையும் காலாட்படையும் அனுப்பப்படு மென்றும் கூறி வீரர்களை உற்சாகப்படுத்தி யுத்த முனைக்கு அனுப்பினார்கள். ஐந்தாவது பிரிவினுக்குப் பாபரே தலைமை பூண்டான். அவன் இருநதிகளும் சந்திக்கு மிடத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த உஸ்தத் ஆலியின் பீரங்கிப் படைக்குத் துணைபுரிந்து இரவில் அவர்களையும், அந்நதியையுங் கடந்து செல்லத் தீர்மானித்தான். ஆறாவது பிரிவினைக் கங்காநதியின் வலக்கரையில் துப்பாக்கி வீரரோடு நின்று கொண்டிருந்த முஸ்டாபாவுக்குத் துணை புரியும்படி அனுப்பினான்.

வங்காளியர் மீது வெற்றி; ஆப்கானியர் சிதறியோடுதல்

1529ஆு மேமீ 2, 3-ம் தேதிகளில் இவ்விரண்டு சேனைப் பகுதிகளும் கங்கையைக் கடந்து செவ்வாய்க் கிழமையன்று கோக்ரா நதியை நோக்கிச் சென்றன. அந்நதியில் தமது கலங்களில் சென்றுகொண் டிருந்த வங்காளியர்களை நோக்கி உஸ்தத் ஆலி குண்டுகளைப் பிரயோகித்துக் கொண்டிருந்தான். இடையில் ஆஸ்காரி தன் சேனைகளுடன் கோக்ரா நதியைத் தாண்டிய செய்தி கிடைத்தது. மேமீ 6உ வியாழக்கிழமை காலையில் யுத்தங்

தொடங்கியது. வங்காளியரின் சேனை அஸ்காரியை நதியின் கரையிற் சந்திப்பதற்காக முன் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. உடனே பாபர் தனது ஐந்தாவது ஆறுவது பகுதிகளிலிருந்த படைவீரர், நீந்தியோ, படகுகளிலோ, நாணற் கட்டுக்களை யாதாரமாகக் கொண்டோ எவ்விதமாயாவது நதியைக் கடக்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அப்போது அவனும் அவ்வீரரும் கொண்டிருந்த மனவுறுதியையும் தீரத்தையும் இத்தன்மையன வென்று சொல்லிமுடியாது. சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையை அவ்வீரர்கள் நன்றாய்ச் செய்து முடித்தார்கள். பகைவர்களை முற்புறத்திலும், இருமருங்கிலும், பின்புறத்தும் ஆவேசத்தோடு எதிர்த்துப் போர்புரிந்தனர். சத்துருக்கள் சக்கரவர்த்தியின் திறமையையும், அவன் செய்த ஏற்பாட்டினையுங் கண்டு வியப்புற்றுச் செயலற்று நாலாபக்கங்களிலும் சிதறியோடியொளித்தார்கள். பாபர் ஜயசீலனாய்த் தனது வீரர் தன்னை ஆரவாரத்துடன் கொண்டாடித் துதிக்க யுத்தகளத்தினின்றும் தனது படைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு திரும்பினான். ஆப்கானியரின் செருக்கும் இதனோடு முடிவுக்கு வந்ததென்று சொல்லத் தடையில்லை. பாபர் வங்காளத்துடன் ஒருடன்படிக்கை செய்துகொண்டு ஆக்ராவுக்கு வெற்றியுடன் திரும்பினான். மூன்று யுத்தங்களில் பொருது பாபர் வடஇந்தியா முழுவதையும் தனதாட்சிக்கு உட்படுத்திக் கொண்டான்.

பாபரின் ஆட்சித்திறம்; நிலவருமானம்.

இதுதான் பாபரின் பராக்கிரமத்தை யறிவிக்கும் முடிவான செயலாகும். மிகுந்த ஒன்றரை வருஷ காலமும் அவன் ஆக்ரா நகரத்திலேயே தனது வாணாளைக் கழித்தான். அவன் இராஜ்யங்களைப் போரால் வென்றனனேயன்றி அவற்றைக் கட்டியாண்டு இராஜரிகம் செய்வதற்குரிய நிலைத்த ஏற்பாடுகளைச் செய்யமுடியாது போயிற்று. அவன் தனது காலத்தையெல்லாம் பெரும்பாலும் யுத்த பூமியிலேயே கழிக்கவேண்டி வந்தது. அதனால் அவன் கவர்ந்த நாடுகளிற் பெரும்பாலன பேருக்குமட்டில் அவ

னுக்கு ஆதீனப்பட்டிருந்தன. அவனுடைய ஆட்சி சேனைப் பலத்தை யொட்டியே வன்மைபெற்றிருந்த தாதலின் இராஜரிகமுறைமை சரியாய்க் கவனிக்கப் பட்டதென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆயினும், பாபர் தனது நேர்ப்பார்வையின்கீழிருந்த மாகாணங்களில் சிற்சில ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். அவன் நாட்டினைப் பற்பல பாகங்களாகப் பிரித்துத் தனது உத்தியோகஸ்தர் வசத்திலும், ஜாகீர்தார்கள் வசத்திலும் ஒப்புவித்தனன். அந்த உத்தியோகஸ்தரும் ஜாகீர்தாரும் கிருஷிகரிடமிருந்து நிலத்தீர்வையையும், வியாபாரிகளிடமிருந்தும், வர்த்தகரிடமிருந்தும் கட்டணங்களையும், ஹிந்துக்களிடமிருந்து தலைவரியையும் வசூலித்துச் சேர்ந்த தொகையில் ஒரு பகுதியைச் சக்கரவர்த்திக் குரிமையாக்கி அவனுக்குப் போர்க்களத்துத் துணைபுரிந்து வந்தனர். ஆயினும், சில ஜாகீர்தார்கள் வலிமைபெற்றுச் சக்கரவர்த்திக்குப் பேருக்குமட்டில் சுவாதீனப்பட்டிருந்து தமக்குக்கிடைத்த வரும்படி முழுவதையும் தாமே அநுபவித்துச் சுயேச்சையாய் அதிகாரஞ் செலுத்திவந்தனர். எர்ஸ்கின் துரை எழுதுவதுபோல் இந்நாடு நிலைத்த ஒழுங்கான செங்கோன்மையின்றி ஆங்காங்குப் பல சிறு கூட்டங்களையுடையதாய்ப் பேருக்குமட்டில் சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. எல்லைப்புறப் பிரதேசங்களிலும், மலை நாடுகளிலும் வசித்துவந்த குடிகள் உண்மையில் சக்கரவர்த்திக்குப் பணிந்திலர். மேற்கே சிந்துநாட்டிலும், கிழக்கில் பீகாரியிலும் பாபரின் செல்வாக்கு ஓங்கியதேயில்லை. ஆயினும், பீரா, லாகூரிலிருந்து பாஹ்ரய்க், பீகார்வரையிலும் கிழக்குமேற்காய் வியாபித்துள்ள நாடுகளும், சையால்கோட் முதல் ரான்டம்பார் வரையில் வடக்குத் தெற்காய் வியாபித்துள்ள நாடுகளும் சேர்ந்து நிலத் தீர்வையாக ஐம்பத்திரண்டு கோடி டங்காக்கள் அல்லது டாம்கள் (அதாவது, இருபத்தாறு லக்ஷம் பவுன்) செலுத்தி வந்தனவென்று பாபரின் ஜீவிய குறிப்புக்களினின்றும் வெளியாகின்றது. ஏறக்குறைய நூறு வருஷங்களுக்கப்பால் அதனினும் பரந்த விஸ்தீர்ணமுள்ள நாடுகளிலிருந்து ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி நிலத்தீர்வையாக ஒரு கோடியே எண்பது லக்ஷம் பவுன் பெற்று வந்ததாக ஏற்படுகிறது.

பாபர் ஹிந்துஸ்தானத்தைப் பற்றிக் கோண்டிருந்த அபிப்பிராயம்; பாபரின் சுதேசாபிமானம்.

பாபர் தனது அந்திய தசையின் இறுதி வருஷத்தில் வேறு வேலை யொன்றுமில்லாம லிருந்த ஒய்வு நேரங்களில் ஹிந்துஸ்தானத்தின் நிலைமையை விவரித்து எழுதியிருக்கிறான். அதைக் கவனித்துப் படிப்போருக்கு இயற்கைப் பொருள்களில் ஆசையும், பொருள்களை ஆழ்ந்து உற்றுநோக்கி'' அவற்றினியல்பையறியும், அவலும் பாபருக்குமிகுதியும் விசேஷித்து இருந்தமை புலனும். தான் வென்ற புது நாட்டில் அவனுக்கு விருப்பமும் ஆசையுந் தோன்றவேயில்லை. அவன் எழுதுகிறான் :—“ ஹிந்துஸ்தானத்திலுள்ள நாடுகளும் நகரங்களும் கண்களைக் கவரும் பான்மையனவல்ல. அது அந்தங்கெட்டு ஒரே மாதிரியமைந்துள்ள நகர்களையும் நிலங்களையுங் கொண்டுள்ளது. தோட்டங்களுக்கு வேலிகளும் சுவர்களுங் கிடையாது. அது பெரும்பாலும் ஒன்றும் பயிரிடாத வெட்டவெளியாய் நிற்கிறது.” காபூலில் மலைக்காட்சி விநோதங்களையும், பர்கானாவின் பழத்தோட்டங்களின் சிறப்பையுங் கண்ட கண்களுக்கு இந்திய நாடு விகாரமாகத் தோற்றிய தோரதிசயமன்று. அவன் பின்னும் எழுதுகிறான் :—“ ஹிந்துஸ்தானம் விநோதங்களற்ற ஒரு நாடு. ஜனங்கள் பார்வைக்கு அழகாயிராமல் விகாரமான தோற்றத்தோடுங் கூடியிருக்கின்றனர். ஜனசங்க வாழ்க்கையாலுண்டாகும் இன்பமின்னதென்பதை அவர்கள் ஒரு சிறிதும் அறிந்திலர். அவர்களுள் மேதாவிகளாய்ச் சிறப்புற்றோரும், மதியூகிகளென்று புகழ்படைத்தோரும் ஒருவருமிலர். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மரியாதையாய் நடந்துகொள்ளும் வகையினையும் அறிந்ததில்லை. அவர்களுக்கு ஜீவகாருண்யமும், சகோதர பாவமுங் கிடையா. அவர்கள் கைத்தொழில் வன்மையும், சில்ப ஞானமும் சிறிதும் அறியாதவர். இந்தியாவில் சிறந்த குதிரைகளும், நேர்த்தியான பழங்களும், சுத்தத்தண்ணீரும், நல்லுண்டிகளும், தகுந்த வசதிகளோடு கூடிய நீராடு துறைகளும், கலாசாலைகளும், மெழுகுவர்த்திகளும் காண்பது மிகவுமருமை.”

பாபர் இந்தியாவில் இன்னுஞ் சில்லாண்டுகள் தங்கிக் குடிகளோடு நெருங்கிப் பழகியிருந்தால் மேற்கூறியபடி எழுதியிருக்க மாட்டானென்பது திண்ணம். இந்நாட்டில் சில நன்மைக ளிருந்தன வென்பதை அவன் ஒத்துக் கொள்ளாமலில்லை. மழைக்காலத்தில் இந்நாடு வாசத்துக் கேற்ற சீதோஷண நிலையோடு கூடியதென்றும், கூலிக்காரர் வேண்டியபேர் இங்குக் கிடைப்பரென்றும் அவன் குறிப்பிடு கின்றான். ஆயினும், ஹிந்துஸ்தானத்தின் செல்வ வள மொன்றே அந்நாட்டின் சிறப்புக்குக் காரணமாய் அதற்குப் பெருமையளிக்கக் கூடியதென்று அவன் அபிப்பிராயப்பட் டான். 'தங்கமும் வெள்ளியும் நிறைந்த ஒரு பணக்கார தேசம்' என்று பாபர் ஹிந்துஸ்தானத்தைப்பற்றிக் கூறி யிருக்கிறான். அவன் ஆக்ராவிற் செங்கோல் செலுத்தியிருந் தனனெனினும், அவனது மனம் குளிர்ந்த நீரும், பழங்களும் நிறைந்துள்ள தன் தாய்நாடாகிய காபூலின் வளங்களைப் பற்றி நிற்க, தான் ஆதியில் காபூல் நதிக்கரையில் ஆநந்த மாய்த் தனது இளமையைக் கழித்ததுபோல் முதுமையி லும் இன்பமாய்க் காலத்தைக் கழிக்கத் கொடுத்துவைக்க வில்லையே என்று இரங்கி வருந்தியதுண்டு.

பாபரின் வியோகம்.

வாலிபத்தில் அவனுக்கு இருந்த பலம் ஒடுங்கிவிட்டது. சதா அலைந்து திரிந்து அமைதியற்றுப் போர்முனையில் சண்டைசெய்தும், அடிக்கடி காய்ச்சல் நோயால் வருந்தியும், இடையில் அளவுக்குமீறி மதுபானம் செய்தும், கஞ்சா குடித்தும் பாபர் தனது தேகாரோக்கியத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டான். ஆயி னும், எக்காலத்தும் அவன் தனது ஊக்கத்திலும், உற்சாகத் திலும், வன்மையிலும் குறைந்ததில்லை. அவன் தனது கரங் களிரண்டிலு மிரண்டு மனிதர்களைத் தாங்கிக்கொண்டு கோட்டை மதிலைச்சுற்றிப் பள்ளங்களில் குதித்துக் குதித்து ஓடுவான். 1529வரு மார்ச்சீ அவன் எழுதுவதாவது :— "நான் விநோதார்த்தமாகக் கங்காநதியில் நீந்திச்சென்றே முப்பத்து மூன்று பாய்ச்சல்களில் அக்கரையை யடைந் தேன். அங்குப் போனதும் சில நிமிஷங்கள் வரை ஸ்வாசத்

திற்காகத் தாமதித்தேன். உடனே தண்ணீரிலிறங்கி நீந்தி நான் முதலில் இருந்த கரையை அடைந்தேன். கங்கா நதியையே யன்றி நான் கண்ட ஒவ்வொரு நதியையும் நீந்தியே கடந்திருக்கிறேன்.' அவன் குதிரையேறிச் சவாரி செய்கையில் ஒரு சிரமமுமின்றிப் பல நாட்கள் குதிரைமீதே வேகமாய்ச் செல்வான். சில சமயங்களில் தினம் ஒன்றுக்கு எண்பது மைல்கள்வீதம் புரவியேறிச் சவாரி செய்வான். இவ்வளவு திடமுடையவனாயிருந்தும் அவன் திடீரென்று தனது நாற்பத்தெட்டாவது வயதில் 1530ஆம் டிசம்பர் மீ 26உ ஆக்ராவிலுள்ள தனதழகிய அரண்மனையில் தேகவியோகமானான். அவன் அரச பதவியை வகித்த முப்பத்தாறு வருஷகாலமும் பட்ட கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. தான் மரித்தபின் தன்னைக் காபூலில் ஒரு குறித்தவிடத்தில் சமாதி படுத்தும்படி அவன் கேட்டுக்கொண்டனன். அதற்கேற்ப நறுமணங் கமழும் பூஞ்செடிகள் நிறைந்ததும், குளிர்ந்த நீரோடை பாயப்பெற்றதுமான ஓரழகியவிடத்தில் மலையடுத்த தோட்டமொன்றில் அவன் தன் கல்லறையில் உலக சிந்தனையற்றுச் சாந்தியடைந்து விளங்குகிறான். அவன் வழித்தோன்றலொருவன் அவனுடைய ஞாபகார்த்தமாகக் கட்டிய மசூதியில் வந்து ஜபம்பண்ணிக் கடவுளை இறைஞ்சவும், அவனுடைய கல்லறையைத் தரிசிக்கவும் ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் அங்குச் செல்வதை இன்னும் காண்கிறோம்.

II. ஹுமாயூன் (1530-1556)

ஹுமாயூனின் துணிசயம்.

தனது குமாரன் எளிதில் அரசுபுரியும் நிலைமையில் இராஜாங்கத்தை விட்டுப் பாபர் மரிக்கவில்லை. 1530-ம் ஆண்டினில் பாபர் இறக்கும்போது ஹுமாயூனுக்கு வயது இருபத்துமூன்றே; எனினும், அவன் போதுமான போர்த் திறமையும் அநுபவமும் பெறுமலில்லை. தந்தை புரிந்து வந்த இந்திய யுத்தங்களெல்லாவற்றிலும் ஹுமாயூனே சேனைத்

தலைமை வகித்தான். அன்றியும், ஹிந்துகுஷ் மலைகட்கப் பாலுள்ள படக்ஷான் பிரதேசத்தை தந்தையின் அநுமதி பெற்று வெகு திறமையோடு மாட்சி புரிந்து வந்தான். பாபருக்குத் தனது குமாரனிடத்தில் மிகுந்தவாஞ்சையுண்டு. சமயம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் அவன் குமாரனை அருகி லழைத்து இராஜரிக முறைகளையும், நன்னடக்கையின் மேன் மையையும் கூறிப் புத்தி புகட்டுவான். பாபர் ஹுமா யூனைப்பற்றி எழுதுகிறான் :—'அவனது சந்நிதானத்தை யடைந்தோரின் மனம் ரோஜாவின் அரும்புகள்போல் மலரும் ; கண்ட கண்கள் ஒளி வீசும் ; அவனது மதுரமொழி கள் உள்ளத்தை யுருக்கு மாட்சி பொருந்தியன. மனிதப் பிறவியின் நோக்கமும் பயனும் இன்னதென்று அறிந்து அப்பயனை முற்றிலும் அவன் பெற்றிருந்தான்' உண்மை யாகவே, ஹுமாயூன் தீரன் ; யாவர்க்கு மன்பன் ; பிறரிடம் விஹிதனாய் நடந்தொழுகுபவன் ; சுவைப்படப் பேசிப் பிறரை மகிழ்விக்குமாற்றல் வாய்ந்தவன் ; தனது தந்தை யைப்போலவே குண நலம் நிறைந்தவன் ; நிபுணன் : கபட மற்றவன் : கருணையோடுங் கூடியவன் ; இடுக்கணுற்ற விடத்துத் தறுகணாளன் ; முயற்சியு மூக்கமுங் கைவிடாத வன் ; வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையும் பெரு நோக்கு முடையவன். இவ்வருங் குணங்கள் அவனிடம் பொருந்தி யிருந்தும் கார்ய நிர்வாகத்தில் மனவுறுதி யற்றவன் ; சலித்த சுபாவமுடையவன். அதனால் அவன் ஒரு காரியத்தில் நிலைத்து உழைக்குந் திடமற்றிருந்தான். அவன்திறத்து வெற்றி சிறிது கூடுமாயின் அதனை யொட்டியே பொருது பூர்ண ஜயம்பெறுமல் அவன் அந்தப்புரஞ் சென்று இன்ப வெள்ளத்திடை மூழ்கிக் காலத்தை வீணே கழிப்பான். அச் சமயத்தில் பகைவர் தனது அரண்மனையைச் சூழ்ந்து தாக்கி னும் கவலையற்றிருப்பான். இயற்கையில் அவன் கருணை யோடு கூடியவன். ஆகையின் பகைவரைத் தண்டிக்க வேண்டியபோது தண்டியாமல் மன்னித்துவிடுவான் ; போர் முனையில் சென்று எதிரிகளைத் தாக்க வேண்டிய காலத்து விருந்துண்டு பாட்டுக்கச்சேரியில் இன்புற்றிருப்பான். சதா தோழர்களோடிருந்து உல்லாசமாய்க் காலத்தைக் கழிப்பதி

லேயே நாட்டம் மிகுதியுமுடையவன். அவனது குணங்களைச் சிலாகித்து அவனை விரும்பாதவரே கிடையாது. ஆயினும், அவன் பிறரைக் கட்டியாளும் சிறப்பினை யடையவில்லை. அவனது நண்பர் அவனை மிகவும் விரும்பி அவனுடன் பழகிப் பல நன்மைகளைப் பெற்றனர். உயர்குலத்துதித்த ஒரு துரை மகனிடம் காணப்படும் குணங்கள் யாவும் அவனிடம் பொருந்தி யிருந்தனவேனும் சக்கரவர்த்தியாய் நாட்டினை ஒரு குடைக் கீழாண்டு பெருமை யடைதற்குரிய குணங்களைச் சிறிதும் பெற்றிலன். ஹுமாயூன் என்னும் பெயருக்கு அதிர்ஷ்டசாலியென்பது பொருள்; ஆயினும், இந்தியாவில் அரசாண்ட முகல் மன்னருள் அவனினும் அதிர்ஷ்டவீனன் ஒருவரும் இல்லை.

ஹுமாயூன் ஆட்சி பெற்ற போது நாட்டின் நிலைமை.

ஹுமாயூன் பட்டத்திற்கு வந்த காலத்தில் இராஜ்யம் மிகவும் அபாயகரமான நிலைமையில் இருந்தது. அரசனுக்குச் சிறந்த படைத் துணையும் திடமனமும் இருந்தாலன்றி அரசுரிமையை இழவாமல் நிலை நிறுத்துதல் மிகவும் அருமை. விடாமுயற்சியும், போர்த்திறனும் அபரிமிதமாகப் பெற்றிருந்தாலன்றி நாட்டாண்மை வகித்தல் எளிதன்றும். பாபர் ஹிந்துஸ்தானம் முழுவதும் சுவாதீனப் படுத்தியதில்லை. இப்போது ஐக்கிய மாகாணமென்றும், வட மேற்கு மாகாணங்களென்றும் வழங்கி வரும் பிரதேசங்களை மட்டில் பாபர் தனக்கு அடங்கும்படி செய்தான். அவ்விடங்களிலும் அவனுடைய அதிகாரம் நிலைத்திருக்குமென்று சொல்வதற்கில்லை. கிழக்கில் வங்காளமும், தெற்கில் சிறப்புற்று விளங்கிய மாளவமும், கூர்ஜரமும் தனியரசு பெற்று விளங்கின. இராஜபுதனத்துள்ள வீரர்களோடு பாபர் பொருதானெனினும், அவர்களது வீரஞ் சிறிதும் குன்றியதில்லை. சுயேச்சையைப் பெற்று முகம்மதியரின் செல்வாக்கை யொழித்தற்குச் சமயம் எப்போது வாய்க்குமென்று ஆவலோடு எதிர் நோக்கி யிருந்தனர். ஆப்கானியத் தலைவர் பலர் ஆங்காங்கு ஆதிபத்தியம் பெற்று, டெல்லியை முன்போலவே கைக்கொள்வதற்கு ஆவல்

மிகுந்திருந்தனர். பீகாரில் ஆப்கானிய வாச பரம்பரையில் எவனேனுமொருவன் டெல்லி யரசைப் பெறுதற்கு விழைந்து ஹுமாயூனுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பினால் அவனுக்குத் துணைபுரிந்து போராடப் பலர் தயாராயிருந்தனர். ஆகையால் தன் தந்தை தனக்காக விட்டு மரித்த நாட்டிலும் ஹுமாயூனின் செல்வாக்கு ஓங்காதபடி எங்கும் கலகங்களும் குழப்பங்களும் பரவி யிருந்தன.

காம்ரானின் செல்வாக்கும் ஹுமாயூனின் வலியின்மையும்.

அவனது குடும்பத்திலுள்ளோரே ஹுமாயூனிடம் பகைமைகொண்டு அவனுக்கு விரோதமாகச் சூழ்ச்சித்து வந்தனர். பாபர் மரிக்கையில் ஹுமாயூனை அருகே யழைத்துத் தனது மற்றைப் புதல்வரைச் செவ்வையாய்க் கவனித்துவருப்படி கட்டளையிட்டுக் கைபிடித்து அவர்களை இவன் வசம் ஒப்புவித்தான். ஹுமாயூனைப்போல் சகோதரர்களிடத்து அன்பும் பொறையுங் கொண்டிருத்தல் மிகவும் அருமை. அப்படியிருக்க அச்சகோதரர் அவனுக்குச் சதா இன்னல் இழைத்துக் கலகித்து வந்தனர். அவனுடைய அன்பிற்கு அச்சகோதரருள் ஒருவனேனும் பாத்திரனல்லன். பாபர் காலத்திலேயே அவனது இரண்டாவதுகுமாரனான காம்ரான் என்பவன் காபூலுக்கு அதிபனானான். அவன் ஹுமாயூனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருப்பதாக வாயாற் சொல்லி வந்தனனேனும் மெதுவாய்த் தனது பதவியை உயர்த்திக்கொள்ள விரும்பிப் பஞ்சாபின் மேற் படையெடுத்து வந்து அதனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். தம்பிகளினிடத்தில் பக்ஷமும் அன்பும் நிறைந்த ஹுமாயூன் காம்ரானிடம் இதற்காக மனஸ்தாபப்படவேயில்லை. பஞ்சாபைப் பறிகொடுத்தபின் தன் பலம் முற்றும் சிதறுமென்பதை அவன் சிறிதுங் கவனிக்கவில்லை. பஞ்சாபில் போர்த்தொழிலில் வல்ல வீரர் பலர் குழுமியிருந்தமையின் டெல்லிச் சக்கரவர்த்திகள் பஞ்சாபிலேயே தம் சேனையை வகுத்து வீரரைத் திரட்டிச் சேர்ப்பது வழக்கமாயிருந்தது. ஆப்கானிஸ்தானம், ஆக்ஸஸ் நதிப் பிரதேசம் முதலிய மலை நாட்டு வீரர்களே முகம்

மதியாது படைக்குப் பலங் கொடுத்து சக்கரவர்த்திக்குத் துணைபுரிந்து வந்தனர். பஞ்சாப் தனது தம்பியின் வயப் பட்டதும் ஹுமாயூனின் பலம் முற்றிலும் ஒடுங்கிய தென்று கூறத் தடையில்லை. தன் கைக் கீழிருந்த படை வீரர் அநுபவமில்லாதவர். சண்டைகளிற் சலித்துச் சோர்வுற்றவராகையின் அவர்களிடமிருந்து ஹுமாயூன் அதிகமாய் ஒருதவியும் எதிர் பார்க்கக் கூடவில்லை. சண் டையில் மரித்த பலர்க்குப் பதிலாகப் புதுவீரரைப் பெறு வது கஷ்டமாயிருந்தது. தன்னுடன் எஞ்சி நின்ற வீரர் சிலரும் போர்முனையை வெறுத்துச் சுகமாய்ப் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் நாட்டில் செல்வம் படைத்துச் சுகமனு பவித்தலிலேயே நாட்டம் மிகுதியுமுடையராயினர்.

ஹுமாயூனின் தோல்விக் காரணம்.

காம்ரானின் குணங்கள் ஹுமாயூனின் குணங்களி னும் முற்றும் வேறுபட்டவை. அவன் எப் போதும் சுளித்த முகத்தோடுங் கூடியவன். அவன் இரும்பினும் கடிய நெஞ்சினன். அவனை வெல்வது மிகவும் கஷ்டமான காரி யம். **அஸ்காரி, ஹிண்டால்** என்னும் இரண்டு சகோதரர்களும் திறமை யற்றவர்; மனவுறுதியு மற்றவர். அவர்களைக் கொண்டு தமது நிலையை மேம்படுத் திக்கொள்ள நினைத்துக் கலகித்துப் போராடிய தலைவர்க்குக் கருவிகள்போலிருந்து வந்தனர். தமயனுக்கு விரோத மாய் அடிக்கடி கிளம்பித் துரோகம் புரிந்து வந்தார்கள் ஹுமாயூன் ஒரு நொடியில் அவர்களைத் தொலைத்துவிட்டு அமைதியோடு அரசு புரிந்திருக்கலாம். ஆயினும், அவன் அப்படிச் செய்யாது அவர்களிடம் தனக்குள்ள அன்பின் மிகுதியால் அவர்களை மன்னித்துக் கொண்டேவந்தான். அதனால் அவர்கள் துணிவு மிகுந்து மேன்மேலும் அவனை உபத்திரவித்து வந்தனர். ஹுமாயூன் தனக்குத் தானே பகைவனானான். அவன் தானிருந்த நிலைமையைச் சிறிதும் அறிந்திலன். இராஜதந்திரம் வாய்ந்த அரசனாயின் தனது பகைவருள் முக்கியமானவர்களை முதலில் வலியடக்கித் தொலைத்துப் பின் ஒவ்வொருவராக மற்றவர்களைப் போர்

முனையில் எதிர்த்து அவர்களையும் வென்றிருக்கலாம். ஹுமாயூன் அங்ஙனஞ் செய்யாது தனது படையைப் பல சிறு பகுதிகளாக்கி ஒவ்வொரு பகுதியையும் ஓரோரிடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். சிதறுண்ட வீரர் தமது பலங்குன்றிப் போருக்கஞ்சி யொளிக்கத் தயாராயிருந்தனர். ஒரு பகைவனின் வலியடங்கி, அவன் தனக்குப் பணிந்து, தனது ஆட்சிக்கு உட்படு முன்னரே ஹுமாயூன் தன் சிறு சேனையை வேறொரு பகைவனை யடக்குவதற்கனுப்புவான். தெய்வச் செயலாய் அவனுக்கு எப்போதேனும் வெற்றி கிடைக்குமாயின் போர்முடியு முன்னரே சேனையைத் திருப்பிச் சென்று தன் நண்பரும் பிறரும் சூழ விருந்துண்டு வெற்றி விழவு கொண்டாடி இன்பத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பான். அவன் தனது படைகளைப் பிரித்து அதன் தொகையைக் குறைக்காது அதனை ஒருங்கு சேர்த்துப் புது வீரரால் வளம்படுத்திப் போர்முனை சென்றால் அவன் எங்கும் வெற்றி யடைவது நிச்சயம். ஆனால் அவன் அங்ஙனம் செய்யவில்லை. அதனால் அவன் பட்ட துன்பங்கள் இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. அவனது சைந்யத்திற் பெரும்பாலார் பாபர்காலத்தில் டெல்லியைக் கைப்பற்றி ராணுசங்காவின் திறலொழித்த வீரரேயாம். படைத்தலைமை வகித்தோரிற் பலரும் பாபர்காலத்திற் சிறந்து விளங்கினவரே யாவர். அப்படியிருந்தும், ஹுமாயூன் அவர்களின் தைர்யநாசத்திற்குக் காரணமாயிருந்து தனது மனத் தடுமாற்றத்தாலும், கவலையின்மையாலும் அவர்களுக்கிருந்த நம்பிக்கையும் நாளடைவில் மறையும்படி நடந்துவந்தான். படைத்தலைவர்களின் ஆலோசனையைக் கேட்பது மில்லை; தானேயும் தாமதியாது கார்யங்களை ஆராய்ந்து செய்வது மில்லை. அப்படி யிருந்தும் சைநிகரிற் பலர் அவனிடம் விசுவாசம் மிகுந்து அவனை விட்டுப் பிரியாதிருந்தது ஓர் அதிசயமே!

ஹுமாயூனைச் சுற்றிலும் பகை; ஷேர்கானின் முயற்சி.

அவன் அரசுரிமை வகிக்கையில் மூன்று பகைவர் அவனுக்கு விரோதமாய்க் கிளம்பத் தயாராயிருந்தனர். அவனுடைய தம்பி காம்ரான் வடமேற்கில் பிரபலமடைந்திருந்தான். அவன் தான் தமயனுக்குப் பணிந்தேயிருப்பதாகக்கூறிவந்தமையால் ஹுமாயூன் அவனுடைய இஷ்டப்படியே சுயேச்சையாய் ஆளும்படி அவனை விட்டு விட்டான். கிழக்கில் ஆப்கானியர் பீகாரில் செல்வாக்கை அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தனர். டெல்லியிலிருந்து அரசு செலுத்திய லோடி சுல்தானின் சகோதரனொருவன் ஆப்கானியர்க்குத் தலைமை பூண்டு ஹுமாயூனுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பி டெல்லி அரசைப் பெறுவதற்கு முயன்றுகொண்டிருந்தான். தெற்கே பஹதூர்ஷா வென்பவன் கூர்ஜாத்திலும் மாளவத்திலும் தலையரசு புரிந்து வந்ததோடமையாது இராஜபுத்திரர்களை எதிர்த்துப் போராடி வெற்றி கொண்டு ஆக்ரா நகருக்கருகே தனது சேனுபலத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் மகம்மத் ஸாமான் என்பவனை ஆதரித்து அவனுக்கு டெல்லிப் பட்டத்தை அளிப்பதாக வாக்களிக்க மகம்மதும் தனக்கு டெல்லி யரசாட்சியை வகிக்கும் பாத்தியதை யுண்டென்று சொல்லி வந்தான். கூர்ஜாத்தின் மீது படையெடுத்து பஹதூர்ஷாவின் வலியை முதன் முதல் ஒடுக்குவதா அல்லது ஆப்கானியர் மீது படையெடுத்துச் செல்வதா வென்று ஹுமாயூன் ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வராமல் தாமதித்துக் கொண்டே வந்தான். கடைசியில் பீகாருக்குச் செல்வதே தகுதி யென்று தீர்மானித்து ஹுமாயூன் புறப்பட்டுப் பீகார் நாடேகி மாமூத்லோடியை லக்னௌ என்னுமிடத்திற் சந்தித்த பொழுது 1531-ல் வெற்றி பெற்றுன். போரிற் பலங்குன்றிய ஆப்கானியரைப் பின்பற்றிச் சென்று நன்ருய் முறியடிப்பதற்குப் பதில் ஹுமாயூன் வெற்றி பெற்ருேமென்று களித்து சூணர் முற்றுகையை நடுவில் நிறுத்தி விட்டுக் களத்தினின்றும் திரும்பினுன். ஆப்கானியர் அந்தச் சமயத்திற்குத் தனக்கு அடங்கி விட்டதைக் குறித்து அவன் மிகவும் மனமகிழ்ந்தான். பின்னுல் சூணர்

கோட்டைக்கு அதிபதியாகிய ஷேர்கான் என்பவன் ஆப்கானிய படைகளைத் திரட்டித் தலைமைபூண்டு தன் அதிகாரத்தை விருத்தி செய்து வந்தான். ஷேர்கான் மிகவும் திறமை யுடையவன்; டெல்லி சக்கரவர்த்தியாய் விளங்கவேண்டுமென்னும் பேரவா அவனுக்கு வெகு நாளாய் உண்டு. எவ்வகையாகவாவது சூழ்ச்சி செய்து பட்டத்தைப் பெறுமலிருப்பதில்லை யென்று அவன் தீர்மானித்திருந்தான். அதனுல் தன் முயற்சியில் பிறர் தலையிட்டுக்கொள்ளாதிருக்கவேண்டி அவன் சண்டையை நிறுத்தி ஹுமாயூனுக்குப் பணிந்து விட்டவன் போல் அவனைச் சாந்தப்படுத்தி அவன் ஹிந்துஸ்தானத்தில் வெகு தூரத்துக்கப்பால் சென்று, பின் தன் படையை வலிமையுறச் செய்து போருக்குச் சாயத்தனுன்.

பஹதர்ஷா சித்தூரை முற்றுகை யிட்டு இராஜ புத்திரரை வெல்லல்.

ஹுமாயூன் கூர்ஜர நாட்டு வேந்தனுன பஹதர்ஷாவுக்குப் பயந்தே சூனர் கோட்டையை முற்றுகை யிடுவதை நிறுத்தித் திரும்பி விட்டான். பஹதர்ஷாவும் டெல்லியை எப்படியாவது தன் வயப்படுத்திவிட வேண்டுமென்றே உழைத்து வந்தான். அவனுல் ஏவப்பட்ட சிலர் டெல்லி யரசாட்சியின் உரிமை தமக்கே யுண்டென்று சொல்லிக் கொண்டு போருக்கெழுந்து ஆக்ராவிலும், கலிஞ்சரிலும் தோல்வியுற்றுத் திரும்பி விட்டனர். ஹுமாயூன் லக்னௌவிலிருந்து தனது சேனையுடன் மாளவத்திற்கு வந்தபோது பஹதர்ஷா சித்தூரினின்றும் இராஜபுத்திரர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டுக் கொண்டிருத்தலை யறிந்தான். ஹுமாயூன் இராஜபுத்திரருக்குத் துணைபுரிந்து அவர்களின் உதவியைப் பெற்று பஹதர்ஷாவின் சேனைகளை எளிதில் முறியடித்திருக்கலாம். அவன் அப்படிச் செய்யாமல் பஹதர்ஷாவுக்கும் இராஜ புத்திரருக்கும் நடந்த போர் முடியும் வரையில் காத்திருந்தான். முஸ்லாமியர் புறச்சமயிகளாகிய இராஜபுத்திரருடன் போர்புரிகையில் அதில் தான் தலையிட்டுக்கொள்வது தவறென்று அவன் எண்ணி யிருந்தான்.

ஹுமாயூன் இப்படிச் செய்தது பஹதர்ஷாவுக்குப் பெரிய அனுகூலமாய் முடிந்தது. பஹதர்ஷா இராஜபுத்திர வீரரை ஆயிரக்கணக்காய்க் களத்தில் வெட்டிச் சாய்த்தான். பகைவர்க்குப் பணிவதினும் போரில் மரிப்பதே மேலெனக் கருதி இராஜபுத்திரர் ஆவேசங் கொண்டு போர் புரிந்து பகைவர் கத்திக்கு இரையாயினர். இராஜபுத்திர ஸ்திரீகளும் மானமழிந்து வாழ்தற்கஞ்சிப் போர்க்களங் குறுகி வீரர் செறிந்த அக்களத்தே வீழ்ந்து உயிர் முடித்தனர். அப் போரில் இராஜ புத்திரர்களின் சிரங்களும் உடல்களும் பல கூறுகளாகக் குவிந்து கிடக்கக் குருதி வெள்ளம் ஆறுய்ப் பெருகியது. பஹதர்ஷா ஜயசீலனுய்த் திரும்புமளவும் ஹுமாயூன் அக் காட்சியினைக் கண்டு பஹதர்ஷாவின் வீரத்தை மெச்சிக்கொண்டிருந்தான்.

ஹுமாயூன் பஹதர் ஷாவை எளிதில் வெல்லல்

கூர்ஜரத்தார் இராஜ புத்திரரை வென்றவுடன் அப்போராவேசங் குன்றுமுன் ஹுமாயூனை எதிர்க்கத் தொடங்கியிருந்தால் ஹுமாயூனையும் எளிதில் தோல்வியுறச் செய்திருக்கலாம். சித்தூரில் இராஜ புத்திரரை ஆப்கானியர் பீரங்கிப் படையின் உதவியால் எதிர்த்தே வெற்றி கொண்டமையின் பஹதர்ஷா ஹுமாயூனை எதிர்க்கையிலும் துப்பாக்கி வீரரின் சகாயத்தையே நாடினான். ருமிகான் என்பவன் பீரங்கிப்படைக்குத் தலைமைவகித்திருந்தான். அவன் போர்த்துக்கேசியரிடமும், மற்றுமுள்ள ஐரோப்பிய ஜாதியாரிடமும் நன்குய்ப் பழகியிருந்தமையின் துப்பாக்கிகளையும் பீரங்கிகளையும் பிரயோகிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். பஹதர்ஷா அவனுடைய ஆலோசனையின்படியே நடக்கத் தீர்மானித்தான். அதனல் ஆப்கானியரின் கூர்ஜர சேனை உடனே சென்று முகலாயரை எதிர்ப்பதற்குப் பதில் கோட்டைக்குட்போய்த் தண்டிறங்கி வெளியே வாராமல் உள்ளே அடங்கியிருந்தனர். தம்மிடம் துப்பாக்கிகளும் வெடி குண்டுகளும் உள்ள வரையில் முகலாயர் தம்மை வெல்ல முடியாதென்று ருமிகான் கூறினன். ஆயினும், கூர்ஜரத்தார் அக் கோட்டையை

விட்டு வெளியேற முடியாதென்பதை அடியோடு மறந்து விட்டனன். தாம் இறங்கி யிருந்த விடத்துக்கடுத்த சுற்றுப் புறத்து நாடுகள் யாவும் முகலாயர் வசப்பட் டிருந்தன. அவர்கள் வெளியே யுள்ள பெரிய மைதான மொன்றில் தங்கிக் கோட்டையினின்றும் வெளியே திரும்ப முயற்சிக் கும் கூர்ஜர வீரரைத் தம் சரங்களால் தடுத்து வந்தனர். முகலாயரது அம்பு மழைக்குப் பயந்து கூர்ஜரத்தார் கோட் டையை விட்டு வெளியேற வில்லை. பசிப்பிணியால் வருந்தி வறுமையுற்று வீரர் யாவரும் சோர்ந்து துடித்தனர். நள் ளிருளில் பஹதர்ஷா ஐந்து வீரரைத் தனக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் இரகசியமாய் வெளியேறிவிட்டான். சற்று நேரங் கழிந்ததும் படை வீரர் தமது தலைவனைக் காணாது நாலா பக்கங்களிலும் சிதறி யோடத் தலைப்பட்டனர். ஹுமாயூன் இக்கலவரத் திற்குக் காரண மின்னதென் றறிந்து, பகைவரது கோட் டையை எளிதிற் கைப்பற்றி ஆங்குக் குவிந்திருந்த பொரு ளைத் தனக் குரிமைப் படுத்திக்கொண்டான். சண்டையிடத் தொடங்கு முன்னே வெற்றி தனக்குக் கிடைத்துவிட்ட மைக்கு அகங்களித்து கூர்ஜர நாட்டு மன்னனை எப்படியா வது பிடிக்கத்தீர்மானித்து அவன் சென்றவிட மறிந்து துரத் திச் சென்றான். ஹுமாயூன் இப்போது கொண்டிருந்த ஊக்கத்தை இவ்வாறென்று சொல்லமுடியாது. பஹதர் ஷாவை எதிர்க்கும்போது அவனுக் கிருந்த தீர்மானம் முன் னும் இருந்ததில்லை, பின்னும் இருந்ததில்லை. அவன் மாண்ட், சாம்பனிர், அமதபாத், காம்பே முதலிய இடங்களுக்குப் பஹதர்ஷாவை விடாது துரத்திச்செல்லப் பஹதர்ஷா அவனி டமிருந்து தப்பும் வகையறியாது டையு தீவில் அடைக்கல மாகப் புகுந்தான். தன் வசமிருந்த நாட்டினுக்குச் சமமான விஸ்தீர்ணங்கொண்ட மாளவம், கூர்ஜரம் என்னும் இரண்டு பெரிய மாகாணங்களும் நன்றாய் அளிந்து பக்குவப்பட் டிருந்த கனிபோன்று ஹுமாயூனுக்குச் சுவாதீனப்பட்டன. இவ்வளவு எளிதில் பகைவரை வென்றமை என்றும் நடந்த தில்லை யென்று திட்டமாய்க் கூறலாம்.

ஹுமாயூன் கைப்பற்றிய நாடுகளைத் தோற்றல்

ஆயினும், ஹுமாயூன் அவ்வெற்றியைத் தனக்குப் பிரயோஜனப் படுத்திக்கொள்ள வில்லை. சாம்பனீரிலும், காம்பேயிலும் கூர்ஜரப்போர் முனையில் தனக்குக் கிடைத்த பொருள் முழுவதையும் ஹுமாயூன் தனது முகலாய வீரர்க்கு வரம்பின்றி வாரி யளித்தான். பொருள் தம் கைக்கு வந்தபின் வீரர் தம் காலத்தை விநோதத்திலும், மதுபானத்திலும், வெறியாட்டிலும் கழிக்கத் தொடங்கினர். அப்போது அவர்கள் புரிந்த அக்கிரமங்கள் இத்தன்மையன வென்று சொல்லி முடியாது. சக்கரவர்த்தி தான் சௌர்யவான் என்பதையும், மனவுறுதியமைந்த சிறந்த வீரனென்பதையும், தனது பகைவரைத் துரத்திச் சென்று இருப்பாணிகளைப் பொருத்திச் சாம்பனிர் கோட்டையின் மீது ஏறிப் பஹதர்ஷாவின் வீரரைத் தாக்கியபோது விளக்கிக் காட்டினான். அவனை யுள்ளிட்டு அக்கோட்டையின் மீது சென்று அதனைத் தாக்கி வெற்றி கொண்டவர் நாற்பத்தொருவரே. அவனுடைய தைரியமே அவனுக்குத் துணையாய் நின்று அவனுக்கு வெற்றியை யளித்ததென்று சொல்லத் தடையில்லை. ஆயினும், அவன் தான் கைப்பற்றிய நாடுகளில் தனது அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்துதற்குரிய ஏற்பாடுகளில் கருத்தைச் செலுத்தாமல் கூர்ஜா நாட்டைவிட்டுக் கிளம்பி மாளவஞ் சென்று அவ்விடத்தில் தான் பெற்ற வெற்றியினை விழாவாகக் கொண்டாடிக் களிப்புற்றான். கூர்ஜாத்தில் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப் பட்ட அவனுடைய சகோதரனை **அஸ்காரி** என்பானும் **ஆமதபாதினை** யடைந்து விருந்திலும், விநோதத்திலும் தனது கருத்தைச் செலுத்திக்கொண் டிருந்தான். அவன் தானே சக்கரவர்த்தி யெனவும், தமயனைச் சிம்மாசனத்திலிருந்து கூடிய சீக்கிரத்தில் தள்ளிவிடத் தீர்மானித்திருப்பதாயும் பெருமை பேசத் தலைப்பட்டான். இதனைக் கேட்ட பஹதர்ஷாவின் நண்பனொருவன் முகலாயருள்ளும் பிளவு ஏற்பட்டிருத்தல் தனக் கனுகூலமே யென்று நினைத்துத் தான் மீண்டும் பொருது அரசைக் கவர்ந்து தலைவனுக்கு கொடுக்கத் தயாராயிருந்தான். டையூவில் தமது வியா

பாரத்தைப் பலப்படுத்துவதற்காகப் போர்த்துக் கேசியர் பஹதர்ஷாவினிடமிருந்து அவ்விடத்தில் கோட்டை கட்டிக் கொள்வதற்கு நியமனம் பெற்றிருந்தமையால் அவர்களும் அவனுக்காகச் சண்டைபிட முற்பட்டனர். முகலாயர் வெறிக்கக் குடித்து மயங்கித் துயில்கொண் டிருக்கையில் பஹதர்ஷா தன் வீரரோடு கிளம்பி ஒருவித சிரமுமின்றி நாட்டுரிமையைப் பெற்றான். படைவலியை யிழந்து நின்ற அஸ்காரி செயலற்றுப் பகைவனுக் கிடங்கொடுத்துப் பின் வாங்கினான். கூர்ஜரம் முன்போலவே பஹதர்ஷாவின் ஆட்சிக்குட்பட்டுவிட்டது. பீகாரில் ஹுமாயூனின் செல்வாக்கு ஒடுங்கியது. வங்காளத்தில் ஷெர்கானென்னும் ஆப்கானியன் பெருமையடைந்துகொண் டிருந்தான். கானூஜில் மகமத் சுல்தானென்பவன் அரசனாகி அதிகாரம் வகித்துவரத் தொடங்கினான். தான் முதலிலேயே செய்து முடித்திருக்க வேண்டிய காரியத்தை ஹுமாயூன் இப்போது செய்யத் தொடங்கித் தனது அறியாமைத்தனத்தால் இழந்த நாட்டினைக் கைப்பற்றுவதற்காக வடக்கு நோக்கிச் சென்றான். அவன் நாட்டைவிட்டுக் காலெடுத்துவைக்கு முன்னரே மாளவமும் அவனது ஆட்சியினின்றும் விலகி கூர்ஜர நாட்டரசனுக்கு உட்பட்டது. ஓராண்டில் ஹுமாயூன் எளிதிற் கைப்பற்றிய இரண்டு பெரிய நாடுகளையும் அடுத்த வருஷம் முடியுமுன் இழந்துவிட்டதோ ரதிசயமே!

கீழ் மாகாணங்களில் தனக்கு விரோதமாக எற்பட்ட கலகங்களை யடக்குவதற்காகவே ஹுமாயூன் கூர்ஜரத்தையும், மாளவத்தையும் கைவிடவேண்டிய தாயிற்று. ஆயினும் அவன மனம் யுத்த முயற்சியிற் சிறிதும் செல்லாமல் விநோதத்திலும், வேடிக்கையிலுமே பதிந்திருந்தது. கீழ் நாடுகளை யடக்கித் தன் சுவாதீனப் படுத்துமுன் மாளவத்தையும் கூர்ஜரத்தையும் பெற ஹுமாயூன் ஆலோசித்தான். இதனால் அவனது மனம் ஒரு நிலைப்பட்டதன் றென்பதும், அவன் போர்த்திற னற்றவனென்பதும் நன்கு விளங்கும். தனக்காகப் போர்புரியச் சித்தமாயிருந்த எல்லா வீரரையுங் கூட்டிக்கொண்டு அவன் 1537-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம்

புறப்பட்டான். கூர்ஜா நாட்டுமன்னன் ஹுமாயூனுடன் சண்டையிட முடியாமல் சலித்திருந்த காலத்தில் ரூமிகான் அவனை விட்டு நீங்கி ஹுமாயூனைச் சென்றடைந்து அவனுக்கு அதுமுதல் சேவகஞ்செய்து வந்தான். பீரங்கிப் படைகளைக் கையாள்வதில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த ரூமிகானின் சகாயத்தால் ஹுமாயூன் ஷெர்கானில்லாத சமயத்தில் சென்று அவனுடைய சூனர் கோட்டையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். ஷெர்கான் வங்காளஞ்சென்று தன் திறமையால் அம்மாகாணம் முழுவதையும் தனக்குரிமையாக்கிக் கொள்ளப் பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

ஷெர்கான் ஒரு சிறந்த வீரன். ஆப்கானியர்க்குள் அவனைப் போன்ற போர்வீரர் வேறெவரு மிலர். வங்காளநாட்டு மன்னரின் செல்வாக்கு சிறிதுசிறிதாகக் குன்றி வருவதைக் கண்ட ஷெர்கான் ஆப்கானியர் தாமிழந்த பதவியை மீண்டும் பெறுதற்குத் தருணமிதுவே வெனக் கொண்டான். கோரி மன்னர்கள் தோன்றிய சுர் வம்சத்தினனான ஷெர்கான் முதன் முதல் ரோடஸ் என்பதனருகேயுள்ள ஒரு சிறு மாகாணத்துக்குத் தலைமைபூண்டிருந்து, பாபர் காலத்தில் பீகாரை யாண்டுவந்த லோகானி ஆப்கானிய மன்னனுக்குப் பிரதம மந்திரியானான். அவன் தனது யஜமானன் மீது பாய்ந்துவந்த வேங்கையினைக் கொன்று அவனது உயிரைக் காத்ததால் 'புலியேறு' எனப் பொருள்கொண்ட 'ஷேர்கான்' என்னும் பெயரினைப் பெற்றான். பாபர் பீகாரை நோக்கிப் படையெடுத்து வருகையில் ஷெர்கானும் அவனுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தானேனும் பின்னால் முகமத் லோடி பாபரை யெதிர்த்தகாலத்தில் பாபரைவிட்டு நீங்கி லோடி தலைவனுக்கு உதவிபுரிந்தான். மீண்டும் ஹுமாயூன் லோடியுடன் லக்னௌ என்னு மிடத்தில் சண்டையிடும் போது லோடி தோல்வியுறுவதைக் கண்டு ஷெர்கான் ஹுமாயூனைச் சேர்ந்துகொண்டான். 1532-ல் ஹுமாயூன் சூனர் கோட்டையை முற்றுகை யிடுகையில் ஷெர்கான் ஹுமாயூனை யடைந்து தான் சக்கரவர்த்திக்கு அடங்கி முக

லாயரிடம் தோழமை பூண்டிருப்பதாக வாக்களித்தான். அவன் வெளிக்கு அங்ஙனம் நடித்து வந்தானேனும் தனது பதவியை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்குச் சமயம் எப்போது வாய்க்குமென்று ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஹுமாயூன் மேற்கில் சென்று வெகுநாள்வரை அங்கே தங்கியிருந்தது ஷெர்கானுக்கு அனுகூலமாய் முடிந்தது. அவன் தந்திரமாய்ப் பல நாடுகளைக் கைப்பற்றி அவற்றைத் தனக்குட்படுத்தினான். தன் சேனுபலத்தை விருத்திசெய்து பகைவரை எதிர்ப்பதற்குத் தயாரா யிருந்தான். ஹுமாயூன் ஷெர்கானுக்குச் சொந்தமான சூனர் கோட்டையை இரண்டாவது தடவை ஆறுமாதகாலம் முற்றுகை யிட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஆப்கானியனே சூனரின்மீது தனது கவனத்தைச் செலுத்தாமலே வங்காளத்தின் தலை நகராகிய கௌர் என்னும் நகரைச் சுவாதீனப் படுத்துவதற்குரிய காரியங்களைச் செய்துவந்தான். அவனது மனவமைதியும், திடமுந்தானென்னே !

ஷெர்கானின் வலிமை மிகுதல்.

வங்காளமே ஹிந்துஸ்தானத்தில் நீர்வளமும் நிலவளமு மிகுந்து செல்வம் மல்கிய பெருநாடாகும். ஷெர்கான் அதனைச் சுவாதீனப்படுத்தி இராஜரீகத்தை நிலைபெறச் செய்பு முன்னமே அவனை அப்புறப்படுத்தத் தீர்மானித்து ஹுமாயூன் வெகு பரபரப்புடன் புறப்பட்டு வங்காளம் நோக்கி வந்தான். சக்கரவர்த்தி ஷெர்கானை மன்னித்து அவனை ஜான்பூருக்குத் தலைவனாகச் செய்ய வாக்களித்தும் ஷெர்கான் தனது முயற்சியைக் கைவிட்டு ஹுமாயூனின் தோழமையைப் பெற்று அமைந்திருக்கச் சிறிதும் சம்மதிக்கவில்லை. பீகாருக்கும் வங்காளத்துக்குமிடையேயுள்ள ராஜமஹால் குன்றின் கணவாய் மூலமாகவே வங்காளத்துக்குச் செல்லவேண்டு மாகையின் பகைவர் அம்மார்க்கமாய் வாராதபடி அக்கணவாயில் சைந்யத்துடன் காவல்காத்து வரும்படி தன்மகன் ஜலால்கான் என்பவனை நியமித்து ஷெர்கான் ஹிந்துக்களிடமிருந்து தந்திரமாய் ரோடஸ் என்னும் கோட்டையைக் கைப்பற்றித்

தனது சேனை, துப்பாக்கி, சஸ்திரங்கள், திரவியம், முதலிய சகல பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தனது குடும்பத்தாரோடு அக்கோட்டையை அடைந்தான். ரோடஸ் கோட்டையைப் பகைவர் தாக்கிப் பிடித்தல் மிகவும் அருமையென்று கண்டு ஷெர்கான் அதில் தன் படைகளோடும், பொருள்களோடும் தங்கத் தீர்மானித்தான். அவன் நினைத்தபடியே செய்து முடிக்கும்வரை ஜலால் அக் கணவாயில் நின்று முகலாயர் படைகளை அழித்தோட்டித் தன் தந்தையினிடமிருந்து செய்தி கிடைத்தவுடன் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி ரோடஸ் கோட்டைக்கு வந்துசேர்ந்தான். அதன் பின்னர்த்தான் ஹுமாயூன் வங்காளத்துக்கு வருவது சாத்தியமாயிற்று. அவன் கி. பி. 1538-ல் வங்காளத்துக்கு வந்து பார்க்கையில் அந்நாடு பிணங்கள் நிறைந்து ஜன சஞ்சாரமற்றுப் பாழடைந்திருந்ததைக் கண்டான். அப்படி யிருந்தும் அவன் தன் வீரருடன் அங்குத் தானே ஆறுமாதகாலந் தங்கித் தன் மனம் சென்றபடி தன் இனத்தாருடன் கழித்துவந்தான். அவனுடைய எளிய நிலையை அவன் சிறிதேனும் அறிந்தானல்லன்.

ஷெர்கான் முடி சூடுதல்.

ஷெர்கான் பெரிய சூழ்ச்சிக்காரன். அவன் தனது தந்திரத்தாற் சாதியாத காரிய மொன்றுமில்லை. ஹுமாயூனுக்கு முகலாயரிடமிருந்து ஒருவித உதவியுங் கிடைக்காமற் செய்யவேண்டு மென்னுங் கருத்துப்பற்றியே ஷெர்கான் சக்கரவர்த்தியை வங்காளத்தில் வெகுநாள் வரையும் தங்கியிருக்கும்படித் தாராளமாய் இடங்கொடுத்து வந்தான். அவன் ஹுமாயூனின் சுபாவத்தை நன்கறிந்தவன். தானே சென்று எதிர்த்தாலன்றி ஹுமாயூன் வங்காளத்தைவிட்டு அசையான் என்று ஷெர்கான் அறிந்திருந்தான். யாவும் அவன் நினைத்தபடியே முடிந்தது. இந்நெருக்கடியான சமயத்தில் ஹுமாயூனின் சகோதரர்கள் அவனுக்கு உதவிபுரிய முற்பட்டிலர். வங்காளத்தில் சக்கரவர்த்தியுடனிருந்த ஹிண்டல் உணவுப்பொருள்கள் கொண்டு வருவதற்காகத் தமயனின் உத்தரவுபெற்று டிர்ஹட்டுக்குச் சென்றான். அவன்

வங்காளத்திற்குத் திரும்பாமலே ஆக்ராவுக்குச் சென்று அங்கேயுள்ள சில வீணர்களின் துர்ப்போதனைகளுக் குட்பட்டுத் தானே சக்கரவர்த்தியென்று விளம்பரப் படுத்திக் கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நின்றுவிட்டான். ஹுமாயூன் தனது தம்பியின் சதிச்செயலைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று வருந்தி அவனுக்குப் புத்திசொல்லி அவனைக் கூட்டிவரும்படி ஒரு பக்கீரை அனுப்ப ஹிண்டல் அவ்வெளிய முகம்மதியனைக் கொன்றுவிடும்படி கட்டளை யிட்டுவிட்டான். ஆக்ராவில் ஹுமாயூனிடம் விசுவாசம்நிறைந்த சிலர் ஹிண்டலின் துடுக்கையடக்கி, டெல்லியைக் காக்கத் தீர்மானித்துக் காம்ரானின்துணையைநாடினர். காம்ரானும் அவருடைய வேண்டுகோட்கிணங்கிக் கடுகிவந்து தம்பியாகிய ஹிண்டலின் பராக்கிரமத்தை ஒடுக்கினன்; எனினும், அவன் வங்காளத்தில் துணைவலியின்றி மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தியைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சிறிதும் முயற்சி யெடுத்துக்கொள்ளவில்லை. பிறருடைய நிர்ப்பந்தத்தின்பேரில் அரைமனத்தோடும் புறப்பட்டுச்சிறிது தூரம் சென்று உடனே திரும்பிவிட்டான். ஷெர்கானுக்கும் ஹுமாயூனுக்கும் நடக்கும் போரில் தான் தலையிட்டுக் கொள்ளாமல் ஹுமாயூன் தோல்வியுறும் வரையில் நிதானித்துப் பின்னர் ஷெர்கானை எளிதில் வெற்றிகொள்ளலாமென்று தம்பிகளிருவரும் நினைத்திருந்தனர். அவர் சுயநலப் பிரியராய்த் தம்முள் ஒருவனே அரசைப் பெறவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தனர். ஆயினும், அவர்கள் ஷெர்கானின் குணங்களை நன்றாய் அறிந்திருப்பின் இவ்விதந் துணிந்திராரென்பது திண்ணம். ஷெர்கான் வங்காளத்திலிருந்து செல்லும் எல்லாப் பாதைகளிலும் போர்வீரரை நிறுத்திக் காவல்செய்து வந்தனன். அவன் சுனார், ஜான்பூர் என்னுமிரு கோட்டைகளையும் முற்றுகையிட்டுக் கானோஜ்வரையுமுள்ள பிரதேச முழுவதையும் கைக்கொண்டு ரோடஸ் கோட்டையில் சுல்தான் ஷெர்ஷா வென்னும் பட்டம் புனைந்து அரசனானன்.

ஷெர்ஷா வங்காளத்துக் காசுரிமை வகித்து ரோடஸ் கோட்டையில் ஆண்டுவருவதை ஹுமாயூன் நாளடைவிற்

ஹுமாயூன் ஷேர்கானின் மீது படையெடுத்துச் செல்லல்.

கிடைத்தவதந்தி வாயிலான் அறிந்து, சினங் கொண்டு, ஆப்கானியரை யெதிர்க்கத் தன் படையைத் தயாரித்துப் புறப்பட்டான். ஆறுமாத காலம் வீணுய்க் கழித்ததற்குப் பச்சாத்தாபப் பட்டான். வீரர்கள் தம் நலன்கள் யாவு மிழந்து சிற்றின்பத்திற் பற்று மிக்குக் குடித்துத் தேகமிளைத்துச் சோர்வடைந்திருந் தனர். வறுமையும் பிணியும் அவர்களை வாட்டின. சக்கர வர்த்தியின் மொழிகள் அவர்கள் காதுகளில் விழவேயில்லை. அளவற்ற பொருள் வழங்கி அவர்களைச் சுவாதீனப்படுத்தி ஹுமாயூன் ஷெர்ஷாவின்மீது படையெடுத்துப் புறப்பட் டான். ஷெர்ஷா ஹுமாயூன் தன்மீது வருவதை அறிந்தா னேனும் முகலாயரைத் தானே சென்று தாக்குவதற்கு அவன் விரும்பவில்லை. சண்டையிட்டு முகலாயரை வெல்ல ஷெர்ஷா விரும்பவில்லை. முகலாயர்க்குத் தெரியாமல் திடீ ரென்று அவரது சைந்யத்தை வளைத்துக்கொண்டு அவர்க ளுக்குத் திகைப்புண்டாக எதிர்த்து உபத்திரவிக்க ஷெர்ஷா விரும்பினுன். ஆகவேதான் ஷெர்ஷா ஹுமாயூன் முன் நோக்கிச் செல்வதைத் தடுக்காமலிருந்தான். ஹுமாயூன் தனது படைவீரருடன் கங்காநதிக்கரை வழியாக மாங்கீர் வரை சென்று, ஷெர்ஷா நதியின் தெற்கே வலதுகரையி லிருத்தலைக் கண்டு நதியை அவ்விடத்திற் கடந்தான். தான் ஷெர்ஷாவுக்குச் சிறிதும் பயப்படாததை அவனுக்குப் புலப் படுத்த வேண்டியே அவன் அங்ஙனஞ் செய்தான்.

பின்பு, ஹுமாயூன் பாட்னு வழியாக நடந்து பக்ஸார் என்னுமிடத்தை அடைந்தான். ஷெர்ஷா முகலாய படைவீரர் பலங்குன்றி யிருத் தலை யறிந்து திடீரென்று குதிரைமீது வந்து அவர்களை ஜான்ஸா வென்னுமிடத்தில் சந்தித்து அவர்கள் மேலே செல்ல வொட் டாது தடுத்தனன். இருதிறத்துப் படைகள் ஒன்றை யொன்று எதிரிட்டு நின்றன. இரண்டுமாத காலம் இவ்விரு திறத்தாரும் தத்தம் நிலையிற் பெயரா தமைந்திருந்தனர். ஏனெனில், இதற்கு முன் நடந்த யுத்தங்களில் முகலாயர்

முகலாயரின் படுகோலை: ஹுமாயூன் உயிர்தப்பிப் பிழைத்தல்

பட்ட கஷ்ட நிஷ்டூரங்களுக் களவேயில்லை. ஆப்கானிய வீரரும் அங்ஙனமே அலுத்துச் சோர்வடைந் திருந்தனர். முகலாயர் தம் பரிகளை யிழந்து விட்டமையால் தரையில் நின்று போர் புரிய வேண்டியிருந்தது. உணவுப் பொருளும் சுருங்கி விட்டது. அண்டையிலிருந்த நாடுகளும் பகைவர் வசப் பட்டிருந்ததினால் வெளியிலிருந்து உணவுப் பொருள் பெறுவதும் இயலாது போயிற்று. ஆக்ராவிலிருந்து ஒரு உதவியுங் கிடைக்கவில்லை. இந்நெருக்கடியான நிலையில் ஹுமாயூன் பகைவருடன் சமாதானஞ் செய்து கொள்வதையன்றி வேறு வழி யொன்றும் அறியாதவனானன். ஆகவே, அவன் ஷெர்ஷாவுடன் ஒரு உடம்படிக்கை செய்துகொண்டான். ஷெர்ஷா சக்கரவர்த்தியின் ஏகாதிபத்தியத்தின்கீழ் வங்காளத்திற்கும், பீகாரின் ஒரு பாகத்திற்கும் தலைமை வகிக்க வேண்டுமென்று இருவரும் ஒப்புக் கொண்டனர். இவ்வாறு இவ்விருவருக்கு மேற்பட்ட விவாதம் தீர்ந்து சமாதானம் ஏற்படக்கூடிய நிலையில் ஆப்கானியர் திடீரென்று எழுந்து களத்தினின்றும் கலைந்து கொண்டிருந்த முகலாயர் மீது பாய்ந்து நாலா பக்கங்களிலும் அவர்களைச் சூழ்ந்து வளைத்துக் கொண்டனர். முகலாயர் இதனைச் சிறிதும் எதிர்பார்த்தவரல்லர். தலைவர்க்குள் சமாதானம் ஏற்பட்டுவிடவே சைநிகரும் கவலையற்றுப் பகைவர் நடுவில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். ஆப்கானியர் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் முகலாய வீரரைச் சிறிதும் இரக்கமின்றி வெட்டிக்கொன்றனர். உயிர்ச் சேதமின்றித் தப்பிப் பிழைத்தோர் சிலரே. ஹுமாயூன் கங்கை நதியில் விழுந்து தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்துத் தண்ணீரில் மூழ்கிவிட்டான். அப்போது அவ்வழியே சென்று கொண்டிருந்த நீர் கொண்டு செல்ல வந்தானொருவன் அரசன் நீரில் அடித்துச்செல்லப்படுவதைக் கண்டு பொறுது அவனது எளிமையைக் கண்டிரங்கி அவனுயிரைக் காப்பாற்றினன். அவனது படையினரிற் பெரும்பாலார் பகைவர்க்குக் கைதிகளாயினர். பலர் நதியின் வெள்ளத்தில் மூழ்கி மாண்டனர். சக்கரவர்த்தி அலைந்து திரிந்து தெய்வசகாயத்தால் 1539-ம் வருஷம் மே மாதத்தில் ஆக்ரா நகரை யடைந்தான்.

கானூஜில் முகலாயரின் தோல்வி.

அப்பால் இருதிறத்தாரும் யுத்த முயற்சியில் கருத்தைச் செலுத்தலாயினர். ஷெர்ஷா வங்காளத்தில் தனது வீரர்களை ஒன்று சேர்த்து வலிபெற்று வந்தான். ஹுமாயூனின் மனம் இன்னும் உறுதியான நிலையை அடையவில்லை. அவனது மனம் எதிலும் செல்லாமையால் காலம் வீணே கழிந்தது. ஷெர்ஷா செய்து வரும் முயற்சியைப் பற்றி கேள்வியுற்ற பின் ஹுமாயூன் இனித் தான் சும்மாவிருத்தல் சரியன்றென்றுகொண்டு தனது சகோதரனையும் தன்னுடன் சேரும்படித் தூண்டித் தனது வீரரை ஒன்று கூட்டினன். 1540வரு மே மாதம் 17உ முகலாயரும் ஆப்கானியரும் கானூஜுக்கருகே சந்தித்தனர். கங்கைக் கரையில் நடந்த அச்சண்டையின் முடிவாக முகலாயர் தம் வலியிழந்தனர். இலக்ஷம் போரடங்கிய சேனை சக்கரவர்த்தியின் வசத்தில் இருந்ததெனினும் அவ்வீரர்களிற் பெரும்பாலார் மனப்பூர்வமாய் சக்கரவர்த்திக்குச் சேவகம் புரிய எண்ணியவரல்லர். படைத்தலைமை வகித்த உத்தியோகஸ்தரும் திறமையற்றவர். அவர்கள் அடிக்கடி சக்கரவர்த்தியை விட்டு நீங்கிப் பகைவரோடு சேர்ந்து கொண்டனர். வறுமையுந் துன்பமும் அவர்களைத் தொடர்ந்தமையால் அவர்களின் வீரமும் தைரியமும் ஒடுங்கின. சண்டை தொடங்கிய சொற்ப காலத்துக்குள் அது முடிவுக்கு வந்ததென்னலாம். அப்போரினை நேரிற் கண்ட 'மிர்ஸாஹைதர்' என்னும் சரித்திராசிரியர் எழுதுகிறார்:— "பகைவர் ஓரம்பு எய்வதற்கு முன்னரே முகலாயர் தமக்குள் கலவரமிகுந்து நாலாபக்கமும் கூட்டங்கூட்டமாய் ஓடிச் சிதறித் தோல்வியுற்றனர். அவர்கள் எதிரிகளின் மீது ஒரு குண்டுகூட எறியவில்லை." வீரர் யாவரும் கங்காநதிக்கு ஓடினர். அவ்வளவு பேரையும் தாங்கக்கூடாமல் பாலம் உடையவே யாவரும் வெள்ளத்தில் வீழ்ந்தாழ்ந்து மரித்தனர். ஹுமாயூன் இம்முறை உயிர் தப்பிப் பிழைத்ததோரதிசயமே!

நதியில் விழுந்து உயிர் தப்பிய அந் நாண் முதல் பதினைந்து ஆண்டுகள் செல்லும் வரையும் ஹுமாயூன் நாடோ

டியாயலைந்து உயிர் வாழலாயினன். மூன்று வருஷ காலம் அவன் இராஜபுதனத்திலும், ஸிந்திலுமுள்ள பாலைவனங்களில் திரிந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுக்குற்ற ஆபத்துக்கள் பல. அவன் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமல்ல. தன்னைத் தேற்றி ஆதரிப்பாரின்றித் தவித்துத் திரிகையில் அவன் ஓரெழிலணங்கைக் காதலித்துக் கடிமணம் புரிந்தான். ஆமர்கோட் என்னுமிடத்தில் அச்சுந்தரவதி 1542-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் பதினைந்தாந்தேதி ஓரழகிய ஆண் மகவைப் பெற்றாள். இம் மகன் தான் ஆக்பரென்னும் பெயர் பெற்று இந்தியாவிற் சிறப்புற்ற சக்கரவர்த்திகளுள் முதன்மையாய் விளங்கலானான். அக்குமாரன் பிறந்தபின் ஹுமாயூன் இராஜபுதனத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பாரசீகம் போய்ச் சேர்ந்தான். அந்நாட்டரசனின் உதவி பெற்று ஹுமாயூன் 1545-ம் வருஷத்தில் தனது தம்பியாகிய ஆஸ்காரியைத் தோற்கடித்து அவனிடமிருந்து காண்டஹாரைக் கைப்பற்றினான். இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு தன் தம்பி காம்ரானிடமிருந்து காபூலை வென்றான். தன் தந்தை இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் இந்தியாவினுள் பிரவேசிக்கும்போது அடைந்திருந்த நிலைமையில் ஹுமாயூன் இப்போது இருந்தான்.

அதற்குப்பின் ஹுமாயூன் இங்குமங்கு மலைந்து நாடுகளைக் கவர்ந்து வெற்றி கொள்வதும், பெற்ற நாடுகளைச் சண்டையில் தோற்றிழப்பதுமாய் ஒன்பது வருஷகாலங் கழித்தான்: ஹிண்டல் போரில் வீழ்ந்தான். மெக்காவுக்கு யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்த ஆஸ்காரி வழியில் இறந்தான். காம்ரான் தனது தமயனுக்குப் பணியாமலே வெகு நாள் வரை கலகித்து வந்தான். ஹுமாயூன் அவனையும் வென்று அவனது கண்ணைக் கெடுத்து மெக்காவுக்கு அனுப்பி விட்டான். மெக்காவுக்குச் சென்ற சொற்ப காலத்தில் அவன் அங்கே இறந்தான். ஹுமாயூனுக்குற்ற துன்பங்களுக்குக் காரணராயிருந்தவர் இந்தச் சகோதரரே யாகையால் ஹுமாயூன் தன்னாற் கூடியவரை அவரை அன்பினால் வெல்ல முடியாமற் போனபின் இங்ஙனம் தண்டனை யிழைத்தது அவனது பெருங் குணத்திற்கோ ரிழுக்காகாது.

ஹுமாயூன் மேற் கூறியபடி தன் நாட்டை விட்டு வெளியே சென்று சஞ்சரித்து வருகையில் ஷேர்ஷா ஹிந்துஸ்தானத்திற் பெரும் பகுதியைத் தனக்குரிமையாக்கிக் கொண்டான். இந்தியாவிற் பிறந்து அந்நாட்டு முஸ்லிம் ஆப்கானியாது அபிமானம் பெற்றிருந்த ஷேர்ஷாவை அரசனாகப் பெறுவதில் ஜனங்கள் மிகவும் உற்சாகங் கொண்டிருந்தனர். அன்றியும், அவன் துரைத்தன நீதியையும், போர் முறையினையும் நன்கு அறிந்து அவற்றிற் பயிற்சி பெற்றிருந்தான். அவனைப்போல் திறமையும் அறிவும் படைத்தவர் ஒருவரும் இலர். அவன் தன் குடிகளுக்குப் புரிந்த நன்மைகளையும் சீர்திருத்தங்களையும் ஆய்ந்து பார்க்கின் அவனை ஆக்பர் சக்கரவர்த்திக்குச் சில அம்சங்களில் ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். கீன் துரை எழுதுவதாவது, "அவன் ஆட்சி புரிந்தது சில்லாண்டுகளே; எனினும், அவனது ஆட்சி ஜனங்களின் ஒற்றுமையையும், கூட்டு முறையையுமே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததென்று கூறத்தடையில்லை. அவன் முஸ்லாமிய மதத்தில் மிகுந்த பற்றுடையவனேனும் ஹிந்து குடிகளை ஒருபோதும் வருத்தியதில்லை. தன் குடிகட்குள் நிகழும் விவாதங்களை அடக்குவதிற் சலியாமல் உழைக்கும் மனவுறுதி பொருந்தியவன். அவன் சோம்பலின்றி இராப்பகல் ஓயாமல் வேலை செய்வான். 'பெருமைப்பட வாழ்வோர் வேலைக்குத் தயங்காது எப்போதும் உழைப்பதே தகுதியாகும்' என்று அவன் கூறியுள்ளான். அவன் தன் நாட்டினை நூறு நூறு பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒருத்தியோகஸ்தனை நியமித்திருந்தான். இராஜ ஸமஸ்தானத்தில் வேலை பார்த்து வந்த உத்தியோகஸ்தர்களிடம் குடிகளின் குறைகளையும் சௌகரியங்களையும் அறிவித்து நாட்டினர்க்கு அமைதி யுண்டாக்குவதே மேற்காட்டியஉத்தியோகஸ்தரின் கடமையாகும். சமுகவாழ்க்கை வரையறைப் படுதற்குரிய சீர்திருத்தங்களைச் சட்டங்கள் மூலமாக முதன் முதல் அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வந்த முஸ்லீம் மன்னன் ஷேர்ஷாவேயாம். அவன் ஏற்படுத்திய சீர்திருத்தங்களினால் நாம் அக்காலத்தில் இந்தியா

ஷேர்ஷாவின் அரசியல் வன்மை.

இருந்த நிலைமையை ஒருவாறு அறிதல் கூடும். இராஜ்ய வியவகாரங்கள் யாவற்றையும் அவன் ஒரு ஒழுங்குபடுத்திக் குடிகட்கு நன்மை புரிந்து வந்தான். ஆப்கானியர் கையை விட்டு இராஜரிகம் முகலாயரிடம் திரும்பிய பிறகும் ஷெர்ஷா வினிடம் உத்தியோகம் பார்த்து வந்த இராஜதந்திரநிபுணர்களே ஆக்பர் காலத்தும் அவனுக்குச் சேவகம் செய்ய முற்பட்டுச், சிறந்து விளங்கினார்கள். அவன் இறந்த பின் அரசாண்ட ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி அவன் ஏற்படுத்திய சட்டத்தினை யொட்டியே புதிய சட்டங்களேற்படுத்தி இராஜரிகம் புரிந்து வந்தான்."

ஷேர்ஷாவின் ஆட்சித்திறம்

ஆயினும், ஷெர்ஷா சாந்த ஸ்வபாவனாயிருந்து இவ்வரும் காரியங்களைச் செய்து முடித்ததாக எண்ணுவதற்கில்லை. ஆபஸ்கானென்னும் சரித்திராசிரியன் எழுதுகிறான்:—'ஷெர்ஷா நாட்டில் இருந்தாலுஞ் சரி, வெளியே சென்று போர் முனையி லிருந்தாலுஞ் சரி அவனுடைய ஆட்சிக் கடங்கி அவனது சட்டங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாத ஆப்கானியர் ஒருவரு மிலர். ஆப்கானிய மரபினர் யாவரும் அவனைத் தமது தலைவனாக அங்கீகரித்து வந்தனர். அரசனது தண்டனைக்குப் பயந்தோ அல்லது தாம் வகித்து வந்த பதவியை யிழத்தற் கஞ்சியோ குடிகள் அரச சாஸனங்களுக்குக் கட்டுப்பட் டிருந்தனர். தமக்கு வெறுப்பையும் அதிருப்தியையு முண்டாக்கக் கூடிய காரியத்தை ஒருவன் செய்ததாக அரசன் காதுகளுக் கெட்டினால் உடனே அவன் தன் சொந்த புதல்வனென்றும், சகோதரனென்றும், உறவினனென்றும், மந்திரியென்றும், பிரபுவென்றும் பாராமல் குற்றவாளியைப் பிடித்துச் சிரச்சேதஞ் செய்து விடும்படி கண்டிப்பாய்க் கட்டளை யிடுவான். அதனால் அரசன் தமக்கு நெருங்கிய நண்பனாயினும், உறவினனாயினும் சரி ஒருவரும் இராஜ சாசனங்களுக்கு மீறி நடவார். ஷெர்ஷா சிம்மாசனமேறிய நாள் முதல் அவனுக்கு விரோதமாகக் கிளம்புதற்குத் துணிவுடையோர் ஒருவரும் இலர். அவன் ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் இராஜத் துரோகிகள் சேர்ந்து கலகித்ததே கிடையாது. அமைதியோடு சிறப்

புற்று விளங்கும் இராஜரிகத்திற்கு ஒரு தடையும் ஏற்பட்டதில்லை. அரசவையைச் சேர்ந்த பிரபுக்களும், வீரர்களும் பிறர் பொருளை யபகரிக்கும் துணிவுடையவ ரல்லர். நாட்டில் கள்ளர்களாலும் கொள்ளைக்காரர்களாலும் குடிகளுக்குச் சிறிதும் பயமில்லாதிருந்தது. அக்காலத்தில், நெடுந்தூரம் வனங்களிற் செல்லுவதா யிருந்தாலும் ஜனங்கள் துணையின்றித் தனித்துப் பயமில்லாமற் சஞ்சரித்து வரக் கூடும். இரவிற் பயமில்லாமல் ஸ்திரீகளும் வனங்களில் தனித்திருக்கக்கூடும். பிரயாணிகள் தாம் கொண்டு செல்லும் சாமான்களை ஒரு மைதானத்தில் இறக்கித் தம் குதிரைகளை மேயவிட்டு வீட்டில் கவலையற்றுத் தூங்குவதுபோல் நடு வனாந்தரங்களில் அமைதியோடுந் தூங்குவது சாத்தியமாகும். அங்ஙனம் வழியே செல்லும் பிரயாணிகளுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தால் தாம் அரச தண்டனையையடைய நேருமென்றஞ்சி மன்ஸப்தார்கள் பலர் தம் சேவகரை வழிகளில் நிறுத்தி அவர்களுக்கு ஒருவித தீங்கும் நேரிடாதபடி காவல் காத்து வருவர். நியாயத்திற்கு மீறித் தமது பராக்கிரமத்தால் மட்டும் ஜனங்களைக் கொள்ளையிட்டுப் பொருள் சேர்க்கும் வன்கண்ணர்க்கு ஷெர்ஷாவின் நாட்டில் இடமில்லை.''

ஷெர்ஷாவுக்குப் பின் நாட்டின் நிலைமை.

1545-ம் ஆண்டில் ஷெர்ஷாவுக்கு விரோதமாய் இராஜபுத்திரர் கலகம் விளைத்தனர். அக்கலகத்தை யடக்குவதற்கு ஷெர்ஷா சென்று கலிஞ்சரென்னுங் கோட்டையை முற்றுகையிடுகையில் அவன் பகைவராற் கொலையுண்டான். அவன் தேக முழுவதும் காயமடைந்து மரிக்குஞ் சமயத்திலும் அவனது மனம் குடிகளின் க்ஷேமத்துக்காகத் தான் செய்யவேண்டிய காரியங்களிலேயே பதிந்திருந்தது. அவனுக்குப் பின் அரசாட்சியைத் திறமையுடன் நிர்வகிக்கக் கூடியவர் ஒருவருமிலர். ஷெர்ஷாவின் குமாரனை இஸ்லாம்ஷா தனது உரிமையை முன்னிட்டுச் சிம்மாசனத்திற்கு வரும்போது பழையபடி ஆப்கானியர்க்குள்ளிருந்த பகைமை முதிர்ந்து பல கட்சிகள் ஏற்பட்டன. ஒன்பது வருஷங்கள் இஸ்லாம்ஷா ஆட்சி

புரிந்து பின் மரித்தான். அதற் கப்பால் இராஜ்ய முழுவதும் கலவரம் மிகுந்திருந்தது. இஸ்லாம்ஷாவின் சகோதரனை பன்னிரண்டு வயதுள்ள சிறுவனை அவனது சிற்றப்பனை அடில்ஷா வென்பவன் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கொன்றுவிட்டான். அடில்ஷா தீய வழிகளைக் கைக்கொண்டு இராஜ காரியங்களைக் கவனித்து வரும்படி தனது பிரதிநிதியாகிய ஹீமு வென்பவனை நியமித்தான். ஹீமு நாட்டு வியவகாரங்களை ஏற்றுக் கொண்டதும் எங்கும் குழப்பங்களும் கலகங்களும் உண்டாயின. இப்ரஹிம் என்பவன் டெல்லியையும் ஆக்ராவையும் கைப்பற்றிக் கொண்டான். சிகாண்டர் என்பவன் பஞ்சாபின் தலைமையை வகித்து இப்ரஹிமை யுத்தத்தில் தோல்வி யடையச் செய்து டெல்லியையும், ஆக்ராவையும் தனக்குச் சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டான்.

ஹுமாயூனின் அந்திய காலமும் கொடிய மரணமும்

இங்ஙனம் நாடெங்கும் குழப்பங்கள் மேலிட்டிருக்கையில் ஹுமாயூன் மீண்டும் தனது பதவியைப் பெற வெண்ணிச் சேனைகளைச் சேர்க்கத் தொடங்கினன். 1555-ம் வருஷத்தில் ஹுமாயூன் பதினையாயிரம் குதிரை வீரர்களைத் தயாரித்துக் கொண்டு காபூலிலிருந்து புறப்பட்டு இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்தான். அவன் பஞ்சாபை எளிதிற் கைப்பற்றிச் சிகாண்டரை சர்ஹிண்ட் என்னுமிடத்தில் பொருது வென்று அவனை வடக்கே துரத்திவிட்டு டெல்லிக்கும் ஆக்ராவுக்கும் அதிபனுனன். போர்க் களத்தினின்றும் ஓடிய ஆப்கானியரைத் துரத்திக் கொண்டு ஆக்பர் செல்ல ஹுமாயூன் தான் பெற்ற இராஜ்யத்தில் தனது ஆட்சி நிலை நிற்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்து வந்தான். ஹுமாயூன் தான் பெற்ற பாக்கியத்தை வெகுநாள் அநுபவிக்கவில்லை. அவன் பட்டம் பெற்று ஆறுமாத காலமாகு முன்னரே ஒருநாள் அவன் தன் அரண்மனையின் மாடிப் படிகளின் வழியாகக் கீழே யிறங்குகையில் கால் தவறி வீழ்ந்து கடுங் காயமுற்று அந்நோயே காரணமாக 1556-ம் வருஷம்

ஜூன் மாதம் 24-ந் தேதி நாற்பத்தொன்பதாவது வயதில் மரண மடைந்தான். வாழ்க்கையில் தான் எடுத்துக் கொண்ட வேலைகளில் தவறியது போலவே அந்திம தசையிலும் தவறி விழுந்து உயிர் துறந்தான்.

ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி (1556—1605)

ஹுமாயூனுக்குப் பின் நாட்டின் நிலைமை.

ஹுமாயூன் இறந்த பின் அவனுடைய அருமைக் குமாரனை ஆக்பர் சிம்மாசனம் ஏறினன். பதின்மூன்று பிராயத்தனாகிய அவ்விளைஞன் அரசுரிமை வகிக்கும்போது முகலாயரின் நிலைமை மிகவும் கேவலமா யிருந்தது. அவன் தந்தை இந்தியாவை மீண்டும் பெறு முன் பட்ட கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் இத்தன்மையன வென்று சொல்ல முடியாது. ஆக்பரின் ஸ்வாதீனத்தி லிருந்தவை டெல்லியும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள சிறு பிரதேசமுமே யாம். அவையும் அவன் கையை விட்டு எந்த நிமிஷத்திலேனும் நழுவி விடும் நிலைமையில் இருந்தன. மூலைக்கு மூலையில் கலகங்களும், யுத்த முயற்சிகளும் தலையெடுத்திருந்தன. ஹிந்துஸ்தானம் முழுவதையும் அடக்கிக் கைப்பற்றுவதென்றால் சாமானிய வேலை யன்று. இருபது வருஷ காலம் போர்க்களத்தில் நின்று ஓயாமல் சண்டையிட்டுப் பகைவரை முறியடித்த பின்னும் இராஜரிகம் உறுதிப் படவில்லை யென்னலாம்.

ஆக்பர் முடித்த வேலை.

முகலாய ராஜ்யம் உன்னத பதவிலிருந்தது ஆக்பர் ஆட்சி புரிந்த காலத்திலே யென்று பலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். உண்மையை ஆராயுமிடத்து ஆக்பர் நாடு வலிமையுறுதற்கு வேண்டிய வழிகளை நாடி யுழைத்தானெனினும், அம் முயற்சியின் பயன் முழுவதையும் அவன் கண்டு விட்டதாகக் கொள்வது சரியன்று. ஆயினும், முகலாயரின் அதிகாரம் உறுதிப்படுவதற்கு அஸ்திவாரத்தை ஆக்பர் அவன் காலத்தில் நாட்டினான் என்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை.

அவனது உழைப்பு பலனளிக்கத் தொடங்கி நாட்டினர்க்கு நலத்தைப் பெருக்கியது. முகலாய ராஜ்யத்தை நிலைநாட்டி ஒழுங்கு படுத்தியவன் ஆக்பர் என்பதில் தடையில்லை. ஆயினும், அதற்காக அவன் பட்ட கஷ்டம் கொஞ்சமன்று. ஆக்பரைத் தவிர வேறெவனும் அவ்வளவு மனவுறுதியோடு அவ்வருங் காரியத்தைச் செய்து முடித்திருக்க மாட்டானென்பது திண்ணம். அரசியலறிவும், அனுபவ முதிர்ச்சியும், மாற்றோர் பால் பொறையுங் கருணையும், மிகுதியுமுடைய ஆக்பர் சக்கரவர்த்தித் தன் வாழ் நாட்களில் ஒரு நாளேனும் வீண் போக்காது உழைத்து வந்ததால்தான் அவன் காலத்தில் நாடு பெருமையும், சிறப்பும் வாய்ந்து விளங்கியது.

ஆக்பர், சக்கரவர்த்தியானதும் பஞ்சாபும் டெல்லியுமே அவனது அதீனத்திலிருந்தன. வங்காளத்திலும், கங்கா சமவெளியிலும் ஆப்கானியரின் செல்வாக்கு ஓங்கியிருந்தது. ஹிந்துஸ்தானத்தின் மேற்புறத்தில் இராஜபுத்திரர் சுயேச்சையாய் ஆண்டு வந்தனர். ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடந்த சிறு சிறு மாகாணங்களில் தலைமை வகித்து ஆட்சி புரிந்தவர் அநேகர். ஆக்பரின் நிலைமை ஸ்திரப்படுவதற்குப் பல வருஷங்கள் செல்லும். சிற்றரசர்களின் துடுக்கை யடக்கி அவர்களை வெல்வது எளிதன்று.

ஆக்பர் பல நாடுகளைக் கவர்ந்து பெரிய இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தல்.

முதன் முதல் ஆக்பர் ஆஜ்மீர், க்வாலியர் என்னும் மாகாணங்களைக் கைப்பற்றி லக்னௌ, ஜான்பூர் முதலிய இடங்களை நோக்கிச் சென்று அங்கு நின்றும் ஆப்கானியரைத் துரத்திவிட்டான். ஆக்பர் ஒரு சிறந்த யுத்த வீரன். அவன் மால்வாவின் மேல் சென்று அதைத் தாக்கிப் பின் காண்டிஷிலுள்ள பர்ஹன்புரியைக் கைப்பற்றினன். 1567-ம் வருஷத்தில் இராஜபுத்திரருடன் சண்டையிடத் தொடங்கிச் சித்தூரை முற்றுகை யிட்டான். அவர்களை வென்று தனக்கு அடங்கும்படி செய்வதற்கு ஆக்பர் எடுத்துக்கொண்ட சிரமம் கொஞ்சமன்று. ஐந்து வருஷகாலம் ஆக்பர் அவர்

களைப் போர் முனையில் எதிர்த்து முடிவில் அவர்களைத் தன் ஸ்வாதீனப்படுத்தினன். வங்காளம் 1575ம் வருஷம் ஆக்பரின் ஆட்சிக் கடங்கியது. சக்கரவர்த்தி கூர்ஜாத்தைப் பன்முறை எதிர்த்தும் அது கொஞ்சத்தில் அவனுக்கு அடங்கின பாடில்லை.

ஆக்பரின் சகோதரனன ஹகீம் என்பவன் காபூலுக்கிறைவனாய் அரசுரிமை வகித்து வந்தான். நாளடைவில் ஒரிஸாவும், காஷ்மீரும், ஸிந்துவும், காண்டஹாரும் ஆக்பரின் ஆட்சிக்குப் பணிந்தன. தக்ஷிணத்திலும் சிறிது பாகம் ஆக்பருக்கு அடங்கி அவனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது.

பைராமின் உதவி.

இங்ஙனம் சக்கரவர்த்தி ஆதியில் ஒரு சிறிய மாகாணத்திற்குத் தலைமைபூண்டு நாளடைவில் தனது போர்த் திறமையானும், அருமுயற்சிகளானும் பற்பல நாடுகளைக் கவர்ந்து ஒரு பெரிய இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தான். அவனது தந்தை அகால மரண மடைந்தபோது இளைஞன் இவ்வளவு மேம்பாட்டினை யடைந்து புகழ் பெறுவானென்று ஒருவரும் எதிர் பார்த்திலர். ஹுமாயூன் இறந்தவுடன் கூடிய சபையில் ஆக்பர் இந்தியாவில் தன் பதவியை உறுதிப்படுத்துதல் இயலாதென்றும், முகலாய சேனையைக் காபூலுக்குத் திருப்பிச் செல்வதே நன்மையென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆயினும், அத்தீர்மானம் கார்யகர மாகாதபடி பைராம் என்பவன் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டு ஆக்பருக்கு இந்தியாவில் நாட்ட முண்டாகும்படி செய்தான். பைராம் என்பவன் அறிவும், ஆற்றலும், அநுபவமும் மிகுந்த ஒரு துருக்கி உத்தியோகஸ்தன். அவன் பாபர் காலம் முதற்கொண்டு முகலாயர்க்கு உண்மை ஊழியஞ் செய்து வந்தான். அரச விசுவாசமும், நாட்டபிமானமுமுடைய பைராம்கானே பாலிய தசையிலிருந்த ஆக்பருக்குப் பிரதிநிதியாய்க் கார்யங்களைக் கவனித்து வந்தான். அவன் நாட்டின் நிலைமையைச் செவ்வனே கண்டறிந்தவன். அராஜரிகமும், கலவரமும் நாடெங்கும் அதிகரித்

திருந்தமையே முகலாயர் தமது நிலையை உயர்த்திக்கொள்வதற்கோ ரநுகூலமென்று பைராம் உணர்ந்தான். டெல்லியில் அதிகாரஞ் செலுத்திவந்த ஸிகாண்டரை அந் நகரைவிட் டகற்றித் துரத்தியடிக்க அவன் மணிக்கோட்டை என்னும் குறிஞ்சி நாட்டைக் கைப்பற்றி வலிமை பெற்று விளங்கினான். வங்காளத்தில் சேனைத் தலைமை வகித்துவந்த ஹீமு வென்னும் ஹிந்து படைவீரன் சத்துரு பயமின்றித் துணிவோடும் ஆக்ரா நகர் வழியாகச் சென்று டெல்லியில் டார்டி பேக் என்பவனைத் தோற்கடித்து அந் நகரைக் கைப்பற்றியது மன்றி விக்ரமஜித்தமகாராஜ னென்னும் பட்டம் வகித்து முகலாயரின் படைகளை முறியடிப்பதற்காக முன்னோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

முகலாயர் ஹீமுவை பானி பட்டில் சந்தித்தது.

அக்காலத்தில் முகலாய சைந்யத்தின் நிலை பரிதாபகரமா யிருந்தது. நாலாபக்கங்களிலும் சண்டையிட்டு அலுப்புற்று முகல் வீரர் முடிவில் ஆக்பர் தண்டிறங்கியிருந்த சர் ஹிண்டை அடைந்தனர். அச்சமயத்தில் காபூலில் பெருங் கலகமொன்று உண்டானதாகச் செய்தி கிடைத்தது. இந்த நெருக்கடியான நிலையில் அரசனுக்கு உதவி புரிவதற்குப் பைராம் சித்தனாயிருந்தான். பைராம் உத்தம வீரர்க் கின்றியமையா தனவாய தீரமும் வலிமையும் வாய்ந்தவன். போர் செய் முறைகளை நன்றாய் அறிந்திருந்ததுமன்றி அவற்றை அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருந்திறமை வாய்ந்தவன். அவன் தனது சேனையின் ஒரு பகுதியை முன்னதாக வனுப்பி ஹீமு ஏவிய ஆத்தோமானிய சேனையை மறித்துத் தகையும்படி செய்தான். 1556-ம் ஆண்டில் நவம்பர் மீ 5உ யன்று இருதிறத்தாரும் பானிபட்டு என்னு மிடத்தில் சந்தித்தனர். இந்த ஸ்தலமே இதற்கு முன் ஒருமுறை பாபர் ஆப்கானியரது படையைச் சங்கரித்த காலத்தும், பின்னால் மராட்டியரது செல்வாக்கை ஆமத்ஷா வென்பவன் சிதைத்த காலத்தும் போர் முனையாய்ச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது.

பானிபட் யுத்தம் ஹிமுவின் தோல்வி

பானிபட்டு யுத்தகளத்தில் ஹீமு தன் துப்பாக்கி வீரர்களை இழந்தான். வெடி குண்டுகளும் துப்பாக்கிகளும் பகைவர் வசமாயின. ஆயினும் முகலாயரை விரட்டி யடித்தற்குப் போதுமான சைந்யம் அவனிடமிருந்தது. அவன் தனது சேனையை மூன்று பிரிவுகளாக்கி இடையில் ஆப்கானியரும் இராஜபுத்திரரு மடங்கிய இருபதினாயிரம் குதிரை வீரர்களையும், அவர்க்குத் துணையாக ஐந்நூறு யானைகளையும் நிறுத்தினன். அந்த யுத்தத்தில் ஹீமு கொண்டு வந்து நிறுத்திய யானைகளின் தொகை ஆயிரத்தைஞ்னூறுக்கு மேலிருக்கும். ஹீமுவே முன்வரிசையில் நின்று தன் யானையை முகலாயரது இடப்புறத்தில் செலுத்திப் பகைவரை முறியடித்துப் பின் முகலாய சேனையை இடையிற் சென்று தாக்கினன். அவனது முயற்சி பயன்படவில்லை: ஏனெனின், சிறந்த வில்வீரர் நடுவில் நின்று கணக்கிறந்த சரங்களைத் தொடுத்து வர்ஷிக்கத் தொடங்கினர். கூரம் பொன்று வேகமாய்ப் பாய்ந்து ஹீமுவின் கண்ணைத் தொளைக்க அவன் கீழே வீழ்ந்து மூர்ச்சித்தான். அவனுக்குப் பின் தலைமை வகித்தற்கு வேறெவனு மின்மையின் ஹீமுவின் படைவீரர் களத்தினின்றுங் கலைந்து நாற்புறமுமோடத் தொடங்கினர்.

ஆக்பர் ஹிமுவைப் பொறுத்தல்

ஹீமுவை ஏற்றிச் சென்ற யானையை நேரே செலுத்தி ஆக்பரின் முன் நிறுத்தினர்கள். பிரதிநிதியாகிய பைராம் வாலிபனாகிய ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியை நோக்கி, "புறமதப்பதராகிய இச்சண்டாளனை இவ்வாளுக் கிரையாக்கிச் சித்திரவதை செய்து மடியும்" என்று கட்டளையிட்டான். ஆக்பர் ஒரு சிறந்த வீரன்; பகைவரைப் பொறுக்கும் பெருங்குணம் வாய்ந்தவன். அவன் பைராமை நோக்கி, 'படையிழந்து பலங் குன்றி மரிக்கும் நிலைமையிலிருக்கும் இவனது உயிரைச் சிதைத்தலும் வீரமோ?' என்று விடை பகர்ந்து வாளா நின்றிட்டான். மகா வீரனென்று கீர்த்தி படைத்து விளங்கிய பைராம்கானிடமு மில்லாத இவ்வருங்குணம்

படைத்த ஆக்பர் வீரனது பொறையன்றோ பொறையெனப் படுவது?

ஹீமு தொலைந்தபின் ஆக்பரை எதிர்க்கக்கூடிய திறமை வாய்ந்தவர் வெகு சிலரே யென்னலாம். இனி அவன் சென்று பொருது பிறரை வென்றானே யன்றி ஆக்பரைத் தாமாக வந்து எதிர்த்துச் சண்டையிட்டவர் ஒரு வருமிலர். டெல்லியிலுள்ளோர் சக்கரவர்த்தியை ஆவலோடும் மரியாதையோடும் வரவேற்று உபசரித்துத் தமக்குள்ள இராஜ விசுவாசத்தை அறிவித்தனர். ஆக்ராபுரவாசிகளும் ஆக்பருக்குப் பணிந்து அவனது ஆட்சிக் கடங்கினர். அப்பால் ஆக்பர் எட்டுமாதகாலம் சிகாண்டரை வளைத்து முற்றுகையிட அவனும் பணிந்து மணிக் கோட்டையை ஆக்பருக்கு ஒப்புவித்து வங்காளம் நோக்கிச் சென்றான். இந்தியாவின் வடமேற்கு மூலை முழுவதும் ஆக்பருக்குச் சுவாதீனப்பட்டுவிட்டது. அந் நாட்டில் இராஜ நிர்வாகம் சரிவர நடைபெறுதற்கும், நிலத் தீர்வையைப் பற்றிக் கவனித்தற்கும் தகுந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்து முடிக்க இரண்டொரு வருஷங்கள் சென்றன. பின் க்வாலியர் கோட்டையைக் கைப்பற்றி ஆக்பர் ஜான்பூர், வாரணாசி வரையிலுள்ள கங்கா சமவெளியை உரிமையாக்கிக்கொண்டான்.

ஆக்பர் பிறநாடுகளை வென்று உரிமையாக்கல்

பைராம்கானிடம் ஆக்பருக்கிருந்த மதிப்பு நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே வந்தது. பைராம் இராஜ நிர்வாக வறிவுந் திறமையும் தந்திரமும் மிகுதியுமுடைய ஒரு சிறந்த வீரனெனினும் சிறிது அகம்பாவமுடையவன். அவன் சிறிது கடுமையாக நடந்து கொண்டதைப் பற்றி நாடெங்கும் அவனிடம் அச்சமும் அதிருப்தியும் மிகுந்திருந்தன. அவனது கொடுமையால் பதவி யிழந்தவரும், மாண்டோரும் பலர். அன்றியும் பைராம் ஆக்பர் ஒன்று மறியாத பேதை அல்லன் என்பதையும், சுய புத்தியால் தன் கார்யங்களைத்

மாஹும் அனகாவின் செல்வாக்கு; பைராமை விலக்க முயற்சி.

தானே நிர்வகிக்கும் திறமை வாய்ந்தவன் என்பதையும் சிறிதும் உணராமல் அவனைச் சிறுபிள்ளையென் றெண்ணி அலக்ஷ்யம் செய்து வந்தான். பைராம் தனக்குப் புரிந்த உதவியை தன் வாணுள் முழுதும் மறந்திலனுயினும் ஆக்பர் அவனது அதிகாரத்துக் குட்பட்டு நடப்பதற்குச் சம்மதிக்க வில்லை. அந்தப்புர மாதர்களும் ஆக்பரின் மனத்தைக் கலைக்கத் தொடங்கினுர்கள். ஆக்பரின் வளர்ப்புத் தாயான மாஹம் அனகா என்பவள் பைராமிடத்தில் ஆக்பர் காட்டி வந்த மதிப்பையும் அன்பையுங் கண்டு பொறுமல் இளைஞ னுக்கு அடிக்கடி புத்திசொல்லி வந்து அவனது மனத்தைக் கலைக்கத் தொடங்கினுள். ஆக்பர் டெல்லியில் சிலகாலம் பைராமை விட்டுப் பிரிந்திருந்ததையே ஒரு வியாஜமாக்கிக் கொண்டு மாஹம் அனகா ஆக்பரின் உள்ளப் போக்கை மாற்றி அவனுக்குப் பைராமிடம் அவமதிப்பும், வெறுப்பும் உண்டாகும்படி செய்துவிட்டாள். சிறுவனும் அவளுடைய போதனைக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பைராமின் சம்பந்தத்தை முற்றிலும் அகற்றிக்கொள்ளத் தீர்மானித்தான். அக் காலத்தில் மாஹம் அனகாவுக்கு இருந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. அரண் மனைக் காரியங்களில் அவளிட்டதே சட்டமாக விருந்தது.

அவள் நாடிய கருத்தும் விரைவிலேயே நிறைவேறி பைராமின் யது. ஆக்பர் இராஜ நிர்வாக வேலையைத் பஹிஷ்காரம். தானே கைப்பற்றிக் கொண்டது மன்றி துரைத்தனம் நேரில் தன் மேற்பார்வையின்பேரிலேயே நடைபெறுமென்று நாடெங்கும் ஓரறிக்கை வெளியிட் டான். அரசுரிமையைத் தன் கைக்குட்படுத்தியதோடு நில்லாமல் பைராம் அதுமுதல் அவன் வகித்துவந்த பதவியி லிருந்து விலக வேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பித்து அவனை நாட்டினின்றும் பகிஷ்கரிக்கும்பொருட்டு மெக்கா வுக்கு ஸ்தலயாத்திரை செய்து வரும்படி கடிதமொன்று எழுதி யனுப்பினுன். பைராம்கான் ஹுமாயூனுக்கும், பாபருக்கும் மனப்பூர்வமாய் உழைத்து ஊழியஞ் செய்து உதவியவன். அவனுக்கிருந்த நாட்டபிமானமும் இராஜ

விசுவாசமும் அவனது முதுமைப் பருவத்தில் அவனைக் கஷ்டநிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டன. ஆக்பருக்கும் நெருக்கடியான நிலைமையில் உதவிசெய்து அவனுக்குள்ள அரசுரிமையை ஸ்திரப்படுத்தி அநுகூலம் புரிந்தவன் பைராமே. அப்படி யிருக்க ஆக்பர் இவனுக்குக் கடுந் தண்டனை விதித்தது ஆச்சர்யமேயாம்! ஆயினும், தனக்குள்ள அதிகாரமும், மதிப்பும் பைராம் உள்ளவரையில் குறைந்துவிடுமென் றஞ்சியே ஆக்பர் அங்ஙனம் செய்ய நேர்ந்தது. தான் பெருமையுடன் சக்கரவர்த்தியாய் விளங்குவதற்குப் பைராம் பெருந்தடையா யிருந்தானென்று கண்டே ஆக்பர் அவனுக்கு அத்தண்டனையை விதித்தான். பைராமின் உதவியின்றியே தன் கார்யங்களைச் செவ்வனே நிர்வகிக்கும் திறமை தனக் குண்டென்று அறிவித்தற்காகவே ஆக்பர் பைராமை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றுவதற்குத் தீர்மானித்தான். ஒருவன் ஒரேமாதிரி உன்னத நிலையில் வாழ்நாள் முழுவதும் இருத்தல் இயலாதன்றோ? ஊழ்வினையின் வலியை எதிர்ப்பார் யார்? வயோதிக தசையில் பைராம் கஷ்டப்படவேண்டி வந்தது அவனது தௌர்ப்பாக்கியமேயாம்.

பைராமின் மரணம்

பைராம் அரசனாணையைப் பெற்று அரேபியாவுக்குப் போகத் தீர்மானித்துக் கூர்ஜாம் நோக்கிச் செல்கையில் துர்ப்போதகர் சிலர் எதிர்ப்பட்டு ஆக்பருக்கு விரோதமாய்க் கிளம்பிக் கலகித்தால் மீண்டும் இழந்த பதவியைப் பெறுத லெளிதென்றும், அவனுக்குதவியாகப் பலர் போர்புரிய முன் வருவரென்றும் கூறிப் பைராமின் உற்சாகத்தைத் தூண்டினார்கள். பைராமும் அவர்கள் கூறியதை மெய்யென்று நம்பி முகலாய வீரர் சிலரைத் துணைக்கொண்டு கலகம் விளைவிக்க ஆக்பர் கோபங் கொண்டு போர் முனையில் பைராமை முறியடித்தான். பைராமும் தானெண்ணியது நிறைவேறாமற் போகவே தனது அடாத செய்கையை நினைந்து நினைந்து பச்சாத்தாபப் பட்டான். அவனது கழிவிரக்கத்தையும், பணிவையுங் கண்ட முகல்மன்னன் தனக்கியற்கையா

யுள்ள பெருமைக் குணத்தை அவனிடம் காட்டிப் பைராமை மன்னித்தான். ஆயினும், ஆக்பருக்குப் பைராமைத் தன் அரசாங்கத்தில் தகுந்த உத்தியோகங் கொடுத்து நிறுத்திக் கொள்ள இஷ்டமில்லை. அரசனின் கருத்தை அறிந்த பைராம்கான் மனத்தளர்ச்சி யடைந்து மெக்கா நகரம் செல்வதற்குப் புறப்பட்டான். வழியில் அவனுடைய வைரி யொருவன் பழையதுவேஷத்தை மேற்கொண்டு பைராமைக் கொலை செய்துவிட்டான். ஐயோ பாவம்! பைராமின் விதி இருந்தாவாறென்னே! அருங்குணங்கள் வாய்ந்து அரசியல் முறை யறியுமாற்றல் மிகுந்த அமைச்சனுக்கு இம்முடிவோ ஏற்படவேண்டும்! அவனது துர்மரணத்திற்குப், துர்த்தசைக்கும் ஆக்பர் காரணமென்பதற்குத் தடையுண்டோ?

மாஹம் அனகாவின் செல்வாக்கு ஒடுங்குதல்.

மாஹம் அனகாவின் செல்வாக்கும் வெகுகாலம் நிலைத்திருக்கவில்லை. பைராம் மரித்த சிலகாலம் வரையில் மாஹம் அனகாவே ஆக்பரின் முதன் மந்திரிப் பதவியை யேற்று அரசியல் முறைகள் யாவற்றினையுங் கவனித்து வந்தாள். அவளது மதி நுட்பத்தையும், அரசியலாற்றலையுங் கண்ட ஆக்பர் அவளது திறமையை வியந்து கொண்டாடி அவளை மேன்மைப்படுத்ியதுமன்றி அவளுக்கு இராஜ நிர்வாக சுதந்திரங்களெல்லாவற்றையுங் கொடுத்துவிட்டான். ஆயினும், தனக்குக் கிடைத்த பாக்கியத்தை அவளால் அநுபவிக்க முடியாமற்போயிற்று. அவளுக்கு **ஆதம்கான்** என்றொரு புதல்வனிருந்தான். தாய்க்குப் புத்திரனிடத்திலுள்ள வாஞ்சையின் மிகுதியால் அவனது குணக்கேட்டினையும், உரிமை யின்மையையுங் கவனியாமலே மாஹம் அனகா இராஜரிகத்தில் உயர் பதவியொன்றளித்து அவனுக்கு மேன்மேலும் சௌகர்யங்கள் பலவற்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாள். அக்குமாரனோ ஒரு வகையானும் அப்பதவியை வகித்தற்குப் பாத்திரனல்லன். அவன் மிகவும் அகம்பாவமுடையவன்; நேர்மையறியாதவன்; நடுநிலை தப்பித்தன் சோம்பேறித்தனத்தால் பிறரை ஆபத்

திற் சிக்ஷிக்கும் வன்னெஞ்சமுடையவன். மந்தமதியும், தீயொழுக்கமு முடைய அக்கயவனுல் துன்புற்ருேரும் அவதிப்பட்டோரும் பலர். கேவலம் தன் தாயின் அபிமானத்தால் மாத்திரம் அவன் முன்னுக்கு வந்தானே யன்றி தன் திறமையாலும் குணத்தாலு மன்று. அவன் தன் பொருமைக் குணத்தால் தன்னின் உயர்ந்தோர்பால் வைரங் கொண்டு அவர்களைத் தொலைத்தற்கு வேண்டிய சூழ்ச்சிகள் செய்து பலரை ஒடுக்கி வந்தான். அவனது துர்ப்புத்தியாலும், அழுக்காறு முதலிய தீயகுணங்களாலும் தனக்கும் தன் தாய்க்கும் அழிவைத் தேடிக்கொண்டே வந்தான்.

ஆதம்கானின் அடாத செய்கை; அரச தண்டனையால் அவன் இறந்தல்; அனகாவின் மரணம்.

அரசனுக்கு ஆதி முதல் தந்தைபோல் உதவி புரிந்து தன் அறிவாலும், ஆற்றலாலும், அனுபவத்தாலும் பிரதானி பதவியை வகித்து வந்த **ஷாம்ஸ் உத்தீன்** என்பவனைத் தொலைக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு அனகாவின் குமாரன் ஒருநாள் திடீரென்று நிராயுதபாணியாயிருந்த அம்மந்திரியைத் தாக்கி யெதிர்த்துக் கொன்று விட்டான். அக்கொலைஞன் அதோடமையாமல் தான் செய்த சதியை நினைந்து உண் மகிழ்ந்து செருக்குடன் அவ்விடத்திற்றனே நின்று கொண்டிருக்கையில் சக்கரவர்த்தி அவ்விடம் வந்து இரத்தமுங் கையுமாய் நின்று கொண்டிருந்த கொலைஞனைக் கண் டாற்றது, செய்தியின்னதென் றறிந்து ஒரு க்ஷணமுந் தாமதியாது அக்கயவனை நையப் புடைத்துத் தன் சேவகர்களை விளித்து அப்பாவியை உடனே கூட்டிச்சென்று மதிண்மேலிருந்து உருட்டிக் கொன்று விடும்படி கட்டளை யிட்டான். இங்ஙனம் தன் மகன் மாண்டதைக் கேள்வியுற்ற மாஹம் அனகா புத்ர சோகத்தால் மனமுடைந்து நாற்பது தினங்களுக்குள் உயிர் துறந்தாள்.

ஆதம்கானின் செல்வாக்கின் கீழ் நடந்த அக்கிரமங்கள்.

ஆதம்கானின் துர்க்குணங்களாலும் கொடுஞ் செயல்களாலும் ஆக்பருக்குக் குடிகளிடமிருந்து அன்பையும் நன்மதிப்பையும் பெறமுடியாமற் போயிற்று. ஆதம்கான் சுயநலப் பிரியன்; மாதர் வலைப்பட்டுச் சிற்றின்பத்திலேயே பெரிதும் நாட்டமுடையவன். அவன் மாளவஞ் சென்று அவ்விடத்தில் ஆட்சி புரிந்து வந்த ஆப்கானிய கவர்னரான பாஸ் பஹதூர் என்பவனை எதிர்த்து அவனை அந்நகரை விட்டுத் துரத்திவிட்டான். ஆதம்கான் நகரில் பிரவேசித்துப் பிரஜைகளைத் தன் மனம் போனபடி துன்புறுத்தி வாட்டி அவமானத்துக்குட்படுத்தினன். பாஸ் பஹதூரைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகளில் ஒருத்தியிருந்தாள். அக்காலத்தில் இந்தியாவில் விளங்கிய ரூபவதிகளுள் அவளே சிறந்தவளென்று பேர் படைத்திருந்தாள். பாஸ் பஹதூரை அடித்துத் துரத்தி விட்டு அவளை எப்படியாவது தன் வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆதம்கான் விரும்பினன். ஆனால், அம்மாதோ வெகு தந்திரசாலி; பெண்ணானாலும் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்தவள்; யுக்தியும், சமயோசிதவறிவும், ஆற்றலும் அவளுக்குண்டு: நிறைந்த ஞானமுடையவள்: ஹிந்தி பாஷையில் தேர்ந்த பாண்டித்திய மடைந்து அம்மொழியில் அவள் எழுதிய கவிகளால் புகழ்பெற்றவள். மற்றும் பலவகை நலன்களும் படைத்துள்ள அப்பெண்மணி ஆதம்கானின் கைகளிற் சிக்கிக்கொண்டாள். ஆதம்கான் நயத்தாலும், பயத்தாலும் அவளைத் தனக்குரிமையாக்கிக் கொள்ள நினைத்தான். அவள் அவனை ஏமாற்றி அவனிடமிருந்து தப்புவது முடியாத காரியமென்று கண்டு நாளொன்று குறிப்பிட்டு அன்றிரவு தான் அவனைப் பார்த்து உரையாட இணங்குவாக அவனுக்கு அறிவித்தாள். குறித்த தினத்தில் விலையுயர்ந்த நகைகளாலும், பட்டாடைகளாலும், தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு கலவைப் பநிநீர், அத்தர், முதலிய வாசனைத் திரவியங்களால் பரிமளம் வீச அன்னமென்னடை நடந்து, தன் அறையில் புஷ்ப சயனம் போன்ற இலவம் பஞ்சமளியில் தன் முகம் தெரியாதபடி முன்தானையால் இழுத்து

மூடிப் படுத்துக் கொண்டாள். அவளுடைய தோழியர் அவள் தூங்கினளென்று நினைத்து காமப் பேய் பிடித்த கான் வந்ததும் அறையுள் நுழைந்து அவளை எழுப்ப முயன்றனர். அவள் அப்பாவியின் மோசக் கருத்துக் கிணங்குவதினும் இறப்பதே மேலென்றுன்னி நஞ்சுண்டு தன் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளத் துணிந்து அங் கணமே விஷத்தை யுட்கொண்டு அவ்வறையில் சென் றிருந்தாள். சேடியர் தமது முயற்சி வீணானது கண்டு கானைக் கூப்பிட்டுப் பார்க்கையில் அவன் அவள் விழியாத் துயில் கொண்டிருத்தலை நோக்கித் தான் ஏமாந்ததை எண்ணி யெண்ணி மனம் புழுங்கினன். சக்கரவர்த்தி இதை அறிவனாயின் தன் கதி யாதாமோ வென்றஞ்சி ஆதம் கான் பாஸ் பஹதூரின் அரண்மனையிலிருந்த ஸ்திரீகளைக் கைதிகளாக்கினன். ஆக்பரின் செவிகளுக்கிவ் விஷயம் எட்டியவுடன் அவன் கடுங்கோபங் கொண்டு உடனே திவ்யப் புரவியொன்றிலேறித் தாமதமின்றி விரைந்து மாளவம் வந்துசேர்ந்தான். தனக்கடங்கிய உத்தியோகஸ்தன் செயற்கரிய கொடுஞ் செயல்களைப் புரிந்து தன் ஆட்சிக்கு ஒரு குறைவை யுண்டு பண்ணுவதைக் கண்டு ஆற்றாதவனாய் ஆக்பர் ஆதம்கானைப் பிடித்துத் தண்டிக்கத் தீர்மானித்தான். ஆதம்கானின் தாயோ வெகு கெட்டிக் காரி. இடுக்கண் உற்றவிடத்துச் சிறிதும் சோர்வடையாள். சிறைக்கோட்டத்தில் கைதிகளாயிருந்த மாதர்களால் ஆக்பர் உண்மையறிந்தால் தன் புதல்வன் உயிர் தரியாதென்று கண்டுகொண்டு அவள் சக்கரவர்த்தி வருமுன்னமே இரகசியமாய்ச் சென்று பெண் கைதிகள் யாவரையும் சிறிதும் இரக்க மென்பதின்றி வதைத்து வாளுக்கிரையாக்கி விட்டாள். ஆக்பர்வந்து உண்மை யறியமாட்டாமல் ஆதம் கானை அச்சமயம் ஒன்றும் செய்யாமலே திரும்பிவிட்டான். தன் மந்திரி ஷாம்ஸ் உத்தீனுடைய உயிரை அக்கயவன் கவர்ந்த மாத்திரத்தில் ஆக்பர் அப்பாவியைத் தண்டித்துத் தொலைக்க வழி யேற்பட்டது. தாயும் மகனும் ஒரே வழி

அனகாவின் புத்திர யாத்திரை

யாய் மாண்டது நாட்டிற்கு எவ்வளவோ நன்மையை விளைவித்த தென்னலாம். ஆக்பரும் ஸ்திரீகளுக் குட்பட்டு அவர்களது கருத்தின்படி இராஜரிகம் புரிதற்கும் முடிவு ஏற்பட்டது.

ஆக்பரின் குணாதிசயம்

ஆக்பருக்கு இன்னும் வாலிபம் கழியவில்லை. உலகானுபவமும் போதுமானவளவு உடையவனல்லன். பிற்காலத்தில் அவனுக்குப் பெரும் புகழையும், நற்பெயரையும் உண்டாக்கிய நற்குணங்கள் அவனது இயல்பான குணங்களேயாம். அநுபவ முதிர்ச்சியால் அக் குணங்களும் வளம்பெற்று வலிமைகுன்றாது வளர்ந்துகொண்டே வந்தன. அவனது கூரிய மதியும், தாராள நோக்குமே அவனது மனத்தைப் பண்படுத்தி அவனது மதக் கொள்கைகளுக்கும் அரசியலுக்கும் காரணமா யிருந்தன. தன் காரியங்களில் முழு நம்பிக்கையும் பெருந்தன்மையும் அவனுக்குச் சுபாவமா யமைந்துள்ள குணங்களாம். பைராம் பானிபட் யுத்தம் முடிவு பெற்றதும் ஹீமுவைக் கொல்லும்படி அவனது உற்சாகத்தைத் தூண்டியபோது அவன் வழிப்படாது தன் இயற்கைக் கருணையைக்காட்டிப் பகைவனை மன்னித்த வகையும், தனக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிக் கலகம் விளைவித்த பைராமைத் தண்டியாமல் தந்திரமாக அவனை உத்தியோகத்தினின்றும் விலக்கி மெக்காவுக்குச் செல்லும்படி உறுதியான கட்டளையிட்டதும், ஆதம் இழைத்த அநீதங்களைக் கடிந்து அவனடையவேண்டிய தண்டனையை அவனுக்கு விதித்ததும் ஆக்பரின் நடுவு நிலைமையையும், உத்தம குணத்தையும் விளக்குவதற்குப் போதிய சான்றாகும். அவனது குமாரனான ஜிஹாங்கீர் ஆக்பரின் தேகவமைப்பையும், உருவத்தையும் விரித்துரைக்கு மிடத்துத் தன் தந்தை நடுத்தர உருவமும், நீண்ட கரங்களும், வலுத்த உறுப்புக்களும், பரந்த நெற்றியும், கறுத்து நீண்ட புருவங்களுக்குக் கீழே பொருந்திய கூரிய கண்களும் உடையவனாய் மாநிற மேனியமைந்தவனென்று வர்ணித்திருக்கிறான். அவனது நாசியின் இடது புறத்தில் அதிர்ஷ்ட சூசகமும், மிகவும் அழகு செய்வது

மாகிய மச்சமொன்றிருந்தது. அவனது தேகக்கட்டையும், உடற் பொலிவையும், முகவழகையும் பார்த்தவர் யாவரும் மோகித்து இன்பமடைவர். தன் வடிவழகாற் பிறரைத் தன் வயப்படுத்துவதற்கேற்ற இன்மொழியையும், மணியைப்போலொலிக்கும் குரலினையும் படைத்திருந்தான். கல்விப் பழக்கம் சிறிதே யுடையவனாயினும் அவன் பேசுவதிற் சதுரன். தன் சம்பாஷணையால் பிறரை வசிகரிக்கும் வன்மையை மிகுதியும் உடையவன். சமயோசிதமாய்ப் பேசிக் கேட்போர் மனத்தை உருகச்செய்யும் மதுரமொழியாளன். வித்வான்கள் பலர் காலஞ்செல்வ தறியாமலே அவனது சம்பாஷணத்தில் மயங்கிக் கிடப்பர். பிறரிடம் காணமுடியாத அற்புதசக்தி அவனிடம் பொருந்தியிருந்தது. அவனுடைய பழக்கங்களும், கார்யங்களும் மிகவும் ரஞ்சகமானவை. அவனது வதனத்தில் விளங்கிய ஒளியிலிருந்து அவன் கடவுளின் அநுக்ரஹத்துக்குடையவன் என்பது வெளியாகும். ஆசாரங்களிலும், நடத்தைகளிலும் தான் நிர்ணயித்து எற்படுத்திக்கொண்ட நெறிகளிற் சிறிதும் பிறழாதவன். தினசரி கிருத்தியங்களை முறை தவறாது செவ்வனே செய்து வந்தான். காலத்தின் அருமையை நன்கறிந்தவன். அதற்குத்தக தனக்கும் பிறர்க்கும் உபயோகமான வேலைகளிலேயே ஊன்றிய கருத்துடையவனாய் ஒரு நிமிஷமும் வீண் காலங் கழியாது உழைத்து வந்தான். தினந்தோறும் அவன் நித்திரையிற் கழித்தது சொற்ப காலமே. உறங்கும்போதும் விழித்திருப்பவன் போலவே காணப்படுவான். ஆகார விஷயங்களிலும் நியமந்தவறாதவன். காலமும் அளவும் அறிந்து சாத்விக குணத்தை விருத்தி செய்யும் உணவை உண்பான். நாளைக்கு ஒரு வேளைக்கு மேல் சாப்பிடும் வழக்கம் ஆக்பருக்கில்லை. மதியை மந்தித்து விடக்கூடிய பானங்களை அவன் கண்ணெடுத்தும் பார்த்ததில்லை. கங்காநதியின் குளிர்ந்த நீரே அவனுகந்த நற் பானமாம். அந்நீருள் நஞ்சு கலவாதபடி அதை ஒரு சுத்த பாத்திரத்திற் பெய்து ஜாக்கிரதையாய் மூடி வைத்து வேண்டியபோது எடுத்து உபயோகிப்பான். மாம்சத்தை வாரத்திற் கிருமுறைக்கு மேல் உபயோகித்ததில்லை.

தன் தேகத்தை விலங்குகளைப் புதைக்கும் கல்லறையாக்கிக் கொள்ளத் தனக்கு விருப்பமில்லை யென்று ஆக்பர் அடிக்கடி சொல்லுவதுண்டு. தன் சரீர சுகத்தின் பொருட்டு மாமசத்தை அடியோடு ஒழிக்க அவனுற் கூடாவிட்டாலும் அதில் அவனுக்கிருந்த வெறுப்பு இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. ஆக்பர் நல்ல உழைப்பாளி; வேலையில் அவனுக்கிருந்த ஊக்கமும், சோர்வின்மையும் அதிசயிக்கத் தக்கவையாம். தன் முழு பலத்தையும் உபயோகித்து நீடித்து வேலை செய்வதில் ஆர்வம் மிகுதியும் உடையவன். காளையர் பயிலும் வீரத் தொழில்களிலும், விளையாட்டுக்களிலும் வல்லவன். போலோ விளையாடுகையில் அவனுக்கிருந்த உற்சாகத்தை இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. அவனுக்கு அதிலுள்ள அபிநிவேசத்தால் இராக் காலங்களிலும் வெகு நேரமளவும் ஆடுவது வழக்கம். அவன் வேட்டை யாடுவதில் மிகுந்த பிரியமுடையவன். சைந்யங்களை ஒரு களத்திலிருந்து வேறென்றுக்குச் செலுத்துங்கையில் சலிப்புற்றால் சைந்யத்தை அப்படியே வழியில் நிறுத்தி யானைகளையும் வேங்கைகளையும் வேட்டையாடத் தொடங்கி விடுவான். ஒரே தினத்தில் முன்னூற்றைம்பது யானைகளை வேட்டையில் ஆக்பர் பிடித்திருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். தான் உபயோகித்த துப்பாக்கிகளுக்கு முறையே பெயரொன்றிட்டு ஒவ்வொன்றி னுதவியால் தான் புரிந்த அரிய செயல்களைக் குறித்திருக்கிறான். மான்கள், நரிகள், முதலிய காட்டு மிருகங்களை வளைத்து ஆயிரக்கணக்காக ஓரிடத்திற் கூட்டி ஆக்பர் வேட்டையில் அவற்றைச் சுட்டும் குத்தியும் கொல்வான். தன்னைப்போன்ற ஆர்வம் மிகுந்தவரை உற்சாகப்படுத்தி வேட்டை யாடும்படி ஏவி அதைக் கண்டு அளவில்லாத களிப்பை அடைவான். இவ்வகையான வேட்டைகள் இராக் காலங்களிலும் நடந்ததாகக் குறிக்கும் சித்திரமொன்று இப்போதும் காணப்படுகிறது. படைக்கலப் பயிற்சியில் ஆக்பர் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததுமன்றி அவன் தனது சாமர்த்தியத்தால் ஆயுதங்களைச் செய்வதற்கு நூதன முறைகளையுங் கண்டுபிடித்திருக்கிறான். வெடிக்கும்போது விரிந்து உடையாதபடி வட்ட வடிவமான துப்பாக்கிகளைச்

செய்வதற்கு ஒரு புதிய வழியை ஆக்பர் கண்டு பிடித்தான். ஒரே காலத்தில் பதினாறு துப்பாக்கிக் குழாய்களைச் சுத்தி செய்து துலக்கக்கூடிய ஓரியந்திரத்தையும், பதினேழு துப்பாக்கிகளை ஏககாலத்தில் நெருப்பு வைத்து வெடிக்கச் சாதனமாயுள்ள ஓரியந்திரத்தையும் ஆக்பர் கண்டு பிடித்தான். தன் நுண்ணறிவால் அவன் கண்டு பிடித்த விஷயங்களும், கையாண்டு வந்த யுத்த முறைகளும் இன்னும் பல வுள.

ஆக்பரின் தேக வன்மையும், விடா முயற்சியும்.

ஆக்பர் சோம்பேறியாய் ஒருநாளும் இருந்ததில்லை: எவ்வகையான வேலையிலும் அவன் களைப் படைந்ததில்லை. ஒரு பகலும், ஓரிரவும் விடாது சவாரி செய்து ஆஜ்மீரிலிருந்து இருநூற்று நாற்பது மைல்கள் தூரமுள்ள ஆக்ரா நகருக்குச் சென்றதாகச் சரித்திரங்கள் கூறும். குதிரைகள் நாற்கால் பாய்ச்சலாய் வாயுவேக மனோவேகமாய் ஓடுங்காலத்தும் காட்டு வழியில் இராக்காலங்களில் அவற்றைச் சாட்டையால் அடித்துத் தூக்கிச் செல்வது வழக்கம். யுத்தத்தில் ஆக்பர் அதிக வீரா வேசமுடையவன். சம பலமுள்ள இரு திறத்தார் ஆவேசத்தோடு போர் புரிவதைக் காணும்போது அவனுக்குண்டான சந்தோஷம் இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. ஒரு சமயத்தில் தானேசுவரத்தில் திருவிழாவொன்று நடந்தது. புண்ய தீர்த்தக் கரையில் ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் குழுமியிருந்தார்கள். மதாபிமானம் நிறைந்த வைதிகர் பலர் வழக்கம்போல் நீர்த்துறையில் ஸ்நாந கட்டத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தனர். வருஷா வருஷம் அந்நகரில் இத்திருவிழா நடக்கும். எப்போதும் நீர்த் துறை விஷயமாய் வைதிகர்க்குள் போர் நிகழ்வது வழக்கம். நீராடு மிடத்தை முதலிற் பற்றுவதியார் என்பதைப்பற்றி நிகழும் வாதம் சிற்சில சமயங்களில் பெருஞ் சண்டையாய் முடியும். மதாவேசத்தால் நேரும் விவாதங்கள் முடிவில் தீராக்கோபத்துக் குள்ளாக்கிக் கட்சிகளை ஏற்படுத்திப் பெரும் போரை விளைவிப்பது இயற்கையே யன்றோ?

தானேசுவரத்தில் ஸ்நாந கட்டவுரிமைப் போராட்டம் நடக்கையில் ஆக்பர் அக் காட்சியைக் காணச் சந்தர்ப்பம் வாய்ந்தது. இருதிறத்தாரும் சமாதானத்துடன் ஒரு முடிவிற்கு வரக்கூடாமையால் அங்கு விஜயம் செய்திருந்த சக்கரவர்த்தியினிடம் சென்று தமது சச்சரவைத் தீர்த்து வைக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். பிரதி வருஷமும் நடப்பதுபோல் போரில் தம் புய வலிமையால் அவ்விவாதத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள அநுமதியளிக்கும்படி அவர்கள் சக்கரவர்த்தியைப் பிரார்த்தித்தார்கள். ஆக்பர் அவர்கள் இஷ்டத்திற் கிணங்கிச் சம்மத மளித்ததுமன்றி தன்னுடன் வந்த போர்வீரர்களிற் சிலரை பலங்குன்றிய கட்சியிற் சேர்ந்து போர்புரியும்படிக் கட்டளையிட்டுப் பின் நடந்த யுத்தத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். சண்டை மும்முரமாய் நடந்தது: அதில் பலர் உயிர் துறந்தனர்; பலர் காய மடைந்தனர். இக்காட்சியை நேரிலிருந்து கண்டு ஆக்பர் அடைந்த ஆநந்தத்தை இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது.

ஆக்பர் ஆலி கூலிகானைப் போரில் வெல்லல்.

போர்முனையில் ஆக்பர் சளைத்துப் பின் வாங்கினான் என்பதே கிடையாது. ஆலிகூலிகான் ஸமான் என்னும் உஸ்பெக் தலைவனொருவன் ஆக்பரின் சகோதரனான ஹகீமின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு ஓயாது கலகித்து ஆக்பருக்குச் சதா தொந்தரவு விளைவித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆக்பர் தனக்கியற்கையாயுள்ள கருணையைக் காட்டி அவனைப் பல தடவைகளில் மன்னித்திருந்தும் அவன் அடங்கினபாடில்லை. முடிவில் ஆக்பர் தனது பொறுமையை யிழந்து அவனை எதிர்த்துச் சிதற ஓட்டியதோடு நில்லாமல் அவனைத் தன் சைந்யங்கள் பின் தொடரத் துரத்திக்கொண்டே சென்றான். அவன் சென்ற வேகத்தால் அவனைத் தொடர்ந்து வந்த வீரரிற் பெரும்பாலார் முன் செல்ல முடியாமற் பின் வாங்கி நின்று விட ஆக்பர் அஞ்சி மிகுந்த ஐந்நூறுபேர்களோடும், சில யானைகளோடும் பகைவனைத் தாக்க நிச்சயித்தான். தனது

பலக் குறைவை அவன் சிறிதும் கவனித்தவ னல்லன். அப்போது நடந்த சண்டையில் அவன் தானே தலையிட்டுக் கொண்டு சளைக்காமல் போர்புரிந்தான். சண்டை நீடித்தது. வீரர் ஒருவரை யொருவர் யுத்தவெறி கொண்டு வதைத்து வீழ்த்தினர். ஜயாபஜயம் இன்னருடையதென்று சொல்ல முடியாத நெருக்கடியான நிலையில் ஆக்பர் தன் யானை மீதிருந்திழிந்து புரவி யொன்றன்மேல் ஆரோகணித்துக் கொண்டு தனது யானைகளை ஆலிகூலிகானின் சைந்யத்தினிடையே செலுத்தும்படி படைவீரர்க்குக் கட்டளையிட்டான். அவர்களும் சக்கரவர்த்தி கூறியவண்ணம் செய்ய ஹீராநந்தனென்னும் அவ் யானை பகைவர் நடுவிற் புகுந்து உயிர்ச்சேதம் விளைக்கத் தொடங்கியது. அதைக் கண்டாற்றுது கான் டையாறு வென்னும் தனது யானையை ஹீராநந்தனின்பேரில் ஏவிவிட இரண்டு யானைகளும் ஒன்றையொன்று ஆத்திரத்துடன் எதிர்த்துத் தாக்கின. ஹீராநந்தனே, டையாறுவின்மேற் பாய்ந்து தாக்கிக் குத்திக் கீழே வீழ்த்தியது. அதே சமயத்தில் ஆலிகூலிகானின்மீது அம்பொன்று பாய்ந்து பலத்த காயத்தை யுண்டாக்கியது. அவன் அவ் வம்பைத் தேகத்திலிருந்து பிடுங்கி எடுக்க முயல்கையில் இன்னெரு அம்பு அவன் ஆரோகணித்திருந்த குதிரையைத் தாக்க அது தன் நிலைபெயர்ந்து ஆலிகூலியைக் கீழே வீழ்த்தியது. அப்போது முகலாயர் சைந்யத்திலிருந்து நரசிங்கமென்னும் வேழம் ஒன்று வேகமாய் வந்து கீழே மூர்ச்சித்துக் கிடந்த ஆலி கூலியைத் தன் காலால் மிதிக்கத் தொடங்கியது. ஆலி கூலி கண் விழித்துத் தன் அபாய நிலையை ஒருவாறு அறிந்து அவ் யானைப்பாகனை நோக்கி, "நான் யார் என்பதை நீ அறிவை யன்றோ? ஆகையின் நீ என்னை உன் சக்கரவர்த்தியினிடம் உயிரோடு கூட்டிச் செல்வாயாயின் நீ அவனது சன்மானத்தைப் பெற்றுப் போற்றப்படுவாய்" என்று கூறினன். ஆனல், அப்பாகன் அவ்வுரைகளைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமலே தன் யானையை அவன் மீதோட்டி அவனைக் கொல்வித்தான். அங்ஙனம் யானை மிதிக்க உயிர் துறந்தோர் பலர். அக்காலத்துப் பகைவரைத் தண்டிப்பதற்கு இது ஒரு முறை

யாய் வழங்கி வந்தமையின் ஆக்பரும் அதனைப் பின் பற்றிப் பலருயிரைக் களத்தே மாய்த்தனன். தன்னுடன் போர் புரிதற்கரிய ஆற்றலின்றி நிராயுதபாணியராய் போர் முனையில் இளைத்தோருடன் சண்டையிடுதல் அவனுக்கு இயல்பன்றாயினும் தன்னைப் புறங்கொடாது வீரத்துடன் எதிர்த்துப் பொருதோரைத் தைமூரைப் போலவே ஆயிரக்கணக்காக வெட்டிக் குவிப்பதற்குச் சிறிதும் பின்னிடான். அமர்க்களத்தில் பொருங் காலத்து அவன் முகத்தில் சினத்தால் தீப் பொறி பறக்கும். கோப மிகுதியால் தான் செய்வ தின்னதென் றறியான். ஒரு சமயத்தில் அரண்மனைக் காவலனொருவன் தன் கடமையிற் றவறி இராக்காலத்தில் தூங்கிவிட்டதைக் கண்ட ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி மிகவும் வெகுண்டு அவனைக் கூட்டிச் சென்று கோட்டையின் மீதிருந்து கீழே புரட்டித் தள்ளிக் கொன்று விட்டான். ஆயினும், பொதுவாய் நோக்குமிடத்து ஆக்பர் பகைவரிடத்தில் கருணை காட்டி அவர் பிழையைப் பொறுக்குங் குணம் வாய்ந்தவனென்றே கொள்ளவேண்டும்.

சூரத் அக்பர் வசமாகியது. கி. பி. 1591

1572ம் வருஷத்தில் சூரத்தில் சக்கரவர்த்தியின் உறவினரான மீர்ஸாக்கள் அவனை எதிர்க்கையில் ஆக்பர் காட்டிய ஊக்கத்தையும், தைரியத்தையும் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. தனது சைந்யத்தை முன்னிட்டு வேகமாய்ச் சென்று ஆக்பர் சக்கரவர்த்தித் தன் பகைவரை மஹீந்த்ரி நதிக்கரையில் சந்தித்தான். அப்போது அவனுக்குத் துணையாயிருந்த வீரர் நாற்பதின்மரே. அறுபது புதிய வீரர் வந்து சேர, ஆக்பர் நூற்றுவரையும் துணைக்கொண்டு அந்நதியை நீந்தி அக்கரையிலுள்ள நகரையடைந்தான். அதற்கு முன்னரே பகைவர் அங்குள்ள மைதான மொன்றில் தண்டிறங்கி யிருந்தனர். அவர்களின் தொகையோ பதின்மடங்கு அதிகரித்திருந்தது. இருதிறத்தினர்க்கும் நிகழ்ந்த கடும் போரில் ஆக்பர் பட்ட கஷ்டம் கொஞ்சமன்று. ஆக்பரின் படைவீரர் முட்கள் செறிந்திருந்த ஓர் குறுகிய வழியில் நின்று போர்புரிய வேண்டி

யிருந்தது. அவ்விடை வழியில் மூவர் தாராளமாய் நிற்ப தும் அசாத்தியம். முன் வரிசையில் ராஜா பகவான் தாஸைப் பக்கத் துணையாகக் கொண்டு ஆக்பர் நின்று கொண்டான். எதிரியைச் சேர்ந்த குதிரை வீரர் மூவர் ஆக்பரை எதிர்க்க லாயினர். ஒருவன் வந்து ராஜா பகவான் தாஸை எதிர்க்கப் பகவான் தாஸ் சினந்து தனது ஈட்டியால் அவனைக் காயப் படுத்தினன். வீரனும் முட்களுக் கிடையே அகப்பட்டுக் கொண்டபடியால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாமல் புறங் கொடுத்து ஓடவாரம்பித்தான். மற்ற வீரரிருவரும் சக்கர வர்த்தியை எதிர்த்தனர். ஆக்பர் சிறிதும் சோர்வடையாது அவர்களுடன் போர் புரிந்ததைக் கண்டு அவ் வீரர் தாமே தம் முயற்சியிற் சலித்துப் பின் வாங்கினர். இரண்டு உத்தி யோகஸ்தர் ஆக்பருக்குச் சகாயமாய் முன்வரச் சக்கரவர்த்தி அவர்களது உதவியைச் சிறிதும் நாடாதவனாய்த் தன்னை யெதிர்க்க முடியாமற் பின் வாங்கிய வீரரிருவரைத் தாக்கிப் பிடித்து வரும்படி அவர்களுக்குப் பணித்து அனுப்பினன். ஆக்பர் மிகவும் அபாய நிலையில் சிக்கிக்கொண்டதைக்கண்ட படைவீரர் வீராவேசங்கொண்டு பொருது பகைவரை முற்றி லும முறியடித்துத் துரத்தலாயினர். ஆக்பரின் மனவுறுதி யைக் கண்ட வீரரின் ஊக்கமும், உற்சாகமும் குன்றாது பெருகி வரவே முடிவில் முகலாயரே வெற்றி பெற்றுக் களிப் புடன் பரோடாவுக்குச் சென்றனர். அவ்விரண்டாண்டுகளி லும் நடந்த போரில் ஆக்பர் ஆமதாபாத்தைக் கைப்பற்றிக் காம்பே, பரோடா முதலிய நகர்களில் யாதொரு தடையு மின்றிப் பிரவேசித்தது மன்றி சூரத்திலுள்ள சிறந்த கோட் டையையும் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டனன். சூரத் என்பது அக்காலத்தில் பிரபலமான கோட்டையாய் இருந் தது. போர்த்துக் கேசியரை அதனுள் வரவொட்டாது தடுக்கவேண்டி அதை வெகு திறமையோடுங் கட்டி யிருந்த னர். துருக்கி தேயத்து ஸுலைமான் மகிபனுக்குச் சொந்த மானவையும், அவனது பெயர் தீட்டப் பெற்றவையுமான சில பீரங்கிகள் அக்கோட்டையுள் இருந்தன. 1591ம் ஆண்டில் ஆக்பர் காத்தியவாரிலுள்ள ஜுனகாரேன்னுங் கோட்டையைப் பிடித்த காலத்தும் துருக்கி ஸுல்தானுக்

குச் சொந்தமான துப்பாக்கி யொன்றை அதிற் கண்டான். ஸுல்தானது கப்பற் படைகள் சூரத்திலுள்ள கோட்டைகளைத் தாக்கி அவற்றைக் கைப்பற்ற முடியாமல் தனது துப்பாக்கிகளை ஆங்காங்கே விட்டு நீங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்பது இதனால் நன்கு விளங்கும்.

ஆக்பர் இராஜ புத்திரருடன் தோழமை கோள்ளல்.

ஆக்பர் தன்னுடன் சேர்ந்து யுத்தகளத்திற் பொருத முஸ்லிம் வீரரின் குணங்களை நன்கறிந்தவனாகையின் அவர்கள் தனக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிக் கலகியாதபடி தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்கான முயற்சிகள் யாவும் அவன் எடுத்துக்கொண்டான். இராஜ புத்திரரது உதவியால் தனது முகமதிய வீரரின் துடுக்கை யடக்கத் தீர்மானித்தான். 1562ம் ஆண்டிலேயே பக்வான் தாஸின் தந்தையும், அம்பேர் நாட்டதிபனும், இப்போது ஜயபுரியில் அரசு செலுத்தி வரும் மகாராஜாக்களின் மூதாதையுமான ராஜா பிஹாரி மால் என்பவன் ஆக்பரின் பெருமையை அறிந்து அவனுக்குத் தான் கீழ்ப்பட்டிருத்தலை அறிவித்து மரியாதை செய்து கௌரவிக்கும் எண்ணத்துடன் ஆக்பரின் அரண்மனையை அடைந்தான். ஆக்பர் மிகவும் ப்ரீதியுடன் பிஹாரிமாலை வரவேற்று உபசரித்து அவனைத் தன் நண்பர்களுள் சிறந்தவனாகக் கருதியது மன்றி அவனுடைய புதல்வியை மணந்து அவளை மகிஷிகளுள் ஒருத்தியாக்கினன். ஆக்பருக்கு முன்னமேயே ருகய்யா, ஸலீமாவென்னும் மனைவியரிருவர் இருந்தனர். அவன் இராஜபுத்திரக் கன்னிகையை யணந்தது இராஜரிக தந்திரத்தை யொட்டிச் செய்ததாகும். பிஹாரிமாலின் பதவியை உயர்த்தி மன்ஸப்தார் என்னும் பட்டமளித்து அவனை ஐயாயிரம் படைவீரர்களுக்குத் தலைவனாக்கிக் கௌரவித்தான். அவனது புதல்வியின் இஷ்டப்படி ஹிந்து விவாகச் சடங்குகளை நிறைவேற்றியே ஆக்பர் அவளைத் தனக்குரிமையாக்கிக் கொண்டனன். இதனால் மத விஷயங்களில் ஆக்பர் வீர மகமதியர் கொள்கைகளை யுடையவனல்லன் என்பது விளங்கும். அவன் ஹிந்து, பாரசீகம், மொகல் என்னும் பல

வினங்களைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகளை மணந்தனன். அங்ஙனம் அவனுக்கு மனைவியாய்ச் சிறப்புற்றோருள் அர்மீனியா நாட்டு ஸ்திரீயும் ஒருத்தியாவள். பற்பல சமயத்தினரும் அந்தப்புரத்தில் நிறைந்திருந்தனர். அதனால் அடிக்கடி சமய வாதங்கள் அந்தப்புரத்தில் நடப்பதுண்டு. அபுல் பாசில் அந்தப்புரத்தில் பலவகைப் பதவிகளை நிர்வகித்து வந்த ஐயாயிரம் மாதர்கள் இருந்தனரென்று கூறுகின்றான்.

ஹிந்துக்கள் அடைந்த நன்மைகள்.

ஆக்பர் இராஜ புத்திர கன்னிகையை மணம் புரிந்ததன் பயனாக ஹிந்துக்களுக்கோ ரநுகூலமுண்டாயிற்று. இஸ்லாமிய சட்டப்படி மகம்மதிய மன்னர் இதர மதஸ்தாரிடமிருந்து இறுத்து வந்த ஜேஸியா வென்னும் தலைவரியை வசூலிப்பதை ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி 1562-ம ஆண்டு முதல் நிறுத்திவிட்டான். அடுத்தபடி ஹிந்து யாத்ரிகர் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருந்த வரியையும் ஆக்பர் நீக்கிவிட்டான். ஒருவன் தன் இஷ்டப்படிக் கடவுளை ஆராதிப்பதைத் தடுப்பது கொடுங் கோன்மையென்று ஆக்பர் அறிந்திருந்தான். இதனால் அவன் தனது பிரஜைகளின் அன்பிற்கும், மரியாதைக்கும் பாத்திரனாய் விளங்கினான். ஜனங்கள் ஜெஸியா வரியை மிகவும் வெறுத்து வந்தனர். தாங்கற்கரியபேரவமானம் விளைவிப்பதாகையின் ஆக்பர் ஏழை ஜனங்களின் நிலைக்கிரங்கி அவ்வரியை ரத்து செய்து விட்டான். ஆயினும் ஆக்பருக்குப்பின் முகலாய ஆட்சியைக் கைக்கொண்ட அவுரங்கஸீப் சக்கரவர்த்தி இடையில் நின்றிருந்த கொடிய வழக்கத்தை மீண்டும் கைக்கொண்டு ஜெஸியாவரியைச் செலுத்தும்படி பிரஜைகளை நிர்ப்பந்தித்து முகலாய இராஜ்யத்தின் தாழ்வைத் தேடிக்கொண்டான். ஆக்பர் இயற்கையில் ஜீவகாருண்யமும் பெருநோக்கு முடையவன். அவன் ஹிந்துக்களை ஆதரித்து அவருடைய ஒழுக்கங்களைப் புகழ்ந்து வந்தானெனினும் அவர்களுக்குள் வெகுகாலமாய் ஏற்பட்டிருந்த சில கொடிய வழக்கங்களை நிறுத்தி விட்டான். சிசு வென்று பாராமலே நடத்திவந்த பால்ய விவாகங்களையும், மிருக பலியிட்டுப் புரியும் யாகங்களையும்

ஆக்பர் விலக்கினன். வழக்குக்களை விசாரித்துத் தீர்ப்புச் செய்ததில் முன்னோர் கையாண்டு வந்த புதுமையானவையும், அநாகரிகமுமானவையுமான முறைகளை ஒழித்து நலம் புரிய முற்பட்டவன் ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியேயாவன். புருஷரைப் பறிகொடுத்த நாரியர் புனர் விவாகம் புரிந்துகொள்ளலாமென்று சட்ட மேற்படுத்தியது மன்றி ஸஹகமனம் என்னும் சதி வழக்கத்தை முற்றிலும் வெறுத்துத் தன்னாலானவரையும் அக்கொடிய வழக்கத்தை நிறுத்த முயன்றான். ஆயினும் தன்னிச்சையாய்க் கணவருடன் மரிக்க வுடன்பட்ட மனைவியரின் மனவுறுதியைக் கலக்க அவன் முற்பட்டதில்லை. கன்னிகாதானம் செய்யுமுன் பெற்றோரின் அநுமதி மாத்திரம் சாலாதென்றும், பெண்ணையும் பிள்ளையையும் கலந்தே விவாகம் நிச்சயிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தி வந்தான்.

மீவார் அரசனை ஆக்பர் எதிர்க்க நினைத்தல்.

இராஜ புத்திராது கர்வத்தை யடக்கி அவர்களைத் தன் வயப் படுத்துவதற்குச் சாமோபாயம் பயனற்றதென்பதை ஆக்பர் நன்றாய் அறிந்திருந்தான். அவன் இராஜபுத்திராது இயற்கைக் குணங்களைச் செவ்விதின் ஆராய்ந்தறிந்தவன். அவர்களது வலியை அடக்கிய பின்னரே அவரது நட்பினைப் பெறுதலெளிதென்று ஆக்பர் கண்டான். ஆக்பர் காலத்து மீவாரில் அரசு செலுத்தி வந்தவன் உதய சிங்க னென்னும் மன்னவன். அவன் பாபரின் வைரியாகிய சாங்காராணாவின் குமாரன். அவன் வீரமும், வலிமையும், தீரமு மொருங்கே யமையப்பெற்றவன். அவன் ஆக்பரைச் சிறிதும் மதியாமல் அவனுக்கு விரோதமாகப் பல தடவைகளில் கலகித்து வந்தான். பாஸ் பஹதூரை ஆக்பரின் வீரர் மால்வாவைவிட்டு அப்புறப் படுத்தி வெளியே துரத்துகையில் உதயசிங்கன் அவனுக்கு உதவி புரிந்து தன்னிடத்தில் அவனுக் கிருப்பிடமளித்து அவனைக் காப்பாற்றினன். சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிக்குப் பணிந்து வேற்று மன்னர் பலர் ஆக்பரை அண்மி அவனைத் தங்களுக்கதிபனாக வங்கீகரித்து மரியாதை செய்ய உதயசிங்

கனே தனது கற்கோட்டையை விட்டு நகராமல் தன் இச்சையாய் அரசு செலுத்தி வந்தான். அவனுக்கிருந்த சைந்யம் சிறந்த வீரரும், யானைப்படையு மடங்கியதாகையால் அவன் சக்கரவர்த்தியைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தவேயில்லை. தனிப் பாறையின்மீது நாநூறடி உயரத்திற் கட்டப்பட்டிருந்த சித்தூர் கோட்டையை ஒருவரும் எதிர்க்க முடியாதென்று அவன் அகம்பாவங் கொண்டிருந்தான். செங்குத்தாயிருந்த அக்கோட்டையின் சிகரத்தில் அவன் தனக்குறைவிடமமைத்து அதில் ஏராளமான உணவுப் பொருள்களும், நீர் நிலைகளும் சேகரித்து ஏற்படுத்திக்கொண்டான். எண்ணாயிரம் பேர் அடங்கிய சிறந்த இராஜபுத்திர சேனை ஒன்றுக்குத் தலைமை பூண்டு ஜயமால் என்பவன் அக்கோட்டையைக் காத்து வந்தான். ஆக்பர் 1567-ம் ஆண்டில் அக்கோட்டையை எதிர்க்க வரும்போது தனது திரண்ட படைகளைக் கோட்டையில் நிறுத்தி உதயசிங்கன் ஆரவலி குன்றுக்குச் சென்று அங்கு வசித்து வந்தான்.

சித்தூர் கோட்டையின் அமைப்பு

ஆக்பர் காலத்தில் சித்தூர் கோட்டையின் அமைப்பைப்பற்றி முல்லா ஆமத் என்பவன் அடியில் வருமாறு எழுதுகிறான்:—

கோட்டை ஒரு பெரிய சம்வெளியின் இடையே அமைந்திருக்கிறது. கோட்டையைத் தன் சிகரத்திலுடைய மலையைத் தவிர அதனைச் சுற்றிலும் வேறு மலைகள் கிடையா. அம்மலைக் கோட்டை அடிவாரத்தில் பன்னிரண்டு மைல்களும், சிகரத்தில் சுமார் ஆறு மைல்களும் விஸ்தீர்ணமுள்ள சுற்றளவை யுடையதாகும். கீழ்ப்புறத்தும் வடக்கிலும் அக்கோட்டை உறுதியான கல்மயமான முன்வாயிலை யுடையது. ஆங்குள்ளோருக்குச் சத்துரு பயம் சிறிதுங் கிடையாது. மற்றப் பக்கங்களும், குண்டுகளாலும், பீரங்கிகளாலும் தகர்க்க முடியாதபடி உறுதியாய் அமைந்திருந்தன. இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த கோட்டை வேறொன்று அக்காலத்தில் உலகில் வேறெங்கு மிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கோட்டையின் சிகரத்தில் பல வடுக்குக்களையுடைய உன்னத மாடிகளடங்

கிய கட்டிடங்கள் பல பிரபலமாய் விளங்கின. பந்தோபஸ்திற்காகக் கோட்டையில் சதா வீரர் பலர் காத்து வந்தனர். அங்கிருந்த வெடி குண்டுகளுக்கும் மருந்துக்கும் அளவேயில்லை.

சித்தூரைக் கைப்பற்ற ஆக்பர் செய்த ஏற்பாடுகள்

சக்கரவர்த்தி தன்னுடன் கூட்டிவந்த மூவாயிரம் அல்லது நாலாயிரம் பேரடங்கிய அற்ப சைந்யத்தைக் கோட்டையிலிருந்தோர் சிறிதும் பொருட் படுத்தவேயில்லை. ஆக்பர் அச் சைந்யத்தைக் கொண்டு சித்தூர் கோட்டையைப் பிடிப்பது அசாத்தியமென்று அவர்கள் கருதி யிருந்தார்கள்.

ஆனால் ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியோ சாமானியனல்லன். யுத்த வகைகளையும். முற்றுகை முறைகளையும் அவன் நன்கறிந்தவன். செய்ய வேண்டியவற்றைத் தக்க காலங்களில் செவ்வனே செய்து தன் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்ளும் திறனும், ஆற்றலும், மதியும் அவனுக்கு மிகுதியும் உண்டு. கோட்டையைச் சுற்றிலும் நெருங்க பீரங்கிக் குண்டுகளையமைத்து முற்றுகைக்கு இன்றியமையாத ஏற்பாடுகள் முழுவதையுஞ் செய்து முடித்தான். அதே காலத்தில் ராமபுரியையும், உதயபுரியையும் கைப்பற்றிச் சுற்றிலுமுள்ள பிரதேசத்தைப் பாழாக்கி வரும்படி தகுந்த வலிமை வாய்ந்த தலைவர்களைச் சேனைபலத்துடன் அனுப்பினான். கோட்டையின் நாற்புறங்களிலும் வளைத்துக்கொண்டு சிறிது சிறிதாக ஆக்பரின் படைகள் கோட்டைக்குள் நெருங்கி மிகுந்த ஆவேசத்துடன் எதிர்க்கத் தொடங்கினார்கள். கோட்டைக்குள்ளிருந்த வீரரின் தொகையோ எண்ணிறந்தது. அவர்களின் போர்த்திறமையால் சக்கரவர்த்தியின் வீரர் பலர் உயிர் துறந்தனர். குழிகள் தோண்டி நெடுக ஸாபத் கட்டி முடிக்கும்படி ஆக்பர் கட்டளை யிட்டான். கொல்லர்களும், தச்சரும், கல்வெட்டுவோரும், கருமான்களும் நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் திரண்டுவந்து சேர்ந்தனர். மொத்தத்தில் ஐயாயிரம் பேரடங்கிய வேலைக்காரர்கள் இரவும் பகலுமாக வேலை செய்யத் தொடங்கினார்கள். ஹிந்துஸ்தானத்தில் விளங்கிய பெரிய கோட்டைகள் யாவற்றிலும் குண்டுகளும்,

பீரங்கிகளும், இயந்திரங்களும் ஏராளமாய் இருந்தமையால் அவற்றைச் சுலபமாய்க் கைப்பற்றுத லென்பதியலாது. ஆகையால் சாபத்துக்கள் நிருமித்து அவற்றினின்றும் பகைவரை எதிர்த்து கோட்டை மதிலைத் தாக்குவதே அக்காலத்து வழக்கமாகையின் ஆக்பரும் சாபத் கட்டி முடிக்கும்படி பணித்தான். சாபத்தென்பது மேற் கூரையுடன் கூடிய ஓரகன்ற வழியாகும். ஒரு நகரை முற்றுகையிடுவோர் அதிலிருந்துகொண்டே கோட்டையைத் தாக்க வேண்டும். கோட்டையிலுள்ளோர் பிரயோகிக்கும் குண்டுகளுக்குத் தப்பி அவருடன் போர்புரிதற்கு இது ஒரு சிறந்த வழியாகும். ஆக்பர் இரண்டு சாபத்துக்கள் கட்டத் தொடங்கினன். அவன் தன் சேனைகளுடன் வந்திறங்கிய பக்கத்தில் நேரெதிர்முகமாக நிருமிக்கப்பட்ட சாபத் மிகவும் அகன்றும் உயர்ந்தும் இருந்தமையால் அவ்வழியில் இரண்டு யானைகளும் பரிகளும் ஈட்டியைத் தூக்கிச் சுழற்றிப் போர்புரியும் பாகர்களையும், வீரர்களையும் தம் மீது கொண்டு தாராளமாய்ச் செல்வது சுலபமா யிருந்தது. குன்றின் தாழ்வரையிலிருந்தே தொடங்கிச் சாபத்துக்களைக் கட்டினர்கள். எழாயிரம் போர்வீரர் அடங்கிய குதிரைப் படையானது ஆக்பர் செய்துவந்த கட்டிட வேலையை நிறுத்த முயன்று தினந்தோறும் நூற்றுக் கணக்கான தொழிலாளிகளை வதைத்துக் கொன்றுவந்தது. பிரதி தினமும் மலைபோல் குவிந்துகொண்டே வந்த பிணங்களை உபகரணங்களாகக் கொண்டு முகலாயர் தம் ஊக்கஞ் சிறிதும் கைவிடாமல் அக்கட்டிடத்தை முடிப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தார்கள். ஆக்பர் பலாத்காரமாய்த் தொழிலாளிகளைக் கூட்டி அவ்வேலையிற் புகுத்தியதில்லை. அவன் பொன்னைத் தாராளமாய் வாரி யளிக்கவே தாமே உடன்பட்டு வேலைசெய்ய இசைந்தோர் எண்ணிறந்தோராவர். அவர்கள் கட்டிய சாபத்துக்களிலொன்று கோட்டை மதிலினும் உயர்ந்து ஓங்கி யிருந்தது. அதன்பேரி லிருந்து கொண்டு போரினைக் கவனிப்பதற் கநுகூலமாய்ச் சக்கரவர்த்திக்கும் அவனைச் சார்ந்த ப்ரமுகர் பலர்க்கும் பல ஆசனங்களும் பலகைகளும் கிரமமாக அமைக்கப் பட்டிருந்தன.

சுரங்கங்கள் ஏற்படுத்தி அவற்றில் வெடிகுண்டுகளையும், மருந்துகளையும் பதுக்கி வைப்பதற்கு வேண்டிய வேலையும் மும்முரமாய் நடந்து வந்தது. சமயம் நோக்கியிருந்து சுரங்கத்திலிருந்த பீரங்கிகளுக்குத் தீமூட்ட உடனே உண்டான பேரிடியால் மாண்டவர் கணக்கிலடங்கார். மேலேயுள்ளோர் இதனைச் சிறிதும் எதிர்பார்த்திலர். சக்கரவர்த்தியின் சைந்யம் கோட்டையுள் பிரவேசிக்க வழி ஏற்பட்டு விட்டமையால் வெற்றி முழக்குடன் முன்னோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். ஆயினும், அவர்கள் இரண்டாவது சுரங்கத்தில் முறைதப்பிச் செய்த வேலையால் பெரும் அபாயம் விளைந்தது. அவர்கள் சிறிதும் எதிர்பாராத வேளையில் அது வெடித்துப் பெருஞ் சேதத்தையுங் குழப்பத்தையும் உண்டாக்கியது. வெகு சிரமத்துடன் முன்சென்று பொருதவீரரைச் சிதறவோட்டிப் பிணங்களை நாலாபுறத்திலும் வெகுதூரம் வரையிலும வீசியெறிந்ததுமன்றிக் கற்களையும் எங்கும் வாரியெறிந்து ஆங்குள்ளோர்க்குக் கடுங்காயத்தை யுண்டாக்கியது. அவ்வெடியா லெழுந்த புகையும், தூளும், கன்மாரியும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஆப்கானியரின் படைவீரர்களுடைய கண்களிலடைந்து அவரது பார்வையை மழுங்கச்செய்தன.

சுரங்கத்தில் வெடிவிபத்து; முகலாயரது உயிர்ச்சேதம்.

இங்ஙனம் தான்செய்த முதன் முயற்சி பலியாதது கண்ட சக்கரவர்த்தி மனச் சோர்வடையாமல் இரண்டாவது சாபத்திலிருந்தோரை உற்சாகப் படுத்திக் கோட்டைக்குள் செலுத்தத் தொடங்கினன். சித்தூரை முற்றுகை யிட்டுப் பிடியாம விருப்பதில்லை யென்று உறுதி செய்துகொண்டான். அவனுக்கு அப்போதிருந்த மனவுறுதியையும், பிடிவாதத்தையும் சொல்லி முடியாது. இனி வேறெந்த கோட்டையும் ஆக்பருக்குத் தானே சுவாதீனப்படுவதினின்றும் தப்பலாகாதென்று ஆக்பர் நிச்சயித்துச் சாபத்தின்மேல் தன் கண்ணுக்குப் புலனுரும் விரோதிகள் யாவரையும் வதைப்பதற்காகக்

ஜயமால் உயிர்துறத்தல்; இராஜபுத்திரர் நெருப்பில் மாய்தல்.

கையில் துப்பாக்கியுடன் தனக்காக வமைக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். சக்கரவர்த்தியின் வீரர்செய்த முயற்சியால் மதில்வாயிலுக்குச் செல்லக்கூடிய இடைவெளி உண்டாகி அதன் வழியாகப் பலர் சென்று கோட்டையைத் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். கோட்டைக்குள்ளிருந்தோரை ஜயமால் உற்சாகப்படுத்திப் பகைவருக்குப் பணியாமற் போர்புரியும்படி கட்டளையிட்டான். அவன் ஒவ்வொரு வீரனிடமுஞ் சென்று அவனுக்கு ஊக்கமூட்டி வந்தமையால் அன்று பகல் முழுதும் இருதிறத்தார்க்கும் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. பொழுதும சாய்ந்தது. ஆக்பர் தானிருந்தவிடத்தை விட்டகலாமல் கையில் துப்பாக்கியுடன் பகைவரைக் குறிநோக்கிச் சுட்டுக் கொன்றுகொண்டிருந்தான். கோட்டைச் சிகரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த ஜயமாலைக் கண்ட ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி அகங்களித்து ஒரு நொடியுந் தாமதியாமல் குண்டொன்றால் ஜயமாலைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டான். தமது தலைவன் மரித்ததைக் கண்டபின் கோட்டைக்குள்ளிருந்தோர் தமது தைரியத்தை யிழந்தனர். ஜயமாலுக்குச் செய்யவேண்டிய சரம கடமைகளை முறைப்படி செய்துமுடித்துப் பின் ஜோஹர் என்னுங் கொடிய சடங்கை யியற்றி அதில் விழுந்து தமது உயிரைப போக்கிக்கொள்ளத் தீர்மானித்தனர். அனல் மூட்டி ஆண்டெழுந்த தீ பெருங் கொழுந்து விட்டெரிகையில் தமக்குள்ள பொருளெல்லாவற்றையும் கொணர்ந்து அத்தீயிலிட்டெரித் தழித்தபின் மனைவிமக்களை அப் பெருநெருப்பில் வீழ்த்தி முடிவில் தாமும் அதில் குளித்து உயிர் துறந்தனர்.

நெருப்பு ஜ்வாலையைக் கண்ட சக்கரவர்த்தி தனது வீரரைக் கோட்டைக்குள் வேகமாய்ச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டான். மூன்று யானைகள் கோட்டையுள் நுழைந்தன. இரஜபுத்திரர் சிறிதும் பின்வாங்காது முகலாயரைப் போர் வெறி கொண்டு எதிர்த்துச் சந்துகளிலும், தெருக்களிலும், கடைகளிலும் அவர்கள் வாராதபடி தகைந்தனர். அவர்கள் எளிதில் சத்துருக்களுக் கடங்கவில்லை. நண்பகல் குறுகியது. அதுவரையில் இரண்டாயிரம் பேர் மடிந்தனர். யுத்தத்தில்

ஆக்பரின் வெற்றி

உயிர் துறந்த எண்ணுயிரம் இராஜபுத்திரரைத் தவிர தீயில் விழுந்து மடிந்தோரும் கைதியாக்கப் பட்டோரும் பல்லாயிரவராவர். இதன் ஞாபகார்த்தமாக டெல்லிக் கோட்டைவாயிலில் ஜயமாலும் அவனது சகோதரனும் யானைமீதிருந்து போர் புரிவதுபோல் இரண்டு கற்சிலைகள் நாட்டி அப் பதுமைகளை வெகுநாள்வரை இராஜபுத்திரர் கௌரவித்து வந்தார்கள். 'இராஜபுத்திர ரிருவரையுந் தாங்கி நிற்கும் அவ்விரு வேழங்களின் கம்பீரமான உருவங்களைப் பார்க்கும்போது இத்தன்மைத்தென விரித்துரைக்க வொண்ணாத பயமும், பீதியும், மரியாதையும் எனக்குண்டாயின' என்று பேர்னியர் கூறி வியப்படைகிறுன்.

சித்தூரின் வலியொடுங்கிய சில மாதங்களுக் கப்பால் ராந்தம்பார், காலிஞ்சார் என்னும் இரண்டு கோட்டைகளும் ஆக்பருக்கு அடங்கி அவனது ஆட்சிக்குட்பட்டன. இராஜபுத்திரரும் தமது வலிமையில் குன்றி ஆக்பரின் ஏகாதிபத்தியத்தை அங்கீகரித்தனர். நீதிகோடாது நன்னெறியில் நின்று நலம் அளித்த ஆக்பரை வெல்வதரிதென்று கண்டு இராஜபுத்திரர் அவனுக்கு முற்றிலும் பணிந்தனர். ஆயினும், உதயபுரியின் ராணுவோ சித்தூரை மொகலாயர்கையில் ஒப்பித்துவிட்டபின்னும் ஆக்பருக்கு அடங்கவேயில்லை. அவனுக்குத் தன் மதத்திலிருந்த அபிமானத்தைச் சொல்லி முடியாது. அவன் ஆக்பருடன் தோழமை பூண்டு சம்பந்தம் பெற்றுச் சிறப்படைவதை முற்றிலும் வெறுத்தவனுகையால் ஆக்பர் அவனைத் தன் வயப்படுத்தி அவனது நட்பைப் பெறமுடியாமலே போயிற்று. இராஜபுத்திரருக்கும் முகலாயருக்கும் ஒற்றுமை யுண்டாக்கி அவர்களுக்குத் தலைமை வகிக்க வேண்டுமென்று ஆக்பர் முயற்சித்தான். இதையே நோக்காகக் கொண்டு ஆக்பர் பிகானிர் ராஜாவின் குமாரத்தியை மணந்து கொண்டான். இது முதல் இந்தியாவில் சிறப்புற்றிருந்த முதற் றரத்தினராகிய வீரரைச்

இராஜ புத்திரரின் வலி முற்றும் ஒடுங்கல்.

சேர்த்துப் பெரும்படை யுண்டாக்கி அவரது உதவி யால் இந்தியாவில் அரசுபுரிவது ஆக்பருக் கெளிதா யிற்று. எத்தனை யுத்த வீரர்கள் இராஜபுத்திர வம்சத்திற் பிறந்து ஹிந்து மதத்தைப் பின்பற்றித் தம் நாட்டிற்கும் சக்கரவர்த்திக்கும் அழியாப் புகழை உண்டாக்கி யிருக் கின்றனர்? முகலாய சைந்யத்திலும், இராஜரிகத்திலும் புகுந்து வெகு சிரத்தையுடன் தமது கடமைகளை நிறை வேற்றிப் புகழ்படைத்த **பகவான்தாஸ், மானசிங்கன், தோடர்மால்** முதலியோரை மறத்தலுங் கூடுமோ? ஆக்பர் கூர்ஜாத்தை ஒடுக்கித் தனக்குட்படுத்த இருபதாண்டுகள் சென்றன. அப்போது அவனுக்குத் துணையா யிருந்து சலியாது போர்புரிந்தவர் மானசிங்கனும், பகவான்தாஸு மாவர். அவர்கள் இராஜபுத்திரரா யிருந்தும் ஆக்பர் உதய புரி ராணுவின்மீது படையெடுத்துச் சென்ற காலத்து ஆக்பருக்குத் துணையாயிருந்து தம் மினத்தாருடன் போர் புரிய முற்பட்டனர். அவர்கள் ராணுவை ஸிந்துநதிக் கப் பால் துரத்தி அவனது கோட்டைகளாகிய **கோகண்டா**வை யும், **குன்பால்மீரை**யும் பிடித்து ஆக்பரின் ஆட்சிக்குட் படுத்தி அவனது சன்மானத்தைப் பெற்றனர்.

ஆக்பரின் செங் கோன்மை; தோடர் மாலின் பெருமை.

ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி ஹிந்து ராஜாக்களை வென்ற வகை யும், அவர்களை முற்றிலும் தன் வயப் படுத்தி ஏகாதிபத்தியம் செலுத்திய நேர் மையும், அவனது பெருமையையும், புகழை யும் இனிது விளக்குவனவாம். யுத்தகளத் தில் தனக்குப் பணிந்த மாற்றலர்பால் அருளும் அன்புங் கொண்டு அவர்க் குதவி புரிவது ஆக்பருக்கு இயல்பாய் அமைந்த பெருங் குணமாம். நாடுகளில் உழுது சுக ஜீவனஞ் செய்துவந்த மக்களுக்குத் தனது சைந்யங்களால் யாதொரு தீங்கும் விளையாதபடி கவனித்து வந்தான். அவ னது இராஜ்யம் காண்ட ஹாருக்கும், வங்காளக் குடாக் கடலுக்கு மிடையே யுள்ள பிரதேசமுற்றுங் கொண்டதாய் நருமதா நதிக்குக் கீழே சற்றுத் தூரம் வரையிலும் ஹிந்

துஸ்தானம் முழுமையும் பரவி யிருந்தது. அலாவுத்தீன் காலத்திலும் மகம்மதிய இராஜ்யம் நருமதை வரையில் வியாபித்திருந்த தெனினும் ஆக்பர் சக்கரவர்த்திக்கும், அல்லாவுத்தீனுக்குமுள்ள குணபேதங்கள் பல வாகை யின் அவர்களது ஆட்சி முறையும் வேறுபட் டிருந்தன. முதன் முதல் ஹிந்து ராஜாக்களின் தோழமை பூண்டு அவர்களையே துணைக்கொண்டு, ஹிந்துஸ்தானம் முழுவதை யும தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டவனும், அங்ஙனந் தான் வென்ற நாடுகளை அரசியல் கோடாது செங்கோல் செலுத்திச் சிறந்த சட்டங்களை ஏற்படுத்தி நலம் புரிந்தவ னும் ஆக்பர் சக்ரவர்த்தியே. இதுவரை நடந்துவந்த இராஜ ரிகத்திற்கும் ஆக்பரின் ஆட்சி முறைக்குமுள்ள வித்யாசங் களைக் கவனித்துப் பார்க்கின் அவனது நடு நிலைமையும், தாராள சிந்தையும், ஆற்றலு மறிவும் தெள்ளிதின் விளங்கு வனவாம். இதுவரை ஆங்காங்குச் சக்கரவர்த்தியின் பெயரை மட்டில் சொல்லிக் கொண்டு தம் மிச்சைப்படி ஆட்சி புரிந்துவந்த அந்தந்த ஸ்தல வதிகாரிகள் இழைத்து வந்த அக்கிரமங்களுக்களவே யில்லை. சக்கரவர்த்தியோ தனக்குச் சேரவேண்டிய பகுதிப் பணத்திலேயே கருத் துடையனு யிருந்தமையின் இராஜரிக விஷயங்களில் தலை யிட்டுக் கொள்ளாமலே யிருந்தனன். ஆக்பரோ தனது பிரதிநிதிகள் புரிந்த அக்கிரமங்களைக் கண்டு ஆற்றாது அவற் றைத் தடுப்பதற்காகவே பன்முறை போர்முனை சென்று போர் புரிவான். தமது வருவாயிலேயே கண்ணுடைய ராய் ஏழைகளை வாட்டிப் பணம் பிடுங்கும் தலைவர்களிடத் தில் ஆக்பர் சற்றும் இரக்கங் காட்டியதில்லை. ஹிந்துக்க ளிற் பலர் படித்துத் தேர்ந்த மதியூகிகளா யிருத்த லறிந்து ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி இராஜ நிர்வாகப் பொறுப்பை அவர் கள் கையிலேயே ஒப்புவித்தான். பொருட் பேற்றினையே நோக்காகக் கொண்டு தன்னை நெருங்கி யிருந்த மகமதியரின் இயல்பை ஆக்பர் நன்கறிந்து தகுந்தபடி அவர்களிடம் நடந்து கொள்வான். காத்ரி வம்சத்தைச் சேர்ந்த இராஜ புத்திரத் தோடர்மாலைப் போல் ஆக்பருக்கு எந்த மகமதி யனும் உண்மை ஊழியம் செய்ததில்லை யென்று கிட்ட

மாய்க் கூறலாம். தோடர்மால் இளைஞு யிருக்கும்போதே இராஜரிகத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தான். ஷெர்ஷா அரசுரிமை வகித்திருந்தபோது தோடர்மால் அவனிடம் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து அப்போது ஏற்பட்ட சீர்திருத்தங்களுக்குக் காரணனு யிருந்தான். நிலவரி விஷயமாய் அவனுக்கிருந்த அநுபவம் அபரிமிதமானது. நிலங்களைச் சோதித்து அவற்றின் தரத்திற் கேற்ப வரி விதிகளை முறைப்படுத்திப் புதுச் சட்டங்களை ஏற்படுத்துவதற்குரிய கூரிய மதி நுட்பமும், அரிசிய லறியும் அத்துணைச் சிறப்புடன் வேறெவரிடமு மிருந்ததில்லை யென்று கூறத் தடையில்லை. ஆக்பர் புதிதாய்க் கைப்பற்றிய நாடுகளில் முசபர்கானென்னும் அதிகாரிக்கு உதவியா யிருந்து நிலவரி சம்பந்தமான விஷயங்களிலுள்ள சிக்கல்களை யறுத்து ஒரு வழிப்படுத்தியவன் தோடர்மாலேயாம். 1556-ம் ஆண்டில் தோடர்மால் ஆலிகூலியை அடக்குவதற்கு ஆக்பருக்குத் தன்னுலியன்ற உதவியைச் செய்தான். முதன் முதல் முகலாயர் ஒரு ஹிந்துவை அனுப்பி முஸ்லீம் பகைவனது வலியை அடக்கச் செய்தது ஆக்பர் சக்காரவர்த்தி காலத்தில் தான் நடந்தது. மகமதியர்களைத் தலைவர்களாகத் தேர்ந்தெடுப்பதால் நேரிடக்கூடிய தீமைகளை ஆக்பர் நன்கறிந்திருந்தான். அவர்கள் தனது பகைஞனுகிய ஆலிகூலியுடன் சேர்ந்து கொண்டால் தன் நிலையாதாகு மென்பதை ஆக்பர் செவ்வனே அறிந்திருந்தான். ஆகவே தான் ஆக்பர் தோடர்மாலின் சகாயத்தை நாடி அவனது பதவியை உயர்த்தியிருந்தான். ஆலிகூலியை அடக்கியபின் தோடர்மால் கூர்ஜரத்தில் நிலவரி ஏற்பாட்டினை ஒரு ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவருவதற்குப் பட்டகஷ்டம் கொஞ்சமன்று. 1574 முதல் 1577 வரை அவன் சைந்யத் தலைமை பூண்டு வங்காளத்துடன் பொருது 1581-ல் அதைவென்று சுவாதீனப்படுத்திஞன். அவனுடைய போர்த் திறமையையும், ஆற்றலையுங் கண்ட ஆக்பர் அவனைச் சிறப்பித்துக் கொண்டாடி வெஸிர் என்னும உத்தியோகத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தான். மறு வருஷத்தில் தோடர்மால் முதன் மந்திரிப் பதவியைப் பெற்று பண வசூல் விஷயங்களை முற்றுங் கவனிக்கும்

பொறுப்பையு மடைந்தான். அவன் தீர்வை சம்பந்த மாய்ச் செய்துள்ள சீர்திருத்தங்கள் பலவுள. அவனுடைய மதி யூகத்தையும் அநுபவத்தையும் வியவாதோர் ஒருவரு மிலர். நிலவரி விஷயமாய் அவனது உழைப்பு அவனுக்குப் பெருமையும் புகழும் உண்டாக்கியதோடு ஜனங்களுக்கும் திருப்தியையும் அமைதியையும் உண்டாக்கியது. அவன் கொண்டுவந்த ஏற்பாட்டுக்குத் தோடர்மாலின் தீர்வை விதிகள் என்று பெயர். இங்கிலாந்தை நார்மானியர் ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட டூம்ஸ்டேபுக் என்னும் புத்தகம் அந்நாட்டுச் சரித்திரத்தை அறிதற்குச் சிறந்த கருவியாய் நாளைக்கும் உதவி வருவது போலவே முகலாய ராஜ்யத்தின் சரித்திரத்தைச் செவ்வனே யறிதற்குத் தோடர்மாலின் புத்தகமும் தகுந்த சான்றாய்ப் பய னளிக்கின்றது. தோடர்மால் ஆக்பர் சக்கரவர்த்திக்கு உண்மை ஊழியஞ்செய்து நாட்டின் நலத்திற்கரும் பாடுபட்டு 1589-ம் ஆண்டில் தேக வியோகமானன். அவனது குணாதிசயங்களைப் பற்றி அபுல் பாசல் எழுதும்போது, 'தோடர்மால் தனக்கென வாழ்ந்து தன் பதவியை மேன்மேலும் உயர்த்திக் கொள்வதிற்றன் கருத்தைச் சிறிதும் செலுத்தியவ னல்லன். இராஜ சேவகத்திலேயே தன் வாணாள் முழுவதையுங் கழித்து அழியாப் புகழைத் தேடிக் கொண்டான்' என்று வியந்து கூறியிருக்கிறன். அக்காலத்தில் பிரசித்தி யடைந்த இராஜ நிபுணர்கள் பலபே ரிருந்தும் தோடர்மாலின் பெயரே நாளைக்கும் எங்கும் நிலைத்திருக்கிறது. தோடர்மால் இத்துணைச் சிறப்புற்று விளங்கியதற்குக் காரணம் அவனது தூய வுள்ளமும் சலிப்பில் உழைப்புமேயாம். ஆக்பர் காலத்தில் அநேக விதமான சீர்திருத்தங்கள் நடைபெற்றன. அவற்றுள் தோடர்மால் கொண்டுவந்த நிலவரிச் சீர்திருத்தங்களே ஜனங்களின் நன்மைக்கும், சுக வாழ்க்கைக்கும் முதற் சாதனங்களாய் அமைந்தன. இந்தியாவில் அரசர்க்குக் கிடைத்த வருவாயிற் பெரும்பான்மை நிலவரியாற் கிடைப்பதாகும். ஆக்பர் தலைவரி, யாத்ரிகர் வரி முதலிய ஐம்பது சில்லரை வரிகளை அடியோடு எடுத்துவிட்டபடியால் நிலத் தீர்வை யொன்றனையே ஆக்பர் ஜனங்களிட

மிருந்து எதிர் பார்த்தான். குடிகளை வருத்தாமல் இராஜரிகம் நடைபெறுதற்குப் போதுமான வளவில் தீர்வைத் தொகையைத் துணிந்து நிச்சயித்தான்.

இனி அந்நிலவரி ஏற்பாட்டினைச் சிறிது ஆராய்ந்து அதன் குணகுணங்களை எடுத்துக் காட்டுவோம். பயிரிடுங் கிருஷிகனே நிலவுரிமையைப் பெற்றிருந்தான். நில விளைவில் அவனுக்கு வேண்டிய பாகத்தைத் தான் செலவிட்டதுபோக எஞ்சியதை அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருந்தான். சிற்சில சமயங்களில் அரண்மனை உத்தியோகஸ்தனோ இராஜரிக கார்ய நிர்வாகஸ்தனோ சக்கரவர்த்தி தனக்கு இனமாக விட்ட ஒரு ஊருக்கேனும் பல ஊர்களுக்கேனும் முழுவுரிமையைப் பெறுவானாயின் அவன் பெறக்கூடிய வருமானம் முழுவதும் அவனுக்கே சேரும். அரசாங்கத்தாருக்கு அவ் வருமானத்தில் ஒரு சிறிதும் பாத்தியதை கிடையாது. ஆயினும் இதனால் அவனுக்குப் பாரம்பரியமான பாத்தியதை ஏற்பட்டு விடுவதில்லை. அவன் பெற்ற மான்யத்தை அவன் பின்னோரும் அநுபவிக்கும் உரிமையை அவன் தானாவது கொடுத்தவனாவது மரிக்கும் சமயத்தில் மனுமூலமாய் ஸ்தாபித்து நிலைபெறச் செய்தாலன்றி நிலம் அவனதாகாது. ஹிந்துஸ்தானத்தில் முஸ்லீம்களின் ஆட்சி முறையில் இவ்வேற்பாட்டின்படி ஹிந்து குடிகள் முற்றிலும் பராதீனராய் அரசாங்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தனர். முகமதிய மன்னர்களுள் ஷெர்ஷாதான் இவ் வழக்கத்தின் கேட்டினை முதன்முதல் கண்டறிந்தான். அரசாங்கத்திற்குச் சேரவேண்டிய பகுதிக்கும் விவசாயிகளின் பயிர்ச் செலவுக்கும் ஓரளவேற்படுத்தி வரையறை செய்தால் பல நன்மைகள் உண்டாகுமென்று அவன் நினைத்தான். அவ்வளவினை யொட்டியே அக்காலத்தில் நடைபெற்ற ஏற்பாடானது இன்னும் நம் நாட்டின் பற்பல பாகங்களில் நிலவிவருவதைக் காணலாம்.

தோட்ர் மாலின் நிலவரி ஏற்பாடு.

நில விஸ்தீர்ணத்தைத் தீர்மானிப்பதில் எங்கும் ஒரே கருவியையும் முறையையுங் கையாண்டு எல்லா நிலங்களையும் அளந்து அவற்றுள் சில பயனற்றவை, சில பயிரிடப்

படாதன, சில விளைச்சலோடு கூடியன, என மூன்றுவகை யாகப் பாகுபடுத்தி யிருந்தனர். மூன்றுந் திறத்ததே நிலத் தீர்வைக்கு ஆதாரமாய் இருந்தது. புன்செய்த்தானிய விளை வுகளில் மூன்றில் ஒருபாகம் அரசாங்கத்திற்கும், எஞ்சியது பயிரிடுவோர்க்கும் சேர்வனவாயின. இம்முறை இஸ்லாமிய சட்டத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபயது; ஏனெனில், இவ்வேற் பாட்டின்படி நிலத்தரத்தில் ஏற்பட்ட வித்தியாசம் மாத்தி ரம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. பிரஜைகளுள் முகமதியர் இன் ஞர், அல்லாதார் இன்ஞர் என்னும் ஜாதி வேற்றுமைபற்றி நிலத் தீர்வை தீர்மானிக்கப்படவில்லை. ஷெர்ஷாவின் ஏற் பாட்டினை யொட்டியே ஆக்பர் காலத்தில் நிலவருமானத்தில் அரசாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டிய பாகம் இவ்வளவென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆக்பரின் இராஜ நிர்வாக வறிவினுக் கும், தந்திரத்திற்கும் இது ஒரு சான்றுகும். தன் நாட்டி னர்க்குள் ஜாதி பேதத்தை யொழித்து ஒற்றுமை யுண் டாக்குவ தின்றியமையாததென்று அவன் கருதியது போலவே பழைய முறையைத் தன்ஞற் கூடியவரையும் பின்பற்றியே இராஜரிகம் செய்தலே நேர்மையென்று அவன் கருதியிருந்தான். தொன்முறைத் தொடர்ச்சியே ஓரரசாங்கம் நீடித்து நிற்பதற்கு ஊன்றுகோல்போலா மென்று அவன் எண்ணினன். நிலத்துக்குரியவன் அதை அவனிஷ்டப்படி அநுபவிக்கவும் தன் உழைப்பின் பயனுல் லாபமடையவும் ஆக்பர் தன்ஞலானதைச் செய்து நலம் அளித்தான். பணமின்றி வருந்திய பயிராளர்க்குக் கட னீந்து துணை புரிவான். அங்ஙனம் உதவிய தொகையைத் திருப்பிக் கொடுக்கச் சௌகரியம் வாய்ந்த காலத்தில் வாங் குவதன்றி இடையே அதன் பொருட்டு அவன் நிர்ப்பந் திப்பதில்லை. பத்தொன்பது வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை நிலவரியை நிர்ணயிப்பான். ஆக்பர் சிம்மாசனமேறிய இரு பத்திநான்காவதாண்டின் இறுதியில் முந்திய பத்து வரு ஷங்களாக அரசன் பெற்றுவந்த தொகையினைக் கூட்டிப் பத்தால் வகுத்துச் சராசரி எடுத்து அதன் அளவாகவே இனி வருமான வரிகள் வசூலிக்கப்பட வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

குறித்த வளவுக்குமேல் உத்தியோகஸ்தர் குடிகளிடமிருந்து தீர்வைபெற முயற்சித்தால் குடிகள் சுலபமாய் அரசனுக்கு மனுச்செய்து நியாயமடைவதற்குரிய சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. முறையும் அளவுந் தப்பி வரி வசூலிப்போர்க்குக் கடுந்தண்டனை விதிக்கப்பட்டு வந்தது. வசூலைச் செய்வதற்குப் பெருந்தடையா யிருந்த சேவகர் பலரை அவ்வேலையினின்றும் விலக்கிவிட்டான். பயிருடையோர் தனித்தும், கூட்டாயும் தாம் கிருஷி செய்த நிலத்தின் உரிமைகட்குப் பொறுப்பாளியாய் நின்றனர். நிலத்துக்குடையோர் தம் நிலத்தை இரண்டு வருஷங்களுக்குமேல் காம்பாய் வைத்திருக்கலாகாது. விதைக்கும் செலவுக்கும் முன்பணம் வேண்டும்போது அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து அப்போதைக்கப்போது பணம் கிடைத்து வந்தது. கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களின் நடத்தையையும், வேலைத் திறத்தையும் பிரதி வருஷமும் அறிந்து அரசாங்கத்தார்க்குத் தெரிவித்தற்குப் பலர் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வருமானத்தையும் ஒன்றுசேர்த்து மாதத்திற்கு ஒருமுறை இராஜாங்க நிதிக்கு அனுப்பவேண்டும். அதிவிருஷ்டியாலும், விருஷ்டியின்மையாலும் பஞ்சம் நேருமாயின் அவ்விஷயத்தை உடனே சக்கரவர்த்திக்கு அறிவிப்பதற்குச் சிலர் நியமிக்கப்பட் டிருந்தனர். கிருஷிகர் செலுத்த வேண்டிய கிஸ்திப் பணத்தை நான்கு சமபாகமாகப் பிரித்து, நான்கு முறை வாங்கிக் குடிகளுக்கு ரசீது கொடுத்து, வருஷ முடிவிற்குள் பாக்கி நில்லாதபடி முழுத்தொகையையும் வசூலித்துக் கொடுப்பது மேலதிகாரிகளாகிய கலெக்டரின் கடமையாகும். ஜனங்கள் தாமே பிறர் கேளா முன்னம் தமது நிலத் தீர்வையைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருந்தனர். உத்தியோகஸ்தரும் தம்மாலியன்றவரை நிலங்களை ஜப்திசெய்து ஏலம் போடுவதை விலக்க முயல வேண்டும். ஒவ்வொரு குடியானவனும் படைத்திருந்த நிலத்தின் விஸ்தீர்ணமும் அதற்காக அவன் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருந்த தீர்வையும் ஒன்றும் விடாமல் பூராய் எழுதிய கணக்கு திருத்தமாய் இருக்கவேண்டும். *

* (H. G. Keene—Sketch of the History of Hindustan 160-2 etc.)

மேற்காட்டிய முறையையே ப்ரிட்டிஷ் துரைத்தனத்தாரும் பின்பற்றி வருவதால்தான் சிரமமில்லாமல் எளிதில் தீர்வை விஷயம் நடைபெற்றதென்று திட்டமாய்க் கூறலாம். தோடர்மாலின் ஏற்பாட்டில் இன்னொரு விஷயம் கவனிக்கத் தகுந்தது. இதுவரை ஹிந்தி பாஷையிலேயே துரைத்தனக் கணக்குகளும், சட்டங்களும் எழுதப்பட்டு வந்தன. தோடர்மாலின் புதிய முறைப்படி துரைத்தனத்துக்குரிய எல்லா விஷயங்களும் பேர்ஷியன் பாஷையில் எழுதப்பட்டன. இதனுல் யாவரும் இராஜ பாஷையைக் கற்றல் அவசியமாயிற்று. நியாயஸ்தலங்களிலும், அரசவையிலும் வழங்கிவந்த பாரசீக பாஷையை ஹிந்துக்கள் அதுமுதல் வெகு ஆர்வத்தோடுங் கற்கத் தொடங்கினர். அதனுல் ஹிந்துக்களுட் சிலர் பாரசிக பாஷையில் பூர்ண பாண்டித்தியம் பெற முற்பட்டு முகமதியரையும் விஞ்சி விட்டனர். ஹிந்துக்களே முகம்மதியருக்குப் பாரசிகம் பயிற்றும் குருமணிகளாய் விளங்கிச் சக்கரவர்த்தியினிடம் பரிசும், சன்மானமும் பெற்றனர். பாரசிக பாஷா ஞானம் பரவத் தலைப்படவே வட இந்தியாவில் உர்துவென்னும் புதுமொழி யொன்று தோன்றுவதாயிற்று. ஹிந்துக்கள் பாரசிக பாஷையைப் போதிக்கும் ஆசிரிய பதவியைப் பெற்றிராரெனின் இப் புதுமொழி யுண்டாவதற்கோர் ஏதுவுமின்ரும். ஆக்பரும், தோடர்மாலும் சேர்ந்து உழைத்ததனுல்தான் ஹிந்துக்களுக்கு இராஜரிக ஞானமுண்டாகத் தலைப்பட்டதெனக் கூறல் மிகையன்ரும். அவர்களது நன்முயற்சியின்ருமாயின் ஹிந்துக்கள் முகமதியரினும் பலபடித் தாழ்ந்த நிலையிலேயே இருக்கவேண்டும்.

படாயனியின் அபிப்பிராயம்.

நாட்டினை வென்று ஆட்சி புரிந்த முஸ்லாமியருக்கும், அவ்வாட்சிக் கடங்கி யுட்பட்ட ஹிந்துக்களுக்கும் இருந்த வேற்றுமை ஒழிந்து இருதிறத்தார்க்கும் ஏற்பட்ட சமநிலையைக் கண்டு சில முகமதியர் ஆக்பரது ஆட்சியை அடியோடு வெறுத்தனர். அக்காலத்து விளங்கிய படாயனி யென்னும் சரித்திராசிரியன் ஆக்பரின் ஆட்சியில் தான் கண்ட

குணங்களையும், குறைகளையும் அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்கிறான்.

"இவ்வருஷத்தில் (1574) நாட்டில் பயிரிடுமுறையைச் செவ்வனே கையாண்டு குடிகள் தம் நிலையை மேம்படுத்திக்கொள்ளுமாறு சக்கரவர்த்தி ஒரு கட்டளை பிறப்பித்தான். நீர்வள முண்டாயினு மின்றாயினும், நகர்களினருகேனும் குன்றுகளை யடுத்தேனும், காடேனும் வனமேனும், நதி நீர்நிலைகூப முள்ளவையேனும் அன்றேனும் நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பாகங்களும் ஒன்று விடாமல் அளக்கப்பட்டன. மொத்த நிலமும் சாகுபடி செய்தால் ஒரு கோடி டங்காக்கள் மதிப்புள்ள விளைவளிக்கும் பல பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. நடுநிலை கோடாதவனும், திறமை வாய்ந்தவனுமான ஒருத்தியோகஸ்தன் அந்தந்தப் பாகங்களை அடிக்கடி மேற்பார்வையிட்டு வந்தான். அவ்வுத்தியோகஸ்தனுக்குக் குரோரி என்று பெயர். அவனது முயற்சியால் மூவாண்டுகள் கழியுமுன் நாட்டிலுள்ள நிலங்கள் யாவும் சாகுபடி செய்யப்படவேண்டுமென்றும், துரைத்தன நிதி நிறையவேண்டுமென்றும் ஒரு திட்டம் ஏற்பட்டிருந்தது. அதற்கேற்ப மற்றும் பலவித சட்டங்கள் விதிக்கப்பட்டன. எனினும், அவ்விதிகளைச் சரியாய் அநுசரித்தல் அரிதாயிற்று. அவ்வுத்தியோகஸ்தர் நாளடைவில் நெறிதப்பிப் பேரவாக்கொண்டு சுயநலப் பிரியராயினர். அதனால் நாட்டிற் பெரும்பான்மையும் காம்பாகவே கிடந்தது. குடிகள் தம்மனைவி மக்களை விற்று வயிறு வளர்க்கலாயினர். எங்கும் குழப்பம் மிகுந்தது. தோடர்மால் அனேக க்ரோரிகளைத் தண்டிக்க முற்பட்டுப் பலரைக் குற்றவாளிகளாக்கி அவர்களைப் பலவகை ஹிம்சைகட்கு முட்படுத்தினன். நெடுங்காலம் சிறையிலடைபட்டு மரித்தோர் எண்ணிறந்தோராவர்."

படாயினியின் கூற்றினை முழுவதும் உண்மையென்று கோடற்கில்லை யெனினும் அதிலிருந்து நாம் ஆக்பர் விதித்த

ஆக்பர் ஏற்பாட்டின் குண தோஷங்கள்

சட்டங்களின் இயல்பையும், அவன் அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குக் கொண்ட மனவுறுதியையும் அறிகிறோம். சீர்திருத்தங்களைப் பழித்துரைக்க முற்பட்டவனேனும் படாயினி ஆக்பரின் நல்லுள்ளத்தினையும், அவனது செயலின் தன்மையினையும் அறியாதவனல்லன். முகல் அரசாங்கத்தில் உத்தியோகஸ்தராய் வேலை பார்த்துவந்த ஹிந்து, முஸ்லிம் என்னும் இருதிறத்தினரும் நாடு முழுதும் பரவிக் கிடந்தனர். சில ஜில்லாக்களில் போரூழியத்திற்குப் பதில் ஜனங்கள் அரசாங்கத்தாருக்கு வரி செலுத்திவந்தனர். அவ்வரியை ஆங்காங்குள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் வாங்கிவந்தனர். அவ் வுத்தியோகஸ்தர் தமது அந்தஸ்திற்கேற்ப விதிக்கப்பட்ட தொகையின் அளவுக்கு வீரர்களையும், பரிகளையும், வேழங்களையும் களத்தே கொண்டுவந்து நிறுத்துவர். அப்போது அவரது பதவியும் தீர்மானிக்கப்படும். அவர்கள் பத்து, இருபது, சதம், ஸகஸ்ரம் எனும் முறைப்படி மன்ஸப்தார்களாக நிச்சயிக்கப்படுவார்கள். இவ்வழக்கம் ஆக்பர் காலத்தில் முதன் முதல் ஏற்பட்டதுமன்று. அவனுக்குமுன் அரசாண்ட மன்னர்காலத்திருந்த வழக்கங்களையே மேற்கொண்டு அவற்றிலுள்ள தீமைகளையும், குறைகளையுங் களைந்து சீர்திருத்தினனென்றே கொள்ளவேண்டும். மன்ஸப்தார்கள் சோம்பேறிகளாய்த் தம் மனம்போன வாழ்வு வாழ்ந்து வரம்புகடந்து பணத்தைச் செலவிட்டு மேன்மேலும் பொருளின்மேல் பேரவாக்கொண்டு வந்தமையால் அவர்கள் நாளடைவில் தம் சீர்மை குன்றி வறியராயினர். அதனால் போர்வீரர்க்குச் சேரவேண்டிய பணமுமில்லாமல் அவதிப்படலாயினர். அப்போது அமீர்கள் அற்பவூழியஞ் செய்வோரைத் திரட்டி அவர்களைத் தகுந்தபடி உடைதரிக்கும்படி செய்து வீரர்களை அனுப்புவதுபோல் அவர்களைப் போர்க்கோலத்துடன் அனுப்பிவைப்பார்கள்.

படாயினி எழுதுகிறான் :—'மன்ஸப்தார்களின் செலவிலும், வரி வசூல் முறையிலும் சிறிதும் மாறுபாடு ஏற்

படவில்லை. ஆனால், எளிய போர்வீரரின் வயிற்றில் மாத்திரம் மண்தான் விழுந்தது. அவன் முன் தனக்கிருந்த உற்சாகத்தையும், கிளர்ச்சியையும் முற்றிலும் இழந்தவனானன். துணி நெய்வோரும், பருத்திப் பதனிடுவோரும், மாவேலை செய்வோரும், பிறரும் குதிரையொன்றை வாடகைக்குப் பேசி யமர்த்திக்கொண்டு சிலரைத் தமக்கு வீரராக உடன் கூட்டிச் சென்று சக்கரவர்த்தியின் தயையால் மன்ஸப்தார் பதவியைப் பெற்று ஒரு க்ரோரியாகவோ, படைத் தலைவனாகவோ ஆவது வழக்கமாயிற்று. சிறிது நாளைக்குள் புரவியையிழந்து அத்தகையோர் காலாட்படையிற் சேர்வர். ....இங்ஙனம் நடந்த மோசம் நாடெங்கணும் பாவத் தொடங்கியது. சக்கரவர்த்தியும் இதனை அறியாதவனல்லன். ஆனால், நல்லவேளையாய் அவன் தனது பகைவர் யாவரையும் வென்று சத்துரு பயமின்றி இருந்தமையால் வீரர் துணையை நாடாதிருந்தான்."

ஆக்பர் நாட்களில் தோன்றிய ஏற்பாட்டில் பல குறைபாடுகள் பிற்பட்டு உண்டாயிருக்கக் கூடுமென்பது உண்மையே. ஆயினும், அப் போர்வீரரால் ஆக்பர் சக்கரவர்த்திக்குப் பகைவரை முறியடித்து அடக்குவதற்குப் பல நன்மைகள் உண்டாயிருக்க வேண்டு மென்பதற்கு ஐயமுமின்று. ஆக்பர் தனது ஏற்பாட்டினல் நேரக்கூடிய குறைகளையும் தீமைகளையும் களைவதற்குத் தன்னுற் கூடியவரை முயன்றும் அது பலியாமற் போனமை அவனது பெருமைக்கும் புகழுக்கும் எவ்வாற்றானும் இழுக்காகாது. உலகில் எதுதான தன் அளவில் நின்று தூய்மையிழவாது சிறப்புற்றிருக்கிறது? அக்காலத்தில் துரைத்தனத்தை எய்ப்பதும், ஏழைகளை வருத்துவதும் சகஜமேயன்றோ? படாயினி மேற்கூறியாங்கு ஆக்பரின் ஆட்சிமுறையைப்பற்றிக் கூறியதற்குக் காரணந்தா னென்னையோவெனின் பொதுவில் சக்கரவர்த்தித் தன் கொள்கைகளை நாட்டில் நிலைபெறச் செய்தற்குப் போதுமான கவலை எடுத்துக் கொள்ளாமலும் மனவுறுதி காட்டாமலு மிருந்தமையே

ஆக்பரின் மனத் தூய்மையும் மதப்பற்றும்.

யாம். அவனது உள்ள விரிவும், கருணையும் அவன் செய்த எல்லாச் சீர்திருத்தங்களுக்கு மடிப்படையாய் அமைந்திருந் தன. அவன் ஹிந்துக்களும் இஸ்லாமிய பிரஜைகளைப் போல் வரி செலுத்துவதில் எல்லாச் சுதந்திரங்களையும் பெற வேண்டுமென்று கருதியதுபோலவே மத விஷயங்களிலும் அவன் இருதிறத்தார் மாட்டும் ஒரேவிதமாய் நடந்து கொண்டான். பாரசிக பாஷா ஞானம்பெற்ற உடன் பிறந்தோ ரிருவர் சூபியாது மதமுடிவுகளை ஆக்பருக்குச் சொல்லி விளக்கிவருகையில் ஆக்பரின் மனம் மெழுகுபோல் உருகுவதாயிற்று. பைய்ஸி என்னுங் கவிராயனின் நட்பும், அவனது சகோதரனும் பல நூல் வல்லுநனுமான அபுல் பாசலின் பழக்கமும் ஏற்பட்டபின் ஆக்பரின் மதப்பற்றும் வைரமும் குலையலாயின. 1568-ம் ஆண்டில் ஆக்பர் சித் தூரை முற்றுகையிட்ட காலத்தில் அவன் பைய்சியின் நட் பினையும் அதற் கப்பால் ஏழாண்டுகள் சென்ற பின் அவன் மூலமாக அபுல்பாசிலின் உறவினையும் ஆக்பர் பெற்றான். ஆக் பரின் உள்ளம் கடினமானதன்று. மெழுகுபோல் கரைந்து உருகும் இயல்பினது. அவன் எல்லா மதங்களிலும் போற் றற் குரிய பல நன்மைகளும் உண்மைகளும் உள்ளன வென்று கண்டறிந்தான். இளமைதொட்டு ஆக்பருக்குப் பண்டிதர்பாலும், மதப்ரசாரகர்பாலும் நேயம் உண்டாய் நாளடைவில் அது முதிர்ந்துகொண்டே வந்தது. நூல் வல்லாரைக் கூட்டி அவர்களது சம்பாஷணைகளைக் கேட்பதி னும் அவனுக்கு இன்பம் பயப்பது வேறொன்றின்றும். ஆக் பர் கல்விமான்களை ஆதரிக்கும் பெரும் பண்பினன். அருங் கலா விநோதனாகிய சக்கரவர்த்தி தன் அரண்மனையில் பெரிய நிலையமொன்று தாபித்து அதில் சிறந்த நூல்களை ஏராளமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தான். அவன் அந்நூற் பொருளைப் பன்முறை அறிஞர்பாற் கேட்டுவப்பதையே தனக்குரிய காலப்போக்காகக் கொண்டவன். அபுல்பாசில் பெரிய வேதாந்தி; நிறைந்த கல்வி கேள்வியுடையவன்; தூய நடத்தையோடு மொழுக்கத்தோடுங் கூடியவன். அவன் சக்கர்வர்த்தியின் அருங்குணங்களை வியந்து அவனிடம் தோழமைபூண்டு தனது உடல் பொருள்

ஆவி எனும் மூன்றினையும் அவன் உகந்த பணிசெய்தலி லேயே நாட்டிவந்தான். சமய வாதங்கள் அரச சபையில் நடைபெறும்போது அவன் காட்டிய உற்சாகத்தை இவ் வளவென்று சொல்லமுடியாது. 1574-ம் வருஷத்தில் பாதி புரி நகரில் பூஜாக்ரகமொன்று நிருமித்து ஆக்பர் அதையே தனது முக்கிய வாசஸ்தான மாக்கிக்கொண்டிருந்தான். சமயவாதங்கள் யாவும் இபதத்கானு என்னும் ஆராதனக் கூடத்தில் நிகழும். பாதிபுரி யென்பது திவ்யஸ்தலங்களுள் ஒன்று. அநேக மதங்கள் வளருமிடம் என்னலாம். ஆக்ப ருக்கு ஸ்தலயாத்திரை செய்வதில் விருப்பம் அதிகம். அவன் அநேக திருப்பதிகட்குச் சென்று ஆங்காங்குள்ள முஸ்லா மிய குரவரின் கல்லறைகளைத் தரிசிப்பதுண்டு. அவன் முடி தரித்துப் பதினான்கு வருஷ மளவும் அவனுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் யாவும் மரித்துவிட புத்திரப் பேற் றினை அடையாமையின் அக் குறையைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பிப் பல பதிகட்குச் சென்றான். ஆக்ரா நகர்க்கருகே யுள்ள சிக்ரி யென்னுங் கிராமத்தில் வதிந்து வந்த ஒரு துறவியை அண்டி ஆக்பர் தனது குறையை அறிவித்தான். அத்துறவியும் சக்கரவர்த்தியின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதாக வாக்களிக்க ஆக்பர் தனது மகிஷியான அம்பெர் இராஜ குமாரியைத் துறவியின் ஆச்சிரமத் தில் சிலகாலம் விட்டு வைத்தான். இடையில் ஆக்பர் பல தடவை சிக்ரிக்கு வந்து போகும்படி ஏற்பட்டது. அதனால் சிக்ரியில் செல்வம் பெருகி மல்கியது. ஸலிம் சிஷ்டியின் புகழும் வளர்ந்து யாண்டும் பரவலாயிற்று. அவன் புது மடமொன்று தாபித்து மசூதியொன்றுங் கட்டினான். அவன் பெருமையைப் பலர் கேட்டறிந்து சிக்ரிக்கு வந்து குடியேற லாயினர். அதனால் அதில் அழகிய கட்டிடங்களும், மாளிகைகளும் எழுந்தன. சிக்ரி தன் பழைய நிலை மாறிப் புது நகராயது. அதன் பெயரும் மறைவதாயிற்று. ஜய புரி என்று பொருள் கொண்ட பாதிபுரி என்னும் புதுப் பெயரை அதற்கிட்டு வழங்கலாயினர். ஆக்பருக்கும் அதற் குப் பின் ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அம்மகவுக்கு அப்பெரி யோனின் பெயரையே யிட்டுச் சலீம்என்று அழைத்தார்கள்.

பிற்பட்டு ஜிஹாங்கீர் என்று பிரசித்தி பெற்ற சக்கரவர்த்தி சலீமென்னும் ஆக்பரின் புத்திரனே. அந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு பாதிபுரி புதுவளம் பெற்றுப் பொலிவடைந்திருந்தது. ஆக்பர் அந்நகரை அலங்கரித்துச் சிறந்த சிற்பிகளைக் கொண்டு அதைப் பெரு நகராக்கினன்.

ஆக்பருக்குப் பின் ஆக்ராவின் நிலை.

அந்நகருக்கு அப்போதிருந்த பொலிவையும், அது இப்போது தன் பொலிவு குன்றிப் பாழ் நகராய்க் கிடக்கும் கிடப்பையும் நோக்கும் போது நமக்கு நம்மையறியாமலே ஓரச்சமும், வியப்பும், கொதிப்பும் உண்டாகின்றன. அந்நகர் இப்போது ஆத்மா நீங்கிய உடல்போல் தனித்து நிற்கின்றது. அதன் எழு பெரு வாயில்களும், அற்புத மாளிகைகளும், பெருமையுற்றிலங்கும் மசூதியும், சலவைக் கல்லால் அழகுபெறச் சமைந்த ஸலீம் துறவியின் ஆச்சிரமும் இன்னும் உள்ளன. அந்நகரின் நிருமாணத்திற்குப்பட்ட கஷ்டமும, பணச்செலவும் கொஞ்சமல்ல. அந்நகர் உண்டாகிப் பதினன்கு வருஷங்களாகு முன்னரே அது இந்நிலைக்கு வந்து விட்டது. ஆக்பர் மரித்து ஐந்தாண்டுகட் கப்பால் வில்லியம் பிஞ்ச் துரை அதை வந்து பார்வை யிடுகையில், 'பாழடைந்து மனுஷ்ய சஞ்சாரமின்றி இரவில் செல்லுங்கால் பீதியை விளைவிக்கக்கூடிய' நிலையை அது அடைந்திருந்ததாக ஏற்படுகிறது. அது முதல் அந்நகர் நிர்மானுஷ்யமாய்ப் பாழாகவே கிடக்கிறது. பிற்பட்டு அரசு செலுத்திய மன்னருள் எவனும் ஆக்பரின் பெரு நோக்கங்களைக் கொண்டவனல்லன். ஆக்பரின் திவ்ய நகரில் உறைதற்கு விழைந்தவனுமல்லன். அந்நகரில் உள்ள அரண்மனைகளையும், மசூதியையும், வெண் கல்லறையையும், நீராடு துறைகளையும் நோக்கும்போது இந்திய சக்காவர்த்திகளுட் சிறந்து விளங்கிய ஆக்பரின் பெருமையை நினையாதிருத்தல் இயலாது. 'கனவாலயம்' எனப் பொருள்படும் க்வாம்சா வென்னும் ஆக்பரின் சயனவறையில் அழகிய கற்றிரைகளும், அவற்றின் மேலே அழகுபடச் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் பாரசீகப்பாக்களும், ஆக்பர் மாலை நேரங்களில்

நின்று சுற்றிலுமுள்ள சமவெளிப் பிரதேசங்களைக் கண்டு மகிழ்வதற்கநுகூலமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த ஸ்வர்ண மயமான தாழ்வாரங்களும் இன்னும் காணப்படுகின்றன. சக்கரவர்த்தியின் புகழைப் பாக்கபாடிக் கௌரவித்த பைய்ஸி கவிராயனும், அபுல்பாசிலும் வசித்த இல்லங்களும், முஸ்லாமிய மத போதகரும், கத்தோலிய கிறித்தவப் பாதிரிமாரும், அனல் வணக்கக் கொள்கையினரும், பிராமணகுரவரும், புத்தமதத் துறவிகளும், சேர்ந்து தூணாஸனங்களிலும், மேடைகளிலுமிருந்து சமயவாதம் புரிந்து வந்த மண்டபமும் முன் இருந்த நிலைமையில் மாறாது பாழாய்க் கிடக்கின்றன.

இந்தியரின் சிற்பஞானம்.

இந்திய சில்பவாராய்ச்சியில் வல்லுநனான பேர்குஸன் பாழடைந்த பாதிபுரியின் அழகையும் சிறப்பையும் வியந்து தான் அங்கே கண்ட சித்திரங்களின் வனப்பை வர்ணிக்கத் தொடங்குகிறான். 'பசீஸி கச்சேரியை எதிர் நோக்கியுள்ள துருக்கி சுல்தானியின் அந்தப்புரமும், ஐந்தடுக்கு மாடிகளுடன் கூடிய பஞ்சமஹால் என்னும் ஒருவகைப் புத்த விஹாரமும், ஆக்பரின் தோழனான ராஜா பீர்பால் வசித்த க்ருகமும் மிகவும் ரமணியமான வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய கட்டிடங்க'ளென்று பெர்குஸன் வியப்புறுகின்றான். மிரியம் கோதியிலுள்ள சித்திரங்கள் புது மாதிரியில் அமைந்தவை. அவற்றை அநுசரித்துப் பஞ்சாப் சித்திரம் வரைவோர் சிலர் எழுதிச் சேர்த்த படங்களின் தொகுதி யொன்று ப்ரிட்டிஷ் ம்யூஸியத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக்பர்புறச்சமயத்தாரிடம் அன்பு காட்டி அவரை ஆதரித்து வந்தமையே காரணமாக ஜெஸுயிட் பாதிரிமார்கள் அவனது சபையை அலங்கரித்தனர். அவர்களின் முயற்சியால் ஏற்பட்ட சித்திரங்கள் பலவுள. அரியோலேஸ் தேவதூத கணங்களுடனிருப்பது போல் ஓரிடத்தும், மேரி கன்னிகையின் உருவம் போல் ஜிஹாங்கீரின் பவனத்திலும், ஆதாமின் வீழ்ச்சியும், மேரிக்கு ஜீஸஸின் பிறப்புணர்த்தலும் பாதிபுரியில் காணப்படுகின்றன. கனவாலயத்தில் காணப்படும் சித்திரங்களில் சீனாது

சில்ப வன்மை வெளியாகிறது. இத்தகைய சித்திர வேலைப் பாடுகளுடன் சிறப்புப்பெற்ற பாதிபுரி நகரை இந்திய பாம்பி யென்று சொல்லத் தடையில்லை. அதில் பலநாட்டுச் சில்பிகளின் வன்மை வெளியாகிறது. அவ்வளவு அழகும் இனிமையும் நிறைந்துள்ள பல திறத்தனவான சித்திரங்கள் வேறெந் நகரிலும் இல்லையென்று திட்டமாகக் கூறலாம். ஆக்பர் மிகவும் ரஸிகன். அவன் சில்ப சாத்திரத்தைப்பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்தை அடியில் வருமாறு தனது தோழ னொருவனுக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறான். 'சித்திரத்தை வெறுப் போர் பலர்: அத்தகையோரை நான் வெறுக்கிறேன். கடவுளின் ஸ்வரூபத்தைப் பிறர் அறியக்கூடாத தனி வகை யில் சில்பி யொருவனே அறிய வல்லவனென்று எண்ணு கிறேன். ஏனெனில், சித்திரம் வரைவோன் உயிருடன் கூடிய ஒவ்வொன்றையும் வரைய முயற்சிக்கிறான். தான் வரையும் உருவத்தில் உறுப்புக்களை ஒவ்வொன்றாகத் தீட்டு கிறான். அவ்வுறுப்புக்களின் அமைப்பைப்பற்றி அவன் எண்ணி ஆலோசிக்கையில் தன்னால் ஈசுவர சிருஷ்டியை அதன் இயற்கைச்சுவை குன்றாது படத்தில் அமைப்பது மிக வும் அருமையென்று அறிகிறான. அதனால் உயிரளிக்கும் முழு முதல்வனைத் தியானித்துத் தன் அறிவில் முதிர்ச்சி யடை தல் எளிதாகின்றது.' ஆக்பருக்குச் சித்திரத்தில் பிரியம் அதிகம். அவன் ஓவியக்காரர் பலரை ஆதரித்து வந்தான். ஒவ்வொரு வாரத்திலும் அவர்கள் செய்து காட்டிய வேலை யைக் கண்டு மகிழ்ந்து உற்சாகப்படுத்துவான். அபுல்பாசில் எழுதுகிறான். "அதனால்தான் அக்கலைப்பயிற்சி வளம் பெற் றது. கலைஞர் பலர் பெரும் புகழ்படைத்தனர். பிஹ்ஸாத் என்னும் பாரசீக ஓவியக்காரன் ஒருவன் ஐரோப்பிய ஓவியக்காரருக்குச் சற்றும் பின்னிடாமல் அவருக்குச் சமானமான பெருமையை யடைந்திருந்தான். பழுதில்லா மல் காட்டப்பட வேண்டியவை முற்றும் அடங்கி மிகவும் நேர்த்தியாகச் சமைக்கப்பட்ட சித்திரங்களை இப்போதும் படங்களில் பார்க்கலாம். அவற்றுக் கிணையெனக் காட்டற் குரிய சித்திரங்கள் எக்காலத்து மில்லை யென்னலாம்." அபுல்பாசில் ஆக்பர் ஜீவிய காலத்திலேயே இவ்வகையாக

எழுதுகிறான். அக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த நூற்றுவருள் ஹிந்து சில்ப வறிஞரே மற்றையோரினும் சிறப்புற்றிருந்தனரென்றெழுதுவது கவனிக்கத் தக்கது. பாரசீகநாட்டுச் சில்பிகளின் திறமையை அவன் அங்கீகரியாமலில்லை.

மத வாராய்ச்சியுங் கோள்கைகளும்.

இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த பாதி புரியிலிருந்து கொண்டு தான் ஆக்பர் உலக மதமொன்று ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று தனக்கிருந்த விருப்பத்தினை நிறைவேற்றிக்கொண்டான். சமய நூல் வல்லாரைக் கூட்டித் தனது ‘பூஜாக்ரகத்தில்’ உண்மை யாராய்வானுயினன். ஆதியில் கலைவல்லாருக்குள் இருந்த ஒற்றுமை குலைந்தது. காரண வகையான் நியாய பரிசிலனம் செய்தற்கு மாறாகப் படித்தோர் ஒருவரை யொருவர் பழிக்கவும் ஏசவுந் தொடங்கி வரம்பு கடந்து சக்காவர்த்தியின் முன்னிலையில் தாமிருத்தலையும் மறந்து முறைதப்பி ஒழுகலாயினர். தனக்குள்ள ஐயப்பாடுகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக இவர்களைக் கூட்டிய அரசனின் சந்தேகங்கள் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்தன: அவனது மயக்கங்கள் ஒழிந்தபாடில்லை. முகமதிய மதத்துள்ள பல பிரிவினர்க்குள் எழுந்த சச்சரவுகள் விருத்தி யடைந்து வந்தன. இதனடியாகப் பல வசைக் கிரந்தங்கள் வெளித் தோன்றின. சமயவாதிகளை அபுல் பாசில் உற்சாகப்படுத்தி அவரது வாதங்களை நீட்டிப்பித்து வந்தான். அவர்களுள் ஒருவர்மேல் ஒருவரைத் தூண்டிவிட்டு அவர்க்குள் நிகழும் போரினை மேன்மேலும் கொழுந்துவிட் டெரியும்படி மூட்டிவிடுவான். தத்தம் சமயங்களை முன்னிட்டு ரோஷத்துடன் வழக்கிடும் மதநூலாராய்வாரின் பிடிவாதத்தையும் அறியாமையையும் ஆக்பர் கண்டு அவர்களுக்காக இரங்கி வருத்த முறுவான். ஆக்பரின் அகவிழிகளுக்கு உண்மை மதத்தின் தன்மை புலனுயது. எல்லாச் சமயங்களிலும் உண்மைப் பொருளடங்கியுள்ளதென்பதும், ஆயினும் எந்த மதமும் கடவுளைச் சேர்ந்து நித்தியாநந்த நிலையை அடைதற்குக் குரிய சாதனத்தைத் தனித்து விரித்துரைக்கும் பெற்றியதன் றென்பதும் ஆக்

பர் கொண்ட கொள்கைகளாம். அபுல்பாசில் எழுது கிறான் :—

“கடவுளே : பிரதி ஆலயத்திலும் தேவரீரின் ஸ்வரூப மறிந்து தரிசனம் பெறும் சான்றோரைக் காண்கிறேன். உலகில் வழங்கி வரும் எல்லா மொழிகளாலும் தேவரீரது கல்யாண குணங்கள் புகழப்படுகின்றன. பல தேவதா வணக்கஞ் செய்வோரும், இஸ்லாம் மதத்தினரும் தேவரீரையே நாடித் தேவரீரின் திருவருள்பெறத் தவம் புரிகின்றனர். ஒவ்வொரு மதமும் தேவரீரைப்பற்றி ஒப்புயர்வற்ற தனி முதல் என்றும், ‘நிகரிலா நேர்மணி’ என்றும் பரவுகின்றது. மசூதியில் தூய வுள்ளத்துடன் தியானிப்பதும், கோயிலில் மணியொலி முழங்குவதும் தேவரீரது கருணாசாகரத்திற் படிந்து இன்புறுதற்குச் செய்யுந் தொழில்களாம். நான் கிறிஸ்தவ ராலயத்திலும், முகமதிய மசூதியிலும் தேவரீரையே குறிக்கொண்டு தேடி யலைகிறேன். தேவரீரது திருவருட் கிலக்கானோர் மத மறியார்; புறமு மறியார். ஆயினும் உண்மை தெளிந்த நீராராகையின் விலக்கத் தக்கவரல்லர். மதத்தின் புறத்தே நிற்போர்க்கு மதத்தைக் கண்டு பழித்தலும், மதத் தகத்தே நிற்போர்க்கு கொண்டது விடாமையும் இயற்கைக் குணங்களாய் அமைகின்றன. ஆனால் ரோஜா மலரின் தாது கமழ்பொருள் விற்போனி தயத்தே படியும்.”

டெனிஸன் மகாகவி ஆக்பரின் மதத்தை அடியில் வருமாறு வெகு அழகாய் விரித்துரைக்கிறார் .—‘ ஸம்சாரமாகிய இருள் மூடிய குகையில் ஞானச்சுடர் கொளுவி நான் பார்ப்பனவற்றைப் படைத்தவனும் படைக்கின்றவனும் அப்பொருளாய் ஆவானும் அல்லனுமாயுமுள்ள இறைவனை வழுத்தி உய்யும் ஜீவர்க ளடங்கிய அற்புத வுலகைக் காண்பேன். மற்றவை யாவும் அப்போதைக் கப்போது மாறி வரும் சடங்கும், வெளித் தோற்றமுமாகவே என் கண்களுக்குத் தோற்றும்.’

மத சீர்திருத்தங்கள்.

சர்வ மதங்களேயும் உள்ளடக்கியுள்ள இப்புது மதத்தைச் சீர்பெறத் திருத்தி யமைத்து பிரஜைகள் அதை அறியும் வகையில் விருத்தி செய்வதற்குப் பல வருஷங்கள் செல்லும். நாடோறும் வைகறையாகுமுன் சக்கரவர்த்தி துயிலி னீங்கி தன் அரண்மனே முற்றத் தெதிர் வாயிலிலுள்ள கல்லின்மீது உட்கார்ந்து மனிதப் பிறப்பின் நிலேமையயும், வாழ்க்கையி னியல்பையும் பற்றி ஆராய்வான். தனக்குள்ள ஐயங்கள் நீங்கித் தெளிவடைத லென்நாளோ வென்று நினைப்பான். கிறிஸ்தவ மத முடிபினேயும், யோகிகள் நாட்டிய வேதாந்தத்தின் தத்துவத்தையும் தக்கோர் எடுத்துரைக்க ஆக்பர் சாவதானமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பான். ஆரிய மத நூல்களே அம்மொழியினின்றும் பெயர்த் தெழுதினன். கிரித்தவரது ஆகம நூலினையும், அங்ஙனமே மொழி பெயர்ப்பித்தான். புத்தமத நுணுக்கங்களேயும், இந்தியாவில் பிரசித்தி பெற்ற மதங்களில் ஆழ்ந்து பரந்து கிடந்த உண்மைப் பொருள்களேயும் ஆக்பர் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அதனுல் அவனுக்கு இஸ்லாமிய மதத்திலிருந்த பற்று குறைவதாயிற்று. அம்மதக் கொள்கைகள் அவனது மனத்திற்கு ஏற்றனவாகா: எனினும், அவன் முஸ்லியரது கோயில்களுக்கும் திருத்தலங்களுக்கும் செல்வதைத் தவிர்த்திலன். அரசாட்சியைப் பெற்று இருபத்தோராவ தாண்டிலும் மெக்காவுக்கு யாத்திரை சென்று வரவேண்டுமென்று அவன் கருதி யிருந்தான். அவனுடைய உள்ளம் மலர்ந்து விரிந்தது. ஓரெல்லேக்குள் அடங்கிய இஸ்லாமிய மதமோ அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்திராமையின் அவன் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நிலேமையில் இல்லாது போயிற்று. இதனுல் முகமதியர்க்குள் இதுகாறும் வழங்கிவந்த மதச் சார்பாள பழக்கங்களுட் சில மறைந் தொழிந்தன. அவர்களிடமிருந்த புறவொழுக்கங்கள் நிலே குலேந்தன. நாணயங்களிற் காணப்பட்டுவந்த மத சூசகமான வாக்கியங்களுக்குப்பதில் இருபொருள்படும் * 'அல்லாஹு ஆக்பர்' என்னும் மொழிகள்

* கடவுள் பெரியவர் ஆக்பர் கடவுள்.

எங்கும் தோன்றிப் பரவின. முஸ்லிம் மக்கள் ஒருவரை யொருவர் சந்திக்கையில் சலாமென்று சொல்லிக் களிக்கும் வழக்கத்தை விட்டு அல்லாஹு ஆக்பரென்றும், அதற்குத் தரமாக † 'ஜல்லா ஜலாலு' என்றும் கூறி உபசரிக்கத் தலைப்பட்டனர். ஆக்பர் பிறரைப் போல் தான் தேவ தாம்சனென்று சொல்லிக் கொள்ளா விடினும் அவன் ஒரு புதிய மதப் பிரவர்த்தகன் என்று சொல்லத் தடையில்லை. முஸ்லாமிய மத நூல்களிற் காணப்படும் விதிகள் வெகு காலமாய் வழங்கி வரும் பழக்கங்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தன. அவற்றிற்குக் காரணங் காண்பது வீண் முயற்சியாம். நூலி லிட்டது சட்டமாய் முடிந்தது; வைதிகர் கூற்றுக்கு மறுப்புக் கூடாது. விதிகளைக் கடந்து ஒழுகுவோர் அடைந்துவந்த தண்டனை மிகவும் கொடுமை யானது. இத் தன்மைப்பட்ட மதத்தை அந் நிலையிலேயே ஜனங்கள் அநுஷ்டிப்பதற்கு ஆக்பர் சிறிதும் இணங்க வில்லை. இங்கிலாந்தில் எட்டாவது ஹென்ரி சக்கரவர்த்தி செய்தது போலவே ஆக்பரும் செய்யத் துணிந்தான். முகமதிய மதத் தலைமையைத் தானே பூண்டு மதத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று ஆக்பர் நினைத்தான்.

1580-ம் ஆண்டில் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை யன்று பாதி புரியிலுள்ள மசூதியில் ஆக்பர் தன் குடிகளைக் கூட்டி குட்பா வென்னும் ஜபத்தைப் படிக்கலானான். அக்கவிகளி னிடையே பெய்ஸி செருகிச் சேர்த்த புதுவரிகளி லடங்கிய பொருளை ஈண்டுக் குறிப்பாம் :—

இறைவர் எனக்கு அவரது பேரின்ப வீட்டின் பெரு நகரைக் காட்டிக் கொடுத்தார். என்னை விவேகியாகவும், தைர்யசாலியாகவும், பலவானாகவும் படைத்தருளினார். நற்காரியங்களைச் செய்யவும், ஜீவகாருண்யம் நிறைந்த உள் ளத்தனா யிருக்கவும் எனக்குத் துணைபுரிந்து வருகிறார். என் உள்ளம் உண்மையையே நாடி அதன் மயமா யிருக்கும்

† 'அவன் பெருமை நிலவுவதாக' என்று பொருள்படும் இவ்வாக்கியத்தில் ஆக்பரின் மறு பெயராகிய ஜலால் அத்தீன் தோன்ற வமைந்திருத்தலை நோக்குக.

படி அவரே செய்கிறார். மனிதனால் அவரது பெருமைக் குணங்களை அறிந்து அளவிடல் மிகவும் அருமை யாம். அல்லாஹு ஆக்பர்! கடவுள் தனிப்பெரு முழுமுதலாவர்!

ஆக்பர் இதைப் படிக்கையில் தன் முன்னே குழுமியிருந்த மக்களின் திரட்சியைக் கண்டவுடன் அவனது மனம் பதைத்தது. அவனது ஊக்கம் தளர்ந்தது. அவன் நாவும் தழு தழுத்தது. அவன் அந்த ஜபத்தை முழுவதும் படிக்க முடியாது போகவே வழக்கமாய் வாசிப்போன் முன் வந்து அதன் மிகுதியையும் படித்து முடித்தான்.

இதற்கப்பால் ஆக்பர் இதுவரை உலகில் எந்த மக மதிய நாட்டிலும் நடந்திராத ஒரு புதிய காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கினான். அவன் பெய்ஸியின் தந்தையைக் கொண்டும், அபுல்பாசிலைக் கொண்டும் பத்திரமொன்றெழுதி அதனடியில் தத்தம் கையொப்பங்களை யிடும்படித் தன் நாட்டிலுள்ள மதப்பற்று மிகுதியுமுடைய வைதிகரையும், அரசாங்கத்தில் வேலை பார்த்துவந்த நியாயவாதிகளையும் நிர்ப்பந்தித்தான். முறை கோடாது அரசியற்றும் மன்னவன் மகா நிபுணனாகிய முஸ்லாமிய முட்ஜாஹித்தை விட மேம்பாடுடையவனென்றும், ஆகையின் அவனது அதிகாரத்துக்குச் சகலரும் உட்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்றும், மத விஷயங்களில் முத்ஜாஹித்துக்களுள் அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டால் சக்கரவர்த்தியின் முடிவான தீர்மானத்தையே எல்லா முகமதியரும் அங்கீகரித்தல் வேண்டுமென்றும், அரச சாஸனத்திற்கு மீறி நடந்தோர் இம்மையில் தமது பொருளையும், மதத்தையும் இழந்து வருந்துவதோடு மறுமையிலும் நரகத்தில் ஆழ்ந்து அவதிப்பட வேண்டுமென்றும் ஆக்பர் அப்பத்திரத்தில் குறித்திருந்தான். கொரானில் தெளிவாக அறியக்கூடிய விஷயங்களை யொழிந்த ஏனையவற்றில் ஆக்பரின் தீர்மானப்படியே ஜனங்கள் நடக்கக் கடமைப்பட் டிருந்தார்கள். அரசனது தீர்மானத்தை மாற்றிச் சட்ட வாயிலாகவாவது, மதநூல் வல்ல பெரியோரது அபிப்பிராய வாயிலாகவாவது புது நியாயம் பெறுதல் முடியாது. ‘அரசர் பிழையார்’ என்னுங் கொள்கையை

வழக்காற்றிற் கொண்டு புகுத்தியவன் ஆக்பர் சக்காவர்த்தியே. இந்தச் சாஸனத்தைக் கண்ட சில வீர மகமதியர் ஆங்காங்குக் கலகம் விளைவிக்க முயற்சித்தது வீணாயிற்று. ஆக்பர் அவர்களை ஒடுக்கி அவர்களின் கையெழுத்தையும் பெற்றான்.

ஆக்பர் செய்த செய்கை முகமதியர் வழக்கத்திற்கும், கொள்கைகட்கும் முற்றிலும் மாறாயது. அவன் இதைச் செய்து முடித்ததும் ஆக்பர் அந்நாளைய வழக்கத்தை முன்னிட்டுத் திவ்ய ஸ்தலயாத்திரைக்குப் புறப்பட்டு ஆஜ்மீர் சென்று ஒரு முகமதிய துறவியின் கல்லறையைத் தரிசித்து மீண்டான். படாயினி எழுதுகிறான். "எந்த மகானுடைய போதனைகட்குக் கட்டுப்பட்டு ஆயிரக் கணக்காக சிறந்த முஸ்லாமிய சூரவர் ஏற்பட்டனரோ அத்தீர்க்கதரிசியாலுண்டான ஏற்பாட்டினை வேரறச் சிதைத்த ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி ஆஜ்மீரிலிருந்த துறவிக்குப் பூஜை செய்து அவரைத் தரிசித்து வந்தது ஓர் புதுமையே!"

ஆக்பரின் பக்தியை விளக்கக் கூடிய விஷயம் பிறிதொன்று குறிப்பிடுவாம். அந்தந்த தினத்தில் உச்சத்திலிருக்கும் கிரகத்திற்குத் தகுந்தபடி தன் உடையை நிறவகையால் தேர்ந்தெடுப்பதும், சூர்யன் தனக் கடங்கித் தானிட்ட பணி செய்வதற்காக இராக் காலங்களில் ஓயாது மந்திரம் ஜபித்தலும், சூர்யனையும் அக்னியையும் பகிரங்கத்தில் வணங்குதலும், மாலை வேளைகளில் தீபமேற்றும்போது தானும் தன்னவையிலுள்ளோரும் மரியாதையாக எழுந்திருத்தலும் ஆக்பருக்கு வழக்கமாயிருந்தன. அக்காலத்தில் நடை பெற்று வந்த விழவொன்றில் எட்டாநாள் சக்கரவர்த்தி ஹிந்துவைப் போல் ஆடை முதலியனவணிந்து சபா மண்டபத்திற்கு வந்து கொலுவில் வீற்றிருப்பான். அவன் வான சாஸ்திரத்துடன் இரசவாத வித்தையும் பயின்றான். ஹிந்து யோகிகளும், முஸ்லாமிய பக்கீர்களும் தத்தம் யோகபலத்தால் செய்து காட்டிய அபூர்வ தொழில்களைக் காண்பதில் அவனுக்குப் பிரியம் அதிகமுண்டு.

ஆக்பரின் புது மதம்.

ஆக்பர் எல்லா மதங்களிலும் தான் கண்ட புது அம்சங்களைத் திரட்டித் தொகுத்து 'தெய்விகமதம்' என்னும் தன் புதுமதத்தை உண்டாக்கினன். இஸ்லாமிய மதத்தினரும், ஹிந்துக்களும் புரிந்து வந்த வைதிகச் சடங்குகளிற் பெரும் பாலனவற்றை நீக்கி விட்டான்.

அளவுக்கு மீறி நடத்தப் பட்ட காரியங்களுக்காகத் தண்டனை விதித்தானேனும் இதர விஷயங்களில் அவன் தலையிட்டுக் கொண்டவனல்லன். சாராய வியாபாரம் செய்வதற்கு இடங் கொடுத்தானேனும் அளவுக்கு மிஞ்சிக் குடித்தோரைத் தண்டியாமல் விடவில்லை. ஷெய்தான் புரியில் பொது மகளிர் இருத்தற்கு அநுமதி யளித்து அவர்களுக் கெனத் தனிக் கட்டிடங்களும் வரிகளும் ஏற்படுத்தினனெனினும் கன்னிகைகளைப் பலாத்காரமாய்த் தீய வழிகளில் புகுத்துவதைத் தண்டித்து வந்தான்.

போர்த்துகல் தேசத்துப் பாதிரிமாரிட மிருந்து கிரித்தவமத வுண்மைகளையும், பிராமணர்களிட மிருந்து ஹிந்து மத சாராம்சங்களையும் கேட்டுணர்ந்து அவற்றிற் பலவற்றை அங்கீகரித்தான். சூர்யனைக கடவுளின் திருவொளி யெனக் கொண்டு நாம் உஷ்ணம், தேஜஸ் முதலியவற்றைப் பெறுவதால் செய்ந்நன்றி பாராட்டக் கடவோம் என்னுங் கொள்கையுடன் ஆக்பர் சூர்ய வணக்கத்தைத் தவறுமல் தினந்தோறும் செய்து வந்தான். முகமதியர் கோக்களைக் கொன்று புலாலுண்ணும் கொடிய வழக்கத்தை அடியோடு நிறுத்தினன். பார்ஸிகள் ஆராதித்து வந்த அக்னி தேவ வணக்கத்தையும், ஹிந்துக்கள் புரிந்து வந்த ஹோமங்களையும் தனது அரண்மனையிலேயே நடத்தி வரும்படி திட்டஞ் செய்திருந்தான். இப் புது மதத்தை அனுஷ்டித்தோர் வெகு சிலரேயாம். பெய்ஸி, அபுல்பாசில் முதலிய முகமதிய உத்யோகஸ் தருட் சிலரும் பாரசிகக் கவிகளுட் சிலரும், பிர்பால் என்னும சக்கரவர்த்தியின் ஹிந்து நண்பனுமே புது மதத்தைக் கொண்டனர். வேறு சிலர் அவன் செய்த ஏற்பாட்டுக்குக் குறுக்குச் சொல்லா விட்டாலும் அதிற் சிறி

தும் சிரத்தை யில்லாத வராயிருந்தனர். சிலர் ஆக்பர் செய்வது பிசகென்று தைர்யமாய் எடுத்துக் காட்டி அம் மதத்தின் உண்மையை மறுத்தனர். பெரும் பாலார் அரசனின் தயையை இழத்தற் கஞ்சிப் புதுமதத்தைப் பின் பற்றி ஒழுகி வந்தனர். சடங்குகளற்றதும், அவனவன் தன் இச்சைப் படி நடப்பதற் கிடங் கொடுப்பதுமான மதத்தில் ஜனங்களுக்குண்டாகும் பற்று வெகு காலம் நீடித்திருப்பது அருமை யன்றோ? மேலும் ஒன்றுக் கொன்று மாறு பட்ட பல வழக்கங்களை வேறு வேறு மதங்களினின்றும் திரட்டி யெடுத்து இப் புது மதம் உண்டாக்கப் பட்டமையின் அது நாளடைவில் அழிவுறுவது இயல்பே யன்றோ? அதனால் ஆக்பரின் புது மதம் அவனுடன் மரித்து விட்டதென்று சொல்லத் தடையில்லை; எனினும், அதனால் நாட்டுக்கு நன்மை யுண்டாகாமலில்லை. ஒருவர்க் கொருவர் சதாவைரம் பூண்டு சச்சரவிட்டு நாட்டில் குழப்பங்களையும், அமைதியின்மையையும் விளைவித்து வந்த பற்பல ஜாதியாரையும் ஒன்றுபடுத்தி, அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையை யுண்டாக்கித் தேசிய வுணர்ச்சியையும் சகோதர பாவத்தையும் ஊட்டியது அதுவே என்று சொல்லத் தடையில்லை. ஆக்பரின் தாராள சிந்தையையும் பெருந்தன்மையான நோக்கங்களையும் மறத்தலுங் கூடுமோ?

ஆக்பரின் பூஜாக்ரகத்தில் நடந்து வந்த சமய வாதங்கள் முடிவிற்கு வந்தன. மாக்தும், அப்தான் நபி முதலிய வீர முகமதியர் மெக்காவுக்குச் சென்று விட்டனர். அபுல்பாசிலும் அவனது சகோதரனுமே ஆக்பரை விட்டுப் பிரியாமல் நேயம் மிகுந்திருந்தனர். பைய்ஸி, கவிராயர் பதவியையும், அபுல்பாசில், டெல்லி திவான் பதவியையும் வகித்து வந்தனர். இஸ்லாமிய மதம் தன்னால் முடிவுறவும் தன் மூலமாய் உலகில் என்றும் நிலை பெற்று விளங்கக்கூடிய புதுமத மொன்று ஸ்தாபிதமாகவும் கடவுள் சங்கற்பித்திருப்பதாக ஆக்பர் சக்கரவர்த்தி எண்ணி வந்தான். அவனது கருத்தை ஆதரித்து அவனது தோழரிருவரும் சக்கரவர்த்தி ஜனங்களை ரக்ஷிக்கத் திருவவதாரம் செய்தருளிய மகா புருஷரென்றும்,

அவர் மூலமாய் அஞ்ஞானிகள் உய்யவேண்டு மென்றும் அடிக்கடி சொல்லி வருவாராயினர். ஆக்பர் அவர் கூறுவது உண்மையே யென நம்பி மத நூலுணர்ச்சி மிக்காரிற் பலரை வரவழைத்து அரிய சரித்திர நூலொன்றை எழுதுவித்த னன். 'ஆயிர வருஷங்களாக இஸ்லாமிய மதம் தன் சீர்மை கெட்டுச் சிறிது சிறிதாகத் தாழ் வடைந்த நிலையும் அக்கால நிகழ்ச்சிகளும் அதில் விளக்கி எழுதப்பட் டிருக்கின்றன.

காலவகையினால் பழையன கழித்துப் புதியன கோடற்கு ஆக்பருக்கிருந்த உற்சாகத்தை இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. நூதன விஷயங்களை அநுபவத்தில் கையாண்டு வருவது எவ்வளவு தூரம் தகுதி யென்று ஆராய் வதில் அவனுக்குப் பிரியம் அதிகம். 'உலகில் மனிதர் அனுஷ் டித்து வரும் நற் பழக்கங்கள் யாவும் ஒரு காலத்தில் புதியன வாய்த்தானிருத்தல் வேண்டும்' என்று ஆக்பர் அடிக்கடி சொல்லி வருவான். அவன் காலத்தில் தான் புகையிலைச் சுருட்டுப் பழக்கம் இந்தியாவில் ஏற்பட்டது. ஆக்பர் அப் புது வழக்கத்தைப் பரீக்ஷித்து அதன் குணத்தைச் சோதிக் கத் தொடங்கிச் சொற்ப காலத்திற்குள் அதை அறவே ஒழித்து விட்டான். அவன் பரிசோதனைக்குள் அடங்காத விஷயங்கள் கிடையா. மத விஷயங்களில் அவனுக்கிருந்த ருசி நாணயம் வார்ப்பித்தல் முதலிய பலவகைத் துறைகளி லும் இருந்து வந்தது. ஆக்பர் சதா ஏதாவது செய்வதி லேயே நாட்ட முடையவன். ஆகையின் அவனது மனத்தை எந்த விஷயத்திலாவது செலுத்திக் கொண்டே யிருப்பான். சதா சலித்துக் கொண்டிருக்கும் மனத்திற்கு ஒரு போக்கு வேண்டுவது இன்றியமையாத தாகையின் புதுமையான செய்கைகளிலும், ஆராய்ச்சிகளிலும் அவனது மனம் நாடி நின்றது. ஆகையால் அவன் ஏற்படுத்திய மாறுபாடுகளிற் சில ஆழ்ந்து யோசித்து முடிவிற்கு வந்த தீர்மானங்களா லாகியன வல்ல. ஆக்பர் உலகப் பழக்கமும் பயிற்சியும் சிறி தும் அடையாத ஒரு குழந்தை அனுஷ்டிக்கக் கூடிய மத மின்ன தென்றறிய ஆவல்கொண்டு இருபது குழந்தைகளைக் கொணர்ந்து வேறெருவனும் அவர்களோடு பேசி அவரது

இயல்பை மாற்றுதபடி ஓரகத்தில் தனித்து வைத்துக் காப்பா ணுயினன். மூன்று நான்காண்டுகள் சென்றபின் சக்கரவர்த்தி அப்பிள்ளைகள் எவ்வகைக் கொள்கைகளில் பற்றுடையர் என அறிய விரும்பி அவர்களை அவ் வீட்டினின்றும் வெளிப்படுத்திச் சோதிக்கையில் அம் மக்கள் பேச்சறியா ஊமைகளா யிருத்தல் கண்டு வியப்புற்றனன். இங்ஙனம் அவன் தவறிய ஆராய்ச்சிகளும் பரீக்ஷைகளும் பலவாம்.

ஆக்பர் நாமா.

சக்கரவர்த்திக்கு உற்றுழி வுதவி இத முரைத்தற்குப் பல கல்விமான்கள் அமைச்சராய் ஏற்பட்டிருந்தனர். இந்தியாவில் புகழ் பெற்ற கவிகளில் பைய்ஸி ஒருவன். கற்பனாசம் ஒழுகச் சொல் நயத்துடன் கவி பாடுவதில் அவனுக்கிணையானோர் அக்காலத்தில் ஒருவரும் இலர். அபுல் பாசில் எழுதி வைத்துள்ள ஆக்பர் நாமா வென்னும் நூல் என்றுமழியாப் பெருமையது. அதனைப் படிக்குந் தோறும் ஒருவன் நூலாசிரியனது உலகியலறிவையும், எழுதும் வன்மையையும், நடு நிலைமையையும், குணநிறைவினையும் வியவா திருத்தல் முடியாது. அக்காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையினையும், அவரது நடையுடை பாவனைகளின் மேம்பாட்டினையும், அவரது கல்வி நாகரிகம் முதலியவற்றையும் விரித்துரைப்பதாகையின் சரித்திரவாராய்ச்சிக்காரர் போற்றும் அரும்பெரும் நூலாகும். அவ் வழகிய நூலினைப் பெயர்த் தெழுதிய வொருவன் கூறுகிறுன். 'அந் நூல் எக் காலத்தவரும் இனிது அறியலாம்படி இந்துக்களின் கல்வி மேம் பாட்டினைச் சுருக்கித் தறித்துத் தெளிய வுரைக்கும் பான்மையது. அது அக்காலத்து நில விஸ்தீர்ணம், தீர்வை, வருமானம், விளைவு, ஜனத் தொகை முதலியவற்றின் சம்பந்தமான சங்கியைகளை எளிதிலறிதற்குச் சிறந்த சாதனமாயிருந்து உதவி புரிவதோடு பிராமணர் வளர்த்து வந்த கலைகளின் பல பிரிவுகளைப்பற்றியும், அவரது பழக்க வழக்கங்கள், கொள்கைகள், ஐதிகங்கள், கல்வியறிவு முதலியவற்றைப் பற்றியும் நன்றாய் விரித்துரைப்பதால் அது

எக்காலத்தும் ஜனங்கள் போற்றிக் கையாளும் அரிய நூலாகும் என்பதில் தடையில்லை. நிலப்பரப்பி னளவை யையும், நிலவரி யேற்பாட்டினையும், அந்தந்தக் காலங்களில் எற்பட்ட மாறுபாடுகளையும், நில விளைவின் வருமானத்தை யும், இவை போன்ற பிறவற்றையும் குறிப்பிடும் பதிவுப் புத்தகமாதல்பற்றி அந்நூல் சரித்திராசிரியர்க்கும் என்றும் பயன்படுவதாம்'. அக்காலத்தில் சரித்திரத்தை அறிதற்குப் போதுமான ஆதாரங்களடங்கிய நூல் அதனினும் வேறாய தொன்றுமில்லை யென்று சந்தேகமறக்கூறலாம். அந்நூலின் மூன்றாவது பகுதியே ஆக்பர் புரிந்துள்ள அருஞ்செயல் களைத் தெள்ளிதின் தெரிவிப்பதாகும்.

ஆக்பர் அரசாட்சியின் பிற்பகுதி.

ஆக்பர் தான் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த மதம் நாடெங்கும் பரவுதற்கான முயற்சிகளை நாடி உழைத்து வருகையில் தனக்கு விரோதமாகக் கிளம் பிய சிற்றரசாது தடுக்கையும் அடக்கிக் கொண்டே வந்தான். கூர்ஜாத்தையும் வங்காளத்தையும், கைப்பற்றியபின் ஹிந் துஸ்தானம் ஆக்பரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததென்று தாராளமாய்க் கூறலாம். ஆக்பரின் சகோதரனை ஹகீம் காபூலிலும் இதர ஆப்கானியப் பிரதேசங்களிலும் அடிக்கடி கலகித்துக்கொண்டிருந்தான். 1585-ம் ஆண்டில் படக்ஷான் ஆக்பரின் கையைவிட்டு நழுவிவிட்டது. மறு வருஷத்தில் யுஸூப்ஸாயிக ளென்னும் மலை நாட்டினரை அடக்குவதற் காகச் சென்ற ராஜா பிர்பால் அமர்க்களத்தில் தோல்வியுற் றான். ஆயினும், ஹகீம் மரித்தபின் காபூலில் சமாதானம் நிலைத்துவிட்டது. காஷ்மீரமும் ஆக்பருக்குப் பணிந்து அவ னது ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. ஏழுவருஷங்களுக் கப்பால் காண்டஹாரும் ஆக்பருக்குச் சுவாதீனமாயிற்று. ஆக்பர் தக்ஷிணத்தைக் கைப்பற்ற வெண்ணி அதன்மீது படை யெடுத்துச் செல்ல நினைத்தான். டெல்லியில் அரசாண்ட அரசர்களிற் பெரும்பாலார் தக்ஷிணத்தைச் சுவாதீனப் படுத்த முயன்றது பலியாமலே போயிற்று. விந்திய பர் வதத்திற்கு இருமருங்கிலு முள்ள பெரு நாடுகளை ஒரே

அரசன் உரிமையாக்கிக்கொள்ள நினைத்தல் வீணென்பது இந்துதேச சரித்திரத்திலிருந்து பண்டைக்கால முதல் வெளியாகிறது. நாட்டின் அமைப்பு, ஜனங்களின் பழக்க வழக்கங்கள் முதலிய யாவும் முற்றிலும் வேறுபட்டிருக்கையில் வட இந்தியாவும் தென்னிந்தியாவும் ஒரு குடைக்கீழ் அமைதல் எளிதோ? ஆயினும், டெல்லி மன்னன் ஒருவனாவது இவ்வீண் முயற்சியில் தலையிட்டுக் கொள்ளாமலுமில்லை; அம் முயற்சியால் அல்லலுறாமல் தப்பியதுமில்லை. ஆகையின், ஆக்பருக்கும் தக்ஷிணத்தை வென்று அதனுரிமையைப் பெறவேண்டுமென்னும் எண்ணம் உதித்தது ஓர் அதிசய மன்று. அவ்வேலையை அவன் தனது அந்திய காலத்தில் செய்யத் துணிந்தமையின் சாத்பூரா குன்றுகளுக்கப்பால் அவனது செல்வாக்கு ஓங்கவேயில்லை யென்னலாம். 1562-ம் ஆண்டில் ஆக்பர் பர்ஹன்புரியைக கைப்பற்றிக் காண்டிஷ், பீரார் மன்னர்களை அடக்கித் திறை செலுத்தும்படி ஆஞ்ஞாபித்தானேனும் அவர்கள் பேருக்கு மட்டும் ஆக்பரைத் தமது சக்கரவர்த்தியாகக் கருதி வந்தனரே யன்றி, உண்மையில் சுயேச்சையாய் ஆண்டுவந்து நாளடைவில் ஆக்பருக்குச் செலுத்திவந்த பகுதிப் பணத்தையும் நிறுத்திவிட்டனர்.

தக்ஷிணத்தில் சக்கரவர்த்தியின் அதிகாரத்தை நிலைபெறச் செய்தற்காகத் தனது குமாரர்களான மூராதையும், தனியாலையும் பிரதிநிதிகளாய் ஏற்படுத்தியிருந்தனன். அவ்விருவரும் குடிப்பழக்கத்தால் நோயுற்று மரித்தனர். மூராத் அப் பதவியை வகித்தற்குச் சிறிதும் அருகனல்லன். பீராரில் நடந்த ஒரு கலகத்தை அடக்க அவனால் முடியாமற் போகவே சக்கரவர்த்தி அபுல்பாசிலை ஒரு பெரிய சேனைக்குத் தலைவனாக்கித் தக்ஷிணத்தை வென்று வரும்படி அனுப்பினான். ஆக்பரே நேரில் வந்து போரை நடத்தினான். ஆறுமாதகாலம் ஆமத்நகரை முற்றுகையிட்டுச் சுவாதீனப்படுத்தியபின் காண்டிஷிலுள்ள அஸிர்கார் என்னுஞ் சிறந்த கோட்டையை 1600-ம் ஆண்டினில் தனக்குரிமையாக்கிக் கொண்டான். அக்கோட்டை வாயிலில்

இருந்த ஒரு சிலையில் உள்ள சாஸனத்தில் "இராஜாதிராஜரும், சமஸ்தானத்துக்கோர் திலகரும், கடவுளின் சாயையாயுள்ளவருமான ஜலாலுதீன் முகமத் ஆக்பர் பாதுஷா தென்னாட்டையும் காண்டிஷ் என்னும் தாண்டிஷையும் ஹிஜிரா 1010-வது ஆண்டினில் இலாஹி 46-ம் வருஷத்தில் வென்ற" வகையைச் சிறப்பித்துக் குறிப்பிட்டிருப்பதுடன் "ஆக்பர் பாதிபுரி சென்று அப்பால் ஆக்ராவுக்குப் புறப்பட்டான். ஜீஸஸ் கூறுகிறார், 'இவ்வுலகமே ஒரு வாராவதி; அதைக் கடந்து செல்: ஆனால் அங்கே வீடொன்றுங் கட்டாதே. இம்மையில் சிறிதுகாலம் நம்பிக்கையுள்ளோனும் மறுமையிலும் என்றும் தைரியங் குன்றாமல் தான் கொண்டதை முடிப்பான். இவ்வுலக வாழ்வும் சின்னாட்கொண்டதாம். அக்காலத்தை தெய்வ பக்தியிற் செலுத்து; அப்பால் நாம் அடையும் பேற்றினை இன்னதென்றறியோம்' என்றுங் காணப்படுகிறது.

ஆக்பரின் மரணம்.

ஆக்பர் தன் அந்திய தசையில் தனக்கியற்கையாயுள்ள மனக் கிளர்ச்சியை இழக்கும்படி நேரிட்டது. அவன் சகிக்கொணாத வியாகுலத்தில் ஆழ்ந்து துன்புற்றான். அவனது உயிர்த் தோழனான பெய்ஸிகவிராயன் 1595-ல் வியோகமடைந்ததால் சக்கரவர்த்தி தனது வலக்கையிழந்தவன்போலானான். அவனது அருமைக் குமாரர்களில் இருவர் தீயவழியில் புகுந்து அகால மரணத்துக்குள்ளானார்கள். மூத்தகுமாரனான ஸலீமோ தந்தையின் சொல்லுக்கு மீறி நடந்து சதா சக்கரவர்த்திக்கு ஓயாத சஞ்சலத்தை யுண்டுபண்ணி வந்தான். அவன் அபுல்பாஸிலின் செல்வாக்கினையும், தன் தீய வழிகளில் அவனுக்கிருந்த வெறுப்பினையுங் கண்டாற்றாது 1602-ம் வருஷத்தில் தக்ஷிணத்திலிருந்து திரும்பி வருகையில் அவனைக் கொல்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து, அங்ஙனமே அவனது உயிரைக் கவர்ந்தான். அபுல்பாஸில் நெறிதவறா நீர்மையன்; அரசனுக்கு உள்ளும் புறமும் ஒத்து ஊழியஞ் செய்தவன்; ஆக்பரின் நண்பருள் அவனுடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகி ஆக்பரது மனத்தூய்மைக்

கும், அருமையான சீர்திருத்தங்களுக்கும் காரணனுயுமிருந்தவன். அபுல்பாசில் தன் குமாரனுல் மடிந்த செய்தி அறிந்தபின் ஆக்பரின் பலமும், மகிழ்ச்சியும் பறந்தன. இந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து அவனுல் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முடியாமற்போயிற்று. குடும்பத்தில் அவனைப்போல் பெருந்தன்மை வாய்ந்தோர் ஒருவரும் இலர். அதனுல் சண்டைகளும், சச்சரவுகளும், குழப்பங்களும் பெருகி விருத்தியடைந்து வந்தன. யானைச் சண்டையொன்று நடைபெற்றது. சக்கரவர்த்தி முன்னிலையில் தாமிருப்பதையுங் கவனியாமலே பலர் துவேஷித்துப் பொருமையால் போராடி நின்றனர். அரசனது சினம் கரை புரண்டு எழுந்தோங்கியது. அவனது மனோநிலையையும், தேக வியல்பையும் அறிந்த சிலர் அவனை அவ்விடத்தினின்றும் அழைத்துச் சென்றனர். அதே வியாஜமாக ஆக்பருக்கு நோய் உண்டாகி நாளடைவில் அது பலப்பட்டது. அவன் மரிக்குந் தறுவாயிலிருக்கையில் மானமின்றிப் பலர் அவனுக்குப் பின் பட்டத்துரிமையைப் பெறுதற்கு வழக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். முடிவில் ஆக்பர் தனது மூத்தகுமாரனை சலீமை அருகே யழைத்து, இராஜ்ய பாரத்தை அவன் வசம் ஒப்புவித்து 1605-வது ஆண்டில் அக்டோபர் மாதத்தில் இம்மண்ணுலகை நீத்துப் புகழ் மேனிகொண்டு விண்ணுலகெய்தினன்.

Printed by P. R. Rama Iyar & Co., Madras.

இந்தியர் சரித்திரம்.

இரண்டாம் பாகம்.

முன்னுரை.

பள்ளியில் பயிலும் மாணவன் பயின்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு. அவைகளுள் முதன்மையுற்றிருப்பது தான் பிறந்த தேச சரித்திரத்தை ஓதுவதேயாம். எவனொருவன் தன் தேச சரித்திரத்தைத் தெளிவாய்க் கற்கின்றானோ அவனுக்கு தன் தேசத்தின் மேலும் தன் தேசத்தில் வாழ்பவர்கள் பேரிலும் அளவு கடந்த அபிமானம் உண்டாகும் என்பது உண்மை. இக்காரணம்பற்றியே ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் சிறுவர்களுக்கு ஏற்றவாறு சிறு சிறு புஸ்தகங் களாக தேச சரித்திரத்தை எழுதி வெளியிட்டுவருவது யாவரும் உணர்ந்ததே.

நம்முடைய தேசமாகிய இந்தியாவானது மிகப் பழமையான சரித்திரமுடையது. இந் நாட்டின்கண் பிறந்து விளங்கிய மன்னர்கள் பலர்; வீரர்கள் பலர்; அமைச்சர்கள் பலர்; அடியார்கள் பலர்; ஆச்சாரியர்கள் பலர். அவர்களால் இந்நாட்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் பலவாகும். இன்னோர்களது வரலாறுகளும் அவர்களால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் படிப்போருக்குப் பெரும் பயனை யளிக்கும்.

நம்மிளைஞர் அத்தகைய வரலாறுகளைப் படித்துப் பயன்பெறுமாறு இந்தியர் சரித்திரத்தை மூன்று பகுப்பு களாகப் பிரித்து, படிப்பவர்க்கு ஏற்றவாறு வேண்டுவன வற்றைக் கூட்டியும், வேண்டாதவற்றைக் களைந்தும் எழுதி யிருக்கிறேன்.

திருச்சி,
1—5—13.

பி. தி. ஸ்ரீ.

பொருளமைப்பு.

VIII. ஏழாம் நூற்றாண்டு.

(கி. பி. 600—700)

ஏழாம் நூற்றாண்டில் வட இந்தியா, நடு இந்தியா தென்னிந்தியா ஆகிய மூன்று பாகங்களிலும் மேன்மையுற்ற அரசர் ஆண்டு வந்தனர். அவர்கள் ஆளுகையால் நாடும் உயர் நிலையுற்றிருந்தது. வட நாட்டில் கான்யகுப்ஜமும், நடு நாட்டில் பாதாமி நகரும், தென்னாட்டில் காஞ்சிபுரமும் மகிமையுற்றிருந்தன. மக்கள் நிலையும் உயர்வுற்றிருந்தது.

ஸ்ரீஹர்ஷ மகாராஜா :—பிரபாகர வர்த்தனனென்பான் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் ஸ்தாண்வீச்வரம் என்னும் புண்ணிய மகா க்ஷேத்திரத்தில், சிற்றரசனாய் ஹூணர், லாடர், கூர்ஜ்ஜரர் முதலிய புறநாட்டாரை ஜயித்து ஆறும் நூற்றாண்டின் கடைசியில் பிரசித்தியடைந்தான். அவன் மகள் இராஜ்ஜியஸ்ரீ மகத அரசன் மௌகரி குலத்தான் கிரகவர்மனுக்கு மனைவி. பிரபாகர வர்த்தனன் இறந்தபோது அவன் மூத்த மகன் இராஜ்ஜிய வர்த்தனன் சிம்மாசனம் ஏறினான். உடனே மாளவ நாட்டரசன் தேவகுப்தன் கிரகவர்மனைக் கொன்று இராஜ்ஜியஸ்ரீயைச் சிறைச்சாலையில் வைத்தான். இராஜ்ஜியவர்த்தனன் தேவகுப்தனுடன் போர் புரிந்து அவனைக்கொன்றான். திரும்பி வரும்போது கர்ணஸுவர்ண (பங்காள) அரசன் நரேந்திர குப்தன் இராஜ்ஜியவர்த்தனனைக் கொன்றுவிட்டான். அப்போது இராஜ்ஜிய வர்த்தனன் தம்பி ஸ்ரீ ஹர்ஷன் அரசனானான் (606).

ஸ்ரீஹர்ஷன் நரேந்திரகுப்தனைத் தண்டித்தபின்பு 60,000 யானைகள், 120,000 குதிரைகள், 50,000 காலாட்கள் கூடிய ஒரு சேனையைச் சேர்த்து, அவைகளின் உதவியால் வட இந்தியாவைத் தன் அரசாட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவர நிச்சயித்தான். ஐந்து வருஷங்களுக்குள் வட இந்தியா முழுவதையும் ஜயித்தான். நடு இந்தியாவையும் கைக்கொள்ளலாமென்று நினைத்து நருமதைக் கரைக்கு வந்தான். அப்பொழுது புளகேசி என்ற சளுக்க அரசன் அவனை எதிர்த்து அந்நதிக்குத் தெற்கே வரவொட்டாமல் தடுத்தான்.

பின்பு ஸ்ரீஹர்ஷன் கான்னியகுப்ஜத்தைத் தலைநகராக்கினான். பாஞ்சால தேசம் மறுபடியும் உயர்நிலையுற்றது. கான்யகுப்ஜ நகரத்திற்கு இப்போது கனௌஜ் என்று பெயர். அந்நகரம் 4 மைல் நீளமும் ஒரு மைல் அகலமும் கொண்டது. அங்கு மேடை மாளிகைகளும், குளங்களும், நந்தவனங்களும் நிறைந்திருந்தன. அதில் கல்லால் அஸ்திபாரம் போட்டு செங்கல்லால் சுவரெடுத்து 200 அடி உயரமுள்ள பௌத்த சங்காராமம் ஸ்ரீஹர்ஷன் கட்டினான். அதில் 30 அடி உயரமுள்ள புத்த விக்கிரகம் ஒன்றைப் பிரதிஷ்டை செய்தான். அவ் விக்கிரகம் தாமிரத்தால் வார்த்தது. பல இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்றது. சங்காராமத்துச் சுவர்களின் மேல் பல விக்கிரகங்களால் புத்தன் சரித்திரத்தைக் காட்டினான். அதற்குத் தெற்கே சூரியனுக்கு ஒரு கோவில் கட்டுவித்தான். அச்சூரியன் கோவிலுக்குத் தெற்கே சிவனுக்கு ஒரு கோவில் கட்டுவித்தான். இவ்விரு கோவில்களையும் பிரகாசம் பொருந்திய நீல நிறமுள்ள கற்களால் கட்டுவித்தான். இச்சங்காராமம் மிகப்பெரிதாயிருந்தது. இக்கோயில்களில் கூட்டவும் மெழுகவும் 1000 பேர் வேலைக்காரர்கள் இருந்தார்

கள். இரவும் பகலும் பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

முகம்மதியர் வட இந்தியாவைக் கைப்பற்றும் வரைக்கும், கனௌஜ் நகர் வட இந்தியாத் தலைநகராயிருந்தது. 15-ம் நூற்றாண்டில் ஷெர்ஷா என்பவன் அதை அழித்தான்., இப்போது முகம்மதிய சிற்றூராய் மேடிட்டுவிட்டது. மேடுகளைத் தோண்டி ரெயிலுக்குச் சரளை எடுக்கத்தான் இப்பொழுது அவ்வூர் உபயோகமாயிருக்கிறது.

ஸ்ரீஹர்ஷன் தன்னாடு முழுவதும் அடிக்கடி சுற்றிப்பார்த்து அங்கங்கே கொலு வீற்றிருப்பான். கொட்டகை போட்டு அதில் தங்குவான். அவன் அதை விட்டுவிட்டுப்போனவுடனே கொட்டகையை யெரித்துவிடுவார்கள் ஸ்ரீஹர்ஷன் சந்நிதியில் பல புலவர்கள் வீற்றிருந்தார்கள். அவர்களுள் பேர் போனவன் பாணன். பாணன் தன்னுடைய காவியமொன்றில் அக்காலத்திலிருந்த அக்கிரகாரத்தைப் பின் வருமாறு வர்ணித்திருக்கிறான். கிராமத்தில் வேத கோஷம் நிறைந்திருக்கும். யாகங்களைப் பார்க்க பிரம்மசாரிகள் பலருண்டு. அவர்கள் தலைமயிர் நெருப்பைப்போல் சிவந்திருக்கும். முகத்தில் விபூதியை அணிந்து கொண்டு இங்கும் அங்கும் அலைவர். வீடுகள் முன் சோமச் செடிகளின் பாத்திகளில் தண்ணீர் தெளித்திருப்பதால் பார்ப்பதற்குப் பசேலென்று அழகாயிருக்கும். புரோடாசம் செய்ய அரிசையையும் சாமையையும் கிருஷ்ணாஜினத்தின்மேல் உலர்த்தியிருக்கும். பல சிஷ்யர்கள் சமித்துகளையும், தர்விகளையும் குசங்களையும் கொண்டுவந்து குவித்திருப்பார்கள். ஒரு பக்கத்தில் விராட்டியும் வரகும் குவிந்து கிடக்கும். வீட்டு முன் கொட்டகைகளில் மாடுகள் பாலொழுகிக் கொண்டு நிற்கும். யாக சாலைகளில் முளைகள் அடிக்க உதும்பரக்

கிளைகள் கிடக்கும். விச்வே தேவர்களுக்குக் கொடுத்த நிவேதனங்களால் தரை வெளுத்திருக்கும். வீட்டு முன் மரங்களெல்லாம் ஹோமப் புகை படிந்து மங்கியிருக்கும். இடையர்கள் கன்றுக்குட்டிகளுடன் விளையாட அவைகள் துள்ளியோடும். யாகத்துக்கு வேண்டிய ஆடுகள் நிறைந்திருக்கும்.

ஸ்ரீஹர்ஷன் அடிக்கடி பண்டிதர்கள் கூட்டங் கூட்டுவான். அக்கூட்டங்களில் சாஸ்திர விசாரணை மிகுதியாய் நடக்கும். அரசன் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து இவைகளைக் கவனிப்பான். அந்தச் சிம்மாசனம் முத்தைப் போன்ற வெளுத்த கல்லால் செய்யப்பெற்று இரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்றிருக்கும். அதைத் தாங்கும் கால்கள் தந்தத்தாலானவைகள். சபை முடிந்தவுடன் வந்திருந்த அறிஞர்களுக்குச் சன்மானம் செய்வான். அச் சபைகளில் அவன் தங்கை இராஜ்ஜியஸ்ரீ அரசன் பக்கத்தில் வீற்றிருப்பாள். இவான் சுவங் என்னும் சீனன், ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவன் காலத்தில் இந்தியாவிற்கு யாத்திரை செய்து வந்தான். அவன் தருமத்திராதன் என்னும் பெயர் பூண்டான். பெரிய பண்டிதனானதால் இச் சபைகள் பலவற்றிலிருந்து சாஸ்திரார்த்தங்களை எடுத்துப் பேசினான். இவன் ஹர்ஷதேவன் கனௌஜில் நடத்தின உற்சவங்கள் சிலவற்றைப் பின் வருமாறு வர்ணித்திருக்கிறான் :—தினம் தினம் விக்கிரகங்களை வீதியில் எழுந்தருளச்செய்வார். ஹர்ஷன் இந்திர வேஷம் பூண்டு குடை பிடிப்பான். காமரூப (அசாம்) அரசன் குமாரன் பிரம்மன் வேஷம் பூண்டு சாமரம் போடுவான். அரசன் முத்து பொற்பூ முதலியவைகளை இறைப்பான். விக்கிரகத்துக்கு அபிஷேகம் செய்து பீடத்தின்மேல் வைத்து பூஜை செய்வான். பிரயாகையிலும் இம்மாதிரியான உற்சவங்கள்

நடந்துவந்தன. அங்கே புத்த விக்கிரகம், சூரிய விக்கிரகம், சிவ விக்கிரகம் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் பூஜை 75 நாட்கள் வரையிலும் நடந்தது. பின்பு இவான் சுவங் சீன தேசத்துக்குத் திரும்பிப்போனான். அப்போது ஹர்ஷதேவன் அவனுக்கு வெகுமதிகள் கொடுத்ததுமல்லாமல் குதிரை வீரர்களை அவனுக்குத் துணையாகவும் அனுப்பினான். கி. பி. 645ம் ஆண்டில் இவான் சுவங் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும் சந்தனமரத்தாலும் ஆன புத்த விக்கிரகங்களையும், புத்த தாதுக்களையும், 657 புத்தகங்களையும் சீனத்துக்கு கொண்டுபோனான்.

ஸ்ரீஹர்ஷதேவன் 647ம் வருஷம் இறந்தான். அது முதல் நூறு வருஷங்கள் அளவு வட இந்தியாவில் வலியுற்ற அரசர்கள் இல்லாமல், நாடு மிகுந்த குழப்பத்திற்குள்ளாயிற்று.

மக்கள் வாழ்நிலை.

ஸ்ரீஹர்ஷன் காலத்தில் மக்கள் இருந்த நிலையைப் பற்றி இவான் சுவங் வெகு விஸ்தாரமாய் எழுதியிருக்கிறான். பட்டினங்களின் நான்கு பக்கங்களிலும் அகன்று உயர்ந்த மதில்கள் உண்டு. ஆனால் தெருக்கள் நெருக்கமாயும் கோணலாயும் இருக்கும். வீதியின் இருபக்கங்களிலும் கடைகள் அதிகம். இறைச்சியையும் மீனையும் விற்போர் ஊருக்கு வெளியில் வசித்தனர். மதில்கள் செங்கல்லால் கட்டப்பட்டிருந்தன. வீட்டுச்சுவர்கள் மலாறுகள் மேல் மண் பூசியாவது, மரத்தால் செய்தாவது இருக்கும். வீட்டு முன் மண்டபம் மரத்தாலாவது, ஓட்டாலாவது மூடியிருக்கும். பின்பாகம் கூரை போட்டிருக்கும். வீடெல்லாம் சுண்ணம்பு பூசியிருக்கும். தரை

யைத் தினந்தோறும் சாணத்தால் மெழுகிக் கோலமிட்டு பூவால் அலங்கரிப்பார்கள். மரவேலைகளிலெல்லாம் சிற்பம் நிறைந்திருக்கும். இவைகள் சங்காராமங்களில் அதிகம். கதவுகளில் பல வர்ணம் பூசியிருக்கும். சங்காராமங்களுக்கு நான்கு மூலைகளிலும் கோபுரங்களுண்டு. மூன்று அடுக்குகள் அக்கோபுரங்களில் உண்டு. ஜனங்கள் கயிற்றுக் கட்டில்மேல் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். தைக்காத ஆடைகளையே உடுத்திக்கொள்வார்கள்.

க்ஷத்திரியரும், பிராமணரும் சுத்தமாயும் படாடோபமில்லாமலும் இருப்பார்கள், செட்டும் சீருமாய் வாழ்ந்து வந்தனர். அரசரும், பிரபுக்களும், இரத்தினமாலைகளையும், கிரீடங்களையும் மோதிரங்களையும் தரித்தார்கள். செல்வம் மிகுந்த செட்டிமார்கள் கையில் வளையல் போட்டுக்கொள்வார்கள். எல்லோரும் வெறுங்காலுடன் நடப்பர். செருப்பு போடுவது அரிதாயிருக்கும். பல்லுக்குச் சிவப்பு கருப்பு வர்ணம் பூசிக்கொள்வர். காது குத்திக் கொள்வார்கள். பிறர் கட்டாயத்துக்கன்றித் தாங்களே சுத்தமாயிருப்பர். ஒவ்வொரு முறையும் சாப்பிடுமுன் குளிப்பர். ஒருவர் எச்சிலை மற்றொருவர் தின்னர். ஒருவர் பாத்திரத்தை மற்றொருவர் உபயோகிக்கமாட்டார்கள். எச்சில் பாத்திரம் மண்ணாலாவது, மரத்தாலாவதாயிருந்தால் அதை யெறிந்துவிடுவார். தங்கம், வெள்ளி, தாமிரம், இரும்பாலானதை அடிக்கடி சுத்தி செய்வார்கள். உடம்பிற்குச் சந்தனம், குங்குமப்பூ முதலியன பூசிக்கொள்வார்கள். அரசன் ஸ்நாநத்துக்குப் போகும்போது மேளம் கொட்டி, வீணை முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்துப் பாடுவர். பின்பு பூஜை நடக்கும். சிலர் சாஸ்திரங்களை மிகவும் படித்திருந்தார். சிலர் சன்னியாசிகளாய்த் தனியாக வசித்து வந்தார்கள்.

அவர் மானுபிமானம் விட்டவர். ஜனங்கள் அவரை மிக மதிப்பாய் நடத்தினூர்கள். அரசர் அவர்களை எவ்வளவு கவுரவமாய் நடத்தினபோதிலும் அரசர் சந்நிதிக்கு அவர்கள் வரமாட்டார்கள். அவர் குடும்பத்தார் எவ்வளவு பாக்கியவந்தராயிருந்தாலும் அவர் பிக்ஷை எடுத்துத்தான் உண்பார்கள். தருமம் வழுவாமல் நடந்து கொள்வார். உடல் வருத்தத்தைக் கவனியாமல் எப்பொழுதும் கல்வி பெற முயலுவர். அதற்காக 60 யோஜனை தூரம் இலட்சிய மில்லாமல் நடப்பார்கள். உடையை அழகாய் உடுத்திக் கொண்டு, வேறுவேலையில்லாமல் சோம்பேறிகளாய் இருப் பவர்களை ஜனங்கள் வெறுப்பார்கள். ஒவ்வொரு ஜாதி யரும் தம் ஜாதிப்பெண்களையே மணம் புரிவார். விதவை கள் புனர்விவாகம் புரிவதில்லை.

எவனுக்கு நோய்வந்தாலும் ஏழுநாள் வரையிலும் அவனைப் பட்டினியாய்க் கிடக்கும்படிச் செய்வர். அதற் குள் சௌக்கியமாகாவிட்டால் மருந்து கொடுப்பார்கள். மருந்துகள் பலவுண்டு. ஒவ்வொரு மருந்துக்கும் ஒரு தனிப்பெயர் வைத்திருக்கிறூர்கள். மனிதர் இறந்த போது மாரடித்துக்கொண்டு அழுவார்கள். சாவைக் குறிக்கத் தனியான ஆடைகிடையாது. இறந்தவர்களைத் தகனம் செய்வார்கள். அவ்வாறு செய்யாமல் பிணங்களை ஆற்றில் போடுவதும், காட்டுமிருகங்கள் தின்னுமாறு போட்டுவிடுவதும் உண்டு. கிழவர் சிலர்க்குத் தீராநோய் வந்தால், வைராக்கியம் பிறந்து, உறவினரிடம் செலவு பெற்று, கொட்டு மேளத்துடன்போய், கங்கையில் விழு வார். க்ஷத்திரியர் திராட்சரசம், கரும்பு ரசத்தாலான சாராயம் முதலியவற்றையும்; வைசியர் கடுமையான சாரா யத்தையும் குடிப்பார்கள். பிராமணரும் பௌத்தரும் பழத்தாலான பாகுகளைத் (ஷர்பத்துகள்) தான் குடிப்பார்

கள். மாடு, பன்றி. நாய், குதிரை, யானை இவற்றின் இறைச்சியைத் தின்போர் பறையர். ஜனங்களெல்லாம் தருமசாலிகள். மோசம் கிடையாது.

ஆட்சிமுறை.—அரசாட்சி நியாயமாய் நடந்தது. சண்டைசச்சரவு கிடையாது. குற்றங்களை அதிகமாய்ச் செய்யமாட்டார்கள். அரசனுக்கு விரோதமாய்ச் சதியாலோசனை செய்பவர்களை ஆயுட்காலம்முழுதும் சிறைசெய்வார்கள். இல்லாவிட்டால் நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றி விடுவார்கள். இதுவுமல்லாமல் இராஜதுரோகம் முதலிய குற்றங்களுக்கு, மூக்கு, காது, கை, கால் முதலிய உறுப்புகளை அறுப்பதும், காட்டுக்கு அனுப்புவதும் முதலாகிய தண்டனைகளை விதிப்பார்கள். இதுவல்லாத மற்றைய குற்றங்களுக்கு அபராதம் போடுவர். ஒருவன் குற்றவாளியல்ல என்பதைக்காண்பிக்க நீரில் விழச்செய்தல், நிறுத்துப்பார்த்தல், விஷம் ஊட்டுதல் முதலிய பரீட்சைகள் உண்டு. அரசருக்கும், உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் கட்டணங்கள் அதிகமில்லை. ஜனங்கள், தங்கள் பெயர், வேலை முதலியவற்றை யெழுதிவைக்க வேண்டியதில்லை. வெட்டி வேலை அரசாங்கத்திற்காகச் செய்ய வேண்டியதில்லை. அரசன் சொந்தநிலவரும்படியிலிருந்து கால்பங்கு இராஜ்ய செலவிற்கும், கால்பங்கு உத்தியோகஸ்தர் சம்பளத்திற்கும், கால்பங்கு பண்டிதர்சம்பளத்துக்கும், கால்பங்கு பற்பலசமயங்களை ஆதரிப்பதற்கும் செலவழிப்பார். ஜனங்கள் நிலங்களிலிருந்துவரும் வரும்படியில் ஆறில் ஒருபங்கு வரியாகக்கொடுக்கவேண்டும். வியாபாரிகள் கொடுக்கவேண்டிய வரியும் சுங்கமும் கொஞ்சமே. மந்திரிகள் முதலிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு மானியங்கொடுப்பார். ஐந்து வருஷத்துக்கு ஒருமுறை அரசர் பொக்கிஷத்தில் மிஞ்சினதெல்லாவற்றையும்

பிராமண, பௌத்த, ஜைனமடங்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் தானம் செய்வார்கள். ஒருதடவை, அரசன் நிலுவைப் பணம், பாத்திரங்கள், இரத்தினங்கள், நகைகள், உடுப்புகள், கிரீடங்கள் எல்லாவற்றையும் தானம்செய்தான். பட்டணங்களிலும், பட்டணங்களுக்குச்செல்லும் பாதைகளிலும், பலசத்திரங்கள்கட்டி, அதில் பாதசாரிகள் தங்கவும், உண்ணவும் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். பற்பல ஊர்களிலும் ஆரம்பப்படிப்பும், உயர்தரப்படிப்பும் நிறைவேற ஏற்பாடுகள் இருந்தன. சிலகலாசாலைகளில் ஆயிரக்கணக்காய் மாணவர்கள் படித்துவந்தார்கள்.

---

2. நடு இந்தியா.

சளுக்கர்.—பம்பாய் இராஜதானியில் பிஜாப்பூர் ஜில்லாவில் இப்பொழுது பாழாய்ப்போன ஊர் பாதாமியென்றது ஒன்று உண்டு. முற்காலத்தில் அதை வாதாபியென்றுங்கூறினர். கி. பி. 400-ல் அயோத்தியவாசியாகிய விஜயாலயன் என்னும் க்ஷத்திரியன் நடு இந்தியாவில் சிற்றரசனானன். இவன் காஞ்சீபுரப்பல்லவரை யுத்தத்தில் தோற்கடித்தான். இவன் மரபில் பிறந்த புளகேசியென்பவன் பாதாமியைத்தலைநகராக்கி அங்கு அசுவமேத யாகமும் செய்தான். அவன் மகன் கீர்த்திவர்மன் சுற்றுள்ள நளர், மௌரியர், கதம்பர் முதலிய சிற்றரசரை ஜயித்து, பேரரசனானன். அவன்பின் அவன் தம்பி மங்களேசன் சிம்மாசன மேறினன். அவன் பாதாமிக்கருகில் மலையைக்குடைந்து விஷ்ணுகோவில் ஒன்று ஏற்படுத்தினன். அவனுக்குப்பின் கீர்த்திவர்மன்மகன் இரண்டாம் புளகேசி சத்தியாசிரயன் ஆண்டான். இவன் பெரும் வீரன் இவன்தான் ஸ்ரீஹர்ஷனைத்தோற்கடித்து, அவன்யானைகளைப்

போரில் கொன்று அவனை நருமதையைத்தாண்டமுடியாமல் செய்தான். புளகேசிநாட்டிற்கு மகாராஷ்டிரம் என்று பெயர். தொண்ணூறாயிரத்தொன்பது கிராமங்கள்கொண்டது. இவனுடையவீரர் வெகுபராக்கிரமசாலிகள். சேனாபதி யுத்தத்தில் தோற்றால், வேறுதண்டனை விதிக்காமல், அவனுக்குப்புடவையுடுத்தி வீதியில் விரட்டுவர். அவன் வெட்கப்பட்டுத் தற்கொலை செய்துகொள்வான். போரில் வீரர்களுக்கும் யானைகளுக்கும் வயிறுநிரம்ப சாராயத்தைக் கொடுப்பார். அதனால் அவர்கள் வெறிகொண்டவர்கள் போல் போர்புரிவர். அதனால் அரசன் பிறரிடத்தில் பயமற்றுவாழ்வான். கி. பி. 612ம் வருஷத்தில் புளகேசி திக்விஜயம் செய்யப்புறப்பட்டான். முதலில் தென் கோசலத்தையும் பின்பு பிஷ்டபுரத்தையும் (பிட்டாபுரம்) பிடித்தான். பின்பு, பல்லவர்களுக்கு உரிய தெலுங்கு மாகாணங்களுக்குத் தலைநகரான வேலூருக்கு அருகில் உள்ள வேங்கியைப்பிடித்து காஞ்சீபுரம் நோக்கிச்சென்றான். காஞ்சீபுரமன்னன் மஹேந்திரவர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன், புளகேசியை யெதிர்க்கமுடியாமல் காஞ்சீபுரக்கோட்டைக்குள் ஒளிந்தான். பின்பு மஹேந்திரன் புளகேசியைப் புல்லலூரில்தோற்கடிக்க, புளகேசி தன்னாட்டுக்குத்திரும்பினான். புளகேசி தன்தம்பி குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனனை வேங்கிநாட்டரசனாக்கினான். குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன் பின்னோருக்கு வேங்கியில் ஆண்ட கீழ்ச்சளுக்கரென்று இப்போது சரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்பவர் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். பின்பு மஹேந்திரவர்மன் மகன் நரசிம்மன் பாதாமிமேல் படையெடுத்து அவ்வூரை அழித்தான். புளகேசியும் இறந்தான். 12 வருஷகாலமளவு சளுக்கர் பலம்குன்றிற்று. பின்பு 654 இல் புளகேசிமகன் விக்கிரமாதித்தியன் திரும்பவும் பாதாமியில் சளுக்கஅரசாட்சியை நிலைநிறுத்தினான். காஞ்சீபுர

அரசன் பரமேசுவரனைத்தனக்கு ஆளாக ஆக்கிக்கொண்டு, 675இல் சோழநாட்டைத்தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு பாண்டியநாட்டினுள் நுழைந்தான். ஆனால் மாறன் சடையன் என்றபாண்டியன் மருதூரில் அவனைத் தோற்கடித்தான். உடனே பரமேசுவரபல்லவனும் பெருவளநல்லூரில் விக்கிரமாதித்தியன்பேரில் வெற்றிகொண்டான். விக்கிரமாதித்தன் பாதாமிபோய்ச்சேர்ந்தான். அவன் ஆட்சி 683ம் ஆண்டுவரையில் நிகழ்ந்தது. அவனுக்குப்பின் சளுக்கர் பலம் குன்றியது. சளுக்கர் நாட்டில் வைஷ்ணவ சமயமும் ஜைனசமயமும் விளங்கின. பலகோயில்களைச் சளுக்க அரசர் கட்டினார்கள்.

---

3. தென்னிந்தியா.

பல்லவர்.— தென்னாட்டில் சோழர்நிலை தளர்ந்தது. 6ம் நூற்றாண்டில் பல்லவர் காஞ்சீபுரத்தைத் திரும்பியுங் கைப்பற்றினர். பல்லவரில் மிகப்பெரியவன் மஹேந்திரன் (600-625). இவன் சோழநாட்டைத் தன்வசமாக்கினான். அன்றியும் பெஜவாடாமுதல் நாமக்கல்வரையில் பற்பல இடங்களில் குகைக்கோயில்கள் மலைகளில் குடைந்தெடுத்தான். இவன் காலத்திற்குமுன் தமிழ்நாட்டில் மரத்தால் கட்டிய கோவில்களும் செங்கல்லால்கட்டிய கோவில்களுமே இருந்தன: இவன்தான் முதல் முதல் கற்கோவில்கள் குடைந்தெடுத்தவன். இவன் நிருமித்த கோவில்களில் திருச்சிராப்பள்ளி மலைமேலுள்ள சிவன் கோவிலும், சிற்றன்னவாயிலிலுள்ள ஜைனக்கோவிலும், நாமக்கல்லில் உள்ள விஷ்ணு கோவிலும் சிறப்புடையவைகளாம். இவன் குடைந்தெடுத்த குகைக்கோவில்கள் சிலவற்றில் அழகான வர்ணபடங்களை வரைந்து வைத்தான். வேறுசிலவற்றில்

கல் விக்கிரகங்களும் செய்துவைத்தான். அன்றியும் ஆரிய முறையைத் தழுவிய ஆசாரங்களையும், சங்கீதத்தையும் தென்னாட்டில் பரவச்செய்தான்.

மகேந்திரன்மகன் நரசிம்மன் (625–650) தன்சேனாதிபதியாகிய பரஞ்சோதியோடு பாதாமியின்மேல்படையெடுத்துச்சென்று, அதைக் கைக்கொண்டு, அவ்வூரையழித்தான். அன்றியும் மானவம்மன் என்னும் இலங்கை அரசகுமாரனுக்கு ஆள்படை, கப்பல் படை அளித்து அந்தத்தீவின் சிம்மாசனத்தைக் கைப்பற்ற உதவிசெய்தான். இவன் காலத்தில் பெரிய துறைமுகப்பட்டினம் மகாபலிபுரம்தான். அவ்வூரில் பெருங்கற்களைக் கோவிலுருவமாகச் செதுக்குவித்தான். அவைகளை இப்பொழுது பஞ்சபாண்டவர்கள் இரதங்களென்று தவறாய்க் கூறுவார்கள். இவன் பேரன் பரமேச்வரனென்பான் (650-690) விக்கிரமாதித்திய சளுக்க அரசனுக்கு முதலில் அடங்கியிருந்தான். பின்பு அவ்விக்கிரமாதித்தியனோடு போர் புரிந்து அவனைப் பெருவளநல்லூரில் தோற்கடித்தான். இவன் மகன் இராஜசிம்மன். இவன் முதல்முதல் தமிழ்நாட்டில் கற்பாறைகளால் கோவில்கள் கட்டினான். இவைகளைக் காஞ்சிபுரத்தில் இப்போதும் பார்க்கலாம். இப்பல்லவர்கள் காலத்தில்தான் சிவனடியார்களில் சிலரும் ஆழ்வார்களில் சிலரும் வாழ்ந்துவந்தனர். இவர்கள் தேவாரம் திருவாய்மொழி பாடினார்கள். இவர்கள் முயற்சியால் ஜைனமும் பௌத்தமும் நாசமுற்றது. சைவமும் வைஷ்ணவமும் தென்னாட்டில் எங்கும் ஓங்கிற்று.

பாண்டியர்.—கி. பி. 600ல் மதுரையில் பாண்டியர் பலம் உயர்ந்தது. இப்பாண்டிய மன்னருக்கு முறையே மாறனென்றும், சடையனென்றும் பெயர்கள் வழங்கி வந்தன. இப்பாண்டியர் தமிழ்ப்புலவர்களை மிகவும் ஆத

ரித்தனர். இந்தப்பாண்டியரில் ஒருவன் விக்கிரமாதித்திய சளுக்கனை மருதூரில் ஜயித்தானென்று முன்னமேசொன்னோம்.

இந்தக்காலத்தில் தலைக்காட்டு கங்கையரும் உயர்நிலை பெற்றார். கதம்பர், பாணர், பெருமாள்என்று பட்டந்தரித்த சேரரும் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் அவர்களெல்லாம் சிறு மன்னராய்த்தான் வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

IX. எட்டு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகள்.

1. வட இந்தியா.

இராஜபுத்திரர்.—பண்டையகாலத்தில் க்ஷத்திரிய மன்னர் இருந்ததுபோல் இராஜபுத்திரர் இப்போது பற்பல இடங்களில் ஆளத்தொடங்கினர். இவர்கள் வீரத்தனத்துக்கும் மரியாதையான நடத்தைக்கும், வித்வான்களை யாதரிப்பதற்கும், வேதபக்திக்கும் பேர்போனவர். தருமயுத்தமே செய்பவர். இவரில் சிலர் அபூமலைக்கு அருகில் யாககுண்டத்திலிருந்து பிறந்தாரென்று ஒரு கதை உண்டானதால் அக்கினிகுலர் என்று பெயர்பெற்றார். மற்றையவர் பழைய க்ஷத்திரியகுலத்தவர் என்றுசொல்லிக் கொள்வர்.

பாஞ்சாலநாடு.—இராஜபுத்திரர் ஆண்ட நாடுகளில் பாஞ்சாலநாடு சிறந்தது. இந்நாட்டில் ஆண்டவர்களில் சிறப்புடையவன் மிஹிரபோஜன் (840—890). இவன் செல்வாக்கு வட இந்தியா முழுவதும் பரவியது. இவன் வராஹாவதாரத்தில் மிக்க பக்தியுள்ளவன். ஆதிவராஹன் என்றபட்டம் தரித்தான். இவனைப்பற்றி சுலைமான் என்ற அரபி வியாபாரி பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறான். இந்த அரசன் சேனை மிகப் பெரியது. அவனுடைய குதிரைப்படைக்குச் சமானம் வேறு எவர் படையையும் சொல்வதற்கில்லை. இவன் முகம்மதியரிடத்தில் அதிக பகைமை பாராட்டி வந்தான். இவனிடம் பல ஒட்டகைகள் உண்டு. இவன் நாடு போல் திருடர்

இல்லாத நாடு வேறெதுவுங்கிடையாது. ஜைது என்ற மற்றொரு முகம்மதியன் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறுன். இவ்வரசன் சந்நிதியில் கவிகளும், சோதிடரும், பண்டிதரும், சகுனம் சொல்வோரும் பலருண்டு. மந்திர தந்திர வித்தை தெரிந்தவர் அற்புதமான வேலைகள் செய்வார். இவ்வரசர் அரண்மனையில் ஸ்திரீகள் பார்ப்பதற்கில்லாது (கோஷாவாய்) இருக்கமாட்டார்கள். மனைவிகள் புருஷருடன் உடன்கட்டையேறுவர். ஆனால் உடன்கட்டையேற ஒருவரையும் கட்டாயப்படுத்த மாட்டார்கள். காட்டிலும் மலைகளிலும் தவம்புரிவோர் பலருண்டு. அவர்களில் சிலர் திகம்பரர். சிலர் சிறுத்தைப் புலி தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு சூரியனுக்கு நேராக நிற்பர். இவ்வாறு நின்ற ஒருவனை நான் பார்த்தேன். 16-வருஷம் கழித்து இந்தத்தேசத்திற்கு நான் திரும்பின போது அவன் அதேமாதிரி நின்றுகொண்டிருந்ததைக்கண்டேன். சூரியன் சூட்டினுல் எவ்வாறு உருகிப்போகாமல் இருந்தானென்று எனக்குத்தெரியவில்லை.

மிஹிரபோஜனுக்கப்புறம் கனௌஜின் மகிமை குறைந்தது.

பங்காளம்.—அக்காலத்தில் உயர்நிலை பெற்றிருந்த மற்றொரு நாடு பங்காளம் என்கிற கௌட தேசம். இதன் முதல் அரசன் ஆதிசூரன். கி. பி. 700-இல் ஆண்டான். வெகு காலமாய்ப் பௌத்தம் நிறைந்து வைதீகமுறை மங்கியிருந்ததால் இவன் கான்யகுப்ஜத்திலிருந்து சிறந்த குலத்தவரான 5 பிராமணர்களையும் 5 காயஸ்த குலத்தவர்களையும் அழைத்து வந்து அவர்களுக்கு மானியங்கள் கொடுத்தான். இவன் நாடு கங்கையின் இருபுறத்திலும் ராடா, வரேந்திரம் என்று இரு பாகமாயிருந்தது. எட்டாம் நூற்றுண்டில் பால வமிசத்

தார் கௌட அரசரானார். இவருள் தருமபாலன் பேர் போனவன். இந்நாட்டைப்பற்றிச் சுலேமான் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறான். இந்த அரசன் போருக்குப் புறப்படும்போது 50,000 யானைகளோடு புறப்படுவான். யானை தாகத்தைத் தாங்காதாகையால் குளிர்காலத்தில் தான் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுவான். அவன் சைன்னியத்தில் பத்து அல்லது பதினைந்தாயிரம் வண்ணான்கள் துணிகளை வெளுக்க இருப்பார்கள். இந்த நாட்டில் வெகு மெல்லிதான பருத்தியாடைகளை நெய்வார்கள். இவ்வாடைகளில் தைத்த உடைகளை மோதிரத்துக்குள் கோத்துவாங்கலாம். தங்கப்பணம், வெள்ளிப்பணம், சோழி இம்மூன்றுவித நாணயம் உண்டு. மற்றொரு முகம்மதியன் இவ்வரசனுக்குப் பல கப்பல்கள் உண்டு என்று எழுதியிருக்கிறான். சித்திரவேலைக்குப் பங்காளம் பேர் போனது.

புறநாட்டுக்கு இந்தியக்கலைகள் போனவிவரம்.—பாக்தாதில் கலீபா ஹாரூன் அல்ரஷீத் என்ற அரசன் இந்நாளில் மிகுந்த சிறப்புடன் ஆட்சி செய்து வந்தான். அவன் பிராமணர்களை அழைப்பித்து சம்ஸ்கிருத புஸ்தகங்கள் பலவற்றை அரபி மொழியிலும் பாரசிகமொழியிலும் மொழிபெயர்க்கும்படிச் செய்வித்தான். இவ்வாறு மொழிபெயர்த்த முதல் புஸ்தகம் பஞ்ச தந்திரம். இதை அரபியிலிருந்து ஐரோப்பிய பாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் மொழி பெயர்த்தார்கள். சதுரங்கம் ஆடும் விதத்தையும் இந்தியாவிலிருந்துதான் புறநாட்டார் கற்றுக்கொண்டார்கள். பின்பு சோதிட நூல்கள், கணித நூல்கள், வைத்திய நூல்கள், ரசாயன நூல்கள் முதலியன மொழிபெயர்க்கப்பெற்றன. இவைகளையெல்லாம் அரபியர் ஸ்பெயின் நாட்டிற்குக் கொண்டுபோனார்கள்.

அங்கிருந்து ஐரோப்பியர்கள் கற்றுக் கொண்டார்கள். சங்கீதத்தில் ச-ரி-க-ம-ப-த-னி என்று ஸ்வரங்களுக்குப் பெயர் வைக்கு முறையும் இந்தியாவிலிருந்து தான் ஐரோப்பாவிற்குப் போயிற்று.

2. நடு இந்தியா.

இராஷ்டிரகூடர்.—இந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் நடு இந்தியாவில் அதிக உயர்நிலையிலிருந்தவர்கள் இராஷ்டிரகூட மன்னர்கள்தான். கி. பி. 754இல் தந்திதுர்கன் என்பவன் பாதாமியில் ஆண்ட சளுக்கரை ஜயித்து அவர் குடும்பத்தைத் தாழ்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தான். அவன் மகன் பெயர் கிருஷ்ணன். இவன் உலகில் உள்ள அற்புத அழகுள்ள கோவில்களுள் ஒன்றாகிய குகைக்கோயில் ஒன்றை வெட்டுவித்தான். அது ஹைதராபாத் சீமையிலுள்ள ஏலாபுரம் (எல்லோரா) என்கிற ஊரில் இருக்கிறது. இதன் வேலை நரசிம்ம பல்லவன் மகாபலிபுரத்தில் செய்வித்த பஞ்ச பாண்டவர்கள் இரதங்களைப் போன்றிருக்கும். மலையை அழகிய கோவிலாகக் குடைந்தெடுக்கப் பெற்றிருக்கிறது. அது ஐந்து அடுக்குகளோடு கூடிய விமானத்தையுடையது. 96 அடி உயரமுள்ளது. அவ்விமானத்திற்கு முன் சதுரமான மண்டபம் உண்டு. அந்த மண்டபத்தில் நந்தி படுத்திருப்பது போல் செய்திருக்கும். இதற்கு முன் சித்திரவேலை நிறைந்த கோபுரவாயிலொன்றுண்டு. அங்கு அமைக்கப் பெற்றுள்ள விக்கிரகங்களெல்லாம் உயிருடன் இருப்பது போல் தோன்றும். இவைகளின் வேலைத்திறத்தை சொல்லிமுடியாது. இந்த இராஷ்டிரகூட மன்னருக்கும் கனௌஜ் மன்னருக்கும் எப்போதும் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. இராஷ்டிரகூட மன்னரில் மிகக் கியாதி பெற்றவன் அமோகவர்ஷனென்பான்.

அவன் 815 முதல் 877 வரையில் ஆண்டான். மானிய கேதம் என்ற ஊர் அவனுக்குத் தலைநகரம். அதற்கு இப்போது மால்கேத் என்றுபெயர். ஹைதராபாத் இராஜ்ஜியத்தில் இருக்கிறது. அமோகவர்ஷனை இந்தியாவிற் கெல்லாம் சக்கரவர்த்தியாய்க் கொண்டாடினார்கள். அவன் ஜைனரில் திகம்பரரை அதிகமாய் ஆதரித்தான். அதனால் தான் இப்போது தென்னிந்தியாவிலிருக்கும் ஜைனரெல்லாரும் திகம்பர சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவன் காலத்தில் பல ஜைனப்புலவர்கள் பெரும் சம்ஸ்கிருதப் புஸ்தகங்களை யெழுதினார்கள். கன்னடத்திலும் கிரந்தங்கள் பல இயற்றினார்கள்.

இராஷ்டிரகூடமன்னர் எல்லாருக்கும் வல்லபர் என்ற பட்டம் உண்டு. இவர் அரேபியர்மேல் அன்பு அதிகம் பாராட்டினார்கள். சுலைமான் இவரைப்பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறான். உலகத்தில் நான்கு பெரிய அரசர் உண்டு. எல்லோரிலும் பெரியவன் பாக்தாத்கலிபா. அவனுக்கு அடுத்தவன் சீனதேசத்தரசன். அவனுக்கு அடுத்தவன் ரூம் நகரில்உள்ள கிரேக் அரசன். நான்காவதாயிருந்தவன் பல்ஹரன், அதாவது வல்லபன். இவன் காது குத்திக்கொள்வோர் அரசன். பல்ஹரனை இந்தியாவுக்குச் சக்கரவர்த்தியாய் இந்திய அரசர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்திய அரசர் அவரவர் நாட்டில் ஆள்வர். எல்லோரும் பல்ஹரனைத் தங்கள் மேலரசராய் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் சேனைவீரர்க்கு மாதா மாதம் சம்பளங் கொடுப்பான். அவனுக்குப் பலகுதிரைகளும், யானைகளும், அளவற்ற செல்வமும் உண்டு. அபுஜைத் என்பவன் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறான். பல்ஹரன் இராஜ்ஜியத்திலும் மற்றைய இந்திய இராஜ்ஜியங்

களிலும், மனிதர் உயிருடனிருக்கும்போதே தகனம் செய்து கொள்வார்கள். இதற்குக்காரணம் மறுஜன்மம் உண்டென்று அவருக்குள்ள நம்பிக்கையின் பலம்தான் என்று எழுதியிருக்கிறுன். இது ஒருவித சல்லேகனம் என்கிற ஜைனர் ஆசாரம்போலும். குர்தத்பா என்பவன் வல்லப அரசன் மோதிரத்தில் 'மன உறுதியோடு ஆரம்பித்த காரியம் கைகூடிவரும்' என்று ஒருபழமொழியை வெட்டியிருக்கும் என்று எழுதியிருக்கிறுன்.

3. தென்னிந்தியா.

மன்னர்.—இந்த எட்டு, ஒன்பது நூற்றுண்டுகளில் தென்னிந்தியாவில் மன்னர்கள் பலர் ஆண்டார்கள். ஆனல் எவ்விஷயத்திலாவது பெரிய பெயர் பெற்றவர் இல்லை. காஞ்சீபுரத்தில் நந்திவர்ம பல்லவமல்லன் (717—779) என்னும் பல்லவமன்னன் ஆண்டான். இவன் பல விஷ்ணு ஆலயங்களைக்கட்டினுன். இவன் காலத்தில் திருமங்கை மன்னன் என்னும் வைஷ்ணவ ஆழ்வார் பல பாசுரங்களைப் பாடினுர். பல்லவமன்னனுக்குப் பிற்காலம் தெள்ளாற்றெரிந்த நந்தி என்பான் ஆண்டான். இவன் தமிழ்ப்புலவர் பலரை ஆதரித்தான். கி. பி. 850 இல் தஞ்சாவூரில் சோழகுலமன்னர் தோன்றினர். அவர்கள் பலம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க 900 இல் பல்லவர் அரசாட்சி ஒழிந்து காஞ்சிபுரம் சோழர் ஆட்சியின்கீழ் சென்றது. பல்லவரும், தமிழரோடு தமிழராயும், தெலுங்கரோடு தெலுங்கராயும் ஆய்விட்டார்கள். பாண்டியர்கள் குகைக் கோயில்களையும், பின்பு சிறிதாய்ச் சிவன் கோவில்களையும் விஷ்ணு கோவில்களையும் கட்டினுர்கள். இம்மன்னரில் பேர்போனவன் வரகுண பாண்டியன். இப்பாண்டியரையும் கி. பி. 900 இல் தஞ்சாவூர்ச் சோழர் ஜெயித்தார். இப்பாண்டியர் காலத்தில் தமிழ்க் காவியங்கள் பல பிறந்தன. மைசூரில்

தலைக்காடு கங்கையரும், மேற்குக் கரையில் சேரரும், முன்போலவே ஆண்டார்கள். இவரெல்லாரும் முறையே சோழர் கீழ்ச் சிறு மன்னரானார். இவர்களும் ஆங்காங்கே சிறு சிறு கோயில்கள் கட்டினார்கள்.

கீழ்க்கரையில் கிழக்குச் சளுக்க அரசர் ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் ஆண்டு வந்தார். இவர்கள் அடிக்கடி கலிங்க கங்கையருடனும், காஞ்சிபுரப் பல்லவருடனும் மானிய தேச இராஷ்டிர கூடருடனும், போர்புரிந்து கொண்டிருந்தார். விஜயாதித்திய அரசன் (800—843) 12 வருஷங்களில் 108 யுத்தங்கள் புரிந்தான். 108 சிவன் கோயில்கள் கட்டினான். அம்மா என்ற அரசன் (918—925 இவனுக்கு மஹேந்திரனென்றும் பெயர்) வேங்கியை விட்டு விட்டு இராஜமஹேந்திரத்தைத் தலைநகராக்கினான். இது முதல் தெலுங்கு பாஷை உயர்நடையடைந்தது. அதில் காவியங்கள் எழுத ஆரம்பித்தார்கள். சளுக்கர்களும் தெலுங்கரோடு தெலுங்கரானார்கள்.

சங்கராசாரிய சுவாமிகள்:—எட்டாம் நூற்றாண்டில் சேரநாட்டில் காலடி என்னும் சிற்றூரில் இவர் அவதரித்தார். இளம் வயதிலே சந்நியாசியாய் அத்வைத வேதாந்தத்தைப் போதிக்க ஆரம்பித்தார். பல கிரந்தங்கள் எழுதி இந்தியா நாடெல்லாம் பிரயாணம் செய்து பிரசங்கங்கள் நடத்தினார். இவர் எழுதின பாஷியங்களும் ஸ்தோத்திரங்களும் இப்போது பலர் படித்துக் களிக்கிறார்கள். அங்கங்கே மடங்களை ஏற்படுத்தினார். பின்பு கேதாரநாத க்ஷேத்திரம்போய் அங்கிருந்து இமய மலைப் பிரதேசத்துக்குட் புகுந்து மறைந்தார் என்று ஒரு இதிஹாசம் உண்டு. இவர் நிர்யாணமானது 33 வயதில் என்பர். இது கி. பி. 804 இல் நிகழ்ந்ததுபோலும்.

———

X. தென்னாடு சிறந்தோங்கிய காலம்.

(கி. பி. 900—1250)

1. வட இந்தியா.

அரசர் நிலை.—மிஹிர போஜனுக்குப் பின் வட இந்தியாவில் நிலை கெட்டுப்போயிற்று. பேரரசனொருவனும் தோன்றவில்லை. ஊருக்கு ஒரு மன்னர், ஒருவனைவிட ஒருவன் உயர்ந்தவனென்று எல்லோரும் நாட்டாமைக்கு ஆசைப்பட்டிருந்தார். ஒற்றுமை இல்லாமல் ஒருவர் மேல் மற்றவருக்குப் பொறாமை அதிகரித்தது. கோயில்கள் கட்டுதல், பண்டிதரை ஆதரித்தல் என்ற நற்காரியம் நடத்தினார்களேயன்றி, தேசப் பொது நன்மையைக் கோரினவரில்லை. பத்தாம் நூற்றாண்டெல்லாம் இவ்வாறே நிகழ்ந்தது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் சிறு மன்னர்களேயாதலால் அவர்கள் பெயரைக் குறிப்பதில் உபயோகமில்லை.

கஜ்னி மஹ்முது நாட்டை அழித்தது:—அப்போது காந்தார நாட்டில் கஜ்னியில் மஹ்மூது என்னும் துருக்கன் அரசன் ஆனான். அவன் பெரும் வீரன்; படிப்பு அபிவிருத்தி செய்வதில் அபிமானம் உள்ளவன். இந்திய அரசரை ஜயித்து அதன் அளவற்ற செல்வத்தைக்கொண்டுபோய்க் கஜ்னியை மகா நகரமாய்ச் செய்ய இச்சை கொண்டு பலமுறை படையெடுத்து வந்தான். கி. பி. 1001 இல் இந்திய வடமேற்கு எல்லையில் ஆண்ட ஜயபாலனை எதிர்த்து தோற்கடித்து அவனை மஹ்மூது

சிறை செய்து பின்பு விடுதலை செய்தான். ஆனால் ஜயபாலன் அவமானம் பொறுக்கமாட்டாமல் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்தான். 1009-ம் ஆண்டில் மஹ்மூது படையெடுத்து வந்தபோது வட இந்திய மன்னர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தார். அவர் வீரர் வெள்ளைக்கத்திகளும், நீல ஈட்டிகளும், மஞ்சள் கவசங்களும், சாம்பல் நிற யானைகளுடன் யுத்தம் செய்தார். ஜனங்களுக்கெல்லாம் உற்சாகம் உயர்ந்தோங்கியது. ஸ்திரீகள் தங்கள் இரத்தின நகைகளை விற்றும், தங்க நகைகளை உருக்கியும் விற்று வந்த பணத்தை யுத்தத்துக்கு உதவக்கொடுத்தார். இந்தியச் சூரர் கொடிய போர் செய்ய மஹ்மூது சேனை அடிபட்டு ஓடும் தருணத்தில், அவன் யானைகள் மேல் நெருப்புப் பந்துகள் விட்டெறிந்தான். இதைக்கண்டு யானைகள் பயந்து திரும்பி ஓட, இந்திய சேனையில் குழப்பமுண்டாயிற்று; அந்தச் சமயத்தில் சூதெல்லாம் கற்ற துருக்க சேனாபதி, ஹமீரன், மஹ்மூது தண்டு குதிரை வீரருடன் தாக்கவே இந்தியர் அபஜயமடைந்தார்.

மஹ்மூது பின்பு நாகர் கோட்டை சென்றான். அங்கே மலைமேல் பீமநகர் என்ற கோட்டை இருந்தது. அதை ஒருவரும் பிடிக்கமுடியாதென்று நினைத்து ஜ்வாலமுகி முதலிய கோயில்களுடைய செல்வத்தை யெல்லாம் சேகரித்து வைத்திருந்தார். கோட்டையில் கோயிலில் குருக்கள்மார் தவிர வேறொருவருமில்லை. "அவர்கள், மலைச்சாரலெல்லாம் வீரர் ஏறுவதும், நெருப்புப் பொறி போல் அம்புகள் விழுவதும் கண்டவுடனே, அவர் மனதில் பயம் மிகுந்து கோட்டைக் கதவைத் திறந்து, கழுகுக்கு முன் குருவிகளைப் போலவும், மின்னலுக்கு முன் மழை போலவும் கீழே விழுந்து அழுதார்கள்." மஹ்மூது கோட்டையைப்பிடித்துக்கொள்ளையடித்தான் "அகப்பட்ட

பொருள்களில் முக்கியமானது. செல்வவந்தர் வீடுகளைப் போல் வெள்ளியால் கட்டின வீடு, 30 கஜ நீளம், 15 கஜ அகலம், அதைத் துண்டு துண்டாய்ப் பிரித்தெடுத்து, மறுபடியும் மாட்டலாம். அன்றியும், எவ்வளவு ஒட்டகைகள் அகப்படுமோ, அவ்வளவு சேர்த்து, அவைமேல் அகப்பட்ட செல்வத்தை ஏற்றினார்; எஞ்சினதை சேனை உத்தியோகஸ்தர்கள் கொண்டுபோயினர். நாணயங்கள் மாத்திரம் 70,000 தீர்ஹங்கள்; உருக்கி வார்த்த தங்க வெள்ளிக்கட்டிகள் ஏழு லட்சத்து நானூறு மணங்கு நிறை; உயர்த்தியான உடைகள், அவ்வளவு நேர்த்தியானவை எவரும் எப்பொழுதும் பார்த்ததில்லை." என்று ஒரு முகம்மதியன் எழுதியிருக்கிறான். கஜ்னிக்குத் திரும்பிப்போய் மஹ்மூது, அரண்மனை முற்றத்தில் ஜமுக்காளம் போட்டு, அதன்மேல் நகைகளையும், ஓட்டையிடாத முத்துகள், நெருப்புப் பொரிபோன்றும், பனிக்கட்டியால் உறைந்த திராட்சரசச் சாராயம்போன்றும் உள்ள மாணிக்கங்கள், இராமபாணச்செடி இலைக்கொத்துகள் போன்ற மரகதங்கள், மாதளம்பழம் அவ்வளவு உருவமும் நிறையும் உள்ள வைரங்கள், இவையெல்லாம் பரப்பினான். 1024ம் ஆண்டில் சோமநாதம் என்னும் மேற்குக்கரையில் உள்ள ஊரைப்பிடித்துக் கொள்ளையடித்தான். இந்தத் திரவியங்களைக்கொண்டு கஜ்னியில் பெரும் மாளிகைகளைக்கட்டினான்; கலாசாலைகள் வைத்தான்; கவிகள், மோல்வீகள் பலரை ஆதரித்தான்.

மஹ்மூது காலஞ்சென்றபின்னும் வட இந்திய மன்னர் பலாண்டு கொண்டிருந்தாரேயன்றி, பல நாடுகளும் கலந்து ஒரு அரசாட்சியின் கீழ்வரவில்லை.

போஜராஜா.—(1018—1060). மாளவதேசத்தில் தாராஎன்னும் ஊர் தலைநகராயிற்று. பெரும் பேர்பெற்று

போஜராஜா வாழ்ந்தான். கூர்ஜ்ஜர, சேதி, கல்யாணி மன்னருடன் எப்போதும் போர்புரிந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் இதற்காக இவனுக்குக் கியாதிவரவில்லை. போஜராஜா பண்டித சிரோமணி. வடமொழியில் அனேக சாஸ்திரங்களைப் பற்றிப் பல நூல்கள் இயற்றினன். பண்டிதர்களை அளவில்லாமல் ஆதரித்தான். தன் தலைநகரில் நந்தவனங்கள் பல ஏற்படுத்தினன். சாரதாதேவி ஆலயங் கட்டிவைத்து, அதில் பல பண்டிதர்களை நியமித்து, எல்லாக்கலைகளையும் படிப்பிக்க ஏற்பாடு செய்தான். பிற்காலத்தில் இந்தக்கோயிலை முகம்மதியர்கள் இடித்து, அந்தக் கோயிலுக்குப் பதிலாக மிகப்பெரிய பள்ளிவாயில் கட்டினர்கள்.

போஜன் செய்ததில் மிக உயர்ந்தது போஜப்பூர் ஏரி. 250 மைல் விஸ்தாரமானது; 100 அடிவரையில் ஆழமுள்ளது. அங்கங்கே தீவுகள் இருந்த இடம் தவிர, இவ்வளவு பெரியதான தூயநீர் உள்ள ஏரி இந்தியாவில் வேறொன்றும் இல்லை. ஏரியைச் சுற்றிலும் மலைகள் இருந்தது, நடுவில் இடைவெளி—ஒன்று 100 கஜ அகலமும், மற்றொன்று 500 கஜமும் இருந்ததை பெரும் பாறைகளையும் மண்ணையும் கொண்டு அணைபோட்டான். சிற்றணை 87 அடி உயரமும், அடிப்புரத்தில் 300 அடி கனமும் இருந்தது. ஏரி உடைப்பெடுக்காமல் இருக்க மலையைத் துளைத்து வடிகால் செய்தான். இந்த அற்புத வேலையை 15ம் நூற்றாண்டில் முகம்மதிய சுல்த்தான் ஒருவன் அழித்தான். சிற்றணையை இடிக்க பல வேலைக்காரர் வேலைசெய்து 3 மாதம் பிடித்தது; நீர்வடிய 3 வருஷமாயிற்று; தரை உலர 30 வருஷம் ஆயிற்று. இப்போது ஏரி இருந்த இடத்தில் கோதுமை வயலும், அதன் நடுவே ரெயில்பாதையும் அமைந்து கிடக்கின்றன.

இராஜபுத்திரர் ஆட்சிமுறை.—இராஜ புத்திர அரசர் பலமான கோட்டைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, சிப்பாய்களைச் சூழவைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். அரசர் கீழிருந்த பிரபுக்களும் அம்மாதிரியே இருந்தார்கள், அவர்கள் அரசரிடம் ஜாகீர்கள்பெற்று, ஜாகீருக்குத் தகுந்தபடி அரசருக்கு வேண்டியபோது குதிரைப்படை, காலாட்படை அனுப்பினார்கள். நிலவரியும், வியாபாரமும், வணிகவரியும் தான் அரசருக்கு வரும்படியாகும். ஒவ்வொரு சைன்னியமிருக்கும் இடத்திற்கும் டாணா என்று பெயர்; ஒவ்வொரு டாணாவுக்கும் ஒவ்வொரு அதிகாரி உண்டு. அவன் வேலை வரிவாங்குவதும், நியாயம் செலுத்துவதும் ஆகும். நியாயம் அளிக்கும்போது அவனுடன் சோடியா என்னும் சபையார் கூட இருப்பார். ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு சோடியா உண்டு. அதன் அங்கத்தாரே எல்லா ஊர் மேல்விசாரணையும் பார்ப்பார். இவர்களை ஊராரே தெரிந்தெடுப்பார். அன்றியும் கோயில், குளங்கள், முதலியவற்றைப் பார்க்க பஞ்சாயத்துகளுண்டு. எந்த வியவகாரமாவது பார்ப்பதில் தாமதம் ஆனால், அந்த இடத்துக்குச் சில உத்தியோகஸ்தரை அரசன் அனுப்புவான் அந்த வியவகாரம்தீர்ந்து அவர் திரும்பும்வரையில் அவருக்கு ஊரால்படி (ரொஜினா) கொடுக்கவேண்டும்.

இராஜபுத்திரர் ஆண்டபோது நாட்டிலெல்லாம் போக்குவரத்தும் வணிகமும் அதிகமாயுண்டு. கைத்தொழில்கள், வைத்தியம், இரசாயனம், பாண்டித்தியம், கவித்துவம், இவையெல்லாம் செழித்திருந்தன.

2. தென்னிந்தியா.

கலியாணி அரசர்:—மறுபடியும் சளுக்க வமிசம் உயர்நிலைக்கு வந்தது. இப்போது அவர் தலை நகரம்

நிஜாம் நாட்டிலிருக்கும் கலியாணி நகரம். இவர் நாட்டுக்கு இரட்டைப்பாடி என்று பெயர். இந்த வமிசத்தை ஸ்தாபித்தவன் பெயர் தைலப்பன். இவன் இராஷ்டிர கூடரை ஜயித்தான் (கி. பி. 973). தைலப்பன் மகன் சத்தியாசிரயன் ஆண்டபோது தஞ்சை அரசன் இராஜ ராஜன் இரட்டைப்பாடிமேல் படை யெடுத்துவந்தான். அது முதல் 70 வருஷத்துக்குச் சோழ சளுக்க யுத்தம் நிகழ்ந்தது. அது முடிந்த பின்பு ஆறும் விக்கிரமாதித்தியன் என்று சளுக்கப் பேரரசன் ஆண்டான். (கி. பி. 1706—1726) இவன் பல பண்டிதரை ஆதரித்தான். பல கோயில்களைக் கட்டினான். சளுக்கர் கோயில்களில் இருப்பது போல கல்லில் செதுக்கின சித்திர. வேலை நுட்பமும் அவைகளின் அழகும் வேறு எங்கேயும் இல்லை. இப்பவும் பொன் வேலை செய்யும் தட்டார்கள் இந்தக் கோயில்கள் பணியை அச்சு எடுத்து, அந்த வேலையைப் போல் தங்கத்தில் செய்ய முயல்கின்றார். ஆனால் கடினமான கல்மேல் அக்காலத்தியர் செய்த வேலை இக்காலத்தில் பொன் தகடுமேல் செய்வது கஷ்டமாய் இருக்கிறது. விக்கிரமாதித்தியனைத் தமிழில் விக்கிலன் என்பார். இவன் காலத்திய பண்டிதர் இந்தக் காலத்தில் வழங்கும் தரும சாஸ்திரங்கள் சிலவற்றை எழுதினார்.

தஞ்சைச் சோழர்:—கி. பி. (850—1350) எட்டாம் நூற்றாண்டில் முத்தரயர் என்பார் தஞ்சாவூரில் ஆண்ட சிறு மன்னர். இவர் குலம் மதுரைப் பாண்டிய குலத்தின் கிளை. பாண்டியருடன் போர் புரிந்துகொண்டிருந்தார். கி. பி. 850-இல் விஜயாலயன் என்பான் சோழ குலத்தான் தஞ்சையைக் கைப்பற்றி அங்கே சோழ இராஜ்ஜியம் ஏற்படுத்தினன். அவன் மகன் "ஆதித்தியன்" (880—907) சோழர் செல்வாக்கை அதிகரிக்கச் செய்

தான். திருப்பெரும்பியம் என்னும் ஊரில் கடைப் பல்லவ அரசனான அபாராஜிதனை வென்றான். பின்பு ஸ்தாணுரவி என்னும் சேர அரசனின் உதவியைக் கொண்டு தொண்டை மண்டலத்தின்மேல் படையெடுத்துச்சென்று பல்லவர் ஆட்சியைத் தொலைத்தான். அவன் மகன் பராந்தகன் (907—949) பாண்டியநாட்டையும் ஈழ (சிம்மள) நாட்டையும் தன் ஆதீனத்தில் கொண்டுவந்ததால் மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட பரகேசரிவர்மன் என்ற பட்டம் தரித்தான். இத் தஞ்சை மன்னர் மாறி மாறி இராஜகேசரி என்றும் பரகேசரி யென்றும் பட்டம் கொண்டார். பராந்தகன் மகன் இராஜாதித்தியன் தகப்பன் உயிருடன் இருக்கும்போதே சென்னப்பட்டணத்துக்கடுத்த தக்கோளத்தில் இராஷ்டிர குல மன்னனான கிருஷ்ணனோடு போர் செய்து இறந்தான். கிருஷ்ணன் காஞ்சியும் தஞ்சையும் கொண்ட கன்னர தேவன் என்று பட்டம் பெற்றான்.

சோழர் காலத்துச் சிற்றூர் ஆட்சி முறை.— பராந்தகனது கல் வெட்டுகளிலிருந்து அக்காலத்துச் சிற்றூர் ஆட்சி முறைகளைச் செவ்வையாய் அறியலாம். ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஜனங்கள் தேர்ந்தெடுத்த பல பஞ்சாயத்துகள் உண்டு. பஞ்சாயத்துகளால் கிராம வியவகாரம் நடத்துவதென்பது பழைய தமிழர் முறையும் பின் வந்த ஆரியர் அர்த்த சாஸ்திர முறையும் கலந்ததால் உண்டானது. ஸ்ரீகாரியம் (அதாவது, கோவில் காரியம்), வரி தண்டல், நியாயம் தீர்த்தல், ஆற்றுத்துறைகள் மேல் விசாரணை, நீர் பாய்ச்சல், வாய்க்கால்கள் பரிபாலனம், கைத்தொழில், வணிகம், இவைகளின் மேல் விசாரணை, படிப்பு, தருமபரிபாலனம், மக்களுக்கும் மாக்களுக்கும் தரும வைத்தியம் முதலிய வேலைக்கு ஒரு மகா சபையும், ஒவ்வொரு வேலைக்கும் தனித்தனியான கூட்டத்

தாரும் உண்டு. இவர்கள் சபை கூடுவது கோயில் மண்டபத்தில்தான். பேர்களை ஓலைகளில் எழுதி சட்டியில் போட்டு குலுக்கித் தெரிந்தெடுப்பார். பெருங்கோயில்களுக்கு தனியான தருமகருத்தர் உண்டு. வீண் வாதமுங் கிடையாது. கச்சேரியில் வருஷக் கணக்காய்த் தீராத பிரியாதுகளும் கிடையாது.

இந்தக்காலத்தில் கம்பன் என்னும் மகாகவி உலகத்திலுள்ள சிறந்த காவியங்களில் ஒன்றாகிய தமிழ் இராமாயாணம் இயற்றி, கி. பி. 884-இல் அரங்கேற்றினான். செய்புள் நடையில் பழம் தமிழ்ப்பாக்களின் அழகும், கதைப்போக்கில் வடமொழிக்காவியங்களின் அழகும் சேர்ந்த நூல் இக்கம்பராமாயணம். இநதக்காலத்தில் வைஷ்ணவப்பாசுரங்களை நாலாயிரப்பிரபந்தமாய் நாதமுனிகளும், சைவப்பாசுரங்களைத் தேவாரத்திருமுறைகளாய் நம்பியாண்டர் நம்பியும் தொகுத்தார். இவைகளைத் தமிழ் வேதம் என்பார். முதற் சோழரில் சிலர் பாக்கள் இயற்றினார்கள். கண்டராதித்தன் என்பான் திருவிசைப்பா பாடினான். முதற் சோழர் வெகு அழகிய சிறு கற்கோயில்கள் கட்டினார். கொடும்பாளூர் மூவர் கோவிலும் திருச்சினாப்பள்ளி ஜில்லா ஸ்ரீநிவாஸ நல்லூரில் உள்ள இடிந்த கோயில் முதலியவைகளும் இக்காலத்தியவைகள். இவை ஒரு விமானமும் அதன் முன் மண்டபமும் மாத்திரம் உள்ளவை. சுவர்கள் மேல் வெகு அழகிய விக்கிரகம் செதுக்கியிருக்கும்.

இராஜராஜ உடையார் இராஜகேசரிவர்மன். (985—1018) தஞ்சைச் சோழர் எல்லோரிலும் அதிகப் பிரசித்தி பெற்ற மன்னன் இராஜராஜன். இவன் நிலப் போர், கடற்போர் பல செய்து முறையே சேரநாடு, கிழக்குச் சளுக்கர் நாடு (அதாவது வேங்கி நாடு), மேற்

குச் சளுக்கர் நாட்டில் ஒரு பகுதி, குடகு, கங்கைப்பாடி (மேற்குக் கங்கையர் ஆளுகையிலிருந்தது), கலிங்கம் (கிழக்குக் கங்கையர் கீழ் இருந்தது). சிம்மளம், இவைகளையெல்லாம் தன்னாட்சியின் கீழ் கொண்டுவந்தான். தென்னிந்தியாவிலுள்ள பெருங்கோயில்களில் முதலில் கட்டியதான பிருகதீசுரசுவாமி கோயிலைத் தஞ்சாவூரில் கட்டினான். இந்தக் கோயிலுக்குக்கோபுரம் சிறியது. விமானம் மிகப்பெரியது. அதன் மேல் கலசம் 16 அடி குறுக்களவுள்ளது; கல்லாலானது. கோயில் பூஜையை அதற்கு முன்னுள்ளதை விட மிகச் சிறப்பாய் ஏற்பாடு செய்தான். இந்தக் கோயிலின் சித்திர வேலை மிக அழகியது.

கோயிற் சுவரிலெல்லாம் பல கல் வெட்டுகள் வெட்டுவித்தான். அவைகளில் தான் தானம்செய்த 100 நகைகள், அவைகளின் நிறை, அளவு, இன்ன இன்ன இரத்தினங்கள் இத்தனை இழைத்தவை, இத்தனை முத்துக்கள் அடங்கியவை என்று விவரமாய் எழுதி வைத்திருக்கிறான்; அன்றியும் கோயிலுக்கு 100 பொன் பாத்திரங்களும், பல பொன்விக்கிரங்களும் கொடுத்ததாகவும், அவைகளின் நிறை, அளவு முதலிய குறிப்புகளுடனும் எழுதி வைத்திருக்கிறான். இந்தக் கோயிலுக்குக் கொடுத்து கல்லில் வெட்டுவித்த தானசாசனங்களால் அக்காலத்தில்வெகு நுட்பமாய் அளந்தார்களென்றும், கிராமத்திலுள்ள தாளடிக்கும் இடம், குளங்கள், ஆறு, சிறு கோயில்கள், சுடுகாடுகள் முதலியவற்றின் அளவுகளெல்லாம் சரியாய் அளந்து இராஜாங்கக்கணக்குகளில் பதிந்துவைத்திருந்ததாகவும் தெரியவருகிறது. கோயில் வேலைக்காரர் பலபேர் உண்டு. பூஜாரிகள், வேதம், தேவாரம் ஓதுவார், நட்டுவர், பாடகர், மேளக்காரர், கொடை பிடிப்போர், விளக்கேற்றுவோர்,

நீர்கொண்டுவருபவர், குயவர், வண்ணார், பரியாரிகள், சோதிடர், தையல்க்காரார், பித்தளை வேலைக்காரார், தச்சர், தட்டார் முதலியோர் 200 பேர் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இது தவிர, 400 தேவடியாள்களுக்கு ஒவ்வொருத்திக்கும் தனிவீதியில் வீடுகளும் கொடுத்து சம்பளம் நியமித்தான். இதுவுமன்றி 4 பொக்கிஷதார்கள், 5 கணக்கர், 10 உதவி கணக்கர். 200 மாணிகள் (தேவர் ஊழியம் செய்ய பிராமண பிரம்மசாரிகள்), மற்றோரும் இருந்தார். ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கு ஒருவன் மேனிக்கு 100 காவற்காரரும் இருந்தார்கள்.

இராஜேந்திரசோழன் கங்கைகொண்டான்.—(1011-1035). இவன் இராஜராஜன் மகன். இவன் கலியாணி சளுக்கமன்னன் ஜயஸிம்மனை ஜயித்து "இரட்டைப்பாடிமாதர் அணிகளை இழந்து, கண்ணீரென்ற முத்தைத்தவிர வேறொரு அலங்கார மில்லாமல்" செய்தான். பின்பு கங்கை நீரை தன்னாட்டுக்குக் கொண்டுவர நிச்சயித்தான். சேரநாடு முதல் கங்கைக்கரையில் ஆண்ட மன்னர் எல்லோரையும் ஜயித்து, "எரிமணல்மேல் தண்ணீரைப் பரப்பும் கங்கைக்கரை" போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே ஆட்சிசெய்த மன்னரையும் தோற்கடித்து, தனக்குப் பிரதிதினமும் பலகாவடிகளில் கங்கை நீரை அவர்கள் அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தான். திரும்பி வந்து கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்ற புதுஊரைக்கட்டி அதைத் தலைநகராய் ஆக்கினான். இது கொள்ளிடத்துக்கு வடக்கே, கடற்கரைக்கு 10 மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. இப்போது முழுவதும் அழிந்திருக்கிறது. அப்போது அது பெரியபட்டணம். அரண்மனை மாத்திரம் 5மைல் சுற்றளவிருந்தது. அங்கே தஞ்சாவூரில் தன் தந்தை கட்டினமாதிரியே ஒரு சிவன்கோயில் கட்டினான். அங்குள்ள விக்கிர

கங்கள் மற்றைய கோயில்களில் உள்ள விக்கிரகங்களைவிட அதிக அழகியவைகள் என்று பலரின் அபிப்பிராயம். அதிலுள்ள இலிங்கம் 30 அடி உயரம். கோயில் விமானமோ 174 அடி உயரம். அந்தக்கோயில் மதில்களை இடித்து அதில் இருந்த அழகிய கற்பலகைகளைக் கொண்டு, கொள்ளிடத்துக்குப் பாலம் கட்டியிருக்கிறார்கள். கோயில் மாத்திரம் இடியாமல் செவ்வையாகவே இருக்கிறது. அரசன் அரண்மனையோ செங்கல்லால் கட்டியதாகையால் இருந்த இடம் தெரியாதவகையாய் அழிந்துபோயிற்று. இராஜேந்திரன் இந்த நகர் கட்டிய பின் கங்கைகொண்ட சோழன் என்ற பட்டம் தரித்தான். ஊருக்கு வெளியில் 16 மைல் சுற்றளவுள்ள பொன்னேரி என்ற ஏரி வெட்டுவித்தான். கங்கையிலிருந்து தினந்தோறும் வந்த நீரை அதில் ஊற்றி அதை புண்ணிய ஏரியாய்ச் செய்வித்தான். அந்த ஏரிக்கு 60 மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஸ்ரீரங்கத்தின் பக்கத்தில் ஓடும் கொள்ளிடத்திலிருந்து கால்வாய்வெட்டி நீர்ப்பாய்ச்சினான். ஏரிக்குப் பலமான கரைகட்டு கட்டுவித்தான். இப்போது ஏரி உலர்ந்துபோய் மைதானமாயிருக்கிறது.

இராஜேந்திரன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தைத் தலைநகராய்ச்செய்ததற்குக்காரணம் என்னவென்றால், அவனுக்குக் கப்பல்படை அதிகரித்தது. தஞ்சாவூருக்கு அருகில் துறைமுகம் இல்லாததினால் கடலுக்கு அருகில் தலைநகர் வேண்டியிருந்தது. கொள்ளிட முகத்துவாரத்தில் கப்பல்படை சேகரித்து, கிடாரம் (அதாவது பர்மா) மேல் படையெடுத்து, தக்கோளம், மதமா (மர்தபான்) முதலிய ஊர்களைப் பிடித்து ஜயஸ்தம்பங்களை நாட்டித் திரும்பினான். நக்கவரம், அந்தமான் தீவுகளையும் பிடித்தான்.

சோழசளுக்கர் யுத்தம்.—இராஜராஜ உடையார் சளுக்கருடன் ஆரம்பித்த யுத்தம் 70 வருஷங்கள் இடைவிடாமல் நிகழ்ந்தது. இராஜாதிராஜன் (1035-1053) அவரைக் கொல்லிப்பாக்கை, கம்பிலி என்ற ஊர்களில் தோற்கடித்தான். 1053 இல் துங்கை நதிக்கரையில் கொப்பம் என்ற ஊரில் ஆஹவமல்லன் என்றசளுக்க அரசனுடன் புரிந்தபோரில் இராஜாதிராஜன் இறந்தான். ஆனாலும் அவன் அவ்வாறு இறந்தபோழ்து இரண்டாவது இராஜேந்திரன் என்னும் அவன்தம்பி போர்க்களத்தின்றும் அகலாமல் அங்கேயே நிலைபெற்றிருந்து போரை நடத்திச் சளுக்கரை முறியடித்தான். இதற்குப் பழிக்குப் பழிவாங்க சிலகாலத்திற்குள் ஆஹவமல்லனும், அவன் மகன் விக்கிரமாதித்தியன், விக்கிரமாங்கன் என்ற பெரும் புகழும் படைத்தவனும் சேர்ந்து சோழ நாட்டின்பேரில் படையெடுத்து, காஞ்சியைக் கொள்ளையிட்டார்கள். இந்த யுத்தத்தின் முடிவாக பல்லாரி ஜில்லாவில் கிருஷ்ணவும் துங்கபத்திராவும் கலக்குமிடத்திலுள்ள கூடல் சங்கமம் என்ற ஊரில் 1064ல் போர் நிகழ்ந்தது. அப்போது சோழ மன்னன் வீரராஜேந்திரன் சளுக்கரை தோற்கடித்தான். 1070ல் வீரராஜேந்திரன் இறந்தான். அப்போது சளுக்கமன்னனயிருந்தவனை மேற்கூறிய ஆறும் விக்கிரமாதித்தியன் அவன் மைத்துனனுகிய அதிராஜேந்திரனுக்கு உதவிசெய்து அவனை சோழர் மன்னனுக்கினன். இச்சோழமன்னனுக்கும் அக்காலத்திலிருந்த இராமனுஜாச்சாரியாருக்கும் மனத்தாங்கல் உண்டாயிற்று. அப்பெரியாரிடத்தில் இவ்வரசன் பகைமை பாராட்டியதனல் நாட்டில் பெருங்குழப்ப முண்டாயிற்று. அதிராஜேந்திரனும் அதிவிரைவில் சந்ததியற்று இறந்தான். சோழர் குலமும் அதோடு அற்றுப்போய்விட்டது.

இராஜமஹேந்திர சளுக்கர்.—விமலாதித்தியன் என்னும் கிழக்குச் சளுக்கவமிச 26-வது அரசன் 1015ம் ஆண்டில் இராஜராஜ சோழன் மகள் குந்தவையை மணம் புரிந்து அவன் கீழ் மன்னன் ஆனான். விமலாதித்தியன் மகன் இராஜராஜநரேந்திரன். இவன் இராஜேந்திரன் கங்கைகொண்டான் மகள் அம்மங்காதேவியைக் கலியாணம் செய்துகொண்டான். நரேந்திரன் சன்னிதியில் இருந்த நன்னய்யா என்னும் கவி தெலுங்கில் முதல் காவியமான தெலுங்கு மகாபாரதம் என்ற இனிய காவியத்தை இயற்றினான். நரேந்திரன் மகன் இராஜேந்திரன். அவனை பாட்டனும் பாட்டியும் வளர்த்தார். 1075 இல் அதிராஜேந்திரன் பிள்ளையில்லாமல் இறந்தபோது சோழவமிசம் முடிவு பெற்று, இராஜேந்திரன் சோழ மன்னனாய் சோழகுலத்தை நிறுத்திவைத்ததால் குலோத்துங்கன் என்ற பட்டம் பெற்றான். தெலுங்குநாடும் தமிழ்நாடும் ஒரு ஆட்சியின்கீழ் வந்தன. அவன் சிற்றப்பனை வேங்கி (தெலுங்கு) நாட்டு அதிபதியாக நியமித்தான்.

சோழர் இரண்டாம் வமிசம்: குலோத்துங்கன்.—(1075-1118). தென்னிந்தியா வெல்லாம் தன்னாட்சியின் கீழ்வர குலோத்துங்கன் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டம் பெற்றான். அவன் கருணாகர பல்லவனென்னும் சேனாபதியைக் கலிங்கம் அனுப்பி, தன் பேரன் அனந்தவர்மனைச் சிம்மாசனத்தின்மேல் நிறுத்தினான். கருணாகரன் கலிங்கத்தின்மேல் படையெடுத்த கதை ஜயங்கொண்டான் இயற்றிய கலிங்கத்துப்பரணியில் பார்க்கலாம்.

குலோத்துங்கன் தன்னாடெல்லாம் அளந்து, நிலவரியைத் தீர்மானம் செய்தான்; சுங்கம் என்பதை எடுத்துவிட்டான்; அதனால் 'சுங்கந்தவிர்த்த' என்ற பட்டம் அடைந்தான். ஆயினும் சோழர் இராஜ்ஜியத்தில் வரி

மற்றைய ராஜ்ஜியங்களில்விட அதிகம். குலோத்துங்கனும் பலகோயில்கள் கட்டினன். வரவரக் கோயில்களில் விமானம் சிறுத்து கோபுரம் உயர்ந்து இப்போது இருக்கும் கோயில்கள் போலாயிற்று. பல கலாசாலைகளும் தருமவைத்தியசாலைகளும் கட்டினன். தமிழ்க்கவிகள் பலரை ஆதரித்தான். குலோத்துங்கன் இறந்தவுடன் மதுரைப் பாண்டியரும், கோதாவரிக்கரையில் ஆண்ட தெலுங்கு சோடரும், கிருஷ்ணைக்கரையில் கொண்டவீடுரெட்டிகளும் பலம் அதிகரித்து ஆளத்தொடங்கினார்கள். சோழர் என்ற பெயர் தெலுங்கில் சோடரென்றாயிற்று. வரவர சோழர் இராஜ்ஜியம் சுருங்கி 14-ம் நூற்றாண்டில் இறந்தது.

ஹொய்ஸளர்.—விஷ்ணுவர்த்தனன் (1117-1141). குலோத்துங்கன் இறந்த உடனே, மைசூர் சீமையில் பேளூரில் விக்கிரமாதித்தியன் பிரதிநிதியாயிருந்த விஷ்ணுவர்த்தனனென்னும் பிட்டிகன் சோழர்களிலிருந்து கங்கைப்பாடியைக் கைப்பற்றினன். விக்கிரமாதித்தியன் இறந்த உடனே, ஹளேபீத் என்கிற துவார சமுத்திரத்தில் ஹொய்ஸள ராஜ்ஜியத்தை ஏற்படுத்தினன். இராமானுஜாச்சாரியருக்குச் சிஷ்யனாய் விஷ்ணு கோயில்களும் வைஷ்ணவ மடங்களும் பல கட்டுவித்தான். அவன் கோயில்கள் சளுக்கர் கட்டுவித்த கோவில்களைவிட இன்னும் அழகாயிருக்கும். ஜைன கோயில்களும் சிவன் கோயில்களும் கட்டுவித்தான்.

இராமானுஜாச்சாரியார். (1017—1137) இவர் காஞ்சிபுரத்தில் பிறந்தவர். வைஷ்ணவ வேதாந்தசாஸ்திரம் கற்றறிந்து பாஷ்யம் எழுதி, ஸ்ரீரங்கத்தில் கோயில் பூஜைகளைச் சீர்திருத்தினர். அப்போது அதிராஜேந்திரச் சோழன் அவரை உபத்திரவப்படுத்தினன். சோழநாட்டினின்றும் நீங்கி மைசூர்போய் விஷ்ணுவர்த்தனன்

ஆசாரியனைப் அவன் கட்டின மடத்திலிருந்து சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசம் செய்து வந்து வைஷ்ணவத்தை அதிகரிக்கச்செய்தார். மேல்கோட்டை பரகாலசுவாமி மடமும், வேறு சில மடங்களும் ஸ்தாபித்தார்.

பிஜ்ஜலன் : பஸவன். ஆறும் விக்கிரமாதித்தியன் சேனாதிபதியான பிஜ்ஜலன் பனவாசியில் (1156—1167) இல் ஆண்டான். அவன் மந்திரி பஸவன் லிங்காயதம் அல்லது வீரசைவம் என்கிற சமயத்தை ஏற்படுத்தினான். லிங்காயதர் ஒரு லிங்கத்தை வெள்ளிசம்புடத்தில்வைத்து கழுத்தில்கட்டித் தோங்கவிடுவார். அவர் குருக்களுக்கு ஜங்கங்கள் என்று பெயர். மரணம் அடைந்தபோது தகனம் செய்யாமல் கழுத்து லிங்கத்துடன் புதைத்துவிடுவார். பிஜ்ஜலன் குடும்பத்தாருக்கு கலசூரியர் என்று பெயர், வெகுகாலம் ஆளவில்லை. ஹொய்ஸளர், கலசூரியர் ஆண்டதுமுதல் கன்னடக்காவியங்கள் பல உண்டாயின.

XI. முகம்மதிய ஆட்சி தொடங்கின காலம்.

(1190—1290)

1. வட இந்தியா.

முகம்மதியர் வருமுன்.—முகம்மதியர் இந்தியாவைக் கைப்பற்றப் படையெடுத்துவருமுன் வட இந்தியாவில் இராஜபுத்திர அரசர் பலர் ஆண்டுவந்தார். அவரில் எவர் பெரியவர் எவர் சின்னவர் என்று இல்லாமல் தன் தலைநாட்டமாய் இருந்தார். இருந்தவரில் செளர்யம், உதார குணம் முதலியவற்றிற்குப் பேர்போனவன். தெஹிலி (ஆங்கிலத்தில் டில்லி என்பார்) அரசன் பிருதிவிராயன். இவன் கனௌஜ் அரசன் ஜயசந்திரன் குமாரத்தி, நாடெல்லாம் அழகுக்குப் பேர்போனவள், சம்யுக்தையை மணம்புரிந்த கதை பிரசித்தமானது. பிருதிவிராயன் சோஹன குலத்தைச்சேர்ந்தவன். எல்லா மன்னரினும் உயர்ந்தவனாகப் பலர் ஒப்புக்கொள்ளப்பெற்றவன். ஆனால் கனௌஜ் மன்னர் 7-ம் நூற்றாண்டு முதல் சக்கரவர்த்திகளாயிருந்தபடியால் ஜயசந்திரன் நாட்டுக்கு முதல் மன்னனென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். இதை ஸ்தாபிக்க, ஒரு அசுவமேதயாகம் செய்து, அதனுடன் தன் பெண் சம்யுக்தை சுயம்வரமும் கலந்து நடத்தினால் எல்லோரும் வந்து தன்னைக் கவர்விப்பார், என்று எண்ணி அவ்வாறே செய்துமுடிக்க ஆரம்பித்தான். அதற்கு மற்றைய மன்னர்கள் போனார்களேயொழிய, பிருதிவிராயன் போகவில்லை. அப்போது பிருதிவிராயன்போல் பொன்விக்கிரகம்செய்து வாயிற்காப்போனாக கலியாண

மண்டபத்தின் முன்னில்வைத்து சுயம்வரச்சடங்கு ஜயசந்திரன் செய்யத் தொடங்கினன். சம்யுக்தை கல்யாண மாலையை எடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் இருக்கும் பிருதிவிராயன் விக்கிரகத்தின் கழுத்தில் போட்டாள். ஜயசந்திரனுக்குக் கோபம்வந்து அவளைக் கங்கைக்கரையில் ஒரு கோட்டையில் சிறைவைத்தான். பிருதிவிராயன் அங்கே போய் அவளை கந்தருவவிவாஹம் செய்தான். செய்யவே ஜயசந்திரன் அந்தக்கோட்டையை முற்றிகைப்போட்டான். பிருதிவிராயன் பெண்சாதியைக் குதிரைமேல் உட்கார்த்தி வைத்துக்கொண்டே தெஹிலிபோய்ச் சேர்ந்தான். பின்பு ஜயசந்திரனுக்குக் கோபம்தணிந்து விவாகம் முறைப் பிரகாரம் செய்வித்தான்.

முகம்மதியர்வென்றது.—1191-ம் வருஷம் கஜ்னி சுல்தான் ஷிஹப்புத்தீன் படையெடுத்து வந்து ஸ்தாண் வீரச்சுரத்துக்கடுத்த தராயின் என்னும் கிராமத்தில் பிருதிவிராயனை எதிர்த்துத் தோல்வியடைந்து கஜ்னி போய்ச்சேர்ந்தான். அடுத்த வருஷம் திரும்பி வந்து பிருதிவிராயனை அந்த இடத்திலேயே தோற்கடித்துக் கொன்றான். பின்பு அவன் சேனதிபதி குத்புத்தீனுடன் 1194-ம் ஆண்டில் ஜயசந்திரனைத் தோற்கடித்து கனௌஜ் நகரையும், காசியையும் பிடித்துக்கொள்ளையடித்தான். காசிகோவில்களை யிடித்து மஜீதுகள் கட்டினன். கொள்ளையடித்த சாமான்கள் 1400 ஒட்டகை மேலேயும் 640 யானைகள் மேலேயும் ஏற்றி கஜ்னிக்கு கொண்டுபோனன். குத்புத்தீனைத் தன் பிரதிநிதியாய் நியமித்தான். அப்போது கல்ஜி குலத்தான் பக்த்யார் மகன் முகம்மது என்பவன் அவத் மகதம் வங்காளம் இம்மூன்று நாடுகளையும் பிடித்தான். 1206ம் வருஷத்துக்குள் வட இந்தியாவெல்லாம் முகம்மதியர் ஆட்சியின்கீழ் வந்தது.

தேஹிலி சுல்த்தான்கள்.—(1206-1290). ஷிஷ ஹப்புத்தீன் 1206-இல் இறக்க, குத்புத்தீன் சுல்த்தானானான். அவனுக்குப்பின் 1210 இல் அவன் மருமகன் அல்த்தமிஷ் சுல்த்தானானான். இவன் 27 கோயில்களை இடித்த சாமானுடன் குத்ப்மினார் என்ற மஜீது கட்டினான். இதைக் கட்டினவர்கள் இந்திய வேலைக்காரரே. முகம்மதிய கட்டிடம் என்று காட்ட, மினார் என்ற கோபுரம் தவிர, வேலையெல்லாம் இந்தியரது பழையகட்டிட வேலைபோன்றதே. மற்றைய முதல் சுல்த்தான்கள் உயர்ந்த வேலை ஒன்றும் செய்யவில்லை.

2. நடு இந்தியா.

உத்கலநாடு.—கீழ்க்கங்கையர்குலத்துக் கடையரசனை அனந்தவர்மன், துலோத்துக்கங்கன் பேரன், கருணாகரப்பல்லவன் உதவியால் தன்னாட்சியை நிலைநிறுத்தினான் என்றோம். சோழன் பேரனானதால் தன் குலப்பெயரை சோடகங்கைகுலம் என்றுமாற்றி திரிகலிங்கத்தரசனாய் வாழ்ந்தான். இவன் ஜகந்நாத (புரி) கோயிலைக்கட்ட ஆரம்பித்தான். இவன் 8-ம் தலைமுறையில் பிறந்த நரசிம்மதேவசோடகங்கன் 1236 முதல் 1268 வரையில் ஆண்டான். அவன் தலைநகர் கடகத்துக்கடுத்த ஜாஜ்நகர். இவன் வங்காளத்துச் சுல்த்தான்களுடன் போர் புரிந்து அவரை மகாநதிக்கரையில் உள்ள கடசிங்கநகரில் தோற்கடித்தான். பின்பு நரசிம்மதேவன் வங்காளத்துக்குள் புகுந்து, முகம்மதியர்கள் பலரை ஜயித்ததால், 'கங்கைநீரானது முகம்மதிய ஸ்திரீகள் கண்ணீரினால் கரைந்து வந்த கண்மைபட்டுக் கறுத்ததால், யமுனைநிறம் வந்துவிட்டது என்று ஆச்சரியப்பட்டதுபோல் அலைகலக்கமில்லாமல் தோன்றிற்று' என்று தனது தாமரைப்பட்டயத்துமீது எழுதியிருக்கிறான்.

நரசிம்மதேவன் ஜகந்நாதத்துக்கு 20 மைலில் கடற்கரையில் கோணார்க்கன் கோயில் ஒன்று கட்டுவித்தான். இதைவிட அற்புதமான கோயில் உலகத்திலில்லை. அதைக் கட்ட, இராஜ்ஜியத்தின் 12 வருஷத்து வரும்படி செலவழிந்தது. ஜகன்மோகனமண்டபம் என்று ஒன்று அக்கோவிலில் உண்டு. அதன் சுவர்மேல் 3000 அடி நீளமுள்ள கல்லின் மேல் செதுக்கின சித்திர வேலை, ஊர்வலப் படங்கள், வேட்டைப்படங்கள், யுத்தப்படங்கள் மற்றைய ஜனங்களுடைய விளையாட்டுகளை காட்டும் சித்திரங்கள் நிரம்பியிருந்தன. சுவர்மேல் உள்ள விக்கிரகங்கள் உயிருடன் உள்ள ஜந்துக்களைப் போல் அவ்வளவு பெரியவை. தாமரை உருவமுள்ள கலசம் வெகு அழகியது. மற்றோர் மண்டபம் 128 அடி உயரம், 10-அடிக்கலசம் உள்ளது. அதன்வாயிலில் கல்லால் யானைகளும், யானைகள் மேல் மனிதரும், சிங்கங்களும் செதுக்கியிருக்கிறது. கர்ப்பக்கிருகத்துமுன் 50 கஜம் உயரமுள்ள கருப்புக்கல் தூண் உண்டு. தூண்கள்மேல் 21 அடிநீளம் 8 அங்குலச் சதுரம் இரும்பு உத்திரங்கள் இருக்கின்றன. மேடைமேல் 8 சக்கரங்கள் 9 அடி 8 அங்குலம் குறுக்களவு கொண்டதும், கற்குதிரைகள் பூட்டின சூரிய தேவனது இரதத்தைச் சேர்ந்ததும் கல்லினால் செய்திருப்பதைப் பார்க்கலாம். நடனமண்டபத்துக்கு 9 படிகள் இருக்கின்றன. அது 52 அடி சதுரம், அதன் கொரடு 75 அடி சதுரம். இவ்வளவு பெரிய கோயில் இவ்வளவு பெரிய விக்கிரங்களுள்ளது உலகில் எங்கேயும் இல்லை. இப்போது பாதி இடிந்து பாதி மண்ணில் புதைந்து இருக்கிறது. இந்தக் கோயிலுக்கு வேண்டிய மிகப் பெரியதான கற்பாறைகள் 30 மைல் தூரத்திலிருந்துகொண்டுவந்து 150 அடி உயரம் தூக்கிவைத்த வேலைக்கார் வேலைத்திறம் எத்தன்மையதோ ?

நரசிம்மதேவன் பேரன் அனந்தவர்மன் ஆரம்பித்த ஜகந்நாதன் கோயிலை கட்டிமுடித்தான். சோடகங்கர் புவனேச்வரத்தில் பல நூறு கோயில்கள் கட்டினார்கள். அவர் ஆட்சி விஜயநகர இராஜ்ஜியம் தோன்றினவுடன் அழிந்தது.

3. தென்னிந்தியா.

காகதீயர்.—தஞ்சைச் சோழர் பலம் குறையவே தென்னிந்தியாவில் பலகுல மன்னர்கள் கிளம்பினார்கள். அவர்களில் காகதீயர் கிருஷ்ணை கோதாவரி நதிகளுக்கு நடுவிலிருக்கும் தெலிங்கான நாட்டில் அரசரானார்கள். இந்தக்குல முதல்மன்னன் ப்ரோளராஜா. இவனுக்கு ருத்திரன் என்று பிள்ளை பிறந்த உடன் இந்தப்பிள்ளை தகப்பனைக்கொல்வான் என்று சோதிடர் சொல்ல பிள்ளையைக் கொன்றுவிட உத்திரவு அளித்தான். அவன் வேலைக்காரரோ பிள்ளையைக்கொல்ல இஷ்டமில்லாமல் காட்டில் எறிந்துவிட்டார். ருத்திரன் ஒரு வேடன் வீட்டில் வளர்ந்து பெரியவனானன். அப்போது ப்ரோளன் காட்டுவழியாய் சவாரிசெய்து கொண்டு வேட்டைக்குப் போக, அங்கே ருத்திரனுடன் சண்டை உண்டாய். ப்ரோளன் தன் தகப்பனென்று தெரியாமல் அவனை ருத்திரன் கொன்றுவிட்டான். பின்பு பிரதாப ருத்திரன் என்ற பெயருடன் சிம்மாசனம் ஏறினன். இவன் தலைநகர் ஒருக்கல் நகரம் (தெலுங்கில் வரங்கல் என்பார்). தகப்பனைக் கொன்ற பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாய் ஒரு ஆயிரக்கால் மண்டபம் ஹநுமகொண்ட என்னும் குன்றுமேல் கட்டினன். பிரதாப ருத்திரன் மகன் கணபதி. அவன்கால முதல் வரங்கல் அரசருக்கு கணபதியரசர் என்றுபெயர் வந்தது. கணபதி வரங்கலைச் சுற்றி மதில் கட்டினன். அது கொஞ்சம் இடிந்து போனாலும் இன்

னும் இருக்கிறது. அவன் பெண் ருத்திரம்மாதேவி. பலகாலம் தெலுங்குநாட்டை மனுநீதிதவறுமல் ஆண்டாள். அவள் நாட்டில் எட்டுக்கால் பூச்சி கூட்டைவிட மெலிதான நூலாடைகள் நெய்வார், என்று இத்தாலிய நாட்டிலிருந்து யாத்திரை செய்துவந்த மார்கோபோலோ என்பவன் எழுதியிருக்கிறுன்.

சோழர்.—தஞ்சைச் சோழர்நிலை வரவரக் குன்றியது. இவருள் கொஞ்சம் கியாதியுற்ற அரசன் விக்கிரமசோழன். இவனைப்பற்றி விக்கிரமசோழன் உலா என்று தமிழ்ப்பாட்டு பிறந்தது. இவனுக்கப்புறம் மூன்றும் குலோத்துங்கன் கொஞ்சம் செல்வாக்குடன் ஆண்டான். சோழச்சிற்றரசர் காஞ்சிபுரத்திலும் உறையூரிலும் ஆண்டார்கள். இவர் பல கோயில்களைக் கட்டினார்கள்; கணக்கற்ற கல்வெட்டுகள் வெட்டிவைத்தார். இப்போது சோழநாட்டில் இடிந்துபோகாமலிருக்கும் பல சிறு பழங்கோயில்கள் இந்த சோழர்கட்டியதே. சோழநாடு 14-ம் நூற்றுண்டில் விஜயநகரத்தின் ஒரு பாகம் ஆயிற்று.

பாண்டியர்.-குலோத்துங்கன் இறந்தவுடன் மதுரைப்பாண்டியர் மறுபடி உயர்நிலையடைந்தார். சுந்தரபாண்டியன் பல நாடுகளைவென்று பாண்டிய ராஜ்ஜியத்தைப் பலப்படுத்தினுன். இரண்டாம் சுந்தரபாண்டியன் இவ்வரசரெல்லோரிலும் பெரியவன். அவன் 1257 முதல் 1277 வரையில்ஆண்டான். சுற்றுள்ள மன்னர் எல்லோரையும் ஜயித்து நெல்லூர்முதல் கன்னியாகுமரிவரையில் தன் வசமாக்கினுன். அப்போது ஹொய்சளர் திருச்சிறுப்பள்ளியைச் சுற்றி உள்ள நாட்டை கைப்பற்றி கண்ணனூர் (இப்போது சமயபுரம் என்று பெயர்) தலைநகராய் ஆண்டார். அவரைத் தோற்கடித்துச் சுந்தரபாண்டியன் ஸ்ரீரங்கம் கோயிலை புதுப்பித்தான். இப்போது உள்ள ஸ்ரீரங்கம் கோயிலின்

கர்ப்பக்கிருகம் சுந்தரபாண்டியன் கட்டினது. விமானத்தைத் தங்கத்தகடுகளால் மூடினன். கோயிலுக்கு பற்பல நகைகள் செய்து தானம் செய்தான். அவன் காலத்தில் கொற்கை யென்ற பாண்டியர் துறைமுகம் மணல்மேடிட்டுப் போயிற்று. அதனல் காயல் துறைமுகமாயிற்று. அந்த துறைமுகத்தில் மலைபோன்ற கப்பல்கள் தினந்தோறும் வந்துகொண்டிருந்தன என்று அப்துல்லா வஸ்ஸாப் என்கிற முகம்மதியன் எழுதியிருக்கிறன். ஒரு வருடத்தில் 2000 குதிரைகளுக்குக் குறையாமல் இறக்குமதியாயின. இக்தக் குதிரைகள் பாரசீகநாட்டிலிருந்து வந்திறங்கின உடனே, அவைகளைப் பழக்காமலும் சேணமொன்றுமில்லாமலும் இந்தியர்கள் நன்ருய் சவாரிச் செய்து இடுப்பொடிப்பார் என்று வஸ்ஸாப் எழுதியிருக்கிறன். சுந்தரபாண்டியன் மகன் குலசேகரபாண்டியன். அவன் நவரத்தினங்களாலான மாலைகளைக் கழுத்திலும், கையில் 3 வளையல்களையும், காலில் விலையுயர்ந்த மோதிரங்களையும் தரித்தானென்று ஆச்சரியப்பட்டு வஸ்ஸாப் எழுதியிருக்கிறன். குலசேகரன் இறந்தவுடன் அவன் பிள்ளைகள் சுந்தரபாண்டியனும் வீரபாண்டியனும் போராடி வீரபாண்டியன் ஜயித்தான். சுந்தரபாண்டியன் வடக்கில் தெஹ்லி சுல்தான் அல்லா உத்தீனிடம் ஓடிப்போய் அடைக்கலம் புகுந்தான்.

இந்தப் பாண்டியர் திருச்சிளுப்பள்ளி, மதுரை, திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களில் பல கோயில்கள் கட்டினர்கள். வரவர இக்கோயில்களில் கோபுரம் உயர்ந்து விமானம் கோபுரத்தை உத்தேசிக்கச் சிறுத்துவிட்டது.

சேரர்.—இந்தக் காலத்தில் இப்போது ஆளும் திருவனந்தபுரம் அரசகுலம் ஏற்பட்டது (1225). இது முதல் இவ்வரசர் தமிழரைவிட்டுப் பிரிந்ததுமல்லாமல்

தமிழைவிட்டு ராஜபாஷையை மலேயாளமாக ஏற்படுத்தினர். இவர் உபயோகித்த எழுத்துவட்டெழுத்து. 18-ம் நூற்றாண்டுவரையில் வழங்கிற்று.

மத்துவாச்சாரியார்.—1171-ம் ஆண்டில் ஆனந்த தீர்த்தர் என்கிற மத்துவ மதஸ்தாபகர் உடுப்பியில் பிறந்தார். இம்மதத்தில் மற்றையவைகளில்விட பக்திமார்க்கம் அதிக பலங்கொண்டிருக்கிறது. இவர் பல வடமொழி நூல்கள் இயற்றினர். இவர் சிஷ்யருக்கு துவைதிகளென்றும், மாத்துவர் என்றும் பெயர்.

XII. முகம்மதியர் ஆட்சி நாட்டில் நிறைந்த காலம்.

(1290—1565)

1. வட இந்தியா.

அலாஉத்தீன். (1294—1316)—அலாஉத்தீன் கல்ஜீ 1294 இல் சுல்த்தானன். இவன் பலபேர்களைக் கொன்முன். 1298 இல் கூர்ஜ்ஜர அரசன் கர்ணராஜாவை தோற்கடித்து இஸ்லாமானவர் அல்லாதவரை ஆயிரக் கணக்காய்க் கொன்முன்: 20,000 ஸ்திரீகளைக் கைதி செய்தான். அவர்களில் கமலாதேவி என்னும் மகாராணி வெகு அழகாய் இருந்தபடியால், அவளை மணம்புரிந்தான். அன்றியும் சோமநாதத்தில் இருந்த விக்கிரகத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோனன். அது சிலாவிக்கிரகம், பளிங்கு போல் மெருகு செய்தது. அதன் முகம் பேசுவதுபோல் தோன்றும். அதன் தலையில் தங்கத்தால் ஆய், மாணிக்கங்கள், முத்துக்கள் முதலியவை இழைத்த நகைகளும், பூணூல் இரத்தினம் பதிந்தும் இருந்ததால் நவமணிகள் ஒளியால் தங்கத்தின் பசுமை கண்ணிற்கு அகப்படாமல் பிரகாசித்தது என்று ஒரு முகம்மதியன் எழுதியிருக்கிமுன்.

1303-இல் சித்திரக்கோட்டை (சித்தூர்) என்கிற இராஜபுத்திரர் தலைநகரில் பீமசிங்கன் மனைவி பத்மினி என்பவள் மிக அழகியவளைப் பெறவேண்டுமென்று ஆசை கொண்டு, அந்தக்கோட்டையை முற்றுகைபோட்டான். இருபதுமுறை தாக்கியும் கோட்டையைப் பிடிக்கவில்லை. 21-ம் தடவை கோட்டையின் ஒரு மூலையை இடிக்கவே,

கோட்டை அவன் கையில் அகப்பட்டுப்போகுமென்று நிச்சயித்து, உள்ளிருந்த இராஜபுத்திர மாதுகள் எல்லோரும் அலங்கரித்துக்கொண்டு. ஒரு குகைக்குள்போய், கதவைச் சாத்திக்கொண்டு தீ மூட்டி, எரிந்திறந்தார் இவ்வாறு இரப்பதற்கு ஜௌஹர் என்று பெயர். புருஷர்களோ, மஞ்சள் வேஷ்டிகள் கட்டிக்கொண்டு, கோட்டைக்கு வெளியில்வந்து, அனைவரும் இறக்குமளவு போர் புரிந்து மரித்தனர். குலம் நிலைநிற்க, ஒரு சிசுவை மாத்திரம் காட்டிற்கு அனுப்பினர். அலாஉத்தீன் ஊருக்குள் போய்ப்பார்க்க, சுடுகாடுபோலிருந்தது.

அலாஉத்தீனைப்பற்றிப் பல முகம்மதியர் காவியங்களும் எழுதினார்கள் அதில் ஒருவன் கஜ்னிமுதல் இந்திய சமுத்திரக்கரைவரையில் இஸ்லாம் பரவியிருந்தது என்று எழுதியிருக்கிறான்.

தென்னிந்தியாவை முகம்மதியர் ஜயித்தது.— 1294-ம் வருஷத்தில் அலாஉத்தீன் தக்ஷிணத்துக்குப் படையெடுத்து வந்தான். அப்போது மராட்டிய நாட்டிற்கு ஸேயூனதேசம் என்று பெயர். அங்கே யாதவ குலத்தரசர் ஆண்டார். அவர்கள் பலபண்டிதர்களை ஆதரித்தார். அவர் தலைநகர் தேவகிரியில் ஆண்ட அரசன் இராமசந்திரன். அலாஉத்தீன் அதை முற்றுகைபோட்டுப்பிடித்து, பெருஞ் செல்வம்பெற்று, ஒவ்வொரு வருஷமும் கப்பம் கட்டவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்து திரும்பினான். இந்தக் கப்பத்தை இராமசந்திரன் சரிவரக் கட்டாததால் 1307-ம் வருஷத்தில் அலாஉத்தீன் தன் சேனாபதி மலிக்காபரை பெருஞ் சைன்னியத்துடன் அனுப்பினான். வரும்வழியில் கமலாதேவி மகள் தேவளதேவியை, எலாபுரக்குகைக் கோயிலிலொளிந்திருக்கும்போது, மலிக்காபர் சிறை செய்துத் தாயிடம் அனுப்

பினன். தேவளதேவியை அல்லாஉத்தீன் மகன்கிஜர்கானுக்குக் கல்லியாணம் செய்தார். பின்பு மலிக்காபர் இராமசந்திரனிடம் கப்பம் பெற்று, தெலுங்குநாட்டுக்குச் சென்று, இரண்டாம் பிரதாபசந்திரன்மேல் போர்செய்து பெரும் கப்பம் பெற்றான். பின்பு துவார சமுத்திரத்தில் ஹொய்சளரைத் தோற்கடித்தான். அதன்பின் மதுரை போய் தங்கவிமானமுள்ள கோயிலை இடித்து, பின் இராமேசுவரத்தில் ஒரு மஜீது கட்டினன். திரும்புமுன் மதுரையிலும், சமயபுரத்திலும் சுல்த்தான்களை நியமித்துத் திரும்பி தெஹிலி போய்ச்சேர்ந்தான். இந்தியாநாடு முழுவதும் முகம்மதியர் ஆட்சியில் சென்றது.

முகம்மது துக்லக்ஷஹ (1351—1381).—இவன் தகப்பனைக்கொன்றுவிட்டு 1325-இல் சுல்த்தானனன். முகம்மதிய ஆசாரப்பிரகாரம் நடந்தவன். படிப்பில் மிக உயர்ந்தவன், ஆனல் மனிதரைக் கொல்வதில் மிகப்பிரியமுள்ளவன். செம்பு நாணயங்களுக்கு வெள்ளிநாணயமவ்வளவு விலைவைத்து வெளியிட்டான். உடனே ஜனங்கள் தாமே செப்பு நாணயங்களைச் செய்து வெள்ளிநாணய விலைக்கு விற்க ஆரம்பித்தார். வெகு குழப்பமுண்டாயிற்று. உடனே ஊரிலுள்ள செம்பு நாணயங்களையெல்லாம் வெள்ளிநாணய விலைக்கு வாங்கினன். இதனல் அதிக நஷ்டமடைந்தான். தேவகிரியைப் பிடித்து அதற்கு தௌலதாபாத் என்று பெயரிட்டு, அது இந்தியாவுக்கு நடுவிலிருந்ததால் அதைத்தலைநகராக்கி, தெஹிலிநகர் வாசிகளெல்லாரையும் அங்கேபோகக் கட்டளையிட்டான். ஊரில் நாய், பூனை யில்லாமல் புறப்பட்டு, வழியில்பட்ட கஷ்டம் சொல்லமுடியாது. ஒருவன் தேவகிரிக்கு நடந்துபோனபோது உடலெல்லாம் துண்டு துண்டாய் உதிர்ந்து, ஒரு கால்மாத்திரம் தௌலதாபாத்போய்ச்சேர்ந்தது. தெஹிலி

யை மறுபடியும் தலைநகராய் ஏற்படுத்தி, மற்றைய ஊராரை தெஹ்லியில் குடியிருக்கச் செய்தான். வரிகள் பலபோட்டு, ஜனங்கள் இடுப்பை ஒடித்தான். பஞ்சம் உண்டாய், ஜனங்கள் தோலைச்சமைத்துத் தின்ன ஆரம்பித்தார்கள்.

இக்காரணங்களால், கலகங்கள் பிறந்தன. ஒவ்வொரு மாகாணமாய் தெஹ்லி சுல்த்தான் ஆட்சியிலிருந்து தப்பிப்போயிற்று. தெஹ்லி இராஜ்ஜியம் சுருங்கிப்போயிற்று

பிருஜ்ஷஹ (1351—1381).—முகம்மது துக்லக்குக்கு அப்புறம் சுல்தானானான். இவன் வரிகளைக் குறைத்து கால்வாய்கள் வெட்டி, தருமவைத்திய சாலைகள் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தினான். ஆனால் ஹிந்துக்கள் மேல் தலைவரிபோட்டு, பிராமணர்களை மிக உபத்திரவப்படுத்தினான்.

வரவர தெஹ்லி சுல்த்தான்கள் பலம் குறைந்தது. 1400-ம் வருஷத்தில் தீமூரிலங் (என்றால் நொண்டித் தீமூர்) என்னும் துருக்கன் படையெடுத்து வந்து, தெஹ்லியை அழித்து, ஹிந்துக்களை ஆயிரக்கணக்காய்க் கொன்று, கொள்ளையடித்தான். தெஹ்லியின் மகிமை குறைந்தது. கூர்ஜ்ஜாரம், மாளவம், வங்காளம், உத்கலம், முதலிய நாடுகளில் பற்பல சுல்த்தான்கள் கிளம்பினார்கள்.

மோகாலாய் இராஜ்ஜியம் வந்தவகை.-1525-இல் பாபுர் என்னும் கபூலரசன் தெஹ்லிசுல்த்தானை பாணிப்பத்தில் தோற்கடித்தான். பாபுருடன் சித்தூர் இராஜபுத்திரவீரன் சங்கிராமராஜா போர்செய்யப்போனான். சங்கிராமராஜா முகம்மதியரை 16 போர்களில் ஜயித்து, 80 காயங்கள் உண்டு, ஒரு கண், ஒருகை, ஒரு கால் இல்லாதவீரன். ஆனால் பாபுர் ஸிக்ரி என்னும் ஊரில் 1527

இல் சங்கிராமராஜாவை எதிர்த்து வேகமாய் குதிரை வீரரைக்கொண்டு சூழ்ந்து தோற்கடித்தான். பாபுர் 1530-இல் இறந்தான். அவன் மகன் ஹுமாயூன் பாபுருடைய இராஜ்ஜியத்தின் இந்தியாவில் இருந்த பாகத்துக்கு அரசனுனன். அப்போது குஜராத்து சுல்த்தான் பாகதூர்ஷஹ என்பவன் மேவார் மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். அப்போது மேவார் மகாராணி கர்ணுவதி ஹுமாயுனுக்கு ரக்கி (அதாவது இரட்சிக்கவேண்டுகோளாய்த் தன் கைவளையை) அனுப்பினன். அதற்காக பஹாதுர் ஷஹ உடன் போர் செய்யப்போனுன். அப்போது ஷெர்கான் என்பவன் தெஹிலி ஆக்ராவைப் பிடித்துக் கொள்ள ஹுமாயூன் காபூலுக்கு ஓடிப்போக வேண்டியிருந்தது. போகும் வழியில் அக்பர் ஹுமாயூனுக்குப் பிறந்தான். பிறந்த போது கையில் ஒரு கஸ்தூரிக்காய் ஒன்றே இருந்தது. அதை உடைத்து வந்தவர்களுக்கு 'இந்தக்கஸ்தூரி வாசனை போல் என் மகன் பெயர் நாடெல்லாம் பரவவும்' என்று சொல்லிக்கொடுத்தான். ஷெர்ஷஹ 1540முதல் 1545 வரையில் ஆண்டான். ஷெர்ஷஹ நிலங்களுக்கு நியாயமாய்த் தீர்வை போட்டு கால்வாய்கள், சத்திரங்கள் கட்டிவைத்தான். குதிரை அஞ்சல்கள் நியமித்து தபால் ஏற்படுத்தினன். அவன் இறந்தபின் ஹேமு என்ற தெஹிலிவைசியன் விக்கிரமாதித்தியன் என்ற பட்டம் தரித்து ஆள ஆரம்பித்தான். அப்போது ஹுமாயூன் திரும்பி வந்து தெஹிலியையும் ஆக்ராவையும் கைப்பற்றினன் (1555). உடனே ஹுமாயூன் இறந்தான். அவன் மகன் ஜலாலுத்தீன் அகபர், சிறுவயதிலே அரசனுன். தன் மந்திரி பைராம்கான் உதவியைக்கொண்டு, ஹேமுவை தோற்கடித்து, ஆக்ரா, தெஹிலி, இரண்டு ஊர்களையும் கைப்பற்றினன்.

வட இந்தியாவில் பிறந்த புது சமயங்கள்.— இராமானுஜ, மத்வமதங்கள் வடஇந்தியாவில் பரவின. ஜனங்களுக்கு விஷ்ணுபக்தி அதிகரித்தது. 14-ம் நூற்றாண்டில் இராமானந்தன் என்பவன் இராமபூஜை கிருஷ்ணபூஜை இரண்டையும் ஜனங்கள் செய்யும்படி உபதேசித்தான். அவன் ஹிந்தியிலே உபதேசம் செய்தான்; பல சாதியாரையும் சிஷ்யராகச் சேர்த்துக்கொண்டான். அவன் முக்கிய சிஷ்யன் கபீர் என்னும் முகம்மதியன்; உடை நெய்பவன். இராமானந்தன், கபீர்தாஸ் இவ்விருவரும் பாடிய ஹிந்திப்பாட்டுகள் இப்போது இந்தியா முழுவதும் பாடுவார். பின்பு உத்கலதேசத்தில் கௌரங்கன் என்றும் சைதன்யன் என்றும் பெயருள்ளவன் இன்னொரு முறை ஏற்பாடு செய்தான். அது கிருஷ்ணனைப் பற்றிப்பாட்டுகள் பாடுவதும், கூத்தாடுவதும், பரவசமாய்க் கீழே விழுந்து புரள்வதும் தான். சைதன்னிய மதத்தோருக்கு உத்கல பங்காளங்களில் வைஷ்ணவர்களென்று பெயர். தென்னாட்டு வைஷ்ணவர்களை அவர் சாம்பிரதாயிகள் என்பர். சைதன்னியமதாசாரியர்களுக்குக் கோஸாயிகள் என்று பெயர். நானக் (1465-1489) என்பவன் மற்றொரு மதம் ஏற்படுத்தினான். இது முகம்மதிய, இந்து சமயங்களை சமரசப்படுத்தச்செய்தது. கடவுள் ஒருவரே, அவரை அல்லாவென்றாலும் சரி, இராமனென்றாலும் சரி என்றும், கருமமார்க்கம் பயனற்றதென்றும், கடவுளைத் தியானம் செய்வதே சரியான தொழுமுறை என்றும் உபதேசித்தான். இம்மதத்தைச்சேர்ந்தவர்க்கு சிக்கர் என்று பெயர். 16-ம் நூற்றாண்டில் துளஸிதாசர் இராமசரித்மானஸ் என்ற அருமையான ஹிந்தி இராமாயணம் ஒன்று எழுதினார். அதிலிருக்கும் பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடுவதால் இராமபக்தி மிகுந்தது.

இந்தப்புதுச்சமயங்களை ஏற்படுத்தினவர்கள் கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டில் பலசமயங்களை ஏற்படுத்தினவர்களைப் போல் சன்னியாசிகளே. இந்தப்பக்திமார்க்கங்களாலும், முகம்மதிய மதத்தாலும் வருணாச்சிரமதருமம் குறைபு மென்றும், அரசர் ஆதரணை இல்லாததாலும் பிராம்மண ஆசாரியர் பழைய சாஸ்திரங்களை விவரித்தெழுதி, ஆசார நியமங்களை பலப்படுத்தி, கட்டுப்பாட்டுகளை அதிகமாய்ச் செய்தார். இந்தக்காலத்தில் பலர் தருமசாஸ்திரங்கள் எழுதினார்.

2. தக்ஷிணம்.

பஹ்மனி இராஜ்ஜியம் (1347—1526) :—முகம்மது துக்லக்கின் உத்தியோகஸ்தன் ஹஸன்கங்கு என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன்தௌலதாபாதில் (1347) சுல்த்தான் ஆய் குல்பர்காவைத் தலை நகர் செய்தான். அவன் வமிசத்துக்குப் பஹ்மனி வமிசம் என்று பெயர். பஹ்மனி இராஜ்ஜியத்துக்கும் விஜய நகர இராஜ்ஜியத்துக்கும் அடிக்கடி போர் நிகழ்ந்தது. இந்த வமிசத்து அரசர் குல்பர்காவிலும், பிதர் நகரத்திலும் பற்பல அழகிய கட்டிடங்கள் கட்டினார்கள். இந்த வமிசத்தில் ஹுமாயூன் என்பவன் 15ம் நூற்றாண்டில் சுல்த்தானானான். இவன் மந்திரி மஹ்மூதுகாவன் என்பவன். மஹ்மூது காவன் அவ்வளவு நல்லவன் மந்திரிகளில் அகப்படமாட்டார். மிக்ககற்றறிந்தவன்; அடக்கமுள்ளவன்; தன் நன்மையைக் கவனியாமல் பிறர் நன்மைக்காகவே உழைப்பவன்; பலபள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தினான்; தருமவைத்தியசாலைகள் நியமித்தான், ஏழைகளை ஆதரிக்க கணக்கற்ற பணம் செலவிட்டான். அழகியவையும், எதிரி பற்றமுடியாத பலமுள்ளவையுமான கோட்டைகள் கட்டினான். அவன் மந்திரியாய் இராஜ்ஜியபரிபாலனம் செய்யும்போது

பஹ்மனிகுலம் சிறந்தோங்கி கீழ்கடல் முதல் மேற்கடல் வரையில் அவர் செல்வாக்கு பரவியது. அவன் செய்த ஏற்பாடுகளும், வரி வசூல் செய்வதைப்பற்றிச் செய்த முறைகளும் இன்னமும் செவ்வையாய் நடக்கின்றன. ஹுமாயூனுக்குப் பின் வந்த முகம்மத்ஷஹ (1463—1482) காஞ்சீபுரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளையடித்தான். ஒரு நாள் ஒரு பிராமணன் கல்வி கற்று ஒழுங்காய் நடப்பவனை ஒரு காரணமில்லாமல் கொன்றான்; இந்தப் பாவத்தால் இவன் குலத்துக்கு அழிவு வந்து சேர்ந்தது என்று ஒரு முகம்மதியன் எழுதியிருக்கிறான். 1481 இல் மஹ்மூத்காவனைக் கொல்லக்கட்டளையிட்டான். இது முதல் பஹ்மனி ராஜ்ஜியம் நிலைகுன்றி 40-வருஷத்துக்குள் 5 சிறு இராஜ்ஜியங்களாக சிதறிப்போயிற்று. இவைகளுக்கு பிரார், அஹ்மத்நகர், பிஜாபூர், பிதர், கோல்கொண்டா என்று பெயர். இந்த சிறு முகம்மதிய இராஜ்ஜியங்கள் 100-வருஷங்கள் வாழ்ந்தன. பின்பு மொகலாய இராஜ்ஜியத்தில் கலந்து போயின.

முஹம்மதியர் தட்சிணத்தில் ஆண்டபோது ஹிந்துக்களை அடிக்கடி கொன்றாரென்றும், இந்துக்களை இஸ்லாமில் சேரும்படி தொந்தரவு செய்து பலரைக் கலந்து கொண்டாரென்றும் முஹம்மதிய ரெழுதின சரித்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது சொன்ன அளவு உண்மையல்லவென்று தோன்றுகிறது. 1470—74 இல் தென்னிந்தியாவில் யாத்திரை செய்த ருஷிய வியாபாரி, நிகிதின் என்பவன் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய ஜனங்களை விட அதிகமாக பிரஜைகள் உண்டு; செல்வவந்தர் வெள்ளிப் பல்லாக்குகளில் சவாரி செய்வார் என்று எழுதியிருக்கிறான். அன்றியும் முஹம்மதியருடன் இந்துக்கள் கலந்து பழகியதால் அவரிடத்திலிருந்து மரியாதையான

நடக்கை கற்றுக்கொண்டார். முஹம்மதியர் ஆண்ட இடங்களிலெல்லாம் இந்துக்களெல்லாம் மிக மரியாதையாய் நடப்பார். அன்றியும் தென்னிந்தியாவில் நூற்றுக்குப் பத்துப்பேர்தான் இஸ்லாமானவர். இந்துக்களை உபத்திரவப்படுத்தி இஸ்லாமில் சேர்த்திருந்தாரானால் முஹம்மதியர் இன்னும் வெகு அதிகமாயிருப்பார். அன்றியும் தக்ஷிணதேசத்தில் இந்துக்களும் இஸ்லாமானவரும் சேர்ந்து உற்சவங்கள் நடத்துவதும், இஸ்லாமானவர் இந்து யோகிகளுக்கும், இந்துக்கள் முஹம்மதிய பீர்களுக்கும் சிஷ்யராவது அடிக்கடி பார்க்கலாம். அன்றியும் இந்துக்கள் பலரை முஹம்மதியர் ஒவ்வொரு வருஷம் கொன்றதாக ஒரு முஹம்மதியன் எழுதியிருக்கிறான் இதுவும் நம்ப முடியாதது. ஏனென்றால் பஹ்மனி சுல்த்தான்களும் விஜயநகர அரசரும் யுத்தத்தில் வீரரல்லாதவரைக் கொல்லக்கூடாது என்று கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டு அப்பிரகாரமே நடத்தினர். அன்றியும் இந்து வீரர் முஹம்மதியரிடத்திலும், முஹம்மதிய வீரர் இந்துக்களிடத்திலும் வேலைக்கு அமர்ந்தார். மராட்டியர் பலர் பஹ்மனி சைன்னியத்தில் சிறு வேலை, பெரு வேலைகளில் அமர்ந்தார். பஹ்மனி சுல்த்தான் முதல்வன் ஹஸன் என்பவன் கங்கு வென்னும் பிராமணனை மந்திரியாய் நியமித்தான். அதுமுதல் தக்ஷிண முகம்மதிய இராஜ்ஜியங்களில் மந்திரிகள் அதிகமாய் இந்துக்களே. அஹ்மத் நகர், பிஜாப்பூர், இராஜ்ஜியங்களில் இராஜாங்கக் கணக்கு, வியவஹாரம் எல்லாம் மராட்டி பாஷையிலே வைத்திருந்தார். ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் ஒரு இந்து கிராமாதிகாரி, ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் ஒரு தேசாதிகாரி. தேசாதிகாரி வரும்படியில் 10இல் ஒரு பங்கு சர்தேச்முகி என்று எடுத்துக்கொண்டு, அதைக்கொண்டு

தன் சம்பளமும், ஜில்லா பரிபாலனச்செலவும், சுல்த்தானுக்கு யுத்தத்துக்கு வேண்டிய சேனையும் அனுப்புவான். மற்றைய பெரும் உத்தியோகம் செய்வோருக்கு சுல்த்தான் ஜாகீர் கொடுப்பதுண்டு. தக்ஷிண சுல்த்தான் ஐவரும் கட்டிடங்கள் பல கட்டி நாட்டை அழகில் சிறக்கச் செய்தார்கள்.

3. விஜயநகர சம்ஸ்தானம். (1336—1565).

தென்னிந்தியநிலை:—தென்னிந்தியா எப்போதும் வட இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து தனியே இருந்தது. வடக்கில் ஆரிய முறைகள் பரவி வெகுகாலம்வரையில் தெற்கில் வரவில்லை. பின்பு ஆரிய முறைகள் தெற்கிலும் பரவினபின்பு, வட இந்தியாவை ஹூணர் முகம்மதியர் படையெடுத்து அழித்தபோது ஆரிய முறைகள் தெற்கே கெடாமல் இருந்ததுமன்றி, திரி மத ஆசாரியார்கள் அவைகளைச் சீர்செய்ய, தெற்கிருந்து வேதாந்தம் வடக்குக்குப் பரவியது. அன்றியும் 14ம் நூற்றாண்டில் விஜய நகர சம்ஸ்த்தானம் என்ற சிறந்த இராஜ்ஜியம் பிறந்து இஸ்லாம் கிருஷ்ணை நதிக்குத் தெற்கே பரவாமல் தடுத்த சுவர்போலாயிற்று.

விஜய நகரம் ஸ்தாபித்தவர்கள்:—1336-இல் ஹரிஹரன், புக்கன் என்று இருவர் சகோதரர், கன்னட தேசமிருந்து வந்து, மாதவ சாயனர் என்ற இரு பிராமணப்புலவர் சகாயத்துடன் ஸ்ரீ இராமன் வனவாசம் செய்த பம்பாவுக்கருகில் துங்கபத்திரைக் கரையில் வித்யா நகரம் (விஜயநகரம்) என்கிற ஊரைக்கட்டி, ஆட்சியை நிலை நிறுத்தினர். வெகு வேகமாய் நாளொருமேனியாயும் பொழுதொருவண்ணமாயும் இராஜ்ஜியம் வளர்ந்தது. சில வருஷங்களுக்குள் பிற தமிழ் நாடு, தெலுங்கு நாடு, கன்னட நாடு முழுவதும் விஜயநகர இராஜ்ஜியத்தில் சேர்ந்தன.

புக்கன்மகன் கம்பன் காஞ்சீபுரத்தை இளவரசனு யாண்டான். கொப்பணார்யன் என்கிற பிராமண சேனாதிபதியை ஸ்ரீரங்கத்துக்கு அனுப்பினான். அங்கே அதற்கு 40 வருஷத்துக்குமுன் மலிக்காபர் படையெடுத்து வந்து மதுரையிலும், சமயபுரத்திலும் சுல்த்தான்களை நியமித்துப் போயிருந்தான். சமயபுர சுல்த்தான் ஸ்ரீரங்கம் கோயிலை அழிக்க ஸ்ரீரங்கநாத விக்கிரகத்தை முதலில் திருமயத்திலும், பின்பு மைசூரில் மேல்கோட்டையிலும், பின்பு திருவேங்கடத்திலும் ஒளித்துவைத்திருந்தார். சமயபுரம் சுல்த்தானை கொப்பணார்யன் தோல்வியடித்து விரட்டவே ஸ்ரீரங்கநாத விக்கிரகத்தை தேசிகர் என்று பட்டம் உண்டான வெங்கடநாதாச்சாரியார் கொண்டு வந்து, கோயிலில்பிரதிஷ்டை செய்தார். கோயில் மதிளில் இதைப்பற்றி சுலோகம் வெட்டியிருக்கிறது.

மாதவாச்சாரியரும், சாயனாச்சாரியரும் மகா வித்துவான்கள். வேதாந்தங்களுக்குப் பாஷியமும், வடமொழியிலுள்ள ஒவ்வொரு சாஸ்திர நூற்களைத் திரட்டி எடுத்துப் பற்பல புஸ்தகங்களும் எழுதினார்கள். மாதவாச்சாரியர் சன்னியாசம் வாங்கிக்கொண்டு சிங்கேரி ஆதி சங்கராச்சாரியர் மடத்துக்கு அதிபதியாய் மடத்தைச் செவ்வையாய்க் கட்டுவித்து சாரதாபீடமும் ஏற்படுத்தினர். இந்த மடம் அத்துவைத வேதாந்திகளுக்குத் தலை மடம்.

1390—1406 இல் ஆண்ட இரண்டாம் புக்கராயன் விஜயநகர பட்டணத்தை மலைகளைச்சேர்த்து பெரியதாய் கட்டினான். துங்கபத்திரை நதிக்குக் குறுக்கே அணை போட்டு 15 மைல் நீளம் மலையைக்குடைந்து கால்வாய்கள் ஏற்பாடு செய்து ஊருக்குக்குடிக்க நீர்கொண்டு வந்தான். நீரோடும் கற்குழாய்கள் உலோகத்தாலானவைபோல் மெருகிட்டுப் பிரகாசித்தன.

1421—1448 இல் பிரௌடதேவராயன் ஆண்டான். அப்போது கொந்தி என்கிற இத்தாலியனும், ரஜ்ஜாக் என்கிற பாரசிகனும் விஜயநகரத்துக்குப் போனார்கள். விஜயநகரத்தின் சுற்றளவு 60 மைலென்றும், அந்த இராஜ்ஜியம் இந்தியாவிலுள்ளவைகளில் மிக உயர்ந்ததென்றும் வெகு அழகான தேர்த் திருவிழாக்கள் அவ்வூரில் நிகழ்ந்தன என்றும் காமன் பண்டிகை வெகு சிறப்பாய் இருந்ததென்றும் கொந்தி எழுதியிருக்கிறான்.

ரஜ்ஜாக் என்பவன் பின் வருமாறு சொல்லியிருக்கிறான்.—உலகத்திலெல்லாம் விஜயநகரத்தைப் போன்ற பெருமையான ஊரைக்கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. ஊரைச் சுற்றி ஏழு மிகப் பலமான மதிள்கள் உண்டு. தென் கோபுரவாயிலிலிருந்து வடக்குக் கோபுரவாயிலுக்கு 8 மைல் தூரம். ஊரில் மக்கள் பலர் வாழ்ந்தார். நகரத்தின் வனப்பை வருணிக்க இயலாது. நாட்டில் எல்லோரும், பிரபுக்களானாலும் சரி, காது, கழுத்து, கை, புஜம், கால்களில் நகைகள் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விஜயநகர ராஜ்ஜியத்தில் ஜனங்கள் கொடுக்கவேண்டிய வரி அதிகம்தான். அரசர் வெகு பலமான யானைகள் கட்டிவைக்க கல்லால் அறைகள் பல கட்டினார்கள். அன்றியும் தஸரா உற்சவம் நடந்தபோது பெரும் மைதானத்தை சிங்காரித்து, அங்கே பல யானைகளைச் சேர்த்து வைத்தார்கள். அவைகள் அங்கு நின்றது கடலில் அலை அடிப்பது போன்றிருந்தது. சில கொட்டகைகள் எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். சுற்றிவரும்போது பற்பல அறைகள் மாறி மாறி எதிரில் வரும். அரசன் சிம்மாசனம் மிகப்பெரியது. தங்கத்தால் செய்து நவரத்தினங்கள் கணக்கில்லாமல் இழைத்தது. சிம்மாசன மேடை ஒரு கத்தி அவ்வளவு பருமனுள்ளது, 10 கஜம் (21 அடி)

சதுரம். அதன் பக்கமும் மேற்புறமும், கட்டித் தங்கத்தகடுகளாலானவை. கல்லிழைத்தவை. தங்க அணிகள் தைத்தவை. இந்த மாதிரி 4 பீடங்களுண்டு. ஒவ்வொரு குதிரையின் அணிகளும் ஒரு பட்டணத்தை விட விலையுயர்ந்தவை என்று மற்றொருவன் சொல்லியிருக்கிறான்.

கிருஷ்ணதேவராயன் (1509—1525):—விஜயநகர அரசர் எல்லோரிலும் பெரியவன் கிருஷ்ணதேவராயன். இவனுதவியால்தான் போர்த்துகலார் கோவாபுரத்தில் இராஜ்ஜியம் ஏற்படுத்தினார்கள். அவர்கள் குதிரைகள் இறக்குமதி செய்து இவனுக்கு விற்றார்கள்.

இந்த அரசன் காலத்திலும் வியாபாரம் செவ்வையாய் நடந்தது. மேற்கு சமுத்திரத் துறைமுகம் பத்க்கல். அங்கிருந்து இரும்பு, மிளகு முதலிய திரவியங்கள் கடுக்காய் முதலிய மருந்து சாமான்கள் ஏற்றுமதியாயின; இறக்குமதியானவைகள் குதிரையும், முத்தும்.

கிருஷ்ணதேவராயன் மற்றைய எல்லா மன்னரைவிட அதிகமாய் தென்னாடெல்லாம் கோயில்கள் கட்டி நிறப்பினான். இவன் காலத்துக்கோயில்களுக்கு அடையாளங்கள் (1) உயர்ந்து சித்திரவேலைகள் நிரம்பிய கோபுரங்கள், (2) நூற்றுக்கால், ஆயிரக்கால் மண்டபங்கள் (3) கல்லால் கட்டின பிராகாரங்கள், (4) யானை, யாளி, குதிரை, முதலியன செதுக்கின ஸ்தம்பங்கள். இப்போது தென்னிந்தியாவில் பூஜை நடந்துகொண்டுவருகிற கோயில்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு கிருஷ்ணதேவராயனாவது வேறு விஜயநகர பெருமன்னனராவது, குறு மன்னர்களாவது கட்டியவைகள் கிருஷ்ணதேவராயன் நீர்ப்பாய்ச்சலுக்காக பலகால்வாய்கள் வெட்டினான். விஜயநகரத்தில் ஒரு பெரிய ஏரியும், ஒரு பிரம்மாண்டமான நரசிம்ம விக்கிரகமும் செய்வித்தான்.

பாயெஸ் என்கிற போர்த்துகல்காரன் 1522-ம் ஆண்டில் விஜயநகரத்தைப்பார்த்து பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறான்:—இந்த நகரத்தில் எத்தனை மனிதர் இருக்கிறாரென்று சொன்னால் படிப்பவர் நம்பமாட்டார் என்று சொல்ல எனக்கு இஷ்டமில்லை. உலகத்தில் இந்த பட்டணத்தில் போல், மனிதர்க்கு வேண்டிய பொருள்கள் எங்கேயும் சேகரித்து வைத்திருக்க முடியாது. பெரிய கோபுரவாயிலுக்கு எதிரில் 4 பெருந்தூண்கள் தங்கத்தகட்டால் மூடியவை யுண்டு; இரண்டில் தங்கம் உரிந்து போயிற்று. அரண்மனையில் ஒரு அறை தந்தத்தாலானது இருக்கிறது. சுவர்கள், உத்திரங்கள், தூண்கள் எல்லாம் தந்தம், அவைகளில் தந்தத் தாமரைப்பூக்கள் மாட்டியிருந்தது. இவ்வளவு அழகியதும் விலையுயர்ந்ததுமான அறைகள் உலகில் எங்கேயுமில்லை. விஜயநகரச் சேனையில் பத்து லட்சத்துககதிகமான வீரருண்டு. நாட்டில் திருட்டு கிடையாது.

கிருஷ்ண தேவராயன் பெரிய தெலுங்குக்கவி. ஆமுக்தமால்பதா என்ற காவியம் ஒன்று செய்திருக்கிறான். அவன் பல கவிகளை ஆதரித்தான். அவரில் முக்கியமானவன் அலசான பெத்தன்னா, மனுசரித்திரம் எழுதியவன். கிருஷ்ண தேவராயன் இறந்த பின் இராமராஜன் என்கிற மந்திரியே இராஜ்ஜியத்தில் பிரபலமாய் எல்லாக் காரியங்களையும் பார்த்து வந்தான். இராமராஜன் பெரும் வீரன். பலவாறு முகம்மதியர்களைத் தோற்கடித்தான்.

அதனால் தக்ஷிணத்து சுல்த்தான்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து யுத்தம் செய்ய வந்தார்கள். கிருஷ்ணை நதியின் கரையில் உள்ள தலைக்கோட்டைக் கிராமத்துக்கு 30 மைல் தூரத்தில் போர் நடந்தது. இராமராஜன் 90 வயதானவனானலும் போர்முனையில் சிம்மாசனத்தில் மேல்

உட்கார்ந்துகொண்டு போரை நடத்தினன். அப்போது எதிரிகளின் யானை வெறிபிடித்து அவனைத்தாக்கி கீழே தள்ளிவிட்டது. எழுந்து நிற்குமுன் இராமராஜனை முகம்மதியர் பிடித்து அஹ்மதநகர் சுல்த்தானிடம் கொண்டுபோக, அவன் கத்தியை உருவி இராமராஜன் கழுத்தைவெட்டினன். வெட்டி ஒரு கோலில் குத்தி உயர்த்திக்காட்டவே விஜயநகர வீரர் மனங்கலங்கி ஓடத் தலைப்பட்டார். முகம்மதியர் விரட்டிக் கொண்டுபோய் விஜயநகரத்தை அழித்தார். 5 மாதகாலம் ஊரை உடைத்துக் கொளுத்தினார்கள். ஊரில் பின்பு நாய் நரிகள் தவிர வேறொரு உயிர்ப்பொருள்களுமில்லை.

தலைக்கோட்டைப் போரினால் சுல்த்தான்கள் இராஜ்ஜியம் அதிகமாகவில்லை. இராமராஜன் தம்பி திருமலைராஜன் விஜயநகரத்தைத் துறந்து பெனுகொண்டாவைத் தலைநகர் செய்தான். அவன் மகன் வெங்கடபதிராஜன் அதையும்விட்டு, சந்திரகிரியைத் தலைநகர் செய்தான். மற்றோர் இராமராஜன் மைசூர் அரசனானன். ஆனால் அவன் கீழாண்ட யாதவராஜ உடையார் 1578-இல் மைசூர் அரசாய் இப்பொழுது மைசூரை ஆளும் வமிசத்தை நாட்டினன். தஞ்சாவூரிலும், மதுரையிலும் விஜயநகரத்தார் கீழ் ஆண்ட நாயக்கர்கள் அந்த ஊர்களின் அரசரானார்கள். தஞ்சாவூர் நாயக்க அரசரை 17-ம் நூற்றாண்டில் சிவாஜிதகப்பன் ஷஹஜி தோற்கடித்து, அவ்வூரைப்பற்றி, மராட்டிய இராஜ்ஜியம் ஏற்படுமளவு ஆண்டான். மதுரை நாயக்க அரசர் மதுரையிலும் திருச்சினப்பள்ளியிலும் ஆண்டார். அவரில் பெரிய அரசன் திருமலை நாயக்கன். இந்த நாயக்க ராஜ்ஜியம் 18-ம் நூற்றாண்டில் சந்தாசாயபு காலத்தில் முகம்மதியர்வசமாய், பின்பு ஆங்கில ஆட்சியின் கீழ் சென்றது.

பறங்கிகள் (போர்த்துகலார்).—பண்டைய கால முதல் இந்தியாவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் நடந்துவரும் வியாபாரம் அரபியர் வழியாய் நடந்து வந்தது. பாக்தாதில் கலீபா சுல்த்தான்கள் ஆண்டபோது அரபியர் செல்வாக்கு உயர்ந்தது. இந்திய நாட்டுச் சரக்குகளை அரபியர் நாட்டு மார்க்கமாயும், கடல் மார்க்கமாயும் மத்தியதரைக் கடல்கொண்டு போவார். அங்கே வெனிஸ் நகரத்தார் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு தங்கள் கப்பல்களில் கொண்டுபோய் ஐரோப்பாவில் விற்று வெகு செல்வவான்களானூர். 14, 15, நூற்றூண்டுகளில் வெனிஸ் நிலைகுன்ற, போர்த்துகல், உலாந்தா, ஆங்கில நாடு ஆகிய இத்தேசத்தியர் கிழக்குத்திய வணிகம் செய்து, வெனிஸியரைப் போல் பணக்காரராக வேண்டுமென்று முயன்றூர். அவர்களில் இந்தியாவுக்கு முதல் முதல் வந்தவர் போர்த்துகலாரே. இவர்களுக்குப் பறங்கிகள் என்று பெயரிட்டார். போர்த்துக்கலிலிருந்து வந்தவருள் முதல்வன் வாஸ்கோடிகாமா. பறங்கிகள் அரபியருடன் போர்புரிந்தால்தான் வியாபாரம் தங்கள் கையில்வரும் என்று அறிந்து கப்பல் போர் செய்து, அவரைத் தோற்கடித்து, கோவாபுரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு அவ்வூரில் தங்கள் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தினூர். விஜயநகர் அரசர்களுக்கு வேண்டிய குதிரைகளை விற்றதனுல் இவருக்கு வேண்டிய உதவி அவ்வரசர்கள் செய்தார்கள்.

XIII. மொகலாய் இராஜ்ஜியம்.

(1556—1707)

---

1. பாத்ஷஹக்கள்.

அக்பர்.

இராஜ்ஜியவளர்ச்சி.—ஹேமு 1556-இல் இறந்த போது ஆக்ரா தெஹிலி என்ற இரண்டு ஊர்கள் தான் அக்பருக்கு உண்டு. அது முதல் ஊர் ஊராய்ப் பிடித்து, இராஜ்ஜியத்தைப் பெருக்கினன். முதலில் நடு இந்தியாவில் நுழைபவழியான குவாலியரையும், அஜமேர் என்னும் இராஜபுத்ர மாகாணங்களில் முக்கியமானதான தையும், கிழக்கே ஜான்பூரையும் பிடித்தான். 1561 இல் பஞ்ஜாப், மூல்த்தான், கங்கைபாயும் நாடு, குவாலியர், அஜ்மேர் வரையிலும் ஆண்டான். அப்போது காபூல் பாரசீகர் வசத்திலும், காச்மீரம், வங்காளம், பிஹார், உத்கலம், குஜராத், மாளவம், 5 தட்சிணமாகாணங்கள் இவை முகம்மதிய சுல்தான்கள் கீழும், இராஜபுதனம், நடு இந்தியா, விஜயநகர இராஜ்ஜியம் இவை ஹிந்து அரசர் கீழும், மேற்குக்கரையில் ஒரு சிறு துண்டு போர்த்து கலார்கீழும் இருந்தன.

அப்போது இந்தியாவையெல்லாம் தன் ஒருகுடைகீழ் கொண்டுவந்து, நாடு எல்லாம் ஒரு சமயமாய், ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரேமாதிரியாய் வாழ வேண்டுமென்ற அவாக்கொண்டான். அதற்காக நாட்டை முழுவதும் ஜயிக்க ஆரம்பித்தான். முதல் முதல் நடு இந்தியாவில் ஆண்ட துர்காவதி என்னும் இராணியுடன் போர்செய்து தோற்கடித்தான். பின்பு 640 இல் பப்ப

ராஜாகட்டி, இராஜபுத்திரரில் எல்லோரைவிட உயர்ந்த குலத்தாரான ஸிஸோதியர் ஆண்ட சித்திரக்கோட்டையைப்பற்றிக் கொண்டான். பற்றிக்கொள்ளவே, ஸிஸோதியர் அங்கிருந்து பாலைவனத்துக்கு நடுவில் உதயபுரம் என்ற ஊரைக்கட்டிக்கொண்டு போனர். 1573 இல் குஜராத்தும், 1576 இல் வங்காளமும், சேர, அக்பர் ஹிந்துஸ்தான முழுவதுக்கும் அரசனானன். 1581 இல் காபூலும், 1586 இல் காச்மீரமும், 1593 இல் சிந்தும், 1592 இல் உத்கலமும், 1594 இல் பலோசிஸ்தானமும் பற்றி, பின்பு தெற்கு நோக்கித் திரும்பினன். 1595 இல் பிராரைப் பிடித்துக்கொண்டான். அஹமத்நகரை முற்றுகைபோட சந்த்பீபி என்பவள் அக்பரையெதிர்த்து போர் செய்தாள். அக்பர் அவளைத் தோற்கடித்து, 1600 இல் கான்தேசத்தையும் பற்றிக்கொண்டான். காபூல் முதற்கொண்டு தட்சிணம் வரையில் உள்ள தன் இராஜ்ஜியத்தை 15 ஸுபாக்களாகப் பிரித்து ஆண்டான்.

ஜனங்களை ஒருங்கு சேர்க்க முயன்றது:—அக்பர் பட்டத்துக்கு வருமுன் முகம்மதியருக்கும் ஹிந்துக்களுக்கும் இருந்த பகை குறைந்து, இரு இனத்தாரும் சிநேகமாய் வாழ ஆரம்பித்தார்கள். இவரில் சிலர், ஒருவர் மற்றொருவர் பெண்களை மணம் புரிவது கூட நிகழ்ந்தது. இவர் அவர் நற்குணங்களை தெரிந்துகொள்ளத் தொடங்கினர்கள். புருஷரை இழந்த ஸ்திரீகள் மறுமணம் புரியாதிருத்தல் முதலிய ஹிந்து ஆசாரங்கள் முகம்மதியருக்குள் பரவிற்று. இருவருக்கும் கொள்கைகள் வித்தியாசமே ஒழிய, வேறொரு வித்தியாசமில்லாமல் வாழ்ந்தார்கள். இந்துக்கள் முகம்மதிய சுல்த்தான்கள் கீழும், முகம்மதியர் ஹிந்து அரசர்கீழும் உத்தியோகம் செய்தார்கள். ஹிந்து வீரர் முகம்மதியர் சேனைகளிலும்,

முகம்மதிய வீரர் ஹிந்து சேனைகளிலும் சேர்ந்தார்கள். முகம்மதியர் பிராமணர்களுக்கும், ஹிந்துக்கள் முகம்மதிய பீர்கள், பக்கிரிகளுக்கும் சிஷ்யரானார்கள். இவ்வாறு பிறந்த ஒற்றுமையை அக்பர் பலப்படுத்த முயன்றான். முகம்மதிய சுல்த்தான் ஹிந்துக்கள்மேல் போட்ட தலைவரியை நிறுத்தினான். ஹிந்துப் பெண்களை விவாகம் செய்துகொண்டான். அக்பர் முதல் மனைவி அம்பேர் அரசன் பெஹர்மல் என்பவன் பெண் ஜோத்பாய். இராஜபுத்திர இளவரசருக்கும் தன்னிடத்தில் பெரிய உத்தியோகங்கள் கொடுத்தான்; அவர்களையும் முகம்மதிய உத்தியோகஸ்தர்களையும் சரிசமானமாய் நடத்தினான். இராஜபுதனத்தில் ஜாகீர்தார் என்பவர் பலருண்டு. ஜாகீர்தாருக்கு அரசன் கொடுத்த ஜாகீர்களை அனுபவித்து அவனுக்கு வேண்டியபோது ஜாகீர்தாருக்குத் தகுந்த குதிரைப்படை அனுப்பவேண்டியதென்பது ஏற்பாடு. ஆனால் படையைச் சரியாய் அனுப்புவதுமில்லை, ஜாகீர்தார்களும், நீ சின்னவன், நான் பெரியவனென்று போர் புரிவது தவிர வேறு வேலையில்லை. ஆகையால் அவாகள் ஜாகீர்களை அக்பர் நிறுத்திவிட்டு, அதற்குப்பதிலாக சம்பளம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தான்.

அரசுமுறை.—நாட்டை ஆள மன்ஸப்தார்கள் முதற்கொண்டு படிப்படியாய் பல உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்தான். புதிதாய் அழகிய நாணயங்களைச் செய்வித்து வெளியிட்டான். தோதர்மல் என்கிறவனை மந்திரியாய் நியமித்து நிலத்துக்குத் தீர்வைபோட ஒரு புதிய ஏற்பாடு செய்தான்:— அது எப்படியென்றால், நிலத்தையெல்லாம் அளந்து, தாராதரமாய் வகுத்து, வசந்த காலப்பயிர்கள் இருபது, சரத்காலப்பயிர்கள் முப்பத்திரண்டு, ஆகப் பிரித்து, விலையை நிதானித்து,

அதற்குத் தகுந்தபடி நிலத்தின் சத்துவத்தை நிர்ணயித்தான். பின்பு பயிர்களுக்கும் 19 வருஷ விலை சராசரி பார்த்து, கணக்குப்போட்டு தீர்வை போட்டான். பருத்தி, சர்க்கரை முதலிய விலை உயர்ந்த பொருள்களுக்குத் தீர்வை பணமாயும், மற்றையவைகளுக்குச் சாமானுயும் ஏற்படுத்தினன். இதனல் நாட்டில் ஜனங்கள் சுகமாய் வாழ்ந்தார்கள்.

அக்பர் பழைய அரசர்களின் தருமங்களைப் பரிபாலித்தான். ஏழைகளெல்லாம் தினந்தோறும் அரசனிடம் நேரில்போய் கஷ்டசுகங்கள் சொல்லிக்கொள்ள இடங்கொடுத்தான். விக்கிரமாதித்தியனைப்போல் ஒரு புதிய கால அளவு இலாஹி சகம் என்று ஏற்படுத்தினன். பழைய இராஜாக்களைப் போல் கவிகள் பண்டிதர்களுக்குச் சம்மானம் கொடுத்தான்.

சித்திரவேலை:—பாரசீக, இந்திய முறைகளைக் கலந்து ஒருபுதிய சித்திரமுறை, உண்டாக்கினன். இம்முறையில் இப்போதும் வட இந்தியாவில் அழகிய படங்கள் எழுதுகிருர்கள். வாஸ்துமுறையும் புதிதாய்ப் பிறந்தது. பல அழகிய கட்டிடங்கள் கட்டினர். ஆக்ரா கோட்டையும் அதிலுள்ள அற்புத அழகுள்ள கட்டிடங்களும் அக்பரால் உண்டானவைகள். தான் வசிக்க, படேப்பூர் சிக்ரி என்றஊர் கட்டுவித்தான், ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதம் என்கிற முறை—கர்னுடகமும் பாரசீகமும் கலந்துண்டானது—அக்பர் ஆதரணையால் பிறந்தது. தர்பார்களில் பல பண்டிதர்கள் கூட்டிச் சபை நடத்தினன். அக்பர்காலத்தில் தான் துளசிதாஸர் இராம சரித்மானஸ் என்கிற ஹிந்தி இராமயணம் இயற்றினர்.

தீன் இலாஹி:—மற்றைய விஷயங்களிலெல்லாம் ஹிந்துக்கள் வழியையும் முகம்மதியர் வழியையும் ஒன்று

செய்து, சமயங்களையும் ஒன்ருய்ச் செய்ய முயன்ருன். பற்பல சமய ஆசிரியர்களை வரவழைத்து உபந்நியாசங்கள் செய்வித்தான். எல்லா மதங்களையும் ஆதரித்தான். சீக்கருக்கு அமிருச்ஸர் என்ற ஊரில் கோயில் கட்டிக்கொள்ள இடம் அளித்தான். பின்பு எல்லாச் சமயங்களுக்கும் நடுநிலையாக தீன் இலாஹி, அல்லது தௌஹீத் இலாஹி என்ற சமயம் நிர்மாணம் செய்தான். அதில் பல ஆசாரங்களைக் கலந்து, ஒரே கடவுளைப் பூஜை செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்தான். ஆனல் இந்த தீன் இலாஹி நாட்டில் பரவவில்லை; அக்பர் இறக்க அதுவும் இறந்தது. அரசன் எவ்வளவு உயர்ந்தவனுனுலும் ஜனங்களது சமயங்கள் அவனுக்காக மாறுமா?

அக்பர் முதல் மந்திரி அபூல் பஜல் என்பவன் அக்பர் நாமா என்ற அரசன் சரித்திரத்தையும், அயினி அக்பரி என்ற நாட்டு வர்ணனையும் எழுதினுன். அவன் தமையன் அபுல் பைஜி உயர்ந்த பண்டிதன். அவனுதவியால் தான் அக்பர் தீன் இலாஹி நிருமிக்க முடிந்தது. அவன் சம்ஸ்கிருதம் நன்ருய்க் கற்று சம்ஸ்கிருத நூல்களை பாரசீகத்தில் மொழி பெயர்த்தான். மஹேச் தாஸ் என்ற பிராமணக் கவி அக்பருக்குப் பரம சிநேகிதன். இவரும் தோதர்மல் என்ற க்ஷத்திரிய மந்திரி, ஜயப்பூர் அரசன் மன்ஸிங்க் முதலியோர் அக்பரது நவரத்தினங்கள்; இவர் சபைக்கு தர்பாரி நவ்ரத்தன் என்று பெயர்.

ஜஹங்கிர் (1605—1627)

நூர்ஜஹன் .— அக்பர் இறந்த உடன் அவன் மகன் ஸலிம், ஜஹங்கிர் என்ற பட்டப் பெயருடன் சிம்மாசனம் ஏறினுன். அவன் மிஹிருன் நிஸ்ஸா என்கிற மிக அழகிய பாரசீக பெண்ணை மணம் புரிந்தான் (1611).

அவளுக்கு நூர்ஜஹன்—உலக ஒளி—என்ற பட்டம் கொடுத்தான். அரசாட்சியிலும் அதிகாரம் அளித்ததால், அவளே இராஜ்ஜியத்தை ஆண்டு, தர்பார்களும் நடத்தி, நாணயங்களில் தன் உருவத்தையும் பதிப்பித்தாள்.

இராஜ்ஜியம்.—தன் இராஜ்ஜியத்தை விஸ்தரிக்கச் செய்வதற்கு, தட்சிணத்தில் தன் வாழ்நாளிலெல்லாம் போர் நடத்தினன். அவன் மகன் குர்ராம் என்பவன் மலிக் அம்பருடன் போர் செய்து அஹமத்நகரைப்பிடிக்கவே, அவனுக்கு ஷாஜஹான் என்று பட்டம் இட்டான். அக்பருக்குக் கீழ்ப்படியாத ஸிஸோதிய இராஜபுத்திரரை ஜஹங்கீர் ஜயித்தான். அவர்களை வெகு மரியாதையாய் நடத்தினன்.

ஜஹங்கீர் ஆண்டபோது இரண்டு செய்திகள் நடந்தன. அவைகள் நிகழ்ந்தபோது அற்பமாயிருந்தாலும், பின்பு பெரும் பயனை விளைவித்தன:—அதாவது (1) சீக்கர் குருவான அர்ஜ்ஜுனனை முஹம்மதியர் கொன்றார்கள்; அதனல் அதுவரையில் பக்தி மார்க்கம் மாத்திரம் பின் தொடர்ந்த வீரரான சீக்கருக்குக் கோபம் உண்டாய் அவர் உலகெல்லாம் உயர்ந்தோங்கும் வீரரானர். (2) ஆங்கில வியாபாரிகள் சிலர் சூரத்தில் 1612-இல் பண்டகசாலை கட்டி வியாபாரம் ஆரம்பித்தார். அவருக்கு உதவி செய்ய இங்கிலாந்திலிருந்து முதல் ஜேம்ஸ் என்னும் அரசன் மொகலாய் பாத்ஷஹ ஜஹாங்கீருக்குத் தூதர் அனுப்பினன். இதிலிருந்து ஆங்கிலர் செல்வாக்கு உயர ஆரம்பித்து, இந்தியா முழுவதும் பிரிட்டிஷ் இராஜாங்கம் பரவி, நாட்டில் சண்டை சச்சரவு குறைந்து ஜனங்கள் சுகமாய் வாழ இடம் உண்டாயிற்று. ஆங்கிலர் வந்தது முதல் போர்த்துகலார்க்கும் ஆங்கிலருக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. போர்த்துகலார் கடற்கொள்ளைக்

காரராய் ஜனங்களை உபத்திரவம் செய்தார். அதனால் மொகலாய அரசாங்கத்தார் அவர்களைத் தோற்கடித்து அவர் நிலையைக் குறைத்தார்.

நாட்டு நிலை.—அக்பரைப் போலவே ஜஹங்கீர் ஒரு மதத்திலும் பலமான பற்றில்லாதவன்; சேசு சபையாரை ஆதரித்தான். ஆனாலும் நாட்டில் மதவிஷயமாய் ஒருவித மாறுபாடுகள் ஏற்படவில்லை. சிற்பம், படிப்பு இவைகளில் பற்றுள்ளவன். ஆகையால் பல அழகிய கட்டிடங்கள் கட்டினான். கற்றறிந்தோர் பலரை ஆதரணை செய்தான். அக்பரைப்போலவே, ஏழைகள் இவனிடம் நேரே போய்க் குற்றங் குறைகளை சொல்லிக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்தான். நாட்டை நியாயமாய் ஆண்டான் என்ற பெரும்பேர் பெற்றான். மொகலாய அரசர் ஒவ்வொருவர் காலத்திலும் தகப்பன் இருக்கும்போதே பிள்ளைகள் முறண்டு போர் செய்தார்கள். அவ்வாறே ஜஹங்கீருக்கும் ஷாஜஹானிற்கும் விரோத மூண்டது.

ஷாஜஹான் (1627—1658)

இராஜ்ஜியம் பெருகியது.—தக்ஷிண முகம்மதிய மாகாணங்களில் அஹமத்நகர், கோல்கொண்டா, பிஜாப்பூர் ஆகிய மூன்றுதான் இன்னும் மொகலாய இராஜ்ஜியத்தில் சேராதிருந்தன. இடைவிடாது போர் செய்து 1632-இல் அஹமத்நகரை ஷாஜஹான் பிடித்தான். பின்பு பிஜாப்பூர்மேல் படையெடுக்க, பிஜாப்பூர் சுல்த்தானும் கீழ்ப்படிந்தான். ஷாஜஹான் மகன் அவரங்கஜேபை தக்ஷிண நாட்டை ஆள 1653-இல் அனுப்பினான். அங்கே போய் மொகலாய் முறைப்படி நாட்டை ஆள வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அவரங்கஜேப் செய்தான். முர்ஷித் கூலி கான் என்பவனை மந்திரியாக்கிக்கொண்டு தோ

தர்மல் வடக்கு நாட்டில் தீர்வை போடுவதற்குச் செய்த ஏற்பாடுகளைத் தென்னாட்டிலும் செய்தான். ஏழைக் குடியானவர்களுக்கு முன்பணம் கொடுத்து உதவினார்கள்; அதனால் வியவசாயம் செவ்வையாய் நடந்தது. அப்போது மீர்ஜும்லா என்னும் பாரசீக வியாபாரி ஹைதராபாத் இராஜ்ஜியத்தையும் (அப்போது கோல்கொண்டா இராஜ்ஜியமென்று பெயர்) விஜயநகர இராஜ்ஜியத்தில் பெரும் பகுதியையும் செவ்வையாய் ஆண்டுவந்திருந்தான். அவனைச் சிநேகம் செய்து அவரங்கஜேப் இந்த நாடுகளைக் கைப்பற்றினன் (1656). இதற்குள் தெஹ்லியில் ஷாஜஹானுக்கு அப்புறம் அவன் குமாரர்களில் எவர் ஆள்வது என்று அவனிருக்கிறபோதே போருண்டாக, அவரங்கஜேப் தன் சகோதரர்கள் தாரா, ஷுஜா, மூரத் இம் மூவருடன் சண்டை செய்ய வடக்கே திரும்பினன்.

சமயநிலை.—ஷாஜஹான் தன் இரு முன்னோர்களைப்போலில்லாமல் இஸ்லாமில் பலமான பற்றுள்ளவன். அதனால் ஹிந்துக்கோயில்கள் புதிதாய்க் கட்டக்கூடாதென்றும், புதிதாய்க்கட்டின கோயில்களை இடித்துவிடவேண்டுமென்றும் உத்திரவிட்டான். ஆனால் பழைய கோயில்களை ஒன்றும் செய்யவில்லை.

சிற்பநிலை.—ஷாஜஹான் சிற்பத்தை மிகவும் ஆதரித்தான். ஏழு பெரிய சிம்மாசனங்கள் செய்வித்தான். அவைகளில் சிறந்தது 'மயில் சிம்மாசனம்' என்றது. தங்கக் கால்களும், 12 மரகதத் தூண்களும் உள்ளது. அந்தத் தூண்கள்மேல் நவரத்தினங்களாலான மயில்கள் தூணுக்கு இரண்டு மேனிக்குச் செய்வித்தான். ஈரிரண்டு மயில்களுக்கு நடுவில் ஒவ்வொரு நவரத்தினத்தினாலான மரங்கள் நிறுத்தினன். இதைவிட அற்புதமான வேலை தாஜ்மஹால் என்பது, தனக்கும் தன் மனைவி மும்

தாஜ்மஹல் என்பவளுக்கும் சமாதியாகக்கட்டியது. அதனழகு சொல்லித் தெரியாது. பார்த்துதான் அனுபவிக்கவேண்டும்.

நாட்டுநிலை.—ஷாஹேஜஹன் காலத்தில் இராஜாங்கம் வெகு நியாயமாய் நடந்தது என்றும், ஜனங்கள் சுகமாய் வாழ்ந்தாரென்றும், வணிகம் சிறந்திருந்ததென்றும் பார்த்தவர் பலர் எழுதியிருக்கிறார். அரசன் தர்பார் உலகத்தில் அப்போது இருந்தவைகளைவிட மிகச் சிறப்பானதாம். ஆனால் அரசன் கிழவனானபோது அவரங்கஜேப் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். ஷாஹேஜஹன் ஆக்ரா கோட்டைக்குள்ளிருந்து தவம் செய்துகொண்டிருந்து 1606-இல் இறந்தான்.

அவரங்கஜேப் (1659—1707)

இராஜ்ஜியம்.-அவரங்கஜேப் மீர்ஜும்லாவை வங்காளத்துக்கு ஆள அனுப்பினான். அவன் அஸாமைப் பிடிக்க முயன்று தோல்வியடைந்தான். பிரமபுத்திர நதிக்கரையில் போர்த்துகலார் கப்பற்கொள்ளை நடத்தினதால் அவரை விரட்டிவிட்டான். இதனால் போர்த்துகலார் செல்வாக்கு நாட்டில் போயிற்று.

1681-இல் அவரங்கஜேப் தக்ஷிணம்போய் 1686-இல் பிஜாப்பூரைப் பிடித்துக்கொண்டு, 1671-இல் தஞ்ஜாவூர் திருச்சினைப்பள்ளி வரையில் அவன் அதிகாரத்தைப் பரப்பினான். சில மராட்டியர் கோட்டைகள் தவிர இந்தியா முழுவதும் அவன் ஆட்சியின்கீழ் வந்தது. அந்த கோட்டைகளையும் பிடிக்க ஆரம்பித்தான். 1707-இல் அவனிறந்துபோனவுடன் மொகலாய் இராஜ்ஜியமும் சிதைந்தது.

மதாசாரம்.—நாட்டுக்கெல்லாம் பாத்ஷஹ ஆனாலும், அவரங்கஜேப் சன்னியாசியைப்போலத்தான் வாழ்ந்

தான். அதனால் முஹம்மதியர் அவனை மிக கவர்விப்பார்கள். இஸ்லாம் மதாசாரங்களை இஸ்லாமானவர் நூற்களில் சொல்லியபடி ஒரு எழுத்துக்கூடப் பிசகாமல் நடத்தினன். களிபாக்கள் புறமதங்களுக்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாதென்ற விதிக்காக ஹிந்துக்கள் கோயில்களை ஆயிரக்கணக்காய் இடித்துத் துகளாக்கினன். இவ்வாறு அழித்த கோயில்களில் முக்கியமானவை காசி விசுவநாதசுவாமி கோயிலும், 'மதுரை கேசவப் பெருமாள் கோயிலும். இதனால் ஹிந்துக்களுக்கு இவன்மேல் கோபம் வந்து கலகம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

மோகலாய் இராஜ்யம் பலம் குன்றியது. அவரங்கஜேப் ஹிந்துக்களை வெகு உபத்திரவப்படுத்தியதால் அவர்கள் மொகலாய் இராஜ்ஜியத்துக்கு எதிராய் கலகம் செய்யத்தொடங்கினார்கள் (வட) மதுரைக்கருகிலுள்ள ஜாட் என்னும் சாதியார், கோகுலன் என்னும் தலைவன் கீழ் 1661-இல் கலகம் செய்தார். தெஹிலிக்கு அருகிலிருந்தாலும் அவரை அடக்கமுடியவில்லை. 1662-இல் சத்நாமியர் என்பவர் மொகலாய் சைன்னியத்தை அழித்தார். சீக்கர் பத்தாவது குரு கோவிந்தன் சீக்கசைன்னியம் ஏற்படுத்தி முகம்மதியருக்கு விரோதமாய்ச் சண்டை செய்தான். மார்வார், மேவார் நாடுகளும் மொகலாயரை எதிர்த்தன. 30 வருஷம் போர்செய்து மேவார் சுயராஜ்ஜியம்பெற்றது. 1709-இல் மராட்டியர் கிளம்பி, மொகலாய் இராஜ்ஜியத்தை அழித்தார். இந்த சரித்திரத்தை அடுத்த பாகத்தில் சொல்வோம்.

ஐரோப்பிய வியாபாரிகள். அவரங்கஜேப் காலத்தில் ஆங்கலேயரும் உலாந்தாக்காரரும் போர் புரிய ஆரம்பித்தார்கள். அன்றியும் ஆங்கில வியாபாரிகள் பண்டகசாலைகளைக் கோட்டைகளாகக் கட்டத்தொடங்க, ஷாயிஸ்

தாகான் என்பவன் வங்காளத்தினின்று அவர்களை விரட்டி விட்டான். சூரத்தும் பிடிபட்டது. ஆனால் பின்பு சமாதானம் செய்துகொண்டதில் கல்கத்தா (காளிகட்டம்) என்னும் துறையில் பண்டகசாலை கட்டிக்கொள்ள உத்தரவு பெற்றார் (1688).

இதற்கு வெகுகாலம் முன்னமே தென்னிந்தியாவில் ஆங்கிலர்வந்து வியாபாரம் தொடங்கினர். முதலில் கீழ் சமுத்திரத்திரக்கரை வந்து சேர்ந்தார். 1611-இல் நிஜாம்பட்டணம் மச்சிலிபட்டணம் இந்த ஊர்களில் வியாபாரம் ஆரம்பித்தார்கள். 1625-இல் துகராஜா பட்டணம் என்ற ஊரில் ஆறுமுகமுதலியார் என்ற சிற்றரசன் கொடுத்த உத்தரவின் பேரில் ஆறுமுகம் என்ற சிற்றூர் கட்டி, வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினர்கள். 1632-இல் மச்சிலிபட்டணத்திலும் ஆறுமுகத்திலும் நெசவுசாலைகள் நியமித்து, அங்கிருந்து துணி அனுப்பி, அதற்குப் பதிலாக மிளகு வாங்கி, இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினர்கள். 1631-இல் சென்னப்பட்டணத்துச் சேணியர்கள் மிக உயர்ந்த துணிகளை நெய்வாரென்று உணர்ந்து, சந்திரகிரி ராஜாவிடம் உத்தரவுபெற்று, சென்னபட்டணத்தைச் சுற்றியுள்ள இடத்தைக் குத்தகைக்கு வாங்கிக்கொண்டு, கோட்டை கட்டினர்கள். 1663-இல் மொம்பயி (பொம்பாய்) பெற்றார்.

1690-இல் கூடலூருக்கருகில் ஆங்கிலர் தேவன்னப் பட்டணம் என்ற இடத்தை மராட்டியரிடம் விலைக்கு வாங்கி கோட்டை கட்டினர்.

1692-இல் ஜுல்பிகர்கான் என்ற நவாபுக்கு துப்பாக்கி முதலியன விற்று, எழும்பூர், புரசபாக்கம், ராயபுரம் மூன்றையும் பெற்று சென்னப்பட்டணத்தைப் பேரூராய்ச் செய்தார்.

1682 முதல் பிரெஞ்சுக்காரர் புதுச்சேரி முதலிய இடங்களில் குடியேறினர். ஆனால் பிரெஞ்சுக் காரர் இந்தியாவில் செழிக்கவில்லை.

2. தேசஸ்திதி.

பொதுநிலை.—மொகலாய் இராஜ்ஜியம் உயர்நிலை பெற்றிருந்தபோது, இந்தியாவெல்லாம் ஒரே அரசாங்கமாய், ஒரேமுறையான ஆட்சிமுறையில்லாமலிருந்தது. ஜனங்களுக்குள் சிலர் சிறு குடியானவர், சிலர் பெரு மிராசுதார்கள். வேறு சிலர் சிற்றரசர், பற்பலமுறையாய் வாழ்ந்தார். நாடு கண்ணுக்கு இப்போது தோன்றுவது போலத்தானிருந்தது, நாட்டின் காட்சி மாறவில்லை. வயல்கள் வேலிகளில்லாமல் இப்போது மாதிரி இருந்தன. பயிர்களும் செடிகளும் இப்போது வளர்வனதான் வளர்ந்தன. கிராமங்களும் ஏறக்குறைய இப்போது உள்ள கிராமங்களைப்போல இருந்தன. ஆனால் கிராமங்களில் இப்போதைவிட ஜனங்கள் அதிகம். வீடுகள் கூரையோ நாட்டோடோ போட்டிருந்தன. தகரத் தகடாவது கள்ளிக்கோட்டை ஓடாவது இல்லாததால், குளுகுளு வென்று இருந்தன. கல்கத்தா, பொம்பாய், மதராஸ், கராச்சி என்ற பெரும்பட்டணங்கள் கிடையாது. கனௌஜ், விஜயநகரம், ஜான்பூர் என்ற நகரங்கள் அழிய ஆரம்பித்தன. ஆக்ரா, தெஹ்லி, கோல்கொண்டா, பிஜாப்பூர், அஹ்மதாபாத், அஜ்மேர், திருச்சினாப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், மதுரை செழித்தோங்கின; ஆனாலும் இப்போதுபோல் நெருக்கமின்றி, பரந்திருந்தன. பட்டணங்களில் சேகரித்திருந்த பொருள்களும், செய்திருந்த ஏற்பாடுகளும் சிறப்பாய் இருந்ததாக வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து பார்த்தவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள் சாதிகள் பல உண்டு. முகம்மதி

யர்களும் பலர் இருந்தார்கள். போர்த்துகலார் இந்நாட்டுப் பெண்களை மணம்புரிந்ததால் கிரிஸ்தவர்களும் அதிகரித்தார்கள். ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து அடிமைகளை வாங்கி விற்பது ஆரம்பித்ததால், அடிமைகள்கூட இந்நாட்டிலுண்டு. ஆனால் வக்கீல்கள், சம்பளம்பெற்றுப் ப்ாடம் சொல்லும் உபாத்தியாயர்கள், ரெயில் தந்தி உத்தியோகஸ்தர்கள், இஞ்சினீர்கள் முதலியோர்களாவது பெருந் தொழிற்சாலைகளாவது கிடையாது.

அரசுமுறை.-மொகலாய் உத்தியோகஸ்தர்கள் இராஜ காரியம் பார்த்தார்கள். ஆனால் கிராம காரியங்களெல்லாம் பஞ்சாயத்தார் மேல்விசாரணையில் நடந்தது. உத்தியோகஸ்தர் இருவகை: (1) கச்சா, அதாவது மாதச் சம்பளம் பெற்றவர்கள்; (2) பக்கா, அதாவது தாலூகா வரிகளைத் தாங்களே வசூல் செய்து அதில் ஒரு பங்கை இராஜாங்கத்துக்குக் கொடுப்பவர். ஒரு சிறு நாட்டை ஆண்டவருக்கு சுபதாரென்று பெயர். சேனாதிபதிக்கு பவுஜ்தார்; வரி வாங்குவோர் தலைவன் அமல்குஜார். நியாயாதிபதிகள் இருவர்; மீர் அதில் என்கிற முக்கிய நியாயாதிபதியும் காஜியும். குற்றஞ் செய்வோரை தண்டிப்பவனும், ஹிந்துக்கள் விவாதங்களை ஹிந்து தரும முறைகள்படி தீர்ப்பவனும் கொத்தவால். குற்றவாளிகளை முகம்மதிய சட்டப் பிரகாரம் தண்டிப்பார். மற்ற விஷயங்களில் ஹிந்துக்களுக்கு ஹிந்து சட்டமும், முகம்மதியருக்கு முகம்மதிய சட்டமும் பிரகாரம் வியவகாரம் நடந்தது. நாட்டில் திருட்டுபயம் அதிகமில்லை என்று புற நாட்டிலிருந்து வந்து பார்த்தவர் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அரசனை எவ்வளவு ஏழையானாலும் நேரில் பார்த்து கஷ்டங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். அரசன் மந்திராலோசனைச்சபைக்கு திவானிக்காஸ் என்று பெயர். முதல்

மந்திரிக்கு வக்கீல் என்று பெயர். யுத்தாதிபதி பக்ஷி; முதல் நியாயாதிபதி தலைக்காஜி.

வணிகம்.—வெளி நாடுகளில் சில சாமான்களை இறக்குமதி செய்து, அவைகளுக்குப் பதிலாக இந்நாட்டு சாமான்களை ஏற்றுமதி செய்தார்கள். வெளி நாட்டிலிருந்து வந்த பொருள்களில் முக்கியமானது குதிரை. இதுவே விசேஷமாய் தென்னிந்தியாவுக்குப் போகும். மற்றைய இறக்குமதிப் பொருள்கள் எவையென்றால்:—சித்திரவேலை செய்வதற்காக உலோகங்கள், கோராப்பட்டு, யானை தந்தம், அம்பர்; மற்றையவை மருந்துசாமான், திராட்ச சாராயம். ஏற்றுமதிப் பொருள்கள் துணி வகை, மிளகு வாசனை திரவியங்கள், நீலமும் மற்றைய சாயங்களும், அபின் முதலிய மருந்து வகை. சாமான்களை மாடுகள் மேலும், படவுகள் கப்பல்களிலேற்றியும் கொண்டு போனார்கள். கப்பல் வியாபாரம் எல்லாம் முகம்மதியர் கையிலிருந்ததால், போர்த்துகலார் அவர் மேல் யுத்தம் செய்து அவர்களை அழித்தார். அந்தக் காலத்தில் மேற்கு ஐரோபபாவில் உணவுக்காக மாமிசத்துக்கு மிளகு பொடி போட்டு உலர்த்திவைப்பார். அதனால்த்தான் மிளகுக்காக போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஐரோப்பியர் வியாபாரம் செய்ய வந்தார்கள். நவாப்களும் சுல்த்தான்களும் வெளி வியாபாரத்துக்கு அதிக வரி போடாமல் அதை விருத்தி செய்தார்கள். உள் நாட்டு வணிகமும் அதிகமாய்ப் பெருகியிருந்தது.

Printed at the Jananukoola Press, Fort, Trichinopoly.

பொருளடக்கம்.

படங்களின் விபரம்.

பண்டைக்காலத்தைப் பற்றிய கதைகள்.

அஸ்ஸீரியாதேசத்தின் வரலாறு.

கிறிஸ்தவ வேதபுத்தகத்தின் ஒரு பாகமாகிய (ஜெனிஸிஸ்) ஆதியாகமத்தில், மெஸொபொடேமியா என்று சொல்லப்பட்ட தேசத்தில், பண்டைக்காலத்தில் ஒரு பெரிய ராஜ்ஜியம் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அஷர் (Asshur) என்பவன் அவ்வாற்றிடைப்பட்ட நிலத்தின் வடபாகத்திற்குச்சென்று ஒரு பட்டணத்தை யுண்டுபண்ணினதாகவும் அந்நகரத்தினின்றும் அஸ்ஸீரியா என்று பெயர்கொண்ட ஒரு பெரிய ராஜ்ஜியம் கிளைத்ததாகவும் நமக்குத் தெரியவருகிறது.

ஏறக்குறைய அறுநூறு ஆண்டுகாலம் அஸ்ஸீரியா ராஜ்ஜியம்தான் அத்தேசத்தில் மிகவும் பிரபலமாயிருந்தது. அந்நாட்டரசன் ஒருவன் மேற்றிசை மத்தியதரை கடற்கரைவரையும் சென்று அங்கிருந்த பினீஷியா தேசத்தரசனிடமிருந்து திறைபெற்று மீண்டான். பண்டைக்காலத்தில் ஐரோப்பா கண்டத்தில் பலமன்னர்களோடும் போர்புரிந்து வெற்றிபெற்ற உரோமர்களைப்போல, அஸ்ஸீரியர்களும் போரில் வெற்றியடைந்தமையால், ஆசியாகண்டத்து உரோமர்களென்று பெயர் பெற்றனர். ஆயினும் அவர்களுக்கு அப்பெயர் பொருந்தாது. ஏனென்றால் உரோமர்கள் தாங்கள் ஜெயித்த நாடுகளிலுள்ள ஜனங்களுக்கு தங்களுக்குத் தெரிந்த வித்தைகளையெல்லாம் கற்பித்தனர். ஆனால் அஸ்ஸீரியர்களோ, தாம் ஜெயித்த தேசங்களிலுள்ளாரைக் கொல்லுவதும் அடிமைப்படுத்துவதுமே தொழிலாகக்கொண்டனர். அஸ்ஸீரியர்களின் அதி குரூரமான செயல்களைப்பற்றிப் படிப்பதும் நமக்கு அருவருப்பாயிருக்கிறது. பினீஷியா தேசத்தை ஜெயித்த அஸ்ஸீரிய அரசன் தான் ஒரு சிங்கமென்றும் நகரநிக்கிரகனென்றும், வணங்காமுடிமன்னனென்றும், தான்

மலைப்பிரதேசங்களையழித்து இரத்தத்தை ஆறுகப் பெருகச் செய்தவனென்றும் பெருமை பாராட்டினன்.

ஒருநாள் அஸ்ஸீரியாதேசத்தின் பிரதான பட்டணத்திற்கு ஜோனு (Jonah) என்று பெயர்கொண்ட தெய்வீகன் ஒருவன் வந்து, "இன்னும் நாற்பது தினங்களுள் இந்நகரம் அழிந்துபோகும்." என்று கூவிக்கொண்டு, வீதிவீதியாய்ச் சென்றான். இப்படி அகங்காரம்கொண்ட இந்த அஞ்ஞானிகளின் நகரத்துள்ளே வந்து இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான சாபத்தை அத்தெய்வீகன் துணிந்து சொல்லியது ஆச்சரியமாகவேயிருக்கிறது. கடவுளே முதலில் ஜோனுவுக்கு இதைச் சொன்னபோது, அவர் அப்படிச் செய்யாது வேறிடம் ஓடியொளிந்தார். ஜோனு கூறின பயங்கரமான வார்த்தைகளினல் அந்நகரிலுள்ளவர்களுக்கு நல்லறிவுவந்து நல்வழியில் நடக்க, கடவுள் அவர்களை மன்னித்தார்.

சுமார் நூறு வருஷங்களுக்குப் பின்னர் அஸ்ஸீரியாவில் கீர்த்திபெற்ற சேனுசரி (Sennacherib) என்னு மரசன் சிங்காசனம் ஏறினன். அவன் நாற்புறங்களிலுமுள்ள ஜாதியார்களை வென்று, தனது ராஜ்ஜியத்தை மிக்க உன்னத நிலைமைக்கு உயர்த்தினன். அஸ்ஸீரியா தேசத்துக் கல்லூரிகளை நாடிக் கல்விமான்களும், வர்த்தகத்தை நாடி வணிகர்களும் எங்குமிருந்து திரள்திரளாய் வந்து கூடினர். அத்தேசத்தின் தலைநகராகிய நினவே (Nineveh) இப்போது ஆங்கிலநாட்டின் ராஜதானியாகிய லண்டன்மா நகரைக்காட்டிலும் இரண்டு பங்கு பெரிதாயும் அதியழகுள்ளதாயும் மிருந்தது. ஆனல் ஜனத்தொகை மிகக் குறைவாயிருந்தபடியால் அந்நகரத்தில் பல மைதானங்களும் அழகிய பூந்தோட்டங்களுமிருந்தன. பற்பல அடுக்குகளாய் அமைந்திருந்த அழகிய பூஞ்சோலைகளின் நடுவே கட்டப்பட்டிருந்த வெள்ளியமாடங்கள் வெய்யோன் வெண்கதிரால் மிகப்பிரகாசித்து விளங்கின. அருகிலுள்ள டைகிரிஸ் (Tigris) என்னும் மகாநதியில் வர்த்தகக் கப்பல்கள் கம்பீரமாய்ப் போவதும், நகரவீதிகளில் தனவான்களுடைய ரதங்கள் நகர்ந்து செல்லுவதும் கண்டோர் கண்களைக் கவர்ந்தன. இவைகளினிடை, ஒவ்வொருகாலங்களில் போரில் பிடிக்கப்பட்ட அடிமைகளைப் பரிதாபமாய் விலங்கிட்டு இழுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

சேனுச்சரியரசன் வெற்றியினால் மனம்பூரித்து மிகச் செருக்குற்றவனாய், யூதர்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் திருநகராயுள்ள ஜெருஸலேம் (Jerusalem) என்னும் பட்டணத்தின் மேல் படையெடுப்பதாய்த் தீர்மானித்து, யூத அரசனுக்கு பின்வருமாறு சொல்லியனுப்பினான்; "இதுவரை தேவர்களும் எனது வலிமையைக் கண்டஞ்சி என்னுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்யவில்லை. ஆகையால் என்னுடன் சண்டையிட்டு வெற்றிபெறலாம் என்ற எண்ணத்தை அறவே ஒழித்து, நான் இச்சித்த நாட்டைக் கொடுத்துவிடு."

இப்படி இறுமாப்புக்கொண்ட இவ்வரசனுக்கு அவன் பிழையை கடவுளே யெடுத்துக்காட்டினார். அவன் எண்ணிறந்த சேனைமுழுவதும் கனிகாலத்தில் இலைகள் மரங்களினின்றும் உதிர்வதுபோல, கடுங்கூற்றத்தால் அறையுண்டு இறந்தன. பலநாடுகளையும் பலவீடுகளையுமழித்த அவ்வீரன் தன் மக்களாலேயே கொல்லப்பட்டு மாண்டான். இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டுகாலம் அஸ்ஸீரியர்கள் இடைவிடாது சண்டையிட்டும், மற்றவர்களைக் குரூரமாய் உபத்திரவித்தும் வந்தனர். கடையில் அவர்கள் தெய்வதண்டனைக்குள்ளானார்கள். வடதிசையினின்றும் வந்தமுரட்டுக்குதிரைவீரர்கள் அஸ்ஸீரியா தேசத்தைப் பாழாக்கி நினவே நகரத்தை யழித்தார்கள். இத்தேசம் நாசமானதற்காக ஒருவரும் துக்கப்படவில்லை. இவ்வுலகில் மிலேச்சத்தன்மையிலும் கொடுமையிலும் அஸ்ஸீரியர்களுக்கு மேற்பட்டவர் எவருமில்லை.

தீவினை செய்தார் தம் வினையின் பயனை யடைதல்போல, ஒரு தேசத்தார் செய்யும் பாவமும் அவரை விடாது பின் சென்று அடும்.

பலநூற்றாண்டுகளாய், இப்பாழான ராஜ்ஜியம் மண்ணால் மூடப்பட்டு பிறருக்குத் தெரியாமல் இருந்தது. சில காலமாய் மூடியுள்ள மண்ணை அப்புறப்படுத்தி ஆராய்ச்சிசெய்யும் அறிஞர் பலர், அஸ்ஸீரியர்கள் மூவாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னர் அணிந்த மணிகளையும் நகைகளையும், அவர்கள் அதிசாமர்த்தியமாய்ச் செய்த பாத்திரங்களையும் நமக்குத் தெரிவித்து வருகின்றனர். இவைகளைத்தவிர, அவர்கள் வெண்கல்களில் ஆப்புவடிவான எழுத்துக்களால் வரைந்திருப்பதினின்றும், அவர்கள் சரித்திரத்

தைப்பற்றியும் நமக்குத் தெரியவருகிறது. இவைகளினின்றும் கிறிஸ்தவ வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட பல கதைகளை விவரமாய் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சேனாசரியின் படை நாசமடைந்த விவரம்.

"மந்தைமேற் பாயும் மறத்த செந்நாய்போல்
அஸ்ஸீரியன் பாய்ந்தனன், ஆண்மை தோன்றவே.
அடுபோர்வீரர்கள் ஆடையும் உடம்பும்
பழுப்பிலும் பொன்னிலும் பாங்குடன் விளங்கின.
கொலையிற் கொடியார் நெடிய வேல்கள்
விண்மீன் நீரிடை விளங்குதல் போன்றன.
வனப்பும் வளப்பமும் வாய்ந்து விளங்கிய
விலிமைமிக்க வயங்கெழு சேனைகள்
இலையுதிர்காலத் துதிரும் இலைபோல்
மறுநாட் போரில் மாண்டொழிந்தனவே.
கொலையிற்கொடிய கொடுவேற் கூற்றம்
கொடியர் சேனையைக் கொன்றொழித்ததுவே.
போரில் வல்ல பெருந்தேர்ப்புரவிகள்
வாய் நுரைதள்ள வனப்புக்குன்றி
ஆண்மை கெட்டு அசைவற்றிருந்தன.
புரவி வீரர்கள் புவிமிசைப்புரண்டு
நெற்றியிற் பனியும், நீளமேனியில்
இட்டகவசம் துருப்பிடித்திடவும்
இடம்புடை பெயரா திருந்தழிந்தனரே.
படைக்களத்திருந்த பாசறையனைத்தும்
உறைவாரின்மையின் உயிரற்றிருந்தன.
உரைசெய்கருவியும் உயர்த்தும் கொடியும்
எடுப்பாரின்றி இடங்களிற் கிடந்தன.
காதலரிழந்தோர் கழிதுயரெய்த
ஆலயமெல்லா மழிந்துகிடக்க
வலியுடன் விளங்கிய வீரர்மாட்சி
வாளடியின்றியே வன்மைகுன்றி
கதிரவன் முன்னர்க் கரைந்துருகும் கட்டிபோல்
இறைவன் பார்வையால் இறந்தொழிந்ததுவே."

இவ்வரலாறு, கீர்த்திபெற்ற ஒரு ஆங்கில கவியாகிய பைரன் (Byron) என்பவர் எழுதிய நூலினின்றும் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

எகிப்த் தேசம்.

தற்காலம் எகிப்த் என்று சொல்லப்படுகிற நாடானது ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் ஒரு பெரிய பாகம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறது. ஆனால் பண்டைக்காலத்தில், நீல நதியின் இருகரையிலும் பத்துமைல் அகலமுள்ள செழித்திருந்த நாடு மட்டுமே எகிப்த் என்று வழங்கப்பட்டது.

எகிப்த்தில் வருஷத்திற்கு நான்கு பருவங்களில்லை. கனிகாலமும் கார்காலமும் அங்கே கிடையாது. வஸந்தகாலம் இரண்டுதரம் வருகிறது. முதல் வஸந்த பருவத்தில் வெள்ளை வெளேரென்ற வாற்கோதுமையும், பின் பருவத்தில் பொன்னிறமான கோதுமையும் விளைகின்றன. மே மாதத்தில் கோடைகாலம் ஆரம்பிக்கிறது. அப்பொழுது வெயில் மிகக் கடு

நீல நதி.

மையாயிருத்தலால், தானியங்களை உணர்த்தவேண்டிய அவசியமில்லை. அறுத்து முடிந்தவுடன் தானியக்கதிர்களை ஒட்டைகளின் மேலேற்றிக் களஞ்சேர்த்து, கதிர்களினின்றும் உமி வேறுபடும்வரைக்கும் மாடுகளைக்கொண்டு மிதிக்கச் செய்கிறார்கள். ஆகஸ்டுமாதத்தில் குடித்தனக்காரர்களுக்கு கொஞ்சம்கூட ஓய்வுகிடையாது. வஸந்தகாலம் கோடைகாலங்களில் நீலநதி உற்பத்தியாகும் பர்வதங்களில் பெய்கிற மழை, அந்நதி இருகரையும் பெருக வெள்ளமாய் வந்து, ஆகஸ்டு மாதத்தில் எகிப்த் முழுவதையும் ஜலப்பிரளயமாக்கி, நதியினின்றும் பிரியும் பற்பல கால்வாய்கள் மூலமாய் கரை புரண்டு ஓடும். ஆகஸ்டுமுதல் அடுத்தமாதம் வரையிலும், வெள்ளம் வரவர அதிகமாகும். வெள்ளநீர் சிவப்பு நிறமாயும் கலங்கலாயுமிருக்கும். ஸெப்டெம்பர் மாதம் முழுவதும் வெள்ளம் குறையாது பெருகியே நிற்கும். அக்டோபர் மாதத்தில் ஜலம் வரவரக் குறைய ஆரம்பித்து, மறுவருஷம் மே மாதம் வரையிலும் குறைந்துகொண்டிருக்கும். அப்பொழுது தான் ஆற்றில் தண்ணீர் மிகவும் வற்றியிருக்கும். நதி எங்கெங்கே பெருகி வழிந்ததோ அங்கங்கே சாகுபடிக்கேற்ற மண்ணை நிரப்பிச் செல்லும்.

வெள்ளம் குறைந்தபிறகு வஸந்தகாலம் ஆரம்பிக்கிறது. வயல்களெங்கும் தானியங்களும் பற்பல பயிர்களும் முளைவிட்டுப் பச்சையாயிருக்கும். வெண்கல வர்ணம்போன்ற பேரீந்துமரமும் அப்பொழுதுதான் பழுக்க ஆரம்பிக்கும். அப் பேரீச்சம்பழத்தைத்தான், அழகான சிறு பெட்டிகளில் அடைத்து இங்கிலாந்து தேசத்திற்கு அனுப்புகிறார்கள். பேரீந்துமரங்கள் செங்குத்தாயும் அழகாயும் பாலைவனங்களின் நடுவே வளர்வதினால், அவைகளிருக்குமிடங்களெல்லாம் கண்ணுக்கினிமையாயும் செழிப்பாயுமுள்ளன. பாலைவனத்தில் வசிக்கும் ஜனங்கள் பேரீச்சம்பழத்தைத தாங்கள் தின்பதுமல்லாமல் தங்கள் ஒட்டைகளுக்கும் கோவேறு கழுதைகளுக்கும் உணவாக்குகிறார்கள். பழக்கொட்டைகளைக்கூட அரைத்து ஒட்டைகளுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். பேரீந்துமலர்களினின்றும் ஓர் இன்சுவையுள்ள குளிர்ந்த கள் இறக்குகிறார்கள். மட்டைகளினின்றும் கூடைகளும் பாய்களும் பின்னுகிறார்கள். அம்மரத்தின் உறுதியான கால்களினின்

றும் உபயோகமுள்ள சாமான்கள் செய்கிறார்கள். இப்படி இம்மரத்தின் ஒவ்வொருபாகமும் உபயோகப்படுகிறது.

பூர்வீக எகிப்தர்கள்.

எகிப்தின் பழைய பாஷைப்படி, 'நைல்' என்ற பதத்திற்கு நதியென்றேபொருள். பூர்வீக எகிப்தர்கள், அந்நதிக்கு, மறைந்தது என்னும் பொருளுள்ள ஹாபி (Hapi) என்று பெயர்வைத்தார்கள். இந்நதியை எகிப்தர்கள் எவ்வளவு அன்புடன் போற்றிவந்தார்கள் என்பது அவர்களின் பழைய கீதங்களில் காணப்படுகிறது.

"நலத்தையே செய்யும் மாநதியே! நீ இந்நாட்டில் வந்து, பூமியைச் செழிப்பாக்கி, நிலங்களுக்கு வேண்டிய நீரைக் கொடுத்து, எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உணவளிக்கிறாய்! ஜனங்களுக்கு வேண்டிய உணவும் நீரும் உன்னால்தான் கிடைக்கிறது! தானியங்களுக்குள்ள சாரத்தையும் நீதான் கொடுக்கிறாய்! தானியங்கள் அதிகமாய் விளைகிறதும் உன்னால்தான். உன்னைக்கண்டதும், ஜனங்கள் சந்தோஷிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வயிறும் நிறைவது உன்னால்தான். ஏழைகளும் தரித்திரர்களும் வருந்தாது பிழைக்கும்படி, களஞ்சியங்களையும் பண்டசாலைகளையும் நிறைப்பிப்பதும் நீயே! தாவரவர்க்கங்களும் முளைத்துவளர்வதும் உன்னால்தான். இவ்வுதவிகளெல்லாம் புரிவதினால் உனக்கு சிறுமையுமில்லை, மலக்குறைவுமில்லை. உன் சக்தியே ஜனங்களின் மனதிடத்தின் காரணம். மாநதியே, பன்முறை வந்தனம்!"

இப்படி நீலநதியை, ஒரு கீதத்தில் புகழ்ந்து போற்றியிருக்கிறார்கள்.

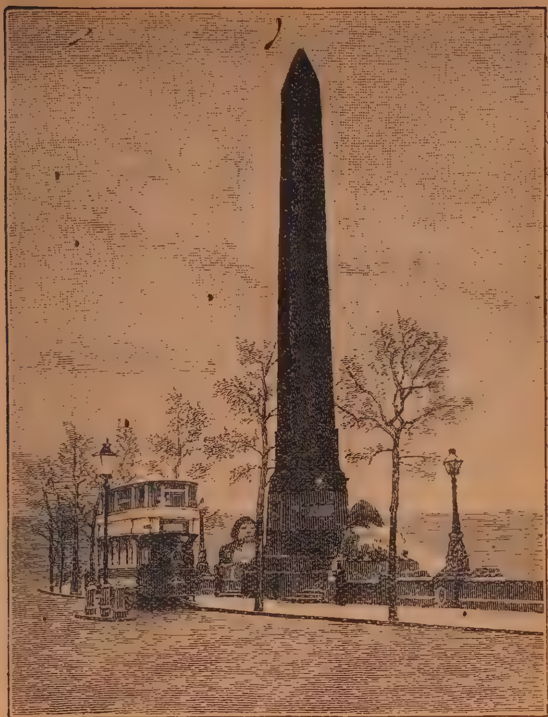
இந்நதியைக்குறித்து, ஜனங்கள் வருஷந்தோறும், இரண்டு பெரிய விழாக்கள் கொண்டாடுவது வழக்கம். அவைகளில் ஒன்று ஜூன்மாதத்திலும் மற்றொன்று ஆகஸ்டுமாதத்திலும் நடைபெறும். முன்னொருகாலத்தில், எகிப்த் தேசத்தாரை நல்வழிப்படுத்தும்பொருட்டு, அந்நாட்டுப் புராதன தெய்வம், மனிதவுருக்கொண்டு அங்கு தோன்றிற்று. அம்மனிதனைத் தெய்வமென்றுணராது, ஒருவன் கொன்றுவிட்டான். கொலையுண்ட உடம்பைக்கண்டு துக்கித்துப் பரிதாபித்து பூமாதேவி

அழுதகண்ணீர் ஆறுகப்பெருகி, நீலநதியைக் கரைபுரண் டோடச்செய்தது, என்று ஒரு ஐதீகம் உண்டு. இதை அனுஷ் டித்துத்தான் ஜூன்மாதத்தில் திருவிழாக் கொண்டாடினார்கள்.

எகிப்தின் அரும்பொருள்கள்.

பண்டைக்காலத்தில் எகிப்தர்கள் கட்டின பிராமிட் (Pyramid) என்னும் கோபுரங்களே, இவ்வுலகிலுள்ள சமா திகளுள் அதியற்புதமானவைகளாய் விளங்குகின்றன. மெம் பிஸ் (Memphis) என்னும் புராதன நகரத்திற்கு வெளிப் புறத்தே, பிரமாண்டமான அரசகல்லறைகள் அறுபதுக்கு மேல் காணப்படுகின்றன. அவ்வரசர்களின் மாட்சிக்கு ஒரு அறிகுறியாயிருத்தற்கும், அவர்களின் உடம்பு அழியாது பாதுகாத்தற்கும், இக்கோபுரங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளனபோ லும்!

சீயோப்ஸ் (Cheops) என்னும் கோபுரத்தை நூறுயிரம் வேலைக்காரர்கள், இருபது வருஷகாலம் இடையறாது வேலை செய்து கட்டிமுடித்தனர். இக்கோபுரம் புராதனகாலத்தில் அதியற்புதப் பொருள்களுள் ஒன்றாய் விளங்கிற்று. யூதர் களின் தீர்க்கதரிசியான ஏப்ரஹாம் (Abraham) என்பவர் காலத்துக்கு பலவருஷங்கள் முன்னரே இக்கோபுரம் கட் டப்பட்டிருந்தது. இதைக் கட்டினவர்கள், யந்திரசாஸ்திரம் சிற்பசாஸ்திரம் முதலிய கலைகளில் மிகப் பயிற்சியடைந்தவர் களாயும், அங்ககணிதம், அளவுசாஸ்திரம், சித்திரமெழுதல் முதலியவைகள் தெரிந்தவர்களாயும் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆயினும், இவ்வற்புதமான கோபுரத்தைக் கட்டிமுடித்த வேலை யாட்களின் கஷ்டத்தைச் சிறிது சிந்திப்போமானால், நம்மனம் மிக்க வருத்தமடைகின்றது. கனத்த கருங்கற்பாறைகளை, ஐம்பது காததூரத்திற்கப்பாலிருந்து கொண்டுவந்து, உயரத் தூக்கி அவர்கள் கட்டும்பொழுது, எவ்வளவு கஷ்டப்பட் டிருப்பார்கள்! யாவர்க்கும் பயனின்றி, செய்தவேலைக்குக் கூலிகொடுப்பாருமின்றி, வெய்யோன் வெப்பத்தால் மெய் தளர்ந்து கட்டிய வேலையாட்கள் எவ்வளவு வருத்தமடைந் திருப்பார்கள்! இவைகளைக் கட்டுவித்த அரசர்களோ, பிறர் கஷ்டத்தைக் கண்டு இறங்காத கன்னெஞ்சம் உடையவர்கள்.

க்ளியொபாட்ரா ராணியின் ஊசி.

கீஸே (Gizeh) என்னும் ஊரில், ஒரே பாறையினின்று செதுக்கப்பட்டதும், மனிதத்தலையும் சிங்கசரீரமும் பூண்டதும் ஆகிய ஒரு பிரமாண்டமான சிலையுண்டு. அதன்முகம் நீலநதியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவ்வுருவம் மிகப் பயங்கரமாயுள்ளதால், அரேபியர்கள் அதற்கு 'பயத்திற் குறைவிடம்' என்று பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

அக்காலத்தில் எகிப்த் தேசத்தையாண்ட அரசர்களுள் ஒருவன், அங்குள்ள ஆலயத்திற்கு அலங்காரமாகவொரு பெரிய கற்றூணைக் கட்டுவித்தான். அத்தூணில் அவ்வரசனது வீரச் செயல்களெல்லாம் சித்திரத்தில் வரைந்து காட்டப்பட்டுள்ளன. இதன்பிறகு ஏறக்குறைய பதினன்கு நூற்றண்டு கட்குப் பின்பு, ஸீஸர் என்னும் ரோமசக்ரவர்த்தி, எகிப்தை யாண்டுவந்த க்ளியொபாட்ரா (Cleopatra) ராணியைப் போரில் புறங்கண்டு, அவ்வற்புதமான கற்றூணை அலெக்ஸாண்டிரியா (Alexandria) என்னும் துறைமுகத்திற்குக் கொண்டுபோனன். கி. பி. பத்தொன்பதாவது நூற்றண்டின் பிற்பகுதியில், சுமார் இப்பொழுது நாற்பது வருஷங்கள் முன்னர், இத்தூணை அவ்விடமிருந்து அதற்கென்று கட்டப்பட்ட ஓர் கப்பலில் ஏற்றி இங்கிலாந்து தேசத்திற்குக்கொண்டு போனர்கள். போகும்வழியில் கப்பலுடைந்து தூண் நீரில் மூழ்கிப்போயிற்று. மூழ்கிய கற்றூணை மிகவும் கஷ்டப்பட்டு எடுத்து லண்டன் மாநகரில் தேம்ஸ் நதிக்கரையில் இப்பொழுது வைத்திருக்கிறர்கள். அத்தூணுக்கு கிளியோபாட்ரா ராணியின் ஊசியென்று பெயர்.

எகிப்தில் பண்டைக்காலத்திலிருந்தவர்கள்.

எகிப்த் தேசத்து ஜனங்கள் குட்டையாயும், மெலிந்தவர்களாயும், உஷ்ணதேசத்தி லிருந்தவர்களாகையால் மாநிறமுடையவர்களாயுமிருந்தனர். மாசற்ற வெண்மையான சணலால் நெய்த உடைகளையே ஆண்பெண் எல்லோரும் உடுத்தனர். எகிப்தில் சணல் அதிகமாய் விளைந்ததினல், அதி நேர்த்தியான ஆடைகளுக்கு அத்தேசம் பெயர்பெற்றிருந்தது. அவர்களுக்கு அழுக்கு என்றல் அருவருப்பு. அவர்கள் அதிசுத்தமா யிருக்கும்பொருட்டு முண்டிதம்செய்து பொய்முடிதரிப்பது வழக்கம். குழந்தைகளின் மயிரைக்கூட எடுத்துவிடுவார்கள். பெண்டுகளோ தங்கள் கூந்தலை கண்ணும் கருத்துமாய் வளர்த்துப் பின்னலிட்டு பின்னல் உலையாதிருக்கும்படி, மரவுருளைகளைத் தலையணைகளாக வைத்துப் படுப்பது வழக்கம். தாங்கள் சுகமாய் உறங்கவேண்டுமென்பது அவர்கள் முக்கியக்கருத்தன்றுபோலும்! இரவில் சடைப் பின்னல் உலையாது பார்ப்பதுதான் முக்கிய எண்ணம்.

எகிப்தர்களுக்குத் தங்கள் குடும்பங்களில் அதிகப் பிரீதியுண்டு. ஒவ்வொருதினமும் தாங்கள் கடவுளைத் தொழும்பொழுது, தங்கள் தந்தை தாய் உடன்பிறந்தோர் குழந்தைகள் எல்லோரும் மறுவுலகத்தில் ஒன்றாய்க்கூடியிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பதுண்டு.

குழந்தைபிறந்த சிலதினங்களுக்கெல்லாம் அதற்கு நாமகரணம் செய்வது வழக்கம். அத்தினத்தில் பந்துமித்திரர்கள் எல்லோரும் வந்து, குழந்தைக்கு நன்கொடையளித்து அதற்கு ஒரு தெய்வத்தின் பெயரை யிடுவதுண்டு. மூன்று வயதாகும்வரை, குழந்தை தாயை விட்டுப் பிரியாது. தாய் தன் இடுப்பிலாவது இடதுதோளிலாவது குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்வாள். குழந்தைகள் வளரும்பொழுது, பொம்மைவைத்து விளையாடியும் சாயங்காலத்தில் வாயிற்றிண்ணையிலுட்கார்ந்து கட்டுக்கதைகளைக் கேட்டும் களிப்பார்கள்.

எகிப்தர்கள், நாய் பூனை முதலிய ஜெந்துக்களிடத்து மிகவும் அன்புபாராட்டி அவைகளை வீடுகளில் வளர்த்துவந்தனர். அவர்கள் ஆடு மாடுகளை வளர்ப்பதையே முக்கிய தொழிலாகக்கொண்டனர். ஆடுமாடுகளைக் காடுகளில் மேய்ப்பதும், கால்வாய்களில் நீர் பருகச்செய்வதும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்குக்கூட நன்றாய்த் தெரியும். சிலர் பூமியைச் சாகுபடி செய்தும் மற்றும் சிலர் கைத்தொழில்களினால் வயிறுவளர்த்தும் வந்தனர். வெவ்வேறு உருவங்களுள்ள அழகான மட்பாண்டங்களைப் பண்ணுவதில் அவர்களுக்கு அதிசாமர்த்தியமுண்டு. அவர்கள் உபயோகப்படுத்தின பாத்திரங்களெல்லாம் அதியலங்காரமாயிருந்தன. அத்தேசம் அதிஉஷ்ணமாயிருந்ததினால், ஜனங்கள் நாணற் கோரையினால் பின்னப்பட்ட பாய்களையும் பாதரட்சைகளையும் அதிகமா யுபயோகப்படுத்தினார்கள். பாய் முடைகிறவர்களும் கூடை பின்னுகிறவர்களும் எப்பொழுதும் வேலைசெய்துகொண் டிருந்தார்கள். அரசர்கள் எல்லோரும் பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டிவந்ததினால் செங்கல் சுடுவோர்களுக்கும் கற்றச்சர்களுக்கும் எப்பொழுதும் வேலைகிடைத்தது. அக்காலத்தில் சுடப்பட்ட செங்கற்களை இப்பொழுதுகூட நாம் பார்க்கலாம். சிற்பிகளெல்லாரும் அரசர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு வேலைசெய்தார்களே.

யொழிய கூலிக்கு வேலைசெய்பவில்லை. சிலவருஷங்கள் முன்பு கூட எகிப்த் தேசத்தில் அடிமைகள் உண்டு. அவர்கள் நீல நதிக்கரையில் உழைத்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, வேலையின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாது, தங்களை யிப்படி வருத்து கிறவர்களைக் கடவுளே தண்டிக்க வேண்டுமென்று பாடிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். அப்படியே இஸ்ரேல் (Israel) தேசத்தார்களும் பண்டைக்காலத்தில் எகிப்தர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு உழைத்தபொழுது பாடினர்போலும்!

எகிப்தர்களின் மயானச்சடங்குகள்.

பூர்வகாலத்தில் எகிப்தர்கள்செய்த பிரேதச்சடங்குகளிலிருந்து, அவர்கள் இறப்பு பிறப்பு முதலியவைகளைப்பற்றி என்ன கொள்கைகளையுடையவரா யிருந்தார்கள் என்று உணர்தல்கூடும். இப்பிறப்பில் நாம் செய்யும் கருமங்களுக்குத் தக்கதாகவே, மறுபிறப்பில் நமக்குச் சுகதுக்கங்கள் உண்டாகின்றன என்று அவர்கள் முற்றிலும் நம்பியிருந்தார்கள். உயிர் நீத்த உடம்பு அழுகிப்போகாது பாதுகாத்தற்கு அதன்மேல் ஒருவித தைலத்தைத் தடவுவது வழக்கம். இறந்தவர்களின் உயிர் இன்புற்று இருக்கவேண்டுமானால் அவர்கள் உடம்பை அழியாது பாதுகாத்தல்வேண்டும் என்று நம்பினார்கள்.

தைலம் ஆட்டுவதில் மூன்றுவிதமுண்டு. அதிக ஆடம்பரத்தோடு பிரேதத்தைத் தைலமிடவேண்டுமானால் எழுபது நாட்கள் செல்லும். அப்பொழுது, பிரேதத்தின்பேரில் புஷ்பம், மந்திரத்தகடு, வேதபுத்தகங்கள் முதலியவைகளை வைத்து, புரோகிதர்கள் மந்திரங்களை ஜெபிப்பார்கள். இவ்வாறு தைலமிட்ட உடம்பை அதே வடிவமுள்ள அழகிய பெட்டியிலடைத்து, இறந்தவன் உருவத்தை அதன்மேல் வரைந்து, அவன் பிரதாபங்களை யெல்லாம் சித்திரரூபமாய் எழுதுவார்கள்.

இறந்துபோனவன் கனவானாயிருந்தால், அரசனே கௌரவ அறிகுறியாக, ஒரு பிரேதப்பெட்டி கொடுப்பதுண்டு. பிரேதத்தைச் சமாதிக்குக் கொண்டுபோகும்பொழுது, அடிமைகள் விசித்திரமான மூடிகளையுடைய பல ஜாடிகளையும், பற்பல வஸ்துக்கள் நிறைந்த தட்டுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு

முன்செல்வார்கள். ஒருவன், ஒரு பட்சியின் பொம்மையை எடுத்துக்கொண்டு போவான். மற்றொருவன் ஒரு சிறிய தோணியைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்வான். இதன் கருத்தென்னவென்றால் சமாதியினருகே பிசாசுகள் அணுகாதபடி விலக்குவதற்கு ஜாடிகளும், இறந்தோன் உபயோகப்படுத்துகிறதற்கு தட்டு சமான்களும் அவனாவியை விண்ணுலகிற்கு எடுத்துச் செல்வதற்குப் படகும், உபயோகப்படுவதாய் நினைத்திருந்தார்கள்.

இவைகளெல்லாம் சென்றபிறகு, புலித்தோல் தரித்த புரோகிதர்கள், வேதபுத்தகங்கள், தூபகலசம் சித்திரகும்பம் முதலிய வஸ்துக்களை யெடுத்துச் செல்வார்கள். பிரேதமடங்கிய பெட்டியை ஒரு பெரிய தோணியில் வைத்து, தோணியைச் சுற்றிலும் இறந்தவனது சுற்றத்தார் உட்கார்ந்து புலம்பியழுவார்கள். தோணியை உருளைகளின்மேல் ஏற்றித் தள்ளிக்கொண்டு போவார்கள். இவ்வுலகில் மனிதனைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு, 'இமைப்பொழுதும் தூங்காது, இறைவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்,' என்ற உண்மையை எல்லோர்க்கும் உணர்த்தும்பொருட்டு, படகின் பார்வைப்புறத்தில் விழித்த கண்ணொன்று வரைந்திருப்பார்கள்.

படகு நீல நதிக்கரையைச் சேர்ந்தவுடனே சுற்றிலுமுள்ள ஜனங்கள், பிரேதத்தைப் பார்த்து, "புண்ணியம் செய்தவர் போய்ச் சேருமிடத்திற்கு நீயும் சுகமாய்ச் செல்வாயாக!" என்று கூவி ஒப்பாரி பாடுவார்கள். படகு, நதியின் அக்கரை சேர்ந்தபிறகு, எல்லோரும் புலம்ப, பாடையை ஆடம்பரத்தோடு பெரிய சமாதிக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள்.

இச்சமாதியோ, இறந்தவன் உயிரோடிருந்தபொழுதே கட்டின, அழகானவும், விசித்திரவேலைகள் செய்யப்பட்டதாயுமுள்ள ஒரு பெரிய அறை. பிரேதத்தைப் பெட்டியுடனே, நேரே நிற்கவைத்து மூன்று புரோகிதர்கள் பிரேத சடங்குகளை முடிப்பார்கள். தங்கள் பிரார்த்தனைகள் ஆகாயத்திற் சென்று கடவுளைச் சேர்வதுபோல், ஒருவன் தூபகலசத்தில் சாம்பிராணியைக் கொளுத்தி புகையை மேலேறச் செய்வான். மற்றொருவன் இறந்தவன் பாவத்தினின்றும் விடுபடுவதற்கு அறிகுறியாய், கும்பத்தினின்றும் நீரை அர்ப்பணம் செய்வான். இன்னுமொருவன் வேதகீதங்களைப் பாடுவான். இவை

களைப் பார்த்து, சுற்றிலுமுள்ள ஜனங்கள் சற்று ஆறுதலை யடைவார்கள்.

அச்சமாதியறையின் ஒருபக்கத்துச் சுவரில், கடவுள், மனிதரின் பாவபுண்ணியங்களை நிறுப்பதற்காக ஓர் கையில் தராசும், அவர் நடுநிலைக் குறிகுறியாக மற்றோர் கையில் தீக்கோழியின் சிறகும் அமைத்து ஓர் சித்திரம் வரையப்பட்டிருக்கும். சடங்குகள் முடிந்தவுடன், சமாதியறையின் ஒரு பக்கத்தில் பிரேதப்பெட்டியை செங்குத்தாய் நிறுத்தி, அது மறைந்திருக்கும்படி அதன் முன்னே ஒரு சுவரை எழுப்புவார்கள். இறந்தவனுடைய சுற்றத்தார் சிநேகிதர் முதலியோர், அடிக்கடி அங்குசென்று பூ பழம் முதலிய பொருள்களை, அவன் ஞாபகார்த்தமாக, சமாதியின்பேரில் பரப்புவது உண்டு. அவர்கள் சர்மகவிகளை நாம் வாசித்தால், எவ்வளவு உயர்ந்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்திருந்தார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஒரு பாட்டில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

"நன்மையே நவிலும் நாவினையுடையேன். புறங்கூறிப் பொய்த்து உயிர்வாழ்வோனல்லேன். ஆடையின்றி, வாடையில் மெலிந்து பசியால் வருந்திய பான்மையோர்க்கு ஆடையும் அன்னமும் அன்புடனளித்தேன். எனது அன்னையும் பிதாவும் அருமைச்சுற்றமும் புகழ்ந்து கொண்டாடிய புதல்வன் யானே."

பூர்வீக எகிப்தர்கள் எழுதின விதம்.

அத்தேசத்தில் அபரிமிதமாய் விளைந்த பேபர் (Papyrus) என்னும் நாணல்கோரையிலேயே அவர்கள் எழுதி வந்தார்கள், இப்பொழுது கூட அந்நாணல் நீலநதியோரமாயும், மற்றுமுள்ள கால்வாய்களின் கரைகளிலும் அதிசெழிப்பாய் வளர்கிறது. இப்பொழுது காகிதம் என்று பொருள்படும் பேபர் என்ற ஆங்கிலச்சொல், அந்நாணலின் பெயராகிய பேபிரஸ் (Papyrus) என்ற வார்த்தையினின்றும் வந்ததேயாகும்.

பெரிய கோரைத்தண்டுகளை கீறுகீறாய்க் கிழித்து, வரிசையாகப் பரப்பி அவைகளின்மேல் குறுக்காக, மற்றொருவரிசை கீற்றுகளைப் பரப்பி இரண்டு வரிசைகளையும் ஒட்டி நன்றாய்ச் சேர்ந்தவுடன் வெயிலில் காயவைத்து, அவ்வேடுகளின் இரு

புறங்களையும் மெதுவாக்குவார்கள். அவ்வேடுகளைத் தனியாயும், பலவற்றை ஒன்றாய்ச் சேர்த்துப் புத்தகமாக்கியும் உபயோகப்படுத்துவார்கள். பத்தங்குல நீளமுள்ள நாணற்கோலை எழுத்தாணியாக உபயோகப்படுத்துவார்கள். அவர்கள் எழுதின மையோ, பல ஆயிர வருஷங்கள் சென்றபோதிலும் இன்னும் கெடாமல் இருக்கிறது. இவ்வேடுகள் அதிக விலையாயிருந்தபடியால், சாதாரண ஜனங்கள் ஓடுகளிலும், ஒருபுறமெழுதிய காகிதங்களின் மறுபுறத்திலும் எழுதி வந்தனர்.

அவர்களுள் புரோகிதர்கள் மட்டுமே சித்திரலிபி யென்று சொல்லப்பட்ட எழுத்துக்களை எழுதினார்கள். மற்றவர்கள் அஸ்ஸீரியர்கள் உபயோகப்படுத்தின ஆப்புவடிவான எழுத்துக்களை எழுதினார்கள்.

கி. பி. 1887-ம் வருஷம், ஒரு எளிய குடித்தனக்காரி, பழையகாலத்து எகிப்த் அரசர்களின் அரண்மனையிருந்தவிடத்தினருகில், குப்பையைக் கிளறிக்கொண்டிருந்தபொழுது, கோணலான எழுத்துகள் நிறைந்த பழையகாலத்துப் பட்டங்கள் பலவற்றைக் கண்டெடுத்தாள். அவளுக்கு இவ்வெழுத்துகளை வாசிக்க முடியவில்லையாகிலும், புத்திமான்கள் சிலர் அவற்றை ஆராய்ந்து, சுமார் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, எகிப்தர்களும் பாலஸ்தீனம் முதலிய தேசங்களிலுள்ளவர்களும் எழுதிய அட்சரங்களே யிவையென்று கண்டுபிடித்தார்கள்.

அச்சாசனங்களுள் ஒன்று பின்வருமாறு, அஸ்ஸீரிய அரசன் எகிப்த் அரசனுக்கு எழுதியது.

"மாட்சிமை பொருந்திய அரசே! நீரும் நும்குடிகளும் நும்குடும்பமும் என்றும் வாழ்க! உமது தூதர்கள் நம்மிடம் வரக்கண்டு களிப்புற்றோம். அவர்கள் இப்பொழுது நமது அரண்மனையிலிருக்கிறார்கள். உமது தேசத்தில் பொன் வீதியிற்கிடக்கும் மண்போல்வது. அதிகமாய் வீதியில் கிடந்தால் காற்று வீசும்பொழுது, பொன்பொடிகள் கண்ணில் வீழ்ந்து வருத்தும். மிகையாயுள்ள பொன்னைச் செலவு செய்தற்காக, நாம் புதிதாகக் கட்டும் அரண்மனைக்குப் பொன் பூசுவதாக எண்ணியுள்ளோமாகையால், அதற்கு வேண்டும் பொன்னை அனுப்புக!"

இப்படி அஸ்ஸீரிய அரசன் சாமர்த்தியமாய் எழுதியது கவனிக்கத்தக்கது. தான் அனுப்பிய பொருளைப் பெரிதாகப் பாராட்டியும், எகிப்த் அரசனது பொன்னைச் சாதாரணமான பொருளாகவும், கண்ணில் வீழ்ந்து கஷ்டப்படுத்தும் பொருளாகவும் எழுதியுள்ளது, அவ்வரசன் சாமர்த்தியத்திற்குச் சான்று பகர்கிறது. எகிப்த் தேசத்தில் எவ்வளவு ஏராளமாய்ப் பொன் கிடைத்ததென்றும், நாம் இதினின்றும் நன்கு உணரலாம்.

மூன்ருவது கோபுரம் கட்டின கதை.

முன்னொரு காலத்தில் எகிப்த் தேசத்தில் ஒரு ஏழைக் குடியானவன் வீட்டில் ரூபவதி (Rhodopis) என்னும் அழகுள்ள ஒரு பெண், நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தாள். இப்பெண் சிறு பிராயத்திலேயே தன் தாயை இழந்துவிட்டபடியால், சிற்றன்னையளித்த அன்னத்தையுண்டு அவளிடம் மிகவும் அன்புபாராட்டி வந்தாள். ஆனல் அச்சிற்றன்னையோ, ரூபவதியை அன்போடு ஆதரியாது அவள் அறியாமற் செய்த சிறு குற்றங்களுக்கெல்லாம் கோபித்துத் தண்டிப்பது வழக்கம்.

ஒருநாள் இச்சிறுபெண் தன் தோழிகளுடன் நீலநதிக்கு நீராடச் சென்ருள். தான் காலில் அணிந்திருந்த ஜோடுகளை, நதிக்கரையில் கழற்றி வைத்துவிட்டு நீரிலிறங்கி ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்தாள். அச்சமயத்தில் அவ்விடம் பறந்துகொண்டிருந்த ஒரு கழுகு ஒரேபாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்து பாதரட்சைகளுள் ஒன்றை யெடுத்துக்கொண்டு, பாலைவனத்துக்குள் பறந்து போய்விட்டது. இதைக்கண்ட ரூபவதி பதைத்து, "என் சிற்றன்னை இதற்கு என்ன சிட்சை செய்யப் போகிருளோ?" என்று பயந்துகொண்டிருக்கையில் அச்சிற்றன்னையும் அங்குவந்து சேர்ந்தாள். அவள் ரூபவதியைப் பார்த்து "பேதைப்பெண்ணே! நீ அன்று குயவனிடம் வாங்கிய கூஜா இரண்டாய் உடைந்துபோயிற்று. குயவன் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டான், பார்த்தாயா? இதை அரசனிடம் முறையிடுவதற்குப் புறப்படு." என்று கடிந்து பேசினள். இதைக் கேட்ட பெண் தொலைந்துபோன ஜோட்டைப்பற்றி ஒன்றும்

சொல்லாது, கரையிலிருந்த மற்றொரு ஜோட்டை சிற்றன்னை காணுமல், தன் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு அன்னையுடன் அரண்மனை நோக்கிச் சென்றாள்.

அந்நாட்டரசன் அப்பொழுதுதான், போர்க்களத்தில் எதிரிகளையெல்லாம் அழித்து, வெற்றிபெற்று தன் தேசத்திற்குத் திரும்பி, அத்தாணி மண்டபத்தில் அமைச்சருடன் இருந்து அனுதினமும் நீதிபரிபாலனம் செய்துகொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அரசன் உய்யான வனத்தில் ஒரு அமைச்சனோடு உலா

பிராமிட் கோபுரங்கள்.

விக்கொண்டிருக்கையில், அவ்வமைச்சன், "அரசே! சண்டைமுடிந்து இப்பொழுது சமாதானம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. தாங்கள் கலியாணம் செய்துகொண்டு இல்லறமாகிய நல்லறத்தை நடத்தலே நன்று." என்று சொன்னான். அதற்கு அரசன், "பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையுண்டானல், எத்தாலும் கூடியிருக்கலாம். ஆனல் அப்படிப்பட்ட பெண்ணை தெரிந்தெடுத்தற்கு நான் சாமர்த்தியமுடையவனல்லேன்." என்று மறுமொழி கூறினன். இப்படிச் சொல்லி முடிந்ததும், ரூப

வதியின் ஜோட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிய கழுகு அவ்விடம் வந்து, வேந்தன் மடியில் அதைப் போட்டுவிட்டுப் பறந்துபோயிற்று. கற்புடைய பெண்ணைக் கண்டு வரித்தற்கு இதுவே வழியென்று துணிந்து, "இப்பாதரட்சை எப்பெண் காலுக்குச் சரியாய் அமைகிறதோ, அப்பெண்ணையே நான் மணம் புரிவேன்." என்று உறுதிகூறினான். அரண்மனையிலிருந்த பெண்மணிகள் எவர் பாதத்திற்கும் அது பொருந்தவில்லை.

இச்சமயத்தில் ரூபவதியும் அவள் சிற்றன்னையும், குயவன்மேல் குற்றம் சாட்டும்பொருட்டு அரண்மனைக்கு வந்தார்கள். இப்பாதரட்சையைக் கண்டதும், ரூபவதி உள்ளங்கொள்ளா மகிழ்ச்சியோடு, "அம்மா, இதோ காணமற்போன என் ஜோடு காணப்பட்டது." என்று கூவினாள். இதைக் கேட்ட பிரஜைகள் பிரமித்து நின்றார்கள். ஆனால் ரூபவதி ஜனங்கள் அதிசயிக்கும் காரணத்தை அறியாதவளாதலால், கீழே கிடந்த தன் ஜோட்டை ஒரு பாதத்தில் மாட்டிக்கொண்டு பையிலிருந்த ஜோட்டை மற்றொரு பாதத்தில் மாட்டிக் கொண்டு நின்றாள். அங்கிருந்த பெண்டிர்கள் எல்லாரும் இவள் ஆக்கத்தைக் கண்டு அழுக்காறு கொண்டனர். ஆனால் அரசன் ரூபவதியை நோக்கி, "நான் முன்செய்த உறுதிமொழி தவறாது உன்னையே மனைவியாக்க விரும்புகிறேன்." என்று கூறினான். அதற்கு அவளும் இசைய, முறையே கலியாணத்தை முடித்தனர். பின்பு தன் மனைவியின் நற்குண நற்செய்கைகளையும், கற்பின் திறத்தினையும், கண்டு வியந்து, அரசன் தான் அவள்பால் வைத்திருந்த அன்பிற்கறிகுறியாக, அழகிய ஓர் கோபுரம் கட்டி அதில் அவளுடம்பை அடக்கம் செய்தான். அச்சமாதிக்கு மூன்றாவது கோபுரம் என்று பெயர். எகிப்த் அரசர்கள் எல்லோரும் தாங்கள் உயிருடன் இருக்கும்பொழுதே, தங்களுக்குச் சமாதிகள் கட்டிக்கொள்வது வழக்கம். மூர் (Moore) என்று பெயர்பெற்ற ஆங்கில கவி ரூபவதியின் வரலாற்றைப்பற்றி பாடியிருக்கிறான்.

அத்தேசத்து மாந்தரீகர்களைப்பற்றிய கதைகள்.

மாந்தரீக கதைகளைக் கேட்க, சிறுவர் சிறுமிகள் மிகவும் விரும்பினார்கள். ஒரு பிரசித்திபெற்ற மாந்தரீகன், மெழுகினால் முதலைபோன்ற உருவம் ஒன்று செய்து, நீலநதிக்குள்

போட, அது உடனே உயிர்பெற்று பெரிய முதலையாகி, அம் மாந்தரீகனுக்கு விரோதியாகிய ஒருவனைப் பிடித்து விழுங்கி விட்டதாய் ஓர் கதையுண்டு. அவனே, வாத்து ஒன்றின் தலையை வெட்டி, தலையை ஓரிடத்திலும், உடலை மற்றோரிடத்திலும் வைத்ததாகவும், அவன் சில மந்திரங்களை ஜெபித்த மாத்திரத்தில், தலையும் உடலும் ஒன்றுசேர்ந்து, வாத்து உயிருடன் பிழைத்தெழுந்ததாகவும் சொல்லுவதுண்டு. அக்காலத்தில் சாதாரண ஜனங்கள், மாந்தரீகம், சூன்யம் முதலானவைகளில், அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள். ஒருகாலம் படகோட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணின் ஆபரணம், நீரில் விழுந்து முழுகிப்போயிற்று. உடனே ஒரு மாந்தரீகன் அவ்விடம் வந்து தன் மந்திர சக்தியினால், ஏரியின் நீரை ஒரு புறம் ஒதுங்கி நிற்கச்செய்தான். அப்பெண் படகினின்றும் இறங்கி, தரையிலிருந் தெடுப்பதுபோல், தன்னாபரணத்தையெடுத்துக்கொண்டாள். பின்பு மாந்தரீகன் மற்றொரு மந்திரத்தை யுச்சரிக்க, ஏரி நீர் முன்போல் பரவிற்று.

எகிப்தர்களுக்குண்டான, பிரகிருதி சம்பந்தப்பட்ட புராணங்கள்.

நாள் பகலென்றும், இரவென்றும் பிரிவுபட்டதற்கு எகிப்த் தேசத்தில் ஒரு கதை சொல்லுவார்கள். ஒருகாலத்தில் பகலோனுக்கும் இருளோனுக்கும் ஒரு பெரிய போர் நடந்தது. இருளோன், கரும்பன்றி வடிவங்கொண்டு பகலோனின் கண்ணைப் பரித்து, அவனை விழுங்கிவிட முயன்றான். அதற்குமுன் பகலோன் இருளோனைத் தன் கதிர்களால் எரித்து, அவன் கால்களிலொன்றை வெட்டிவிட்டான்.

இக் கடுஞ் சண்டையைக் கண்ட கடவுள், இருவரையுமழைத்துச் சமாதானம் செய்தார். ஒருநாளில் பகலோனுக்குப் பாதிகாலமும், இரவோனுக்குப் பாதிகாலமுமாகப் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டு, அதுமுதல் அவர்கள் சண்டையிடக்கூடாதென்று கட்டளையிட்டார்.

பகலோனுக்கு, வலதுகண் சூரியனும், இடதுகண் சந்திரனுமாக, இரண்டு கண்கள் உண்டு. இதைக்கண்டு பொறாமைப் பட்டு, இருளோன் சந்திரனைச் சிறிது சிறிதாக வெட்டி அழித்துவிடவேண்டுமென்று ஆரம்பித்தான். இதைக்கண்ட

கடவுள், ஒவ்வொருமாதமும், இருளோன் வெட்டிக் குறைத்த மதியை முழுமதியாக்கி ஆகாயத்தில் வைத்தார்.

ஒருசமயத்தில், இருளோன் ஆகாயத்தில் உலாவிக் கொண்டிருக்கையில், சந்திரனைக் கண்டு விழுங்கிவிட்டான். இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கடவுள், அவன் சந்திரனை மறுபடியும் வெளியே கக்கும்படியாகச் செய்தார். இதுவே சந்திர கிரகணத்தின் காரணம்.

பாலஸ்தீனம், பினீஷியா முதலிய நாடுகள்.

பாலஸ்தீனம்.

அஸ்ஸீரியா நாட்டிற்கும், எகிப்த் தேசத்திற்கும், இடையிலே பாலம்போலுள்ள சிறு நாடு, பாலஸ்தீனம் (Palestine) என்று பெயரை யுடையது. அத்தேசத்தில் கிறிஸ்து பிறந்து வளர்ந்து, மனிதருக்கு நன்மைபுரிந்ததினால் அதற்குத் திரு நாடு (Holy Land) என்றும் பெயருண்டு.

பாலஸ்தீன தேசத்தின் படத்தைச் சிறிது பார்ப்போம். சமுத்திரக்கரையோரத்தில் ஒரு பெரிய சமவெளி காணப்படுகிறது. அதனிடையில், தொன்றுதொட்டு, வர்த்தகர்களும் சேனைகளும் மற்ற பிரயாணிகளும் வழக்கமாய்ச் சென்று கொண்டிருந்த பெரிய சாலையொன்று தோன்றும். யூதர்களின் பிரதான குருக்களுள் ஒருவராகிய ஜோஸப் (Joseph) எகிப்த் தேசத்திற்குப் போகும் வர்த்தகர்களிடம் விற்கப்பட்டதும் இச்சாலையில்தான்.

வடமேற்கில், வெண்மலை என்னும் பெயருடன் தொடங்கும் மலைத்தொடர் இரண்டு பெரிய பகுதியாக இருக்கிறது. இவ்விரண்டு பாகங்களினிடையே செழித்த சமவெளியொன்று காணப்பட்டுள்ளது. கிறிஸ்தவபுத்தகங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள பல அற்புதங்கள் இவ்விடத்திலேயே நடந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தென்புறத்தில் ஆடுமாடுகளுக்கு உணவளிக்கும் பசும்புல்தரை காணப்படும். இங்குதான், தேவனுக்கு உகந்த பிள்ளையாகிய தாவீது (David) என்பவன் பிறந்து வளர்ந்தான். இங்குதான் அவன், தன் ஆடுகளைக் கொல்லவந்த சிங்கம் கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்களைக் கொன்றான். இங்குதான் படிப்போர் மனதை யுருகச் செய்யும் பாமாலைகளைப் பாடினான். இம்மட்டோ! ஆமோசி

(Amos) என்னும் அறிஞன் ஆடு மேய்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, "நானுர், என்னுள்ளமார், ஞானங்களார்?" என்று விஷயங்களை ஆராய்ந்ததும் இவ்விடத்திலேயே ஆகும்.

இச்சமவெளிக்கப்பால், ஜார்டன் என்று பெயருள்ள பெரிய பள்ளத்தாக்குள்ளது. இவ்விடத்தில் கண்டோர் மனதைக் கவரத்தக்க பலவகை வளங்களும் பொருந்தியுள்ளன. இதன் தெற்கு முனையில் சாக்கடல் (Dead Sea) என்று பெயர் பெற்ற சமுத்திரம் உள்ளது. அக் கடல்நீர் மிகவும் உப்பாயிருப்பதினுல் மீன்கள்கூட அங்கு வசிப்பதில்லை.

பண்டைக்காலத்தில் பிரபலமாயிருந்து இப்பொழுது பாழாகக் கிடக்கின்ற இடங்களிற் காணப்படுகின்ற சிலாசாசனங்களின் வாயிலாக, பாலஸ்தீனத்தைப் பற்றி பலவிஷயங்கள் அறியக் கிடக்கின்றன. அக்காலத்தில் பாலஸ்தீனம் பல நகரங்களாய்ப் பிரிவுபட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு நகரமும் தன்னிற்றுனே அடங்கியதாய், தனித்தனி அரசோடும், அரண்களோடும் விளங்கிற்று.

தற்காலம் சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்யும் அறிஞர் பலர், பாலஸ்தீனத்தில், பலவிடங்களிலும் மண்ணுல் மூடப்பட்ட புராதன பாத்திரங்களையும் பாண்டங்களையும் வெட்டியெடுத்து, அக்காலத்தில் அவர்கள் அடைந்திருந்த நாகரிகத்தைப் பாராட்டிப் பேசுகின்றனர். இத்தொழிலில் ஊக்கத்தோடு உழைத்தால் இன்னும் பல அற்புதப் பொருள்கள் காணப்பட்டு, அழிந்து ஒழிந்த புராதன நாடுகளின் நிலைமையைப்பற்றி நாம் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு ஒப்பற்ற கருவியாகும் என்பதில் ஒரு சிறிதும் ஐயமில்லை.

பினீஷியா நாடு.

பாலஸ்தீனத்தின் வடமேற்குப்பக்கம் கடலோரமாயுள்ள நாட்டில்தான் பினீஷியர்கள் வசித்தார்கள். இவ்வுலகத்தில் முதல் முதல் வர்த்தகம் செய்ய ஆரம்பித்தவர்களும் வேறு தேசங்களில் குடியேறினவர்களும் அவர்களே. பழைய சாசனங்களினின்றும், இந்த பினீஷியர்களைப்பற்றியும், இவர்கள் கீழ்த்தேசங்களினின்றும் வர்த்தகத்திற்காகக் கொண்டுவந்த ஜாடிகள், ஆபரணங்கள், வாசனைத்திரவியங்கள் நவரத்தினங்கள் முதலியவைகளைப்பற்றியும் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

அவர்களுடைய முக்கிய துறைமுகமாகிய (Tyre) டைர் என்னும் பட்டினம், இவ்வுலகில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிற்று. வியாபாரம் நாளடைவில் அதிகரித்தபடியால், கரையிலுள்ள இடம் போதாது அருகேயிருந்த ஒரு சிறிய தீவையும் துறைமுகமாக்கினர். மற்ற தேசங்களைப்போல, பினீஷியாவும் அஸ்ஸீரியர் ஆட்சிக்கு உள்ளானது. அஸ்ஸீரியர்கள் இந் நாட்டை எவ்வாறு ஜெயித்தார்கள் என்பது, சில காலந்துக்கு முன், கண்டெடுக்கப்பட்ட சிலாலிகிதங்களால் விளங்குகிறது. இன்னும் சித்திரங்களினின்றும், பினீஷியர்களின் மரக்கலங்கள் எப்படியிருந்தனவென்றும், அவைகளில் வியாபாரச் சரக்குகளை யெப்படி ஏற்றினரென்றும், அவைகளை சமுத்திரத்திலிருந்து கரைக்கு எப்படி இழுத்துக் கொண்டுவந்து சேர்த்தனரென்றும் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு சித்திரத்தில் அஸ்ஸீரிய அரசன் தான்பெற்ற வெற்றிக்கு அறிகுறியாக கையில் வில்லும் அம்பும் பிடித்துக் கொண்டு, தன்னுட்சிக்குட்பட்ட பினீஷியர் கப்பல்களிற் கொண்டுவந்து இறக்கிய சாமான்களைப் பரிசோதித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் வரையப்பட்டுள்ளது. சூரிய கிரணங்கள் அரசன்மேற் படாதபடி, ஆடம்பரத்தோடு அவன்மேல் வெண் குடை நிழற்ற, தன்குடிகளாகிய பினீஷியர்களுள் ஒருவனோடு பேசிக்கொண்டிருப்பதாயும் தெரிகிறது.

கிறிஸ்தவர்களும் மகம்மதியர்களும் மதப்போர் புரிந்தபொழுது, டைர் நகரம் முன்னிருந்த பெருமையும் சிறப்புமிழந்து, சில வலையர்கள்மட்டும் குடியிருக்கப்பெற்ற ஒரு சிறு கிராமமாய் மாறிவிட்டது. பண்டைநாள் விளங்கின பட்டினம் முழுவதும் ஆழிவாய்ப்பட்டழிந்தது.

"புலவர் ஏத்திய புகழ்பெறு நாடு
நாவலர் புனைந்த நலம்பெறு நாடு
புரவலர் போற்றும் புனித நாடு
ஆழிவாய்ப்பட் டழிந்தது கொல்லோ!
பதியிழந்தது, நிதியிழந்தது
வளமிழந்தது, வனப்பிழந்தது
வனப்பெலாமிழந்து, வலையர்தம்மிடமாய்
வதிதலைக்கண்டு வருந்தார்யாரே!"

கார்த்தேஜ் நகரம்.

பினீஷியர்கள் குடியேறின இடங்களுள் முக்கியமானது, கார்த்தேஜ் என்னும் பட்டினம். இந்நகரத்தார், கடல் வழியாகச் சென்று, ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் மேல்கரை நாடுகளுடன் வர்த்தகம் செய்த விஷயம், ஒரு புராதன கிரீக்க சரித்திர ஆசிரியரால் எழுதப்பட்ட நூலில் காணப்படுகிறது. கார்த்த ஜீனியர்கள், ஆப்பிரிக்காகண்டத்தின் கரையோரமாய்ச் சென்று தாங்கள் கொண்டு வந்த சாமான்களைக் கரையில் இறக்கிவைத்து, அதற்குச் சிறிது தூரத்தில் நெருப்பை மூட்டிவிட்டு, தம் கப்பல்களுக்குத் திரும்பிப் போய்விடுவார்கள். இந்நெருப்பைக் கண்டவுடன் கடல் வியாபாரிகள் பண்டமாற்றுக்காக வந்திருக்கிறார்கள் என்று அத்தேசத்தார் அறிந்து தம்மிடத்துள்ள பொற்கட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு கடற்கரைக்கு வருவார்கள். சரக்குகளையெல்லாம் பார்த்து தமக்கு வேண்டிய சாமான்களுக்கு எதிராகப் பொன்னை வைத்துவிட்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்குவார்கள். அப்பால் கப்பல்களினின்றும், கார்த்த ஜீனியர்கள் இறங்கிவந்து, சாமான்களுக்கு ஈடாக வைத்திருக்கும் பொன்னைப் பார்த்து திருப்தியடைந்தால் எடுத்துக்கொள்வார்கள். இல்லாவிட்டால் எடுத்துக்கொள்ளாது மறுபடியும் கப்பல்களுக்குத் திரும்பிவிடுவார்கள். பிறகு ஆப்பிரிக்கர் அவ்விடம் வந்து அதிகப் பொன்னை வைத்து, வியாபாரிகளைத் திருப்திசெய்வார்கள். இப்படி இரண்டு ஜாதியாரும் ஒருவரோடொருவர் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாது பண்டமாற்றிக் கொண்டனர். ஆனால் இவ்வியாபாரத்தில் ஒருவர் மற்றொருவரை ஏமாற்றி மோசஞ்செய்வதில்லை. கார்த்தஜீனியர்கள், சில வேளை, ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள காப்பிரிகளைக் கொள்ளைகொண்டு, அவர்களை கிரீக்கர்களுக்கும் உரோமர்களுக்கும் அடிமைகளாய் விற்றுவிடுவது வழக்கம்.

ஒருகாலத்தில் கார்த்தேஜ் நகரம் மிகவும் பிரபலமடைந்து உலகிற்கெல்லாம் அதிபதியாய்விடுவதுபோல் விளங்கிற்று. ஆனால் அப்பதவியை அடையவொட்டாது, உரோம தேசம் அதனோடு ஒரு நூற்றாண்டுகாலம் போர்புரிந்து, உன்னதபதவியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது. போரில் பராக்கிரம செயல்கள்

பல, இருதிறத்தாராலும் செய்யப்பட்டன. உரோமரை எதிர்த்து நின்ற சேனபதி உலகெங்கும் புகழ்பெற்ற வீரன். ஆயினும் விதிப்பயனல் கார்த்தஜீனியர் தோல்வியடைந்தனர். இது, உரோமர்களின் கலைகளும் நாகரிகமும் ஐரோப்பிய கண்டமெங்கும் பரவி பின்னால் கிறிஸ்தவமதம் பரவுவதற்கு பெரியவோர் சாதனமாயிருந்தது.

கிரீஸ்.

கிரீக்கர்களும் கிரீஸ் நாடும்.

கிரீஸ்தேச படத்தைப் பார்ப்போமானல், அதை மலைகளும் கடலும் பல வேறு பிரிவுகளாக்கியிருப்பதை நாம் காணலாம். ஆதென்ஸ் (Athens) ஸ்பார்டா (Sparta) முதலிய நகரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபத்திலிருந்தபோதிலும், பல தூரதேசங்களில் தனித்தனியிருக்கும் நகர்கள்போலவேயிருந்தன. அக்காலத்து ஜனங்கள், கடலைக் கடந்தும், மலையைக் குடைந்தும் அருகிலுள்ள நகரங்களையும் நாடுகளையும் ஒன்றுசேர்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படவில்லை. இதனல்தான் கிரீஸ்தேசம் முழுவதும் ஒன்றுசேர்ந்து ஓரரசின் ஆட்சிக்கு உட்படாது, பற்பல நகரங்களும் அரசுகளும் அடங்கிய ஓர் தொகுதியாயிருந்தது. ஒவ்வொரு சிற்றரசும் தனக்குத் தோன்றிய சட்டங்களையும் நீதிகளையும் அனுசரித்து வந்தது. இச்சிற்றரசுகள் ஒன்ருெடொன்று சதாகாலமும் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால், அயல்நாட்டரசர்கள் தம்மீது படையெடுத்து வந்தபொழுது அவர்களைத் தடுத்து எதிர் நிற்க வலியற்றவர்களாயிருந்தன. ஆனலும் பாரஸீகர்கள் படையெடுத்து வந்தபொழுது, இவைகளெல்லாம் ஒன்றுகூடி எதிரியைப் பஞ்சாய்ப் பறந்தோடச் செய்தன.

இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து, ஐர்லாந்து முதலிய நாடுகளிலுள்ளோர்கள் வெவ்வேறு சிறப்பிலட்சணங்களோடிருக்கிருர்கள். அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பல நூற்ருண்டுகளாய் ஒன்று வாழ்ந்தும் அவர்களின் ஜாதி லட்சணங்கள் இன்னும் அவர்களை வெவ்வேறு வர்க்கத்தார்களென்றே சான்று காண்பிக்கின்றன.

பண்டைக்காலத்தில் கிரீஸ்தேசத்தில் வடபாகத்திலிருந்தவர்கள் ஓரினத்தவர்; தென்பாகத்திலிருந்தோர் மற்ருேரினத்

தார். இவர்களின் குணலட்சணங்களும் வெவ்வேறாயிருந்தன.

அதீனிய நகரத்துள்ள குலமகன், பரிசுத்தமாயும் ஒழுங்காயும் ஆடை யணிந்து, சங்கீதம் கவித்வம் சிற்பம் முதலான கலைகளைக் கற்பதில் மிக்க அவாவுள்ளவனாயிருப்பான். அன்னியன் எவனாவது வந்தால் அவனோடு பேசுவதிலும், தன் சினேகிதர்களுடன் நகரமண்டபத்தி லுட்கார்ந்து பல விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்வதிலும் நிரம்ப ஆசைகொண்டிருப்பான். கண்ணுக்கினிமையான பொருள்களைக் கண்டு களிப்பான். செவிக் கினிமையான பண்ணொலிகளைக் கேட்டு ஆனந்திப்பான். அற்ப பொருள்களையும், அவலட்சணமுள்ள தோற்றங்களையும் கண்டால் அவனுக்கு அருவருப்பு.

ஆனால் ஸ்பார்டா நகரத்தானோ, பேசுவது அத்தியாவசியமா யிருந்தாலொழிய வாய்திறக்கமாட்டான். வாய்திறந்தாலும் சுருங்கச்சொல்லி முடித்துவிடுவான். அவனுக்கு லளிதவித்தைகளிற் பிரியம் சிறிதுமில்லை. உடம்புக்கு நேரும் துன்பங்களைப் பொறுப்பதும், போரில் புறங்கொடாதிருத்தலுமே மனிதர் மெச்சத்தக்க குணங்களென்று கொண்டிருந்தான். அதீனியர்களை மூடர்களென்றும், பயனற்ற வழிகளில் பணத்தையும் பொருளையும் வீணாகச் செலவழிப்பவர்களென்றும் எண்ணியிருந்தான். நாகரிகமற்ற ஸ்பார்டன் தன்னுடைய நாணயங்களையெல்லாம் இரும்பினாலேயே செய்தான். ஏனெனில் அப்பொழுதுதான் பணத்தின்பேரில் ஒருவரும் அதிக ஆசைகொள்ளார் என்றெண்ணினான். சினேகிதர்களுக்குத் தன் வீட்டில் விருந்திடமாட்டான். மற்றவர்களோடு, தானும் பொது அன்னசத்திரம்போன்ற ஒருவிடத்தில், பருமட்டான உணவைச் சாப்பிடுவான்.

இப்படி கிரீக்கர் வெவ்வேறு லட்சணங்களோடிருந்த போதிலும், அவர் யாவரும் ஒரேபாஷையைப் பேசினர்; ஒரேவிதமாய் உடையுடுத்தனர்; ஒரே மதக்கொள்கைகளை யனுசரித்தனர்; திருவிழாக்களில் பல நகரத்தாரும் ஒன்றுகூடி மகிழ்ந்தனர்.

அழகிய பொருள்களைக் கண்டு களித்தலே இவ்வுலகிற் பிறந்தார் பெறக்கூடிய பெரும்பேறு என்ற உண்மையை உலகிற்குப் போதித்த உத்தமர்கள் அதீனியர்களே யாவர். அவர்

களின் சரித்திரத்தைத் தெரிந்துகொள்வது நமக்கு அதிய வசியம்.

அதீனியர் குடியிருந்த அட்டிக்கா (Attica) நாடு.

தற்காலத்திலும் கிரீஸ்தேசம் வாசம் செய்வதற்கு மிகவும் வசதியுள்ள நாடாயிருக்கிறது. ஆனால் பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் அந்நாடு இதைப்பார்க்கிலும் அதிக சௌகரியமாயிருந்ததென்று அறிஞர் சொல்லுகிறார்கள். அங்கு மழைகாலம் நீடித்திருந்ததில்லை. சீதள நாட்கள் மிகச் சிலவேயாம். வேனிற்காலத்திலும் குளிர்ந்த கடற்காற்று வீசியதால், அதீனியர்கள் மிக ஆரோக்கியமாய் விளங்கினர்.

நிலம் கடினமில்லாது கோதுமை தானியம் முதலிய பொருள்களை விளைவித்தது. மலைச்சார்பிலெல்லாம் செழித்த தோட்டங்கள் நிறைந்திருந்தன. மீன் ஏராளமாகக் கிடைத்தது. கரையோரத்திற் குடியிருந்த வலையர் மீன்களைச் சந்தைக்குக் கொண்டுபோய், தமக்கு வேண்டிய வேறு சாமன்களுக்கு ஈடாகக் கொடுத்தனர். அதீனியர்கள் தேகத்திற்கு ஆரோக்கியங் கொடுக்கக்கூடிய உணவையே உட்கொண்டார்கள். நாம் இப்பொழுது உபயோகிக்கும் தேயிலைக்குப் பதிலாக, திராட்சைரசத்தை உபயோகப்படுத்தினார்கள். வெண்ணைக்குப் பதிலாகவும், விளக்கெரிப்பதற்கும் ஒலிவை (Olive) யெண்ணையை உபயோகித்தார்கள். சர்க்கரைக்குப் பதிலாகத் தேனைச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். அத்திப்பழங்களும், ஆட்டுப்பாலும் காய்கறிகளும் ஏராளமாய்க் கிடைத்தன. அத்தேசத்திற்கு மாமிச உணவு அவசியமில்லையாதலால், ஜனங்கள் ஆண்டிற்கொருமுறையே, மாமிசம் புசித்தனர்.

இப்பொழுது அதீனிய நகரத்தின் வீதிகளில் செல்வதாய் எண்ணிக்கொள்ளுவோம். தற்காலத்தில் சுவரெங்கும் ஒன்றின்மேலொன்றாய் ஒட்டிக்கிடக்கும் அறிக்கைகளும் விளம்பரங்களும் அங்கு காணோம். வெள்ளிய சலவைக் கல்லாற் செய்த உருவங்களின்பின்னே அழகிய பூத்திரள்களும் மரக்கிளைகளும் அவ்வுருவங்களை அலங்கரிக்கின்றன. கனவான்கள் பலர் காலில் செருப்பில்லாது நடந்து செல்லுகிறார்கள். தலைமயிர் மூடப்படாது வெளியாயிருக்கிறது. பெரும்பாலும் அவர்கள் உடம்பிலொன்றும், அரையிலொன்றுமாக,

இரண்டு ஆடைகள் உடுத்தியிருக்கிறார்கள். வேலையாட்களது உடை; வலது கையையும் தோளையும் மூடாது விட்டிருத்தலால் நன்கு தெரியலாகும். செல்வாக்காற் சிறந்த சீமாட்டிகள் மெல்லிய பசுமையான ஆடையை யணிந்து இடுப்பில் கச்சைகட்டிக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள். கையில் நெருப்புக்கோழியின் இறகாற் செய்யப்பட்ட விசிறியை வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இவ்வளவெல்லா மிருந்தும், வீதிகள் அதிக அகலமாயில்லாது சுருங்கியிருப்பது அதிசயமாகவே யிருக்கிறது. பாதைகளில் கற்கள் பரவப்படாது மேடும் பள்ளமுமாயிருத்தலால், வண்டிகள் போகும்பொழுது அங்குமிங்கும் அசைகின்றன. இதை நினைக்கும்பொழுது, எவ்வளவோ உயர்ந்த விஷயங்களையெல்லாம் உலகிற்குப் போதித்த கிரீக்கர்கள் ரஸ்தாக்கள் செய்யும் விதத்தை அறிந்தார்களில்லையே என்று விசனப்படுகிறோம்.

சந்தையிடத்திற்குச் சென்று பார்ப்போமானால் "கொடுப்போர் ஓதையும், கொள்வோர் ஓதையும்" கேட்கப்படவில்லை. ஒவ்வொருவரும் சாவகாசமாய் விற்று வாங்குகிறார்கள். சந்தை கூடுமிடத்தைச் சுற்றி ஒரு பெரிய மண்டபம் அழகிய சலவைக் கற்றூண்களோடு விளங்குகின்றது. அதன் பின்புறத்துச் சுவரில், பல வர்ணங்களாலும் பதுமைகள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு அதீனியர்கள் இளைப்பாறுவதற்கு வந்து, அங்குள்ள இனிய பொருள்களைக் கண்டு களித்தார்கள். இங்குதான் இறைவன் அருள்பெற்ற பால் (St. Paul) என்னும் தெய்வீகன் கற்ற பல பெரியோரோடு வாதம் செய்தான்.

இனிமேல் கடைத்தெருவிற்குச் செல்வோம். அதனருகிற் செல்லும்பொழுதே சப்தம் அதிகமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு கடைக்காரனும் தன்னிடமுள்ள சாமான்களைப் புகழ்ந்து சப்தம் போடுகிறான். இவ்விடத்தில் அதீனிய கனவான்களை வேலையாட்களுடன் பார்க்கிறோம். இத்தேசத்தில் பெண்பாலர்களைக் கடைவீதியில் காண்பதரிது.

ஓரிடத்தில் ரொட்டியும் மீனும் விற்கப்படுகின்றன. மற்றோரிடத்தில் பழங்களும் காய் கறிகளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. வேறோரிடத்தில் எண்ணெயும் திராட்சைரசமும் இருக்

கின்றன. இவைகளுள் தமக்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்கி, அடிமைகளிடம் கொடுத்து வீட்டிற்கனுப்பிவிட்டு, அதீனிய கனவான்கள், நாவிதன் கடைக்குச் சென்று, அங்கு வந்த தம் நண்பர்களுடன், அன்றைய சமாசாரங்களையும் மற்றும் பல விஷயங்களையும் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். அப்பால் க்ஷவரம் செய்துகொண்டு விளையாட்டிடத்திற்குச் செல்வார்கள்.

அதீனிய நகரின் மத்தியில் இருநூறடி உயர்ந்திருந்த ஓர் குன்று கடவுள் அருள்பெற்ற விடமென்று கருதப்பட்டது. இங்குதான் அதீனி (Athene) முதலாகிய அன்புள்ள தேவதைகளுக்கெல்லாம் ஆலயங்கள் கட்டியிருந்தனர். இங்கு அமைத்திருந்த, அதீனி தேவதையின் ஆலயத்திற்கு மிக்க அகலமுள்ள விசித்திரமான சலவைக்கல் படிவழியாக ஏறிச் செல்லவேண்டும். இக்கோவில் பண்டைக்காலத்தில் மிக்கப் பிரசித்திபெற்ற ஒரு பெரிய சிற்பியினுல் கட்டப்பட்ட தென்பர். தேவதையின் கையிற் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய ஆயுதம், நெடுந்தூரத்திற்கப்பாலும், வெயிலிற் பளபளவென்று பிரகாசித்தது. இதுதான் அதீனிய நகரம் உன்னத நிலையையடைந்திருந்த காலமாகும்.

இனி அதீனியர்களின் வீடுகள் எப்படியிருந்தனவென்று ஆராய்வோம். அவர்கள் அரண்மனைகளைக் கட்டி வாசம் செய்யவில்லை. தாங்கள் தெய்வத்தை வழிபடும்பொருட்டு, மிக ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடினுலும், வீடு கட்டுவதில் அதிகப் பொருள் செலவு செய்யவில்லை. வீதிவழியாய்ச் செல்லும்பொழுது பெரும்பாலும் வீடுகளுக்கு முன்னேயுள்ள சுவர்கள்தான் காணப்படும். அச்சுவர்களிலும் சன்னல்கள் கிடையாது. சில விடங்களில் சுவர்களினின்றும் தட்டியிறக்கி, கடைக்காரர்கள் சாமான்கள் விற்பார்கள். வீட்டுக்குள் நுழைந்தால் முதலில் ஒரு நீண்ட அறை காணப்படும். அப்பால் வெளியாயுள்ள ஒரு முற்றம் தோன்றும். இம்முற்றத்தில் தேவர்களுக்குப் பலி கொடுப்பதற்காக ஓர் பலிப் பீடம் கட்டப்பட்டிருக்கும். அதற்கு வலப்புறமும் இடப்புறமும் குகைபோற் சிறிய படுக்கையறைகள் இருக்கும். இவைகளுள் பெரிய அறை ஒன்றில் அதீனியர்கள் தம் நண்பர்களுக்கு விருந்திடுவார்கள். பெரிய பிரபுவின் வீட்டிலும்

இரண்டொரு நாற்காலியும் சில மேஜைகளும்தவிர, வேறெதையும் காண்பதரிது. விருந்தாளிகள் இல்லாதபொழுது, வெளியாயுள்ள முற்றத்தையே உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் உபயோகிப்பார்கள். முற்றத்திலிருந்து வீட்டின் தனியறைக்குப் போவதற்கு ஒரு வழியுண்டு. அங்குதான் பெண்பாலர்கள் இருப்பார்கள். அன்னியர் யாரும் அங்கு பிரவேசிக்கக்கூடாது. அந்தப்புரத்திற்குப் பின்னால் ஓர் அழகிய தோட்டமுண்டு.

பெண்பாலர், சமையல், தையல், நெசவுமுதலிய வேலைகளில் தேர்ச்சி யடைந்திருந்தார்கள். அவர்கள் தம் வீட்டு அடிமைகளை அன்போடு நடத்திவந்தார்கள். பெரும்பாலும் அவர்கள் தம் காலத்தை, குழந்தைகளுடன் கொஞ்சிக் குலாவிக் கழிப்பார்களேயன்றி வெளியே வேடிக்கை பார்க்கப் போகமாட்டார்கள். நேரம் மிகுதியாயிருந்தால், தோழியருடன் கூடிப் பேசுவதும், இசை கருவிகளால் பாடுவதும் வழக்கம். தற்காலத்தில், நாகரிகமுள்ள தேசத்துப் பெண்பாலரைப்போல, தலைமயிரை நாற்புறமும் பறக்கவிடாது, இப்பெண்கள், மயிரை நன்றாய்ச் சீவிப் பணித்து கொண்டை போட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

கிரீக்க பிள்ளைகள், ஏழு வயதாகும்வரையும் பெண்பாலர்களோடு வளர்ந்து, பொம்மைகள் வைத்து விளையாடுவார்கள். அப்பால் பள்ளிக்குச் சென்று பழைய புராணக் கதைகளைக் கேட்டு மகிழ்வார்கள். முதலில் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டு பின் எழுதப் பழகுவார்கள். முதன் முதல், தாள்களிலும் புத்தகங்களிலும் எழுதாது, மேஜையில் மெழுகு பரப்பி அதன்மேல் எழுதுவார்கள். உபாத்தியாயர்கள் முதலில் இலேசாக எழுதி பின் மாணுக்கனது விரலைப் பிடித்து, அட்சரங்களை அழுத்தி யெழுதச் செய்வார்கள். எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் சங்கீதம் பயிற்றியபடியால், பழம் பாட்டுக்களை பண்ணோடு பாடுவதில் அவர்கள் மிகவும் மேம்பட்டிருந்தனர். அறிவை வளர்ப்பதோடு, தேகாப்பியாசத்தையும் முக்கியமாகக் கவனித்தார்கள். பிள்ளைகளுக்கு ஓடவும் ஆடவும், நீந்தவும், மல்யுத்தம் செய்யவும் கற்றுக்கொடுத்தார்கள். அதீனிய பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவனுக்கும் கல்விபயிற்றுதல் தந்தையின் கடமையாய் முடிந்தது. பிள்ளைகள் "துள்ளித்திரி

கின்ற வேளையில், அவர் துடுக்கடக்கிப் பள்ளிக்குவையாத" பிதாவை, வயோதிக பருவத்தில், பிள்ளைகள் காப்பாற்ற கடமைப் பட்டவர்களல்லர் என்று ஓர் சட்டம் அக்காலத்திலிருந்தபடியால், ஒவ்வொரு பிதாவும் தன் பிள்ளையை பள்ளியில் படிக்கவைத்தான்.

ஒரு கிரீக்க வீரனின் வரலாறு.

தெமிஸ்டொக்ளிஸ் (Themistocles) அரிஸ்டைடிஸ் (Aristides) என்னும் பெயர்கொண்ட கிரீக்கர்கள், சிறுபிராயத்தில் ஒன்றாய்ப் பள்ளியில் படித்து வளர்ந்து, இருவரும் ஒரேவிதமாய் உன்னத நிலைமைக்கு" வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆனால் தெமிஸ்டொக்ளிஸ், தன்னைக் கண்டோர் சந்தோஷித்துப் பெருமைப் படுத்தவேண்டுமென்றே, ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்துவந்தான். மற்றவனோ, தானே, கற்று புத்திமானாகிக் களிப்புறும்பொருட்டே, எல்லாக் காரியங்களையும் செய்தான். இவர்கள் இருவரும் உன்னத நிலைக்கு வந்து, ராஜாங்கத்திற்காக உழைத்தபொழுதுகூட, தெமிஸ்டொக்ளிஸ் ஜனங்கள் தன்னைப் பாராட்டி மெச்சுரை சொல்லுவதையே முக்கிய நோக்கமாகக் கருதினான். அரிஸ்டைடிஸோ, தன் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமின்றி நடந்து, குடிகளின் விசுவாசத்தையும் அன்பையும் பெற்றான். அவனுக்கு இதனால் **சத்தியவந்தன்** என்று பெயர் கிடைத்தது.

இப்படித் தன் சினேகிதனது கீர்த்தியைக்கண்டு அழுக்காறுகொண்டு, தெமிஸ்டொக்ளிஸ் அவனுக்குக் கேடு விளைவிக்க முயன்றான். சஞ்சல புத்தியும் பேதமையுமுடைய அதீனியரின் மனத்தை, தன் இன்சொற்களால் கவர்ந்து அரிஸ்டைடிஸை நாட்டைவிட்டு அவர்கள் துரத்தினாலல்லது, நலம்பெற முடியாதென்று நம்பும்படி செய்தான். எவனாவது தான் அதியுன்னத பதவிக்கு வரவேண்டுமென்ற பேரவாவுடையவனென்று ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தால், அவர்களுள் ஆறாயிரவர் சேர்ந்து அப்படிப்பட்டவனை பத்து வருஷகாலம் தேசத்தினின்றும் துரத்திவிடலாமென்று அதீனிய நாட்டில் ஒரு சட்டமிருந்தது. வாக்கு சாதுரியமாகவும், ஜனங்களுக்குச் சரியென்று தோன்றும்படியும் பேசக்

கூடியவனுக்கு ஜனங்கள் தான் சொல்லுவதை நம்பும்படி செய்வது அசாத்தியமான காரியமல்ல. அப்படியே, தெமிஸ்டொக்ளீஸும், அரிஸ்டைடிஸின்பேரில் ஜனங்களுக்கு அவநம்பிக்கையும் அருவருப்பும் உண்டாகும்படி செய்துவிட்டான். அரிஸ்டைடிஸையும் நாட்டினின்றும் துரத்திவிட்டார்கள்.

அவனைத் துரத்தும்பொருட்டு, ஆறுயிரம் ஜனங்கள் ஒன்று கூடி, தங்கள் சம்மதிச் சீட்டுகளைக் கொடுத்தபொழுது, அரிஸ்டைடிஸ் இன்னுனென்று தெரியாத நாட்டுப்புறத்தான் ஒருவன், அவனருகில் வந்து, "அரிஸ்டைடிஸ் என்னும் பெயரை, இச்சீட்டில் எழுதிக்கொடு." என்று கேட்டான். "நண்பனே, அவன் உனக்கு என்ன தீங்கு விளைத்தான்? நீ அவனுக்கு ஏன் தீங்குசெய்கின்றுய்?", என்று அரிஸ்டைடிஸ் அப்பேதைக் குடியானவனைக் கேட்க, அவன் "எனக்கு அவனென்றும் தீமைபுரியவில்லை. ஆயினும் அவனை எல்லோரும் சத்தியவந்தன், என்று சொல்லுவது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை." என்று மறுமொழி கூறினன். இதைக்கேட்டு, தன் பெயரையே அரிஸ்டைடிஸ் விசனத்தோடு சீட்டில் எழுதிக் கொடுத்தான்.

இது நடந்து மூன்று வருஷங்களுக்குப் பின்னர், பாரஸீகர்கள், கிரீக்கர்களின்மேல் படையெடுத்து வர, அரிஸ்டைடிஸ் நாட்டிலிருந்தால், தாங்கள் தைரியமாயிருக்கலாம் என்று எண்ணியிருந்த அதீனியர்களின் இஷ்டத்திற்கொப்ப, தெமிஸ்டொக்ளிஸும் மறுவோர் சட்டத்தினல் நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டவர்கள் மறுபடியும் திரும்பி வரலாம் என்று ஏற்படுத்தி அரிஸ்டைடிஸைத் திரும்பி நகரத்திற்கு வரச் செய்தான்.

தான்பட்ட கஷ்டங்களைப் பாராட்டாது, தனக்குத் தீங்கிழைத்தவர்களது பிழைபொறுத்து அதீனியர்களை இக்கஷ்டத்தினின்றும் விடுவித்துக் காப்பாற்றுவதையே முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு, அரிஸ்டைடிஸ் திரும்பிவந்து தன் னுட்டிற்காக உழைத்தான்.

பாரஸீகர்களுக்கும் கிரீக்கர்களுக்கும் நடந்த ஒரு பெரும் கடற்போரில், பாரஸீகர்களின் யுத்தகப்பல்கள் மிகப் பெரியவையாயும் ஏராளமாயும் இருந்தமையால், அவர்கள் தங்க

ளுக்கே வெற்றி நிச்சயம் என்றெண்ணியிருந்தார்கள். கிரீக்க தேசத்துக்கு அருகிலிருந்த சமுத்திரத்தில், கிரீக்க கப்பல்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவைகளைத் தோற்கடித்து அமிழ்த்திவிடுவதாயும் எண்ணியிருந்தார்கள். ஆனால் இரவில், அரிஸ்டைடிஸ் ஒரு சிறு படகில் ஏறி, பாரஸீகர்களின் கப்பல்கள் நடுவே சென்று, அவைகளைக் கடந்து, கிரீக்கர்களுக்குண்டான ஆபத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்களை எதிரிகளோடு போர் புரிவதற்குச் சித்தமாயிருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்தான். இப்படிச்செய்ததில் அவன் உயிருக்கு அதிக ஆபத்து நேருவதாயிருந்தது.

ஸலேமிஸ் (Salamis) என்னும் தீவிற்கு அருகே, கரையிலிருந்த ஒரு சிறிய குன்றின் அடிவாரத்தில், பாரஸீக சக்ரவர்த்தி, நடக்கப்போகிற போரைத் தான் பார்ப்பதற்காக உட்கார்ந்திருக்கும்படி, அழகிய ஓர் ஆசனத்தைச் செய்வித்தான். தீவிற்கும் மூலபூமிக்கும் நடுவேயிருந்த ஜலசந்தியில் போர் புரிவது எண்ணிறந்த பாரஸீகர்களுக்கு மிகவும் கடினமாயிருந்தது. கிரீக்கர்களோ அக்கடலிற் போவதிலும் வருவதிலும் நன்றாய் வழக்கப்பட்டிருந்தவர்களாதலால், பாரஸீகர்களை அலங்கமலங்க அடித்து, அவர்கள் கப்பல்களைத் தப்பியோடாமற் பிடித்து, அவைகளில் இருநூறுக்கு மேற்பட்டவைகளை உடைத்து ஆழ்த்திவிட்டார்கள். தப்பிப்பிழைத்தவர்களும் கடிது புறங்காட்டியோட, பாரஸீக சக்ரவர்த்தி துக்கத்தினால் மனச்சோர்வுற்று, தன்னுடையைக் கிழித்துக் கொண்டு தானும் ஒருபுறம் ஓடினான்.

"ஜலசந்தியாய ஸலேமிஸின் புருவம்போல் நின்ற பாறை மீது, பாரஸீக அரசன் பகிரங்கமாய் நின்று தன் படைவீரர்கள் செயலைப் பார்த்திருந்தான். மரக்கலம் ஆயிரம், மனிதர் பல்வகுப்பார் மலையினடியில் மாண்புடன் விளங்கினர். இருளொழிந்தபொழுது எண்ணிறந்து விளங்கிய இருபெருஞ் சேனை பொழுதுசென்றடையுமுன் அழிந்தொழிந்ததுவே!"

இப்போரில் கிரீக்கர்கள் பெற்ற வெற்றியானது அவர்களை அபாயத்தினின்று தப்புவித்ததோடு, பிற்காலத்தில் அவரது நாகரிகத்தைக் கடைப்பிடித்த ஐரோப்பிய ஜாதியாரும் பாரஸீகர்களின் கொடுங்கோன்மைக்கும், சீரழிந்த ஒழுக்கத்திற்கும் உள்ளாகாது பிழைக்கச்செய்தது.

கிரீக்கர்கள் இவ்வெற்றிகொண்டபிறகு, தெமிஸ்டோக்ளிஸையே பெரியோனாகச் சிலகாலம் கொண்டாடிவந்தனர். பின்னர் அவனைப் பழித்துக்கூறிய சில கதைகளை அவர்கள் நம்பி, அவன் நாட்டிற்குத் தலைவனாயிருக்கத் தகாதென்று தீர்மானித்தனர். அச்சமயத்தில், அரிஸ்டைடிஸ், தனக்கு அவன் மேலுள்ள பழைய வெறுப்பையும் கோபத்தையும் பாராட்டாது, அவன்மீது ஜனங்கள் மறுபடியும் அன்புவைத்து சிறப்பிக்கும்படி பெரிதும் முயன்றான். குடிகள் தெமிஸ்டோக்ளிஸைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்றே தீர்மானித்திருந்தபொழுது, அவர்களை, அக்கொடிய எண்ணத்தை நிறைவேற்றாவண்ணம் தடுத்து, அவன் பிராணபயமில்லாமல் நகரத்தைவிட்டு வெளியே செல்லும்படியாகச் செய்ததும், சத்தியவந்தனாகிய அரிஸ்டைடிஸே ஆவான். இப்படி உன்னத தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து அவன் வாழ்ந்துவந்தான்.

ஹோமர் சொல்லிய கதைகள்.

மஹாகவியாகிய ஹோமர் (Homer) இருந்த இடம் காலம் முதலியவைகளைப்பற்றி நமக்கு நன்றாய்த் தெரியாது. ஆனாலும் அவர் வயோதிகபருவத்தில் குருடாயிருந்தாரென்பது வதந்தி. அக்கவிபாடின காவியங்களே, ஐரோப்பாவிலுள்ள இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் முந்தியவை.

அவர் காலத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் நடந்த பெரிய ஆசிய கிரீக்க போரைப்பற்றியும், அப்போரில் ஆசியரின் மஹா நகரமாகிய ட்ராய் (Troy) அழிந்து தீக்கிரையானதைப்பற்றியும், அவர் பாடி, அது சம்பந்தப்பட்ட எல்லாக் கதைகளையும் ஒழுங்காய் ஒன்றுசேர்த்து, இலியட் (Iliad) என்னும் பெயர்கொண்ட ஒரு பெரிய காவியமாய்ச் செய்தார். அக்காவியத்தின் கதை பின்வருமாறு.

கிரீக்க அரசர்களுள் ஒருவனாகிய மேனலவன் (Menelaus) என்போன், சூரியகாந்திபோல் பிரகாசிக்கும் அழகு கொண்ட ஹெலனியா (Helen) என்னும் அதிரூபவதியைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தான். அம்மடந்தையைப் பிறர் அபகரிக்காது காப்பாற்றும்பொருட்டு, மற்ற கிரீக்க

அரசர்கள் எல்லோரும் மேனலவனுக்கு ஒத்தாசைபுரிவதாக வாக்களித்திருந்தனர். இது இப்படிநிற்க, ட்ராய் அரசனது குமாரனுகிய பாரிஸ் (Paris) என்பவன், ஹெலனியாவின் அழகைக் கண்டு அவள் மோகவலையிற் சிக்குண்டு, கபடசித்தமுடையவனுய், மேனலவன் அரண்மனைக்கு விருந்தாக வந்து, அச்சமயத்தில் அவளை அபகரித்துக்கொண்டு தன்னூர்போய்ச் சேர்ந்தான். தாங்கள் கூறிய உறுதிமொழி தவருதபடி, கிரீக்க அரசர்கள் ஹெலனியாவை மீட்டு அவள் கணவனிடம் சேர்ப்பிக்கும்பொருட்டு, படை சேகரித்து ட்ராய் நகரத்தின்மேல் போர் புரியச் சென்றூர்கள். கிரீக்கர்கள் தாங்கள் போருக்குப் புறப்படும்பொழுது, தாங்கள் திரும்பிப் பிழைத்துவர முடியுமோ, முடியாதோவென்று சந்தேகித்துக்கொண்டே, தங்கள் மனைவிமக்களிடம் மிகவும் விசனத்தோடு விடைபெற்றுச் சென்றனர். வீரர்கள் போருக்குப் புறப்படுகையில், தாங்கள் திரும்பிவருவது அசாத்தியம் என்றும், அப்படி ஒருவேளை திரும்பிவந்தாலும், அதற்குள் தங்கள் குழந்தைகள் வயதுமுற்றிப் பெரியவர்களாய் தங்களை முற்றிலும் மறந்துவிடுவார்கள் என்றும் எண்ணினர். பெண்டிர்களோ அச்சமயத்தில் தங்களுக்குண்டான விசனத்தை வெளிக்காட்டினுல், போருக்குச் செல்லும் தங்கள் புருஷர்களும்சகோதரர்களும் அதைரியப்பட்டு மனங்கலங்குவார்களென்று நினைத்து பொறுத்திருந்தனர். போருக்குரிய பிரயத்தனங்களெல்லாம் நடந்தானபிறகு, எல்லோரும் கப்பலேறி, ஆசியாகண்டத்திற்குச் சென்று, ட்ராய் நகரத்தைச் சேர்ந்தனர். தங்களுக்குச் சேனுபதியாக, அகமெம்னன் (Agamemnon) என்னும் கீர்த்திபெற்ற வீரனை நியமித்தார்கள். அவனைத்தவிரவும், அகில்லிஸ் (Achilles) என்னும் பேரழகுள்ள வீரனும் ஒடிஸ்ஸியஸ் (Odysseus) என்னும் மஹாபுத்திமானும் கிரீக்கர்களுக்குத் துணைநின்று சண்டைசெய்தனர்.

ட்ராய்நகரத்தை, கிரீக்கர்கள் பத்துவருஷகாலம் முற்றுகைசெய்து கடைசியில் ஒற்றுமையின்மையால் வலியிழந்த வரலாற்றை 'இலியட்' என்னும் காவியம் கூறியுள்ளது. ஒரு அழகிய அடிமைப்பெண்ணைப்பற்றி, அகமெம்னனும், அகில்லிஸும் சண்டையிட்டதால், அகில்லிஸ் மனம் வெறுத்து

போரில் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாமல், விலகியிருந்தான். இப்படி இவர்கள் பலங்குன்றவே, கிரீக்கர்களும் பின்வாங்க ஆரம்பித்தனர். அச்சமயத்தில் பாட்ரோக்ளஸ் (Patroclus) என்னும் கிரீக்கவீரன் கடைசி யொருமுறை ஆசியர்களோடு போர் புரியத் தீர்மானித்து, அவர்கள் பக்கத்துள்ள மஹா வீரனாகிய ஹெக்டர் (Hector) என்பவன் கைவாளால் மாண்டான். தனக்குப் பிராண சினேகிதனாயிருந்த பாட்ரோக்ளஸ் இறந்தான் என்பதை, அகில்லிஸ் கேள்விப்பட்டு, துக்கத்தினாலும் கோபத்தினாலும் ஆவேசம் கொண்டவனாய், போருக்குக் கிளம்பினான். போர்க்களத்தில், தன் நண்பனைக் கொன்ற ஹெக்டரைக் கொன்று, அவன் பிரேதத்தை தன் ரதத்தின் சக்கரத்தில் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு சென்றான். மாண்ட வீரனின் பிதாவாகிய பிரயம் (Priam) என்பவன் இதைக்கண்டு மனமுருகி அகில்லிஸிடம் சென்று தன் மகனுடம்பை இரந்துகேட்க, அவ்வீரனும் அவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அதனைக் கொடுத்தான். ஹெக்டர் இறந்ததும் அவனை யடக்கம்செய்ததும், அவனுக்காக ட்ராய்நகரத்திலுள்ளோர் அனைவரும் புலம்பி வருந்தினதும், காவியத்தில் நன்றாய் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஹோமர் செய்த இரண்டாவது காவியம், ஒடிஸ்ஸியஸ் வீரன், பல நாடுகளுக்குச் சென்று, அங்காங்கு தனக்கு நேரிட்ட ஆபத்துகளினின்றும் தப்பி, பிறகு தன் சொந்த நாடாகிய இதாகா (Ithaca) வை யடைந்ததைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது.

ட்ராய்நகரம் தீக்கிரையானபிறகு, ஒடிஸ்ஸியஸ் தன்னாட்டிற்குத் திரும்பிப்போகத் தீர்மானித்து, பன்னிரண்டு கப்பல்களைத் தயார்செய்து, அவைகளில் தன் ஜனங்களை யேற்றி, ஆசியாகண்டத்தின் கரையோரமாய்ச் சென்று, பத்தாண்டுகாலம் இங்குமங்கும் திசைதப்பித் திரிந்து, தன் ஜனங்களெல்லாரும் மாள, தான்மாத்திரம் ஊர்வந்துசேர்ந்தான். இக்காலத்தில் அவனுக்கு நேர்ந்த சம்பவங்களெல்லாம் மிக அற்புதமானவை. ஆனாலும் அவ்விடையூறுகளையெல்லாம் கடந்து, தன் நற்புத்தி கெடாமலும், தன் பலம் குன்றாமலும் திரும்பி வந்தான். அவைகளுள் இரண்டைப் பின்வரும் வரலாற்றில் சொல்லுவோம்.

அதீனிய நகரக்கோட்டை.

(1) ஒடிஸ்ஸியஸும் அவன் படைகளும், லோடஸ் (Lotos) என்னும் பெயருள்ள பழம் ஏராளமாய் விளைந்திருந்த ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்தனர். கப்பல்களினின்றும் இறங்கி, சமீபத்திலிருந்த ஒரு தெளிவான குளத்தின் கரையில் தங்கி, சமையற்செய்து சாப்பிட்டானபிறகு, தங்களுள் மூவரை நாட்டிற்குள்ளே சென்று அங்குள்ள பிரஜைகள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்றறியும்படிக்கு அனுப்பினார்கள். இம்மூவரும் சென்று, அந்நாட்டிலுள்ளோரைக் கண்டு, அவர்கள் பிரஞ்ஞை தப்பி ஒன்றையும் கவனியாது, ஒருவேலையிலும் மனம் பொருந்தாது காலத்தை அவமே கழிக்கும் மூடர்களென்று தெளிந்தனர். அவர்களுக்கு இந்த லோடஸ் என்னும் பழத்தைத் தின்பதைத்தவிர வேறொரு அலுவலும் இல்லையென்று தோன்றிற்று. இதன் சுவை கண்டானொருவன், நினைவழிந்து, தன் கருமங்களை மறந்து, தான் ஒன்றுக்கும் உபயோகப்படாதவனாய் வீண்யோசனை செய்துகொண்டு இவ்வுலகுக்கு ஒரு வீண்சுமையாய்ப் போவது, இப்பழத்தின் குணம். நாட்டிற்

குள்வந்த மூன்று கிரீக்கர்களும் இப்பழத்தைத் தின்றவுடனே, தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளை மறந்து, கப்பல்களுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் எண்ணம் அற்றவர்களாய் அந்நாட்டிலேயே தாங்களும் இருந்துவிடுவதாய்த் தீர்மானித்தனர். இது ஒடிஸ்ஸியஸுக்குத் தெரிந்தவுடன், அவன் அவர்களைப் பாசங்களால் அசையாவண்ணம் கட்டி, அப்பேதை ஜனங்களினின்றும் பிரித்து, பரபரவென்று கடற்கரைக்கு இழுத்துவந்து, கப்பல்களிலேற்றி, தன்னாட்கள் மற்றெவரும் இம்மாயவலையிற் சிக்காமுன்னர், பாய்விரித்து வேறிடம் சென்றான்.

"செந்நிறங்கொண்ட குடதிசையடைந்து, நலந்தரு கதிரவன் நன்கு விளங்கினன். மலைவெளிவாயிலாய் விரிந்து பரந்த மைதானமான்து மாண்புடன் விளங்கிற்று. வளைந்த பள்ளத்தாக்கும் வளமிகுந்த புற்றரையும் சூழ்ந்த வெளிகள் பூக்களுடன் அலங்காரமாய்த் தோன்றின. மலர்மீது பட்டு மாண்புடன் விளங்கிய கதிரவன் ஒளியில் வெளுத்த முகத்தினராய் அந்நாட்டுமாக்கள் மாற்றமின்றிய தோற்றமுடைய அம்மைதானத்திலிருந்து வெளிவந்தனர். இம்மாந்தரோ அபினியுண்டு அந்நாட்டில் அமர்ந்திருப்பவர். மயக்கும் இயல்புடைய மாயச்செடி (Lotos) யின் கிளைகளைக் கொணர்ந்து ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒவ்வொன்றுதவினர். அப்பழச்சுவை கண்ட பான்மையாளர்க்கு அண்மையில் முழங்கிய திரையொலி சேய்மையில் முழங்கும் சப்தம்போன்றது. தன்னுடனுள்ளோர் மொழிந்த மொழிகள் நலிந்து மெலிந்து கிணற்றுள் ளொலிபோல் கேட்கப்பட்டன. தூக்கத் தாழ்ந்தாற்போன்று விழித்திருந்த அம்மாந்தர்க்கு இவ்வொலியே இனிய இசையாயிற்று. 'இருபெருஞ் சுடர்க்கும்' இடையேயிருந்து, கடற்கரைமீது களிப்புடன் இருந்தனர். அன்பு மிக்குடைய அன்னையையும் பிதாவையும், 'குழலும் யாழும் அமிழ்தும் குழைத்த மழலைச்சொல்லுடை மைந்தர் தம்மையும்', நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் உருகினர். எனினும் கடற் பரப்பினையும் கடுந்திரையினையும் கண்டு வெருண்டு, செழித்த தம்நாடு சேய்மையிலுள்ளதால், அலைதலை நீத்து அமைந்திருக்க நினைந்தனர்."

(இஃது, ஆங்கில மஹாகவியாகிய டென்னிஸன் (Tennyson) இயற்றிய ஒரு பாடலின் மொழிபெயர்ப்பு.)

(2) இன்னும் மற்றொரு சமயத்தில் ஒடிஸ்ஸியஸும் அவன் பண்டகளும் ஒரு தீவிற்குச் சென்று அதனரசனை வாயுதேவனது (Eolus) அருள்பெற்று, அவனரண்மனையில் ஒருமாதம் தங்கியிருந்தார்கள். வாயுதேவன், ஒடிஸ்ஸியஸின் மஹாவீரச்செயல்களைக் கேட்டு வியப்புற்று, அவன் தன் தேசத்துக்குச் சுலபமாய்ச் செல்லும்பொருட்டு மேல்காற்றை மாத்திரம் அடிக்கச்செய்து, வாடை தென்னல் முதலிய காற்றுகளை அடிக்காமலிருக்கும்படி, ஒரு பையில் போட்டடைத்து, அப்பையை ஒடிஸ்ஸியஸிடம் கொடுத்து அதை ஊர்போய்ச் சேரும்வரைக்கும் திறவாதிருக்கும்படி புத்தி சொல்லி யனுப்பினான்.

மேல்காற்று கப்பல்களை நன்றாய் ஓட்ட, ஒன்பது நாட்களுள் ஒடிஸ்ஸியஸ் தன்னுடாகிய இதாகாவை நெருங்கினான். அப்பொழுது தான் சிரமத்தினால் களைப்புற்று சற்று கண்ணயர, அவன் சேவகர்கள் அவன் கொண்டுவந்த பொருள்களை அபகரித் தெடுத்துக்கொள்ள இதுதான் நல்ல தருணம் என்று தீர்மானித்து, பைக்குள் இருந்தன கடுங்காற்றுகள் என்று உணராது, அதில் பணம் காசு உண்டென்று நினைத்து அதைத் திறந்துவிட்டார்கள். அத்தருணமே அடைபட்டிருந்த காற்றுகள் வெளிக்கிளம்பி, அதிவேகத்தோடு எல்லாத்திக்குகளிலும் வீச, கப்பல்கள் இதாகாவைச் சேராது பற்பல இடங்களில் சிதறிப்போயின.

இப்படி தன் சேவகர்களின் அறிவின்மையால் ஒடிஸ்ஸியஸ், மறுபடியும் கஷ்டத்துக்குள்ளாகி அதிசிரமப்பட்டு, கடைசியில் தன்னூர்போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கேயும் இவன் கஷ்டங்கள் முடியவில்லை. இவன் பிச்சைக்காரன் வேடந்தரித்து தன்னரண்மனையை யடைந்தபொழுது, அங்கு தன் மனைவியை மணம்புரியும் விருப்பத்தோடு வந்த பலவரசர்கள் அவளிணங்காமையால், அரண்மனையிலேயே தங்கி அவளைத் தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டான். இது இப்படிநிற்க, ஒடிஸ்ஸியஸின் புத்திரன், தன் தாய் இவ்வாறு உபத்திரவப்படுவதையும், தன் தகப்பன் இருபது வருஷ காலமாய் திரும்பி வாராதிருத்தலையும் கண்டு துக்கித்து, தகப்பனைத் தேடி மீட்டுவரும்பொருட்டு, கிரீஸ் தேசத்தில் நாடு நாடாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்தான்.

ஒடிஸ்ஸியஸின் மனைவியாகிய பெனிலொபியோ (Penelope), தன்னை இருபது வருஷகாலமாய் மணம் புரியும்படி தொந்தரவு பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர்களெல்லாரையும் ஏமாற்றிக்கொண்டே வந்தாள். தான் தன் மாமனுக்கு அதிநேர்த்தியான ஒரு அங்கியை நெய்து முடிக்கும்வரை, ஒருவனையும் மறுகணவனாக வரிப்பது இல்லை என்று தீர்மானித்ததாக, அவ்வரசர்களுக்குத் தெரிவித்து. தினம் தினம் பகலில் நெய்த உடையை இரவில் மறுபடியும் பிரித்து, இப்படி அக்காரியம் முடிவுபெறாதபடி செய்துவந்தாள். இச்செய்திகளையெல்லாம் கேட்டு விசனித்திருந்த ஒடிஸ்ஸியஸ் மாறுவேடம் பூண்டுவர, பெனிலொபி அவனைத் தன் கணவனென்று ஊகித்தறியச் சாத்தியமில்லாதிருந்தாள். ஆனால் அவனுடைய நாய்மாத்திரம், பேதை மிருகமெனினும் தன் எஜமானன் வந்துவிட்டானென்று அறிந்துகொண்டு, கண்களினால் தனக்கு உண்டான சந்தோஷத்தைத் தெரிவிக்க முயன்றது. இதைப்பார்த்த அரசனுக்கு அடக்கமுடியாத கருணையும் இரக்கமும் உண்டாக, கண்ணீர் பெருக்கினான். இப்படி இருபதாண்டுகாலம் தன்னெஜமானனைப் பார்க்காது, இப்பொழுது கண்டதும், நாய் தனக்குண்டான சந்தோஷம் பொறுக்கமுடியாது, மனம் உடைந்து அரசன் பாதத்தில் விழுந்து இறந்தது.

பின் ஒடிஸ்ஸியஸ் தன் மனைவியை விரும்பிய கொடியவர்களைத் தக்கபடி தண்டித்து, தன் மகனையும் திரும்பப் பெற்று தன்னிடத்தில் கலங்காத அன்புகொண்ட பெனிலொபியோடு சேர்ந்து வாழ்ந்தான்.

அரக்கினி (Arachne); அல்லது பெண்களுக்கான ஒரு கதை.

கிரீக்கமடந்தைகள், சித்திரத் தையல்வேலை செய்துகொண்டு வீடுகளில் காலம் கழிக்கும்பொழுது, ஒருவருக்கொருவர், பொழுது போக்காக கதைகள் சொல்லிக்கொள்ளுவது வழக்கம். அக்கதைகளுள் பின்வருவது ஒன்று.

ஒருகாலத்தில் லிடியா (Lydia) என்னும் தேசத்தில், துணிகளுக்கு இந்திரநீலவர்ணம் தோய்க்கும் ஒரு பெரிய

வர்த்தகனுக்கு அரக்கினி என்னும் நாமம்பூண்ட பேரழகிய பெண்ணொருவள் இருந்தாள். நெசவு தொழிலாளர்களுக்கு இஷ்ட தேவதையான அதீனி (Athene)யே அப்பெண்ணுக்கு நேர்த்தியாய் ஆடை நெய்யும் வித்தையைக் கற்றுக் கொடுத்திருந்ததினால், அவள் அதிநேர்த்தியாய் சீலை நெய்துவந்தாள். சாயந்தோய்த்த ஆட்டுரோமத்தை யெடுத்து அதிநுண்ணியமான நூலாய் நூற்று அதினின்றும் அதி விசித்திரமான வஸ்திரங்களை நெய்வாள். இவளுடைய நெசவு வேலையைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, பல தேசத்தோர்களும் இவளைப் புகழ்ந்து சென்றார்கள். இவ்வளவு பெருமைக்கும் தான் உரியவளே யென்று நம்பி, அவள் இறுமாப்புக் கொண்டவளாய், தன் வேலையைப்பற்றி பெருமை பாராட்டியும், தன்னைக்காட்டிலும் நேர்த்தியாய் நெய்வோர் வேறொருவரும் இல்லையென்று சதாகாலமும் வீம்பு பேசியும்வந்தாள்.

அதீனி தேவதை இவளுடைய இறுமாப்பை யடக்குவதாகத் தீர்மானித்து, ஒரு கிழவிவேடம் பூண்டு இவளண்டை சென்று, "அம்மா, நீ நெய்த நேர்த்தியான ஆடைகளைக் காண, நான் மிகவும் விரும்புகிறேன்; சற்று காட்டுவாயாக." என்று கேட்டாள். அதற்குத் தான் நெய்த ஒரு சித்திரச்சேலையை யெடுத்துக்காட்டி; "இதோ பார்! இதைப்போல், கிரீக்க தேசமெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்தாலும், வேறொரு சேலை யகப்படுமோ? அதீனிதேவதையே, விண்ணினின்று இவ்வுலகிற்கு வந்திடினும் அவள் எனக்குப் போட்டியாக, இவ்வளவு நேர்த்தியான சேலை நெய்யமாட்டாள்." என்று கர்வத்துடன் மறுமொழி பகர்ந்தாள்.

இப்படித் தன்னைப் போட்டிக்கழைத்ததும், அதீனி, கிழவியுருவம் மாறி தன் தெய்வவடிவத்தில் தனக்குண்டான பேரழகுடன் தோன்றி, அரக்கினியை மற்றொரு தறியைக் கொண்டுவரச்செய்து தாங்கள் இருவரும் நெசவு வேலையில் அடைந்த சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவதற்கு உட்கார்ந்தார்கள். அதீனி தேவதை, தான் சமுத்திரராஜன்மேல் போர் புரிந்து வெற்றிபெற்றதை, சித்திரவடிவமாய் கம்பளத்தில் நெய்யவும், அரக்கினி ஐரோப்பா (Europa) தேவதை சிறையடைந்த வரலாற்றை நெய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள். இருவரும் சாதுரியமாய் நெய்ய, சுற்றிருந்தோர் இவர்கள் வேலை

யின் அற்புதத்தைக் கண்டு திகைத்து நின்றனர். இருவரும் போழதுக்குள்ளே இரண்டு சித்திர வஸ்திரங்களை நெய்து முடித்ததும், அரக்கினி, தேவதையின் வேலையைப்பார்த்து, இதற்குத் தன் வேலை ஒப்பாகாது என்று கண்டாள். அத்தருணத்தில் அவள் நெய்த வஸ்திரமும் தேவாக்கினையால் இரண்டாய்க் கிழிந்தது. அவமானமும் கோபமும் பொறுக்கமாட்டாதவளாய் அரக்கினி, இனி உயிர்வாழ்வது நன்றன்று என்று உள்ளத்துக்கொண்டு, அருகில் தொங்கின ஒரு கயிற்றினால் தன்னை தூக்கிக்கொண்டு மாள்வது என்று தீர்மானித்து, அக்கயிறருகில் சென்றாள். உடனே அதீனி தேவதை, அவளருகில் வந்து, "நீ இறப்பது சரியல்ல. உன் அகம்பாவமும், அதனாலுனக்குண்டான அவமானமும், மற்றவர்களுக்கு ஒரு அனுபவபோதமா யிருக்கும்பொருட்டு, நீ ஒரு சிலந்தியாய் மாறி எப்பொழுதும் நூல் நூற்றுக்கொண் டிருக்கக்கடவாய்!" என்று சபித்தனள். இதுதான், சிலந்திப்பூச்சி அதி நேர்த்தியாய் தன்னுடைய வலையைப் பின்னுவதைப் பற்றியுள்ள ஐதிகம்.

உரோமா நகரம் உண்டான வரலாறு.

உரோமா நகரம். (Rcme)

அதீனிய நகரத்திற்குப்பின் உரோமா நகரமே உலகத்திலுள்ள நகரங்களிலெல்லாம் அதிமுக்கியமானது. இந் நகரத்தைக் கட்டின பண்டைக்காலத்து உரோமர்கள், தாங்கள் ஏற்படுத்தின நல்ல சட்டங்களாலும், தங்களுக்குள் இருந்த ஒற்றுமையின் வன்மையாலும், அதனாலடைந்த பலத்தினால் பல வேறுநாடுகளை வென்றதாலும், மற்ற தேசத்தார்களுக்கெல்லாம் மேம்பட்டனர். அவர்களே, முன்காலத்தில், பல நூற்றாண்டுகளாக, உலகத்துக்கெல்லாம் அதிபதிகளாயிருந்தனர். பிறநாட்டோர்களை ஒருவரோடொருவர் சண்டையிடச்செய்து, அதனால் அவர்கள் பலங்குன்றின சமயத்தில், உரோமர்கள் அவர்கள் எல்லோரையும் தங்கள் ஆட்சிக்குள் கொண்டுவருவது வழக்கம். தாங்கள் வெற்றி பெற்ற நாடுகளிலெல்லாம் தங்கள் போர்வீரர்களையும் வர்த்தகர்களையும் அதிகாரிகளையும் நியமித்து, அவர்களை, அந்த தேசத்தோர்கள் எல்லாருக்கும், தங்கள் நாகரிகத்தையும்

அரக்கினி செய்த வஸ்திரமும் தேவாக்கினையினால் இரண்டாய்க் கிழிந்தது.

கலைகளையும் புகட்டும்படி செய்தார்கள். உரோம ராஜ்ஜியத்துக் குள்ளானபிறகுதான், அத்தேசங்களுக்கு வளமும் உன்னத நிலையும் வந்தனவாகையால், உரோமர்கள் தங்களையாள்வது மிகவும் நன்றென்று, அத்தேசத்தோர்கள் நம்பினார்கள்.

உரோமா நகரத்தின் ஆதியரசனான ராமுலஸ் (Romulus) என்போன், தன் குடிகளுக்கு வேண்டிய மனைவியர் கிடைக்காததினால், அருகிலுள்ள நாடுகளுக்குத் தூதர்களையனுப்பி அவர்கள் பெண்களை உரோமர்களுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டனன். அவர்கள் இதற்கு இணங்காது, மூர்க்கமாகப் பதில் சொல்லியனுப்ப, அரசன் ஒரு தந்திரத்தினால் தன் காரியத்தை முடித்துக்கொள்வது என்று தீர்மானித்து, தான் சமுத்திரக்கடவுள் பொருட்டாக ஒரு பெரிய விழாக் கொண்டாடப் போகிறதாயும் அத்திருநாளில் மனிதர் ஒருபொழுதும் கண்டிருக்காத விநோத காட்சிகளையும் விளையாட்டுப் பந்தயங்களையும் ஏற்படுத்தப் போவதாயும், அதற்கு பக்கத்து நாட்டோர்கள் தங்கள் பெண்டிரை யழைத்துவரும்படியும் சொல்லியனுப்பினான். அவர்கள் எல்லோரும் விழாவைப் பார்க்க அவாவுடன் வந்து கூட, ஒரு குறித்த தருணத்தில், உரோம வீரர்கள் பலர், அப்பெண்டிர்களைப் பிடித்து கோட்டைக்குள் கொண்டுபோய்ச் சிறையிட்டு விட்டார்கள்.

பிறகு அப்பெண்கள், பயந்தெளிந்து, தங்களை மணம் புரிய எண்ணின உரோமர்கள் தங்களைப் பட்சமாயும் கௌரவத்தோடும் பாராட்டினதைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவர்களுடன் வாழச் சம்மதித்தார்கள். அப்பெண்களின் சுற்றத்தார்களோ, உரோமர்கள் தங்களை இப்படி ஏமாற்றி மோசஞ் செய்ததைக் கண்டு மிகவும் கோபித்து, சேனைகளுடன் உரோமா நகரத்தின்மேல் படையெடுத்து வந்தார்கள். உரோமர்கள், போருக்கு வந்தவர்களைத் தோற்கடித்து ஓடச்செய்து, தாங்கள் பெற்ற வெற்றிக்கு ஒரு அறிகுறியாயிருக்கும் பொருட்டு, எதிரிகளின் ஆயுதங்களையெல்லாம் ஒரு கோலிற் கட்டித் தூக்கி, நகரவீதிகளின் வழியாய் எல்லோரும் காண அதை எடுத்துச்சென்று, தங்களுடைய பிரதம தெய்வமாகிய ஜூபிடரின் (Jupiter) ஆலயத்திலிருந்த ஒரு ஒலிவை

மரத்தடியில் அக்கோலை நாட்டினார்கள். மற்றும் படையெடுத்து வந்தவர்களையும் இம்மீநிதிரி தோற்கடித்து அவர்கள் நாட்டைத் தங்கள் ஆட்சிக்குள்ளாக்கினார்கள்.

ஸாபீனர்கள் (Sabines) உரோமர்களோடு போர் புரிகையில், ஒரு உரோமப்பெண் செய்த மோசத்தினால், அவர்கள் உரோமர்களின் கோட்டையைப் பிடித்து சிறிதுகாலம் அங்கே தங்கியிருக்கும்படி நேர்ந்தது. இது எப்படியெனில் டார்ப்பியா (Tarpeia) என்று பெயர்பெற்ற கோட்டையதிகாரியின் புதல்வி ஒருவள் இருந்தாள். ஸாபீனர்கள் கோட்டையை முற்றுகை செய்துகொண்டிருக்கையில், அவள் ஒருநாள் வெளியிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவருவதற்காக, கோட்டையின் சிறுவாயில் வழியாய்ச் செல்லும்பொழுது, ஸாபீனர்கள் சிலர், அவளைக் கூப்பிட்டு, "நீ இவ்வாயிலைத் திறந்து சிறிதுநேரம் வைத்திருந்தாயானால், நாங்கள் கோட்டைக்குள் புகுந்துவிடுவோம். இதற்காக உனக்கு வேண்டிய கைம்மாறு நாங்கள் செய்கின்றோம்." என்று சொன்னார்கள். அவள் இதற்கு, 'நீர் இடது தோளில் அணிந்திருக்கும் பொருள்களை எனக்குக் கொடுப்பீராகில், நான் அப்படியே செய்கின்றேன்." என்று சொல்லி, அவர்களைக் கோட்டைக்குள் விட்டாள். ஆனால், ஸாபீனர்கள் இவளது கருத்தை யறியாதவர்கள்போல நடித்து இவளுக்கு வேண்டியது தாங்கள் இடது தோளில் அணிந்திருந்த இரும்புக் கேடகங்களே என்று சொல்லி, அக்கேடகங்களை யெல்லாம் அவள் மேல்போட, அவள் இப்பாரம் தாங்காது மாண்டாள். தேசத்துரோகம் செய்கிறவர்களுக்கு இப்படியே தண்டனை கிடைக்கும்போலும்! இவள் இறந்த இடம் ஒரு செங்குத்தான பாறையாகையால், அதற்கு டார்ப்பியா மலை (Tarpeian Rock) என்று பெயர் வழங்கிற்று. கைதிகளையும், ராஜதுரோகிகளையும் இங்கு கொண்டுவந்து, பாறையினின்றும் உருட்டித் தள்ளிக் கொன்றுவிடுவது வழக்கமாயிற்று.

இப்படி ஸாபீனர்கள் கோட்டையைக் கைக்கொண்டவுடன், அவர்களை அதினின்றும் அப்புறப்படுத்தித் துரத்திவிடுவது, உரோமர்களுக்கு மிகவும் பிரயாசையாயிருந்தது. ராமுலஸ் அரசன், தன் இஷ்டதேவதைகளை வேண்டிப் பிரார்த்திக்க, அவர்களின் அருளினால், உரோமர்கள் வெற்றி

பெற்று பகைவர்களை ஓட்டிவிட்டார்கள். இப்படி இருதிறத் தாரும் போர் செய்துகொண்டிருக்கையில் அவர்கள் நடுவில், ஸாபீனப் பெண்களாகிய, உரோமர்களின் மனைவிகள் திரளாய் வந்து, போர்க்களத்தில் நேரிடும் அபாயங்களைக்கூட சட்டை செய்யாது, "இனிப் போர் புரியாதீர்! எப்பக்கத்தார் மாண்டாலும் எங்களுக்குத் துக்கமுண்டாகும். ரோமர்களோ எங்கள் கணவர்கள்; ஸாபீனர்களோ எங்களைப் பெற்றெடுத்தவர்கள். இருதிறத்தாரும் ஒத்து சமாதானத்துக்கு வாருங்கள்!" என்று கூக்குரலிட்டுப் புலம்பினார்கள். இப்பெண்களின் மனதைரியத்தையும் பற்றையும் கண்டு வியந்து, இரு பக்கத்தாரும் சமாதானமாய்ப்போகச் சம்மதிக்க, ஸாபீனர்கள், தங்கள் பெண்கள், உரோமர்களோடு ஒத்து வாழ்வதைப் பார்த்து களிப்புற்று, தாங்களும் தங்களது அரசனுடன் உரோமாநகரத்தில் வந்து குடியேறி உரோமர்கள், ஸாபீனர்கள், என்கிற பேதமில்லாமல் ஒன்றுகூடி வாழ்ந்தனர்.

வாத்துகள் உரோமா நகரத்தைக் காப்பாற்றின வரலாறு.

உரோமர்கள் உலகுக்கெல்லாம், முதல்வர்களாயும் அதிபதிகளாயும் ஆகுமுன்னர், பிரென்சு நாட்டிலிருந்து காலர்கள் (Gauls) என்று பெயர் பெற்ற முரட்டு வீரர்கள், உரோமர்களை டைபர் (Tiber) மஹா நதிக்கரையில் தோற்கடித்து, போரினின்றும் தப்பியோடியவர்களை உரோமா நகரத்தினுள் துரத்தி நகரக்கோட்டையையும் முற்றுகை செய்தார்கள்.

நகர எல்லைகள் அனைத்தையும் பாதுகாக்கப் போதுமான படைகள் இல்லாததினால், தப்பிப் பிழைத்த உரோமர்கள், காபிடல் (Capitol) என்ற பெரிய அரணில் போய் ஒளித்தார்கள். நகரபாலகர்களாகிய பெரியோர்களோ, தாங்கள் எதிரிகள் கைகளா லிறந்தால், நகர தேவதைகள் சாந்தப்பட்டு கோபந்தணிந்து நாட்டைக் காப்பாற்றுவார்கள் என்று நம்பி, தங்களுக்குரிய அலங்கார உடைகளைத் தரித்து, மஹாசபை கூடுமிடத்தில் தங்களுக்கென் றேற்பட்ட தந்தத்தினாலாகிய ஆசனங்களில் உட்கார்ந்து, முரட்டுக் காலர்கள்

வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எதிரி வீரர்கள் இவர்களது கம்பீரத்தையும் அமைதியையும் கண்டு பயந்து இவர்களைக் கொல்லுவது அநியாயம் என்றிருக்க, அவருள் ஒருவன் ஒரு நகரபாலகன் தாடியைப் பிடித்திழுத்தான், அவன் கோபங்கொண்டு, தன் கோலால், தன்னை யிப்படி பங்கப்படுத்தினவனைப் புடைத்தான். இதுகாரணமாய் நகரபாலகர்கள் எல்லோரையும் காலவீரர்கள் கொன்றுவிட்டார்கள்.

இது இப்படியிருக்க உரோமர்கள் புகுந்துகொண்ட அரணை எதிரிவீரர் முற்றுகைசெய்து, பிடித்துவிடவேண்டுமென்று பிரயத்தனப்பட்டனர். ஒரு செங்குத்தான குன்றின்மேல் அவ்வரண் கட்டப்பட்டிருந்ததினால், காலர்களுக்கு அதனருகில் செல்லுவதுகூட அசாத்தியமாயிருந்தது. ஒருநாள், குன்றினடியிலிருந்து பக்கத்தில் வளர்ந்திருந்த பூண்டுகளையும் கிளைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு, மேலேறி அரணைச் சேர்ந்த உரோமதூத னொருவனுடைய காலடிகளைக் கண்டு, அவ்வழியே தாங்களும் குன்றின்மேலேறி அரணைப் பிடித்துவிடலாம் என்று காலர்களும் தீர்மானித்தார்கள். இருள் மூடின ஓரிரவில், சந்தடியின்றி எல்லோரும் ஓய்ந்து உறங்குகையில், சில எதிரிவீரர்கள் இவ்வழியே தொத்திச் சென்று அரணருகில் போகும்பொழுது, அரணிலுள்ள ஆலயத்தில் வளர்ந்துவந்த தேவதைகளுக்கென்று ஏற்பட்ட சில வாத்துகள் கூக்குரலிட்டன. இச்சந்தடியினால் உரோம வீரன் ஒருவன் விழித்துக்கொண்டு, முன்வந்த காலவீரனைக் கீழே தள்ள, அவன் விழுந்து பின்வந்த வீரர்களையும் சேர்த்துத் தள்ளிக்கொண்டு, குன்றடியில் எல்லோரும் விழுந்தார்கள். இப்படி வாத்துகள் கத்தினதால்தான் உரோமர்கள் விழித்து எதிரிகளைப் புறங்கோடச்செய்து, நகரத்தைக் காப்பாற்றினார்கள்.

உரோமர்கள் வஸந்தகாலத்தில் கூடுமிடமாகிய பாம்பி (**Pompeii**) நகரம்.

வெஸூவியஸ் (Vesuvius) என்று பெயர்பெற்ற எரிமலையி னடிவாரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த இப்பட்டணம் வசித்தற்கு மிகவும் ஆரோக்கியமாயிருந்தது. உரோமாபுரி பேறும் கீர்த்தியும் பெற்று உலகுக்கெல்லாம் தலைநகராயிருந்த காலத்

தில், உரோம கனவான்களெல்லோரும் இங்கு வந்து அழகிய வீடுகள் கட்டிக்கொண்டு வஸந்தகாலத்தை களிப்புடன் கழிப்பது வழக்கம்.

அப்பட்டணத்தின் வீதிகளெல்லாம் கடற்கரையை நோக்கியிருந்தன. ஒவ்வொரு வீதியின் கோடியிலும், வெண்கல்லாலாகியதும் குமிழிக்கொண்டு நீர் வருவதுமாகிய ஊற்று ஒன்று கட்டப்பட்டிருந்ததால், அவ்வூற்றினடியில் உஷ்ணசாந்திக்காக உட்கார்ந்திருந்தவர்கள், எதிரிலிருந்த மத்தியதரைக் கடலையும், அதின்மேல் வெய்யோன் கலைகள் பிரகாசிப்பதையும் கண்டு களித்தார்கள்.

சூரியன் பிரகாசிக்கும் நாட்களிலெல்லாம், ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் அழகிய ஆடைகளை யுடுத்து, வெண்கல் மேடைகளில், வெங்கதிர் மேல்படாதபடி விதானங்களின்கீழ் உட்கார்ந்து திராட்சைரசம் பழம் முதலிய பண்டங்களைத் தின்று காலத்தை உல்லாசமாகக் கழித்துவந்தார்கள். நகரிலுள்ள ஒவ்வொரு வீடும் மிகவும் விசாலமாயும் அலங்காரமாயும் இருந்தது. உரோமபுரியிலுள்ள வீடுகளைப்போலவே அவைகளும் இருந்தன. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தலைவாயிலுக்கடுத்து ஒரு முன்னறையும் அதற்கப்பால் சித்திரவேலை செய்யப்பட்ட பெரிய ஒரு கூடமும் இருந்தன. கூரையின் மேல் விழும் மழைநீர் போவதற்காக, மச்சில் ஒரு துவாரமுண்டு. அத்துவாரத்தினின்றும் நீர் விழுந்து வெண்கல்லாற் செய்த ஒரு ஜலதாரையின் வழியாய்ச் செல்லும். இக்கூடத்தில்தான் விருந்தினரும் மற்றவர்களும் உட்கார்ந்து பேசுவார்கள். இதின் நாற்புறங்களிலும் தூண்கள் உண்டு. அத்தூண்களுக்குப் பின்புறம் அனேக சிறு அறைகள் இருந்தன. அவ்வறைகளில்தான், ஆபரணங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்களை, பித்தளைப் பட்டைகளுள்ள பெரிய பெட்டிகளில் வைத்திருந்தார்கள். வீட்டின் பின்புறத்தில் பலவர்ணக் கற்களைத் தரையில் பதித்ததும், புராணக்கதைகள் எழுதப்பட்ட படங்கள் சுவர்களில் தொங்குவதுமான ஒரு பெரிய மண்டபம் இருந்தது. இம்மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் பெண்டிர்கள் இருக்கவும் படுக்கவும் பல அந்தப்புற அறைகள் உண்டு. இவ்வறைகளின் வாயில்களிலெல்லாம் நேர்த்தியாய் வேலை செய்யப்பட்ட திரைச்சீலைகள் தொங்கின.

ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் ஒரு சிறு பூந்தோட்டமும் தோட்டத்தைச் சுற்றி ஒரு சிறு மண்டபமும் உண்டு. அம்மண்டபத்தின் தூண்கள் சக்கரவரிசையாயிருந்தன. பூக்கொடிகள் ஒவ்வொரு தூணையும் சுற்றிக்கொண்டு அதியழகாய் வளர்ந்தன. நந்தவனத்தில் பல அபூர்வமான செடி கொடிகளும் ருசியுள்ள பழமரங்களும் நீர்க்குமிழியிடும் ஊற்றுகளும் மீன்கள் ஓடும் குட்டைகளும் இருந்தன.

விருந்தினர் வந்தபொழுது, அவரைப் பெரிய மண்டபத்தில் தலையணைகளின்மேல் சாய்ந்து உட்காரச்செய்து கைகளை யலம்பி, மிருதுவான துணிகளால் துடைத்து, அப்பொழுது தான் கொய்த பூக்களை அவர் தலைகளில் சூட்டி, உணவு பதார்த்தங்கள் வைப்பதற்கென்று எலுமிச்ச மரத்தாற் செய்த பொன்பதித்த பீடங்களை அவர்க்கெதிரில் வைப்பார்கள். விருந்தினர் அதிருசியான பதார்த்தங்களையும் உஷ்ணகாலத்தில் பனிக்கட்டியோடு குளிர்ந்த பழவர்க்கங்களையும் புசிப்பார்கள்.

விருந்து முடிந்தானவுடன், நன்மணம் வீசும் பனிநீரை, விருந்தினர்மேல் தூவானம்போல் வருஷிக்கச் செய்வார்கள். பிறகு மண்டபத்தைச் சுற்றிலுமிருக்கும் திரைகளைத் திறந்துகொண்டு அழகிய பெண்கள் வந்து நடனஞ் செய்வார்கள்.

இப்படி இப்பட்டணத்தார் யாவரும், பாட்டும் கூத்துமாகப் பொழுதைக் கழித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில், ஒரு நாள் பக்கத்திலிருக்கும் அக்கினிமலை சிட்டத்தை வெளியில் கக்கி புகையும் தணலுமாய் நகரின்மேல் கொண்டுவந்து தள்ள, பகற்பொழுதானாலும் எங்கும் இருள் மூடி ஜனங்கள் உயிர் தப்பிப் பிழைக்க இங்குமங்கும் ஓடி திகைத்து, ஆகாயமெங்கும் சூழ்ந்த புழுதியினால் மூச்சுவிட முடியாமல், மேல்விழுந்த கல், சாம்பல் சிட்டம் முதலியவைகளால் மாண்டனர். அக்கினிமலை திரைகடல்போல் சப்தித்து இம்மாநகரை ஒரே நாழிகையில் நாசமாக்கிவிட்டது. காலாந்தரம்போன்ற இத் தருணத்தில் பூகம்பம் உண்டானதுபோல் தரையதிர, மண்டபங்களும் ஆலயங்களும் நிலையழிந்து விழுந்தன. குழந்தை தாயைத் தேடியும், உடன்பிறந்தோர் ஒன்றுசேர்ந்து தப்பி ஓட முயன்றும், கணவன் பெண்சாதியை மீட்கப் பிரயத்த

ணப்பட்டும், இருளில் திசைதெரியாது தவித்தும், அடிக்கடி எரிமலையினின்றும் மின்னல்போல் கிளம்பும் அக்கினியின் காந்தியைக் கண்டு வெருண்டும், அங்கிருந்தோர் அனைவரும் மாண்டனர்.

அழிந்த பாம்பிநகரமும், பக்கத்திலுள்ள எரிமலையும்.

இவ்வக்கினிப் பிரளயம் வந்தபொழுது ஜனங்களெல்லோரும், தாங்கள் இருந்த இடங்களிலேயே அசையமுடியாது மாண்டனர். விருந்தினர் போஜனம் செய்துகொண்டிருந்த நிலையிலும், மணவாளர் கலியாணக் கோலத்திலும், நகர காவ

லர் தாங்கள் இருந்த இடங்களிலேயும், கைதிகள் சிறைச்சாலையிலும், அடிமைகள் ஊற்றில் நீர்மொண்டபடியும், வணிகர் கடைகளிலும், மாணுக்கர் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபடியும் இறந்தனர். தப்பியோட எத்தனித்தவர் ஓடமுடியாது வழியில் மாண்டனர்.

எரிமலை அடங்கினபிறகு, சில நாட்கள் கழித்து சுற்றிலுமிருந்த ஜனங்கள் இந்நகரத்தைப் பார்த்தபொழுது, ஒரு பெரிய சாம்பல்மூண்ட சமவெளி தோன்றிற்றேயொழிய, பழைய மாடங்கள் கோபுரங்கள் வீதிகள் முதலியவையிருந்த அடையாளங்கள்கூட கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லை. இப்படி சாம்பலின்கீழ் நகரம் முழுவதும் அதன் பிரஜைகள் யாவரும் புதைந்து கிடந்தனர். இந்த நகரம் கி. பி. 79-ம் ஆண்டில் அழிந்தது.

பல நூற்றுண்டுகள் சென்றன. இப்படி ஒரு நகரம் இருந்து அழிந்ததென்பதே மனிதருக்குத் தெரியாமல் இருந்தது. ஏறக்குறைய கி. பி. 1700 வருஷத்திற்குச் சமீபத்தில் சில கலைஞர் நகரமிருந்த விடத்தைத் தோண்டிப்பார்க்க, அது அழியும்பொழுது எந்த ஸ்திதியில் இருந்ததோ அப்படியே குலையாதிருக்கக் கண்டனர். மாடங்கள் குலைந்து கீழேவிழுந்தபடியும், சுவர்களில் தொங்கின படங்கள் கெடாதும், இறந்தோர் எந்நிலையில் மாண்டனரோ அந்நிலையிலேயும், கைதிகள் காலில் விலங்கிட்டபடியும், மடந்தைகள் கழுத்தில் மாலைகள் அணிந்தபடியும், சாராயக்கடைகளில் கோப்பைகள் மேடைகளில் வைத்தபடியும் இருக்கக் கண்டனர்.

உரோமா நகரத்திலுள்ள பிரேதக்குழிகள்.

கி. பி. இரண்டாவது, மூன்றுவது நூற்றுண்டுகளில் உரோம சக்ரவர்த்திகள் கிறிஸ்தவர்களை மிகவும் வருத்தினுர்கள். அக்காலத்தில் அவர்கள் ராஜாங்கத்தார் கையினின்றும் தப்பி ஒளிவதற்காகவும், இடையூறின்றி கடவுளை ஆராதிப்பதற்கும் பிணங்களை அடக்கஞ் செய்வதற்குமாக, பல சுரங்கங்களைத் தோண்டி, பூமியின்கீழ் இருப்பிடங்களைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு சிறு ஊரில் வாழ்வதுபோல் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அச்சுரங்கங்களின் வழியாய் இப்பொழுது நாம் போய்ப் பார்ப்போமாகில், நாம் மிகவும் அற்புதமான காட்சிகளைப் பார்க்கலாம். செடிகளாலும் புதர்களாலும் மறைந்த ஓரிடத்தில் தளத்துவாரம் இருக்கும். அத்துவாரத்தினின்று கீழே போகும் படிகளின்வழியாய் இறங்கி, விளக்கு வெளிச்சத்தைக்கொண்டு ஒன்றோடொன்று சேரும் பல வழிகளாய்ச் செல்லலாம். இவற்றின் கீழேயும் படிகள் வழியாய்ச் சென்று மற்றோரிடத்திற்கும் போகலாம். இன்னும் பாதாளத்திலும் செல்லும்படியாயிருக்கும். ஒவ்வொரு தளத்திலும் அனேக அறைகளும் கூடங்களும் உண்டு. இவ்வறைகளில், ராஜாங்கத்தாரால் சமயாபிமானத்துக்காகக் கொல்லப்பட்டவர்களையும், மற்றும் பக்திமான்களாயிருந்த கிறிஸ்தவர்களையும் அடக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பிரேதத்தையும் வெள்ளைப் போர்வையினால் போற்றி, கெடாதபடி வாசனைத் திரவியங்களைப் பக்கத்தில் வைத்து, அதற்கென்று வெட்டப்பட்டுள்ள ஒரு சிறு அறையில் அடக்கம் செய்து, அவ்வறையின் வாயிலை, வெண்சற்பலகையாலாவது, அல்லது ஓடுகளாலாவது மூடி, அவை விழாதவண்ணம் சுண்ணத்தினால் ஒட்டிவிடுவார்கள். ஓரிடத்தில் இம்மாதிரியான கல்லறைகள் பலவாயும், மற்றோரிடத்தில் சிலவாயும் உள்ளன. இச்சமாதிகளின்மேல் வரையப்பட்டுள்ள சுருக்கமான சரமகவிகள் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டுள்ளார் கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வறைகளுக்குப் போகும் சுரங்க வழிகளெல்லாம் தொழுவதற்கான இடங்களாக உபயோகப்பட்டன. இவ்வழிகளின் சுவர்களிலெல்லாம், வெளிச்சம் கொடுப்பதற்காக விளக்குகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. சிலவிடங்களில் சூரிய வெளிச்சம் வருவதற்காக, மேலே துவாரங்கள் துளைக்கப்பட்டிருந்தன. கிறிஸ்தவ புராண படங்களை சுவர்களெங்கும் வரைந்திருந்தார்கள். இச்சமாதிகளை நாம் பார்க்கும்பொழுதும் நினைக்கும்பொழுதும் அவைகளுள் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள பிரேதங்களும் பண்டைநாட்களில் அவர்கள் கடவுளை ஆராதனைசெய்த விதமும் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

உரோமர்கள் கிறிஸ்தவர்களை உபத்திரவித்த வரலாறு.

கிறிஸ்தவசமயப் பிரசாரகர்களாகிய பால் பீடர் என்னும் இருவரும் தங்கள் மதத்தை உரோமாபுரியில் நிலைபெற நாட்டினர். இவ்விரு திருத்தொண்டர்களுள் பீடரென்பவரே உரோமாபுரிக்குத் தலைமை அத்தியக்ஷ குருவானார்.

யூதர்கள்மாத்திரம் கிறிஸ்தவ மதத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தார்களென்று, உரோமர்கள் நினைத்திருந்தவரையிலும், கிறிஸ்தவர்களை அவர்கள் துன்புறுத்தவில்லை. உரோமரின் அரசாட்சி கிறிஸ்தவமதம் பரவுவதற்கும் ஒரு ஒத்தாசையாயிருந்தது. உரோமர்கள்கூட தங்கள் பழைய தேவதைகளையும் கொள்கைகளையும் மறந்து, இப்புதிய மதத்தை அனுசரித்த பொழுதுதான், உரோம சக்ரவர்த்திகள் கிறிஸ்தவர்களை உபத்திரவம்செய்து அவர்களது சமயத்தையே அழித்துவிட முயன்றார்கள். அக்காலத்தில் உரோம சக்ரவர்த்தியையே ஒரு தேவனாக பாவித்து, அவனை, உரோமர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட பல தேசத்தோரும் தொழுது ஆராதிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. இதன் கருத்து என்னவென்றால், சக்ரவர்த்தியினிடத்தில் எல்லா நாட்டோர்களுக்கும் ஏற்பட்ட பற்றானது, அவர்களெல்லாரையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து பிரியாதபடியும் ராஜாங்கம் அழியாதபடியும் செய்யும் என்று நம்பினார்கள்.

சம்பத்தும் பெருவாழ்வும் உரோமர்களிடத்திலேயே குடிகொண்டிருந்தனவெனினும், அவர் தூயவாழ்வும் மனத்திடமும் நல்லொழுக்கமுமின்றி யிருந்தனர். அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கி நல்லறிவின்றியிருந்த உரோமர்கள் தூய கிறிஸ்தவமதத்தை யனுசரியாது, மனத்தைப் பாழாக்கும் பாவநெறியில் நின்று வந்தனர். இவர்கள் பேதமைக்கும் பாவத்துக்கும் பொருத்தமாக, சிலம்பக்காரர்களும் மல்யுத்தக்காரர்களும் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டு மாள்வதைக் கண்டு களித்துவந்தனர். இதுவே, இவர்களது மிருகத்தன்மைக்கும், பண்டைநாளில் அனுசரித்துவந்த தூய ஒழுக்கத்தினின்றும் மாறுபட்டதற்கும், போதுமான சாட்சியாகும்.

கிரீக்கனொருவன், கி. பி. 105—ம் ஆண்டில், உரோம நகரத்தில் நடந்த மல்யுத்தத்தைப்பற்றி பின்வருமாறு தன்னுடைய நண்பனுக்கு எழுதியிருக்கிறான்.

"எனக்கு இந்த உரோமர்களைப் பார்த்ததில் உண்டான சந்தோஷம் அதிகமோ, அருவருப்பு அதிகமோ என்று நிச்சயிக்க முடியவில்லை. நேற்று நான் கண்ட காட்சிகளினின்றும் ஊகித்துப் பார்த்தால், இவர்களின் மிருகத்தனம், குரூரம், அதிக்கிரமம், வீண் ஆடம்பரம் முதலியவைகளுக்காக இவர்களை வெறுப்பதே சரியென்று தோன்றுகிறது. தாங்கள் வேடிக்கை பார்த்து களிப்பதற்கென்று அவர்கள் சோரா முயற்சியும் அளவில்லாத சிரமமும் எடுத்து கஷ்டப்படுவது நமக்கு அதிக அதிசயத்தைத் தருகின்றது. நேற்று நான் பார்த்த விநோதக் காட்சிகளுக்காக, உலகத்துள்ள அற்புதப் பொருள்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து கொள்ளைகொண்டு வந்தனர்போல் தோன்றுகிறது. இக்காட்சிகளைக் கண்ட ஒவ்வொருவனும், தான் எவ்வளவுதான், அவர்களது மூர்க்கத்தனத்துக்காகவும் துற்பழக்கங்களுக்காகவும் உரோமர்களை வெறுத்தாலும் அவர்கள் உலகெல்லாம் வென்று தங்களாட்சிக்குக் கீழ்கொண்டு வந்தவர் என்பதை மறப்பது அரிது.

"நான் கண்ட விநோத காட்சிகளை ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் உனக்கு விவரித்துச் சொல்லுகிறேன்.

"டிராஜன் (Trajan) என்று நாமங்கொண்ட சக்ரவர்த்தி ஏழு நாடுகளை வென்று அவைகளைத் தன் குடைக்கீழ் கொண்டு வந்ததற்காக, ஒருபொழுதும் அவர்கள் பார்த்திராத காட்சிகளையெல்லாம், உரோமர்களுக்குக் காட்டுவதாகத் தீர்மானித்து, தான்கொண்ட காரியத்தை ஓரணுவும் குலையாது நிறைவேற்றினான். இரண்டுநாள்களுக்கு முன், மல்லர்களும் சிலம்பக்காரர்களும் போர் புரிவதற்கு முன்னர் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து உண்ணும் பொது விருந்திற்கு என் வீட்டுக்காரன் என்னை யழைத்துக்கொண்டு சென்றான். சிலம்ப மண்டபத்திலேயே மேஜைகளண்டை இருநூறு சிலம்பக்காரர்கள் உட்கார்ந்து, அதிசுவையுள்ள பதார்த்தங்களைத் தின்றுகொண்டும் இனிப்பான திராட்சரசத்தைக் குடித்துக்கொண்டும் இருந்தனர். இம்மல்லர் பல வேறு நாடுகளினின்றும் வந்தவர். பெரும்பாலும், கால் (Gaul) திரேஷியா (Thrace)

தேசங்களினின்றே வந்தவர். கிரீக்க தேசத்திலிருந்து வந்தவர் சிலரே. அவர்களிலும் பெரும்பான்மையோர், ஆர்க்கேடியா (Arcadia) என்று சொல்லப்பட்ட அநாகரிகப் பிராந்தியத்திலிருந்து வந்தவர்கள். இந்த ஆர்க்கேடியர்கள், பிழைப்புக்காக போர்வீரர்களாய்ச் செல்லாது, இம்மாதிரி, கேவலம், சிலம்பக்காரர்களாய் வந்து, கூலிக்கு விளையாட்டுப் போர்புரிகிறார்கள்.

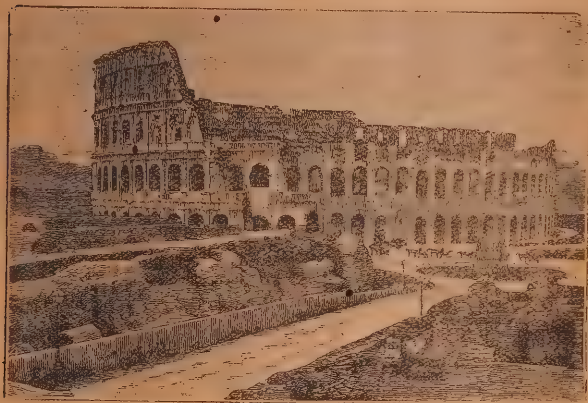
"இது இப்படியிருக்க, நான் காட்சிகளை விவரித்துச் சொல்லுகிறேன். அன்றையதினம், மழையில்லாதும், மப்பில்லாதும் சூரியன் நன்றாய்ப் பிரகாசித்தான். சிலம்பக்கூடத்தைச் சுற்றிலுமுள்ள உயர்ந்த ஆசன மேடைகளின்மேல், சூரியன் படாதபடி விதானங்கள் விரித்திருந்தாலும் மழைவந்தால், இம்மேற்கட்டிகள் மழைநீரைத் தாங்காது ஜனங்களை நனைத்துவிடும். காட்சிநாட்களில் மழைபெய்ததானால், ஜனங்கள் மிகவும் சங்கடப்படுவார்கள். சிலம்பக்காரர்களும் மல்லர்களும் அதிக துன்பப்படுவார்கள். மழைபெய்த தினங்களில் எவனாவது மல்லனொருவன் நன்றாய் ஆடாதிருந்தானானால், மழையினால் உபத்திரவப்படும் ஜனங்கள் அவன்மேல் கோபங்கொண்டு அவனைத் துன்பப்படுத்துவார்கள்.

"முதல்முதல் காட்டுமிருகங்களைக் காண்பித்தார்கள். இச்சக்ரவர்த்தி தன் முன்னோர் கொண்டுவந்து காட்டினதைவிட அதிகமாய் மிருகங்களைக் கொண்டுவந்தார். கோலோஸியம் (Colosseum) என்ற சிலம்ப மண்டபத்தைக் கட்டின டைடஸ் (Titus) சக்ரவர்த்தி, பழக்காத மிருகங்கள் ஐயாயிரம், பழக்கப்பட்டுள்ள மிருகங்கள் கிட்டத்தட்ட ஐயாயிரம், ஆக மொத்தம் பதினாயிரம் மிருகங்களைக் கொண்டுவந்து, ஜனங்களுக்குமுன், ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டு மாளச்செய்தார். இப்பொழுதோ, அதைப்போல் ஒன்றரை மடங்கு அதிகமான மிருகங்களைக் கொண்டுவந்திருப்பதாகக் கேள்வி. காட்சிகளெல்லாம் முடியும்பொழுது இவற்றுள் உயிரோடிருப்பன மிகச் சிலவே.

"முதலில் காட்டின மிருகங்களும் காட்சிகளும் நூதனமாயும் விநோதமாயும் இருந்தனவேயொழிய, அருவருப்பை உண்டாக்கத் தக்கனவாயில்லை. அம்மிருகங்களில் பலவற்றை நான் பார்த்ததுமில்லை, பழைய புத்தகங்களில் தவிர வேறெங்

தும் கேட்டதுமில்லை. அவை, சுயேச்சையாய்த் திரியும் பாலைவனங்களில்தவிர, வேறெங்கும் பிழைத்திருக்கக்கூடும் என்பது அசாத்தியம் என்றே எண்ணியிருந்தேன். வேடிக்கை பார்க்கவந்த ஜனங்களோ அவைகளை அடிக்கடி பார்த்து பழக்கப்பட்டவர்களைப்போலத் தோன்றினார்கள்.

"ஒட்டைச்சிவிங்கி யென்ற மிருகத்தைக் கொண்டுவந்து காட்டினார்கள். அது ஒட்டையின் உருவமும், சிவிங்கியின் புள்ளிகளும் உள்ளது. அதன் கழுத்து ஒட்டையின் கழுத்தைவிட நீளமாயும், முதுகில் திமில் இல்லாதும் உள்ளது.

கோலோஸியம் என்ற சிலம்பக்கூடம்.

மேல் ஏறி ஓட்டுவோர் சரியாய் உட்கார்ந்திருக்கும்படி அதன் முதுகு வளைந்துள்ளது.

"பிறகு நீர்யானை யென்ற ஒரு குரூபமான பெரிய மிருகத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள், நீரிலேயே இருப்பது அதனியல்பாகையால், தரையில் வந்தால் அவலட்சணமாய் நடக்கும். அவர்கள் காட்டின விநோதப் பறவைகளுள் ஒன்று மனிதனவ்வளவு உயர்ந்தும் இறகு வெண்மையாயும் இருந்தது. அதன்மேல் சிந்தூரத்தைப் பூசி, அதை சிவப்புநிறமாக்கி,

அதன் வர்ணத்தை உரோமர்கள் கெடுத்திருந்தார்கள். நீர் நாரைகளையும், செங்கால் நாரைகளையும், பளபளவென்று பிரகாசிக்கும் பொன்னிறமான கோழிகளையும் காட்டினார்கள்.

"இக்காட்டு மிருகங்களைப் பயிற்றியிருப்பது மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்கதே. கதைகளில் கேட்டுள்ள அற்புத வித்தைகள்பண்ணும் யானைகளை நான் பார்க்கவில்லையாகிலும், இம்மிருகங்கள் அதிவினோத வேடிக்கைகள் செய்வதைப் பார்த்தேன். ஒரு பெரிய வாலில்லாக்குரங்கு மனிதன்போலவே நடித்தும், கவசந்தரித்து ஆடியும், தன்னெஜமானனோடு கத்தி விளையாட்டு விளையாடியும், சிங்கங்கள் முயல்களைத் துரத்திப் பிடித்து அவைகளைக் கொல்லாதும், நாய்கள் பந்திபந்தியாப் போர்வீரர்களைப்போல் நடந்தும் சண்டையிட்டும், எனக்கு அளவில்லாத ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கின. நான், மற்றும் பலவித அற்புதங்களை விவரித்துச் சொல்லக்கூடும். அவைகளைக் கேட்பதில் பயனில்லை; நேராய்ப் பார்த்தால்தான் நமக்கு உண்மையென்று தோன்றும். இதுவரையிலும் நான் பார்த்த காட்சிகளெல்லாம், ஆச்சரியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் தரத்தக்கனவாயிருந்தன. உரோமர்கள் இம்மிருகங்களைத் தூரதேசங்களினின்றும் பிடித்துக்கொண்டுவந்து, பயிற்றியிருப்பது மிகவும் அற்புதமான செயல். இம்மிருகக் காட்சிகளுக்குப் பின்வந்த வினோதங்கள் ஜனங்களுக்கு இன்னும் அதிக ஆனந்தத்தைத் தந்தனவாகிலும் எனக்கு அருவருப்பாகவேயிருந்தன. மனிதர்களுக்கும் கொடிய மிருகங்களுக்கும் இப்பொழுது சண்டை நடந்தன. ஒருவன் தானாகவே தன்னுயிரைப் பொருட்படுத்தாது, காட்டில் துஷ்டமிருகங்களோடு போர்புரிந்து அவைகளைக் கொல்லுவானாகில், அவன் செயல் மெச்சத்தக்கதே. அது அவனது தைரியத்தை விருத்திசெய்து அவனுக்கு ஒரு குதூகலமுண்டாக்கி, அவனை பகைவர்களோடு போர்புரிவதில் அதிக திறமுள்ளவனாகச் செய்யும்.

"ஆனால், இவ்விடத்தில் மனிதன் கொடிய மிருகங்களோடு சண்டைசெய்வது இயற்கைவிதிகளுக்கு விரோதமென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில், மிருகங்கள் கூட்டில் அடைபட்டு இங்கு வருவதினால், அவைகளின் பலமும் சாமர்த்தியமும் குன்றியிருக்கும். மனிதனும் துணிகரமின்றி, வேட்

டையவாவுமின்றி கூலிக்காகவே இப்படிச் சண்டைசெய்வ தாகும், இது மெச்சத்தக்கதல்ல. ஆனாலும் இம்மல்லர்களும் கொடிய மிருகங்களும் போர்புரிகையில், மல்லர்களின் ஆண்மையையும் சாதுரியத்தையும் மிருகங்களின் பலத்தையும் வீரியத்தையும் கண்டு நாம் மருளாதிருப்பது அசாத்தியம். இச்சண்டைகளிலெல்லாம் மனிதர் பெரும்பாலும் வெற்றி பெற்று வந்தனர். கடைசியாக, இம்மிருகங்கள் கொன்று புசிக்கும்படி, ஆயுதமில்லாது நிராதரவாயிருந்த கைதிகளைக் கொட்டாரத்தில் கொண்டுவந்துவிட்டார்கள். இக்கைதிகளில் பெரும்பாலோர், திருடியும் கொலைசெய்தும் பொய்ப் பத்திரங்களெழுதியும், ராஜாங்கத்தாரால் சிட்சை செய்யப்பட்டு கொலைக்குப் பாத்திரமானவர்கள். அவர்களுள் சிலரோ, தங்களது எஜமானர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமுடியாது தப்பியோடின அடிமைகள். உரோமர்கள் எல்லோரும் தங்களடிமைகளை அதிகுரூரத்துடன் நடத்திவந்தனர். இப்பேதைகள் இப்படி மிருகங்களால் கொடிய மரணமடைவது நமக்குப் பார்ப்பதற்கு பயங்கரமாயும், இயற்கைக்கு மாறுபட்டதாயும் இருக்கிறது.

"வேடிக்கை பார்த்திருந்தவர்கள், நியாயவுணர்ச்சி சிறிதும் இல்லாத குரூர குணமுள்ளவர்கள். மனிதரும் கொடிய மிருகங்களும் சண்டையிட்டு மாள்வதைக்காணச் சகியாதவனாய், நான் முகத்தைத் திருப்பி கைகளால் மூடிக்கொண்டேன். அன்று கொல்லப்பட்ட குற்றவாளிகள் அதிகமா யில்லாதபடியால், இக்காட்சி சிறிதுநேரத்துக்குள் முடிந்துவிட்டது. கூட்டத்திலுள்ளோர் இட்ட பேரிரைச்சலும் சந்தோஷ ஒலியும் ஒடுங்கி உடனே அம்மண்டபம் முழுவதும் சப்தமின்றி அமைதியாய்ப்போயிற்று. நான், முகத்தைமூடிய கைகளை நீக்கியதும் ஓர் அற்புத சம்பவத்தைக் கண்டேன். அப்பொழுது மண்டபத்தில் ஒரு பெரிய காடிமைபத்தவிர வேறொரு மிருகமுமில்லை. அது நான் இருந்த இடத்திற்கு அருகிலேதான் உட்கார்ந்திருந்தது. சக்ரவர்த்தி ஒரு ஜாடை காண்பித்ததும், ஒரு கதவைத் திறந்துகொண்டு விருத்தாப்பியனான ஒரு கிழவன் வெளியில் வந்தான். தன்னுடைய நடையிலும் நோக்கத்திலும் யாதொரு பயக்குறியும் இல்லாதவனாய், காடியினருகே சென்றான். "இவனும் ஒரு குற்றவாளிதானோ?"

என்று நான் பக்கத்திலிருந்தவருள் ஒருவனைக் கேட்க, அவன், "ஆம், குற்றவாளிகளுள்ளும், பெருங்குற்றம் செய்தவன்." என்று மொழிந்தான். "அப்படியானல் அவனது தீயகுணங்களை, அவன் முகம் உண்மையாக விளக்கவில்லைபோலும்! இது என்ன அதிசயம்! இவ்வளவு கருணையும் தர்மமும் விளங்கும் முகத்தை நானிதுவரையில் பார்த்ததில்லை." என்று சொன்னேன். அதற்கு எனக்குப் பக்கத்திலிருந்தவன், "இவன் கொலைசெய்தான் அல்லது திருடினனென்று நான் சொல்லவில்லை. இவன் கிறிஸ்தவனயிருப்பதே இவன்மேலுள்ள பெருங்குற்றம்." என்ருன். "கிறிஸ்தவன் என்ருல் என்ன?" என்று நான் வினவ, அதற்கவன், "நமது தெய்வங்களைத் தொழாதவன். கிறிஸ்து என்பவனது கொள்கைகளில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவன். எழுபது வருஷங்களுக்கு முன் அந்த கிறிஸ்துவை, பைலேட் (Pilate) என்ற உரோம நியாயாதிபதி, சிலுவையில் அறைந்து தண்டித்தார். ஆனல் அவனுடைய கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் இந்த கிறிஸ்தவர்களெல்லாரும், அக்கிறிஸ்து இன்னும் இறவாது பிழைத்திருக்கிருன் என்று சொல்லுகிருர்கள்." என்று மறுமொழி பகர்ந்தான்.

"ஆயினும் அக்கிறிஸ்தவன் குற்றவாளிகளுள் சேர்க்கப்பட்ட காரணம் எனக்குச் சிறிதும் விளங்கவில்லை. கிறிஸ்துவின் மதத்தை அனுசரித்து அவனது கொள்கைகளை நம்புவதில் யாதொரு கொடிய குற்றமும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. "அவன் செய்த குற்றம் இது ஒன்றுதானே?" என்று கேட்டேன். இதற்கு என் பக்கத்திலிருந்தவன் பின் வருமாறு மொழிந்தான்.

"இக்கிறிஸ்தவன் அநேக குற்றங்களைச் செய்திருப்பதாகச் சொல்லுகின்றனர். ஆனல் ஒன்றையும் நிரூபிக்க முடியவில்லை. அப்படியெனினும், நம்பத்தகாததும், பொறுக்கமுடியாததுமான அவனது பிடிவாதத்திற்கே அவனைக் கொல்லுவது பொருத்தமாயும் நியாயமாயும் இருக்கும். அவனுடைய பிடிவாதத்தைச் சிறிது கேளும். அவன் கரடியால் நசுக்கப்பட்டு அழிய விரும்பினனேயொழிய, கருணாநிதியான நமது சக்ரவர்த்தியை ஒரு தேவனக வாழ்த்தினனல்லன். ஒருவன் எக்கொள்கைகளையாவது நம்பிக்கொண்டிருக்கலாம். சக்ர

வர்த்தியை போற்றித்தொழுவது அவனது கடமையல்லவோ? உண்மையில், மேலான நல்லொழுக்கங்களையுடைய ஒரு மனிதன் அரசகட்டளைக்கு மாறாக நடப்பானாகில், அவனால் குடிகளுக்கு உண்டாகும் தீங்கு நூறு பாதகர்கள் இழைக்கும் தீமைக்கும் அதிகமேயாகும்."

"இப்பொழுது அதியற்புதமான ஒரு செய்கையைக் கண்டேன். கரடி எழுந்து கிறிஸ்தவனை நெருங்கியது. அது எப்பொழுது அவனை அறைந்து கிழித்துவிடுமோ என்று அங்கிருந்தவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்க, அது அம்மனிதனுக்கு யாதொரு தீங்கும் செய்யாமல், ஒரு பெரிய பூனையைப்போலும் அவனுடன் விளையாடி, அவன் கால்களின்மேல் உராய்ந்து பதுங்கிக்கொண்டது. இதைக் கண்டதும் ஜனங்களுக்கு கோபம் உண்டாயிற்று. இக்காட்சிகளை நடப்பிக்கும் அதிகாரியும், "சிங்கத்தை விடுங்கள்! சிங்கத்தை விடுங்கள்!" என்று கூவினன். சக்கரவர்த்தி வீற்றிருந்த ஆசனத்தின் கீழிருந்த ஒரு பெரிய கூண்டின் கதவைத் திறந்து ஒரு பெரிய சிங்கத்தை வெளியில் பாயவிட்டார்கள். ஆனால் அது தாவிக் கொண்டே கிழவனை நெருங்கியதும், அதின் கொடிய குணங்கள் யாவும் நீங்கி, அவனைத் தொடாமல் நின்றது.

"உடனே ஜனங்கள் சக்ரவர்த்தியைப் பார்த்து, "இவனை மன்னிப்பீராக!" என்று கூச்சலிட்டார்கள். இதுபோன்ற சமயங்களில் ஜனங்களது வேண்டுகோள்களை மறுக்காத சக்ரவர்த்தியும், அக்கிழவனை விட்டுவிடும்படியாக உத்தரவுசெய்தான். வேறு யாவரும் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாமலிருக்க, இக்கிழவன்மட்டும் எவ்விதம் காப்பாற்றப்பட்டான்? சிலர் மிருகங்கள் வயிறு நிறைந்திருந்தபடியால், இவனைக் கொல்லாதுவிட்டன என்று சொல்லலாம். நான் விசாரித்துப் பார்த்ததில் இஃது உண்மையல்ல என்று தெரிந்துகொண்டேன். ஒருவேளை அக்கிறிஸ்தவனிடம் ஒருவித மந்திரசாலம் இருக்கலாம். எதற்கும் அவனையே நேரில் வினவி, என்னுடைய சந்தேகங்களையெல்லாம் தெளிந்து தெரிந்துகொள்வேன்."

முற்றிற்று.

PRINTED AT THE S. P. C. K PRESS, VEPERY, MADRAS—1917.